

Giới thiệu [Tình Yêu Thầm Kín] Hoa Trong Máu

"Anh muốn phiêu lưu. Em cần sự vững chắc.

Anh ồn ào, náo nhiệt. Em trầm mặc cô đơn.

Em chỉ muốn mỗi anh, anh thì cần tất cả."

Viết cho vui nên có mấy chỗ hơi ảo tí thì có gì mọi người bỏ qua cho mình nhé =))) mong mọi người ủng hộ ạ.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thầm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gặp gỡ

Tiếng thờ dốc bao phủ toàn căn phòng karaoke hạng sang. Cô gái trẻ với thân thể trần như nhộng, chân quỳ, hai tay chống xuống dưới sàn.

Cơ thể cô nóng bừng lên, khuôn mặt cũng đỏ ửng, lấm tấm những giọt nước mắt cùng với những tiếng rên, tiếng thờ của cô.

Thứ cứng cứng, nóng hổi đó cứ chọc vào bên trong cô, khiến người cô "đung đưa" theo từng nhịp. Hắn ta vịn tay vào hông cô, tiếp tục đẩy mạnh. Vì đau đớn mà cô đã phải khóc nức lên, nài nỉ van xin hắn đứng lại.

- Làm ơn..dừng lại đi.. Xin ông! - Cô gái trẻ khóc nức lên vì đau đớn, van xin hắn trong vô vọng.

Hắn vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, vẫn tiếp tục đẩy mạnh, nhấp liên tục vào sâu bên trong, một cách dữ dội, ngày càng nhanh hơn.

- Chẳng phải mày thích thế sao? Mày là đi cơ mà! - Hắn ta cười khoái chí, một tay tét mạnh vào mông cô khiến cô càng thêm sợ hãi, nước mắt chảy ra ngày một nhiều.

Không khí trong căn phòng đang ngày một nóng lên, chỉ còn lại tiếng "nhóp nhép" được tạo ra bởi sự va chạm giữa hai thứ đó, và tiếng rên la trong đau đớn, tuyệt vọng của cô gái trẻ.

Bỗng cánh cửa được mở ra bất ngờ, một thanh niên trẻ bước vào, vẻ mặt rất đổi gấp gáp.

- Sếp... chúng ta bị sập bấy rồi! - Cậu ta thờ dốc, cổ phớt lờ chuyện trước mắt.

Hắn ta vẫn nhấp từng đợt, từng đợt, dữ dội đến đáng sợ. Hắn thờ hồn hên đáp lại.

- Cút ra ngoài, không thấy tao đang bận à? - Hắn càng đẩy mạnh hơn nữa.

- Nhưng sếp...! - Hắn chỉ tay ra ngoài, nhưng chưa kịp thốt thêm lời nào thì một viên đạn đã được bắn vào từ phía ngoài cửa, găm thẳng vào ngực hắn khiến hắn đổ nhào người xuống.

Tên sếp biến thái đó giật mình khi nghe tiếng súng, liền rút vật cương cứng kia ra khỏi người cô gái, cô sợ hãi với tay lấy chiếc áo khoác của mình, một nhọc bỏ xuống phía gầm bàn gần đó, ngồi im trong đó vì sợ.

Hắn với vội chiếc quần, nhưng chưa kịp mặc vào, đám người mặc vest đen liền ập vào, nhìn sơ qua cũng đủ đáng sợ.

Một tên giương súng lên và bắn thẳng vào cửa quý của tên biến thái, hắn đau đớn ôm nó rồi ụp thụp xuống đất, rên la trong đau đớn. Tiện đây, hắn ta cũng hạ súng xuống trước đầu tên kia, rồi nổ súng kết liễu hắn một cách nhẹ nhàng nhất.

Cô gái trẻ sợ hãi vô cùng, liền dùng tay và bịt miệng mình lại, phòng khi không kiềm chế được bản thân mà lỡ hét lên.

Người cô nhỏ nhắn nên trốn dưới gầm bàn rất kĩ, người ngoài nhìn vào khá khó thấy. Bọn người lạ mặt và đáng sợ kia chỉ nhìn sơ qua xung quanh rồi ra hiệu bỏ đi.

Nhưng tất cả đầu thế kết thúc dễ như vậy, chúng đi, nhưng đã phóng hỏa nơi này.

Chúng đổ xăng vào châm lửa ở mọi nơi, cả ngôi nhà đang bị thiêu rụi, sắp đổ sập hết cả.

Cô choàng chiếc áo khoác vào người, hai tay che mặt lại và khóc thút thít, không lẽ đời cô sẽ kết thúc từ bây giờ. Lửa chưa lên tới đây, vì đây là tầng hai, nhưng có thể đi đâu được, giờ chết của cô chỉ còn có thể đếm ngược từng giây.

Nhưng lúc này, hai chàng thanh niên trẻ đã chạy thẳng vào bên trong căn phòng karaoke, nơi cô đang trốn dưới gầm bàn.

Cả hai đều mặc đồ đen từ trên xuống dưới, tay dùng miếng vải thấm nước để che lên mũi.

Hai tên đều đưa mắt nhìn xung quanh như tìm kiếm gì đó. Một tên biểu lộ sự tức giận ra mặt: "Chết tiệt! Tôi muộn rồi!"

Cô gái trẻ vẫn rất sợ hãi, cố gắng nín nhịn và cố gắng ngồi dịch vào phía trong gầm bàn nhưng không còn chỗ.

Tên còn lại bỗng nhìn chằm chằm vào chiếc bàn đó, liền nhận ra vẻ khác lạ, hoài nghi.

Hắn bỗng chau mày, tiến đến gần. "Alpha, coi này." Hắn chỉ vào dưới gầm bàn. Tên kia tiến gần lại rồi cúi xuống nhìn bên dưới, cặp mắt màu nâu sẫm đang nhìn chằm chằm vào cô, nhưng không hề đáng sợ.

Tên này có gương mặt rất nam tính, mạnh mẽ. Đôi môi mỏng, ánh mắt màu nâu sẫm như hút hồn người đối diện. Sống mũi cao thẳng cùng với mái tóc màu đen lấy được vuốt dựng lên.

Ồ anh ta có thể cảm nhận được một sự an toàn tuyệt đối, dù không quen biết gì anh ta, nhưng sao cô lại cảm thấy vậy, một cảm giác hoàn toàn rõ rệt.

Anh ta giờ tay về phía cô, ánh mắt nhẹ nhàng như an ủi cô đỡ sợ.

- Cô gái, cô tên gì? - Cái giọng nhẹ nhàng, ấm áp đó thoát ra từ người con trai trẻ ấy.

- Erena... - Cô nức nở trả lời anh ta với cái giọng lạc hẳn đi do khóc.

Cô không biết được mình đã nói gì nữa, tại sao lại trả lời anh ta, nếu anh ta cũng tới đây để giết cô, như những tên máu lạnh kia đã làm?

- Được rồi Erena, không có gì phải sợ. Ra đây nào. - Giọng điệu nhẹ nhàng an ủi của anh như đã trấn an cô một cách rõ rệt, nỗi sợ hãi như giảm đi một phần nào.

Nếu cô nắm lấy tay anh ta và ra ngoài, nhờ đâu cô cũng sẽ có kết cục như tên biến thái ban nãy.

Nhưng đâu còn cách nào khác, phải liều thôi.

Cô nắm lấy tay anh ta và bước ra ngoài, nhận ngay được ánh mắt quan tâm thấy rõ của anh ta, nhưng tên còn lại, đang nhìn cô với ánh mắt gì kia?

Người con trai này coi bộ lạnh lùng, khó gần. Nếu người con trai kia có những điểm nào mà cô cho là ấm áp và tốt bụng, thì con người này hoàn toàn trái ngược nhau.

Có lẽ thứ duy nhất cả hai người họ có điểm tương đồng là nhan sắc, không thể chê được. Hắn ta có một mái tóc màu nâu sẫm được undercut gọn gàng, vuốt ngược lên trên, cùng với đôi mắt đồng màu tóc, anh ta như đã hút được ánh nhìn của cô trong một lúc lâu.

Đặc biệt, anh ta sở hữu một chiếc răng nanh rất nhọn, nhìn qua cũng đủ thấy đáng sợ, vẻ rất u ám.

Anh ta đưa mắt nhìn cô chằm chằm, trên người cô chỉ vờn vện một chiếc áo khoác mỏng, có mặc cũng vẫn để lộ 80% da thịt.

Khuôn mặt cũng xinh xắn nhưng lại mang vẻ sắc sảo, gợi cảm chứ không đáng yêu. Mái tóc màu vàng có chân tóc màu nâu của cô dài ngang lưng, đôi mắt to tròn, cánh môi mỏng manh và vô cùng quyến rũ đã thu hút được sự chú ý của anh ngay từ lần đầu gặp mặt.

Nhưng có lẽ không chỉ riêng anh, đồng đội của anh có vẻ cũng đã bị cô gái này hấp hồn.

Chàng trai kia vội cởi chiếc áo khoác ra và choàng vào cho cô, cô ăn mặc thiếu vải quá!

Nhưng người con trai với đôi mắt màu nâu sẫm đầy vẻ bí hiểm này lại đứng im nhìn cô với ánh mắt hết sức kì lạ.

Anh nhìn cô một hồi rồi đưa mắt xuống nhìn tên "biến thái" kia nằm chết trên vũng máu trong tình trạng lơ đãng.

Hắn ta chỉ cười nhếch mép một cái đầy khinh bỉ, rồi tặng cho cô nụ cười ấy.

Anh cười cái gì? Cười tôi là đi sao?

Có lẽ như thời gian không chờ đợi thêm một ai, lửa đã lan dần lên tận đây, chúng ào vào bất chợt.

Chàng trai với đôi mắt màu xám khói bỗng giật mình nhìn ra ngoài, nguyên một biển lửa ngay trước mắt.

Cô gái trẻ liền co rúm người vào vì sợ hãi. Tên "khinh người" kia chợt có một hành động bất chợt khiến cô phải rón da gà, đó là hắn bỗng bế ngửa cô lên rồi lao thẳng ra ngoài hàng lang, mặc cho biển lửa có đang nguy hiểm thế nào.

Chàng trai kia thấy vậy cũng lập tức chạy theo sau. Nhưng thật kì lạ, tại sao khi được hắt ta bé, cô lại có cảm giác an toàn hơn, một cảm giác được che chở.

Cô chau mày suy nghĩ nhưng chẳng thể tự giải đáp câu hỏi của mình.

Lúc này cũng đã mệt, cô liền ngã nhẹ đầu vào lồng ngực rộng lớn và ấm áp của hắn.

Cả 3 cùng nhảy qua chiếc cửa sổ ngoài hành lang và đáp đất an toàn. Lúc này, hắn cũng vì thế mà đặt cô xuống đất, chẳng mấy may bận tâm, suy nghĩ gì.

Lúc này trời cũng đã tối, phận làm "gái", cô cũng chẳng có nơi dung thân.

Có lẽ vì lòng thương nổi lên, người con trai tốt bụng ấy đã đưa cô về cùng với họ, tại một căn cứ ngầm nằm phía xa ngoại ô thủ đô Hà Nội.

Cô bước chân vào nơi tạm trú ấy, đó là một căn nhà nhỏ. Nhưng chỉ là lớp ngụy trang phía trên mặt đất, căn cứ ngầm nằm ở phía dưới lòng đất.

Nơi đây rất rộng, ít nhiều cũng khoảng 10 hecta. Nó được chia thành nhiều phòng, có phòng làm việc, có phòng luyện tập, và không thiếu phòng ngủ.

Chỉ cần bước chân vào đây, cô cũng đã có thể cảm nhận được mùi tanh của máu, cảm nhận được mùi thuốc súng, mùi của sự giết chóc.

Tưởng rằng nơi này cũng rất đáng sợ, là nơi đáng sợ thứ nhì trong cuộc đời cô, khi mà nơi đáng sợ nhất là nhà chứa. Nhưng mọi người tại nơi đây, những con người có thể máu lạnh này lại có trái tim rất ấm áp, nhưng người nơi đây đối đãi với cô rất tử tế, chào đón cô nhiệt tình.

Cả trai lẫn gái, không thiếu ai, ai nấy cũng đều rất tốt với cô.

Chàng trai tốt bụng ấy đã nhờ một cô em gái cùng tổ chức - cô bé chỉ khoảng 15 tuổi, nhưng đã ở trong đây rồi - dẫn Erena tới phòng nghỉ của mình.

Cô bé dẫn cô tới một căn phòng nhỏ nhưng khá thoải mái, đêm nay cô sẽ ngủ ở đây, nếu đói thì có thể ra phòng bếp.

Cô bé định quay lưng bỏ đi nhưng cô đã giữ cô bé lại bằng một giọng nói hết sức nhẹ nhàng.

- Cảm ơn em...

Cô bé ngạc nhiên quay lưng lại rồi nở một nụ cười nhẹ với cô.

- Chị nên cảm ơn tiền bối Alpha và Zeta mới đúng, em đâu làm gì đâu!

Cô ngờ người ngạc nhiên, cô bé đang nói gì thế?

- Là hai người đã đưa chị về đây ấy! - Cô bé cười tít mắt giải thích cho cô.

- Nhưng Alpha... Zeta...? Chẳng phải là những kí tự...? - Cô lúng túng hỏi trong sự ngạc nhiên.

- Vâng. Em là Gamma. Ông chủ đã đặt "tên" tụi em như vậy. - Nụ cười của cô bé trở nên vô hồn rồi liền quay lưng bỏ đi.

Nơi này, có gì đó rất lạ. Cô có cảm giác rằng, cô sẽ phải ở đây lâu, nếu họ cho phép.

Dù rất mệt mỏi nhưng cô không thể ngủ ngay, cô cần phải lấp đầy cái dạ dày trước đã.

Cô bước nhẹ từng bước tới khu bếp, vô tình thấy chàng trai tốt bụng kia đang cầm một khay đồ ăn trên tay, chuẩn bị mang đi.

- Ô, Erena. Tôi định mang đồ ăn vào cho cô. - Anh ta bất ngờ khi thấy cô.

Cô gật đầu cười trừ một cái rồi kéo ghế ra, ngồi xuống. Thấy vậy, anh ta cũng đặt khay đồ ăn xuống cho cô rồi ngồi xuống ghế đối diện.

- Anh là... - Cô lắp bắp hỏi.

- À. Tôi là Alpha. - Anh trả lời nhẹ nhàng.

Cô gật đầu nhẹ nhàng rồi mặt lại như suy nghĩ gì đó. Vậy Zeta là người kia, là người bí hiểm ấy..

- Cảm ơn anh... - Cô nhẹ nhàng, ngại ngùng nói với anh.

Alpha cười trừ rồi cho rằng không có gì, không cần phải khách sáo quá như vậy.

Chỉ trong vài phút đồng hồ ngồi trò chuyện và làm quen trong phòng bếp, cô mới nhận ra rằng anh mới chỉ 19 tuổi, vậy là hơn cô 2 tuổi.

Và cô cũng được biết thêm, Zeta bằng tuổi anh ta.

Cô trở về phòng sau khi lấp đầy cái dạ dày của mình, trên đường về phòng đã vô tình đụng mặt Zeta.

Anh chỉ liếc cô một cái hờ hững rồi thẳng thừng bước qua cô.

- Cảm ơn anh... - Cô nhẹ nhàng nói với anh.

Lời nói của cô đã níu anh lại một lúc. Anh đứng lại, buông lời sắt đá.

- Cứu cô chỉ là nhất thời, sẽ không có lần hai. - Anh nói một cách lạnh lùng, vô tình. - Còn việc cô ở lại, không phải việc tôi mong muốn.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ở yên đây

Anh lạnh lùng nói với cô rồi bỏ đi. Phải, cô đã hụt hẫng, nhưng không cảm thấy ngạc nhiên.

Anh ta giống như một tảng băng lạnh, một nụ cười từ tế cũng không có.

Thiệt nghĩ người như anh ta, quan tâm làm gì cơ chứ?

Đồng hồ điểm 2 giờ sáng, ngày hôm nay cũng đã có quá nhiều chuyện xảy ra với cô, dù vậy cô cũng không tài nào chợp mắt nổi.

"Có lẽ một cốc nước ấm sẽ giúp mình ngủ được", cô tự nhủ bản thân như vậy.

Cánh cửa được mở ra thật nhẹ nhàng, cô bước từng bước về phía căn bếp, nhưng thật lạ là ánh đèn vẫn mở, vẫn còn người chưa ngủ ư?

Cô bước chân vào căn bếp đó, một bóng người rất quen đang ngồi ngay đây, trước mặt là một chai rượu đã voi đi nửa, một cốc rượu nhỏ.

Cô coi như không có gì, chỉ lẳng lặng bước ra sau anh ta và rót một cốc nước ấm từ phích ra.

Tiếng cốc đặt xuống mặt bàn kêu cách một cái, khiến cô giật mình ngoái lại phía sau, người anh ta nồng nặc mùi rượu.

Cô cầm cốc nước ấm trên tay rồi trở về phòng, nhưng giọng nói đó đã giữ cô lại.

- Cô làm gì ở đó? - Anh ta vẫn bình thản ngồi nhâm nhi cốc rượu, vẻ mặt không mấy bận tâm tới sự xuất hiện của cô.

Cô ngạc nhiên, quay lưng lại nhìn hấn, mắt hơi nheo lại tỏ vẻ khó chịu.

- Còn việc gì khác ở đó sao? - Cô nói bằng giọng lạnh tanh.

Hấn ta chỉ cười khẩy một cái rồi tiếp tục rót rượu, điều đó càng khiến cô bực mình thêm. Cô tiến lại gần và đối mặt với hấn.

- Anh cười gì? Cười tôi là đi sao? - Cô trừng mắt.

- Tôi đâu cười cô. - Hấn vẫn tiếp tục cười, một nụ cười đáng sợ.

- Anh.. - Cô cắn môi đầy tức giận.

- Mà, là đi thì sao? - Hấn đưa mắt nhìn cô, ánh mắt ấy rất đỗi thản nhiên màu nâu sẫm nhìn thẳng vào mắt cô.

- Đó là công việc dơ bẩn, anh biết mà! Trêu tức tôi sao? - Cô nắm chặt hai tay lại, trừng mắt nhìn anh.

- Cô đang tự hạ thấp bản thân à? - Hấn hỏi một câu thản nhiên khiến cô chột dạ, người cô run lẩy bẩy, ánh mắt cô nhìn anh không còn giận dữ, mà nó có gì đó giống như đang sợ hãi, còn e ngại.

- Mỗi người một hoàn cảnh mà. - Nói rồi hấn ta nở một nụ cười đầy quái ác rồi tiếp tục rót rượu.

Cô chỉ biết câm nín rồi quay ngoắt bỏ đi, tên này, rốt cuộc là sao.

- Erena phải không nhỉ? - Anh ta hỏi bằng giọng trầm xuống.

Cô chỉ lắng nghe rồi bỏ đi, không muốn phải trả lời hắn.

Khi cô đi, hắn chỉ nở một nụ cười đầy hiểm hóc và bí ẩn. Zeta, rốt cuộc hắn là người thế nào?

***

Khởi đầu một ngày mới bằng tiếng súng, bằng tiếng va chạm bên ngoài.

Hôm nay thật khác lạ, nhưng cô lại cảm thấy thật thoải mái khi được ngủ một giấc sau những chuyện đã xảy ra.

Giờ là 6 giờ sáng, cô vệ sinh cá nhân rồi bước ra sảnh chính, mọi người đã dậy từ sớm và đang cùng nhau tập luyện.

Bên thi tập luyện với những hình nhân bằng gỗ, bên thi tập bắn súng với những bia đạn ở phía xa.

Ồ, kia là Gamma phải không nhỉ, cô bé ngày hôm qua ấy? Cô bé đang đứng trước một chiếc màn hình lớn, trên đó hiện lên những bảng gì đó, giống như nó cung cấp những thông tin thì phải.

Erena bước tới bên cô bé Gamma, ngơ ngác nhìn lên màn hình.

- Gì vậy?

- A chị Erena, đây là bảng nhiệm vụ của chúng em - Cô bé đáp trả câu hỏi của cô kèm theo một nụ cười rất tươi.

Chỉ cần nói tới vậy, không cần giải thích kĩ lưỡng, cô cũng hiểu ra nó là thứ gì.

Nhưng họ là...những điệp viên hay cảnh sát ngầm gì sao?

Nhưng, thật sự rất lạ. Nhưng những thắc mắc của cô chưa kịp nói ra thành lời thì đã bị chặn lại bởi tiếng báo động của một chiếc đèn màu đỏ lấp bên trên chiếc màn hình lớn.

Gamma vội vàng bấm vào chiếc màn hình, hiện lên một bảng thông tin gì đó, sắc mặt cô bé chuyển sang lo lắng.

- Mọi người, Omega đang gặp nguy hiểm! Anh ấy bị phát hiện khi đang làm nhiệm vụ! - Cô bé quay lại phía mọi người và hét to.

Mọi người ai nấy đều rất sững sốt và lo sợ, trùng hợp thay, Zeta cũng ra khỏi phòng ngay lúc đó, về mặt hắn ta có vẻ không quan tâm.

- A! Tiền bối! Omega.. - Cô bé hốt hoảng nhìn anh ta, ánh mắt như bắt được vàng.

- Tôi không quan tâm. Đã là sát thủ thì phải tự biết lo liệu chứ. - Hắn trả lời lạnh tanh rồi bước thẳng đi.

Gamma và mọi người trở nên hốt hoảng, khoé mi cô bé bỗng ướt đẫm bởi nước.

- Nhưng..Nhưng anh ấy có thể sẽ chết! - Giọng cô run lên.

- Không phải việc của tôi.

Nước mắt cô bé trào ra ngày càng nhiều hơn, mọi người chỉ biết đến bên vó vè, an ủi cô bé, "Zeta là người như vậy, trách cậu ta cũng có để làm gì?"

Hy vọng của họ cũng bị dập tắt, Alpha đang được cử đi làm nhiệm vụ riêng của ông chủ giao, không còn cách nào, họ chỉ có thể ngồi tại căn cứ và chờ đợi tin tức.

Zeta, rốt cuộc anh là như vậy sao? Một kẻ khốn nạn, bỏ mặc đồng đội của mình như vậy.

Lúc này, Erena cũng rất sợ hãi, tất cả mọi người ở đây...đều là sát thủ sao?

2 tiếng trôi qua, tưởng chừng như mọi người đã chờ đợi một điều gì đó không thể, nhưng phép màu đối với họ đã xảy ra. Omega đã trở về, dù không lành lặn, nhưng mạng sống của anh ta vẫn giữ được. "Tạ ơn trời!"

Nhìn họ vui mừng như vậy, Erena cũng chỉ biết mừng thầm cho họ.

Nhưng có một điều khiến cô phải ngạc nhiên, đó là khi Zeta bước chân vào căn cứ, mọi ánh mắt đổ dồn về phía hắn như thể hắn là tội đồ.

Hắn có vẻ chẳng bận tâm, chỉ đi thẳng về phòng, nhưng nhờ có quan sát kĩ mà cô đã nhận ra, anh ta đang cố giấu đi vết thương đang rỉ máu ở eo bên phải của mình.

Bản tính tò mò trời dậy, Erena lập tức rời khỏi không khí náo nhiệt, tung bùng của mọi người đang vui sướng bên ngoài sảnh và hoà vào không khí tĩnh lặng, u ám khi bước gần tới căn phòng của Zeta.

Cánh cửa không đóng hẳn, cô có thể đưa mắt nhìn vào qua khe cửa, bóng dáng quen thuộc đó đang cời áo ra, vẻ mặt như đang cắn răng chịu đựng.

Vết thương khá lớn, giống như một vết dao chém ngang qua, máu rỉ ra cũng ngày một nhiều.

Anh ta ngồi xuống giường, mở chiếc hộp cứu thương ra, lấy dụng cụ y tế rồi tiến hành sơ cứu vết thương của mình.

Sau khi sát trùng sạch sẽ, anh liền loay hoay quấn chiếc băng gạc ngang bụng, chèn lên vết thương.

- Anh đã cứu người con trai ngoài kia, phải không? - Cô hỏi nhỏ.

Anh cũng hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn đáp trả rất bình thản.

- Phòng tôi là nơi thích vào là vào, thích ra là ra sao? - Anh vẫn nhìn xuống vết thương của mình, loay hoay băng bó vết thương.

Nhìn anh loay hoay mãi như vậy mà không bó xong được, cô liền ngồi xuống dưới chân anh, tay định sờ vào bụng anh và tiếp tục quấn băng cho anh.

- Để tôi giúp.

Bỗng hấn cầm chặt lấy tay cô, ngăn nó lại ngay tức thì khiến cô giật mình, nhẹ nhàng ngược mắt lên nhìn anh.

Hấn cũng liếc xuống nhìn cô bằng ánh mắt vô tình.

- Tự tiện động chạm vào cơ thể đàn ông như vậy mà được sao?

Cô cười nhạt một cái rồi đáp trả một cách bình thản.

- Đó chẳng phải là công việc của tôi sao?

Về mặt của cô lúc này thật sự khiến hấn khó chịu, nếu chán ngán với cái "nghề" đó, nếu căm ghét nó thì cứ việc biểu lộ cảm xúc thật lòng, cứ cười giả tạo như vậy, thật giống như đang khiêu khích hấn mà.

Chẳng nói chẳng rằng, hấn lẳng tay và đẩy cô xuống giường, cô ngạc nhiên không kịp trở mình. Hấn trèo lên người cô, hai tay hấn ghì chặt hai tay cô xuống giường, khoảng cách giữa họ hiện tại, người ngoài nhìn vào thật sự rất dễ hiểu nhầm, ngay cả người trong cuộc như cô, cũng phải đỏ mặt.

- Công việc của cô? Chỉ rõ hơn cho tôi được không? - Hấn giả vờ ngây ngô không hiểu chuyện nhưng lại dùng ánh mắt quyến rũ để nhìn cô.

- Anh..nặng quá. - Cô ngượng ngùng, mặt đỏ cả lên nhưng vẫn cố quay đi chỗ khác để anh không thấy được vẻ mặt ấy.

Chẳng hề đáp trả, anh ta vẫn nhìn cô chằm chằm, nhưng ánh mắt anh đang đưa dần xuống phía dưới cổ cô, rồi ngực cô.

- Đ..đừng nhìn nó.. - Giọng cô run lên vì sợ.

Hấn ta chỉ cười khẩy một cái rồi buông cô ra ngay, hấn ngồi thẳng dậy và cất gọn đồ dùng y tế vào trong hộp.

- Cô bị bắt vào trong đó, hoàn toàn không tự nguyện, phải không?

Câu hỏi của hấn làm cô hoàn toàn bất ngờ, cổ họng cứng lại không thể nói gì thêm.

Bỗng một giọng nói từ phía ngoài vang lên khiến tất cả mọi người bên ngoài phải dừng việc hò reo lại, một giọng nói dữ tợn của một người đàn ông trung niên: "Alpha, Zeta đâu?!"

Zeta im lặng nghe ngóng, sắc mặt anh ta chuyển sang một màu đen âm u.

- Ông chủ..tiền bối Alpha đi làm nhiệm vụ chưa về, còn Zeta.. - Gamma lắp bắp nói trong lo sợ.

- Zeta đâu?! - Ông ta gào lên đầy vẻ tức giận.

Anh ta nhăn mặt, ánh mắt chuyển thành hình viên đạn. Bước chân anh ta hướng thẳng ra ngoài,

Erena ngơ ngác bước theo sau.

- Có chuyện gì ngoài đó vậy? - Cô mở to mắt hỏi anh.

Anh ẵm cô vào trong phòng và ra ngoài, từ từ đóng cánh cửa lại. "Ồ yên đây.", giọng nói anh thì thầm nhỏ nhẹ với cô.

Anh đóng cánh cửa lại và bước thật chậm rãi ra ngoài sảnh.

- Tôi đây. - Anh bình tĩnh lên tiếng.

Tất cả mọi người đều quay ra nhìn anh bằng ánh mắt lo lắng.

Riêng người đàn ông kia thì bức tức vô cùng, ánh mắt ông ta ánh lên những tia lửa thật dữ tợn, lão giơ gậy và đánh mạnh vào người anh, miệng liên tục chửi rủa.

- Mày là đồ vô dụng, ăn hại. Có cái nhiệm vụ con con đem qua mà làm cũng không xong! - Lão bức tức đánh thật mạnh vào người anh.

Tiếng gậy đập vào da thịt nghe rất rõ, chỉ cần nghe thôi cũng thấy đau thấu xương thấu tủy, tuy nhiên anh vẫn đứng im và cắn răng chịu đựng, không ai dám can ngăn ông ta.

Ở trong phòng, cô cũng đã nghe rất rõ những lời lẽ ông chửi rủa anh và nhiều hơn thế nữa, tiếng vụt của cây gậy vào người anh cũng rõ hơn bao giờ hết.

Cô như không thể chịu thêm nữa, liền mở cửa và bước ra ngoài, lớn miệng nói to: "Dừng lại đi!"

Mọi người ai nấy đều ngạc nhiên, đổ dồn ánh mắt nhìn vào cô.

Zeta cũng vậy, anh rất bất ngờ, nhưng không hề quay lại phía sau mình mà nhìn cô.

- Mày là con nào? - Lão bức tức nhìn cô, cô sợ hãi lùi nhẹ về phía sau lưng anh.

- Con chuột cống này, mày sẽ làm bẩn nơi này mất! - Nói rồi lão với tay lấy con dao găm trên bàn và lao đến đâm cô.

Cô sợ hãi nắm chặt mắt lại, một tiếng "xoẹt" đâm vào da thịt vang lên khắp cả căn phòng, máu chảy xuống róc rách.

Cô từ từ mở mắt ra, hoàn toàn sững sờ khi thấy một bàn tay đầy máu đã ngăn con dao ở ngay trước mắt cô.

Tất cả mọi người trong phòng đều rất ngạc nhiên không nói nên lời.

- Tự tay giải quyết cô ta như vậy, sẽ rất bẩn tay đó, ông chủ. - Anh nói với lão rồi ngoái cổ ra đằng sau nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng.

- Chẳng phải tôi đã bảo em ở yên đó rồi hay sao?

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Từ bỏ

Ai nấy đều ngạc nhiên vô cùng trước hành động của Zeta, anh ta thật sự đã làm vậy, để bảo vệ Erena sao?

Cô run lên bần bật, cũng vì hoảng sợ, cũng vì lời nói của anh mà ngạc nhiên vô cùng.

Lão ta bức bối, buông con dao ra rồi thẳng thừng bỏ đi.

Vết máu chảy xuống sàn nhà, rồi kéo dài theo từng bước đi của anh vào nhà vệ sinh.

Cô mở to đôi mắt màu xanh dương, cả một đại dương trong đó đang hỗn loạn.

Cô tức tốc chạy theo anh, trên mặt hiện rõ hai chữ "lo lắng".

Anh đang rửa vết thương dưới vòi nước, máu pha với nước rồi chảy thẳng xuống bồn rửa, anh nhìn chúng mà khẽ nhăn mặt.

- Tại sao lại cứu tôi? - Cô thở hắt hắt, đến giờ vẫn chưa hoàn hồn.

- Chẳng vì gì cả. - Anh lạnh lùng trả lời, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào bàn tay bị thương.

- Nhưng... - Cô lắp bắp, khẽ cau mày khó hiểu.

- Chỉ là em rất giống bà ấy. - Anh quay mặt lại nói với cô.

Ánh mắt ấy bỗng chuyển thành một hố đen sâu thẳm, cảm tưởng như hồn cô đã bị hút sâu vào đó.

Lời lẽ thốt ra từ chính miệng anh cũng tràn đầy sự vô tình. Nói rồi anh quay đi ngay, mặc cho cô đứng ở cửa và suy nghĩ gì đi chăng nữa.

Có lẽ giây phút này, là giây phút đã thay đổi tất cả.

Từ ngày đó trở đi, mọi chuyện cũng đã khác.

Chuyện cô ở nơi này, lão Phúc Thạch - ông chủ của tổ chức cũng đã biết, nhưng dường như lão không còn ý định giết cô hay đuổi cô đi.

Cô trong mắt lão cũng chỉ là một con chuột cống, không hơn không kém.

Mọi người nơi đây cũng quý cô, việc nấu nướng cho mọi người trong tổ chức, hay dọn dẹp tổ chức cũng do cô một mình đảm nhiệm, còn lí do gì để làm hại cô sao.

Chàng trai đã đối tốt với cô, sẽ tốt với cô mãi. Tình cảm đó của anh dần được bộc lộ ra ngoài ngày một rõ hơn.

Hôm nay mọi người tập trung tại phòng đấu tập, cô chỉ tới xem ké, một phần cũng vì cô phụ trách phần nước giải khát và khăn để thấm mồ hôi.

Mọi người đấu với nhau thật tài quá, cô nhìn mà cũng trầm trồ thán phục.

Mắt chữ A, miệng chữ O, liên tục lẩm bẩm khen thầm trong miệng.

Thấy Alpha cũng đã mệt sau khi đấu tập với một đồng nghiệp khác, cô liền chạy tới chỗ anh cùng một chai nước lọc và một chiếc khăn lau.

- Của anh này Alpha! - Cô đưa cho anh, tặng kèm một nụ cười nhẹ nhàng, triu mến.

Anh vui vẻ nhận lấy, cũng không quên cười lại với cô, nụ cười ấy vẫn ấm áp như lần đầu họ gặp mặt.

Không những thế, anh còn nhường đồ uống cho cô, là lo cho cô suốt ngày chạy theo giúp đỡ mọi người như vậy sẽ mệt, sẽ khát.

Anh vẫn như vậy, vẫn ấm áp như ngày đầu cô gặp anh, vẫn lo lắng, quan tâm, chăm sóc cho cô như mọi ngày anh thường làm.

Đó là điều duy nhất không thay đổi ở nơi đây.

Cô đưa mắt nhìn sang phía bên cạnh, Zeta cũng đã thấm đẫm mồ hôi, từng dòng mồ hôi chảy dài trên mặt anh, miệng cũng thở hên hên.

Thấy vậy, cô liền cầm một chai nước và chiếc khăn khác và chạy tới chỗ anh.

Cô đưa nó cho anh, cũng không quên nở nụ cười dễ mến ấy, nhưng anh lại cảm thấy "khinh" nó vô cùng.

Thay vì cầm lấy đồ cô đưa, anh lại lấy chiếc khăn khác được gấp ở trên bàn để thấm bớt mồ hôi đang chảy trên mặt mình, lấy một chai nước và uống hết.

Sự có mặt của cô lúc này, dường như anh chẳng thêm bận tâm đến.

Cô khẽ rút tay lại, những nếp nhăn trên trán xô nhẹ lại với nhau.

- Có chuyện gì sao? - Cô ngược mắt nhìn anh, đôi mắt ấy mở to ra khiến người khác ắt hẳn sẽ phải xao xuyến trong phút chốc.

- Có gì thì cũng đâu phải chuyện của em? - Anh hỏi một câu hết sức vô tình rồi ngang nhiên bỏ đi.

Cái dáng vẻ lạnh lùng, thờ ơ đó của anh đã lại xuất hiện một lần nữa.

Kể từ ngày hôm đó, không hôm nào là anh lại gần gũi, nói chuyện với cô như trước.

Cái hồi trước đó, anh không hề khác bây giờ về mặt ngoại hình, cũng không phải cách nói chuyện lạnh nhạt dửng dưng đó, mà ẩn sâu trong đó, mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn.

Dù là anh vẫn như vậy với cô, nhưng những lời nói trước kia của anh, thật sự rất rõ sự gần gũi, ấm áp ở bên trong.

Ở bên cạnh anh lúc đó, đối với cô thật hạnh phúc, thật thoải mái.

Và không thể phủ nhận rằng, lúc đó cô đã rung động trước anh, cô không thể gạt bỏ anh ra khỏi trí óc non nớt của chính mình.

"Và tới bây giờ vẫn vậy, tôi không dám chắc trái tim tôi có còn rung động vì anh nữa không, nhưng trong trí óc tôi vẫn luôn tồn tại hình bóng anh, nó vẫn ấm áp, thân thương như ngày đầu tiên.

Kể từ đó tới nay cũng gần một năm rồi, là gần một năm anh xa lánh, hắt hủi tôi, là gần một năm anh vô tình, hờ hững với tôi nhưng tôi không thể ngừng nghĩ về anh.

Nơi đây có biết bao người đối xử tốt với tôi, yêu thương tôi hết mực nhưng sao ánh mắt tôi vẫn luôn hướng về người con trai lạnh lùng ấy?

Con người tôi thật ngốc quá, sao cứ bận khoăn chuyện này mãi vậy, sao không thể để nó ngủ yên đi?"

Những điều cô suy nghĩ, băn khoăn, tự dằn vặt mình bấy lâu nay đều là tiếng lòng của trái tim nhỏ bé, mong manh ấy.

Có thể bên ngoài cô thật mạnh mẽ, cá tính nhưng ở sâu trong đó, một trái tim mong manh, dễ bị tổn thương vẫn đang được ấp ủ.

***

Hôm nay, Zeta cùng Alpha đã được giao đi làm nhiệm vụ chung.

Nhưng thật không may, nó đã thất bại. Zeta và Alpha vốn là hai con át chủ bài của lão Phúc Thạch, họ là những người giỏi nhất mà ông đã đào tạo được.

Có những nhiệm vụ rất khó, lão đã cử họ đi chung với nhau, và lần này cũng không ngoại lệ, nhưng thật không may, lần này họ đã thất bại.

Cánh cửa thư phòng đã được khép lại với rất nhiều sát khí bao quanh, chỉ còn những tiếng quát tháo, chửi bới vọng ra ngoài.

Hai người con trai đứng cạnh nhau, cúi gầm mặt xuống đất ngay trước bàn làm việc của ông.

Ông ta đi lòng vòng trước mặt họ, ánh mắt tóe lên những tia lửa giận dữ, tay lão lăm lăm chiếc gậy chống chân.

- Chúng mày có bao giờ làm được việc gì nên hồn không?! Bọn chó chết! - Lão quay ra chửi xa xả vào mặt họ, một tay vung mạnh chiếc gậy lên và giáng xuống người Alpha.

Tiếng gậy đập vào người kêu "Bịch" thật mạnh, tiếng to và còn rất vang, chỉ cần nghe cũng biết được sát thương rất lớn.

Nhưng Alpha vẫn cắn răng chịu đựng, cảnh tượng lúc này trông thật ám ảnh.

Nhưng đối với Zeta cũng không ngoại lệ, lão cũng dùng những lời lẽ xúc phạm anh và đánh thật mạnh vào người anh, những đòn roi kêu lên thật đáng sợ.

Một vài đòn đầu, Zeta đã cắn răng chịu đựng, vì nhiệm vụ lần này là anh sai, đã không thể hoàn thành nhiệm vụ.

- Mẹ kiếp bọn chó này! Cha mẹ tội mày đẻ ra toàn đứa bất tài vô dụng! - Lão vẫn ra sức quát mắng, chửi rủa họ. Tay vẫn không quên giáng những đòn roi chắc nịch vào người anh.

Hai tay anh nắm chặt lại, ánh mắt cũng trở nên đáng sợ hơn.

- Cha mẹ tội bây ăn gì làm gì mà đẻ ra mấy thằng ăn hại này? Sư cha chúng mày! - Lão tức tối đánh mạnh vào người anh. Bỗng đòn roi ấy đã bị cản lại.

Lão ngạc nhiên, tên Zeta này đang cầm lấy cây gậy của ông, anh đã chặn đòn đánh của ông, sát khí trong anh tỏa ra ngày một nhiều.

Alpha cũng bất ngờ không kém, nhưng chỉ dám liếc mắt sang bên cạnh mà nhìn đồng đội.

- Mày làm gì vậy hả?! - Lão quát lớn, tay vẫn cố giật lại cây gậy.

- Ông biết đấy, chuyện gì cũng phải có giới hạn của nó. - Anh ngẩng mặt dậy từ từ và nhoen miệng cười, nụ cười của sự chết chóc. Tay vẫn nắm chặt lấy cây gậy ấy.

Lão ta nhăn mặt nhìn anh, tay vẫn cố sức giật lại cây gậy.

- Tôi không biết cậu ta vì lý do gì mà vẫn kiên quyết ở lại đây tới tận bây giờ. - Anh bật cười rồi chỉ tay sang phía Alpha.

- Còn tôi, tôi chịu hết nổi rồi. - Anh nở nụ cười khiêu khích ông.

Anh buông tay và hất mạnh cây gậy về phía ông ta, khiến ông chấp chững lùi về phía sau.

Alpha vội đỡ lấy ông, đồng thời cũng tặng Zeta cái nhìn khó hiểu.

- Tôi sẽ rời khỏi đây. - Anh bữu môi rồi định quay gót bỏ đi.

- Mày dám phá luật?! - Lão gất lên.

- Luật lệ sinh ra để phá vỡ mà - Anh thản nhiên trả lời với thái độ trêu đùa rồi quay lưng.

- Cậu biết cậu đang làm gì không hả?! - Alpha không thể kiềm chế thêm nữa, liền chau mày và rút khẩu súng ở phía sau lưng ra, chĩa thẳng vào phía anh.

"Cạch", tiếng lên đạn từ hai khẩu súng trên tay Zeta kêu lên.

Anh đã nhanh chóng rút hai khẩu súng từ sau người từ lúc nào.

Anh quay ngoắt người lại, chĩa thẳng hai khẩu súng vào lão ta và Alpha, bẻ nhẹ đầu sang hai bên cùng với nụ cười thích thú, anh có lẽ đã chuẩn bị chuyện này từ trước.

- Tôi đang áp đảo tình thế đấy. - Anh nhếch mép cười.

Alpha cắn chặt răng, anh làm bạn với Zeta bao lâu nay, nhưng không thể ngờ sẽ có ngày cậu ta như thế này.

Lão Phúc Thạch cũng nắm chặt tay, mạnh bạo nói lớn.

- Ngoài cánh cửa kia cũng còn rất nhiều người nữa, người không thoát đâu! - Giọng điệu hung tợn của hắn vang lên.

- Thú vị đấy. - Anh vẫn cười, nụ cười này dần trở nên đáng sợ hơn.

Người đang đứng trước mặt anh lúc này, là một Zeta rất khác, anh chưa từng thấy.

Đây không phải Zeta mà anh biết, hoặc Zeta mà anh biết không phải là con người thật của cậu ta.

Ánh mắt của cậu ta thật đáng sợ, ngay cả nụ cười cũng vậy.

Nhưng Alpha đã nhận ra ánh mắt của Zeta rất nhanh, ánh mắt cậu ta nhìn anh như thể có điều muốn nói.

Bỗng Zeta hạ súng bên Alpha xuống, anh nhìn cậu ta với ánh mắt thuyết phục.

- Cậu có thể đi với tôi, cậu biết mà. - Anh cười nhẹ.

Alpha bất ngờ vô cùng, đầu óc bỗng trở nên rối loạn, mọi thứ đều trở nên mâu thuẫn.

Ánh mắt anh có gì đó lưỡng lự, thì thoáng liếc sang nhìn ông Phúc Thạch.

Bỗng tay cầm súng của anh ta run lên, các ngón tay như định định bóp cò.

"Đoàng." Tiếng súng vang lên một cái khiến lão ta giật bắn mình, một viên đạn đã găm vào chân Alpha khiến anh ngã quỵ xuống.

- Đó là lựa chọn của cậu. - Zeta gần giọng rồi quay gót bỏ đi.

- Còn ông, ông nên giết tôi khi còn có thể. - Anh thẳng thừng bước đi mặc cho lão ta có lời nhai gì đi chăng nữa.

Anh bước qua cánh cửa đó, mọi người đổ dồn ánh mắt vào anh, những ánh mắt ngạc nhiên, nhưng cũng có tiếc nuối.

Tay ai cũng cầm sẵn vũ khí, anh cũng nhận thấy điều đó.

- Cứ tiến lên đi, xem trình mọi người thế nào. - Anh thản nhiên thách thức họ, nhưng chẳng ai dám đứng lên và đánh nhau với anh, có lẽ họ vẫn coi anh là đồng đội, họ không thể ra tay.

Chờ đợi nhưng không ai lên, anh liền đi thẳng về phòng, lúc này, cũng một ánh mắt đang nhìn anh chằm chằm với sự tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Em muốn anh

Chàng trai vẫn tiếp tục nhấc những chiếc áo đang được treo ra khỏi móc, gấp từng chiếc rồi nhét vào vali một cách vội vàng.

Cô vẫn đứng ngẩn người kể bên cánh cửa ra vào, thẫn thờ nhìn anh.

- Anh sẽ đi thật sao?

- Tôi không nói lần 2, em biết mà. - Anh vẫn tiếp tục cất quần áo và đồ đạc vào vali, ánh mắt không hề liếc nhìn cô chút nào.

- Ngay bây giờ à? - Giọng cô có chút luyến tiếc.

- Ủ. - Anh khoá chiếc vali lại rồi đặt nó xuống đất.

- Ở lại, bảo trọng nhé. - Anh cười khẩy một cái rồi đi lướt qua cô, kéo theo chiếc vali đen trung cỡ.

Cô đứng đó, khẽ nhủ mà rồi quay ngoắt lại, nhìn theo bóng lưng anh mà đồng dạc nói:"Để em đi cùng".

Anh dừng bước, ngạc nhiên ngoái đầu nhìn cô, ánh mắt có chút hơi khó hiểu.

- Anh sẽ cần người chăm sóc đấy. - Cô nở một nụ cười nhẹ nhàng mà quyến rũ.

Anh bật cười rồi nhìn cô, xem như đây là một trò đùa, những lời cô nói anh chỉ thấy vui tai.

- Tôi sẽ không có bất kì trách nhiệm gì với em đâu. - Lời nói của anh nửa đùa nửa thật.

- Ủ. - Cô vẫn mỉm cười nhẹ nhàng rồi nhìn anh bằng ánh mắt cuồng si, cô như bị hút hồn bởi đôi mắt màu nâu sẫm và khuôn mặt khôi ngô của anh.

Chuyện này trở nên nghiêm túc rồi, lời của cô là thật lòng đó hả? Không khí nơi đây trở nên trầm mặc tới khó tả, cứ im lặng thế này chẳng phải sẽ khó xử hơn sao?

Không sao, anh tình nguyện làm người đứng ra và phá vỡ bầu không khí u uất này.

- Còn Alpha? - Anh hỏi cô bằng giọng nghiêm túc hơn.

- Anh ấy sẽ tự lo cho mình được thôi. - Về mặt cô bỗng trĩu xuống nhẹ nhẹ, mang một vẻ buồn phiền nhất định.

Chẳng cần nói nhiều, Erena đã lựa chọn cho mình con đường ấy, đi theo Zeta. Cô không hề biết rằng, con đường mà cô đã chọn sẽ thay đổi cuộc sống của cô như thế nào, liệu nó có phải lựa chọn đúng của cô không, hay sẽ là điều khiến cô hối hận và nhớ mãi.

Cô đã từ bỏ một vòng tay luôn dang rộng và sẵn lòng đón lấy cô về bên mình, đó chính là ở lại với Alpha.

Nhưng không, cô đã gạt bỏ vòng tay ấy và đến với một người vốn vô tình với cô, không chào đón cô, thậm chí còn chẳng hề quan tâm tới cảm xúc của cô bao giờ.

Cô cùng với anh đi ra khỏi căn cứ ấy, nơi mà đã từng là địa ngục trần gian đối với anh.

Giờ cũng đã được coi là được giải thoát khỏi đó rồi, nhưng có những chuyện khác cũng khiến anh phải bận tâm tới, chưa thể ăn mừng ngay được.

- Zeta, chúng ta sẽ đi đâu? - Cô lo lắng hỏi anh.

- Cũng tới rồi, tạm thời ngủ ở khách sạn đã. - Anh trả lời rất dỗi vô tư.

Anh cùng cô bước chân vào một khách sạn 4 sao.

Tính của Zeta là vậy, luôn luôn phải ở những nơi hạng sang, anh vốn không quen với những thứ mà anh cho là "tầm thường", cũng là người làm dưới tay ông Phúc Thạch, còn là một "đứa con cưng" của ông về tiền thì anh không hề thiếu.

Cô tiếp tân tìm kiếm gì đó trong danh sách rồi ngẩng mặt lên, cười trừ một cái hết sức nhẹ nhàng.

- Xin lỗi quý khách, chỉ còn một phòng thôi ạ, giường đôi.

Trong lúc cô gái trẻ còn ngại ngùng, e thẹn một chút, đôi mắt vẫn lén liếc anh thì anh đã buột miệng ra mà không vẫn lo nghĩ: "Cứ cho tôi phòng đó đi".

Cô lễ tân nhẹ nhàng cúi đầu xuống và đưa anh chiếc chìa khoá phòng.

Anh nhận lấy nó rồi thẳng tưng bước đi, kéo theo một chiếc vali đồ đạc màu đen.

Erena chạy ngay theo sau anh, trong lòng vẫn cảm thấy áy náy vô cùng.

- Zeta, em muốn cảm...

- Nói chuyện đó sau đi. - Anh vẫn đáp trả bằng cái giọng vô tình đó, không một chút cảm xúc nào.

Anh tra khoá vào ổ rồi đẩy nhẹ cửa vào trong. Căn phòng trông vô cùng rộng rãi và thoải mái, đúng chỉ có người có tiền mới vào được đây.

Nhưng những nơi như thế này lại khiến cô nhớ về những năm tháng quá khứ "khổ sở" ở nơi ấy. Cô bị bắt cóc từ khi còn nhỏ, bị bọn vô nhân tính ấy bán vào nhà chứa, và mất đời con gái năm 15 tuổi.

Suốt 3 năm trời đó, cô đã bị đưa đi đẩy lại qua rất nhiều các hộp đêm, những nơi "tôm lợm, đáng khinh thường" ấy.

Nhưng ở đây với anh, cô lại thấy an toàn rất nhiều.

Anh đặt chiếc vali xuống dưới đất, liền đưa tay cởi các cúc áo sơ mi ra, nhưng rồi bỗng dừng lại, quay ra nhìn cô.

- Em tắm hay tôi tắm trước?

Ánh mắt anh nhìn cô thật xa lạ, nó thật vô tình, lạnh lùng.

Cô chỉ hít thở một cái rồi trả lời nhẹ nhàng: "Em trước".

"Được." anh nói rồi ngồi phịch xuống giường, chống hai tay ra phía sau rồi xoay nhẹ cổ một vòng, coi bộ đã mệt mỏi lắm rồi.

Sau khi tắm xong, cô đã không mặc quần áo vào, mà chỉ choàng lên mình chiếc áo choàng tắm thật chậm rãi, lúc này cô là quyến rũ nhất, hiếm có người đàn ông nào có thể kiềm lòng.

Những giọt nước chưa được lau kỹ vẫn còn đọng lại trên xương quai xanh của cô gái trẻ.

Mái tóc ướt rù xuống, hoàn toàn tự nhiên.

Nhưng đáng tiếc thay, Zeta hoàn toàn không quan tâm, anh thẳng thừng đứng dậy và đi lướt qua cô, chẳng thèm ngó ngang tới.

Có chút thất vọng, nhưng đâu thể làm gì, cô chỉ còn có thể nằm lên giường.

Anh chỉ kịp cạo râu, chuẩn bị tắm thì mới nhận ra chưa đem đồ vào, liền bước ra khỏi phòng tắm.

Anh ngạc nhiên, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhìn chăm chăm vào cô đang nằm trên giường.

Gọi cảm và cuốn hút vô cùng, bộ dạng quyến rũ chết người ấy của cô, kết hợp với dáng nằm nghiêng, chống tay vào đầu của cô.

Cô đã cởi bỏ chiếc áo choàng tắm ấy ra và chui vào trong chăn. Chiếc chăn đắp nhẹ lên người cô, che những chỗ cần che, nhưng những chỗ hở cũng rất có "chủ ý".

- Hừm. - Anh đánh tiếng một cái nhẹ, mắt vẫn không ngừng ngắm nhìn cô. - Tôi ngạc nhiên đấy.

- Em muốn nói cảm ơn vì anh đã cho em theo nhưng anh không nghe. Đành dùng cách này thôi. - Cô mỉm cười nhẹ khiêu gợi.

- Không, Erena. Tôi mệt rồi - Anh thẳng thừng từ chối rồi ngồi xuống bên mép giường, hai tay vẫn đang soạn lại đồ trong vali.

Cô ngạc nhiên, nhưng cũng đã hiểu ra vài chuyện. Cố giả bộ nũng nịu rồi rời khỏi chăn, bò nhẹ ra mép giường, vòng tay qua cổ anh rồi ôm nhẹ lấy.

Hai bầu ngực của cô khẽ chạm vào lưng anh, dù ngăn cách qua lớp áo sơ mi mỏng của mình rồi nhưng nó cũng khiến anh giật mình nhẹ.

Anh thờ dài một tiếng rồi ngoái nhẹ đầu sang nhìn cô.

Lúc này, ánh mắt hai người đều nhìn nhau đắm đuối, ai nấy cũng như muốn nuốt trọn đối phương.

Đúng là anh hùng ngoài chiến trường, cũng không qua nổi cửa ải trên giường mỹ nhân, "Trận chiến" này, anh thua rồi.

Không thể phủ nhận rằng Erena thật sự rất quyến rũ. Anh khẽ nhắm mắt lại, rồi chủ động nhướn cổ hôn lấy cô.

Ban đầu có chút gượng gạo, nhưng sau đó thì lại hoàn toàn khác.

Một khi đã bị cuốn vào "sự hấp dẫn" này rồi, không thể dứt ra nổi.

Anh xoay nhẹ người, từng chân bước lên giường một cách nhẹ nhàng, hai bờ môi vẫn chưa thể tách khỏi nhau, chỉ có mỗi lúc một thêm dính chặt lại, đầy mãnh liệt.

Cô dùng tay cởi từng chiếc cúc trên áo anh rồi cởi phăng nó ra, vứt xuống đất, làm lộ ra thân hình săn chắc, mạnh mẽ của anh.

Anh ản cô nằm xuống giường, giữ tư thế chủ động, hai tay chống ngang hai bên tai cô.

- Đáng lẽ tôi không nên để em tắm trước. - Anh nhìn cô đắm đuối.

- Giờ người em không khác gì bánh xà bông di động cả. - Anh khẽ nhún mày.

- Tôi thích "thường thức" em, tự nhiên cơ. - Anh nở một nụ cười đầy ẩn ý, làm lộ ra chiếc răng nanh đầy cuốn hút.

Cô cũng cười đáp trả, rồi nhìn thẳng vào mắt anh.

- Em có thể gọi anh là Victor không?

- Victor? - Anh ngạc nhiên, bất giác nhíu mày lại.

- "Victory*"- Cô cười nửa môi đầy khiêu gợi.

- Tôi thích nó. - Anh cười rồi chủ động tiến tới.

*chiến thắng.

Là một thằng đàn ông, anh không thể kiềm chế nổi mình trước một cô gái xinh đẹp, quyến rũ tới hóp hồn thế này.

Anh chủ động liếm nhẹ vành tai cô, khiến cô thờ mạnh một cái đầy sự kích thích.

Anh liếm nhẹ nó, rồi dùng lưỡi mon men xuống dưới cổ cô, rồi dừng lại ở bầu ngực căng tròn, hồng hào của cô.

Anh dùng lưỡi mân mê nhẹ đầu ngực cô, khiến phần đó của cô có phản cương cứng.

Cô nhắm mắt lại, thờ nhẹ ra một luồng khí nóng bỏng. Anh vừa dùng lưỡi, kết hợp với tay để mân mê bầu ngực căng tròn của cô gái 18 này, anh cứ mân mê, rồi ấn nhẹ vào nó khiến cô thêm phần sung sướng.

Rồi bàn tay hư hỏng của anh mò mẫm từ từ xuống vùng "con gái" của cô, những ngón tay của anh di chuyển nhẹ nhàng, mon trón phía ngoài của cô.

Lúc này, sự kết hợp giữa đầu lưỡi và các ngón tay của anh đã làm cho thứ nước màu trắng đục trong cô trào ra.

Thấy vậy, anh liền giơ ngón tay ướt đầm bởi nước của cô lên trước mặt cô, hỏi bằng giọng khiêu khích.

- Em đã ướt thế này rồi sao? - Anh nhếch mép cười khẩy.

Cô quay mặt ngượng ngùng, hai bên má ửng đỏ.

Anh liền trườn người xuống phía dưới của cô, dùng hai tay bành rộng hai bên đùi của cô ra.

Lúc này Erena còn hơi ngượng ngùng trước sự chủ động này của anh, dù đã làm chuyện này trước đó không chỉ 1,2 lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô đỏ mặt ngượng ngùng như vậy.

Anh dùng lưỡi liếm nhẹ phần thịt đang nhô lên của cô, đây là phản nhạy cảm, khiến cô kích thích vô cùng, liền rên nhẹ lên mấy tiếng.

Tiếng rên của cô như càng kích thích anh hơn, anh liền dùng hai ngón tay của mình và chọc sâu vào trong cô, cô giật mình bất ngờ rồi rên mạnh hơn chút nữa.

Cơ thể cô nóng bừng lên, đầu óc chẳng còn nghĩ được gì, vì đơn giản, dục vọng đã chiếm lấy tâm trí cô.

Anh thọc vào sâu hơn, nhanh hơn, tiếng kêu "nhóp nhép" phát ra ngày một to và nhanh, cô rên to và đã hơn, cảm giác cũng đê mê hơn hẳn.

Cô không nhận được nữa khi ngón tay anh chọc vào sâu như vậy, hai tay bấu chặt vào ga giường, người cong lên không chạm xuống giường.

- Ah... Em sắp ra rồi...! - Cô rên trong sung sướng, phản nhạy cảm co giật lên nhẹ nhàng, thứ nước đó lại một lần chảy ra còn nhiều hơn, anh liền dùng lưỡi làm sạch cho cô.

Thấy cô thế này, anh không nhận được nữa, liền đứng dậy, cởi bỏ chiếc thắt lưng, rồi chiếc quần dài, rồi lột nốt chiếc quần trong cùng.

Lúc này thằng nhỏ của anh đã trở dậy một cách mãnh liệt nhất, nó đứng thẳng dậy, nóng hổi và to ra.

Anh đứng dưới chân giường, liền cầm chân cô và giật mạnh về phía mình, cửa mình của cô đang rất gần thẳng nhỏ của anh.

Anh nhấc một chiếc chân của cô đặt lên vai mình.

Anh cầm nó rồi cọ phía ngoài của vùng nhạy cảm ấy, nước dịch tuôn ra ngày một nhiều, cô đang bị anh khiêu khích một cách rõ rệt.

Anh chỉ cọ nó, mon trón bên ngoài, luôn miệng nói:"Tôi đút vào đây." Nhưng chẳng hề cho vào trong, anh như đang trêu cô vậy.

Vô cùng khó chịu, anh làm cô muốn tới mức này mà lại dừng thế sao, muốn cô phải làm sao.

Cô nhắm mắt, bất giác gất lên.

- Đút nó vào đi, em muốn... - Cô ngập ngừng.

- Muốn gì? - Anh vẫn giả vờ ngô nghê không biết gì.

- Nếu em không nói hẳn ra thì tôi không tha mãi em đâu nhé. - Anh giờ giọng điệu khiêu khích cô.

Cô khẽ nhắm mắt, thật sự rất ngại khi nghe anh nói vậy, nhưng cô muốn lắm rồi, không thể ngừng lúc này được.

- Em muốn cái của anh... Em muốn anh! - Cô nói trong sự thèm muốn đến tột độ.

- Ngoan lắm! - Anh cười khẩy một cái rồi đút nó vào bên trong cô.

- Nó to quá...! - Cô mở to mắt ngạc nhiên, một cảm giác rất lạ.

- Trong em...nóng quá... - Anh đẩy nhẹ vào bên trong cô, bên trong cô như đang bóp lấy cái thứ cứng ngắc, nóng hổi của anh.

Anh biết đây không phải lần đầu tiên của cô, không phải lần đầu tiên của anh, nhưng có cảm giác rất lạ.

- Ah... ah... - Cô rên theo từng nhịp nắc của thứ đó khi đâm vào trong cô, cô có thể cảm nhận rõ nó đang đâm vào trong bụng cô.

Anh đẩy đi đẩy lại, ngày một mạnh và nhanh.

- Ah... nữa đi...mạnh nữa đi...! - Cô thở dốc, tới nỗi phải há cả miệng để húp trọn không khí, mồ hôi chảy đầm đìa khắp người cô.

Lúc này, căn phòng tràn ngập tiếng va chạm giữa hai thứ nhạy cảm và tiếng rên trong thoả mãn của họ.

Mùi hương của anh toát ra cũng thật tuyệt vời.

Anh chưa tắm, nên đây là mùi hương hoàn toàn tự nhiên của anh, mùi hương đàn ông rất đặc trưng.

Có lẽ cảm nhận mùi hương trên cơ thể người mình yêu, đối với phụ nữ, không gì hạnh phúc hơn thế.

Anh càng lúc càng mạnh bạo, càng đẩy nhanh hơn và sâu hơn, khiến cô mê mẩn tới điên dại.

- Em...sắp ra...! - Hai tay cô bấu chặt vào tấm ga giường.

- Ra cùng nhau nhé! - Anh vẫn tiếp tục, anh cũng không chịu được nữa vì trong cô thật sự rất tuyệt. Anh vòng tay lên trước và nắn bóp bầu ngực mềm mại của cô.

- Đ...đừng ra bên trong...! - Cô cố gắng ngăn cản anh, vì sợ rằng sẽ có...

Nhưng không, cô đã ra, cùng với anh, thứ nước đục ngầu màu trắng chảy tràn cả ra ngoài sau khi bắn tung toé bên trong cô.

Anh cúi người xuống, thì thầm vào tai cô một giọng nói hết sức quyến rũ.

- Tôi ra bên trong mất rồi. - Anh cười khẩy một cái đầy khiêu khích cô.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: New York

Cả hai đều mệt lử, liền thở hồng hộc rồi nằm xuống giường.

Cô đỏ ửng mặt, nhìn sang phía bên cạnh, khuôn mặt anh thật hoàn hảo, đẹp hơn bao giờ hết.

Hai người thật sự đã làm cùng nhau, đây thật sự không phải mơ.

Nhưng dựa vào hiểu biết của cô về anh trong 1 năm qua, cô biết anh không phải loại người đánh đồng tình dục và tình yêu.

Chỉ dựa vào một mối tình một đêm thế này, đâu có nghĩa là đã nắm trọn con tim anh.

Nhưng có lẽ trái tim cô đã ngược lại với lý trí, cô thật sự rất tò mò, không thể kiềm chế thêm

- Victor? - Cô quay sang hỏi anh, ánh mắt cô thật long lanh và to tròn.

- Gì? - Anh hỏi bằng giọng lạnh tanh.

- Anh nghĩ gì về tình dục và tình yêu? - Cô giương đôi mắt nhìn anh, đôi mắt ấy thật quyến rũ, sắc sảo.

Thấy cô bỗng hỏi một câu khá lạ, anh liền tặng cô một ánh mắt khó hiểu, khẽ chau mày.

- Một người bạn của em hỏi như vậy, em không biết phải trả lời ra sao. - Cô cười nhẹ rồi đánh mắt ra hướng khác để đánh trống lảng.

Anh nghe vậy cũng chỉ cười khẩy một cái đầy vẻ thích thú, nằm quay hẳn sang phía bên cô rồi lấy tay chống cằm nhìn cô.

- Tôi có cảm giác em mới là người hỏi câu đó, linh cảm của tôi chưa bao giờ sai. - Anh cười khẩy nhìn cô.

Biết mình đã bị anh bắt thóp, cô liền ngại ngùng quay đi chỗ khác.

- Tất nhiên tình dục và tình yêu khác nhau. Em biết tôi mà, đối với tôi chỉ tồn tại tình dục, không tồn tại tình yêu. - Anh đưa mắt nhìn cô rồi cười khẩy, lập tức quay mặt đi ngủ.

Phải, cô đã mong chờ gì cơ chứ, cô còn lạ gì anh nữa, có bao giờ anh dễ dàng mở lòng với tình yêu như vậy đâu.

Và chuyện xảy ra giữa hai người đêm nay, có lẽ sẽ chẳng thay đổi được gì.

Erena chỉ khẽ nở một nụ cười an ủi bản thân rồi nằm xuống cạnh anh, hai tấm lưng nằm đối với nhau, tưởng như rất gần mà lại rất xa.

***

Ánh nắng ban mai chiếu nhẹ qua khung cửa sổ, len lỏi vào căn phòng khách sạn nơi hai con người đang nằm kề bên nhau.

Cảnh tượng lãng mạn, thơ mộng vô cùng.

Cô mở mắt, neho nhắm nhìn xung quanh, nhìn cả sang phía bên cạnh, thấy bóng lưng người đàn ông ấy, sao lòng bỗng ảm đạm thường như có một ngọn lửa nhỏ đang được thổi lên trong cô.

Cảnh tượng rất đối bình dị, chỉ cần mỗi sớm mai thức dậy thấy bóng dáng anh nằm bên cạnh, đối với em, không còn gì tuyệt vời hơn thế.

Cô ngồi dậy vươn vai nhẹ một cái rồi nhìn sang anh, khoé môi ấy bắt gặp nở một nụ cười ấm áp, rạng ngời như tia nắng ban mai.

Cô bước chân xuống giường, khoác nhẹ chiếc áo khoác tắm và vào phòng vệ sinh để vệ sinh cá nhân.

Lúc này, cô mới nhớ ra chuyện tối qua, tay liền bắt gặp đặt lên bụng, ánh mắt có chút lo lắng. "Liệu... có dính không..?"

Trong lòng chợt lo toan, bởi cô còn quá trẻ, mang thai là điều cô không dám nghĩ tới, nếu có thì cũng chỉ biết đi nạo phá. Erena nhắm nghiền mắt lại, miệng chẹp một cái chua chát, chỉ biết cầu mong không dính phải.

Cũng lúc ấy, anh cũng đã mở mắt, ánh mắt anh xa xăm, suy nghĩ gì đó.

"Cốc cốc", tiếng gõ cửa phòng khách sạn vang lên khiến cô hơi giật mình, liền ngó mặt ra khỏi phòng vệ sinh.

"Sáng sớm thế này, có người tới làm gì chứ?" Cô giật mình khi nghe tiếng gõ cửa, đôi mắt mở to.

Cô bước nhẹ ra phía cửa và mở nó ra, đó là một cậu nhân viên khách sạn đang đẩy xe đựng đồ ăn, cậu ta liền nở một nụ cười thân thiện khi nhìn thấy cô.

- Chào buổi sáng thưa cô, tôi mang tới đồ ăn sáng, đây là gói bao trọn của khách sạn chúng tôi. - Cậu nhân viên tươi cười nói.

- Ồ cảm ơn. - Erena ngạc nhiên rồi cũng cười đáp lại, mở cửa cho anh ta bước vào.

Anh ta đẩy xe vào bên trong phòng, đưa mắt nhìn xung quanh, ánh mắt thật sự rất khả nghi.

Bỗng có tiếng nói cất lên từ phía cánh cửa phòng ngủ khiến cả cô và cậu nhân viên phải giật mình.

- Cốc nước đó là gì? - Victor đứng tựa vào cánh cửa, chỉ tay vào cốc nước màu cam trên xe đẩy.

Quá bất ngờ với sự xuất hiện của anh, cậu nhân viên lúng túng trả lời.

- À, đây là nước cam thừa anh, uống nước cam vào buổi sáng rất tốt cho sức khỏe. - Cậu cười gượng gạo.

- Cả tôi và cô ấy đều bị dị ứng với cam, phiền cậu uống giúp. - Anh thản nhiên nói trước vẻ ngơ ngác không hiểu chuyện gì của Erena.

Bối rối vô cùng, cậu ta liền tìm cách lảng tránh.

- Tôi sẽ đem đi ngay ạ.

- Không. - Anh nói bằng giọng đanh thép.

- Uống nó. Ngay tại đây. - Anh ra lệnh, chỉ tay vào cốc nước cam và trừng mắt với cậu ta.

Lâm vào thế bí, cậu ta thể hiện rất rõ sự lo lắng trên nét mặt.

- Không dám uống? Trong đó có gì sao? - Anh giờ giọng nghi ngờ.

- Dạ không! Hoàn toàn an toàn thừa anh! - Cậu ta xua tay rồi cười gượng gạo, tay run lấy bầy cầm cốc nước lên và uống hết sạch, mồ hôi cũng tuôn ra như suối.

- Đó! An toàn ạ! - Cậu ta đặt chiếc cốc không xuống xe rồi cười rất tươi.

Erena vẫn nhìn cậu ta chằm chằm, rồi đưa mắt nhìn Victor, rốt cuộc chuyện này là sao.

Chỉ trong một giây sau, cậu ta bỗng chập chững lùi lại vài bước, hai tay ôm chặt lấy cổ họng của mình, nó đang bốc khói lên.

Cậu ta lập tức ngã xuống và chết ngay tức thì với một cái cổ họng bị cháy tới rỗng tuếch.

Erena cảm thấy sợ hãi và cũng ghé thăm cái cảnh tượng này, liền lấy hai tay che miệng lại.

Victor thản nhiên đi lướt qua cô, nói hờ hững, không hề có chút vội vàng nào.

- Phúc Thạch, lão biết ta ở đây rồi. Nên chuyển đi nơi khác thôi.

Erena ngạc nhiên, anh muốn đi đâu.

- Khách sạn khác sao? - Cô ngây ngô hỏi anh.

- Không. Là nước khác. - Anh cười.

- Nước khác?! - Cô thốt lên đầy vẻ bất ngờ.

- Còn hộ chiếu? Tiền?

- Em nghĩ tôi là ai mà không thể lo cho em hộ chiếu giả? - Anh cười khẩy.

- Tiền thì tôi nào có thiếu bao giờ? - Giọng điệu của anh vẫn bình thản tới lạ lùng.

Mọi chuyện đối với anh thật đơn giản, kể cả chuyện có to lớn đến đâu, vào tay anh cũng chỉ dễ như ăn kẹo.

Chỉ tốn vài cú điện thoại, vài tiếng đồng hồ và một số tiền vừa phải đối với mình, anh đã đưa cô thành công sang đất Mỹ.

Thành phố New York thật tấp nập, hiện đại.

Vì trong người mang hai dòng máu Việt - Canada, nên Erena có thể nói tiếng Anh rất tốt do khi bé mẹ cô đã có dạy cô.

Còn về Victor, vốn tiếng Anh của anh cũng rất tốt, có lẽ đã có rất nhiều nhiệm vụ anh hợp tác với đối tác nước ngoài.

Đây là lần đầu tiên cô đặt chân tới New York nên mọi thứ còn lạ lẫm, thật sự muốn được đi tham quan nơi đâu vài vòng nhưng dù gì cũng chiều rồi, họ còn phải lo nơi ở nữa.

Chắc chắn sẽ không phải khách sạn, lão Phúc Thạch sẽ tìm ra anh sớm thôi, mà thời gian ở đó lâu thì mức tiền phải trả cũng tương đương với số tiền anh có thể bỏ ra để mua một căn nhà.

Có lẽ anh cũng đã nghĩ tới việc này, nhưng giờ này thì không còn nhiều thời gian, có lẽ một căn phòng cho thuê ở bên ngoài sẽ tốt hơn.

Sau vài vòng lượn lờ qua các con phố, họ tìm thấy một căn nhà nhỏ ở bang X, có phòng cho thuê.

Một nơi thế này, nhất định lão ta sẽ rất khó để tìm ra.

Họ cùng nhau bước vào trong và gặp mặt người chủ của căn nhà.

Người phụ nữ chừng 50 tuổi với khuôn mặt phúc hậu, tươi tắn đã chào đón họ vô cùng nồng nhiệt.

- Hai cô cậu muốn thuê phòng sao? - Bà hỏi.

- Vâng. - Victor điềm tỉnh trả lời.

- Nhưng cô cậu là gì của nhau thế? - Bà khẽ lờm nhẹ hai người.

- Tôi không cho mấy cô cậu thanh niên hư hỏng thuê phòng đâu!

Dựa vào cách nói chuyện của bà ta, anh cũng đủ thấy, đầu óc của bà ta hơi có vấn đề một chút.

Nhưng đến nước này rồi, không có nơi ở tạm thật là bất tiện.

Nghĩ rồi anh vội lấy bàn tay nhỏ bé của cô rồi nắm chặt lấy nó, khẳng định như đinh đóng cột.

- Cô ấy là vợ tôi. - Giọng nói của anh thật chắc chắn, đanh thép như một lời khẳng định.

Erena ngược mắt lên nhìn anh, rồi nhìn xuống bàn tay nhỏ bé của mình đang được bàn tay ấm áp của anh nắm chặt lấy mà khẽ đỏ mặt.

Bà lão mở to mắt, nhìn hai người với ánh mắt ngưỡng mộ, một nụ cười tươi rói cũng nở rộ trên khoé môi bà.

- Thật tuyệt vời, còn trẻ vậy mà đã! - Bà vô cùng phấn khởi.

- Nhìn hai cô cậu, tôi liền nhớ tới đứa con gái của tôi, nó và chồng nó đi cũng lâu rồi. - Bỗng bà ta nói nhảm nhí gì đó khiến Victor phát chán, chỉ biết nhìn bà ta bằng ánh mắt lạnh lùng.

- Xin phép bác cho tụi cháu lên gõ đồ trên phòng. - Erena khéo léo né tránh bà.

"Được chứ!" Bà trả lời rồi lập tức né sang một bên cho "đôi vợ chồng trẻ" xách hành lý lên tầng.

Nhưng chỉ khi vừa đi khuất mắt của bà, Victor mới buông tay cô ra, anh lại trở thành một người thật vô tâm, hờ hững với cô.

Nhưng đây mới đúng là Victor mà cô biết.

Căn phòng cho thuê không nhỏ, nhưng cũng không quá lớn, bao gồm một phòng vệ sinh và một căn bếp nhỏ, một chiếc giường đôi vừa vặn.

Có lẽ Victor không quen ở những nơi thế này, nhưng vì an toàn mà anh đã chấp nhận.

Gỡ vali, dọn đồ cũng đã mất 2 tiếng, giờ trời đã tối, đồ ăn cũng chưa mua được gì, cả hai đành túc tắc ra cửa hàng tiện lợi gần đó mà làm no cái dạ dày.

Cô cũng tiện đó mà mua vài vật dụng cần thiết cho cuộc sống của mình, giờ đây cô như một người nội trợ trong ngôi nhà nhỏ xinh, nhưng cô lại rất hạnh phúc vì điều đó, có lẽ đây là bến bờ hạnh phúc của cô.

Sau khi mua được các vật dụng cần thiết, cô cùng anh trở về căn nhà ấy, họ rào bước trên vỉa hè của con phố Y, dưới cái tiết trời mát mẻ thoải mái thế này.

Cùng lúc ấy, một chiếc Mercedes màu đen đang đi phía sau họ.

Người đàn ông ngồi hàng ghế sau chừng 60 tuổi, với bộ vest đen, trông ông càng thêm quyền lực.

Ông đưa mắt nhìn ra ngoài đường, ngắm nhìn vẻ đẹp của thành phố New York khi về đêm. Bỗng có điều gì đó khiến ông phải chú ý, khiến ông phải tập trung.

Bóng lưng đó, thật sự rất quen.

- Sếp, có chuyện gì sao? - Tên tài xế nhìn vào gương chiếu hậu.

- Táp vào lề đi. - Ông ra lệnh.

Chiếc xe lập tức táp vào lề, Victor cũng cảm thấy nghi ngờ nhưng không hề ngoái đầu lại phía sau.

- Zeta? - Một giọng nói quen thuộc bỗng cất lên khiến anh như sững lại.

Chương 6: The Demons

Nghe thấy tiếng gọi, Erena ngơ ngác nhìn lại phía sau, đó là một người đàn ông chừng 60 tuổi, có vẻ ngoài rất bí ẩn, có tướng làm sếp lớn.

Ông ta ngồi hàng ghế sau của một chiếc Mercedes đời mới màu đen, nhìn qua cũng biết là ông có thuộc loại có tiền.

Rồi cô liếc sang nhìn anh, ánh mắt anh thể hiện rõ sự ngạc nhiên trong đó, nhưng rồi chỉ trong phút chốc thôi.

Anh tiến gần về phía chiếc xe của ông ta với bộ dạng thần nhiên, đồng thời cũng ra hiệu bảo cô về trước.

Có lẽ cô không nói ra, nhưng cô rất lo cho anh, cô biết anh là người thế nào, anh làm nghề gì nhưng dính líu tới ông ta có phải là tốt không?

Cô rảo bước đi trên phố nhưng trong lòng vẫn nom nớp lo sợ, ánh mắt thi thoảng vẫn liếc về phía sau.

- Justin Trần? - Anh hỏi bằng giọng hơi bất ngờ, tiến lại gần chiếc xe.

- Không ngờ lại gặp được cậu ở đất Mỹ rộng lớn này! - Ông cười khàn khạch.

- Có nhiệm vụ bên này sao?

- Tự do rồi. - Anh cười nhếch một bên mép, nhìn ông bằng ánh mắt đầy ẩn ý.

Nhanh chóng hiểu được ý của anh, ông ta chỉ gật đầu hai cái rồi khẽ cười nhìn anh.

- Vậy hiện tại cậu muốn nhận một vụ không, Zeta? - Ông ta nhìn anh, từ tốn đưa ra một lời mời.

Cảm thấy thích thú, anh xoay cổ tay một cái như thể hiện sự đồng ý, một nụ cười đầy bí ẩn bỗng nở trên môi anh.

- Được. - Anh cười nhếch mép. - Nhưng không phải Zeta, mà là Victor.

Nói rồi anh bước lên chiếc xe sang của ông, rồi họ cùng về khu căn cứ của ông ta nằm ở bang Z của thành phố.

Justin Trần là một tay xã hội đen khét tiếng bên Mỹ, là người gốc Việt nhưng đã sang Mỹ và lập nghiệp cũng đã được 30 năm, không ai trong thế giới ngầm này là không biết tới tên ông ta.

Hơn nữa, ông là người đứng đầu của một tổ chức bao gồm những tay súng cừ phách nhất, những sát thủ chuyên nghiệp như Josh The Monster (Quái Vật Josh), chuyên gia độc dược Mike, xạ thủ Angela.

Vài năm trước, có một lần ông ta về nước và hợp tác với tổ chức V, do Phúc Thạch đứng đầu, khi đó ông rất ngưỡng mộ tài năng của Victor và luôn muốn anh tới với tổ chức của ông.

Justin Trần đi phía trước, ông dẫn anh vào tầng hầm rất lớn của một toà biệt thự, được biết là nơi trú ẩn của tổ chức The Demons (Những Con Quỷ).

Bước vào sâu bên trong là một chiếc bàn được kê giữa những chiếc sofa, lúc này đã có hai người ngồi trên chiếc sofa ấy.

Ông tiến lên phía trước và chỉ tay giới thiệu anh với một chàng trai ngồi đó.

- Josh, nhớ chàng trai tên Zeta mà ta từng nói? - Ông hỏi hần.

Hần ngạc nhiên khi thấy ông đã trở về, càng ngạc nhiên hơn khi thấy anh đứng đó.

Hần liền đứng dậy và quay sang phía anh, nở một nụ cười.

Hần cao to, có mái tóc màu vàng hoe xoăn tự nhiên, kèm theo mấy hình xăm kín mặt và các vết sẹo hằn sâu trên cánh tay, hần đã trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết.

Hần giơ tay về phía anh, anh cũng thấy vậy mà bắt tay lại.

- Vậy cậu là Zeta? Tôi đã nghe ông chủ nói nhiều về cậu! - Hần cười khàn khạch, cái giọng khàn khàn ấy thốt lên mà khiến người khác nổi da gà.

- Vậy anh là Quái Vật Josh? - Anh cười nhếch mép.

- Ha ha, họ gọi ta vậy. Mà ta thích! - Hấn cười lớn.

Chàng trai ngồi đối diện cũng đứng dậy ngay sau đó, liền ngã chiếc mũ cao bồi xuống tay phải và giơ tay trái ra bắt tay với anh.

- Mike, rất vui được gặp cậu, Zeta. - Chàng trai với mái tóc màu đen dài liền nói với anh.

- Tôi thích được gọi là Victor hơn. - Anh bắt tay với hấn rồi cười.

Họ cùng nhau ngồi xuống chiếc ghế sofa, uống vài ngụm nước.

Anh đưa mắt nhìn xung quanh, vẫn còn một người nữa, người đó...

Ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu thì đã bị vụt tắt bởi giọng nói ấy.

Giọng nói quyến rũ vô cùng, phát ra từ chiếc thang từ trên đi xuống hầm.

Tiếng guốc ngày một to, bóng dáng ấy cũng dần hiện rõ.

Đó là một cô nàng xinh đẹp, vẻ đẹp sắc sảo ấy như đã hấp hồn các chàng trai, gây sự chú ý của anh ngay từ lần gặp đầu tiên.

Với mái tóc dài nhuộm ombre tím hồng, khuôn mặt xinh đẹp với nụ cười nửa miệng, gu ăn mặc vô cùng gợi cảm, cô như đã hạ gục họ hoàn toàn.

Chiếc váy của cô ngắn cùn cùn được mặc kết hợp với chiếc áo crop top bó sát lấy cơ thể, để lộ vòng eo con kiến.

Chiếc quần tất lưới càng khiến cho cô thêm quyến rũ, phải nói là gu ăn mặc của cô không thể chê vào đâu.

Đôi mắt màu xanh da trời đang nhìn thẳng vào người đàn ông trẻ tuổi có gương mặt nam tính, mạnh mẽ đang ngồi vắt chân chữ ngũ trên chiếc ghế sofa.

- Tôi là Angela, xạ thủ của The Demons. - Cô nở nụ cười nửa miệng vô cùng quyến rũ.

- Rất vui được gặp anh, Zeta. - Cô nháy nhẹ mắt với anh.

- Hay tôi nên gọi là Victor nhỉ? - Cô bật cười thành tiếng lộ vẻ đáng yêu nhưng cũng rất thu hút bởi vẻ gợi cảm của cô.

- Là Victor. - Anh cười rồi gật nhẹ đầu nhìn cô.

Từ khi cô xuất hiện, anh không hề rời mắt một chút nào, có lẽ đây là một trong các cách hạ gục đối thủ của nữ xạ thủ xinh đẹp, cuốn hút này.

Phần chào hỏi, giới thiệu đã qua, Justin Trần liền đi vào vấn đề chính.

Chủ yếu ông muốn hợp tác với anh vào vụ lần này vì vụ lần này được ông đánh giá khá cao, không thể khinh thường địch dù ông sở hữu những tay sát thủ hạng một, có thêm Victor trong lần này là một niềm vinh hạnh vô cùng, ông cho rằng như vậy.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Anh có muốn uống soda không?

Sáng sớm ra, cô mở mắt ra và nhìn sang phần giường trống bên cạnh mình, liền giật mình mà bật dậy ngay.

Cô đưa tay sờ sang phần giường đã lạnh toát ấy, chắc anh đã đi từ khá lâu.

Nhưng khi nghĩ lại chuyện đã xảy ra đêm qua, mặt cô lại chuyển đỏ, miệng bỗng cười tủn tủn, trong người lại cảm thấy rạo rức như chuyện mới bắt đầu.

Không cần suy nghĩ gì nhiều thêm nữa, đêm qua chính xác là đêm hạnh phúc nhất với cô.

***

Anh bước chân lên tầng thật nhẹ nhàng, cũng vẫn núp nấp cửa và đẩy nhẹ vào trong, thật không nghĩ rằng cô đi ngủ mà lại không khóa cửa phòng.

Vừa bước chân vào bên trong, mùi thức ăn đã lan tỏa khắp phòng và len vào mũi anh.

Anh như bị thu hút bởi mùi hương hấp dẫn của món ăn đó, liền tiến thẳng tới chỗ bàn bếp.

Bóng lưng quen thuộc ấy vẫn đang tiếp tục làm bữa sáng, có lẽ cô vẫn không biết anh đã về.

Mái tóc màu vàng pha nâu ấy xõa dài xuống ngang lưng cô, mùi hương từ mái tóc ấy thoảng qua mũi anh, thật sự rất dễ chịu.

Anh đứng đằng sau lưng cô, mắt khẽ nhắm lại như đang hưởng thụ.

Anh đứng nhìn những món ăn mà cô đang chuẩn bị, cũng vì thèm mà lên tiếng.

- Có món gì đây? - Giọng anh hỏi nhẹ nhàng mà ấm áp khiến cô giật mình.

Cô vì bất ngờ mà thốt lên: "Victor!" rồi quay ngoắt lại, vòng tay ôm chầm lấy cổ anh, nhướn cổ lên và hôn nhẹ vào má anh như một sự nhớ nhung.

Anh cũng vì bất ngờ nhưng theo phản xạ, liền khẽ chau mày khó hiểu, nhưng hai tay vẫn đặt nhẹ lên hông cô.

Có gì đó bất ổn, cô ngửi được mùi nước hoa của phụ nữ, nó vẫn còn vương trên người anh, cử chỉ của cô như khựng lại một chút, ắt hẳn cô không dám tin vào điều đó, điều mà cô lo sợ.

Rồi cô tiếp tục nhìn xuống cổ anh, có một vết bầm tím đang lấp ló nửa ẩn nửa hiện dưới cổ áo sơ mi của anh, không còn nhầm lẫn nữa, đó là tàn tích của cuộc "ân ái" giữa anh và cô gái nào đó.

Cô như không dám tin dù sự thật đã bày ra trước mắt, chỉ biết buông anh ra và đứng lùi về phía sau, cô đang cảm thấy hụt hẫng rất nhiều.

- Có chuyện gì sao? - Anh chau mày nhìn cô, chỉ vì thấy cô có biểu hiện lạ thường nên anh đã hỏi.

- Dạ không. - Cô lắc nhẹ đầu, miệng cười vu vơ.

Nghe cô nói vậy rồi anh cũng mang mấy đĩa thức ăn cô đã chuẩn bị ra chỗ bàn ăn và thưởng thức nó.

Nhìn anh ngồi ăn phần đồ ăn cô làm cho anh một cách ngon lành như vậy, không rõ vì sao tim cô lại đập rất nhanh.

Người đàn ông này, sẽ không bao giờ đánh đồng tình dục và tình yêu, người phụ nữ khác có thể ngủ với anh ấy, nhưng không có nghĩa là có được trái tim anh ấy.

Nhưng ngay lúc này đây, cô đang sợ mất anh hơn bao giờ hết.

- Tôi mới nhận một vụ, cũng tương đối lớn. - Anh khoe với cô bằng giọng thích thú.

- Thật sao? Tuyệt quá! - Cô thốt lên, tạm gạt bỏ suy nghĩ đó trong đầu ra.

- Nếu nó thành công, chúng ta sẽ giàu to, ý tôi là giàu hơn nữa. - Anh cười nhếch mép đầy vẻ thích thú.

Anh đã kể cho cô sơ qua về phi vụ lần này của anh, rằng anh sẽ thâm nhập vào bữa tiệc mừng thọ 90 của tỷ phú người Mỹ đó, được tổ chức vào chiều mai tại dinh thự của ông ta nên anh sẽ không về nhà.

Tất cả chỉ có vậy.

Cô thấy anh cười như vậy mà cũng bất giác cười theo, Victor mà cô biết là một người như vậy đấy, tài giỏi vô cùng.

Đang ăn bỗng anh dừng lại, rút chiếc ví từ trong túi quần ra, lấy ra vài tờ 500 đô rồi đặt lên bàn, đẩy về phía cô.

- Đây chẳng phải lần đầu tiên em tới New York hay sao? - Anh ngược mắt nhìn cô rồi nói bằng giọng nhẹ tênh.

- Cảm chúng rồi đi tham quan vài vòng đi, mua gì cứ mua. - Nói rồi anh cúi xuống ăn tiếp.

Cô nhìn những đồng tiền trên bàn ấy mà thầm mừng trong lòng, có thể cô sẽ rủ anh đi cùng, còn gì tuyệt hơn nữa chứ!

- Anh có thể đi cùng em không? - Cô nở một nụ cười rất tươi trên môi, nụ cười ấy tưởng chừng như có thể xóa tan mọi bóng tối vây quanh anh.

Nhưng.

- Không, tôi bận rồi. Em đi một mình đi. - Giọng điệu lạnh như băng ấy của anh như đã dập tắt ngọn lửa hy vọng trong cô.

Lúc đó điện thoại anh có tin nhắn đến, anh cũng gạt bữa sáng sang một bên mà nhìn xuống màn hình: "Cô hacker đó đã đến sớm hơn chúng ta tưởng, có mặt tại trụ sở trong 10 phút nữa nhé."

Khi đọc tin nhắn ấy từ Josh, anh lập tức đứng dậy và đi ngay, không hề may mắn nhòm ngó tới dáng vẻ đứng đắn thờ của cô lúc bấy giờ.

Cô rảo bước ngoài phố và cầm số tiền anh đã cho trên tay.

Dù cầm số tiền nhiều như vậy nhưng tâm trí cô lúc này không còn muốn làm gì hết, có nhiều chuyện làm cô phải suy nghĩ quá.

Cô bắt xe buýt và đi xung quanh thành phố New York hiện đại, tiện nghi.

Tối trưa, cô liền nghỉ chân tại một bang trong thành phố, cảnh tượng ở đây thật đẹp quá.

Sau khi ăn trưa, cô tiện đường mà vào ghé qua một cửa hàng bán quần áo cho giới thượng lưu, có thể cô không có ý định mua đồ ở đây, nhưng cũng vì tò mò mà đã ghé qua.

Đồ ở đây thật đẹp quá, giá cả cũng rất đắt đỏ, rất phù hợp với nơi thế này, khách hàng mua đồ ở đây trông cũng thật sang trọng không kém.

Trong lúc ngắm nhìn những chiếc váy dạ hội đang treo trên giá, bỗng một dinh thự nằm khá gần cửa hàng đã đập vào mắt cô khi cô vô tình liếc ra ngoài cửa sổ.

Trong lúc cô còn ngơ ngác, một nhân viên đã nói nhỏ với cô với giọng điệu vô cùng ngưỡng mộ.

- Đó là dinh thự của tỷ phú Jay Mcterson, ôi ông ấy nhiều tiền thật! Ngưỡng mộ quá! - Cô nhân viên tíu tít khen ông ta.

Khoan đã, dinh thự của tỷ phú Jay Mcterson, chẳng phải là nơi mà anh sẽ thâm nhập vào chiều mai sao?

Lúc đó, một cô gái trẻ tuổi với dáng vẻ kiêu căng đang khoe mẽ, ngoa miệng ra để đề cao bản thân ở phía bên kia dãy hàng.

- Chiều mai tôi sẽ dự bữa tiệc trong dinh thự đó. - Cô ta mạnh bạo chỉ tay về phía dinh thự không lồ ấy.

- Chỉ những người cao quý như tôi, có tên trong danh sách mới vào được thôi. Ha ha. - Cô ta cười đắc chí mà không biết rằng những nhân viên xung quanh chỉ đang cười trừ trước mặt cô, và sau lưng cô thì lại nói xấu.

- Ai vậy? - Một nữ nhân viên hỏi đồng nghiệp.

- Diễn viên mới, Carla Manchas, nghe nói bảo là diễn viên nhưng có thấy tên tuổi gì đâu? Nhiều người còn chả biết mặt cô ta. Nghe nói là đi cùng theo đoàn làm phim được mời tới tham dự tiệc thôi chứ có tiếng tăm gì. - Nhân viên khác cho hay.

Vô tình nghe được cuộc nói chuyện ấy, Erena lại như nảy ra được ý tưởng gì đó trong đầu mình.

***

Tất cả mọi người trong The Demons, cùng với cả Victor đều đã có mặt đầy đủ tại trụ sở.

Chiếc xe đỗ lại, cánh cửa được mở ra và một đôi chân thon gọn bước xuống.

Tất cả đều không thể tin vào mắt mình, trước mắt họ lúc này là một cô bé, hacker mà họ sẽ làm việc cùng, là một cô bé?!

Nhưng Justin lại rất thân nhiên nói với họ, đây là người tốt nhất mà ông tìm được, Layla là một hacker rất trẻ tuổi nhưng lại rất có tài năng, không nên khinh thường tài năng của cô.

- Justin, nếu ông ghét chúng tôi thì cứ nói, sao phải hạ thấp chúng tôi bằng cách cho chúng tôi làm việc với một con nhóc cơ chứ? - Victor tức giận nói với ông.

- Đúng rồi đấy ông chủ. - Mike đồng tình.

- Thôi! Ta đã nói Layla rất có tài, tin cô bé một lần thì có sao? - Ông cau có.

- Chúng ta chỉ làm chuyện này một lần, tin sai người tức là chết. Hiểu ý tôi chứ? - Victor trừng mắt, gằn giọng với ông rồi quay lưng bỏ đi.

Không chỉ riêng Victor, mọi người trong The Demons đều thấy rất khó, họ không biết nên tin hay không tin vào cô bé đó, nhiệm vụ lần này không thể xem thường được.

***

Một ngày đầy mệt mỏi và bức tức của Victor đã trôi qua nhanh như vậy, dù đã cuối ngày nhưng mọi chuyện vẫn chẳng đâu vào đâu.

Anh trở về nhà ngay sau khi dùng bữa tối với Angela, chợt thấy Erena ngồi trên ghế, mắt đang chăm chú dán vào màn hình tivi.

Thấy anh về, cô liền quay ngoắt sang, chào đón anh bằng khuôn mặt tươi tắn thường ngày.

- Anh về rồi, anh đã ăn tối chưa? - Cô nhẹ nhàng hỏi anh.

- Rồi, tôi chỉ muốn đi tắm thôi. - Anh trả lời cô một cách qua loa rồi vào thẳng phòng tắm, đó là việc duy nhất anh có thể làm để gạt bỏ những suy nghĩ đang rối tung lên trong đầu anh.

Thấy anh có bộ dạng như vậy, cô biết có chuyện chẳng lành nên cũng không dám hỏi, vì cô biết dù có hỏi anh cũng sẽ không trả lời, đồng thời anh cũng sẽ khó chịu khi cô cứ xen vào đời sống riêng của anh như vậy.

Khi tắm xong, tinh thần cũng thoải mái hơn được phần nào.

Anh bước ra khỏi phòng tắm mà chỉ cuốn bọc nhất một chiếc khăn tắm ở phần thân dưới, những múi cơ trên người anh được lộ rõ hoàn toàn, những giọt nước chưa được lau kĩ vẫn còn đọng lại trên những múi cơ săn chắc, quyến rũ ấy.

Những vết sẹo hằn sâu trên cơ thể anh cũng đã hiện rất rõ trước mặt cô, cô rất sợ chúng nhưng sao lúc này cô lại thấy chúng đẹp tới lạ thường?

Mái tóc còn ướt của anh rủ xuống, mùi hương của anh pha lẫn với mùi dầu gội đàn ông đã tạo nên một mùi rất quyến rũ.

Anh bước ra phòng khách và ngồi xuống cạnh cô trên chiếc sofa đã bạc màu.

Anh tì tay lên đầu gối rồi với một lon soda trên bàn, tiếng nắp lon mở "cạch" một cái khiến tim cô đập nhanh hơn một nhịp.

Người đàn ông này, đang làm tim cô đập nhanh liên hồi, với vẻ ngoài gọi cảm thê này của anh, cô không thể bình tĩnh được.

Anh đưa miệng lon soda kề vào môi mình, ngửa cổ và uống từng ngụm, mỗi lần anh nuốt một ngụm nước là yết hầu của anh lại chạy lên rồi chạy xuống, nó khiến đôi mắt cô cứ nhìn vào đó mãi không thôi.

Bỗng những giọt nước tràn ra khỏi miệng anh rồi chảy xuống cằm.

Do vô ý nên anh đã làm tràn ra khi đang uống, thấy những giọt nước đó lăn dài từ cổ xuống vòm ngực và bụng mình, anh liền đặt lon soda lên trên bàn, loay hoay tìm khăn giấy, chau mày và khẽ lẩm bẩm trong miệng: "Chết tiệt!".

Thấy anh như vậy, cô liền rút ra một tờ khăn giấy ở trên bàn, tiến lại gần bên anh, cúi người thấp xuống chỗ bụng anh định gơ tay lau: "Để em lau cho."

Bỗng cô dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào giọt soda đang chảy từ từ xuống bụng anh, nó lăn dài trên từng múi cơ bụng của người đàn ông ấy.

Đột nhiên một vật gì đó mềm mềm, ấm nóng và ẩm ướt đã chạm vào từng múi cơ bụng của anh khiến anh giật mình, anh đưa mắt nhìn xuống, đó là lưỡi của cô.

Anh ngạc nhiên mà cũng lúng túng ngay lúc đó, cô vẫn tiếp tục liếm giọt soda đó, liếm khắp phần bụng của anh rồi liếm thẳng lên trên.

Anh giật mình khi cô làm một chuyện tới như vậy, cô đã trở nên "chủ động" tới vậy từ khi nào?

- Erena? - Anh khẽ chau mày hỏi cô.

Cô nhẹ nhàng ngẩng mặt dậy, ánh mắt cô nhìn anh thật ngây thơ trong sáng, nhưng ẩn sâu trong đó lại là một sự quyến rũ tới chết người.

- Để em chăm sóc anh đêm nay, nhé? - Cô nói nhẹ nhàng, thủ thỉ, phả từng hơi ấm nóng ra ngoài khiến anh kích thích hơn bao giờ hết.

Erena, cô là người phụ nữ đã mang đến cho anh một cảm xúc rất khác, có lẽ những thứ cô đem tới cho anh, cả đời này sẽ không ai có thể thay thế.

Anh nhìn cô mà chỉ biết cười một cái đầy thích thú, em càng chủ động, tôi càng thích.

Anh im lặng, tặng cô nụ cười ấy, nhưng cô biết rằng đó là sự đồng ý, cô mỉm cười thật nhẹ nhàng nhưng sắc sảo, tiếp tục liếm lên cổ anh.

Anh ngửa nhẹ cổ, mắt khẽ nhắm lại hưởng thụ.

Cô liếm nhẹ yết hầu của anh, khiến anh phải nới da gà một chút.

Sau khi mê mẩn dưới cổ anh, cô lập tức tiến tới bờ môi quyến rũ ấy của anh.

Cô hôn anh thật nồng nàn và mãnh liệt, nụ hôn như không bao giờ dứt.

Hai đầu lưỡi quấn chặt lấy nhau, phả từng hơi ấm nóng vào khoang miệng của đối phương khiến cả hai cùng hưng hơn bao giờ hết.

Anh cũng chủ động dùng tay và nắn bóp bầu ngực cô, tay kia thì đỡ vào hông cô, đưa cô ngồi lên đùi anh.

Căn phòng lúc này trở nên im lặng, nhưng nhiệt độ trong phòng lại tăng lên đáng kể, hơi ẩm từ hai con người đang gắn bó với nhau.

Lúc này, giữa háng cô đã bị "gỗ cửa" bởi một thứ gì đó cồm cộm phía dưới chiếc khăn tắm.

Cô biết rõ nhưng cũng chỉ cười một cái, rồi cời áo ra.

Ở nhà nên cô cũng không mặc áo lót, thật sự rất vướng víu.

Hai bầu ngực căng tròn, trắng nõn nà của cô đang được phơi bày trước anh, anh thấy vậy còn hứng hơn, liền dùng cả hai tay mà nắn bóp chúng.

Lúc này, cô với tay lấy lon soda ban nãy của anh, liền đổ cao từ trên xuống dưới khe ngực của mình khiến anh hết sức bất ngờ.

- Anh muốn uống soda nữa không? - Cô hỏi bằng giọng khiêu khích.

Anh nhoen miệng cười rồi cắm mặt vào đó và liếm, mút mãnh liệt, chính vì vậy mà đã có những âm thanh vô cùng kích thích vang lên khắp phòng.

Lưỡi anh di chuyển mềm mại ở khe ngực của cô, hai tay thì liên tục nắn bóp, vuốt ve hai bầu ngực căng tròn.

Rồi anh đứng dậy, để ngửa cô nằm xuống chiếc bàn gỗ ngoài phòng khách, mọi chuyện càng trở nên mãnh liệt hơn nữa.

Cô như lạc vào con khoái lạc, đầu óc không còn suy nghĩ được gì, hai tay vò nhẹ mái tóc còn ướt của anh đang ở trên ngực mình, rồi anh từ từ tiến xuống phía dưới, anh nhanh tay cởi bỏ chiếc quần sooc bò của cô, mạnh tay banh hai bên đùi của cô ra, hôn nhẹ lên mép đùi ấy...

Chiếc khăn tắm cuốn phía dưới anh lúc này cũng tuột ra, để lộ rõ cái thứ cương cứng đó đang trĩu nặng trĩu.

Anh thò tay xuống dưới gầm bàn và lấy ra một gói giấy bạc nhỏ, anh nhẹ tay xé vỏ ngoài ra và đeo thứ trơn trơn đó vào cái vật nam tính của mình.

Anh chống tay xuống hai bên tai cô, khoảng cách lúc này rất gần.

- Trong suốt 20 năm nay, chưa bao giờ soda ngon tới vậy. - Anh thì thầm với cô bằng giọng điệu quyến rũ, khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Rắc rối

Anh thức dậy với cái lưng đau như đã phải gánh vác nguyên một tấn đồ trên lưng, tàn tích của đêm ân ái đó vẫn còn nguyên trong căn nhà này.

Anh nhìn sang phía bên cạnh, cô gái xinh đẹp này đang nằm úp người xuống tấm đệm, khuôn mặt của cô thanh thoát, lấp ló dưới những sợi tóc che bên trên.

Từng hơi thở của cô thật nhẹ nhàng, dịu dàng như bông hoa mới nở sớm mai.

Không hiểu vì gì mà anh lại ngắm nhìn gương mặt ấy lâu như thế. Sau một hai phút ngẩn ngơ, nhìn chăm chú vào cô như vậy, anh mới rời khỏi giường và vào phòng tắm.

Anh đứng trước gương phòng tắm, dùng tay và vuốt mái tóc của mình lên, ngắm nghía một hồi trong gương.

Anh cầm chiếc điện thoại lên để kiểm tra xem có gì mà mình đã bỏ lỡ không thì thấy được 10 cuộc gọi nhờ từ Angela, kèm theo một tin nhắn tới từ cô: "Anh làm gì mà em gọi mãi không nghe thế?"

Thấy vậy, anh liền bấm vào số của cô và lập tức gọi thẳng cho cô. Đầu dây bên kia đã nhấc máy.

- Alo? - Cô gái trẻ lên tiếng.

- Em gọi tôi sao? Xin lỗi giờ tôi mới biết, đêm qua tôi bận quá. - Anh gãi đầu cười trừ, nhẹ nhàng nói với cô.

- Anh làm em lo đó! - Angie giờ giọng nũng nịu với anh.

Đúng lúc đó, có tiếng bước chân người đến và dừng lại tới cánh cửa phòng tắm đang mở.

- Sáng sớm anh đã gọi ai vậy? - Giọng cô gái tỏ vẻ hỏi nhẹ một cách ngây thơ.

Anh giật mình quay ra, đã thấy Erena đứng tựa đầu cánh cửa phòng tắm, khuôn mặt cô ngây ngô, trong sáng vô cùng.

- Có ai ở đó sao Victor? Em nghe thấy tiếng con gái! - Angie giãy nảy lên, la hét trong điện thoại.

- Em tưởng anh không có bạn gái? - Cô như mất bình tĩnh, làm loạn cả lên.

Có vẻ như cô đang ghen tuông, đúng vậy, cô đang rất tức giận, vì ghen tuông, vì cô nghĩ anh là của cô. Đó là một sự lầm tưởng đáng thương nhất, cũng giống như Erena.

Erena ngơ ngác nhìn anh nghe điện thoại, anh khẽ chau mày tỏ vẻ khó chịu.

Cô gái trong điện thoại nói to tới mức cô có thể nghe rất rõ từng lời cô ta nói dù anh không hề mở loa ngoài.

- Đúng, tôi không có bạn gái. Em biết tôi không yêu ai mà. - Anh khẳng định với cô gái trong điện thoại. Anh nói rồi đi lướt qua cô một cách vô tình.

"Lúc đó, trong tim em như hụt mất một nhịp, những lời nói của anh, chúng giống như những nhát dao cứa thật sâu vào tim em.

Không lẽ, tất cả những gì đã xảy ra giữa chúng ta, vẫn chưa đủ để anh mở lòng với em chỉ một lần?

Mới chỉ hôm qua thôi, chúng ta đã rất gần gũi, chúng ta như đã hòa thành một người nhưng sao giờ đây lại không thể nghĩ tới cảm xúc của em dù chỉ một chút.

Đây đâu phải lần đầu của chúng ta nữa, mình đã từng cùng ăn chung một bàn, cùng ở chung một nhà, cùng ngủ chung một giường cơ mà anh ơi?"

Anh có biết khi nào người con gái bị tổn thương nhất không?

Đó là hôm qua anh khiến họ nghĩ mình là người rất đặc biệt với anh, nhưng hôm nay anh lại đối xử với họ như thể họ chẳng là ai, chẳng là cái gì đối với anh."

Cô bước chân ra khỏi phòng tắm sau khi thay quần áo và vệ sinh cá nhân.

Anh đang vội vã bước ra cửa khi đã mặc lên người một bộ quần áo rất thoải mái.

Cũng vì tò mò, cũng vì lo lắng sợ anh không ăn bữa sáng mà đã đi thì sẽ đói, sẽ mệt nên cô đã mở miệng hỏi.

- Anh ăn sáng rồi hẵng đi. - Giọng cô cất lên nhỏ nhẹ như một thiên thần.

- Không cảm ơn. - Anh trả lời vô cùng lạnh nhạt rồi bỏ đi.

Cánh cửa đóng "sập" một cái khiến cô càng thêm hụt hẫng, căn phòng này thật trống trải quá.

Cô đứng ngẩn ra như người mất hồn, cô ngồi thụp xuống sàn, một tay đặt lên phần ngực bên trái, mặt khẽ nhăn nhó. Sao lại đau tới như vậy?

***

Mọi người giờ đã tập trung tại khu căn cứ, mọi người có vẻ đang bàn bạc rất kỹ lưỡng lại một lần nữa kế hoạch đó.

Giờ đã là 3 giờ rưỡi chiều, 5 giờ là thời điểm bữa tiệc chính thức được bắt đầu, là lúc mọi người nâng ly mừng thọ ông ta nên lúc đó là lúc đông khách nhất,

việc thực hiện có lẽ sẽ khó hơn vì còn bao gồm cánh phóng viên.

Giờ là lúc mọi người chuẩn bị đồ nghề của mình để sẵn sàng lên đường.

Mỗi người được cài một thiết bị nhỏ trên cổ áo để có thể liên lạc được với mọi người trong nhóm, sau khi mọi thứ được chuẩn bị xong, họ bắt đầu lên đường.

Giờ là 4 giờ hơn, mọi người đã có mặt tại cổng soát tên trong danh sách của bữa tiệc, nếu không có tên, chắc chắn sẽ không được vào.

Anh mặc trên người một bộ vest xanh đậm rất lịch thiệp, trẻ trung và còn rất lịch lãm.

Kế bên anh là cô nàng nổi tiếng gọi cảm Angela, cô mặc lên mình bộ váy hở lưng táo bạo, chân váy dài thướt tha, phần mặt trước của chiếc váy được thiết kế rất sang trọng, cổ áo khoét sâu làm lộ bầu ngực to tròn của cô, khiến ai nấy đều phải ngấm nhìn không rời mắt.

Cô khoác tay anh và cùng bước đến trước cửa, lúc này, một nam thanh niên đang soát sổ tại đó.

- Cô là? - Người bảo vệ hỏi.

- Angela Mackent, tôi được con trai của chủ bữa tiệc mời đến. - Cô nói bằng vẻ mặt kên kiệu.

Tên bảo vệ soát sổ một lúc lâu rồi ngẩng mặt lên, nhìn chăm chăm vào Victor với ánh mắt đa nghi.

- Còn anh đây?

- Anh ấy là chồng tôi. - Cô nói bằng giọng tự tin rồi quay sang hôn nhẹ vào má anh.

Tên bảo vệ thấy vậy cũng khẽ gật đầu rồi mời hai người vào trong mà không hề nghi ngờ gì thêm.

Vừa bước vào cửa, anh đã nhếch mép cười, nói với cô bằng giọng ngạc nhiên.

- Tôi ngạc nhiên đấy, em làm thế nào thế?

- Con ông ta từng là bạn trai cũ của em. - Cô nói trong sự chán ngán.

Anh ngạc nhiên, liền quay sang nhìn cô rồi cười.

- Không thể nào!

- Nhưng nó có thể rồi đấy. - Cô chẹp miệng. - Hắn ta ngu dốt, xấu xí, đàn độn, đại gái nhưng được cái có tiền. - Cô nhún miệng cười.

***

Lúc này, cô gái xinh đẹp với mái tóc nâu vàng cũng đã tới bữa tiệc, cô mặc một chiếc váy màu đỏ mận dài quệt đất, tà váy xẻ rộng tới tận bắp đùi, còn là váy kiểu vai trễ nên cô đã khoe trọn được bờ vai trắng không tì vết của mình.

Nhưng trước tiên, cô cũng phải qua được phần soát tên của bảo vệ.

- Cô là? - Bảo vệ hỏi cô bằng một giọng nghiêm nghị, điều đó làm cô căng thẳng.

- Carla Manchas. - Cô dồn hết dũng khí và nói một câu thân nhiên.

Tên bảo vệ lục tên trong danh sách rồi ngược mắt nhìn cô một hồi lâu, điều đó làm cô sợ muốn rụng tim ra ngoài.

Nhưng cuối cùng, hắn cũng cho cô vào sau khi ngơ ngác quay sang nhìn tên bảo vệ bên cạnh, cả hai ló ngó nhìn nhau rồi cùng gật đầu cho cô qua.

Cô bước vào trong bữa tiệc, ngơ ngác đưa mắt nhìn xung quanh, vậy ra đây là bữa tiệc của những người sang trọng, quyền quý.

Ở đây ai cũng đẹp hết, ai cũng rất lộng lẫy, nhưng người nổi bật hơn cả, là anh ấy.

Anh như tỏa sáng giữa đám đông, cô đã tia được anh chỉ qua vài lần đưa mắt.

"Hôm nay anh bảnh lắm, và cô gái bên cạnh anh cũng rất đẹp. Anh có nói anh vào đây với những đồng nghiệp, nên chắc hẳn cô ấy là đồng nghiệp của anh, anh chỉ đang đóng kịch thôi.

Nhưng nhìn hai người thật sự rất đẹp đôi, có lẽ em nên mừng vì điều đó, nhưng sao em lại cảm thấy đau như vậy, một lần nữa.

Cách anh khoác tay cô ấy thật nhẹ nhàng và ấm áp, thật sự không có chút nào là giả tạo hết.

Chúng ta cũng đã từng khoác tay nhau như vậy, chỉ là giả vờ để qua mắt bà chủ nhà thôi nhưng sao nó lại không thật như bây giờ, có phải vì cô ấy không?

Vì cô ấy khác em, vì cô ấy hơn em về mọi mặt, vì cô ấy đã làm cho anh rung động?"

Đôi mắt cô trở nên đượm buồn khi nhìn vào anh, cô nhìn anh không rời một giây nào.

Bỗng cô gái đó quay sang hôn nhẹ vào má anh, hai người cười nói gì đó rồi mỗi người một đường mà đi, điều đó khiến cô càng thêm nhói đau.

Lúc này, anh mới đưa mắt nhìn xung quanh, cũng là lúc cô quay đi để lảng tránh anh. Anh nói lầm bầm trong miệng, đủ to để chiếc micro có thể thu được tiếng anh.

- Mọi người vào hết chưa? - Anh hỏi.

- Rồi, bọn tôi cũng đang hòa mình vào bữa tiệc! - Mike nói qua bộ thu âm bằng giọng rất phấn khởi.

- Được. - Anh trả lời. - Josh, cùng Layla đi xung quanh, tìm phòng ông ta đi.

Khi nghe hồi âm từ Josh, anh cũng yên tâm phần nào khi kế hoạch đang diễn ra rất tốt, vẫn chưa có cản trở gì.

Anh đang hòa mình vào bữa tiệc để không ai nghi ngờ, Angela nằm vùng ở tầng hai, còn Mike thì ở dưới tầng một cùng anh nhưng ở chỗ khác, bữa tiệc này quá đông người mà.

Anh tiếp tục đưa mắt nhìn xung quanh, bỗng nhìn thấy một bóng lưng quay thuộc, khiến anh giật mình.

Anh cố len nhẹ qua đám đông và đi về hướng cô ấy, nhưng khi nhạc nổi lên, mọi người trở nên sung hơn nên đã xô vào anh, khiến anh mất dấu cô gái đó giữa dòng người. "Erena?

Hay tôi nhìn nhầm, sao em có thể ở đây được?"

Bỗng có tiếng ồn ào phía ngoài cửa, nghe như tiếng tranh cãi gì đó.

- Anh nói vậy là sao?! Sao lại có người tên Carla Manchas ở trong đó được? bây giờ tôi mới tới mà! - Cô gái trẻ làm ầm lên, bộ dạng gắt gỏng, ánh mắt cô ta như tỏa ra những ánh lửa đáng sợ.

- Thưa cô, đã có người tên Carla Manchas ở trong đó rồi. Mời cô ra về, không làm ảnh hưởng tới bữa tiệc. - Tên bảo vệ vẫn giữ được dáng vẻ nghiêm nghị, tay chìa ra hướng cổng chính như đuổi khéo cô.

- Các người...! - Cô cắn chặt răng đầy tức giận rồi "hừ" một cái đầy tức giận rồi quay ngoắt bỏ đi.

***

Mọi người tới mỗi lúc một đông hơn, ai cũng tới để chúc mừng chủ nhân của bữa tiệc này.

Ông ta đang ngồi ở phía dưới bục phát biểu cùng với phu nhân của mình và cậu con trai độc nhất.

Ông ta có vẻ rất hạnh phúc, nhưng dường như ông ta đang cố tận hưởng nốt quãng đời còn lại của mình.

Ông như đang linh tính được chuyện chẳng lành sắp ập tới với mình.

Victor cầm một ly rượu trên tay, đi xung quanh đó với vẻ mặt tươi tỉnh, nụ cười trên môi anh tưởng như cõi mơ, gần gũi nhưng lại rất bí ẩn.

Với dáng vẻ điển trai như vậy của anh, không cần anh tiến tới, các cô gái cũng chủ động tìm tới anh.

Angela đứng ở hành lang trên tầng và nhìn xuống, chỉ biết cười nhạt một cái mà nhìn anh chăm chăm. "Quả không hổ danh là sát thủ đào hoa bậc nhất mà. Quanh anh đâu thiếu những chân dài?"

Chàng trai to lớn Josh cùng với cô bé Layla đi dọc hành lang của dinh thự, bỗng thấy một căn phòng nằm phía cuối hành lang vắng bóng người vì đây là nơi cấm, với cánh cửa rất lỏng lẻo, bên ngoài là bốn tên vệ sĩ đứng canh gác.

Layla cẩn thận nhìn xung quanh, tìm được vị trí lắp chiếc camera giám sát.

Cô bé liền nhanh chóng mở chiếc máy gây nhiễu sóng được giấu trong túi quần ra, khiến camera bỗng mất tín hiệu, không thể ghi hình.

Tiền thời cơ này, Josh liền tiến thẳng tới chỗ bốn tên vệ sĩ với vẻ mặt ngây ngô.

- Anh kia, vào đây có chuyện gì? Không thấy đây là khu vực cấm sao? - Một tên vệ sĩ giờ tay cầm anh lại.

- Xin lỗi, tôi đang tìm nhà vệ sinh. - Anh vẫn giả bộ ngây ngô.

- Ở đường kia. - Tên vệ sĩ chỉ ra phía sau anh.

Nhanh chóng anh tóm lấy tay hắn và vật ngược ra sau mình, hắn ngã nhào xuống.

Thấy vậy, ba tên vệ sĩ còn lại cũng tiến tới, đồng thời bật bộ đàm để liên lạc với viện trợ.

Nhưng anh đã nhanh hơn chúng, kịp thời phi ra những lưỡi dao găm tí hon được giấu dưới ống tay áo và cắm thẳng vào cổ chúng.

Tên vệ sĩ bị vật ngã mới lồm cồm bật dậy đã bị anh bẻ gãy cổ không thương tiếc.

Mấy tên còn con này quá dễ dàng đối với hắn, hắn cười thoải mái cũng rất đắc chí, liền thông báo với mọi người.

- Chúng tôi đang chuẩn bị vào phòng, mấy tên vệ sĩ quên bị hạ hết tron! - Josh khoe mẽ bằng giọng tự đắc.

- Ủ. - Victor cười khẩy một cái đầy ẩn ý rồi nhấp một ngụm rượu.

Layla bước qua những cái xác dưới chân rồi tiến thẳng tới cánh cửa.

Trên đó có một mã khoá bằng số, đó là một mã khoá cơ bản không hề dùng công nghệ nhưng bắt buộc phải vận đúng 6 số trên đó, không thì không thể vào.

Cô bé Layla bỗng chợt ngáy người ra trước cánh cửa, mồ hôi đổ ra đầm đìa, cô bé run run tay, quay đầu sang từ từ nhìn Josh bằng ánh mắt lo lắng.

- Em...không mở được. - Giọng cô bé run lên.

Josh chợt dạ, liền thông báo ngay việc này tới mọi người.

- Sao? Đùa tôi à?! - Victor gất lên, tay anh nắm chặt lại tỏ sự bức bối.

- Hacker giỏi nhất ư? Quả là ông già điên! - Angela cười đầy mỉa mai.

- Em hack máy tính chứ không hack được khoá thường! - Cô bé cố gắng bào chữa.

- Sao? Phải có mật khẩu phòng lão thì mới vào được ư?! - Mike ngạc nhiên nhưng cũng rất lo lắng.

- Biết tra hỏi ai mà chịu khai mã cơ chứ! - Mike gất lên dù vẫn cố làm bầm to nhỏ trong miệng.

Lúc này, cô gái yêu kiều ấy đang đứng ở ngay sau lưng anh, vô tình nghe được lời anh nói.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cảm ơn em

Cô lượn lờ đi xung quanh và vô tình rảo bước qua một đám đông, vì tò mò mà cô đã góp mặt vào đó.

Đó là một người ông lão với cách ăn mặc rất trang trọng, ngồi kế bên ông là một người đàn ông khoảng 50 tuổi nhưng có dáng vẻ không được nhanh nhẹn cho lắm.

Mọi người xung quanh, khách mời của bữa tiệc này, ai nấy đều vây quanh và chúc mừng ông lão.

Ắt hẳn đây là chủ nhân của bữa tiệc ngày hôm nay, tỷ phú Jay Macterson.

Cô đưa mắt nhìn ông ta từ đầu tới cuối rồi chep miệng, già tới vậy rồi mà vẫn giữ được phong độ, vẻ lịch lãm vẫn còn đó, không hề kém cạnh những chàng trai trẻ thời nay.

Nhưng khi cô nhìn sang người đàn ông trung niên bên cạnh ông, nhìn ông ta khờ khạo, ngờ nghệch đến không tưởng, có lẽ mắc phải bệnh gì đó ảnh hưởng tới thần kinh.

Bỗng cái tên ngờ nghệch đó lại tĩa mắt đứng cô, giữa đám đông đang vây quanh hẳn.

Ánh mắt hẳn nhìn cô như bắt được vàng, lập tức đứng dậy và băng qua đám đông để tới được gần cô hơn.

Cũng vì sợ hãi mà cô đã lẩn khỏi đó, ra chỗ quầy rượu và gọi tạm một cốc rượu.

Không may, hẳn cũng đã đuổi kịp cô, liền ngồi lên chiếc ghế bên cạnh cô, liền nhìn cô chăm chăm và nở một nụ cười kì quặc.

- Chào cô, cô đẹp quá! - Hẳn bắt chuyện với cô bằng một giọng run run, coi bộ rất lúng túng.

Cô chỉ quay sang nhìn hẳn rồi gật đầu mỉm cười nhẹ như một phép lịch sự tối thiểu.

Không biết người khác thấy sao, nhưng người đàn ông khờ khạo này đem cho cô một cảm giác gì đó rất đáng sợ.

Người pha chế rượu đưa cho cô ly rượu mà cô đã gọi, có vẻ như anh ta đã rất ngạc nhiên khi thấy người đàn ông này, liền cúi đầu vô cùng lễ phép: "Cậu chủ, cậu muốn dùng gì không ạ?"

Hắn chỉ cười rồi phẩy tay như đuổi khéo người pha chế rượu, rồi lại tiếp tục đưa mắt nhìn cô một cách say mê, hẳn như bị nhan sắc của cô hạ gục, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy.

Cô giật mình, vô cùng bất ngờ. "Cậu chủ?"

Vậy đây là con trai độc nhất của lão tỷ phú kia sao?

Nhưng nhìn hấn có vẻ bất tài vô dụng quá.

- Cô tên gì vậy người đẹp? - Hấn vẫn ngắm nhìn cô không rời, lời nói mang tính chất tán tỉnh nhưng giọng điệu của hấn lại run lên thấy rõ, có vẻ đây là lần đầu tiên hấn tán tỉnh phụ nữ.

Cô như suy nghĩ gì đó trong đầu, rất nhanh, cô đã trả lời hấn bằng giọng điệu vô cùng tự tin và quyết đoán.

- Carla. - Cô mỉm cười nhẹ nhàng.

- Ôi cái tên đẹp quá! - Hấn cười một cách ngờ nghệch, cái vẻ ngoài đàn độn này khiến cô khó chịu, chán ghét.

- Cô biết không? Cô là người xinh đẹp nhất trong bữa tiệc của bố tôi hôm nay. - Hấn nhìn cô với ánh mắt đầy thơ mộng.

- Tôi sẽ là người kế thừa tài sản của bố đó! - Hấn khoe mẽ một cách đàn độn.

- Ôi thật tuyệt vời! - Cô trả lời hấn bằng giọng đầy bất ngờ, cũng tặng lại cho hấn ánh mắt quyến rũ, sắc sảo vô cùng.

- Cô có muốn...nói chuyện với tôi ở một chỗ bớt ồn ào hơn không? - Hấn như bị ánh mắt của cô điều khiển, đôi mắt ấy như chứa cả một đại dương sâu thẳm bên trong, khiến hấn chìm vào sự mê muội.

Cô gật nhẹ đầu, ánh mắt cô dành cho hấn tràn đầy tình yêu thương.

Cũng vì vậy mà hấn đã nắm lấy tay cô, dắt cô vào một hành lang vắng người, hấn mở cửa căn phòng rồi đưa cô vào.

Hấn ngồi xuống ghế và mời cô ngồi xuống cùng để trò chuyện thêm.

Nhưng thay vì ngồi xuống phần ghế trống bên cạnh hấn, cô đã ngồi trực tiếp lên đùi hấn, choàng hai tay qua cổ hấn.

- Anh có khuôn mặt hoàn hảo quá, em đã bị cuốn hút bởi nó ngay từ lần đầu em thấy anh! - Cô nói bằng giọng gọi cảm vô cùng, một tay mân mê trên khuôn mặt hấn.

Hấn đỏ hết mặt, chỉ biết cười thẹn thùng đáp trả cô. Mồ hôi hấn tuôn ra như suối, có vẻ hấn đang lâm vào hoàn cảnh lúng túng lắm rồi đây.

Thấy vậy, cô liền được đà tiến tới.

- Em thích anh quá, phải làm sao bây giờ? - Cô nói bằng giọng nũng nịu rồi áp má vào lồng ngực của hấn, cô có thể cảm nhận nhịp tim của hấn đang đập rất nhanh.

Hấn lúng túng một lúc rồi cũng dùng hai tay ôm chặt lấy eo cô.

- Anh cũng thích em lắm! - Hấn nói với giọng thích thú nhưng như lời nói của một thằng bé 10 tuổi.

- Anh muốn tặng em vài món trang sức, em có muốn không? - Hấn nói bằng giọng hớn hờ.

- Được vậy sao? - Cô vẫn tiếp tục làm nũng hấn.

- Được chứ! Nhưng ở trong phòng của bố anh hết rồi, ông cất ở đó. - Hấn bịu mồm như một đứa trẻ con.

- Nhưng anh có biết mã phòng nên sẽ không sao đâu! - Hấn cười tít mắt.

Cô bất ngờ, có vẻ như thông tin cô đang cần đang gần ngay trước mắt rồi.

Không ngờ việc này lại đơn giản tới vậy, dường như ông trời đã giúp cô lần này.

Cô quá may mắn vì hấn có vấn đề về thần kinh, một thằng nhóc 10 tuổi trong hình hài một người đàn ông trung niên.

- Mã sao? - Cô nói nhỏ nhẹ, tay vẫn tiếp tục mân mê những bộ phận trên mặt hấn, rồi từ từ đưa tay xuống dưới ngực hấn, về những hình thù vu vơ bằng ngón tay dài, thon của mình.

- Ù! Một dãy số để nhớ vô cùng. - Hấn cười tự đắc.

Erena nhướn mày, dường như cô sắp đạt tới đích rồi, liền nuốt nước bọt đầy khó khăn rồi tiếp tục giờ giọng gạ gẫm hấn.

- Thế nào mà dễ nhớ cơ? - Cô uốn éo trên đùi hấn, đôi mắt long lanh ngước lên nhìn khuôn mặt ngờ nghệch kia.

- 503 817, như thế đấy! - Hấn cười và tự hào nói ra như thể rất tự đắc.

Tất cả những gì cô cần chỉ có thể, không còn lí do gì mà chơi đùa với hấn nữa.

Ngay lập tức, cô đập thật mạnh đầu mình vào đầu hấn, khiến hấn bất tỉnh ngay tức khắc.

Cô ngẩng đầu dậy với một tay ôm lấy trán, miệng xuyết xoa do quá đau.

Cô rời khỏi phòng hấn và ra chỗ bữa tiệc để tìm Victor.

Không may đã bị hai tên bảo vệ bắt gặp được cô từ phòng hấn ra với bộ dạng vội vã, đáng nghi, chúng liền đuổi theo cô.

Cô chạy vào trong bữa tiệc, vì mang giày cao gót nên việc chạy trốn cũng khó, hai tên đó còn to con nữa, rất đáng sợ.

Vô tình cô chạy lướt qua Victor, dù Victor không nhìn thấy mặt cô, nhưng anh không thể nhầm mùi hương của cô với một ai khác.

Anh ngoái đầu lại và thấy hai tên to con đang chạy về phía mùi hương ấy vừa thoáng qua, liền ra tay chặn chúng lại.

- Này, các anh chạy vừa thôi, nơi đây đông người lắm đấy. - Anh nói bằng giọng bình thản.

- Anh có thấy cô gái nào mới chạy qua đây không? - Hai tên thờ hồng học hỏi anh.

- Cô gái với mái tóc nâu vàng? - Anh hỏi khề.

- Phải!

- Cô ta chạy đằng kia. Mà có chuyện gì thế? - Anh giả bộ tò mò rồi chỉ tay sang phía bên phải mình.

Thấy anh nói vậy, chúng liền chạy theo hướng anh chỉ mà không nói thêm câu gì.

Anh cầm ly rượu trên tay, bỗng chau mày lại mà suy nghĩ. "Erena, em làm gì ở đây?"

Anh đã phải thất thần ra một vài phút.

Ngay khi anh vừa quay người lại, một cánh tay nhỏ bé đã nắm lấy cravat của anh mà kéo xuống.

Anh vô cùng bất ngờ, một cánh môi nhỏ được đặt lên môi anh, đầu lưỡi cô nhẹ tách môi anh ra, luồn vào trong một cách khéo léo và cuốn chặt lấy đầu lưỡi anh.

Anh bất ngờ nhưng lúc sau cũng nhắm mắt lại, một tay giơ lên và đan vào mái tóc cô, anh hôn cô một cách mãnh liệt nhất.

Bỗng cô dừng lại, thì thầm vào tai anh thật nhỏ nhẹ: "503 817".

Nói rồi cô quay lưng bỏ đi, anh ngạc nhiên nhưng cũng muốn níu cô lại.

Anh khua tay ra định nắm lấy cổ tay cô nhưng cô đã rút tay lại mà bỏ đi.

Anh chần chờ một lúc, trong đầu lúc này như nảy ra được ý, anh liền liên lạc với nhóm.

- Layla? - Anh gằn giọng.

- Vâng? - Cô bé đáp trả.

- 503 817, thử đi. - Anh ra lệnh.

- Victor... chúng ta đã thử sai hai lần rồi...nếu lần này sai nữa... - Giọng cô bé run lên.

- Victor, cậu biết cậu đang nói gì không thể? - Mike hỏi bằng giọng lo lắng.

- Tôi tin mọi người, giờ thì mọi người tin tôi. - Anh cắn chặt răng, tay nắm chặt lại khiến những đường gân trên bàn tay nổi rõ lên.

Chỉ cần nghe giọng anh, mọi người biết rõ rằng anh đang bức tức thế nào.

Dù gì cũng đến mức này, được ăn cả, ngã về không.

Layla hít một hơi thật sâu lấy dũng khí và bấm mã khoá vào.

Vì cô bé biết, nếu sai mã lần thứ ba, mã bảo vệ sẽ kích hoạt thông qua một con chip nhỏ được gắn liền phía trong ổ khóa, khó có thể lấy ra, nơi đây sẽ

bị phong tỏa, nhiệm vụ sẽ không hoàn thành, hơn nữa còn mất mạng chứ chẳng chơi.

Tay cô bé run run, bấm từng con số vào mã khoá ấy. Bỗng một tiếng "cạch" kêu lên khiến cả Josh và Layla đều đứng tim.

- Victor, tui em vào được rồi! - Layla hớn hở khoe.

Nghe cô nói vậy, mọi người trong nhóm đều thở phào nhẹ nhõm.

Riêng Victor, anh đang tìm kiếm cô trong đám đông, mỉm cười nhẹ nhàng mà cảm kích: "Cảm ơn em."

Layla bước vào trong, y như mọi người nói, có một máy tính chủ ở trong này.

Cô liền đặt chiếc cặp đựng laptop của mình lên cạnh chiếc máy tính bàn đó, cô bật nó lên và kết nối với máy tính chủ.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, cô đã kết nối thành công hai máy với nhau.

Hệ thống camera của căn nhà, mọi hệ thống bảo mật trong nhà cũng đã bị cô nắm giữ trong tay.

- Victor, nó nằm ở trong căn phòng ở phía cuối hành lang bên tay trái! - Layla nói qua bộ thu âm.

- Được. - Anh cười khẩy một cái rồi bẻ đầu sang hai bên, phát ra hai tiếng "rắc" như đã sẵn sàng.

Anh đi về phía tay trái của dinh thự, bỗng thấy dọc hành lang có rất nhiều các bộ máy nhỏ được lắp đặt ở trên tường.

Anh chau mày rồi nhìn chúng. Những ánh đèn đỏ trên từng bộ máy đều đang phát sáng.

Layla gõ gié đó trên bàn phím, bỗng tất cả những ánh đèn đỏ được tắt đi, cô liền ra hiệu cho Victor đi qua.

Anh thản nhiên bước qua đó: "Gié thế?"

- Hệ thống laser vô hình của lão. - Layla nói khiến mọi người khiếp sợ.

Anh đứng trước cánh cửa đó, liền mở nó ra một cách nhẹ nhàng, nhưng đằng sau nó lại là một hành lang khác kéo dài khoảng 3m, phía cuối hành lang là một cánh cửa có mã khoá.

Anh vừa đặt chân vào, cánh cửa bên ngoài đã bị đóng sập và tự động khoá lại.

Anh giật mình ngoái đầu nhìn ra phía sau, rồi lại phải bất ngờ vì có ba tia laser đang tiến thẳng tới chỗ anh.

Một tia quá đỉnh đầu, một tay ngang ngực anh và một tia sát dưới đất.

Cánh cửa phía sau lưng anh không thể mở ra, anh chỉ còn cách đối mặt với nó.

Chúng đang tiến tới chỗ anh, ngày càng gần.

- Layla, tắt cái thứ đó được không? - Anh chau mày.

Layla không trả lời mà chỉ tập trung gõ vào bàn phím, mắt dán vào màn hình.

Không hề chờ đợi ai, chúng tiến thẳng tới chỗ anh gần hơn.

Biết mình không có thời gian, anh liền bước chân qua tia laser dưới chân, người ngửa ra sau hết cỡ để né tia laser.

Một giọt mồ hôi của anh lăn dài xuống má, rồi rơi xuống. Một tiếng "xèo" nghe chát chúa khi giọt mồ hôi rơi trúng tia laser.

Anh có thể né thành công được lần này, nhưng không có nghĩa mấy lần tiếp cũng sẽ vậy.

Vừa như vậy, lại một đợt nữa xuất hiện, lần này là cả một mạng lưới quét qua.

Không thể né được, chúng mà quét qua thì anh chỉ có nước bị cắt ra thành trăm mảnh.

Mồ hôi anh toát ra ngày một nhiều, tim cũng đập rất nhanh.

- Layla? - Giọng anh hơi run.

Lưới laser tiến tới anh ngày một gần.

Layla vẫn rất tập trung cao độ, tay cô gõ ngày một nhanh hơn, tim cô cũng đập nhanh theo anh.

Giờ chỉ còn cách mũi anh có 2cm, mồ hôi của anh tuôn ra như suối, chảy thành dòng xuống, tim anh như muốn ngừng đập.

- Layla!! - Anh hét lên.

Mọi người nghe anh hét mà tim cũng muốn ngừng đập theo.

Angela thì chỉ biết nhắm mắt cầu nguyện, cô cảm thấy nhói đau trong tim khi nghe tiếng anh...

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cái cảm giác này...

- Layla! - Tiếng hét của anh như xé lòng của mọi người.

"Cách", tiếng cô gõ mạnh vào phím Enter khiến mọi người như sững lại.

Victor mở to mắt, những giọt mồ hôi gần không ngừng lăn dài trên má, hai chân anh quỳ thụp xuống đất, con tim như vừa được hồi sinh từ cõi chết.

- Layla? Nếu lần sau em còn dọa tôi như vậy, tôi sẽ giết em - Anh nói bằng giọng vô hồn rồi đứng dậy đi tiếp.

Nghe anh nói với cái giọng như thế, Layla cũng chỉ biết nuốt nước bọt một cái "ực" đầy lo sợ.

Anh bước tới chỗ cánh cửa đó, Layla cũng mở cửa cho anh.

Đằng sau cánh cửa đó là một căn phòng được lát gạch và sơn tường bởi một màu trắng toát, khiến con người ta phải cảm thấy rùng mình.

Nằm giữa căn phòng là chiếc 1955 Ferrari 410 Sport, tính sơ sơ cũng trị giá khoảng 23 triệu USD. Ngoài chiếc xe ra, trong căn phòng này không còn gì khác.

***

Lúc này, bên ngoài sảnh chính, Angela đã quan sát được một chuyện không mấy vui vẻ.

Một viên vệ sĩ đã tới chỗ ông ta và nói thầm gì đó.

Cô bắt gặp chau mày lại, những nếp nhăn trên trán hiện rõ, cô nheo mắt nhìn cho kĩ hơn.

Nét mặt lão chuyển thành lo lắng, nhưng nguy hiểm tới đáng sợ.

Lão chỉ gạt đầu nhẹ một cái, viên bảo vệ kia liền thông báo gì đó qua bộ đàm hắt cầm trên tay.

- Victor, anh nên nhanh lên, chúng ta bị phát hiện rồi! - Angela thông báo qua bộ thu âm.

- Nơi này sắp vui rồi đây. - Mike cười trong vẻ thích thú, đưa mắt nhìn xung quanh.

Victor không trả lời mà chỉ tìm kiếm xung quanh trong sự tức giận.

- Mẹ kiếp! Tiền đâu?! - Anh gầm giọng đầy tức tối.

Cho dù tìm đi tìm lại rất nhiều lần nhưng trong căn phòng này chỉ vón vện chiếc ô tô cổ này.

Angela đứng trên hành lang, vẫn tiếp tục giả vờ nhắm nhĩ cốc rượu của mình, bỗng hai tên bảo vệ đã tới gần cô.

- Mời cô đi cùng chúng tôi. - Hấn nói bằng giọng nghiêm nghị.

- Ồ có chuyện gì sao? - Cô giả bộ ngây ngô, liền đưa cốc rượu cho phục vụ rồi đi cùng hai người đó.

Nhưng ánh mắt của cô rất sắc sảo, như đã chuẩn bị gì đó từ trước.

Nghi có chuyện chẳng lành đã xảy ra bên ngoài, Josh vô cùng lo lắng và đã vào trong phòng cùng với Layla.

Anh dùng tất cả các đồ đạc bên trong phòng để chặn cánh cửa lại.

Trong tay đã sẵn sàng cầm lấy hai con dao găm được trang bị sẵn trong áo vét.

Đi được gần tới cầu thang, Angela nhận thấy chúng đang ngằm rút ra những khẩu súng được cài ở thắt lưng, cô liền nhanh chóng cúi gập người về phía trước, đá chân thật mạnh lên trời và đá vào đầu tên vệ sĩ bên cạnh khiến hắn giật mình, ngã nhào về phía trước.

Tên kia vô cùng ngạc nhiên khi cô hành động nhanh như vậy, liền rút súng ra bắn nhưng cô đã nhanh chân đá vào tay hắn khiến khẩu súng bị hất tung lên, cô đã nhanh chóng cầm được nó và tặng cho hắn một phát đạn.

Tiếng đạn bắn "đoàng" một cái khiến mọi người trong dinh thự đều sợ hãi và hoảng loạn, lão ta cũng thấy vậy mà được vệ sĩ hộ tống trốn đi.

- Em không chờ anh được nữa đâu Victor, nhanh lên nào! - Angie nói bằng giọng điệu gọi cảm vô cùng.

Lúc này, anh bí bách vô cùng, liền rút súng trong túi áo ra và bắn mạnh vào cửa kính của chiếc xe, chui người vào và điều chỉnh dây rọ trong đó, nhằm phá khoá và điều khiển được nó.

Và cũng lúc này, anh đã tìm ra tài sản của ông ta đang được giấu ở nơi nào.

Anh ngồi vào chiếc xe, hai tay đặt lên vô lăng và nở một nụ cười nở miệng hết sức bí ẩn.

- Layla, rời khỏi đó đi. - Anh ra lệnh bằng giọng thích thú.

- Vậy ai sẽ mở cửa cho anh cơ chứ? - Cô bé ngạc nhiên.

- Tôi. - Anh bật cười rồi nhấn ga thật mạnh, chiếc xe phóng như điên, lao thẳng về phía cánh cửa.

Cô bé đóng chiếc laptop lại và rời khỏi đó, Josh vô cùng ngạc nhiên.

- Em đi đâu thế?

- Rời khỏi đây thôi, là Victor nói vậy.

Trong lúc di dời đồ đạc để mở cửa ra ngoài, họ đã vô tình nghe thấy tiếng đồ vỡ, sập nhà rất lớn.

Bốn mắt to tròn nhìn nhau, ai nấy đều cảm thấy sợ hãi, không rõ chuyện gì đang xảy ra bên ngoài.

Trong lúc lão ta bỏ trốn, Mike đã kịp thời đến trước mặt hắn và đám vệ sĩ, về mặt thần nhiên, như một vị khách trong bữa tiệc.

Chúng liền đặt tay vào thắt lưng, vừa rút súng và chĩa vào anh thì một tiếng "Rầm" thật to đã nổ ra. Bức tường đã bị vỡ vụn, chỉ còn khói bụi mịt mờ.

Chiếc xe lao thật nhanh ra và đâm chúng mấy tên vệ sĩ bên cạnh lão, người chúng văng ra xa như những món đồ chơi cho trẻ em.

Lão giật mình nhìn ra phía khói bụi ấy, chiếc xe nửa ẩn nửa hiện. Lão quay đầu lại nhìn Mike, anh đã đeo mặt nạ từ lúc nào, liền ném mạnh một viên thuốc nhỏ xuống dưới chân lão, viên thuốc vỡ ra và tạo thành một làn khói trắng.

Lão bỗng trở nên mờ mắt, choáng váng, chân bước đi chập choạng.

Lão quay người lại phía sau, nhưng một lưỡi dao sắc bén đã đâm thẳng vào bụng lão, máu chảy ra lênh láng, lão ngã quỵ xuống, hai tay vẫn nắm chặt lấy tay chàng trai to lớn này.

Josh nhắm mắt nhìn lão bằng ánh mắt khinh bỉ, bỗng thấy miệng lão mấp máy.

- Justin... ta biết các người... làm cho hắn. Đòi ta cũng sắp hết... nhưng hãy để...con ta được sống...! - Lão nói trong sự đau khổ rồi buông tay, thân xác già yếu đó ngã bịch xuống mặt đất.

Đám đông hỗn loạn chạy ra ngoài, đám vệ sĩ vẫn xông vào bên trong rất đông.

Angela đứng từ trên cao, nhắm một mắt lại và bắn chết từng tên một một cách thẳng tưng, không hề do dự.

Mike thì lật chiếc bàn lên, nấp dưới đó và ném những viên thuốc của mình ra ngoài.

Những viên thuốc nhỏ bé tưởng chừng như vô dụng nhưng lại ẩn chứa bên trong đó là hàng tá khói thuốc độc.

Chúng vỡ ra, khói thuốc độc phả ra ngoài, chúng xanh tím mặt mày, bỗng sùi bọt mép mà chết.

Nhưng có lẽ Victor là người nhân hạ nhất trong đây, anh chỉ việc vòng xe đi rồi vòng xe lại, nhấn ga rồi thần nhiên tông chúng một cách không thương tiếc.

Chẳng mấy chốc, nơi đây đã trở thành một bãi tha ma. Xác người nằm rải rác, máu ở mọi nơi, không khí chết chóc bao phủ cả căn dinh thự này.

Mọi người đều cười rất thoải mái rồi đi từng bước về chỗ chiếc xe của Victor.

- Không phiền nếu cho chúng tôi quá giang chứ? - Mike cười.

- Xin lỗi, hết chỗ rồi. - Anh cười khẩy đầy vẻ sung sướng. Mọi người đều ngạc nhiên và nhìn anh chằm chằm. Cửa sổ của cả xe được mở ra, trong chiếc xe này, là một núi tiền.

Anh lái xe trở về trụ sở, và tất nhiên Justin vô cùng hài lòng với việc làm của họ.

Không chỉ ở trong xe, mà ở trong cốp xe cũng chật cứng bởi tiền.

Nhưng thứ ông ta cần không phải tiền mà là chiếc xe này. Số tiền còn lại, đều sẽ chia lại cho tất cả mọi người.

Số tiền này, hoàn toàn là tiền mặt, tổng cộng là 651 triệu USD.

Và tất nhiên, hôm nay ai cũng mệt mỏi cả rồi, ngày mai có lẽ sẽ chia phần thưởng sau.

Victor trở về căn phòng mà mình đã thuê với tâm trạng hồ hởi, anh đẩy cửa và bước vào trong.

Bóng lưng ấy đang đứng ở cạnh vòi nước bên bàn bếp, cô đang uống nước.

Nhưng khi nghe thấy tiếng anh về, cô bất chợt giật mình, quay ngoắt lại nhìn anh với vẻ mặt lo lắng, sợ hãi tột cùng.

Anh cũng nhìn cô chằm chằm, đôi mắt màu nâu sẫm của anh đang dao động, nó ẩn chứa sâu bên trong là một sự bí hiểm, đáng sợ tới chết người.

Anh cởi phăng chiếc áo vest ra và ném xuống đất, chân bước thật nhanh về phía cô.

Cô sợ hãi, bước lùi về phía sau, nhưng vướng phải bàn bếp nên đã dừng lại.

Có lẽ nào anh sắp chửi mắng cô, vì cô đã không nghe lời anh, tự tiện tới đó và xen vào nhiệm vụ của anh như vậy.

Người cô run lên bần bật, đôi mắt ươn ướt như sắp bật khóc vì quá sợ hãi.

Nhưng những giọt nước mắt đó đã chảy ngược vào trong, người cô cũng trở nên bất động khi môi anh nhẹ nhàng đặt lên cánh môi mỏng manh của cô.

Nụ hôn ngọt ngào tới lạ thường, cô mở to mắt nhìn anh.

Người đàn ông này vẫn nhắm chặt mắt, thưởng thức nụ hôn này một cách ngọt nhất có thể.

Hai tay cô ngập ngừng đặt lên vai anh, anh cũng mạnh dạn chủ động đặt tay lên má cô, tay kia đặt lên eo của cô và kéo nó vào phía mình.

- Anh...không giận sao? - Giọng cô run lên vì lo sợ, cũng rất bất ngờ vì hành động của anh.

- Giận vì em đã giúp tôi trong lúc tôi bí bách nhất à? - Anh cười khẩy một cái rồi lần tới hôn cô một cách mãnh liệt.

Anh cũng dùng tay và cởi từng cúc áo sơ mi, chẳng mấy chốc mà chiếc áo đã được phanh ra, lộ rõ từng múi cơ bụng săn chắc của anh.

- Em đáng được thưởng, em biết không? - Anh nói thì thầm vào tai cô bằng giọng quyến rũ, khiêu gợi.

Nhưng cô đã dùng tay đẩy nhẹ người anh ra, khiến anh ngạc nhiên vô cùng.

- Hôm nay...chắc anh cũng mệt rồi. Đi nghỉ thôi! - Cô lấp bắp trong lời nói, khuôn mặt cũng đỏ cả lên, bèn kiểm soát mà lần đi chỗ khác.

Anh ngoái đầu nhìn cô chạy đi mà lòng thầm bật cười, Erena, vẫn rất trẻ con, không biết bao giờ cô mới có thể lớn được.

Vì người mệt mỏi nhất trong ngày hôm nay là anh, nên cô đã nhường anh đi tắm trước, rồi cô sẽ tắm sau.

Cô bước ra từ phòng tắm với chiếc áo hai dây rất quyến rũ, cùng với chiếc quần soóc ngắn cùn kìn.

Cô giật mình nhìn lên trên giường, là anh đang cởi trần và ngồi tựa lưng vào thành giường, một tay anh gác phần thành giường bên cạnh, nhìn như anh đang nhường phần giường bên cạnh cho ai kia.

Cô mở to mắt ngạc nhiên, còn anh lại rất thản nhiên, đánh mắt về phần giường trống kia.

- Đi ngủ thôi. - Giọng nói của anh nhẹ nhàng khiến trái tim cô đập nhanh hơn.

Cô đỏ mặt, chập chững từng bước đi tới đó.

Cô trèo lên giường và nằm xuống phần giường ấy, quay lưng lại phía anh, có lẽ cô không muốn anh nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ ửng vì ngại ngùng này của cô.

Bỗng anh cũng nằm xuống bên cạnh cô, một tay nâng nhẹ đầu cô lên rồi hạ xuống, cô giật mình, là anh đang để đầu cô gối lên tay anh?!

Cô nắm chặt hai tay lại với nhau và đặt trước mặt, khuôn mặt cô đỏ hơn bao giờ hết, nhịp tim cũng tăng nhanh không ngừng.

Bỗng một cánh tay to lớn ôm choàng lấy người cô từ phía sau, hơi ấm từ cơ thể người đàn ông này đang phả thẳng vào lưng cô, hơi thở cô trở nên gấp gáp.

- Đừng lo, tôi sẽ không làm gì em đâu. - Giọng nói nhỏ nhẹ, ấm áp của anh phả vào gáy cô.

- Chỉ ôm chút thôi. - Nói rồi anh nhắm mắt lại.

Người con gái đang nằm trong vòng tay của anh, đã từng ngủ với anh không biết bao nhiêu lần, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

"Nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên con tim tôi lệch mất một nhịp khi ở bên em, có lẽ đây là lần đầu tiên tôi có cái cảm giác này, có lẽ đây là lần đầu tiên tôi muốn chủ động ôm lấy người con gái ấy, có lẽ đây là lần đầu, tôi rung động vì một người con gái.

Cái thứ tình cảm này rốt cuộc là thế nào, có phải tôi đã thích em không, hay chỉ là thứ tình cảm đến trong chớp nhoáng, rồi sẽ đi?"

Người đàn ông đang ôm lấy cô vào trong vòng tay này, đã từng rất lạnh lùng, vô tình, hờ hững với cô không biết bao nhiêu lần.

Anh đã từng coi cô không là gì của anh, cũng đã nhiều lần ngủ với những người con gái khác ở bên ngoài, chưa từng ôm lấy cô mà đi ngủ, nay lại đối xử với cô thế này, rốt cuộc muốn cô phải làm sao?

"Tình cảm của anh rốt cuộc là như thế nào, anh có thích em không?"

Dù như thế nào, đây có lẽ là giây phút hạnh phúc nhất đời cô, cô nhắm chặt mắt lại, một giọt nước mắt lăn dài từ khoé mi cô và rơi xuống tay anh.

Không khí trong căn phòng im bất tới đáng sợ, giọt nước mắt này, có lẽ đã khiến không khí trong căn phòng trở nên như vậy.

Anh biết, cô biết, nhưng không ai nói, đó mới chính là điều đáng sợ hơn cả.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Ác cảm

"Hơi ấm này, dễ chịu quá..." Cô từ từ mở mắt, neho nhắm lại liếc xung quanh, bỗng cảm thấy cơ thể nặng trĩu, không thể cử quậy.

Sau khi xác định được mọi chuyện, cô mới nhận ra mình đang nằm trong vòng tay ấm áp của anh, khuôn ngực vạm vỡ này, đang áp sát vào mặt cô.

Hai má cô đỏ ửng lên, cảm tưởng như muốn bốc hỏa, thật là ngại quá.

Cô cựa quậy nhẹ nhẹ, nhằm thoát khỏi vòng tay anh để dậy chuẩn bị bữa sáng.

- Định trốn đi đâu? - Một giọng nói khàn khàn cất lên khiến cô giật bản mình, liền ngược nhẹ mắt lên, thấy anh đã mở hé mắt ra từ khi nào.

- Em đâu có... - Cô nhẹ nhàng "bào chữa", lại nằm im như lúc ban đầu.

Anh trở mình sang nằm ngửa, một tay để gối đầu, tay kia để cho cô gối.

Đôi mắt màu nâu sẫm ấy nhìn xung quanh, bỗng anh thở dài một tiếng khiến cô tò mò phải ngược mặt lên nhìn anh.

- Nơi này, quá nhỏ bé phải không? - Anh hỏi nhỏ, ánh mắt biểu lộ sự không vừa lòng.

Cô bất ngờ vì câu hỏi của anh, nhưng cũng đúng, Victor có bao giờ quen ở một nơi tồi tàn như thế này.

Nhưng anh bỗng dừng hỏi như vậy là có ý gì?

- Cũng đâu đến nỗi. - Cô nhún nhẹ vai.

- Em có biết rằng em nói dối rất tệ không? - Anh cười khẩy một cái.

Tính cách của Erena như thế nào, anh cũng đã phần nào thấu hiểu được.

Nơi này thật sự rất tồi tàn, chuyển tới nơi ở mới chẳng phải sẽ rất vui sao?

- Ý em là... ở đâu cũng được, ở bên cạnh anh là được. - Cô ngại ngùng cúi mặt xuống, miệng cười tủm tỉm trong sự e thẹn.

Anh cũng cười, nhưng là nụ cười của sự bí hiểm, đúng như tính cách của anh.

Không khí trầm mặc này lại một lần nữa xuất hiện, khiến cô càng thêm ngại.

Cô ngồi bật dậy, hai tay vuốt nhẹ mái tóc ra đằng sau.

- Em đi chuẩn bị bữa sáng đây. Anh muốn ăn gì? - Cô ngoái đầu lại nhìn anh, nở một nụ cười dịu dàng như một thiên thần.

- Ăn em. - Anh thản nhiên trả lời, câu trả lời rất dối bất ngờ ấy khiến cô giật bản mình.

Cái vẻ mặt kia là sao, cả cái nụ cười "đáng sợ" ấy nữa.

Cô chưa kịp hoàn hồn, một chân chuẩn bị bước xuống dưới, nhưng tay thì đã bị anh kéo ngược lại phía sau.

Tầm thân mỏng manh của cô đè nhẹ vào cánh tay chắc khỏe của anh.

Anh đỡ cô ngồi dậy, nhưng là ngồi trong lòng anh, tầm lưng của cô gái nhỏ bé bỗng bị anh kéo vào, chạm nhẹ vào ngực anh.

Anh mỉm cười đầy ý đồ, một tay vòng lên trước người cô và khóa chặt hai cổ tay nhỏ bé của cô gái ấy bằng bàn tay to lớn của mình.

Cô hết sức ngạc nhiên, hơi thở cũng dần xuất hiện sự nồng ấm, giọng cô run lên, lắp bắp nói nên lời.

- Anh... đã nói sẽ không làm gì mà...! - Cô quay nghiêng mặt nói với anh, khuôn mặt cô lúc này, thật sự khiến anh càng thêm thích thú.

- Đó là tối qua. Bây giờ là ngày mới rồi. - Anh nhướn miệng cười một cái khiến cô nổi hết cả da gà.

Có khi nào anh muốn "trùng phạt" cô vì đêm qua đã từ chối?

Nhưng bây giờ mới là đầu ngày, chẳng phải quá sớm hay sao?!

Một tay anh giữ chặt cổ tay cô, tay kia cũng vòng ra phía trước, luồn vào áo cô, tiếp tục mân mê lên phía trên, nơi "đồi núi chập chùng" ấy.

- Đùng sờ mà! - Cô thét lên, khuôn mặt đỏ ửng khó giấu.

- Ai bảo em không mặc áo lót? - Anh thản nhiên thì thầm vào tai cô.

- Ai bảo em quyến rũ quá làm gì? - Anh nhếch mép cười đầy ẩn ý rồi cắn nhẹ vành tai cô, khiến cô rên lên một tiếng khe khẽ.

Thấy cô như vậy, anh càng có thêm nhã hứng để mà hành động.

Tay anh không ngừng sờ soạng phần trên của cô, nắn bóp, mân mê, phần "đầu" của cô cũng vì những hành động dâm dục đó của anh mà trở nên cương cứng.

- Th...thôi mà! - Cô thở hồn hển, mắt nhắm lại nhưng khẽ cau mày.

- Chẳng phải em đang thích sao? - Giọng nói khàn khàn đầy khiêu khích của anh liên tục phả vào tai cô khiến cô không ngừng suy nghĩ.

- Không phải đâu... - Cô phủ nhận một cách nhỏ nhẹ.

Bàn tay đang giữ chặt cổ tay cô, anh liền đưa nó lên cao, đồng thời dùng tay kia để mà vén chiếc áo hai dây ấy qua đầu cô, khiến cô gãy gập không ngừng.

- V... Victor, tư thế này...xấu hổ quá! - Cô thốt lên trong sự ngượng ngùng.

Nhưng anh chẳng màng quan tâm, thay vào đó, anh liền mò tay xuống phần dưới cô, mon trón bên ngoài quần lót.

Hơi thở cô trở nên dồn dập hơn, lời nói cũng dần lạc đi.

- Ah... - Cô rên nhẹ, mắt nhắm chặt lại.

Anh dùng những ngón tay điêu luyện của mình và vuốt ve "cô bé" của cô từ bên ngoài.

Chỉ vài hành động nhỏ như vậy, thứ nước trong cô đã chảy ra, ướt thấm ra ngoài.

Anh giờ ngón tay dính thứ nước nhờn ấy lên gần mặt cô, giọng điệu trở nên quyến rũ hơn hẳn.

- Tôi đã nói gì về việc em nói đôi rất tệ nhỉ? - Anh nhếch mép cười rồi với tay lấy một viên thuốc trên bàn rồi nhét nhẹ vào miệng cô, đồng thời cũng cho cô uống một chút nước.

- Nuốt đi. - Anh nhẹ nhàng ra lệnh cho cô.

Cô ngửa nhẹ cổ, nuốt ực viên thuốc ấy xuống họng.

Bỗng anh buông tay cô ra, xoa người cô ngồi lên đùi mình, đối mặt với anh.

- Thuốc gì vậy? - Cô chau mày nhìn anh.

- Thuốc tránh thai. - Anh thản nhiên trả lời.

- Sao? - Cô ngạc nhiên thốt lên.

- Anh không...đeo? - Nói rồi cô cúi xuống, thứ to cứng, nam tính ấy trỗi dậy một cách mãnh liệt.

- Sao? Tôi thỏa mãn em rồi, giờ tới lượt em đi chứ. - Anh cười khẩy một cái đầy thích thú.

Dù gì cũng đã tới mức này, cô cũng bị anh làm tới quá hưng phấn, giờ mà dừng lại thì thật sự rất khó chịu, cô liền vạch chiếc quần lót của mình sang một bên, nhẹ nhàng đưa thứ ấy vào bên trong mình.

Mọi thứ hoàn toàn đều do cô tự chủ động, lúc đầu có thể hơi ngập ngừng, nhưng không lâu sau, cô đã tự di chuyển hông mình một cách điêu luyện, cô làm mọi thứ để có thể thỏa mãn được mình và cả anh.

Những tiếng rên tràn ngập đục vọng bao trùm cả căn phòng.

Anh đặt nhẹ tay vào hai bên hông của cô, nó đang di chuyển theo từng nhịp, một cách điêu luyện.

Không thể chịu được nữa, cô đã ra cùng với anh. Cô mệt lử, ôm chặt lấy cổ anh, tựa đầu vào ngực anh, hơi thở cũng điều hòa dần.

Thấy cô như vậy, anh quyết định để cô nằm nghỉ trên giường một lúc nữa.

Anh bước vào phòng vệ sinh, những ý nghĩ lại ập đến trong đầu anh một lần nữa.

Thứ tình cảm mà anh đang vướng mắc này thật sự rất khó chịu.

Anh muốn thử cái cảm giác thật sự yêu ai đó, nhưng anh quá bận để có thể chăm lo cho một mối tình.

Mục đích của anh hiện tại chỉ là hưởng thụ và kiếm tiền, anh không thích sự gò bó, mọi thứ nằm ngoài mục đích của anh là phiền phức.

Nhưng khi nhìn cô đang say giấc trên chiếc giường nhỏ bé ấy, suy nghĩ của anh có chút thay đổi.

"Nếu em cũng có thứ tình cảm ấy giống tôi, có lẽ tôi sẽ nghiêm túc trong chuyện tình cảm này.

Nhưng nếu em không có, tôi sẽ phải loại bỏ nó ngay từ đầu, trước khi mọi việc trở nên rối bời hơn."

***

Giờ là đầu giờ chiều, nhưng anh đã đưa cô tới căn cứ của The Demons, điều này khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

- Sao lại đưa em tới đây? - Cô bất ngờ.

- Rồi sẽ biết. - Anh trả lời một cách thích thú.

Bước vào trong, mọi thứ đều khiến Erena cảm thấy sợ, không khí ở đây thật đáng sợ quá, những con người ở đây cũng không kém gì.

Cô ngồi xuống sofa cùng anh, đối diện cô là một cô bé, cùng với cô gái trẻ hôm trước đi cùng anh trong bữa tiệc.

Đây là lần đầu tiên cô chính thức gặp mặt họ, nhưng dường như không tạo được ấn tượng tốt với cô gái xinh đẹp đáng kia.

- Victor, hôm nay tôi lấy phần tiền của mình mà lại đem theo một cô nàng, vậy là ý gì? - Lão cười đùa, ánh mắt nhìn về phía cô.

- Dĩ nhiên là tôi lấy cả phần của cô ấy. - Anh nhếch mép cười.

Mọi người ai nấy đều rất ngạc nhiên, không ai biết rõ anh đang nói gì.

Sau khi nghe anh kể lại một cách tường tận, mọi người cũng hiểu ra, nhưng không ai đồng ý.

- Đúng là cô ta đã giúp chúng ta, nhưng cô ta đâu có mặt trong nhóm, trong kế hoạch không có cô ta! - Mike bác bỏ ý kiến chia tiền cho Erena của anh.

- Đúng. Và việc Layla không phá được khóa đó không nằm trong kế hoạch, ai ngờ được chứ? - Josh tiếp lời.

Chỉ riêng Angela là không can dự vào cuộc tranh luận, cô đang quan sát anh, dường như cô nhận ra được điều gì đó.

Cuộc tranh luận diễn ra sôi nổi, không ai chịu ai.

Tay anh nắm chặt lại, từng đường gân nổi rõ trên đó, ánh mắt cũng trở nên sắc bén hơn, tia thẳng về phía Mike.

- Cô ta không có phần đâu, nói vô ích. - Mike gất gồng lên.

Anh tức tối, rút vội khẩu súng ở sau thắt lưng ra, bật dậy chìa thẳng nó vào Mike, anh nghiêng rằng thật chặt, súng cũng đã được lên đạn rất nhanh chóng.

- Vớ vẩn! - Anh cười khẩy đầy khinh bỉ.

- Không có cô ấy thì không có tiền ở đây mà chia đâu, mấy tên ăn hại các người có làm được gì? - Anh trợn mắt nhìn thẳng vào Mike, ánh mắt như chứa cả địa ngục trong đó.

Erena sợ hãi, liền bám nhẹ tay vào bắp tay anh, ánh mắt cô đang trở nên hỗn loạn, cô rất sợ, cảm tưởng có chuyện không hay sắp xảy ra.

- Victor... - Giọng cô run lên khe khẽ.

Angela vẫn ngồi yên, ánh mắt cô nhìn Ere không hề có chút thiện cảm nào, cô gái trước mặt cô, là một đối thủ nặng kí.

- Victor, cậu đang làm gì vậy? - Ông Justin giật mình, chau mày nhìn anh.

- Ông già, nói xem. Tôi đứng hay họ đứng? - Anh quay ngoắt lại, chìa súng vào ông.

Ere sợ hơn nữa, sợ anh sẽ làm liều mà nổ súng, lúc đó chắc chắn sẽ không có gì tốt đẹp khi những người còn lại trong tổ chức cũng đang cầm sẵn súng trong tay, sẵn sàng chực chờ cơ mà bắn anh.

Cô đứng phắt dậy, níu chặt vào bắp tay anh.

- Vic, thôi đi anh...! - Cô thốt lên trong hoảng sợ.

Ánh mắt anh bỗng nhẹ nhàng hẳn lại, lời nói của cô như một sợi dây đã kéo cánh tay anh lại ngay lúc ấy.

Anh hạ khẩu súng xuống, cũng từ từ ngồi xuống ghế nhưng thái độ bất bình vẫn còn đó.

Layla ngồi cạnh bên Angie, cô bé vô tư cười hồn nhiên.

- Chị thích Victor phải không? - Cô bé cười tí mắt chọc ghẹo cô.

- Im đi. - Cô khẽ chau mày.

- Giấu làm gì chứ? Em nhìn là biết mà! - Cô bé vẫn tiếp tục trêu đùa cô.

- Chị kia cũng vậy. - Cô nhìn thẳng vào Ere.

Angie ngạc nhiên, trẻ con đâu biết nói dối, nó thấy gì đúng thì nó nói, vậy nên lời nói của Layla rất khó lệch đi đâu được.

Cô nheo mắt lại, ánh mắt sắc sảo nhìn Ere chằm chằm, như một sự căm thù ẩn chứa sâu trong đó.

"Cô là người hôm trước. Cô sẽ cướp anh ấy khỏi tôi sao? Tôi sẽ không để yên đâu cô bé." - Cô cười thầm trong lòng, nụ cười đáng sợ ấy thật dễ gây ám ảnh.

"Hai người có vẻ thân, nhưng dù thân đến đâu, cũng sẽ có lúc cãi nhau, phải không?"

Cô nở nụ cười đầy bí hiểm, trong đầu như đã nảy được một ý gì đó.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thầm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Thoáng qua

Justin nhếch mép cười, ông nở một nụ cười hứng thú, liền vỗ tay khe khẽ.

Mọi người ai nấy đều rất ngạc nhiên, ông như vậy là có ý gì.

- Ta thích tính cách của cậu. - Ông bật cười rồi nhìn Victor.

- Cả cô gái này, hai người thật sự đã làm rất tốt. - Giọng điệu trầm trầm khen ngợi ấy của ông khiến anh càng thêm bối rối.

- Ý ông? - Anh khẽ chau mày nhìn ông.

- Tất nhiên là cả hai người sẽ có phần! - Ông vui vẻ cười lớn.

Mặc cho người khác trong tổ chức có phần nản, ông vẫn cho rằng mình đã mắc nợ Erena một lần, và dĩ nhiên, ông cũng rất mong muốn được làm việc cùng với Victor nhiều lần nữa.

Anh ngạc nhiên, và hiển nhiên vẫn rất khó chịu.

- The Demons chưa từng mang ơn ai, không ngờ giờ lại mang ơn cô gái trẻ này! - Ông chỉ tay về phía cô, ánh mắt của cô thoáng bối rối.

- Bọn ta vừa thử lòng hai người thôi, không ngờ lại căng thẳng tới vậy! - Ông cười khàn khàn đầy thích thú.

Mọi chuyện như được giải tỏa, Victor cũng vì thế mà không nhịn được cười.

Giây phút khi này, quả thật là anh đã làm căng mọi chuyện lên.

Anh cười vì tính cách của Justin Tr quá vô tư, anh cười vì giây phút bốc đồng của mình, mà cũng cười vì vẻ mặt của Ere khi cô ngăn anh lại, thật sự rất mực cười.

Không khí nơi đây trở nên thoáng đãng hơn trước, mọi người cũng niềm nở với nhau hơn, nhưng chỉ riêng ánh mắt nữ xạ thủ kia nhìn cô là không hề thay đổi.

- Victor, nhà vệ sinh ở đâu? - Cô kéo nhẹ tay áo anh, khẽ thì thầm.

Anh nhìn cô, rồi quay sang hỏi mọi người.

"Cứ đi thẳng về phía hành lang kia rồi rẽ trái là tới, ngay cạnh nhà kho ấy." Mike vui vẻ chỉ tay cho cô.

Cô mỉm cười nói lời cảm ơn rồi đứng dậy.

- Để tôi đưa cô đi. - Angie cũng đứng dậy theo, đôi mắt hình viên đạn vẫn nhìn cô không ngừng, cùng với nụ cười nửa môi đầy sắc sảo.

- Cảm ơn chị. - Erena trả lời rất niềm nở, cô như không nghĩ tới trường hợp xấu có thể xảy ra, cô không bao giờ nhìn vào mặt tiêu cực của sự việc.

Angie đứng ngoài chỗ bồn rửa tay, còn Ere đi vệ sinh bên trong.

Tiếng nước xả xuống đã kêu lên, cô mở cánh cửa và bước ra khỏi buồng vệ sinh, xắn tay áo lên và rửa nó dưới dòng nước mát.

Angie đứng nhìn cô bằng ánh mắt khinh miệt, tay cô bấm nhẹ vào màn hình điện thoại rồi khẽ cất nó đi.

"Gặp em tại trước cửa nhà kho được không? Ngay bây giờ."

Tin nhắn được gửi đi trong lặng lẽ. Khoé môi cô nhếch lên một nụ cười ma mị.

Ere lau tay vào chiếc khăn cạnh đó, định quay gót bỏ đi trong sự yên bình.

- Cô và anh ấy là mối quan hệ gì? - Cô khoanh tay nghiêm nghị sau lưng Erena, trông cô bây giờ không khác gì một nữ điều tra viên của CIA.

Erena giật mình, từ từ ngoái đầu lại nhìn cô ta.

Cô ta đã hỏi 1 câu thế này, chắc cũng không có ý tốt gì.

- Chúng tôi là anh em kết nghĩa. - Cô trả lời thẳng tưng.

- Và cô hôn anh kết nghĩa của mình ngay giữa bữa tiệc hôm qua? - À ta nhếch mép hỏi tiếp.

Nghe câu hỏi này, tâm trí cô dần trở nên rối bời.

- Đó chỉ là một nụ hôn chào hỏi thôi. - Cô nuốt nhẹ nước bọt.

- Cô là tình địch của tôi. - Angie nhấn mạnh với giọng gần lại.

- Một ả tình địch đáng ghê tởm nhất. - Giọng cô thể hiện sự khinh rẻ rõ rệt với Erena.

Ánh mắt cô ta sắc và đáng sợ quá, như có thể dọa chết cô bất cứ lúc nào.

Trên tay cô ta cũng đang lăm le một con dao găm nhỏ, cô ta cố giấu nó sau lưng mình nhưng vẫn lộ, thấp thoáng.

Cô biết mình không phải là đối thủ của cô ta, một đảng là sát thủ chuyên nghiệp, một đảng là một đứa con gái tầm thường, để bề gì mà so sánh?

- Tình địch? - Cô bật cười nhẹ.

- Ý cô là sao? - Cô chau mày hỏi ả.

- Rõ ràng là cô có ý với Victor! - ả bỗng lớn tiếng hơn.

Tiếng tranh cãi nhỏ nhỏ đã gây sự chú ý, người ấy vì tò mò đã bước chân lại gần, vênh tai nghe ngóng.

- Không hề! - Cô một mực phủ nhận, sắc mặt không hề để tâm tới lời cô nói.

- Loại người như anh ta, tôi hoàn toàn không có thiện cảm! - Lời cô buông ra đầy vô tình.

Người ấy khẽ giật mình, con tim run lên nhè nhẹ, là một cây kim nhỏ đã chọc vào trái tim này.

- Loại người như anh ấy? Là loại người gì? - Angie chau mày biểu lộ sự tức giận, vẫn cứ hỏi dồn dập.

- Thì cô biết đấy thôi. - Cô nuốt nước bọt một cái ực, ánh mắt liếc liếc xung quanh, không dám nhìn thẳng vào đối phương.

- Loại người trắng hoa, đều cẳng, ích kỉ và xấu xa như anh ta, nghĩ gì mà bảo tôi có tình cảm với anh ta? - Từng lời cô buông ra, là một lần người ấy khẽ chạnh lòng, hai tay nắm chặt lại, từng đường gân nổi rõ lên.

- Hơn nữa, tôi yêu người khác rồi. - Cô trả lời thẳng thắn.

Angie ngạc nhiên khi thấy cô thẳng thắn tới vậy, lại một lần nữa, nụ cười bí hiểm ấy lại xuất hiện trên khóe môi của nữ xạ thủ quyền rũ này.

- Vậy sao cô vẫn ở bên anh ta?

- Vì anh ta đã từng cứu tôi không chỉ một lần. - Ánh mắt cô bỗng lung lay.

- Tôi chỉ đang trả ơn anh ta bằng việc ở bên chăm sóc mà thôi. - Lời nói của cô hạ nhẹ xuống.

Người ấy cũng vì thế mà tức tối bỏ đi.

Cô ta bật cười thành tiếng rồi tiến gần đến trước mặt cô, dùng tay bóp chặt lấy má cô mà nâng lên.

- Cô bé ả, nói dối tệ quá! - Lời nói của cô như xoáy thẳng vào tâm can Erena khiến cô ngạc nhiên vô cùng.

- Cô không dám nhìn vào mắt tôi, vậy nên tất cả chỉ là lời nói dối. - Cô ta bật cười lớn, cười vì cảm thấy khinh rẻ cô.

Erena bàng hoàng vô cùng, ả ta khiến từng lỗ chân lông trên người cô mở rộng ra, những sợi lông tơ dựng thẳng lên, tóc con sau gáy cũng vì vậy mà dựng đứng.

- Tôi sẽ tiếp tục cho tới khi anh ấy là của tôi. Tất cả các tình địch của tôi, tôi đều không tha! - Cô ta gất lên.

- Từ giờ cô còn động tới anh ấy, tôi sẽ không để yên đâu! - À nói rồi tát cô một cái thật mạnh.

Erena sốc vô cùng, cú tát của ả thật mạnh, năm ngón tay hằn rõ trên má cô, cũng gây ra một vết xước nhẹ.

Khóc mi cô bỗng ươn ướt, tại sao bị cô ta tát mà cô lại khóc, có phải vì cô khóc vì trách bản thân quá yếu đuối, quá nhạy cảm hay không?

- Khóc à bé con? Sao thế? - Angie tỏ vẻ thương hại cô một cách giả tạo, nó làm cô cảm thấy đáng khinh, nhưng sao nước mắt cô vẫn cứ trào ra ngoài.

Cô bật khóc nhưng vẫn cố kìm nén, nhìn bộ dạng này của cô, Angie càng thấy ngứa mắt.

- Xem anh ấy sẽ nghĩ gì khi thấy cô như thế này nào. - Nói rồi Angie kéo tay Erena ra phía cửa phòng vệ sinh.

Cô ôm mặt khóc, cũng gạt tay lại thật mạnh.

Angie thấy vậy cũng càng thêm thích thú, được đà mà bom đều.

- Xinh xắn như bây giờ, chắc anh ấy sẽ thích lắm đây. - Cô nói bằng giọng mỉa mai.

Erena vẫn không thể ngừng hai dòng nước mắt vẫn đang tuôn trào ấy, điều này lại càng khiến Angela thêm ngứa mắt.

- Đừng khóc nữa, ngứa mắt thật! - Nói rồi cô giơ tay định tát Erena một lần nữa nhưng cô gái đã kịp đỡ lấy tay cô.

- Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tôi yêu anh ấy thì có gì sai? - Cô ngược đôi mắt đỏ hoe ấy lên nhìn cô, gương mặt mếu máo đáng thương.

- Chỉ là tôi ngứa mắt. - Cô ta nở một nụ cười đầy vẻ ác độc.

Ả nắm lấy tay cô rồi lôi cô ra cửa sau của căn cứ, hất thẳng tay cô ra ngoài.

Erena ngồi thụp xuống đất, một tay đặt lên bên má bị tát, nước mắt cô cứ rơi mãi tưởng chừng như không dứt.

Phải mất một lúc như vậy, cô mới đứng dậy và đi lang thang một mình để hít thở không khí.

Angela trở vào trong với vẻ mặt mãn nguyện.

Lúc này tại sảnh chính, mọi người đã chia tiền xong hết, giờ chỉ đang trò chuyện với nhau. Cô đi từ phía sau lại và vòng tay qua cổ, ôm chầm lấy anh.

- Tối nay anh có rảnh không? - Cô thì thầm vào tai anh bằng một giọng rất đôi quýt rữ.

Nhưng khuôn mặt anh vẫn như lúc tới đây, không hề có chút cảm xúc nào, hoàn toàn vô cảm. Angela đúng là đã gọi anh ra đó để gặp riêng, nhưng giờ anh chẳng còn tỏ mò về lí do cô muốn gặp anh nữa.

Cô khẽ chau mày, trầm suy nghĩ, nhưng câu trả lời của anh khiến cô chột dạ.

- Erena đâu? - Giọng của anh vẫn trầm xuống như vậy, nó vẫn bình thản tới đáng sợ.

- Cô ấy...có hẹn rồi. Bạn trai cô ấy vừa gọi ban nãy, cô ấy đi bằng cửa sau. - Angela tùy cơ ứng biến trước câu hỏi bất ngờ của anh.

Anh bất chợt đứng dậy, xách vali tiền thưởng rồi ra về, cô tròn mắt nhìn anh đi mà cứng họng lại.

Về tới nhà, nơi anh vào đầu tiên là phòng tắm.

Anh cởi phăng quần áo trên người mình và thả lỏng dưới dòng nước từ vòi hoa sen.

Một tay anh chống lên tường, cúi đầu xuống và nhắm nghiền mắt lại, những suy nghĩ trong đầu anh cứ thế tuôn ra cùng với dòng nước.

"Giữa chúng ta chẳng thể nên duyên, phải không? Người đàn ông mà em yêu, đó là ai?"

Tay anh nắm chặt lại, cảm thấy như bắt lực vô cùng.

Thứ tình cảm này khiến anh rất khó chịu, nó dần vật, khiến anh phải suy nghĩ biết bao lần, không những vậy còn đem lại phiền muộn cho anh.

"Thứ tình cảm này cần phải chấm dứt ngay từ đầu, vốn dĩ tình yêu từ một phía không bao giờ là tốt."

Cô trở về nhà, tay gạt nhẹ hai dòng nước mắt, vết đỏ trên má cũng đã chuyển thành thâm tím nhẹ, sát thương của cú đánh đó tương đối lớn, thậm chí còn để lại một vết xước.

Anh đang ngồi tựa lưng vào chiếc sofa đã bạc màu, hai tay anh dang rộng ra hai bên, trước mặt là chai rượu đã vơi đi nửa.

Cô bước nhẹ tới bên anh, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh, tựa đầu vào ngực anh, vòm ngực rộng lớn, ấm áp nhưng đã nồng nặc mùi rượu.

- Người anh nồng nặc mùi rượu quá, sao uống nhiều vậy? - Cô vùi má vào ngực anh, nó như giúp cô giảm bớt đau.

Khuôn mặt anh vẫn vô cảm như vậy, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa một nỗi niềm lớn.

Anh quay mặt đi chỗ khác, trả lời bằng một giọng hoàn toàn tuyệt tình.

- Không phải việc của cô.

Lời nói anh thốt ra khiến cô hoàn toàn ngạc nhiên, cô ngược đôi mắt to tròn lên nhìn anh.

- Anh làm sao thế? - Giọng cô run lên đầy lo lắng.

- Đi đi, cô phiền phức lắm! - Anh thu tay lại, nhãn mày thấy rõ, tiếng anh cũng lớn khiến cô hốt hoảng vô cùng.

Những xúc động trong lòng khi nãy của cô vẫn chưa hề động lại, cùng với việc này, những giọt nước mắt ấy lại tiếp tục trào ra.

Cô đứng dậy, đôi mắt long lánh bởi nước đang nhìn thẳng vào anh.

- Anh làm sao thế...? - Giọng cô run lên rồi cô quay lưng bỏ đi trong sự đau lòng.

Những nếp nhăn trên trán anh cũng xô lại với nhau, ánh mắt đắm chiêu nhìn vào khoảng không vô định.

Đây là cách duy nhất để chấm dứt thứ tình cảm này phải không?

Anh cầm tay vào chai rượu, đưa nó kề vào môi mình và nhấp thêm một ngụm nữa.

Anh chep miệng, cau mày mà ngẫm nghĩ.

Cô tìm đến một quán rượu gần đó để mượn rượu, tạm quên đi những chuyện không vui này.

Vô tình đã gặp được một người đàn ông trẻ, hai người có lẽ cùng chung tâm trạng nên bắt chuyện với nhau cũng rất dễ.

"Có phải lúc nãy mình đã quá nặng lời không?"

Anh rồi rồi vô cùng, thờ dãi ngẫm nghĩ về chuyện khi nãy.

Liền đứng dậy và đi tìm cô khắp nơi nhưng không phải dễ, New York rộng lớn thế này, anh biết tìm cô ở đâu.

- Cô cũng buồn vì chuyện tình cảm sao, trùng hợp thật. - chàng trai trẻ cười gượng gạo khi nhìn cô.

Cô im lặng, mọi thứ trong đầu cô lúc này đều là một màu đen.

Cô cầm cốc rượu trong tay, ánh mắt đỏ hoe ngoái sang bên cạnh nhìn anh ta.

Cô giật mình mở to mắt, trước mặt cô lúc này đây, Victor?

"Anh tới đây từ lúc nào, sao anh có thể tìm thấy em ở đây?"

Tìm cô hằng một nhịp, liền từ từ quay sang nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hoe.

Anh ngạc nhiên nhìn cô, bàn tay nhỏ bé của cô đặt nhẹ lên ngực anh, đôi môi cô ghé sát lại gần, khẽ chạm vào môi anh, một giọt nước mắt lăn dài trên má cô, đọng lại dưới cổ.

Cánh cửa quán rượu mở ra, người ấy bước vào với tâm trạng đang sục sôi đầy lo lắng.

Anh đưa mắt nhìn xung quanh, dường như đang tìm kiếm người nào đó.

Ánh mắt anh dừng lại trước cảnh tượng nóng mắt ấy, cô gái có mái tóc vàng nâu kia, có lẽ anh không thể nhầm với ai khác.

Anh trở nên hốt hoảng, mọi thứ trong anh hoàn toàn đảo lộn, ánh mắt anh nhìn cô và người đó cũng thay đổi.

Vậy ra đây là cái cảm giác thất vọng mà bấy lâu nay anh chưa từng gặp phải.

Tay anh nắm chặt lại, sự tức giận dồn hết vào hai bàn tay.

Anh quay ngoắt lưng bỏ đi như một lời khẳng định, đây là dấu chấm hết, thứ tình cảm ấy chỉ là thoáng qua mà thôi.

Chương 13: Cảm

Anh thất vọng tràn trề, liền quay lưng bỏ đi.

Anh cười khinh, khinh cho cái niềm tin mong manh ấy của chính bản thân mình, đôi chân anh lang thang khắp đường phố New York.

Đường phố đông đúc, tấp nập thế này, nhưng sao trong lòng anh vẫn trống vắng tới lạ thường.

Dường như không còn làm chủ được bản thân, đôi chân ấy đã đưa anh tới một hộp đêm gần đó.

Anh ngồi lên chiếc ghế, búng tay gọi nhân viên quầy bar, yêu cầu một chai Tequilla.

Anh rót nó ra chiếc cốc thủy tinh nhỏ đặt bên cạnh, nâng cốc và uống lấy được.

Ánh mắt anh đượm buồn, xa xăm nhìn vào khoảng không vô định.

Mùi nước hoa nồng nặc xuyên thẳng vào mũi anh, mùi hương của phụ nữ pha lẫn với mùi cồn của rượu, chỉ cần thoáng qua nhưng anh cũng cảm nhận được ý định của cô.

- Trông anh có vẻ không vui, có cần em an ủi anh không? - Giọng cô nhẹ nhàng an ủi bên tai anh.

Anh cười khẩy một cái, quay mặt sang nhìn cô ta bằng ánh mắt say xỉn, bất cần đời.

- Cô an ủi tôi kiểu gì đây? - Anh nói bằng giọng như khiêu khích cô.

Cô gái mỉm cười nhẹ thật thích thú, khẽ đặt tay lên ngực anh, thì thầm hết sức gợi tình: "Em sẽ thỏa mãn anh."

- Nếu cô có thể. - Anh nhếch mép cười nhạt nhẽo nhưng cũng như khiêu khích cô, xem chuyện này như một trò chơi.

Men say của rượu hòa vào với tính cách ngông cuồng với anh đã cụ thể hóa lời nói tưởng như đùa ấy, chẳng mấy chốc, đêm đó đã trở thành một đêm thật mạnh bạo.

***

Cô tỉnh giấc, đưa mắt nhìn xung quanh, mọi thứ thật xa lạ làm sao.

Cô giật mình ngồi hẳn dậy, căn phòng ngủ này không phải phòng của Victor, cũng không giống như ở khách sạn.

Cô nhìn xuống dưới, cơ thể cô trần truồng dưới lớp chăn mỏng, nằm bên cạnh cô là một chàng trai trẻ.

Cô khẽ nhăn mặt, một tay chống nhẹ vào trán, đầu óc hiện giờ vẫn còn đau do vẫn còn ngấm men rượu của đêm qua.

Toàn thân cô đau nhức, cô khẽ nhắm mắt lại và nhớ được phần nào đêm qua, lúc mà hai cơ thể trần truồng trên chiếc giường này, gần như đã hòa thành một.

Cô chép miệng rồi lắc nhẹ đầu, thật là rắc rối.

Chàng trai bỗng mơ màng tỉnh giấc, thấy cô đang ngồi đó, cũng cảm thấy khó xử, đành lựa lời mà nói.

- Đêm qua lúc ở quán rượu, hình như cô đã nhầm tôi với ai đó. Và cô...đã hôn tôi. - Anh nói ngập ngừng trong sự áy náy.

- Lúc đó tôi cũng hơi say nên không làm chủ được bản thân. Tôi hoàn toàn không cố ý! - Anh ta khua tay hồi hã.

Cô gợn ngón tay ra như ra ám hiệu, bảo anh không cần giải thích.

Cô vội lấy quần áo của mình và mặc vào, bước chân xuống giường.

- Chuyện đêm qua là hiểu nhầm. Tôi không muốn dính líu tới anh nữa. - Cô nói nhanh lẹ, muốn đi khỏi đây ngay tức thì.

- Vậy cô định về nhà ngay sao? - Anh ta ngạc nhiên, định bước xuống giường.
- Phải, ở ngay phố Y thôi. - Cô né tránh ánh mắt của anh ta.
- Vậy cách đây 5 con phố... Đề tôi đưa cô về! - Anh ta như nảy ra ý hay.
- Không, cảm ơn. - Nói rồi cô một mực rời khỏi nhà anh ta.

Nhà cô và Victor nằm ở con phố Y, cách đây 5 con phố.

Cô vốn định gọi taxi để về cho nhanh nhưng nhận ra trong túi đã không còn tiền, đành hỏi người đi đường về phương hướng rồi đi bộ.

***

Anh thức dậy trên chiếc giường của mình, đưa mắt nhìn sang bên cạnh, một bóng lưng trắng nõn nà đang nằm úp người xuống mặt đệm.

Anh thở dài một cái, nhưng cũng không có gì phiền muộn.

Rời khỏi chăn, anh liền lấy chiếc ví ở trên bàn, rút ra một số tiền rồi vút lên giường cạnh nơi cô ta nằm, kèm theo một tờ giấy nhỏ, nhắn gửi cô rằng chừng nào thức dậy, hãy tự giác rời đi.

Anh mở cánh tủ lạnh ra, có đồ ăn chưa chế biến ở trong đó, bình thường vốn là Erena chuẩn bị cho anh, nhưng đêm qua cô đâu có về.

Cũng vì làm biếng không muốn nấu nướng, anh đã ra cửa hàng tự chọn gần đó để mua đồ.

Khi đã chọn được đồ ăn, anh định trở về nhưng trời bất chợt đổ mưa rất nhanh, còn nặng hạt.

Đúng lúc, anh nhận được một cuộc gọi từ Justin Tr, có lẽ ông ta đang có ý bàn giao công việc với anh.

Không có gì vội, anh liền quay trở vào trong cửa hàng và ngồi nói chuyện.

***

Cô rào bước trên đường phố tấp nập, người đi làm, kẻ đi chơi, ai cũng vội vã, hối hả.

"Cạch!", một tiếng gậy kêu lên vang ròn, cô ngã quỵ xuống đất tới tỵ cả chân.

Cầm trên tay chiếc ô guốc đá gãy, cô bỗng sa sầm mặt mày, nhìn nó bằng đôi mắt oán trách, đồng thời cũng nhăn nhó vì cổ chân đã bị tỵ.

Cô cố đứng dậy và đi tiếp nhưng coi bộ không dễ gì.

Từng bước, từng bước cô đi trông thật khổ sở.

Bất chợt trời đổ mưa, nặng hạt mà còn gió to, mọi người liền tháo vạt chạy đi tìm chỗ trú.

Chỉ còn lại mình cô chật vật với cái chân đau.

Mưa xối vào đầu cô ngày một nhiều, từ đầu tới chân đều ướt như con chuột lột, may ra đã trú tạm được dưới mái hiên của một nhà hàng.

Mưa vẫn rơi mãi, tưởng chừng như không dứt, từng cơn gió to thổi qua thổi lại, thổi vào cơ thể đã ngấm ít nhiều nước mưa của cô, khiến cô hắt xì lên hắt xì xuống.

Cuối cùng thì mưa cũng ngớt sau 10 phút mưa tầm tã, cô liền tiếp tục chật vật, cố lết trở về nhà.

Bước vào căn phòng cho thuê, người cô cảm thấy nóng ran lên, hoa mắt, chóng mặt, chân bước đi chệnh choạng rồi ngã xuống, bất tỉnh.

***

"Được, ta sẽ gọi lại sau." Nói rồi ông trùm của The Demons cúp máy.

Mưa đã tạnh, trời lại trong xanh, anh thông thả trở về nhà sau khi lấp đầy cái dạ dày của mình.

Vừa bước vào nhà, anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy nước nhỏ giọt dưới chân, tạo thành một hàng dài.

Anh đưa mắt nhìn theo, càng ngạc nhiên hơn nữa khi nhận ra người con gái vốn thân quen đang nằm trên sàn nhà.

Vốn rất giận dữ vì chuyện đêm qua, anh hỏi cô bằng một giọng hết sức vô tình.

- Giường ở chỗ đó sao? - Ánh mắt anh nhìn cô thật lạnh nhạt.

Nhưng không một lời hồi âm, lúc này anh mới để ý tới cô, người cô ướt nhẹp, nằm bất động, người hơi cong ở dưới sàn nhà.

Anh giật mình ngồi thụp xuống cạnh cô, dùng tay quay mặt, nâng cổ cô lên, lay nhẹ hai má.

- Erena? - Anh gọi tên cô thật nhỏ nhẹ.

Cô vẫn nhắm nghiền mắt, anh sờ hần tay vào má cô, nó nóng bừng lên như lửa đốt, anh vội bế cô lên và đặt lên ghế sofa, trước hết cần thay đồ cho cô, người cô ướt nhẹp cả rồi.

Anh từ từ cởi bỏ từng chiếc áo trên người cô, từ chiếc áo phong ngoài cho tới chiếc áo lót bên trong, hay cả chiếc quần leggings và chiếc quần lót của cô rồi mặc cho cô bộ pajamas.

Sau khi xong xuôi, anh mới bế cô về giường, đắp chăn cẩn thận vô cùng.

Anh đã đứng lại và ngắm nhìn khuôn mặt đỏ bừng đang thở hổn hển kia một hồi lâu rồi đi thẳng vào bếp.

Chẳng hiểu vì sao mà anh vẫn cứ chăm lo cho cô như vậy, chẳng phải chính tai anh đã nghe hết những lời đó từ chính cô hay sao? Chuyện đêm qua cũng là chính mắt anh nhìn thấy, quả nhiên miệng nói không quan tâm thì chưa chắc lý trí cũng sẽ như vậy.

Cô từ từ mở mắt, nhìn xung quanh, không rõ đã nằm trên giường từ lúc nào.

Đầu cô đau như búa bổ, chân tay mỏi rã rời, dường như cô đã dính nước mưa rồi còn trúng gió, phen này thì cảm thật rồi.

Bỗng có tiếng người đi vào, cô liền nhắm mắt lại vì như đang ngủ.

Victor mang vào một bát cháo nhỏ thơm phức trên tay, đặt nó lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh giường ngủ.

- Tỉnh rồi thì dậy ăn đi. - Anh hờ hững nói với cô.

Biết đã bị phát hiện, cô khẽ chau mày rồi mở mắt nhìn anh.

Cô nhìn xuống người mình, liền há hốc mồm vì ngạc nhiên.

- Anh thay đồ cho em?! Anh... - Cô thốt lên, giọng lắp bắp thẹn thùng.

- Giữa chúng ta còn gì là chưa thấy sao? - Anh thản nhiên trả lời, đứng đút tay vào túi quần rồi nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng.

Ắt hẳn anh vẫn đang giận gì đó, có lẽ cô đã làm gì sai, khiến anh không vừa lòng.

Cô liền nghe lệnh anh mà cố trườn người dậy, nhưng cái chân đã làm khó cô.

Cô nhăn mặt đau đớn, khiến anh phải chú ý.

Lập tức anh lật chăn lên, thấy cổ chân cô bị trẹo.

Anh liền ngồi xuống cạnh chân cô, đưa ánh mắt tra hỏi lên nhìn cô.

Cô sợ ánh mắt đó, nó làm cô rùng mình, bất giác đôi môi hé ra.

- Em bị trật gót giày...nó gãy. - Cô lúng túng.

Bỗng bàn tay to lớn bất ngờ chạm vào chân cô khiến cô giật nảy người, anh chạm vào nhẹ nhàng và bẻ lại cổ chân cho cô.

Con tim cô run lên khe khẽ, cách anh chăm sóc cho cô thế này thật chu toàn, thật ấm áp.

Không giống như vẻ ngoài của anh, con người ai có lúc ấm áp, hoàn hảo thế này đây.

- Đừng nghĩ gì cả. Nếu em không đi được thì chỉ tổ làm vướng chân tôi. - Anh lạnh lùng đáp trả ánh nhìn ấy của cô.

Cô ngập ngừng ngồi thẳng dậy, cầm bát cháo trên tay.

Tiếng chuông điện thoại của anh kêu lên, anh đứng ra phía ngoài cửa để bắt máy.

- Cậu nghĩ chưa? Có tham gia không? - Tiếng nói của người đàn ông vọng từ đầu dây bên kia.

Anh im lặng một hồi như suy nghĩ gì đó rồi ngoái đầu sang bên nhìn cô, khẽ thở dài một tiếng.

- Có lẽ để khi khác.

Anh tắt máy rồi đi về phía bếp, dọn dẹp một số thứ trên bàn.

Cô nhâm nhi bát cháo thịt băm thơm phức do anh chuẩn bị, mùi vị thật dễ gây nghiện, không ngờ tay nghề của anh lại khá đến thế.

Cô đứng dậy và chấp chững bước ra khỏi phòng.

Thấy bóng lưng cao lớn đang đứng bên bàn bên bếp, cẩn thận dọn dẹp trên đó, sao mà cô không xiêu lòng?

Nói có ai tin anh là một sát thủ chuyên nghiệp, giết người như diệt cỏ rác?

Cánh tay nhỏ bé của cô vòng nhẹ ra trước, ôm lấy bụng anh từ phía sau.

Gò má của cô áp sát vào lưng anh, nhỏ nhẹ thốt lên từng từ.

- Nếu anh giận gì thì cứ việc cáu gắt, cứ việc mắng nhiếc em...nhưng đừng gạt em ra, được không...?

Tiếng cô thốt lên nhỏ nhẹ như tiếng ngọc, trong veo, thuần khiết.

Anh thở dài trong lòng, bất chợt lại cảm thấy khó xử. Người con gái này rốt cuộc muốn anh phải làm sao? Victor lặng lẽ đưa mắt nhìn xung quanh, lựa chọn khôn ngoan nhất hiện giờ vẫn là nên buông tay khi còn có thể.

Bàn tay anh đưa nhẹ xuống gần tay cô, định chạm vào tay cô nhưng rồi lại thụt lại, anh nắm chặt tay lại.

Anh gạt tay cô ra khiến cô hụt hẫng, nhưng lại liếc xuống nhìn cô bằng cái nhìn chăm chăm, khẽ chau mày.

Phải quyết tâm thì mới được, từ giờ cô yêu ai, ở bên ai, dù là đã có bạn trai hay bạn gái anh đều không quan tâm, người tình nguyện ở bên anh là cô nên anh cũng chẳng màng bận tâm tới những điều cô làm.

Tuy nhiên.

- Má? - Giọng anh trầm xuống, tưởng như lạnh lùng, vô tình nhưng lại trực tiếp quan tâm, hỏi han cô.

Ất hẳn anh hỏi về vết xước trên má cô, cô lúng túng một hồi.

- Em bị đập mặt vào cột thôi. - Cô liếc mắt nhìn xung quanh.

Anh nhìn cô mà chán trường thấy rõ, đã không thể nói dối, tốt hơn hết nên im lặng.

Lúc này cô cũng đang hơi ồm, mặt đỏ lên gay gắt, đáng lẽ nên nằm yên một chỗ.

Anh kéo tay cô vào phòng, cô leo đèo theo sau như một đứa trẻ.

Anh để cô ngồi xuống giường rồi ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

"Cốc cốc", có tiếng gõ cửa nhà, anh lập tức ra mở cửa, nhưng ngạc nhiên vô cùng, trước mắt anh lúc này đây là nữ xạ thủ tài sắc vẹn toàn của The Demons.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thầm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trịnh phu nhân

Anh ngạc nhiên, tròn mắt nhìn cô, nhưng cô hoàn toàn trái ngược với thái độ ấy của anh, liền cười rất niềm nở.

- Em có việc đi ngang qua, nhưng chợt nhớ ra nhà anh gần đây.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt nhẹ nhàng hơn, như một sự đáp trả cho lời giải thích ấy.

Cô vẫn nhìn với ánh mắt mong đợi, nhưng cũng dần mất kiên nhẫn.

- Em có thể vào không?

Nghe cô nói tới đây, anh mới cho cô vào trong, nhưng điệu bộ xem chừng không thoải mái.

Cô ngồi xuống và nhìn xung quanh, nơi này ắt hẳn là nơi ở tạm, chứ Victor mà lại ở một nơi thế này, thật khó tin.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt trù miến vô cùng, nhưng đáp trả lại cái nhìn ấy là giọng nói lạnh tanh tới đáng sợ của anh.

- Vào vấn đề chính đi.

Không ngờ anh lại biết rằng cô có chuyện muốn nói, liền nhẹ nhàng lên tiếng.

- Em có một người bạn, cô ấy đang muốn thuê một sát thủ chuyên nghiệp có thể giúp cho việc trả thù của cô ấy. Nhưng em đã vướng một vụ khác cùng với tổ chức nên không thể giúp. Nhưng em nghĩ anh có thể. - Cô nói bằng một giọng điềm đạm.

Anh nhìn cô rồi khẽ gật đầu.

- Tôi sẽ suy nghĩ, em chỉ cần đưa số điện thoại của cô ấy cho tôi, nếu rảnh tôi sẽ liên lạc. - Anh thẳng thừng nói.

Cô gật đầu mỉm cười trù miến rồi viết số điện thoại cho anh.

Sau khi mọi việc xong xuôi, cô vẫn cố nán lại đó thêm ít phút.

- Còn việc gì sao? - Anh hỏi bằng chất giọng lạnh tanh.

- Không. Chỉ là muốn ở bên anh thêm chút nữa. - Cô trả lời nhẹ nhàng.

- Chẳng phải em còn việc cần làm sao? - Anh đứng dậy, dứt hai tay vào túi quần nhìn cô với vẻ mặt hờ hững.

- Anh đuổi em? - Cô ngạc nhiên. - Em đã làm gì sao? - Bộ dạng tò mò của cô trông thật dễ ghét.

- Đừng nghĩ tôi không biết em đã đánh Erena. - Anh thản nhiên trả lời, cái giọng trầm trầm nam tính ấy khiến cô nổi da gà.

Cô khẽ nhăn mặt, đôi môi cong lên giận dữ.

- Cô ta quan trọng với anh đến thế sao?

- Không. Chỉ là tôi không cho phép bất kì ai động vào người của tôi. Tất cả những người làm trái, tôi đều sẽ không tha. - Anh buông lời nói một cách thẳng thừng, ánh mắt khẽ tóe lên những tia lửa nhỏ.

Cô tức tối đứng bật dậy, dậm mạnh chân bước ra cửa, không chào mà đã đi.

Anh thờ dãi nhìn cô rồi cầm lấy tờ giấy trên bàn trở vào trong phòng ngủ.

Cô đã ngủ rất say từ bao giờ, khuôn mặt thanh thoát, dịu nhẹ như nắng ban mai khiến lòng anh phần nào thoải mái.

Anh nhìn tờ giấy trên tay với ánh mắt đắm chiêu suy nghĩ, rồi liếc nhìn cuốn lịch để bàn, còn hai ngày nữa là tới cái ngày được đánh dấu đỏ lòm trên lịch, anh thờ dãi đây phiên muộn.

Cuối cùng cũng quyết định nhắc máy và bấm số.

- Alo? - Một giọng nói nhẹ nhàng vọng lại từ đầu dây bên kia.

- Tôi là Victor, bạn của Angela. - Anh nói qua chiếc điện thoại.

- Angela? - Người phụ nữ tỏ vẻ ngờ vực.

- Angela của The Demons? - Anh nhướn mày.

- À. - Người phụ nữ nhẹ giọng xuống.

- Chúng ta có thể gặp nhau không? - Giọng cô liền thay đổi, nó mang một chút bí hiểm.

Anh nghe ngóng địa chỉ mà cô đưa ra rồi lặng lẽ rời khỏi nhà.

Anh bắt taxi tới một dinh thự không lớn lắm, cách trang hoàng ngoài sân cũng thấy được khí chất quý phái, sang trọng.

Anh bước vào trong, một cô hầu trẻ đã mở cửa và đưa anh vào trong phòng khách.

Anh ngồi xuống và nhìn xung quanh, nơi đây cũng đẹp, nhưng lại hơi bụi bặm, một chút gì đó cổ kính.

Một người phụ nữ mang vẻ đẹp dịu dàng, sang trọng bước xuống từ cầu thang, cô mặc một bộ váy màu đen tuyền dài ngang gối, phần trên được gắn những viên đá nhỏ lấp lánh khiến cho cô thêm phần cao quý.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt anh, thần thái điềm đạm của cô đã gây ấn tượng rất mạnh ngay từ lần gặp đầu tiên.

Cô hầu trẻ rót trà cho hai người rồi đứng sau lưng người đàn bà trẻ đẹp đó.

Người phụ nữ nâng nhẹ cốc trà, nhâm nhi một ngụm rồi nói một cách nhẹ nhàng, điềm đạm.

- Ta đã nghe Angela nói về cậu vài lần, nhưng không ngờ cậu còn trẻ, lại còn đẹp trai tới vậy. - Cô cười nhẹ nhàng.

- Cô quá khen rồi. - Anh nhướn miệng cười.

- Ta là Trịnh Uyên Nhi, hay cậu cứ gọi là... - Cô điềm đạm nói khiến anh ngạc nhiên một phần.

- Trịnh phu nhân. - Anh ngắt lời, đồng thời hơi chau mày nhìn cô, dường như đã chợt nhớ ra gì đó khi nghe cái tên khá quen thuộc ấy.

- Chồng của phu nhân là Phạm Minh Thắng, bị sát hại hai năm về trước. - Anh thẳng thừng nói.

Cô ngạc nhiên, mở to mắt nhìn anh.

- Vậy là cậu biết chồng ta. - Cô hạ giọng xuống, kìm bớt sự bất ngờ.

- Sao có thể không biết? Chồng phu nhân từng là người vận chuyển hàng cấm cho V mà. - Anh nhếch mép cười.

*V là tổ chức trước kia Victor đã ở, do Phúc Thạch đứng đầu.

***

Erena tỉnh dậy sau một giấc ngủ rất ngon, cơ thể cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Nhưng trong phòng quá ngột ngạt, cô liền rời khỏi giường và đi dạo một chút.

Cô rảo bước nhẹ nhàng trên đường phố New York, hít thở không khí nơi đây.

Bỗng con đói bụng ập tới bất chợt, cô liền ghé vào một tiệm tạp hóa nhỏ và mua bánh mì ăn tạm.

- Cửa cô hết 50 xu. - Nói rồi người bán hàng ngẩng mặt lên nhìn cô.

- ...Là cô? - Anh ta ngạc nhiên.

Bất ngờ khi thấy chàng trai đi qua, cô liền cảm thấy ngại ngùng, xấu hổ, anh cũng vì vậy mà mời cô ra quán cà phê.

- Xin lỗi vì sáng nay đã tỏ ra thô lỗ... - Cô cúi gằm mặt xuống dưới vì ngại ngùng.

- Không sao đâu, chuyện này tôi cũng có lỗi mà. - Anh vẫy tay cười trừ.

Không khí im ắng, anh lại một lần nữa chủ động để phá tan bầu không khí này.

- Tiện thể, tôi là Mark. - Anh giơ tay định bắt tay cô.

- Erena. - Cô bắt nhẹ tay anh.

- Cô làm nghề gì?

- Tôi...không có việc làm. - Cô trả lời nhỏ nhẹ, ngập ngừng.

- Ồ. - Chàng trai gật nhẹ đầu. - Khi nào cô muốn làm việc, có thể tới chỗ tôi. - Anh mỉm cười nhẹ nhàng với cô.

Cô ngạc nhiên ngẩng mặt nhìn anh, chàng trai này có khuôn mặt ưa nhìn, mái tóc vàng rũ mái đem lại cho người nhìn sự gần gũi.

- Tôi là chủ tiệm tạp hóa đó! - Anh cười tươi nhìn cô, không hiểu vì gì mà cô cũng bắt gặp ánh cười theo.

- Hôm qua cô uống rất nhiều, buồn chuyện tình cảm sao? - Anh nhấp một ngụm cà phê.
- Có lẽ vậy. - Cô mỉm cười nhẹ nhàng mà gượng gạo.
- Bạn trai cô làm gì cô à? - Mark tò mò.
- Tôi không có bạn trai. - Cô cười gượng gạo.

Mark hiểu ra, liền nhẹ nhàng hỏi bằng giọng khác.

- Vậy cô đã yêu ai chưa?
- Tôi..không biết nữa. - Cô nhún nhẹ vai, mắt nhìn xa xăm như suy ngẫm.

***

Trịnh phu nhân nhìn anh chăm chăm.

- Sao cậu biết?
- Tôi từng là con cưng của Phúc Thạch đấy! - Anh nhe răng cười như một sự mỉa mai cho chính mình.

Nghe anh nói như vậy, cô cũng phần nào hiểu được vấn đề.

- Sao cậu có thể sống tới bây giờ..? Phúc Thạch, chắc chắn ông ta sẽ không để cậu bỏ đi dễ dàng như vậy. - Cô chau mày.
- Chúng ta nói chuyện đó sau đi, phu nhân. - Anh mỉm cười rồi lái về chủ đề chính.

Dù rất tò mò nhưng cô cũng đã trở về với việc chính.

- Chồng ta bị sát hại 2 năm trước, bởi một gã có danh tính là M16.
- Phu nhân muốn tôi làm gì? Mang đầu hắn về? - Anh thản nhiên hỏi.
- Không. Bất sống cho ta. - Ánh mắt của cô tràn đầy thù hận. Điều này khiến anh cảm thấy rất thích thú.
- Vậy phiền phu nhân cho tôi mượn một chiếc xe. - Nói rồi anh nhếch mép cười đầy bí ẩn.

Vị phu nhân trước mặt anh cũng thấy vậy mà cười theo, ánh mắt cô nhìn anh cũng thật lạ.

Anh đứng dậy và quay lưng chuẩn bị bước đi.

- Phu nhân, chẳng phải còn quá trẻ để bị gọi là góa phụ sao? Không hối hận sao? - Anh ngoái đầu nói với cô.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng, ôn hòa.

- Ta đã chấp nhận chọn anh ấy, chắc chắn sẽ không hối hận vì lựa chọn của mình, chỉ tiếc rằng sao không lấy sớm hơn. - Cô nhẹ nhàng nói, đồng thời nhâm nhi cốc trà.

Anh nghe rồi lặng lẽ bỏ đi, người phụ nữ này, sao có thể kìm nén cảm xúc giỏi tới như vậy, sao có thể giấu hết những suy tư phiền muộn vào trong đôi mắt đen láy ấy.

Anh dùng chiếc xe Mercedes mượn của Trịnh phu nhân rồi lái tới một căn hộ nhỏ nằm ở phía Tây thành phố New York.

"Kính coong", tiếng chuông cửa vang lên, người trong nhà thấy vậy liền chạy ra mở cửa.

- Victor? - Cô bé mở to mắt ngạc nhiên.
- Nữ hacker nhỏ bé này, có thể giúp tôi tìm người không? - Anh đứng tựa tay vào cánh cửa, nhướn đôi mày lên nhìn cô bé.

Cô bé thấy vậy liền nở một nụ cười thích thú, gật đầu lia lịa.

- Được chứ!

Anh chống tay xuống bàn làm việc của Layla, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình.

Cô bé gõ gõ lên bàn phím.

- M16, đó là tất cả những gì tôi biết về hắn.

- Victor làm khó em rồi. - Cô bé khẽ chau mày rồi gõ liên tục lên bàn phím.

10 phút đồng hồ trôi qua, cô đã tìm ra thông tin của hắn.

- Hắn tên thật là Mark, đang sống ẩn ngay trong New York này đây. Đội lột một chủ tiệm tạp hóa. - Cô khẽ nhăn mặt.

- Anh cần tìm một tên chủ tiệm tạp hóa sao? - Cô quay mặt nhìn anh.

- Phải. - Anh nở một nụ cười đầy bí hiểm rồi vỗ vai cảm ơn cô.

Anh trở về nhà và thấy cô đang nấu nướng, liền ngồi lên ghế và bấm điện thoại.

- Khởi ốm rồi sao? - Mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại nhưng cái giọng vô tình, hờ hững mà quan tâm ấy được cất lên.

- Em đỡ rồi. - Cô cười nhẹ nhàng rồi mang đồ ăn ra bàn.

Cô đưa mắt nhìn anh, nhẹ nhàng mở lời.

- Anh này?

- Gì? - Anh trả lời cho có.

- Em có thể đi làm ở tiệm tạp hóa gần đây không? - Cô nghe ngóng, trông mong câu trả lời của anh.

- Đi làm làm gì? - Anh lạnh lùng vô tâm.

- Ở nhà mãi em chán lắm... Mark cũng tốt nữa, em...

- Em nói gì? - Anh giật mình, liền úp điện thoại xuống rồi nhìn cô.

- Sao? - Cô ngơ ngác.

- Mark là ai? - Anh hỏi cô dồn dập.

- Chủ tiệm tạp hóa đó. - Cô mở to mắt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Tiệm tạp hóa đó ở đâu? - Anh nắm chặt lấy hai vai cô khiến cô sợ.

Theo lời chỉ đường của cô, anh liền tức tốc chạy tới tiệm tạp hóa của Mark, nghi có chuyện chẳng lành, cô liền chạy theo.

Anh bước vào cánh cửa đó một cách hùng hồn, Mark ngạc nhiên.

- M16. - Anh nhìn hắn ta rồi cười, hắn ta khẽ chau mày, hòng bỏ trốn.

Anh rút một con dao găm ra và định lao tới đâm nhẹ vào hắn, nhằm khiến hắn khó bỏ chạy nhưng cô đã cản lại.

- Victor, anh làm gì vậy?! - Cô hoảng hốt níu tay anh lại.

Anh vùng vẫy.

- Bỏ tay ra em làm gì thế? - Anh gằn giọng.

Tên Mark bị anh tới hạ thủ bất ngờ như vậy không hề có vũ khí phòng thân, liền chạy trốn bằng cửa sau.

Biết đã mất dấu hắn, anh vùng tay thật mạnh, tức điên lên.

- Chết tiệt! - Anh gất lên.

Erena vẫn không biết chuyện của anh, chỉ suy nghĩ linh tinh rồi lên tiếng.

- Sao anh phải làm vậy? Em chỉ muốn xin anh đi làm thôi mà sao lại tấn công anh ấy? - Cô nói bằng giọng trách móc.

Anh tức điên lên, quay ra gất gông với cô.

- Làm việc? Chẳng phải em vẫn đang có việc làm hay sao? - Anh chau mày nhìn cô.

- Việc làm? Làm đi sao? - Cô giương đôi mắt to tròn ấy lên nhìn anh, cứ mỗi lần nhắc đến chuyện này, nước mắt của cô lại bắt giác rơi xuống.
- Làm đi thì làm sao?! - Anh lớn tiếng với cô.

Bạn đang đọc truyện *[Tình Yêu Thầm Kín]* *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ở đâu?

Nước mắt cô bắt giác rơi xuống, lăn dài trên đôi gò má nhỏ nhắn.

Bước chân cô chạy mỗi lúc một nhanh, nó chứa một niềm tự ái vô cùng lớn.

Victor cũng không ngoại trừ, nhưng cảm xúc bây giờ của anh là hết sức giận dữ.

Hành động của cô được coi như là đã cản đường anh, đã vậy còn khóc lóc bỏ đi, nghĩ sao mà anh đuổi theo xin lỗi?

Anh tức tối vô cùng, máu điên dồn hết lên não. Đôi chân lang thang trên con phố rộng rãi, thoáng đảng ấy, bỗng dừng lại trước cánh cổng đầy sự cảm động ấy.

Hai cô gái đứng đó, hai cô gái trẻ đẹp, ăn mặc vô cùng khiêu gợi đứng trước cửa liền ông ọ tiến về phía anh, cả bốn tay níu lấy cánh tay vạm vỡ của người đàn ông trẻ.

- Anh đẹp trai, muốn vào đây chơi với bọn em không? - Giọng điệu lá lợt ấy len nhẹ vào tai anh, khiến anh quay ngoắt sang bên, nhìn ả với đôi mắt hồ hững.

- Chơi? Chơi gì? - Anh cười khẩy một cái đầy sự kênh kiệu.

- Anh trai muốn chơi gì, bọn em đều chiều. - Cô gái kia ve vãn anh liên hồi, đầu nhẹ dựa vào cánh tay ấy.

Anh chỉ cười nhếch mép rồi gạt tay ra, lạnh lùng quay đi.

- Hôm nay tôi không có hứng với các cô. - Giọng nói lạnh tanh ấy buông ra thẳng thừng rồi bóng dáng ấy đi mất.

Anh muốn hòa mình vào cơn say một cách lặng lẽ nhất, không ồn ào, không tràn đầy dục vọng như nơi đó.

Nếu là bình thường, chắc chắn anh sẽ không từ chối, nhưng có lẽ hôm nay tâm trạng anh đặc biệt hơn cả. Không thú vui gì có thể cản trở được anh tới một nơi "yên bình" như thế.

Cánh cửa quán rượu mở ra, âm thanh nhạc jazz vang lên khắp phòng. Đây là một câu lạc bộ nhạc jazz cũng khá có tiếng, mọi người thường tới đây có đôi có cặp, cùng nhau tận hưởng những bản nhạc jazz và ăn tối cùng nhau.

Nhưng cũng có những người cô đơn như anh, tới đây để bầu bạn với rượu. Đây là cách kiềm chế bản thân mà anh cho rằng phù hợp với mình nhất.

Bất kể anh có cấu gât thế nào, chỉ cần có rượu, anh sẽ bình thường lại ngay.

Một ngụm rượu, hai ngụm rượu, rồi vài ba ngụm nữa, nửa chai đã voi đi từ lúc nào không hay. Rượu này không quá mạnh, nhưng với tốc độ uống không ngừng nghỉ và số lượng nhiều thế này, anh đã gần gục trên bàn.

***

Cô rào bước trên con phố dài và hẹp, nước mắt vẫn rơi không ngừng.

Cô cũng giận, giận tại sao anh ích kỷ tới vậy?

Giận tại sao anh lại nói những câu đó?

Giận tại sao mình lại nhạy cảm tới vậy?

Giận tại sao bản thân lại dựa vào anh quá nhiều như thế?

Cô ngồi nghỉ chân tại một chiếc ghế gỗ trong công viên. Hai tay cô đưa lên, khẽ gạt nhẹ hai dòng nước mắt.

Ánh mắt ai đó vẫn quan sát cô thật kỹ lưỡng, người đó theo dõi cô từ xa, ánh mắt như tràn ngập sự mong muốn được sở hữu.

Sau khi nghỉ ngơi được một lúc lâu, tâm trạng cũng ổn hơn được phần nào, cô mới đứng dậy và vòng về nhà.

Đường về nhà cô thật vắng vẻ và nhiều ngõ nhỏ, điều đó khá đáng sợ nhưng hôm nay cô lại không hề để ý tới chuyện đó.

Cô nhẹ bước trên đường, những cơn gió nhẹ thổi qua khiến cô cảm thấy hơi run sợ. Vậy có tính là điềm báo xấu? Nhưng tính chủ quan của cô đã làm thay đổi ấy.

Hôm nay đủ thứ chuyện tồi tệ đã đổ lên đầu cô, tự hỏi còn điều gì tồi tệ hơn nữa chẳng?

Bỗng một cánh tay to lớn đã chồm lấy cô từ phía sau một cách đột ngột.

Cô giật bản mình, hai tay cố gạt bàn tay to lớn của hắn ra khỏi miệng mình mà không thể, dù cô có giãy giụa thế nào, hắn vẫn không buông bỏ.

- Im! Anh không muốn làm em đau đâu Carla! - Giọng nói của một người đàn ông trung niên phả vào cổ cô khiến cô rơi nước mắt vì sợ hãi.

Cánh tay hắn thật khỏe, hắn bịt miệng và mũi cô rất chặt, dù cho cô ra sức vùng vẫy, hắn vẫn đứng im.

Bỗng sức của cô yếu đi, rồi cô im lặng, mắt nhắm lại.

Nhân lúc cô đã bất tỉnh, hắn lén lút nhìn xung quanh rồi vác ngang người cô lên trên vai mình.

***

- Vâng, tôi có quen chủ nhân của số điện thoại này. - Người phụ nữ điềm đạm nói qua chiếc điện thoại.

Bỗng chốc đường nét trên gương mặt cô trầm xuống, khẽ gật đầu mà nói nhỏ nhẹ: "Được, tôi sẽ tới ngay, làm phiền anh rồi."

Cô đứng dậy, bước từng bước quyền quý về phía cổng trước, cô hầu gái vẫy tay gọi taxi cho cô.

Chiếc xe dừng ngay trước cửa một câu lạc bộ nhạc jazz, cô nhẹ bước vào trong, cả quán vắng tanh do đã quá giờ đóng cửa.

Nhưng vị khách duy nhất còn lại nơi đây cũng chính là lí do mà cô tới.

Cô đến bên cạnh anh, anh đã gục ngã bên chai rượu cạn sạch ấy. Người anh nồng nặc mùi rượu, điều đó khiến cô hơi khó chịu.

Cô tìm kiếm trên thắt lưng của anh và lấy đi chiếc chìa khóa chiếc Mercedes màu bạc mà anh đã mượn của cô.

Nhân viên của quán đã giúp cô đưa anh vào xe, cô thắt dây an toàn vào và lái chiếc xe trên chặng đường dài, về với biệt thự của mình.

Cô cùng cô hầu đã đưa anh nằm lên ghế sofa, cô kêu người hầu chuẩn bị một bát canh giải rượu, rồi sau đó ra hiệu cho cô hầu gái lui về phòng trước.

Cô hầu thấy vậy cũng chỉ biết gật đầu nghe theo và lui đi chuẩn bị trước. Cả căn phòng khách rộng lớn đó giờ chỉ còn mỗi anh và cô.

Mùi rượu từ người anh bốc ra nồng nặc, cô khẽ nhăn mặt khó chịu, liền đứng dậy chuẩn bị một chậu nước và một chiếc khăn lau.

Bàn tay cô nhẹ nhàng cởi khuy áo của chiếc áo sơ mi trên người anh ra, hai vạt áo được ban rộng sang hai bên, làm lộ rõ từng múi cơ bụng và cơ ngực của anh.

Lúc này anh cũng không ngủ hẳn nên đôi khi còn rên rỉ gì đó, miệng lẩm bẩm mà cô không nghe rõ.

Sau khi mang bát canh giải rượu ra, cô hầu gái liền lui về phòng trước. Uyên Nhi liền nhẹ nhàng cho anh uống hết bát canh có công hiệu giải rượu cực mạnh đó.

Suốt 5 phút sau, cô vẫn giặt khăn và cẩn thận lau phần thân trên cho anh, cô lau tỉ mỉ từng đường nét cơ thể phần trên của anh, khuôn mặt vẫn thản nhiên như chẳng hề cảm thấy gì.

- Động tác đó thật sự rất quyến rũ đấy, thưa phu nhân. - Giọng nói quyến rũ ấy cất lên khe khẽ.

Cô khẽ giật mình, ngược mắt lên nhìn anh. Người đàn ông ấy ngồi gập người dậy ngay trước mặt cô.

- Phu nhân tính làm gì tôi đây? - Anh nhướn mày hỏi cô, điệu bộ đang trêu đùa.

- Ta chỉ giúp cậu rửa đi cái mùi rượu nồng nặc đó đi thôi, mùi khó chịu lắm. - Cô vẫn trả lời rất thản nhiên, nhúng chiếc khăn vào chậu nước.

Anh nhìn cô mà chỉ cười thầm trong lòng, ánh mắt cũng thật đầy ẩn ý.

- Mong lần sau cậu không uống nhiều như vậy nữa, cảm phiền người ta gọi ta tới. - Cô đặt hai tay lên đùi, ngược đôi mắt điềm tĩnh ấy lên nhìn anh.

Rượu vẫn còn ngấm trong người anh một chút. Một tay anh khoác lên ghế, đưa mắt nhìn cô đầy ản ý.

- Nếu tôi vẫn uống nhiều, phu nhân vẫn sẽ ở bên cạnh chứ? - Anh hỏi cô bằng giọng trầm xuống, hết sức gọi tình.

Cô nhìn anh chằm chằm rồi mỉm cười nhẹ nhàng.

- Cậu không phải trai tân. - Cô nói bằng giọng thản nhiên vô cùng.

Anh ngạc nhiên vì lời cô nói, bỗng bật cười rồi lắc nhẹ đầu.

- Phu nhân muốn tự mình kiểm nghiệm điều đó không?

- Không cần thiết. Ta chỉ cần nhìn ánh mắt cậu và cách nói chuyện của cậu là hiểu. - Cô vẫn nói rất ôn nhu, nhỏ nhẹ, một phong thái rất điềm đạm.

- Vậy à? - Hơi nóng từ miệng anh phả nhẹ vào môi cô, anh đã tiến tới từ lúc nào không rõ.

Cô gượng gạo, đôi môi run lên, nó như đang phân vân giữa tiến tới và dừng lại.

Anh đưa lại gần hơn, rồi gần hơn nữa.

"Đời cứ như vòng tròn, mình kiếm nhau mỗi mòn...", tiếng chuông điện thoại kêu lên khiến anh dừng khựng lại ngay lập tức.

Cô từ từ với tay ra chỗ bàn và cầm lấy chiếc điện thoại.

- Alo? Dạ không, nhầm số rồi. - Nói rồi cô cúp máy, anh cũng ngồi thẳng dậy.

- Không ngờ phu nhân lại thích thể loại nhạc trẻ con đó. - Anh ngồi khoác hai tay sang hai bên ghế, nói bằng giọng trêu người cô.

- Trẻ con? - Cô cười nhẹ. - Cậu thì người lớn với ai?

- Nhìn tôi, không ai nghĩ tôi 20 đâu, thừa phu nhân. - Anh liếc mắt nhìn cô rồi nhếch mép cười.

Cô ngạc nhiên, giương mắt nhìn anh.

- Không phải 22 sao? - Giọng của cô thể hiện sự bất ngờ.

Anh bật cười, liền lắc nhẹ đầu.

- Vậy Angie không biết cậu 20? - Cô hỏi tiếp.

- Phải. - Anh tùm tùm ra vẻ thích thú.

- Cậu ấy sẽ phát điên khi phát hiện ra mình hơn cậu tận 5 tuổi. - Cô chống nhẹ tay lên trán ra vẻ chán chường.

Anh nở nụ cười mãn nhãn rồi đưa mắt nhìn đồng hồ, đã là 1 giờ sáng rồi.

Anh thở dài một hơi rồi đứng dậy, cài lại khuy áo sơ mi.

- Tôi xin phép rời đi, làm phiền phu nhân nghỉ ngơi rồi. - Nói rồi anh không quên tặng cô một cái cười thật cuốn hút.

Anh lái chiếc xe Mercedes màu bạc đỏ đi, cô cũng đưa mắt nhìn theo mà như đang nghĩ gì đó.

Anh trở về nhà, lúc này đã im ắng lắm rồi, cánh cửa phòng ngủ cũng được khép lại.

Cứ ngỡ rằng Erena đang ngủ trong đó nên anh đã không vào trong, thật sự không muốn đứng mặt cô sau những gì mới xảy ra.

Anh ngã lưng xuống chiếc sofa đã bạc màu, khoanh hai tay trước ngực và nhắm mắt lại, anh muốn quên đi mọi ưu phiền.

***

Sáng ra tỉnh dậy, anh vươn vai và nhìn lên đồng hồ, đã là 9 giờ hơn, vậy mà vẫn không thấy cô ra làm đồ ăn sáng.

Dù đã cố không đụng mặt cô nhưng anh vẫn phải vào trong phòng và lấy quần áo để thay.

Cánh cửa được đẩy vào, căn phòng ngủ trống không, không một bóng người.

Anh nhìn xung quanh một lượt rồi khẽ nhún vai, chắc hẳn cô còn quá trẻ con nên suy nghĩ nông cạn, bỏ đi sao?

Nhưng khi mở tủ quần áo, mọi thứ vẫn còn nguyên, đòi nào bỏ đi mà không mang quần áo.

Nghi có chuyện gì đó bất ổn, anh liền gọi thử vào điện thoại cô. Bỗng chuông kêu ở ngay trong phòng, thì ra là cô để điện thoại ở đây.

Anh chau mày suy nghĩ, vẻ mặt dần trở nên nghiêm trọng, rốt cuộc cô đi đâu?

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Về nước

Tiếng chuông điện thoại của anh kêu lên khe khẽ, anh bất giác rút nó ra từ trong túi quần.

- Em có được vị trí hiện tại của hẳn rồi, em sẽ đánh dấu trên bản đồ trong máy anh nhé! - Layla thông báo qua chiếc điện thoại.

- Cảm ơn. - Anh mỉm cười nhẹ nhàng, bỗng sực nhớ ra chuyện gì đó.

- Layla, em có thể hack vào hệ thống camera toàn thành phố không? - Giọng anh thật gấp gáp, lo lắng.

- Để làm gì cơ? - Cô bé ngơ ngác hỏi lại.

- Tôi cần tìm Erena. - Anh đáp trả với giọng trầm xuống.

Nghe vậy, Layla liền đồng ý giúp anh, cô cúp máy và tiến hành công việc của mình.

"Tít tít", âm báo vang lên từ điện thoại anh, Layla đã đánh dấu vào trong bản đồ trên máy anh địa chỉ cụ thể của M16.

Anh thay sang chiếc áo sơ mi đen, quần âu cũng một màu đen tuyền mang lại một vẻ huyền bí, nguy hiểm.

Anh chuẩn bị rất kỹ lưỡng các vũ khí, cài khắp nơi trên người. Nhưng vì nhiệm vụ lần này, mục tiêu cần phải sống sót nên tất cả các loại đạn anh đều thay bằng đạn mê, thậm chí dao găm cũng được tẩm qua một lớp thuốc mê.

Anh cầm chiếc điện thoại trên tay, tay còn lại đặt lên chiếc vô lăng, chân đạp ga phóng trên đường.

***

Cô mơ màng tỉnh dậy, cảnh tượng xung quanh thật đáng kinh tởm.

Một căn phòng xập xệ, trên tường có chỗ đã mọc rêu xanh rêu trắng, chỗ thì tróc vôi tro troi cả xi măng ra.

Cô đưa mắt nhìn xuống dưới chân, sàn nhà đầy rẫy những lon nước ngọt và mì gói, một vài chai rượu nhỏ.

Khẽ chau mày, cô cố gắng nhúc nhích tay nhưng không thể, giờ đây mới nhận ra hai tay đã bị trói trên sà nhà.

Bỗng tiếng bước chân ngày một rõ, cô quay ngoắt mặt nhìn ra phía cửa bằng ánh mắt hoài nghi, vô cùng thận trọng.

- Carla! - Lão già trung niên vui sướng như đứa trẻ lên ba khi thấy cô tỉnh dậy.

Cô chau mày khó chịu, lão già này quả là rất phiền phức, hai tay vẫn lắc lắc giật giật khỏi dây trói.

- Chuyện gì xảy ra với tôi thế này?! - Cô gầy nẩy lên.

- Anh sẽ không đề em đi thêm lần nào nữa đâu! - Hẳn nhõng nhẽo như một đứa trẻ.

Cô đăm đăm nhìn hẳn, ánh mắt như sực nhớ lại chuyện gì đó.

- Em nói em yêu anh mà! - Hẳn bĩu môi. - Sao lại bỏ đi như vậy? Anh đã tìm em khổ cực lắm em biết không?! - Hẳn vẫn tiếp tục nhõng nhẽo.

Ánh mắt cô nhìn hẳn đã có sự thay đổi, một ý tưởng điên rồ vì đó vừa nảy ra trong đầu cô.

- Anh này, em vẫn rất yêu anh, không thể nào gạt anh ra khỏi tâm trí, anh hiểu không? - Giọng nói cô trở nên nhỏ nhẹ hơn rất nhiều, ánh mắt cũng chan

chứa tình yêu.

Hắn nhìn cô như vậy mà không tài nào kìm nổi lòng, đôi mắt cũng hơi liếc về phía cô, môi cứ vậy mà bĩu nhẹ, bộ dạng trông như con nít.

- Vậy sao lại rời xa anh? - Hắn nhẹ chau mày, tỏ lòng giận dữ.

- Em đâu muốn vậy... - Cô đáp trả hết sức nhỏ nhẹ. - Em thêm cái cảm giác được lại gần anh như hôm đó lắm... - Cô cúi gầm mặt xuống đất ra vẻ hối lỗi.

Hắn cũng vì vậy mà xiêu lòng trước cô một lần nữa, liền ngập ngừng một hồi rồi bước đến gần cô.

- Thật sao? - Hắn hồn nhiên như một đứa trẻ, giương đôi mắt ấy nhìn cô.

- Thật. - Cô nhìn hắn với đôi mắt của một con mèo con, nhưng hắn nào hay biết trong lòng cô lúc này đang cười thầm, nụ cười mãn nhãn.

***

Chiếc xe con màu bạc lao nhanh trên phố, người đàn ông trẻ tay vịn chặt vào vô lăng, ánh mắt sắc bén hình viên đạn cứ dăm dăm nhìn về phía trước.

Bỗng chiếc điện thoại trên tay kia rung lên, anh bất giác nhìn xuống dưới.

Một đường rẽ nhỏ khác được hiện lên trên chiếc bản đồ ấy, cùng với dòng tin nhắn anh mới nhận được: "Địa chỉ của chị ấy!"

Không cần suy nghĩ gì thêm, anh liền đánh mạnh vô lăng sang một bên, bánh xe dриф thành một vệt dài trên mặt đường.

***

Hắn có vẻ vẫn còn lưỡng lự, nửa muốn giơ tay còi trói cho cô, nửa muốn dừng im đó.

Hai tay hắn nắm chặt lại, ánh mắt cũng thể hiện rõ sự bối rối. Cô liếc nhìn hắn rồi cười khẩy một cái thật lạnh lẽ.

- Em không thể lại gần anh nếu hai tay bị trói lại thế này! - Giọng điệu nũng nịu, nhẹ nhàng ấy cất lên khiến con tim hắn tan chảy.

Hắn liền bước vội tới chỗ cô, giơ tay gỡ gỡ sợi dây trói ấy, cô chạm chân xuống đất, hai tay ôm nhẹ vào cổ hắn.

Hắn hạnh phúc ôm nhẹ lấy eo cô, ánh mắt cô trở nên sắc bén hơn, nhưng giọng nói vẫn ngon ngọt không chút thay đổi.

- Em có điều muốn nói với anh. - Giọng cô thì thầm bên tai hắn rất ngọt ngào.

- Sao vậy em? - Hắn nhắm nghiền mắt như đang hưởng thụ, tay cũng ôm chặt cô hơn.

Tay cô với lấy thứ trên bàn, mỉm cười đầy sắc sảo.

- Tên tôi là Erena. - Nói rồi cô đập thật mạnh chai bia rượu trên tay vào đầu hắn, hắn ngã nhào ra đằng sau mà bất tỉnh.

Cô cười sảng khoái rồi cúi xuống lượm sợi dây trói dưới chân mình, lôi hắn về phía góc tường, vòng qua vòng lại sợi dây, trói chặt hắn.

Cô phui tay, miệng nhếch lên cười đầy tự đắc, xem ra Erena này không tới mức vô dụng.

Cánh cửa sắt đã hoen rỉ được mở ra một tiếng "két", cô giật mình khi trước mặt mình là khuôn ngực to lớn, vạm vỡ ấy.

Cô ngạc nhiên ngược mắt nhìn anh, ánh mắt anh có chút lo lắng pha lẫn với tức giận? Nhưng chỉ trong phút chốc, nó lại trở nên hồ hững, vô tâm như trước.

- Anh làm gì ở đây? - Cô hỏi bằng giọng ngạc nhiên khi thấy anh đứng trước mặt, những giọt mồ hôi còn đang lăn trên má.

- Tôi tìm nhầm nhà. - Anh nói có phần gượng gạo nhưng vẫn lấy vẻ thản nhiên trả lời rồi quay lưng bước ra xe.

Cô chau mày khó hiểu, cái kiểu gì đây không biết, cái đồ... cái đồ...

Cô bước ra ngoài, anh đang đứng bên cạnh một chiếc xe màu xám coi rất đẹp và nổi bật. Trên tay anh cầm chiếc điện thoại cảm ứng, bấm bấm cái gì đó.

Ánh mắt cô nhìn anh đầy vẻ trách móc, một chút dỗi hờn.

- Anh thật sự phải làm thế sao? Giết Mark ấy? - Ánh mắt cô đầy vẻ tức giận, có lẽ tính cách của hai người hợp nhau, cách nói chuyện cũng có nét tương đồng, cô đã coi anh ta là bạn mình từ khi nào không hay.

Anh chỉ lặng lẽ thờ dài, quay mặt lại với cô, rút ra một tấm thẻ từ trong ví.

- Cầm lấy tiền rồi đi mua sắm hay gì đó đi. Tôi không có thời gian cãi nhau với em. - Anh nói bằng chất giọng lạnh tanh, tay dứt tấm thẻ vào miệng cô.

Cô mở to mắt nhìn anh, cái người này sao có thể tùy tiện như vậy?

Hai tay cô vói ra chỗ anh, miệng cũng ư ư như muốn gọi nhưng anh đã nhanh chóng lên xe và phóng đi, cô giật mạnh tấm thẻ ra khỏi miệng.

Đưa mắt xuống nhìn tấm thẻ ấy, cô khẽ nhếch môi cười.

- Để xem thẻ của anh có thể chịu được bao nhiêu cửa hàng mà em sẽ vào? - Cô nhe răng cười thích thú.

***

Chuyện này đơn giản hơn anh nghĩ, ngay cả khi anh không dùng súng mà chỉ đầu dao tay đôi với hắn, người thắng cuộc vẫn là anh.

Chiếc Mercedes màu bạc dừng lại trước cổng dinh thự cổ kính ấy, một vị phu nhân trẻ bước ra ngoài cùng một cô hầu gái.

Người đàn ông trẻ đứng tựa người vào chiếc xe, hai tay dứt túi quần, coi bộ rất có khí phách.

- Tôi có quà cho phu nhân. - Anh nói bằng giọng đầy bí hiểm, tay nhấc mở cốp sau lên.

Người phụ nữ trẻ nhìn người đang nằm trong cốp xe mà lòng quặn đau, ánh mắt tràn ngập sự thù hận, hai tay nắm chặt lại.

***

- Tôi sẽ lấy cái này, cả cái này, cái này nữa. - Mỗi lời cô nói là nhân viên lại "ôm" thêm một chiếc váy nữa vào người.

- Thưa cô, tổng cộng hết 4500 đô.- Nữ thu ngân nói với cô.

Cô khẽ giật mình, con số này chẳng phải hơi to sao...?

Cô run rẩy đưa tấm thẻ cho thu ngân, người kia quẹt lấy thẻ vào máy rồi trả cô, Erena thấy vậy mà cũng hơi xót lòng..

- Erena? Phải không nhỉ? - Tiếng một cô gái trẻ cất lên từ sau lưng cô, khiến cô theo phản xạ mà quay người lại.

- Layla! - Cô ngạc nhiên thốt lên.

- Em không ngờ Victor lại tới cứu chị nhanh tới vậy, thật không ngờ đó! - Cô bé cười nhí nhảnh.

- Cứu? - Erena hơi ngạc nhiên vì câu nói của cô bé.

- Ừm. Vic bảo em tìm chị mà, trước đó còn kêu em tìm cái tên gì nữa ấy.. - Cô bé chống tay vào cằm ra vẻ suy tư.

- Chị có tin là Vic lại tìm một tên chủ tiệm tạp hóa không? - Cô bé bông đùa nhìn cô, nụ cười hồn nhiên nở trên môi cô.

Erena hết sức ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì, đôi mày chau lại, không lẽ nào.

Erena vẫn coi mở, vẫn niềm nở nhưng là để nói lời tạm biệt, muốn được rời đi trước, ánh mắt cô đượm buồn, nó thấm nhuần một màu thật nặng nề, cô cảm thấy tội lỗi.

Cô cầm trên tay một đồng tử từ các hãng hàng hiệu, đồng thời vẫy taxi về nhà.

Cánh cửa phòng của hai người được mở toang ra một cách vội vã, đồng tử cô giãn ra khi thấy anh đã thu dọn hết hành lý của cô vào vali từ khi nào.

Cô thả bịch những chiếc túi hàng hiệu xuống đất, vội vã bước đến trước đồng vali.

- Anh định đuổi em đi à? - Giọng cô có chút ngập ngừng, nom nớp lo sợ.

Anh vẫn đứng dứt hai tay vào túi quần rất thản nhiên, giọng nói cất lên vẫn thản nhiên vô cùng.

- Nghĩ gì đấy?

Anh ngoái đầu nhìn cô, ánh mắt vô tâm ấy khiến cô càng thêm bất an.

- Tôi sẽ về Việt Nam.

Cô ngạc nhiên, đôi mắt mở to nhìn anh.

- Bây giờ sao? - Giọng cô hơi run.

- Phải. Nhưng không có gì đảm bảo em sẽ an toàn khi ở đây một mình. - Anh thở dài một tiếng rồi quay đi.

- Em vốn lè mề, tôi dọn đồ cho em luôn rồi.

Nói rồi anh xách vali của mình và đi ra ngoài cửa. Cô ngỡ ngác mất một hồi rồi cũng xách vali chạy theo sau anh.

Victor đã khiến cô suy nghĩ rất nhiều, anh là người nhiều lần làm tổn thương cô, nhưng cũng nhiều lần khiến cô hạnh phúc. Là người khiến cho nước mắt cô rơi, nhưng cũng chính là người đã đem nụ cười tới cho cô.

Người đàn ông này vừa đáng sợ, vừa đáng yêu, rất lạnh lùng nhưng cũng thật ấm áp, thật sự vô tâm nhưng cũng biết quan tâm đôi lúc.

Chuyện lần này là cô sai nhưng đã giận ngược lại anh một cách không có suy nghĩ, cô biết điều đó khiến anh không vui, nhưng ngoài mặt anh vẫn như thường ngày.

Điều này khiến cô phát điên kho chẳng thể giúp được anh giải tỏa.

***

Cô đã ngồi trên máy bay cùng anh, nhưng suốt cả chuyến bay, anh không hề nói một câu với cô. Từ chiều tới tận đêm, anh vẫn không hé miệng lấy nửa lời.

Có lẽ hai thứ duy nhất mà anh chú ý tới trên chuyến bay này là chiếc tai nghe anh đang đeo và cuốn tạp chí trên tay anh.

Anh chăm chú đọc cuốn tạp chí, trong khi mọi người đều đã đi ngủ. Dáng vẻ lúc này của anh thật sự khiến cô phải xao động chút ít.

Một tay anh cầm cốc nước lên và nhấp một ngụm, không may đã lỡ đổ một ít ra áo.

Anh gấp cuốn tạp chí lại, mắt nhìn xuống chiếc áo bị ướt của mình mà khề chủi thề.

Anh đứng ra khỏi chỗ ngồi và đi thẳng về phía phòng vệ sinh, cô cũng vậy mà đưa mắt nhìn theo.

Như nãy ra suy nghĩ gì đó, liền đứng dậy và đi theo anh. Dọc cả máy bay chỉ có ánh đèn mờ mờ, mọi người đều chìm vào giấc ngủ cả, cũng 1 giờ sáng rồi mà.

Cô mạnh dạn gõ nhẹ cửa buồng vệ sinh, lúc này anh cũng lau xong áo, liền mở cửa ra.

Cô thấy anh rồi mỉm cười bước vào trong, tay nhẹ chốt cửa lại, đôi mắt đầy ắp ý ngược lên nhìn anh.

- Chuyện lần này là em sai rồi. Anh phạt em đi. - Cô nói bằng giọng nhẹ nhàng, quỳn rũ vô cùng.

Anh nhìn cô chằm chằm, ánh mắt ấy vẫn không biểu lộ rõ chút cảm xúc nào.

Anh không nói nhưng với anh, ánh mắt của cô thật sự rất dễ hiểu. Nhưng tại đây, trong buồng vệ sinh của máy bay ư?

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thâm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trở về

- Tôi không có tâm trạng. - Anh phớt lờ ánh mắt của cô và trả lời hết sức vô tâm.

Bỗng cô quỳ sụp xuống trước mắt anh, đôi mắt của anh mở to nhìn cô chằm chằm đầy vẻ ngạc nhiên.

- Erena?

Đáp trả lại câu hỏi đầy ngạc nhiên của anh là nụ cười đầy ắp ý của cô. Cô cười khi khi rồi dùng tay kéo nhẹ khóa quần của anh xuống, khéo léo lôi "thằng bé" của anh ra ngoài.

- N...Này! - Anh có chút lúng túng, bất giác hơi đỏ mặt vì sự chủ động bất ngờ của cô.

- Hãy để em chuộc lỗi. - Cô nhếch mép cười.

Cô ngược mắt nhìn anh, hai tay vẫn vuốt ve "thằng bé" nhẹ nhẹ, miệng cô cười thích thú.

- Anh chưa từng được làm thế này, phải không? - Giọng nói của cô như đã một phần kích thích anh, hơn nữa, nhìn cô từ góc nhìn này thật sự rất quyến rũ.

Vừa dứt lời, cô đã lè lưỡi ra và liếm lấy nó như một que kem. Những âm thanh dâm dục đó vang lên khắp buồng.

Anh khẽ xuyt xao nhẹ, người cũng rung mình một chút, hai tay nắm chặt lại.

Đầu lưỡi mềm mại, uyển chuyển của cô như cuốn lấy anh, cảm giác này hoàn toàn mới lạ, "súng" của anh trở nên cứng và to hơn.

Cô mỉm cười khoái chí rồi ngậm chặt nó vào miệng, di chuyển đầu một cách điệu nghệ, cái tiếng "âm ướt" ấy lại một lần nữa phát ra khiến anh nóng hừng hực trong người.

- Em học cái trò này ở đâu vậy? - Anh ngập ngừng nói với cô, hơi thở cũng gấp gáp hơn trước.

Cô vẫn im lặng và làm việc của mình, có lúc còn mỉm cười coi bộ thích thú lắm. Nó đang to dần, to dần trong khuôn miệng nhỏ của cô.

Miệng cô "huốt trơn" thằng nhỏ của anh, khiến anh không kiềm chế được lâu thêm nữa.

- Nếu em cứ làm mạnh như vậy, tôi... - Người anh run lên nhẹ nhẹ, giọng nói lạc đi một chút.

Cô vẫn liếm mút nó thật mạnh, đôi mắt ngược lên nhìn anh coi bộ rất gọi cảm.

Mặt anh đang đỏ, đôi mày chau lại, mắt cũng nhắm hờ như đang hưởng thụ.

Bỗng cái thứ cứng nhắc, nóng hổi trong miệng cô trở nên to hơn, cô cảm nhận được một dòng chảy gì đó sắp bắn thẳng ra.

Anh nắm chặt tay, thứ dịch màu trắng ấy được bắn ra, trào thẳng vào khuôn miệng của cô khiến cô hơi giật mình.

Anh thở hắt hên, đưa mắt nhìn xuống người con gái kia mà bản thân không thể kiềm chế thêm.

Cô thản nhiên đứng dậy, chỉ tặng anh một nụ cười khiêu khích anh rồi quay lưng bước đi.

Anh nhủ mày kéo hông cô lại, áp sát vào người mình. Hơi thở của anh phả vào tai cô đã khiến cô nổi da gà trong phút chốc.

- Em làm vậy với tôi rồi bỏ đi là xong sao? - Giọng nói đầy sự quyến rũ của anh đã khiến cô rạo rức một chút.

Cô đánh mắt nhìn xung quanh như muốn đánh trống lảng, lời nói cũng có chút gượng gạo.

- Em đã chuộc lỗi rồi mà. - Cô thì thầm nhỏ nhẹ.

- Tôi chưa xong chuyện với em. - Anh thì thầm vào tai cô thật quyến rũ, hơi ấm ấy cô có thể cảm nhận thật rõ.

- Em nghĩ em là ai mà dám đùa giỡn với tôi? - Nói rồi anh vòng tay ra phía trước, luồn vào trong quần của cô mà khẽ cười nhếch mép.

- Em "chuộc lỗi" với tôi mà lại ướt tôi vậy sao? - Anh cười khẩy một cái khiêu khích cô. Đôi môi anh hôn nhẹ vào cổ cô, rồi cắn nhẹ đồng thời mút mạnh, một vết thâm tím đã hiện lên rất rõ trên làn da trắng hồng của cô.

- Đạo này em hư quá đấy. - Anh nói bằng giọng gọi tình vô cùng, đồng thời thọc các ngón tay vào trong cô.

Cô nhắm nhẹ mắt, miệng khẽ rên lên nhẹ nhẹ. Tay kia của anh cũng tận dụng thời cơ mà luồn vào trong áo cô, sờ nắn nó một cách thô bạo.

Anh tiếp tục thọc ngón tay vào sâu hơn, bên trong cô đang siết chặt lấy các ngón tay của anh, nó thật nóng.

- V... Victor... - Hơi thở của cô trở nên gấp gáp, các ngón tay của anh cũng ngày một chuyển động nhanh hơn.

Cô vì đạt tới khoái cảm mà không thể kiềm chế được thêm, hai tay nắm chặt lấy vạt áo, người hơi gập lại về phía trước.

Anh rút tay lại, trong lúc cô chưa kịp hoàn hồn, chiếc quần leggings của cô đã bị tụt xuống từ khi nào không hay.

Người cô vẫn hơi gập lại, vì mất thăng bằng mà chống nhẹ tay vào cửa.

Bỗng vật cứng, nóng ấy chạm vào cửa mình khiến cô giật mình quay ngoắt đầu ra phía sau.

Anh mạnh bạo đút nó vào sâu bên trong cô, khiến cô nhất thời rên mạnh lên một tiếng. Cái cách anh liên tục đẩy ra đẩy vào như vậy khiến cô như phát

điền.

- A...anh...mạnh bạo quá! - Cô rên lên mỗi lúc một to, hai tay chống mạnh vào cửa.

- Nhỏ mềm thôi, em muốn cả cái máy bay này tỉnh giấc vì tiếng rên của em à? - Anh vẫn nói bằng cái giọng quyến rũ chết người ấy khiến cô càng thêm rạo rực.

- Chỉ là... anh mạnh bạo quá! - Cô thở hắt hắt, những giọt mồ hôi lăn dài trên khuôn mặt cô.

Chưa dừng tại đây, anh dùng một tay nhấc đùi cô lên, xoay ngang người cô ra để tăng độ kích thích, vật ấy đâm ngay một sâu vào trong.

- Đây là hình phạt của em. - Anh nghiêng răng nói, đồng thời nhấp thật mạnh.

Cô không thể kiềm chế được dục vọng của bản thân, liền dùng tay che miệng lại, rên ư ư rất kích thích.

Tiếng "nhóp nhép" vang lên, hòa cùng với tiếng rên rỉ trong hoan lạc đã bao trùm cả buồng.

- Không được rồi... Em ra mắt! - Cô thở hắt hắt, mắt nhắm nghiền lại và rên lên.

Anh vẫn nhấp ra nhấp vào liên hồi, đột nhiên cảm nhận được một dòng gì đó sắp trào dâng, anh liền rút nó ra khỏi cô.

Dòng nước trắng đục ấy bắn thẳng lên cặp mông trắng nõn nà của cô, nó thật ấm, cô thở hồng hộc đầy mệt mỏi, liền ngồi phịch sang bên hông cửa.

Trái ngược với cô, anh lại tỏ ra rất thản nhiên, liền kéo khóa quần, chỉnh đốn lại quần áo và thẳng thừng bước ra ngoài.

Bước chân anh nhẹ nhàng đi dọc đường giữa của máy bay, xung quanh là ánh đèn mờ ảo, những vị khách vẫn ngủ rất ngon.

Anh tựa lưng vào ghế của mình, đôi mắt nhắm hờ lại mà thở một cách nhẹ nhõm.

Anh vói tay tắt chiếc đèn nhỏ trên đầu mình, hai tay đan vào với nhau, ngay ngắn đặt trên bụng.

Cảm giác vừa rồi cô đem lại cho anh, không có gì phải bàn tới, đơn giản vì nó đã quá quen thuộc.

Nhưng chỉ vài phút sau, đôi mày anh lại nhíu lại, giống như đang suy tư.

Trong đầu anh hiện tại có phần rối bời. Về mặt trầm ngâm của anh như đang vương vấn chuyện gì đó trong lòng.

Chỉ một lát sau, anh đã chìm vào giấc ngủ. Bất chợt có gì đó như dựa vào vai anh, bắt giác nhắm mắt ngủ theo.

***

"Thưa các hành khách, hiện tại chúng ta đã đáp xuống sân bay Nội Bài của Hà Nội, mời các hành khách kiểm tra lại đồ đạc, hành lý của mình và nhớ mang theo khi xuống máy bay. Cảm ơn quý hành khách đã tin tưởng và lựa chọn VNAir cho chuyến đi của mình." Cơ phó thông báo qua bộ loa.

Các hành khách trên đây đều lấy hành lý xuống, xếp thành một hàng lần lượt xuống máy bay.

Anh nheo mắt nhìn xa xăm, làn gió heo may thổi nhẹ qua mặt anh đem lại cảm giác se se lạnh. Con gió của mùa thu vốn rất dễ chịu, nhưng sao anh lại cảm thấy chán ghét nó tới vậy?

Chiếc taxi đi thẳng từ sân bay Nội Bài về một khách sạn 5 sao nằm giữa thủ đô Hà Nội.

Nhân viên đẩy đồ của anh và cô lên phòng, mọi thứ ở đây đều rất tuyệt, phục vụ tốt, phong cảnh đẹp nhưng những điều đó cũng chẳng khiến anh phải bận tâm.

Cô nhảy lên chiếc giường đôi sang trọng, nằm dang rộng tứ chi, thở phào nhẹ nhõm.

- Ahh! Cuối cùng cũng được ngả lưng thoải mái rồi! - Cô nói trong niềm vui sướng.

Người đàn ông ấy vẫn lạnh lùng vô tâm, chỉ âm thầm đứng trước gương và thay từ áo sơ mi trắng sang chiếc sơ mi đen huyền bí.

Anh mặc chiếc áo vào người, khuy vẫn chưa cài cái nào nhưng hai tay đã buông thõng xuống, ánh mắt đượm buồn.

- Em có thể tự lo liệu mọi chuyện khi tôi ra ngoài một chút không?

Cô quay mặt nhìn anh, vẫn là giọng điệu ấy, vẫn là câu hỏi như mọi khi nhưng sao hôm nay nó lại đượm buồn, sao mặt anh lại ủ rũ như thế?

Cô ngồi bật dậy, ngạc nhiên vô cùng.

- Anh ổn chứ? - Câu hỏi của cô khiến anh có vẻ như khó trả lời, đành lẳng lặng cúi mặt xuống đất.

Cô đặt chân xuống giường, bước nhẹ tới chỗ anh, hai tay nhẹ nhàng kéo hai vạt áo của anh vào với nhau, tay khéo léo cài từng chiếc cúc áo vào cho anh.

- Nếu anh cảm thấy không khỏe thì hãy nói cho em biết nhé. - Giọng nói cô cất lên khe khẽ, nhỏ nhẹ như một thiên thần.

Anh đưa mắt nhìn xuống cô, khoảng cách từ đầu anh xuống đầu cô là 20cm, khoảng cách ấy giữa hai người là vô cùng hoàn hảo.

Với góc độ này, anh luôn nhìn được những nét đẹp nhất của cô, hàng mi dài cong cong, sống mũi cao, thẳng tắp, cùng với đôi môi mỏng manh, căng mọng và quyến rũ ấy, có lẽ cô đã làm xiêu lòng không ít đàn ông.

Bàn tay cô khéo léo cài từng chiếc khuy áo vào cho anh, thậm chí còn vuốt vuốt cho phẳng phiu. Anh vẫn chăm chú nhìn cô mãi không thôi.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng, tỏ vẻ hài lòng với chiếc áo của anh. Đôi mắt to tròn chứa đựng cả đại dương bao la ấy ngược lên nhìn anh, bắt gặp một ánh mắt ấm áp đang nhìn mình đắm đuối.

Cô sững lại vài giây vì bất ngờ, nụ cười cũng trở nên gượng gạo dần do ngại ngùng, cô đánh nhẹ mắt nhìn xung quanh, không khí trầm mặc đến mức nhịp tim của cô, anh có thể nghe rất rõ.

Ánh mắt ấm áp ấy của anh như nuốt trọn con tim cô trong phút chốc, nhịp tim cô tăng vọt, chẳng cần nói nhiều cũng biết nàng đây đang bối rối nặng.

Anh nhắm hờ mắt vào, cảm tưởng như anh cũng sắp ghé sát xuống gần mặt cô, cô bất giác nhắm mắt lại, miệng hơi cười mỉm.

Bỗng cảm thấy im ắng, hơi ấm từ người đàn ông trước mặt không còn nữa, cô giật mình mở mắt ra, thấy anh đã bỏ đi từ lâu.

***

Chiếc taxi trở hai người dừng lại tại một bãi đất hoang. Cô lon ton sau bóng lưng to lớn phía trước, bước vào bãi đất hoang vu này.

Cỏ mọc xanh rờn, cây cao bóng cả, trời trong xanh, không khí cũng rất thoáng đãng.

Cô hít thở một hơi thật thoải mái nhưng chợt cảm nhận được một không khí thật lạ.

Anh dừng chân trước một bóng cây cổ thụ, cỏ mọc xanh rờn xung quanh, hoa dại cũng chen nhau mà mọc lên thành cụm.

Trước mặt anh là một bia đá nhỏ được cắm dưới gốc cây, bia đá ấy không quá trang trọng, nhưng không tới mức quá thô sơ, phía trên còn có một di ảnh nhỏ được khắc vào đó, chỉ đặc biệt là, không hề có tên tuổi.

Anh đặt nhẹ bó hoa cúc trắng xuống dưới bia đá ấy, ánh mắt trầm đắm nỗi buồn cứ nhìn chăm chăm vào đó không nguôi.

Một cơn gió heo may lại thổi qua mặt anh, khiến tóc anh bay ngược sang một bên, mắt anh hơi nheo lại, đôi mày cũng nhíu vào, sao anh lại yêu nó tới vậy?

"Mẹ ơi, con về rồi đây."

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Kí ức

Cô ngỡ ngàng nhìn xuống bia đá ấy, người phụ nữ trong ảnh rất đẹp, vẻ đẹp phúc hậu, hiền dịu như mặt trăng.

Không những vậy, cô nheo mày vào nhìn kĩ hơn, thấy có đường nét rất giống với cô.

Cô bất chợt giật mình, kí ức cứ thế ùa về theo dòng liên tưởng.

"Chỉ là em rất giống bà ấy." Anh đã từng nói như vậy.

Cô quay ngoắt sang nhìn anh, ngắm nghía kĩ thì cũng gật đầu công nhận, anh rất giống bà, đặc biệt là đôi mắt ấy.

Anh nhìn vào bia đá không tên ấy mà lòng đau quặn lại, nỗi đau không nào có thể diễn tả.

Những dòng kí ức ấy trôi về với anh như một con lũ. Nó khơi gọi lại những kỉ niệm đẹp mà đầy đau thương.

***

Người phụ nữ trẻ đẹp đứng trước cổng trường mầm non, nhẹ vẫy tay gọi đứa trẻ, trên môi nở một nụ cười trìu mến.

Đứa bé thấy mẹ, liền hồn hỏ chạy tới, dang rộng tay như muốn ôm trọn cả thế giới vào lòng mình.

- Mẹ ơi! Hôm nay cô giáo đã dạy con viết tên con đó! - Đứa trẻ hồn hỏ khoe với mẹ, nụ cười tí mắt rất đáng yêu.

- Vậy sao? Gấu con của mẹ giỏi lắm! - Cô cười hạnh phúc, tay xoa xoa đầu đứa trẻ.

Bà mẹ trẻ nắm tay con dạo bước trên vỉa hè. Họ ghé vào một công viên nhỏ, cậu bé tí tởn ngồi lên chiếc ghế đá.

Người phụ nữ nhìn con bằng ánh mắt nhẹ nhàng, trìu mến đầy yêu thương. Cô xoa nhẹ đầu đứa trẻ, nhìn ngắm nụ cười vô tư hồn nhiên của nó mà sao lòng cô nhói đau.

- Con sẽ tập viết thật tốt, rồi con sẽ viết tên mẹ nha! - Thằng bé cười khúc khích.

Cô thở dài một cái đau đốn, đôi mắt trĩu xuống nhìn con.

- Gấu con không nhớ lời mẹ dặn sao? - Cô chỉ ngón chỏ vào đứa bé, khuôn mặt như đang kìm nén nỗi khổ tâm lớn.

Đứa bé ngơ ngác nhìn mẹ, đôi mắt mở to ra.

- Chỉ được nhớ tên con thôi. Không được nhớ tên mẹ nữa. - Cô nói bằng giọng chua xót.

- Nhưng tại sao vậy! - Đứa bé gầy nẩy lên tỏ vẻ không đồng tình.

- Lớn lên gấu con sẽ biết. - Cô mỉm cười nhẹ nhàng như ánh nắng ban mai, bóng tối trong mắt cô cũng không còn rõ như trước.

- Thế giới này rất khắc nghiệt. - Cô đặt nhẹ tay lên đầu đứa bé.

Nghe những lời không mấy vui vẻ từ chính người mẹ của mình, đứa trẻ giương đôi mắt long lanh bởi nước ắt mà nhìn cô đầy vẻ trách móc.

- Mẹ sẽ đi đâu sao ạ? - Đứa bé môi hơi bĩu ra, mếu máo nhìn mẹ.

- Không đâu. - Cô mỉm cười xoa xoa đầu nó.

- Chỉ là mẹ không ở đây nữa. - Cô ân cần nói rồi đặt tay vào tim đứa trẻ.

- Mẹ sẽ ở đây. - Nụ cười của bà mẹ trẻ khiến đứa con khóc nức lên một tiếng, đôi môi run run, mếu máo.

Với một đứa trẻ lên 5, việc nghe lời mẹ là điều tất yếu, lời mẹ chúng nói, sao có thể không nghe, sao có thể cãi lại.

- Con tên là gì? - Cô hỏi nhẹ nhàng.

Đứa bé sực sật thành tiếng, giọng lạc đi vì khóc.

- Tuấn Khải ạ. - Nó lẩm bẩm trong miệng.

- Vậy...mẹ tên là gì? - Cô hỏi tiếp đứa con bé bỏng của mình bằng giọng hơi run, khóe mi cô cũng bắt đầu ươn ướt.

Đứa bé lưỡng lự một hồi, hai tay nắm chặt lấy gấu áo, cảm tưởng như sắp xé rách nó ra.

- Con...không biết... - Đứa nhỏ lấp bắp trả lời, mặt cúi gằm xuống đất, từng giọt nước mắt rơi xuống lã chã.

- Giỏi lắm con yêu. - Cô nói trong đau đốn rồi ôm chặt lấy đứa con vào lòng mình, nước mắt cô rơi xuống trong vô thức, ngày một nhiều, tới mức không thể kìm nén lại.

- Mẹ yêu gấu con nhất! - Cô ôm chặt lấy nó, vùi đầu nó vào lòng mình, hai tay vẫn cứ xoa nhẹ vào lưng nó như một sự an ủi, một tình thương yêu.

***

Từng dòng kí ức ấy vọng lại trong anh, bắt giắc khóe mi anh cay cay, niềm xúc động trong lòng như gần đạt tới đỉnh điểm.

"Chuyện gì con cũng sẽ nghe mẹ, nhưng chuyện đó thì con không thể, suốt đời này càng không thể."

Lòng anh thất lại, những kí ức kinh khủng đó lại một lần nữa ủa về với anh.

***

Người đàn ông vũ phu ấy giờ gây, đánh thật mạnh vào người phụ nữ đang bò lồm ngồm dưới sàn, miệng kêu xin thảm thiết.

- Em xin anh, đừng để con nó thấy cảnh này! - Nước mắt cô đầm đìa, ướt đầm khuôn mặt nhỏ xinh, hai tay cô chấp lại trước ngực van xin rất thảm thiết.

- Con đi này, cảm ơn mẹ! - Người đàn ông say lướt khướt ấy vẫn rất bạo tay, đánh thật mạnh những đòn roi đau đớn ấy vào người phụ nữ.

Đứa con nhỏ đứng nép ở cửa, đôi mắt sưng húp lên, mếu máo nói vọng ra.

- Ba ơi, đừng đánh mẹ nữa mà! - Nó khóc ngày càng to hơn.

Nhưng hắn ta vẫn mạnh tay, thậm chí còn mạnh tay hơn trước. Người phụ nữ dưới chân hắn giờ chỉ như một bao tải cát giúp hắn giải tỏa sự tức giận.

- Anh ơi em xin anh! - Cô vẫn khóc lóc van xin hắn, đôi mắt đỏ hoe sưng húp lên. Khuôn mặt xinh đẹp giờ chỉ còn những vết bầm tím do bạo hành.

- Mày ngủ với bao nhiêu thằng rồi con đi này! Mày làm xấu mặt tao khi làm việc ở đó mày biết không?! - Hắn tức điên lên, mắng chửi té tát vào mặt cô nhưng vẫn chưa có dấu hiệu ngừng tay.

- Anh ơi xin anh hiểu cho em! Gia đình mình cần tiền mà anh! Anh... - Nói rồi cô quỳ dưới chân hắn, vái lạy hắn đủ trò.

- Em phải đi làm để nuôi con, để trả nợ, anh ơi...! - Cô giải thích nhưng hắn không nghe, thậm chí còn vung tay tát mạnh vào mặt cô.

- Mẹ ơi! - Đứa bé khóc òa lên khi chứng kiến cảnh tượng đó, liền chạy tới can ngăn hắn.

Người phụ nữ thấy vậy liền lắc đầu lia lịa, cố gắng đẩy đứa trẻ ra xa.

- Không, về phòng đi Gấu con! - Cô thút thít, điệu bộ rất đáng thương.

Nhưng thằng bé cứng đầu vẫn đứng lì đó, điều này khiến hắn càng thêm khó chịu.

Được thể, hắn đánh luôn cả thằng nhóc.

***

Hai tay anh nắm chặt lại, nghiền răng ken két, trong lòng anh như bị lửa thiêu đốt, những kí ức anh muốn quên mà không thể, nó như bùa vẩy, bám riết lấy anh.

***

Chiếc xe màu đen đâm phải cô đã bỏ trốn ngay lập tức, bỏ mặc cô nằm bất tỉnh giữa vũng máu.

Đứa trẻ với đôi mắt đỏ hoe chạy vội tới bên cô, chân nó khuyu xuống, quỳ thụp bên cạnh người cô.

Vẻ mặt hoảng hốt, sợ hãi của nó trông rất đáng thương. Hai tay nó nâng đầu cô dậy, lay lay.

- Mẹ ơi, mẹ tỉnh dậy đi! - Nó lay mạnh, nhưng cô vẫn nhắm nghiền mắt.

- Mẹ ơi? - Giọng thằng bé lạc hẳn đi, nước mắt cũng tuôn trào theo vô thức.

Cô cố gắng hết sức mình và mở mắt ra, nhưng chỉ là một chút. Đôi tay cô gượng gạo giờ lên, chạm nhẹ vào má nó.

- Tha lỗi cho mẹ...không thể ở bên con nữa... Phải...bảo vệ bản thân... Mẹ yêu...Gấu con... - Cô mấp máy mồm, nói những lời cuối cùng rồi nhắm mắt.

Đứa bé hụi hắng, mặt xám ngét lại, cố gắng lay người mẹ mình thật mạnh.

- Mẹ ơi...? Mẹ ơi! - Nó hét lên trong vô vọng, nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt của bà.

Người cô lạnh ngắt, mắt nhắm nghiền lại, khuôn mặt xinh đẹp, thanh thoát ấy đã thấm một màu đỏ của máu.

Đứa trẻ khóc nức lên trong đau đớn và sợ hãi, hai cánh tay nhỏ bé ôm chặt lấy người mẹ, máu thấm đẫm vào người cậu.

- Có ai không? Cứu mẹ cháu với! - Cậu bé gào thét trong tuyệt vọng nhưng con đường vẫn vắng tanh không một bóng người.

Một làn gió heo may thổi lướt qua, một cơn gió vô tình, lạnh lẽo...

***

Tay anh nắm chặt lại, những xúc cảm trong anh như bị dồn nén suốt bao năm, nay lại có dịp vỡ òa ra.

Những giọt nước mắt của đau thương, của mất mát. Những giọt nước mắt ấm nóng lăn dài trên gò má vốn đã lạnh ngắt từ lâu của anh.

Tiếng sụt sịt nhẹ một cái phát ra từ phía anh khiến cô bừng tỉnh.

Cô lập tức quay người sang phía anh, bước tới trước mặt anh với dáng vẻ đầy lo lắng.

Đôi mắt anh đỏ hoe trong rất đáng thương, những nỗi buồn vẫn ứ đọng sâu trong đôi mắt ấy nhưng chẳng thể nào chuyển thành nước mắt nữa.

Có lẽ anh đã rơi nước mắt quá nhiều vì chuyện này, để giờ đây, những giọt nước trào ra từ khóe mi ấy không còn giải tỏa anh được như trước nữa.

Cô ngược mắt lên nhìn anh, lúng túng vì bất lực, cô biết làm gì cho anh lúc này bây giờ?

Những lúc thế này, cô thật sự cảm thấy mình vô dụng, tới cả việc an ủi anh cũng không biết phải bắt đầu thế nào, nên nói ra sao?

Anh đưa đôi mắt đỏ hoe xuống nhìn cô, càng nhìn càng đau, người giống người không phải trên thế giới này không có, nhưng ông trời đã đưa cô gái này tới bên anh, rốt cuộc là có ý gì?

Cánh tay to lớn của anh vòng qua cô, nó như kéo cô lại về phía anh.

Cô bất ngờ khi thấy anh kéo mình vào, đầu cũng gục xuống vai cô, im lặng tới đáng sợ.

Cô thở dài đầy cảm thông, thấy anh như vậy cô cũng buồn lây. Hai tay cô vòng ra sau lưng anh và ôm lấy nó, đồng thời xoa nhẹ như cố gắng an ủi người đàn ông này.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Victor như vậy, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh thật sự không phải người xấu, có lẽ tuổi thơ của anh không được tốt đẹp như những người khác.

Người đàn ông coi mạng người như cỏ rác, hai bàn tay đều đã nhúng đầy máu tanh và mùi thuốc súng nay lại có ngày đỏ hoe đôi mắt, gục ngã trên vai cô.

Sức nặng anh dồn lên vai cô là rất lớn, cô không chịu được nữa liền ngồi thụp xuống đất, anh theo đà mà ngồi xuống theo.

- Victor à... Mình về khách sạn nhé? - Cô thì thầm hỏi nhỏ vào tai anh, nhưng sự im lặng của anh đã gián tiếp cho cô biết tâm trạng của anh lúc này, cô quyết định ôm anh thêm một chút nữa, chỉ một chút nữa thôi cũng đủ để anh cảm thấy ổn hơn.

***

Người đàn ông trẻ nằm gối đầu lên người phụ nữ chừng 30 tuổi ấy, cô vẫn trẻ đẹp như lúc cô đi.

Anh mở nhẹ mắt, mọi thứ từ mờ ảo rồi rõ hơn một chút. Khuôn mặt thanh thoát ấy khiến lòng anh dễ chịu phần nào.

"Là mẹ, phải không...?" chàng trai ngắm nhìn cô kỹ hơn nhưng không thể thấy cô rõ hơn.

Vẫn là nụ cười ấy, nụ cười trời ban, nụ cười nhẹ nhàng, ấm áp như ánh nắng ban mai. Cô ắt hẳn phải được ông trời ưu ái lắm.

Chàng trai nhẹ giơ hai bàn tay của mình lên, xoay nhẹ cổ tay rồi nhìn chúng, thứ này đã nhuộm máu tanh rồi, rất nhiều rồi.

"Mẹ ơi, con xin lỗi mẹ." chàng trai đau đớn nhìn đôi bàn tay của mình rồi nhìn lại khuôn mặt cô.

Cô vẫn ngồi yên như vậy, vẫn cúi xuống nhìn anh và nở nụ cười ấm áp đó nhưng lại không hề chuyển động, cứ như cô là người vô hồn.

"Mẹ ơi..." Anh cố gọi cô trong vô thức, đôi bàn tay không thể chạm vào cô.

"Không được nhớ tên mẹ nữa." Câu nói ấy của cô cứ lảng vảng trong đầu anh.

***

Anh mở mắt một cách bất chợt, mồ hôi đầm đìa chảy ướt áo anh. Trước mặt anh là khuôn mặt nhỏ xinh ấy.

- Anh không sao chứ?! - Nói rồi cô lấy khăn ướt thấm nhẹ mồ hôi trên mặt anh.

Phải rồi, là anh đã ngủ thiếp đi khi đang gối trên đùi cô.

Người phụ nữ này rất giống bà, nhưng hoàn toàn không phải. Có lẽ vì vậy, người phụ nữ này đã đem lại cho anh cảm giác muốn được chở che, được

bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *[Tình Yêu Thầm Kín]* *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hà Nội

Anh ngồi dậy một cách gượng gạo, lưng ướt đẫm mồ hôi. Một tay anh chống vào cằm, chau mày suy nghĩ.

- Trông anh không khỏe lắm, hay là ngủ thêm chút nữa? - Cô lo lắng hỏi nhỏ.

- Còn một nơi tôi cần phải đến. - Anh trả lời bằng giọng mệt mỏi, lập tức đứng dậy cầm thêm chiếc áo khoác da.

***

Chiếc xe taxi dừng tại một khu dân cư nhỏ, nhà cửa ở đây rất tạm bợ, nếu dùng từ để miêu tả chắc chỉ có từ "ô chuột" là đúng.

Dân cư nơi đây hầu hết là dân lao động nên việc cả khu vắng tanh vào lúc 1 giờ trưa cũng là điều dễ hiểu.

Anh đứng sừng sững trước một căn nhà nhỏ rất đỗi quen thuộc.

Tay anh đặt nhẹ lên cánh cửa sắt đã hoen rỉ ấy và kéo mạnh sang bên, cánh cửa được mở toang ra, bên trong là một màu đen tối đáng sợ.

Nơi này khiến anh khó chịu, chưa từng có ý định sẽ quay lại đây một chút nào.

Cô gái trẻ bước qua cánh cửa theo bóng lưng anh, tò mò đưa mắt nhìn xung quanh, nơi đây thật sự rất lụp xụp, nghèo nàn.

Anh đi vào trong nhà giữa, nơi ánh đèn của TV vẫn sáng, nhưng chiếu thẳng vào phía một người đàn ông trung niên đang nằm bò trên sàn, xung quanh biết bao là những chai rượu, vỏ lon bia.

Anh đứng đó nhìn ông ta bằng ánh mắt đầy vẻ khinh thường và sự căm hận.

- Trông ông vẫn tệ như ngày tôi đi. - Anh nhếch mép nói một câu sắc mùi khinh rẻ ông ta.

Nghe tiếng người, ông ta lục đục ngồi dậy khỏi đồng rác dưới sàn.

Nhìn người ông gầy gò, ốm yếu vô cùng. Đôi mắt nheo nhăm nhìn anh, bàn tay run run cổ vởi tới.

- Khải...con... - Giọng ông lắp bắp, khàn khàn, thốt ra cũng khó khăn.

Anh liếc mắt xuống nhìn ông đầy căm giận, tay nắm chặt lại khiến cho các đường gân trên mu bàn tay nổi lên rõ.

Ông đưa mắt sang nhìn cô gái bên cạnh anh, hai đồng tử giãn to ra.

- Cô... - Ông lắp bắp rồi lồm cồm bò dậy, tay cố vởi tới cô.

Cô sợ hãi nhìn ông rồi lùi lại sau lưng anh.

Ông đứng dậy, người đứng có thấp hơn anh, lập tức bị một bàn tay khỏe khoắn cản ông lại ngay giữa ngực.

- Nếu ông động tới người của tôi, tôi hoàn toàn không tha thứ. - Anh nhấn nhủ một cách đáng sợ vào tai ông.

Thấy chàng trai ấy nói bằng giọng thẳng thắn như vậy, ông chấp chững lùi lại, ngấm nhìn anh kĩ lưỡng từ trên xuống dưới.

- Càng lớn con càng giống mẹ con. - Ông cười nhẹ nhàng nhưng có chút say xỉn.

Anh nắm chặt tay lại, răng cắn chặt lại với nhau, những nếp nhăn trên trán thể hiện sự tức giận.

- Ông không có tư cách nhắc đến bà ấy. - Anh nói bằng giọng nín nhịn.

- Nhắc tới cô ta mà cũng cần phải có tư cách? - Ông cười khàn khạch, dáng đứng cũng không còn vững vàng.

Nghe vậy khiến anh tức điên lên, chân liền bước tới đồng thời tay nắm chặt cổ áo ông.

- Sao lại đối xử với bà ấy như vậy?! - Anh trừng to mắt, ánh mắt ấy như muốn nuốt trọn ông.

- Nói tới ả điểm đó mà phải có tư cách sao? - Ông nói bằng giọng kích bác anh.

Máu trong người anh sôi lên sùng sục, định vung tay giáng một cú đấm thật mạnh vào mặt ông nhưng đôi tay nhỏ bé đã giữ anh lại.

- Dừng lại đi Victor! - Đôi mắt chứa đựng cả đại dương bao la ấy đang giương lên nhìn anh.

Anh hất mạnh ông ra đồng thời buông tay. Lạnh lùng quay lưng lại với ông, anh thẳng thừng bỏ vào một căn phòng nhỏ cũ kĩ, xập xệ.

Căn phòng được bao phủ bởi một lớp bụi dày đặc. Anh bước nhẹ tới chiếc giường nhỏ bé ấy, quỳ một chân xuống, thò tay lấy một chiếc hộp gỗ nhỏ từ dưới gầm giường.

Chiếc hộp bị phủ một lớp bụi trắng xóa, anh thổi nhẹ nó đi, cầm chiếc hộp trên tay mà nỗi buồn như trào dâng đến tận đỉnh điểm.

Anh khéo léo lòi chiếc vòng cổ đang đeo ra, một chiếc chìa khóa sắt đã hoen rỉ được anh cài vào sợi dây thay cho mặt dây chuyền.

Chiếc khóa từ từ được tra vào ổ khóa, một tiếng "cạch" ròn rã vang lên, chiếc hộp gỗ từ từ được mở ra.

Những cuốn sách đã cũ được cất trong đó rất ngăn nắp, là những cuốn mà mẹ anh rất thích đọc.

Anh cầm những cuốn sách ấy lên, bỗng chốc những xúc cảm lại một lần nữa trào dâng lên trong lòng anh.

Bên dưới những quyển sách ấy là một bức ảnh nhỏ gồm một người phụ nữ trẻ đang ôm đứa con của mình.

Bức ảnh bị cháy xém một góc đem lại cảm giác tò mò cho cô nhiều hơn.

Bất chợt một mảnh giấy rơi ra từ những trang sách ấy, cô ngạc nhiên nhặt nó lên.

Dòng chữ nhỏ xinh được viết ngay mặt giấy, "Gửi cho Tuấn Khải năm 18 tuổi".

Cô khẽ vỗ vai rồi đưa tờ giấy cho anh, anh khẽ chau mày mà nhận lấy.

Nét chữ này, cả đời anh cũng không thể nhầm với ai khác được. Nó mảnh khảnh, mong manh và nhẹ nhàng y hệt bà.

Tờ giấy được mở ra, đôi mắt màu nâu sẫm dán chặt vào tờ giấy ấy.

"Gấu con của mẹ, khi con đọc những dòng này thì mẹ đã không còn ở bên con nữa. Con trưởng thành rồi, chắc hẳn con đẹp trai lắm.

Mẹ xin lỗi vì đã không thể chứng kiến con trưởng thành, xin lỗi con vì đã không thể ở bên con vào những lúc khó khăn nhất.

Cũng cảm ơn con vì đã kiên cường sống tiếp dù không có mẹ, cảm ơn con vì đã dũng cảm tự bước đi trên con đường đời.

Cuộc sống này rất khó khăn, mẹ biết, có những lúc con vấp ngã nhưng cũng đừng bỏ cuộc, hãy kiên cường lên con nhé.

Có những thứ trên đời này con sẽ chẳng thể tin được, nhưng nếu đó là sự thật, mẹ muốn con từ từ chấp nhận nó.

Mẹ xin lỗi nếu con vì mẹ mà đã có một tuổi thơ không tốt, tất cả là vì mẹ.

Chàng trai của mẹ nay đã 18 tuổi rồi, rồi mọi chuyện trong cuộc sống con cũng sẽ dần được biết.

Mẹ không mong con tha thứ cho những lỗi lầm của mẹ, nhưng xin con hãy hiểu cho mẹ, dù chỉ một chút thôi.

Mọi chuyện mẹ làm đều vì tình yêu của cuộc đời mẹ, hãy là niềm tự hào của mẹ.

Yêu Khải của mẹ."

Những dòng di thư chan chứa tình thương yêu ấy hóa ra lại là những lời cay đắng nhất mà anh nhận được.

Cái chết của bà, bà biết điều đó sẽ xảy ra sớm, thậm chí còn viết sẵn di thư cho anh.

"Mẹ đang trên trời, có thấy con không? Có thể nói cho con biết chuyện gì đã xảy ra được không?"

Anh nắm chặt tờ giấy ấy trong tay, anh mắt phùng phực lửa đốt coi rất đáng sợ.

Tờ giấy được anh cất giấu trong túi áo ở ngực trái, nơi gần trái tim của mình nhất.

Chỉ trong phút chốc, trái tim lạnh giá ấy đã được sưởi ấm phần nào.

Anh cầm chiếc hộp gỗ đó theo bên mình, rời khỏi căn nhà xập xệ, cũ rích đó trước ánh nhìn đầy khinh miệt của người cha say xỉn.

Erena chỉ biết im lặng và đi theo anh, biết anh buồn nhưng cũng chẳng biết bản thân phải an ủi anh ra sao.

Anh thật sự rất đáng thương, đáng thương chứ không đáng ghét.

Từ xa xa, một ánh mắt hoài nghi cứ nhìn chăm chăm vào họ, từng bước đi, từng cử chỉ của họ cũng làm hấn phải chú ý.

Họ rảo bước trên vỉa hè, giữa hai người chỉ tồn tại âm thanh của những bước chân, hơi thở thậm chí còn nghe rất rõ.

Một âm thanh không mấy vui vẻ kêu lên như phá tan mọi rào cản về khoảng cách giữa hai người.

"Ọc ọc", bụng cô sôi lên nhè nhẹ. Anh khẽ đánh mắt nhìn sang cô, nó hờ hững khiến cô càng thêm ngại ngùng mà ôm bụng quay đi.

"Trời ơi! Xấu hổ không để đầu cho hết!" Cô nhăn nhó ôm bụng rồi quay mặt đi.

Bỗng bàn tay to lớn của anh cầm vai từ tiền khua khua trước mặt cô. Cô ngơ ngác quay sang nhìn người đàn ông ấy.

Anh đánh mặt về phía trước, những đường nét trên khuôn mặt anh nhìn từ dưới lên thật sự rất hoàn mỹ.

Tia theo ánh mắt của anh, cô chợt thấy một tiệm bánh mỳ nhỏ ngay trước mặt.

Như bắt được vàng, cô sung sướng cầm lấy tiền anh cho, chạy lon ton tới chỗ tiệm bánh mỳ, coi bộ như con mít.

Anh thờ dãi nhìn sang phía tòa nhà bên cạnh, bóng anh phản lại qua cửa kính của tòa cao ốc, một dáng vẻ mệt mỏi.

Bỗng đôi mày anh nhíu lại, khóe môi khẽ nhếch lên đầy vẻ thích thú.

Con người đứng phía xa kia, sao không tới gần thêm chút nữa?

Cô trở về với khuôn mặt hớn hờ, sung sướng cùng với hai chiếc bánh mỳ trên tay.

Chiếc túi bóng đựng bánh mỳ được cô đưa ra trước mặt anh, trong miệng cũng đang nhai nhồm nhoàm.

Anh khẽ lắc đầu, cô không bận tâm, vẫn thản nhiên hỏi nhỏ.

- Mình đi đâu tiếp đây?

- Đâu cũng được. - Anh liếc mắt xuống nhìn cô, ánh mắt hững hờ vô tình đó cùng với nụ cười gượng gạo trên khóe mi anh khiến cô có phần cảm thấy bất an.

Thấy anh có vẻ mệt mỏi, cô quyết định sẽ cùng anh về khách sạn, nhưng anh đã đề xuất bằng cách đi bộ, nhưng băng qua một con ngõ nhỏ vắng người.

Chiếc bánh mỳ trên tay cô vừa hết, đồng thời cũng đã tới trước con ngõ nhỏ.

Anh bỗng đứng khựng lại khiến cô bất giác dừng chân theo, khuôn mặt ngơ ngác của cô đối diện với vẻ mặt khệnh khạo của anh.

- Có gì muốn nói sao, Omega? - Anh hỏi một câu thản nhiên. Con đường tắt này vốn vắng bóng người nên lời nói của anh càng được tăng âm.

Cô ngạc nhiên khi nghe anh nói, đôi mắt tò mò của cô cứ tìm kiếm gì đó sau thân thể cường tráng của anh.

Phía xa kia có thứ gì đó cứ thấp thoáng nấp sau bức tường, phút chốc lại thò ra thụt vào, dường như không đủ can đảm xuất hiện.

- Sao không tới đây gần hơn, giết tôi sẽ dễ hơn đó. - Anh nói vọng ra phía đó bằng giọng khiêu khích.

Người bí ẩn đó trở nên lung tung, suy nghĩ chớp nhoáng trong chốc lát rồi liền mình bước ra ngoài.

Nhìn người con trai đang chậm chậm bước tới đây mà cô không khỏi ngạc nhiên.

Cậu ta bước tới một cách gượng gạo, ánh mắt bối rối tới rõ rệt khiến anh càng thêm thích thú.

Cậu đưa mắt hết nhìn anh từ đầu tới cuối rồi nhìn sang cô, cái nhìn ấy dần trở nên rối bời.

"Erena, cậu thật sự vẫn đẹp như ngày đầu tiên."

- Zeta... Erena... - Cậu ta run rẩy đứng trước mặt hai người, giọng nói quen thuộc này khiến cô phải ngạc nhiên.

- Omega? - Cô mở to mắt nhìn cậu.

Phải, là Omega, một thành viên trong tổ chức V mà Victor và Erena đã từng ở.

Anh nhếch mép cười khoái chí, nhìn bộ dạng lúng túng của cậu ta mà thần nhiên lên tiếng.

- Tưởng tôi không biết cậu theo dõi bọn tôi từ trước sao? - Anh vênh mặt nhìn cậu ta.

Cậu im lặng không trả lời, chuyện này rất tồi tệ, cậu không hề muốn gặp họ trong tình cảnh thế này, nhất là gặp mặt Victor.

Bộ dạng lúng túng của cậu ta khiến anh càng thêm thích thú, lập tức tiếp lời.

- Tôi không có vũ khí, nếu muốn giết thì chẳng phải nên làm ngay bây giờ sao? - Anh nói bằng giọng khiêu khích cậu.

Cậu cắn răng rồi đánh mắt lên nhìn người con gái đang đứng phía sau anh kia.

- Hôm nay em thật sự không ngờ được sẽ gặp anh ở Hà Nội này, và em không có ý định giết anh. - Cậu ta giương đôi mắt khẳng định ấy lên nhìn anh.

Anh nghiêng đầu tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Em cuối cùng cũng tìm được anh rồi! - Cậu ta nói bằng giọng hạnh phúc rồi tiến đến gần anh hơn, bắt ngờ quỳ thụp xuống.

- Anh là ân nhân đã cứu mạng em một lần...nay em mới có dịp trả ơn. Xin hãy nhận em làm đàn em, em nguyện sẽ trung thành với anh suốt cuộc đời này!

- Cậu ta cúi gầm mặt xuống đất, nói bằng giọng van xin anh rất chân thành.

Nhưng.

Anh nhướn mày tỏ vẻ bất ngờ, nhưng những lời nói của anh cất lên vẫn ngập tràn giọng miệt thị.

- Từ trước tới giờ luôn là tôi tự lực gánh sinh, chẳng nề lại cần những tên như cậu làm đàn em, để giúp đỡ? - Anh dùng đôi mắt đầy vẻ khinh bỉ nhìn xuống chàng trai đang quỳ dưới chân mình.

- Em... - Cậu ta lúng túng.

Anh nghiêng đầu hết bên này rồi sang bên nọ, chep miệng một tiếng.

- Nhưng tin cậu một lần chắc cũng không sao. - Anh nói một cách thẳng thừng khiến cậu ta giật nảy mình.

Cậu ta mừng rỡ ngước mặt lên, miệng nở nụ cười tươi rói.

- Anh...vậy là anh nhận em sao? - Cậu ta mừng rỡ vô cùng nhưng cố gắng hỏi lại cho chắc.

Anh quay mặt đi rồi nói một câu xanh rờn.

- Tôi không nói lại lần hai.

Cậu trai biết vậy cũng im miệng, chỉ biết cười thâm trong lòng vậy thôi.

Anh nhìn ra xung quanh, thấy một máy bán hàng tự động, như một thói quen liền quay mặt sang cô mà ra lệnh.

- Chờ ở đây với cậu ta, tôi đi mua nước.

Cô cũng chỉ biết cười nhẹ rồi gật đầu nghe theo, cử chỉ này của cô đã khiến Omega phải chú ý.

Khi bóng anh đã đi khuất khỏi tầm nhìn, Omega mới mạnh bạo tiến lên trước mặt cô, hai tay đặt mạnh lên vai cô khiến cô giật bắn mình.

- Erena, cậu không nên ở gần một tên nguy hiểm như hắn! - Cậu ta trừng to mắt nhìn cô, cố gắng nói điều gì đó thật gấp gáp.

Cô ngạc nhiên nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau nhưng sắc thái biểu cảm lại đối lập.

- Erena, ở V vẫn luôn có chỗ cho cậu, Alpha...anh ấy và mọi người vẫn chờ cậu. Erena à... - Cậu ta thở gấp gấp trong lo sợ, hai tay ghì chặt lấy vai cô.

Cô vì đau mà đã phản bác lại, cựa quậy nhằm gạt đôi bàn tay ấy ra khỏi vai mình.

- Cậu làm gì vậy hả? Mau bỏ tôi ra! - Cô ra sức vùng vẫy nhưng hai vai vẫn bị ghì chặt.

Cậu ta vẫn ra sức giữ lấy cô, nhưng vì cô cựa quậy nên hai vai áo cô bị tụt xuống, làm lộ bờ vai trắng nõn nà.

Nhưng nổi bật hơn cả, vết bầm tím trên cổ cô đã được phơi bày rất rõ trước mặt cậu.

Cậu ta như chẳng thể tin vào mắt mình, hai tay cũng buông thả ra một chút.

- Cậu...đã ngủ với anh ta? - Giọng cậu hơi run run vì bất ngờ.

- Tại sao vậy Erena? Sao cậu lại...?

- Mau bỏ tôi ra! Bỏ... - Cô ra sức giãy giụa.

Bỗng một tiếng "cốp" vang lên ròn rã, cậu ta bất tỉnh ngã lộn xuống đất.

Người đàn ông trẻ tay cầm một thanh gỗ nhỏ đưa đôi mắt khinh rẻ xuống nhìn cậu ta.

- Cậu thật sự nghĩ tôi sẽ nhận người của ông ta để làm đàn em à? - Anh nói bằng giọng khinh khạo.

- Đừng nên tin bất kì ai. - Vừa dứt lời anh đã nhếch mép cười, nụ cười này rất riêng, chỉ mình anh mới có.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thắm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thù hận

Cô mở to mắt nhìn chàng trai nằm bất tỉnh dưới đất rồi lại nhìn anh.

Ánh mắt anh lại trĩu xuống, khẽ nhăn mặt nhìn cậu ta rồi bỏ đi.

Thấy anh bước đi vô tình như vậy cô cũng chỉ biết léo đéo theo sau mà chẳng dám ho he câu nào, nhưng cũng không quên để lại một chiếc khăn tay nhỏ, đặt nhẹ vào tay cậu trai đó, để phòng vết thương trên đầu cậu rỉ máu.

***

Ngồi trong phòng khách sạn, anh im ắng tới lạ thường, đôi mắt vẫn dán chặt vào chiếc hộp gỗ đó.

Cô ngồi bên bàn ăn, thưởng thức những món ăn của khách sạn, đôi lúc lại quay ra nhìn anh ngồi thẩn thờ với cái nhìn đầy lo lắng.

- Anh có đói không? - Cô hỏi nhẹ nhàng.

- Không, cảm ơn. - Anh lạnh lùng trả lời, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm chiếc hộp gỗ ấy, đôi lúc lại thờ dãi.

Cô nhìn anh rồi cũng thờ dãi. "Erena, cậu không nên ở gần một tên nguy hiểm như hắn!", câu nói đó cứ quanh quẩn trong đầu cô.

Hàng mi của cô trĩu xuống, trong lòng còn đầy vương bận, điều này rất khó xử đối với cô.

Anh đặt chiếc hộp xuống bàn, trong chớp nhoáng lại cảm thấy nom nớp lo sợ.

Sự có mặt của anh tại nơi này đã bị phát hiện, sớm muộn lão ta sẽ lại mò đến tìm cách giết anh.

Đã vậy, nếu anh tìm đến trước, có lẽ người con gái ngồi kia sẽ được yên ổn một chút.

Vừa dứt được dòng suy nghĩ, anh đã rút tiền từ trong ví ra rồi đặt trên bàn, đứng phắt dậy ngay sau đó, tay cầm theo một chiếc áo khoác.

Cô ngạc nhiên vô cùng, cái miệng xinh xắn đang nhai dở thức ăn liền cố gắng nuốt vội rồi hỏi anh.

- Anh đi đâu vậy? - Cô tròn mắt nhìn theo tấm lưng anh.

- Đừng bận tâm - Anh bước đi ra phía cửa nhưng rồi lại đứng khựng lại như chợt nhớ ra gì đó.

- Nếu muốn gọi gì, thì tiền tôi để trên bàn. - Anh ngoái đầu nhìn nhủ rồi thẳng thừng bỏ đi.

Cô cũng lo lắng nhiều, lo rằng anh đi làm gì đó nguy hiểm. Chuyện đó vốn không lạ lắm nhưng hôm nay là ngày buồn của anh mà, làm vậy có phần hơi...

***

Căn nhà hoang này thật u ám, đáng sợ, đồng thời cũng đem lại cho anh những hồi tưởng về ngày xưa.

Đây từng là nơi mà hai đứa trẻ chơi đùa cùng nhau, vô tư, hồn nhiên.

Cuộc sống của chúng thật khó khăn, tuổi thơ cũng đáng sợ tưởng chừng như sẽ chẳng thể tiếp tục sống, nhưng chúng đã có nhau.

Anh bước vào sảnh chính của căn nhà hoang cũ rích ấy, lớp bụi bám dày đặc dưới chân, đồ đạc xung quanh cũng bị phủ bởi một tấm vải trắng xóa.

- Tôi biết cậu sẽ tới, nhưng không ngờ là sớm tới vậy. - Một giọng nam trầm xuống rất đỗi quen thuộc khiến anh quay đầu từ từ lại phía hành lang tầng trên.

Một bóng người ngồi dưới 1 chân trắng, 1 chân co lại trên lan can tầng hai, anh mắt nhìn xuống anh đầy hận thù nhưng cũng tràn đầy sự tiếc nuối.

Victor đứng đút hai tay vào túi quần, nhìn lên người bí ẩn đó rồi khẽ nhếch mép cười.

- Quả thật hai ta rất hiểu nhau, tôi không bất ngờ lắm. - Anh nói vọng lên tầng trên, không quên kèm theo giọng điệu kiêu ngạo.

- Chúng ta thường tới đây khi có chuyện phiền lòng, không ngờ cậu vẫn nhớ nơi này. - Giọng nói ấy vẫn nặng trĩu xuống, như một gánh nặng trong lòng mà không thể trút bỏ.

- Phải. - Victor thở dài ngao ngán, đôi mắt nhắm hờ lại.

- Nhưng hôm nay đâu phải ngày gì phiền muộn đối với cậu? - Anh ngước mắt lên nhìn chàng trai trên tầng kia, giọng điệu kèn kieu ấy thật dễ gây khó chịu.

- Vì hôm nay là ngày cậu trở về. - Chàng trai ấy nói rồi đáp đất xuống tầng 1 một cách nhẹ nhàng.

- Và cũng là ngày tôi sẽ phải giết cậu, người từng là tri kỉ. - Từng từ thốt ra từ miệng cậu ta là một mũi kim nhỏ như đâm vào tim anh, nhưng ngạc nhiên thay anh lại bật cười.

- Không ai có thể làm việc này ngoài tôi. - Chàng trai ấy nói bằng ngữ khí đáng sợ, tay rút ra một con dao hai lưỡi sắc bén.

Anh gơ hai tay ra trước mặt như bảo anh ta dừng lại, nhưng khóe môi lại nhếch lên cười thích thú.

- Dừng dừng từ "từng" chứ. Đau đấy. - Anh nhướn mày nhìn cậu ta rồi bông đùa.

- Cậu là bạn tôi, không phải kẻ thù. - Anh nói như một cách giảng hòa với người kia nhưng dường như không được.

- Chúng ta không còn là bạn từ cái ngày đó nữa. Cậu đã phản bội chúng tôi! - Chàng trai kia khua dao trước mặt anh tỏ sự tức giận.

- Ủa, tôi phản bội đấy. - Vic thản nhiên trả lời.

- Tôi phản bội lão ta để tìm cuộc sống tự do cho bản thân tôi. Tôi không chịu được cuộc sống gò bó. - Anh nhấn mạnh nhìn người trước mặt, ngữ khí không còn nhẹ nhàng như trước.

Chàng trai kia liền tiến thêm một bước, anh cũng lùi một.

Anh bỗng cởi chiếc áo khoác da, rồi tụt chiếc áo phông bên trong, để lộ thân hình săn chắc và đầy vết sẹo.

- Nhìn đi, trên người cậu cũng giống như tôi. Có bao nhiêu vết sẹo là do ta bị thương khi làm nhiệm vụ? Còn bao nhiêu vết là do lão ta hành hạ? - Anh dang hai tay ra, đôi mày nhíu lại với nhau.

- Kẻ thù của tôi và cậu, của tất cả mọi người là lão ta. Là Phúc Thạch. - Victor gần giọng nhấn mạnh, giọng điệu hùng hồn hơn trước.

Chàng trai kia tay nắm chặt dao, hai tai vẫn nghe rất rõ nhưng ánh mắt có sự lay chuyển nhẹ.

- Nghĩ lại đi Al...à không. Tôi nên gọi là Hạ Phong mới đúng, nhỉ? - Người đàn ông này vẫn tiếp lời, nhưng ngữ điệu lần này có vẻ bí ẩn hơn.

Chàng trai kia mở to mắt, những đường gân bỗng nổi đầy trên hai cánh tay.

- Alpha thậm chí không phải là tên, cậu biết mà, Hạ Phong. - Anh càng muốn nhấn mạnh vào cái tên ấy.

Chàng trai kia tức điên lên, khua dao chém trước mặt Victor nhưng may thay anh đã né kịp.

- Dừng có nhắc tới tên tôi! - Cậu ta gào lên đầy tức giận.

Vic nhẹ nhàng né những đường dao chém của Alpha rồi lại đứng thẳng tay rút túi quần.

- Cậu thừa nhận đó là tên cậu, hà có gì phải sống dưới bóng của Alpha? - Anh nói lớn hơn.

Alpha như còn lưỡng lự, trong tâm tưởng như đã có chút lay chuyển bởi lời nói của Victor.

Victor đứng nhìn cậu ta một lúc rồi đưa một tay ra phía trước, ngỏ ý muốn bắt tay.

- Tôi luôn muốn cậu sát cánh bên tôi, cậu biết mà. - Giọng điệu quyết tâm và thẳng thắn ấy của Victor đã khiến cậu phải liếc nhìn.

- Chúng ta không phải kẻ thù. - Victor vẫn giữ tay ra trước mặt cậu bạn cũ, ánh mắt anh nhìn cậu ta như đang trao cơ hội cuối cùng.

Alpha tức giận thể hiện ra mặt, con dao trên tay anh bị nắm chặt lại, mạnh dạn chém hất lưỡi dao lên đầy tức giận.

Tiếng "xoẹt" kêu lên đầy đau đớn, những giọt máu lấm tấm rơi xuống đất.

Victor nhảy bật lùi lại phía sau, tay anh ôm chặt vết chém ngang bụng tay của mình, máu cứ chảy xuống thành từng giọt nhỏ.

Hai con mắt nhìn nhau đầy tức giận. Alpha cầm chặt con dao trên tay trong tư thế phòng thủ. Còn Victor thì ôm chặt vết thương trên cánh tay trái của mình.

- Chúng ta không phải làm thế này, cậu có thể đi cùng tôi, chẳng nhẽ cậu đang vứt bỏ cơ hội tốt này? - Anh vẫn cố gắng nói lý lẽ với người con trai đang tỏa ra sát khí đáng sợ.

- Mày đã cướp đi tất cả của tao! - Vừa dứt lời anh ta đã lao thẳng lên phía trước, dao khua loạn lên.

Victor chỉ biết né tránh, sự tức giận trong lòng anh cũng đang sôi trào lên.

- Ở trong nơi quái quỷ đó để làm gì cơ chứ?! - Victor gất lên.

- Mày không biết thì hãy câm mồm lại! - Những lưỡi dao sắc bén cứ lao thẳng tới trước mặt Victor, nhưng may thay anh đều né tránh được hết.

Anh bật nhảy ra sau khá xa, ánh mắt không còn nhu nhược bộ như trước, ngữ điệu cũng đáng sợ hơn nhiều.

- Vậy là mày muốn vậy? - Giọng anh trầm xuống, sát khí tỏa ra khắp không gian u ám này.

- Phải. - Alpha rút một con dao sắc bén khác ra từ thắt lưng rồi ném về phía Victor.

Anh giữ cánh tay lành lặn lên và túm lấy cán dao, dáng người cũng đứng thẳng dậy, đôi mắt của anh thật dễ sợ.

Anh xé một mảnh vải từ chiếc áo phông dưới đất rồi buộc vào vết thương của mình. Đứng thẳng dậy trong tư thế phòng thủ.

Hai con người từng là tri kỷ, là người nhà nhưng giờ đây lại đối đầu với nhau không chút nhượng bộ.

Có lẽ hận thù trong lòng của hai là sự biến chuyển từ những tình cảm thân thương mà mình đã trao cho người kia, từng là anh em cơ mà.

Hai lưỡi dao chém vào nhau thành tiếng "keng, keng" rất đáng sợ, nó vang vọng khắp căn nhà hoang tối tăm.

Tiếng "xoẹt" rách của quần áo, hai con dao đã nhuốm máu từ khi nào.

Hai con người mặt mũi lấm lem bởi máu, hơi thở cũng gấp gáp, hỗn hển, trận chiến này thật sự sẽ chẳng phân nổi thắng bại.

Anh ta và anh nằm duỗi người gần gần nhau, thở ra từng tiếng đầy mệt nhọc, trên người cũng khá khá những vết xước ngoài da bởi dao chém.

- Vậy là không thể phân thắng bại trong hôm nay? - Victor thở hỗn hển, đôi mắt cũng hờ hững nhìn thẳng về phía trước.

- Có lẽ vậy. - Alpha lạnh lùng đáp trả lại.

Sự im ắng giữa hai người lúc này thật đáng sợ, nhưng Alpha đã phá tan bầu không khí này.

- Mày có yêu cô ấy không? - Giọng nói của anh mang một nỗi buồn man mác, nó thấm nhẹ trong lời nói, lan tỏa ra không gian.

Victor có phần ngạc nhiên vì câu hỏi đó, nhưng cũng thản nhiên đáp trả bằng điệu bộ khinh thường.

- Yêu? - Anh cười khẩy một cái.

- Cô ta như là một món đồ chơi vậy. - Lời nói thoát ra từ miệng anh hết sức vô tình.

Alpha tức tôi, bàn tay nắm chặt lại, đầu cũng gượng gạo mà quay sang nói.

- Vậy trả cô ấy lại cho tao! - Anh tức tôi lên giọng, ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống người bên cạnh.

Thấy dáng vẻ đó của cậu ta, bất giác anh bật cười sung sướng. Tiếng "ha ha" giòn tan như khiêu khích Alpha nhiều hơn.

- Chỉ cần thứ gì là của mày, tao sẽ cướp bằng được. - Đôi mắt anh trợn lên nhìn thẳng vào Alpha, nó có chút gì đó điên loạn như khiêu khích.

- Để xem khi cô ta đau đớn, thì mày sẽ cảm thấy như thế nào. - Nói rồi anh bật cười điên đảo, những lời nói vô tình của anh cùng với tiếng cười đó khiến con người ta phải sồn da gà.

***

Những vết thương ngoài da kia cũng chẳng hề hấn gì với anh, nhưng vết chém dọc bụng tay bên tay trái khá lớn, khiến anh mất khá nhiều máu.

Cánh cửa phòng khách sạn được mở ra nhẹ nhàng, thoáng nhìn qua thì không ai phát hiện được những vết tích đã được ẩn giấu dưới bộ vest chỉnh tề kia.

Anh bước vào sâu trong phòng khách, cả phòng đã tắt hết đèn, chỉ còn ánh sáng mập mờ từ ánh trăng ngoài cửa ban công khách sạn.

Anh đặt con dao hai lưỡi lên trên mặt bàn rồi tiến vào phòng vệ sinh, lần lượt cởi từng chiếc áo trên người ra, đôi lúc có xướt nhẹ qua vết thương, anh khẽ nhăn mặt.

Sơ cứu các vết thương được một lúc, bỗng tiếng chân bước tới ngày một rõ.

Tiếng cô gái trẻ hốt hoảng tiến tới khiến anh phải dừng lại mà ngẩng mặt lên nhìn.

- Trời đất, anh làm gì thế này?! - Cô ngạc nhiên mở to mắt, giọng điệu cũng hoảng hốt vô cùng.

Erena vội tiến tới bên anh, ngồi thụp dưới chân người đàn ông đang ngồi trên thành bồn tắm ấy mà sát trùng vết thương cho anh.

Cách cô dùng bông sát trùng vết thương, thoa thuốc lên nó rồi băng lại cho anh thật cẩn thận, tỉ mỉ.

Anh đưa mắt nhìn xuống cô, bỗng những suy nghĩ không mấy vui vẻ lại hiện lên trong đầu anh.

Ánh mắt cô nhìn những vết thương trên người anh cũng có chút sợ hãi, có thể không rõ nhưng với con mắt tinh tế của anh, nó lại rất rõ ràng.

"Đừng nói rằng em không sợ tôi, không coi tôi là kẻ nguy hiểm."

Anh khẽ chau mày lại, ánh mắt của anh khi nhìn cô cũng thay đổi, nó lạnh lùng, vô tình tới đáng sợ.

Anh cầm chặt lấy cổ tay cô khiến cô giật mình, ngưng tay lại mà ngược mắt lên nhìn anh.

Bắt gặp ánh mắt đáng sợ ấy đang nhìn mình, tim cô bỗng đập nhanh hơn, sớm đoán có chuyện chẳng lành.

- Em có sợ tôi không? - Giọng điệu khô khan, lạnh lẽo của anh dành hết cho cô.

Cái cách mà cô nhìn anh, nó ôn nhu, bình tĩnh tới lạ thường.

- Không. - Cô thản nhiên đáp trả nhẹ nhàng.

Thấy cách trả lời ấy của cô, anh như vẫn không hài lòng. Lập tức nhú mày lại, tay kia bóp hờ vào cổ cô.

- Tôi có thể giết em bất cứ lúc nào, em biết mà. - Anh nói bằng giọng nóng giận hơn trước.

- Em biết. - Cô vẫn đáp trả nhẹ nhàng dù cho cổ mình đang bị anh bóp hờ lấy bằng bàn tay to lớn.

Vẫn chưa dừng lại ở đây, anh tiếp tục hỏi cô.

- Em có nhớ Alpha không? - Ánh mắt ấy vẫn không thay đổi.

Nghe tới đây, ánh mắt cô thay đổi thấy rõ, nó mang vẻ ngạc nhiên, lo lắng. "Anh vẫn sống tốt chứ?"

Tim cô đập chậm lại, ánh mắt cũng trở nên lúng túng.

Cô đã lựa chọn rời xa người một mực thương yêu, nâng niu, chăm sóc cô để đi cùng anh, điều đó khiến cô cho rằng mình đã không còn tư cách để hỏi thăm về Alpha thêm một lần nào nữa, cho dù luôn nhớ về anh.

Bởi vậy, nếu nói không nhớ thì là dối lòng.

Chỉ cần nhìn điệu bộ của cô, anh cũng đủ hiểu.

- Tôi biết mà. - Lời anh buông thật lạnh nhạt, vô tình, đáng sợ khiến cô ngước mắt nhìn anh bằng ánh mắt tội lỗi vô cùng.

Tay anh bóp chặt hơn, cổ cô cũng dần bị bóp thít lại, một hơi thở cũng khó lòng mà thoát ra chứ đừng nói là vào trong.

"Ồ bên tôi mà lại dám nhớ tới hân ta... Em thật sự chán sống rồi mà." Anh nhả mặt tức giận, từ chuyện xảy ra tới nay, anh đã thay đổi cảm nghĩ của mình về người từng là tri kỉ ấy.

Cô bị bóp cổ dần tới nghẹn thở, bàn tay yếu ớt còn lại đưa lên cổ, cảm nhẹ vào bàn tay anh, ánh mắt ầng ằng nước nhìn anh như một con mèo con.

Đôi môi cô mấp máy, giờ thì có thể thấy rõ, cô sợ anh chết khiếp.

"Em xin anh...".

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đền bù

Ánh mắt đáng sợ của anh như tóm gọn hồn cô ngay lúc đó, bàn tay nhỏ bé của cô cứ bám lấy bàn tay anh, khẽ cào nhẹ do không còn sức lực.

Cái nhìn của anh dành cho cô rất đổi đáng sợ, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, anh như trở thành một con người khác.

Cái nhìn ấy đầy thù hận, như muốn bóp chết cô ngay tức khắc.

Bỗng chốc lại trở về chính anh, bàn tay được thả lỏng ra, mí mắt cũng khẽ buông xuống.

Cô lùi lại, một tay ôm nhẹ lên cổ mình, ra sức hít thở lấy lại không khí, đôi mắt long lanh lại ngước lên nhìn anh.

Ánh mắt anh đượm buồn, tiếng thở dài nẫu lòng ấy cũng khiến cô đoán ra được người mà anh đã đối đầu trong đêm nay là ai.

Đôi tay bé nhỏ của cô khẽ đặt úp lên trên tay anh, giọng nói nhẹ nhàng, khe khẽ như giúp anh bình tĩnh lại.

- Đó là cảm xúc nhất thời, nhưng anh biết em không bao giờ phản bội anh mà. - Ánh nhìn của cô có chút sợ hãi, nhưng đã được kìm nén lại.

Anh chỉ lạnh nhìn cô rồi khẽ đứng dậy bỏ đi, vết thương cũng tự mình băng lại.

Anh không hé nửa lời, nhưng nhìn thoáng qua cũng có thể nói anh đang cố kiềm chế lại, sự tức giận của anh đối với người từng là tri kỉ kia giờ đã lan sang người con gái này.

Anh cầm lấy chiếc gối từ trên giường và ra nằm ở sofa, cô cũng chỉ biết ngơ ngác nhìn anh, miệng cũng không dám hé ra.

Chiếc đèn được tắt phụt đi, không khí trầm mặc, im lặng lại một lần nữa bao trùm nơi đây.

"Anh cứ im lặng như vậy, có chuyện gì cũng không chia sẻ với em, vừa làm em sợ lại vừa làm em lo."

Chiếc giường rộng thênh thang, cô nằm một mình thấy cô đơn vô cùng, nhưng đêm nay anh muốn nằm riêng, có lẽ vì muốn tự bình tĩnh lại mà như vậy, cô cũng không còn cách nào khác.

Từ bỏ chiếc đệm êm đềm và rộng rãi để đặt lưng trên chiếc sofa có chiều rộng khá hạn chế, anh vất tay lên trán mà suy nghĩ, đôi mày chau lại đăm chiêu.

"Sao cậu ta có thể cố chấp tới vậy, bị tẩy não rồi à hay sao?"

Nghĩ tới cuộc đối thoại tối nay với Alpha, anh lại thấy khó chịu, tức giận vô cùng.

Giờ đây chỉ còn lại sự căm ghét đối với Alpha, và hận thù với V. Cái nơi chết tiệt đáng nguyên rủa ấy.

Anh khẽ nhìn lên phía giường, cô nằm im re nhưng anh biết cô chưa ngủ, đôi lúc còn nghe được tiếng sụt sùi vọng lại.

Từng giọt nước mắt khẽ lăn xuống và thấm đậm vào gối, không rõ vì sao mà nước mắt cô cứ rơi mãi, muôn ngừng lại cũng không thể.

Cô cảm thấy bất lực hơn bao giờ hết, mọi chuyện tồi tệ luôn ập đến với anh nhưng cô lại chẳng biết gì, bởi vậy mới không thể an ủi anh.

Những lúc anh tức giận và mất bình tĩnh như bây giờ, cô cũng chỉ biết im lặng và để anh một mình, ngay cả bước tới bên anh để mà vỗ về, an ủi anh cũng không đủ can đảm, vậy ở bên anh có nghĩa lý gì, hay chỉ thêm gánh nặng cho anh?

***

Sáng sớm, họ đã lên máy bay và về Mỹ, mãi đến tận chiều tối tại đất Mỹ, họ mới tới nơi.

Đồng hồ tại sân bay điểm 7 giờ, hai người xách hành lý và bắt lấy taxi.

Căn nhà thuê kia anh đã trả rồi, tiền của anh cũng đã hết cạn một cách bất ngờ mà cô không rõ lý do.

Định nhìn anh vẫn còn chưa bình tĩnh lại, cô tò mò cũng không dám hỏi.

- Cho tôi tới số X đường XY. - Lời nói đanh thép của anh với tài xế taxi khiến cô ngạc nhiên, một địa chỉ cụ thể nhưng hoàn toàn lạ lẫm.

Hai tay cô đan vào với nhau, hơi thở cũng có chút nặng nhọc, có lẽ những suy nghĩ vẫn đang dần vất trong cô.

- Đêm qua tôi nghe thấy em khóc. Em sợ tôi tới vậy à? - Anh bất chợt hỏi cô nhưng mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước khiến cô giật bản mình.

- K...không. em. - Cô lúng túng trả lời.

- Hôm qua tôi hơi nóng tính, em đừng để bụng. - Anh lạnh lùng nói.

- Vâng. - Cô đáp trả bằng giọng điệu nhẹ xuống nhưng đậm buồn.

Bỗng anh dùng tay cởi chiếc cà vạt đang đeo trên cổ ra, vòng tay buộc nó che mắt cô.

Cô ngạc nhiên đặt tay lên mắt mình, lời nói có chút bối rối.

- Gì vậy? - Cô ngạc nhiên.

- Đền bù. - Anh thì thầm nhỏ vào tai cô bằng ngữ điệu quyến rũ vô cùng, đồng thời anh cần nhẹ vào vành tai cô.

- V... Victor... Tại đây sao? - Giọng cô thể hiện một chút sợ hãi, hai má cũng ửng đỏ.

Anh chỉ bật cười rồi đặt nhẹ tay lên đầu cô, không nói thêm câu nào.

Dừng xe, anh nhẹ nhàng đưa cô xuống, hai tay cô bám nhẹ vào tay áo anh, từng bước đi chậm chậm mà chắc.

- Em bỏ cái này ra được chưa? - Cô đặt tay lên chiếc cà vạt, miệng hỏi nhỏ.

Bất chợt anh dừng lại, một tay rút nhẹ chiếc cà vạt đang che mắt cô rồi cầm nó trên tay. Cô ngỡ ngàng mở mắt ra.

Căn biệt thự rộng lớn đang hiện ngay trước mắt cô, tính sơ qua chắc cũng khoảng 150m², chỉ vón vẹn hai tầng rất trang trọng, xa hoa.

Cô há hốc mồm, mắt cũng mở to vì ngạc nhiên không thể thốt nên lời.

Thấy cô có biểu cảm như vậy, anh thích thú cười nhếch mép.

Cô dụi mắt liên tục, lập tức quay ngoắt sang anh.

- Đ...đây là... - Cô lắp bắp không thành lời.

- Nhà của tôi và em. - Anh cười nửa miệng khiến cô vẫn không thể tin vào mắt mình. Đồng thời cũng đưa cho cô một chiếc chìa khóa.

Cô sung sướng nhảy cẫng lên, đồng thời vòng tay ôm lấy cổ anh, nhưn cổ thơm "chụt" vào má.

Anh cũng ngạc nhiên, đôi mày nhưn lên rồi nhìn cô.

Lúc này cô mới định hình được hành động vừa làm, ban nãy là do quá phấn khích mà đã...

Nhưng anh không bận tâm, ngược lại, bàn tay ấm áp của anh giờ lên, luồn nhẹ vào mái tóc màu nâu vàng của cô.

Đôi mắt anh nhắm hờ lại, bờ môi cũng dần ghé sát, cô cũng vì thế mà cô nhưn cổ lên, khóa môi anh.

Nụ hôn nhẹ nhàng nhưng cũng mãnh liệt vô cùng, đầu lưỡi của anh nhẹ tách môi của cô ra, luồn vào khoang miệng ấm nóng của cô mà khuấy đảo.

Cảm giác này, khiến con tim cô run lên vì kích thích, dù chỉ một nụ hôn của anh cũng đã khiến cô phải bồi hồi.

Bỗng túi quần anh rung lên, bắt giắc anh buông cô ra, lấy chiếc điện thoại ra từ túi và áp vào tai.

Người gọi là ai hay họ nói về chuyện gì cô đều không biết, xuyên suốt cả cuộc điện thoại, anh chỉ nói vồn vện một câu "Tôi sẽ tới ngay." rồi tắt máy, chỉ biết là công việc.

- Trong đó có đồ hết rồi, nhưng tôi có việc phải đi ngay, em tự đi tham quan nhà nhé. - Anh ra lệnh nhẹ nhàng.

- Vâng. - Cô đáp trả anh cùng một nụ cười tươi tắn, rạng rỡ.

- Nếu đói thì ra ngoài ăn, còn tiền không hay là? - Anh cầm lấy chiếc ví da trên tay rồi nhìn cô.

- Em còn tiền, anh yên tâm. - Cô mỉm cười.

Nghe cô nói vậy, anh chỉ khẽ gật đầu rồi bắt taxi đi luôn. Cô hít vào thật sâu rồi thở phào ra như lấy sức, liền bấm bấm bước vào trong.

***

Căn cứ của The Demons vốn u ám, giờ đây không một bóng người lại càng thêm đen tối.

Victor đưa mắt nhìn xung quanh, nơi đây vắng lặng bỗng có một âm thanh khá lớn ngày một rõ hơn.

Một chàng trai với mái tóc đen dài, chiếc mũ cao bồi được đội trên đầu, chạy tới vô cùng gấp gáp nhưng thấy anh liền phanh gấp lại.

- Ô Victor, lâu lắm không gặp, có chuyện gì à? - Cậu ta thờ hờn nhìn Victor.

- À, tôi gặp Angela có chút chuyện, mọi người đâu cả rồi? - Anh tò mò nhìn xung quanh.

- Cô ấy trong phòng, còn ông già với Josh đi Vegas rồi. - Chàng trai gãi tai cười khi khi.

- Thôi tôi đi trước nhé, muộn mất rồi! - Nói rồi Mike tức tốc chạy đi ngay.

Anh cũng không phản ứng gì, chỉ đi thẳng tới phòng cô và mở cửa, đưa mắt nhìn quanh căn phòng không bóng người ấy.

- Angie? - Anh lên tiếng hỏi.

Không thấy ai trả lời, anh liền bước vào trong cánh cửa ấy, tiếng nước chảy từ nhà tắm phát ra, anh cũng đoán được cô đang trong đó.

Một hồi sau một chuyến bay dài, anh liền đặt lưng tựa vào chiếc ghế sofa cỡ lớn trong phòng của cô.

Hai tay anh buông thõng, cổ cũng ngửa ra, kê vào lưng ghế, hai mắt nhắm hờ lại.

Tới lúc mở mắt ra, một khuôn mặt xinh đẹp tới hút hồn đã hiện ra ngay trước mắt anh.

Cô gái với mái tóc màu tím mím cười đầy gọi cảm khi thấy anh thức dậy, tay cầm một cốc nước đá.

Anh thẳng đầu dậy, cô cũng vòng tay ôm lấy cổ anh từ phía sau, giọng nói nũng nịu, ngọt ngào của cô thổi nhẹ vào tai anh.

- Anh hư lắm nhé! Tự dưng biệt tăm đi đâu, chẳng nói cho em biết gì cả! - Cô giả giọng trách móc anh.

- Tôi phải về Việt Nam có việc. - Anh cười trừ.

- Hư lắm! - Nói rồi cô dí nhẹ cốc nước đá vào cổ anh.

- Lạnh! - Anh thốt lên nhẹ nhàng, cô thích thú cười khoái chí khi thấy biểu cảm đó của anh.

Angela khẽ vòng ra trước, đặt cốc nước đá lên bàn, đứng ra xa nhìn anh.

- Sao? Anh thấy kích thích khi em mặc thế này à? - Cô chống một tay vào hông, hất mặt lên coi bộ rất kênh kiệu.

- Không. - Anh thản nhiên trả lời, đồng thời chỉ tay vào chiếc áo choàng tắm mà cô đang mặc trên người.

- Nhưng nếu em cởi nó ra thì có thể đấy. - Anh nói bằng một giọng khiêu khích cô, cùng với ánh mắt của một con thú đói khát như hiện tại, khó thể phủ nhận anh có một sức hút nhất định.

Cô bật cười nhỏ nhẹ thành tiếng, liền quay lưng lại với anh, tay cầm vào vai áo, khẽ kéo xuống từ từ.

Môi cô được cắn nhẹ đầy gọi tỉnh, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía người đàn ông đang ngồi kia.

Vai áo trễ xuống để lộ bờ vai trắng bóc, mịn màng ẩn hiện dưới dây áo lót màu đen.

Hông cô đánh qua đánh lại, uyển chuyển điệu nghệ khiến anh nóng mắt vô cùng.

Chẳng mấy chốc, chiếc áo choàng tụt xuống khỏi người cô, bộ bikini ren với màu đen huyền bí, gọi tỉnh của cô đã được phơi bày trước mặt anh.

Thấy anh vẫn giữ nguyên bộ dạng điềm tĩnh như vậy, cô cảm thấy tức tối vô cùng.

- Sao? Vẫn không đủ quyến rũ với anh à? - Cô bạo miệng rồi mạnh dạn tiến tới trước mặt anh, ngồi xuống đùi người đàn ông trẻ.

- Tôi đâu có nói gì. - Anh cười gượng gạo cho qua.

Cô giơ hai tay lên và đặt lên hai bên xương hàm của anh, đôi môi căng mọng cứ thế mà ghé sát vào.

Bỗng điện thoại của anh lại rung lên, theo phản xạ, anh liền quay ngoắt mặt về phía chiếc điện thoại, nụ hôn nồng cháy của cô lỡ trao nhầm cho má anh.

- Vậy tôi sẽ tới ngay. - Anh nói qua điện thoại rồi cúp máy, đồng thời cũng gạt cô xuống khỏi đùi.

Cô gái ngo ngác nhìn anh, bất chợt tức giận nói thật lớn tên anh.

- Victor! - Cô thốt lên đầy tức tối.

- Tôi sẽ đền bù cho em sau. - Anh chỉnh lại quần áo rồi quay lưng bỏ đi.

Trong lúc cô còn giãy nẩy vì hành động phũ phàng ấy, cái giọng trầm ấm áp của anh lại vang lên.

- Đêm nay mong em không ngủ sớm quá. Tôi không muốn làm một mình. - Anh nhếch mép nói một câu ẩn ý, cô cũng bật cười theo ý hiểu của mình.

Bạn đang đọc truyện *[Tình Yêu Thâm Kín]* *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ngoan đi

Chiếc xe taxi đỗ kít lại ngay trước cổng một dinh thự sang trọng mà cô kính.

Anh dùng tay gõ cửa, một cô gái trẻ mở cánh cửa to lớn ra, khẽ cúi đầu trước anh.

- Mời anh đi lối này. - Cô đưa tay chỉ ra phía sau lưng mình.

Anh gạt đầu rồi bước theo cô, cả ngôi nhà to lớn này chỉ vồn vện hai người phụ nữ yếu đuối này hay sao?

Cánh cửa của thư phòng được mở ra từ từ, người phụ nữ trẻ đẹp ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế sofa, nhẹ nhàng quay đầu nhìn anh.

Anh nhếch mép cười khệnh, hai tay đút vào túi quần, ung dung bước vào trong.

- Có gì mà phu nhân lại gọi tôi tới gấp như vậy? - Anh nói bằng giọng điệu khệnh khạo.

- Phải chăng nhớ tôi? - Anh hơi nghiêng đầu sang một bên, nụ cười nửa miệng ấy trông rất cuốn hút.

- Không. - Trịnh Uyển Nhi trả lời thẳng thừng, vẻ mặt cũng điềm tĩnh như thường ngày.

Victor ngồi xuống chiếc sofa đối diện vị phu nhân quyền quý, chân vắt ngang, hai bàn tay đan lại với nhau đặt trước đùi rất có khí thế.

- Còn lí do nào thích hợp hơn sao? - Anh nhướn mày hỏi cô, điệu bộ trêu ngươi trông rất ghét.

Trịnh phu nhân mắt nhắm hờ lại, miệng khẽ thở dài một tiếng. Tính cách của Victor cứ vậy, không hề có thuốc chữa.

- Việc lần này là ta đã mang ơn cậu nhưng chưa có dịp trả ơn. Hy vọng cậu chưa ăn tối. - Cô ngo ngoe lời mời một cách nhẹ nhàng.

Victor chỉ lặng nhìn Trịnh Uyên Nhi, bất giác bật cười.

***

Chiếc bàn ăn dài thướt, cô ngồi đầu này anh ngồi đầu kia, trên mặt bàn bày biện biết bao là đồ ngon món lạ.

Hai tay anh cầm dao, đĩa, khéo léo cắt miếng bít tết ra thành từng miếng nhỏ, đĩa xiên nhẹ vào nó rồi đưa lên miệng.

Vị phu nhân ăn uống một cách điềm đạm, những lúc như thế này càng rõ thần thái quý tộc của mình hơn.

- Phu nhân trả công cho tôi bằng một bữa cơm con như vậy sao? - Anh chống cán dao xuống bàn, đôi môi nhếch lên hỏi ghẹo.

Thấy anh nói vậy, đôi mắt cô ngược lên, liền lấy khăn ăn thấm nhẹ trên môi, nuốt thức ăn trong miệng rồi đáp trả hoàn toàn điềm tĩnh.

- Không, đây chỉ là một phần nhỏ.

- Tôi đùa phu nhân thôi. - Anh cười khẩy một cái rồi cúi gầm xuống và tiếp tục dùng bữa.

Nhưng cô lại không nghĩ giống như anh, khuỷu tay cô huyếch nhẹ vào người hầu gái đang đứng phía sau, cô ta thấy vậy liền gật đầu nghe theo.

Trên tay cô ta cầm theo một chiếc vali nhỏ, nhẹ nhàng tiến tới bên cạnh anh, Victor ngạc nhiên nhìn sang bên, cô hầu gái bất ngờ mở chiếc vali khiến anh phải tròn mắt, cô họng cũng nghẹn lại do sắc thức ăn.

Anh cầm chiếc khăn ăn trên tay, cẩn thận lau miệng rồi chống tay lên bàn nhìn vị phu nhân quyền quý.

- Từng này chẳng phải hơi nhiều sao? - Anh ngạc nhiên vô cùng, khẽ hắng giọng, đồng tử giãn ra nhìn cô.

- Ta mang ơn cậu rồi. - Cô vẫn nói bằng giọng điềm đạm, nét mặt thản nhiên vô cùng.

Anh nhìn số tiền trong vali rồi lại được phen ngạc nhiên nữa, chiếc chìa khóa xe nằm gọn gàng trên đồng tiền.

- Chiếc Mercedes? Phu nhân chắc đùa tôi. - Anh cười khẩy một cái đầy giễu cợt, nhưng khi nhận ra vẻ mặt nghiêm túc đó của Trịnh Uyên Nhi, bất giác anh ngừng lại.

- Chẳng phải phu nhân lái xe được sao? Sao lại cho tôi? - Anh nhướn mày hỏi cô với ánh mắt đầy hoài nghi.

- Ta không ra ngoài bao giờ, mà nó lại cần có người sử dụng, không thể lãng phí được. - Phu nhân khéo léo đùn đẩy cho anh.

- Phu nhân sẽ đi đâu sao? - Anh hắt mắt nhìn cô, đôi mắt đầy ẩn ý như còn ngờ vực.

- Nếu cậu không lấy nó thì ta sẽ cho bỏ đi. - Cô trả lời một cách lạnh nhạt khiến anh phải gờ tay ngăn cản.

- Thôi được rồi! - Victor lớn giọng đầy hốt hoảng.

Sau khi bình tĩnh hơn, anh mới chỉnh lại thế ngồi rồi nhìn cô, đôi môi nhếch lên hỏi nhỏ.

- Phu nhân đã biết ai là kẻ đứng sau cái chết của anh ta chưa?

Ánh mắt cô trĩu xuống vẻ đượm buồn, dường như rất lúng túng không biết phải trả lời thế nào.

Thấy phản ứng của Trịnh phu nhân không mấy tốt đẹp, anh khẽ chau mày như tạo áp lực cho cô

- Ta vẫn chưa tra hỏi hẳn... - Cô trả lời nhẹ nhàng, trong lời nói có chút lo sợ.

- Sao? - Anh đập bàn bất bình, ánh mắt hình viên đạn thể hiện sự tức giận.

- Ta không đủ can đảm... - Ngữ điệu của cô run lên nhẹ nhẹ, khuôn mặt bối rối của cô cứ cúi gầm xuống bàn, đôi mắt lúng túng như cố lẩn tránh ánh nhìn của anh đang hướng thẳng về phía mình.

- Nếu phu nhân không làm được, tôi sẽ làm. - Anh đáp trả bộ dạng đó của cô bằng giọng điệu ngao ngán pha chút tức tối.

Trịnh Uyên Nhi vẫn giữ nguyên bộ dạng đó, đôi mắt trầm trầm nỗi buồn, sâu thẳm trong lòng lại như vỡ vụn cả.

Nhắc tới mấy chuyện tương tự thế này, lòng cô không tài nào nguôi nổi nhớ vô hạn về người chồng đã khuất.

"Thân là phụ nữ, sao cứ phải tỏ ra mạnh mẽ để làm gì?" Anh nhấn mạnh nhìn người phụ nữ yếu đuối ấy.

Victor gờ cổ tay lên, đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ Rolex màu bạc, chớp nhoáng đã hơn 9 rưỡi tối.

Anh thử dài một cái liền lập tức đứng dậy, tay nhấc chiếc áo vest ra khỏi ghế rồi vắt lên vai.

- Phu nhân nghỉ sớm đi, tôi cũng phải đi rồi. Cảm ơn vì bữa tối. - Dứt lời anh cầm lấy chiếc vali trên tay rồi thẳng thừng bước đi.

Vị phu nhân ngồi trên bàn ăn, lặng đưa mắt nhìn theo bóng anh, bỗng một dòng máu tươi chảy xuống ngày một nhiều.

- Phu nhân! Người lại chảy máu cam nữa rồi! - Cô hầu gái hoảng hốt thốt lên, chạy nhanh tới chỗ Uyên Nhi và dùng khăn cầm máu.

Cô hầu gái chep miệng đầy bất lực, nhất thời nhìn phu nhân của mình trong đau xót, lập tức diu người phụ nữ yếu ớt kia vào phòng.

***

Victor trở về với căn cứ u ám bởi một màu đen bí ẩn ấy, mọi người trong đây đã đi hết nên phòng của cô trở nên nổi bật nhất.

Anh bước tới, khẽ đẩy cửa bước vào, người phụ nữ hấp dẫn kia vẫn đang ngồi vắt chân trên ghế sofa, tay lắc ly rượu, miệng trầm ngâm bấm gi đó coi bộ rất tức giận.

Bộ bikini bằng vải ren ấy kết hợp với màu đen quyến rũ đã khoe trọn đường cong trên cơ thể cô khiến cô càng thêm gợi cảm.

Khóe môi anh nhếch lên từ từ, người con gái này khiến anh cao hứng rồi đây.

Victor bước mạnh dạn về phía cô, Angie cũng vì ngạc nhiên mà đặt cốc rượu xuống bàn thật nhanh, quay ngoắt nhìn sang.

Anh đứng cời chiếc áo vest ra và ném lên chiếc ghế sofa gần đó, tay rút điện thoại từ túi ra, đồng thời tắt nguồn.

Victor vòng lên trước mặt cô, nhanh chóng vòng tay lại phía sau lưng và thả một viên thuốc nhỏ vào ly rượu, nó tan nhanh chóng.

Cô chau mày tỏ vẻ ngờ vực, anh ném chiếc điện thoại lên chiếc áo vest, hai tay đang rộng, đôi mày nhướn lên cùng với nụ cười nửa miệng như mời chào cô.

Nữ xạ thủ tài sắc vẹn toàn của The Demons nhẹ cắn môi như một sự đáp trả quyến rũ lời mời chào của anh.

Cô nhấp ngụm rượu cuối cùng, lập tức bước tới, hai tay giữ chặt lấy xương hàm của anh, trao cho anh một nụ hôn nồng nhiệt.

Anh vòng tay và đặt hai bàn tay ấm áp lên eo cô, dần dần hạ xuống hông, anh bóp nhẹ chúng để cảm nhận sự mềm mại.

Nụ hôn này đem đến thật nhiều cảm nhận khác nhau, vị ngọt của đôi môi, hơi nồng của rượu và ấm nóng của hai khoang miệng như đang hòa làm một.

Hai đầu lưỡi quấn chặt với nhau khiến cho các cảm nhận ấy được hòa quyện lại, tạo ra một cảm giác hoàn toàn mới.

Hai chân của người phụ nữ co dần lên, quắp chặt vào người đàn ông, hai tay anh đỡ lấy hông cô, đưa cô lên giường.

Anh mạnh tay hất cô xuống chiếc giường êm ái, cánh tay ấy cũng giơ lên và cời chiếc cà vạt trên cổ mình một cách nhanh chóng.

- Đưa tay đây. - Victor ra lệnh cho cô.

Angela ngờ ngác đưa hai tay về phía trước, giơ ra trước mặt anh. Victor liền chụm hai cổ tay cô lại với nhau và buộc nó chặt lại bằng chiếc cà vạt của mình.

Anh nhanh chóng cời chiếc áo sơ mi ra và ném xuống đất, hai chân bò hẳn lên giường, ghì hai cổ tay bị trói của cô lên trên đầu giường, tư thế anh chủ động, cô bị động thế này rất nóng mắt.

Anh ghé sát mặt vào cô, hơi ấm nóng từ hơi thở của anh phả ra, cô có thể cảm nhận rõ.

- Em muốn tôi phải đền bù em thế nào đây? - Ngữ điệu khiêu khích, gợi tình của anh phả thẳng vào mặt cô khiến người cô nóng ran hơn bao giờ hết.

Anh quỳ thẳng dậy trước mặt cô, tay khẽ vuốt môi rồi dần dần đưa tay xuống xoa nhẹ trên cơ bụng săn chắc của mình, cuối cùng nó dừng lại tại chiếc thắt lưng đã được cời ra một nửa của anh.

- Em thích gì? - Anh tiếp tục kích thích cô bằng những câu hỏi đầy ẩn ý như thế.

Cô khẽ cắn môi rồi nhìn anh từ đầu đến cuối, từng phần trên cơ thể anh cô đều khao khát được chạm đến, được chiếm hữu.

- Tất cả. - Cô cười khúc khích thành tiếng đầy vẻ thích thú, cô như vậy khiến anh cũng bất giác cười nham hiểm.

- Tham vọng của em lớn quá đấy.

Ngay tức khắc, người đàn ông ấy lao đến xâu xé cô như một con thú đói meo.

Một tay anh kéo hạ dây áo lót của cô xuống, để lộ một bên ngực đầy quyến rũ của cô, tay kia nắn bóp bên ngực còn lại.

Anh cắm mặt vào bầu ngực tương đối lớn của cô và liếm, mút mãnh liệt, cô không thể kiềm chế ham muốn dục vọng của mình mà khẽ kêu lên trong sự sung sướng.

Thấy vẫn chưa thỏa mãn, anh lập tức dùng răng cắn nhẹ đầu ngực cô khiến cô thốt lên một tiếng đầy bất ngờ.

- Ah! Nhẹ thôi... - Cô liếc mắt nhìn xuống anh mà miệng xuyết xoa.

- Em thích thế mà. - Anh bật cười trêu chọc cô rồi tiến tới phần dưới.

Như không thể chờ đợi thêm, anh mạnh dạn lột bỏ chiếc quần lót của cô sang một bên, các ngón tay vuốt nhẹ qua "cửa mình" của cô.

- Em ướt nhanh như vậy sao? Dâm dăng hơn tôi tưởng đấy. - Anh lắc đầu khe khẽ, miệng chẹp nhẹ một tiếng như trêu ngươi cô.

Cô mở to mắt nhìn anh, trong người cô bây giờ lạ lẫm, nó như nóng ran lên, như muốn thiêu sống cô.

Vài phút trôi qua, trong cô càng nóng hơn, cô lắc lắc hông như muốn mời gọi anh, khuôn mặt của cô lúc này thật thèm khát.

- Em không chờ được nữa rồi... Cho em được thấy nó đi! - Cô nài nỉ anh bằng giọng rên rỉ, bần loạn.

Anh chỉ cười khẩy một cái khinh khỉnh, cái cách anh nhìn cô cũng thay đổi, anh như muốn ăn tươi nuốt sống cô, nhưng coi bộ còn muốn trêu cô thêm chút nữa

- Em nói gì, tôi không hiểu. - Anh nghiêng đầu giả bộ ngây thơ, không hiểu ý cô nói.

Lúc trước anh đã chọc cho cô thèm khát "nó" rồi bỏ đi, giờ lại nói thế này chắc chắn là cố ý.

- Đừng đùa nữa! - Cô giãy nảy lên vì con ham muốn của bản thân cứ dâng lên từng giây từng giây một.

- Tôi không hiểu cách nói ẩn ý đâu. - Anh vẫn nhìn xung quanh như không hiểu ý cô, vẻ mặt vô tội vạ ấy khiến cô như phát điên.

- Trong em nóng quá... anh đã thả cái gì vào cốc rượu hả?! - Cô thở hổn hển, cô dạn ra từng câu từng chữ.

- Thuốc kích dục. - Anh trả lời ngắn gọn, nụ cười trên môi anh cũng thêm phần nguy hiểm

Không thể tin anh có thể dùng trò này, muốn cô phải làm sao đây. Cơ thể cô đang nóng lên, nóng hơn, nóng hơn nữa, nước ở dưới đó cũng tiết ra nhiều hơn.

Như không thể chịu đựng được nữa, cô bất giác thốt lên câu nói ấy, tâm trí như không còn kiểm soát được nữa.

- Nhét thứ của anh vào trong em đi! Nhanh lên! - Cô nhắm nghiền mắt lại, van xin, nài nỉ anh trong sự thèm khát tột độ.

Thấy bộ dạng này của cô, anh thích thú đến nhường nào, tay lập tức kéo mở khóa quần, mạnh bạo nhét thứ cương cứng, mạnh mẽ đó vào trong cô.

Cô thét lên khi nó đâm vào trong, vì cô đã ướt sẵn nên anh chỉ việc đâm vào nhanh hơn, mạnh hơn, hông anh chuyển động rất chuyên nghiệp.

Cô rên rỉ trong sung sướng, âm thanh "nhóp nhép" kết hợp với tiếng thở của cô khiến anh càng thêm kích thích.

- Nữa đi, nữa đi! - Cô khao khát nó hơn bao giờ hết, hai tay bị anh giữ chặt, ghì trên đầu giường.

Anh đẩy mỗi lúc một mạnh và nhanh hơn, thậm chí còn nghiêng răng và nhấc nhò cô.

- Ngoan đi, rồi tôi sẽ chiều hết. - Hông anh lắc theo từng nhịp, từng tiếng "nắc" thật mãnh liệt.

Âm thanh hoan ái bao phủ khắp căn phòng, biết bao tư thế đã được anh áp dụng với cô trong đêm nay.

Đêm nay là đêm dài bất tận.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thảm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Mục tiêu

Thức dậy lúc sáng sớm với một bông hồng nằm kế bên là chuyện cơm bữa của Victor.

Anh liếc mắt nhìn sang bên cạnh mình, nữ xạ thủ nổi tiếng tài giỏi và quyến rũ của The Demons vẫn say giấc nồng.

Đêm qua họ đã cùng trải qua những giờ phút mặn nồng và tràn đầy vui thú, ánh mắt đêm qua anh dành cho cô thế nào thì giờ đây hoàn toàn ngược lại.

Lạnh lùng vén chăn rồi bước xuống giường, anh mặc chiếc quần vào rồi cầm lấy áo sơ mi trên tay, bước ra khỏi phòng cô một cách thâm lặng.

Dáng vẻ anh vẫn bình thản như vậy, khuôn mặt có lúc còn ngái ngủ, trở nên thờ ơ, hờ hững với mọi thứ xung quanh, đôi chân bước về phía phòng khách.

Chiếc áo sơ mi anh vẫn cầm trên tay, thậm chí còn chẳng thèm mặc lên người, bất chợt một giọng nói quen thuộc từ một người đàn ông trung niên cất lên từ phía sau lưng khiến anh giật mình, tay cầm chiếc áo bỗng co nhẹ, che đi phần cơ bụng săn chắc.

- Hừm, tôi cũng không ngạc nhiên lắm đâu. - Người đàn ông đó đưa mắt nhìn Victor từ đầu tới cuối.

Thấy vậy, anh chỉ biết đánh mắt về phía khác, cười nhếch mép che giấu vẻ ngại ngùng nhất thời của mình.

- Ông về sớm hơn tôi tưởng. - Victor sớm lấy lại khí chất lạnh lùng và hừng hờ vốn có, đồng thời mặc áo vào người.

- Ít ra tôi vẫn dành cho hai người một đêm trọn vẹn. - Lão trùm của The Demons bỗng cười khàn khạch cô ý trêu chọc anh.

Thấy anh không có phản ứng gì, cũng không có dấu hiệu của sự vội vã, ông mới tiếp lời.

- Bây giờ cậu rảnh chứ? Tôi có một số chuyện cần bàn bạc. - Giọng điệu ông trở nên chắc hơn, ánh mắt cũng thay đổi, thâm sâu trong phút chốc.

***

Ánh nắng ban mai len nhẹ qua tấm rèm mỏng, chiếu sáng vào căn phòng rộng rãi, thoáng đãng của cô.

Erena nheo nhắm mắt, ngồi dậy rồi vươn vai một cái thật sảng khoái để đón chào ngày mới.

Cô mở tủ quần áo ra, chọn lựa một bộ trang phục thật thoải mái, mát mẻ, dễ vận động. Chiếc quần soóc bò rách cùng với chiếc áo phông trắng đơn giản khiến cô trông thật năng động, tươi trẻ.

Mái tóc màu nâu vàng cũng được búi gọn thành túm sau đầu như củ tỏi, nụ cười rạng rỡ trên môi cô lại nở ra như đã sẵn sàng bắt đầu một ngày.

Suốt một buổi sáng, cô dành trọn thời gian của mình trong việc...sắp xếp những đồ dùng trong ngôi nhà sao cho vừa ý nhất, tới cả quần áo của anh, cô cũng xếp chúng từ vali vào tủ.

Căn biệt thự ngăn nắp, gọn gàng khiến cô vô cùng sung sướng.

Erena vốn rất thích nấu ăn, nên việc chuẩn bị bữa ăn hằng ngày cho Victor luôn được cô ưu tiên và điều đó khiến cô cảm thấy hạnh phúc, nó thật ấm áp, như thể anh và cô là người một nhà theo đúng nghĩa.

Căn bếp vốn đã được trang trí, bày biện vô cùng đẹp ngay từ khi cô mới bước vào nơi này, tuy nhiên, tủ lạnh lại trống không.

"Xem ra lại phải đi siêu thị một chuyến rồi." Erena thầm nghĩ rồi tùm tùm cười, nhìn lên đồng hồ thấy đã 9 giờ sáng, nếu không nhanh thì siêu thị sẽ hết đồ tươi ngon.

Ngay tức khắc, cô cầm ví theo người rồi nhanh chóng bắt taxi tới siêu thị, thậm chí còn chưa thay trang phục, hay cô không bận tâm.

***

Hai người đàn ông, một trẻ, một trung niên ngồi đối diện tại một quán cà phê hạng sang, nhâm nhi cốc cappuccino.

- Tôi đang vương một vụ ở The Bronx. Là công cuộc vận chuyển hàng gặp vấn đề. - Ông ta đan hai tay vào với nhau và đặt lên bàn, cái cách ông nhìn anh như có ẩn ý.

- Là một vụ nữa tôi được hợp tác với The Demons sao? Vinh dự thật đấy. - Anh nhếch mép cười đắc ý, ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn.

- Không, lần này chỉ có cậu thôi. The Demons có việc khác phải làm rồi. - Ông trả lời một cách kiên định.

- Hừm. - Anh thờ dãi ngẫm nghĩ.

- Cậu luôn có cơ hội được vào The Demons, cậu biết mà. - Ông nhướn mày nhìn vào anh, giọng điệu có phần coi mở hơn.

- Tôi không thích gò bó. - Anh chấp hai tay lại, đặt lên đùi, vắt ngang chân rất uy nghi.

Nghe vậy, ông ta cũng chỉ biết tặc lưỡi chấp thuận theo ý anh. Một tay cầm li cà phê lên và nhấp một ngụm.

- Bạn gái cậu vẫn khỏe chứ, Erena phải không nhỉ? - Ông chợt nhớ ra, hai mắt hơi nheo lại hỏi anh.

- Chỉ là bạn. - Anh nhếch mép cười khẩy một cái rồi nhấp một ngụm cà phê, điệu bộ trả lời rất vô tình.

- Tôi không biết rõ mối quan hệ của hai người, nhưng dựa vào cách cậu nhìn cô bé, dường như cô bé ấy rất quan trọng đối với cậu. - Ông chẹp miệng rồi nói.

Nghe ông nói, ánh mắt anh bỗng hiện lên những suy tư trầm lắng, chỉ mình hiểu, chỉ mình thấu.

Nhưng tất cả chỉ là nhất thời, đôi mắt màu nâu sẫm ấy bỗng chuyển sang vẻ lạnh lùng, thờ ơ vốn có của nó.

- Vớ vẩn. - Anh trả lời ngắn gọn mà hàm súc, miệng nhấp một ngụm cà phê rồi tựa lưng vào ghế, đánh mắt nhìn ra ngoài.

***

Victor đã lỡ để quên chiếc ví ở nơi của Angie, như có có để tới được nhà anh, cô cười mỉm một cái thật sắc sảo rồi bận lên mình một bộ váy bó sát lấy người rất quyến rũ, cùng với màu đỏ rực rỡ, các đường cong hoàn hảo của cô được hiện lên rất rõ.

Cầm chiếc túi xách tay hiệu Prada ở trên tay, cô bắt taxi và tới ngôi nhà mà anh đã thuê, nhưng rồi lại âm thầm bỏ đi.

"Họ trả phòng lâu rồi, chuyển đi đâu thì tôi không biết." Câu trả lời vô cùng thật thà của bà chủ nhà đã khiến tâm trạng cô thay đổi, đôi mày cô chau lại tỏ vẻ không vừa lòng.

Angie dăm chiêu, suy ngẫm, Victor không hề nói cho cô biết chuyện này, mắt cô liếc nhìn xung quanh.

Bất chợt nhận ra mái tóc nâu, vàng đáng ghét đó vừa rời khỏi siêu thị và đang tiến tới hướng cô, cô gái cúi gầm mặt xuống những chiếc túi nilon như đang dìm gục đó.

Thấy vậy, bất giác khóe môi cô nhếch lên đầy gian xảo, liền tự tin rào bước về phía trước.

"Bịch!", tiếng va chạm nhẹ kêu lên, cô gái với mái tóc búi củ tỏi liền lúng túng ngẩng mặt dậy.

- Ôi, tôi xin lỗi...Angela? - Erena thốt lên vì ngạc nhiên, hai mắt mở to nhìn người phụ nữ đầy mưu mô trước mặt mình.

Nữ xạ thủ đáp trả về lúng túng, bất ngờ ấy của Erena bằng cái nhìn đầy khinh thường từ trên xuống dưới cô gái trẻ cùng với nụ cười khinh khỉnh.

- Cô vẫn vậy sao? Vẫn ăn bám người đàn ông của tôi à? - Angie gằn giọng đầy khinh thường, đôi mắt cô cũng chứa ẩn sự đáng sợ.

- Gì? Người đàn ông của chị sao? Hai người đang hẹn hò à? - Erena chau mày đầy vẻ khiêu khích.

Câu hỏi của Erena như cổ ý vụn vẹo, làm khó cô, Angie đánh mắt nhìn chỗ khác, liền trả lời gượng gạo.

- Gần như là vậy. - Angie uốn lưỡi nói với giọng điệu bình thản.

- Chị thật sự tin rằng dự vọng có thể xâm chiếm được trái tim lạnh giá của Victor sao? - Erena nhìn cô mà khẽ cười khẩy.

- Chị ngây thơ hơn tôi tưởng đấy. - Erena bật cười khe khẽ, cách cô nhìn Angela như thể đang thương hại.

- Cô thì không ngây thơ sao? Cô nghĩ cô có thể tồn tại bằng việc ăn bám Victor mãi như vậy sao? Cô quả là một gánh nặng rất lớn đấy! - Angela vẫn đáp trả bằng ngữ điệu kích bác nhưng có lẽ đã mất kiểm chế dần.

- Tôi chỉ muốn tốt cho chị. - Erena mỉm cười gượng gạo, ánh mắt đầy ẩn ý màu xanh dương khiến cô thêm phần sắc sảo.

Nhìn thấy đáng vẻ con bé đó như đang khinh thường mình, Angie như điên lên, khó có thể kìm chế được nữa.

- Im mồm! Một con điếm như cô chẳng có tư cách mà xen vào chuyện của tôi! - Angela tức tối lớn tiếng, đôi mắt cô tròn to như muốn nuốt trọn Erena.

- Vậy chị là loại người gì mà để người đàn ông của mình ăn nằm với một con điếm như tôi? - Erena vênh mặt nói một cách thản nhiên, ngữ điệu cùng với đáng vẻ của cô gái trẻ như đang cổ ý khiêu khích nữ xạ thủ quyến rũ này.

Angela tròn tròn mắt, con bé này như muốn cô phải ra tay ngay lập tức vậy.

- Cô...! - Hai bàn tay của Angela nắm chặt lại thành hình nắm đấm.

- Tôi không có nhiều thời gian để nói chuyện với chị, xin phép. - Erena vẫn cúi nhẹ đầu xin phép Angela rất nhẹ nhàng, lễ phép nhưng khiến người phụ nữ cảm giác như cô đang trên người cô.

Angie quay ngoắt người nhìn cô gái trẻ đi ngược lại phía sau lưng mình, mắt hơi nheo lại đầy căm thù, chỉ cần cô ta thờ thối, cô cũng cảm thấy khó chịu đến điên người.

Angela ngồi trong ghế sau của chiếc taxi, nhìn qua cửa kính ra ngoài, người con gái trẻ xách rất nhiều túi nylon bước vào trong một căn biệt thự lớn đã thu hút sự chú ý của cô từ đầu tới cuối.

Lông mày cô chụm vào với nhau, ánh mắt như trầm tư suy ngẫm gì đó.

"Victor, rốt cuộc cô ta là gì của anh mà anh lại đưa cô ta về ở cùng tại một nơi lớn thế này?"

Thở dài một tiếng đầy tức tối, Angie lập tức rút chiếc điện thoại từ trong chiếc túi xách cầm tay hiệu Prada.

Ngón tay chuyển động uyển chuyển trên màn hình điện thoại, bấm từng con số rồi áp tai lên nghe, bộ dạng rất nghiêm trọng, coi bộ gấp gáp.

Đầu dây bên kia đã nhắc lên, cô ngồi thẳng dậy mà nói chuyện nghiêm túc.

- Alo? Nhớ tôi không? - Khóe môi cô lại nhếch lên, nụ cười gian xảo ấy khó lòng mà thay đổi, dễ dàng đem cho người khác sự sợ hãi ít nhiều.

Đầu dây bên kia khẽ vọng lại một tiếng nói rất đỗi khờ khạo của một người đàn ông trung niên.

- Cô Mackent? - Giọng người đàn ông ấy khê cất lên như đã ngóng đợi cuộc gọi này từ lâu.

- Đến bất tỉnh yêu của đời ông đi đi. - Ngữ điệu của cô có chút thách thức nhưng cũng ẩn chứa sự xảo trá.

Cô cúp máy ngay sau đó, cái nhìn đầy thù hận của cô đang nhắm thẳng vào ngôi biệt thự nơi cô gái trẻ kia vẫn đang yên vị trong đó.

Khóe môi cô khẽ nhếch lên, nụ cười ấy thật gian xảo, sắc sảo, Angela như đang chờ đợi một cuộc vui nữa sắp diễn ra.

***

Ở một múi giờ khác, tại Hà Nội, Việt Nam

- Vậy là cậu không thể kết liễu nó? - Người đàn ông quyền lực ngồi tựa lưng trên một chiếc ghế bành khá lớn và êm ái, ánh mắt nghiêm nghị hướng thẳng vào chàng trai đang cúi gầm mặt đằng kia.

Anh ta cúi gầm mặt xuống đất, hai tay nắm chặt lại, chau mày suy ngẫm trong im lặng.

Lão ta căm ghét cái im lặng như vậy, bất giác đập mạnh tay xuống bàn như thể trút hết giận dữ vào đó.

- Vậy để người khác làm. - Ông ra lệnh một cái chắc nịch, đồng thời vẫy tay ra hiệu gọi một chàng trai trẻ tới bên.

Người kia vội miếng băng trên đầu liền tiến tới chỗ ông, cũng khẽ cúi đầu như sẵn sàng đợi lệnh.

- Vụ này xem như là ta giao cho cậu, tìm thêm người rồi xử gọn đi. - Ông thủ thi vào tai cậu ta, đằng kia chỉ biết gật đầu nghe lệnh.

- Ông chủ, cậu ta giỏi hơn trước rất nhiều... - Chàng trai kia nơm nớp lo sợ liền ngẩng mặt dậy, nói lớn như lời cảnh cáo.

- Cậu đi làm việc khác đi. - Ông chỉ tay về phía sau anh ta, ánh mắt hình viên đạn đã gián tiếp thể hiện thái độ của ông, nó giận dữ tới nhường nào.

Cậu ta bất lực, chỉ biết quay gót rồi đi, tiếp đó lão ta cũng đã thì thầm dằn dò vào tai chàng trai kia, khóe môi ông nhếch lên khe khẽ.

Chàng trai khá ngạc nhiên, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh người con gái đó, nhưng lệnh không thể cãi lại, chỉ biết nghe theo.

Thấy người anh, người bạn kia vẫn có dáng vẻ buồn rầu sau khi rời khỏi căn phòng đó, chàng trai vội miếng băng trên đầu bước nhẹ tới từ phía sau, cất tiếng như muốn an ủi.

- Alpha, nếu tiền bối không thể giết anh ta. Em sẽ làm. - Ngữ điệu của cậu ta thể hiện sự quyết đoán, ánh mắt như tóe tia lửa quyết tâm.

Alpha ngập ngừng ngoái cổ nhìn cậu ta, ánh mắt anh nhẹ nhàng như một con cún con, như thể đang van xin cậu trai đó.

- Không được làm hại cô ấy. Nhất quyết không được.

Chàng trai kia đứng thẫn người, quả nhiên người chung thủy nhất vẫn luôn là người đáng thương nhất.

Nào có ai ngờ một người vốn mạnh mẽ, giết người như cơm bữa như Alpha lại có ngày yếu mềm như vậy khi nhắc tới một người con gái cơ chứ?

- Em sẽ đưa cậu ấy về. Nhưng nếu không được, tiền bồi hãy quên cô ấy đi. - Ngữ điệu mạnh mẽ, quyết tâm của chàng trai này đã khiến Alpha phải đắn đo đến nhường nào.

Đâu phải từ bỏ một người mà mình một mực thương yêu là dễ dàng?

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Gặp lại

Chiếc xe Mercedes màu bạc phóng như bay trên đường xá, nhanh chóng đưa hai người đàn ông về với căn cứ.

- Cậu nói cậu bạn mà, có chuyện gì nữa sao? - Người đàn ông lớn tuổi ngạc nhiên, ngoái mặt nhìn anh khi bước xuống xe.

- Tôi quên ví ở chỗ của Angela. - Anh cười gượng gạo rồi xuống xe theo ông.

Vừa đặt chân vào trong, cả hai người đều rất bất ngờ khi thấy cô nàng đã ngồi đó từ khi nào.

- Anh quên ví. - Cô mỉm cười tủm tỉm, một tay giơ chiếc ví của anh lên.

- Ang, cô không đi với Josh và Mike sao? Họ đã đi từ sáng nay rồi! - Người đàn ông thốt lên đầy bất ngờ, mắt mở to nhìn chăm chăm vào cô.

- Tôi nghĩ lại rồi. Tôi sẽ đi với Victor. - Cô thản nhiên đứng dậy, bước xoắn chân tới bên anh và trả lại chiếc ví.

- Ang! - Người đàn ông trung niên gât lên một tiếng.

- Sếp, Mike và Josh có thể tự lo liệu mà. - Người phụ nữ trẻ vẫy tay cho qua, trên môi nở nụ cười giấu cợt.

Ông ta nhăn mặt một lúc rồi thôi, liền ngồi phịch xuống sofa rồi nhấp một ngụm nước lọc.

Angela nhìn ông ta rồi cười thích thú, vẻ ngoài nhìn vậy thôi chứ ông đã đồng ý rồi, tính ông cũng khá dễ dãi.

Lập tức cô đưa mắt sang nhìn người đàn ông cao to ở bên cạnh, hai tay ôm lấy cánh tay cơ bắp ấy, nụ cười của cô thật hạnh phúc, nhưng anh đã gạt tay cô ra một cách vô tình, đồng thời ngồi xuống ghế sofa đối diện ông.

- Lần này là gì đây? - Victor ngồi khom người, hai khuỷu tay tì lên đùi.

- Một vụ buôn bán ma túy nhỏ, nhưng hơi khó khăn một chút. - Ông nhăn mặt.

- Hấn không muốn hợp tác với ta, thật sự ta rất cần chỗ hàng đó. - Ông lắc đầu ngao ngán, hai tay vò đầu bứt tóc đầy bất lực.

- Jason Drable, hấn ta nổi tiếng kiêu ngạo mà! - Angela gất gồng bữu môi, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt đánh về hướng khác thể hiện rõ sự bức bối.

Victor đưa mắt nhìn cô, tuy nhiên vẻ mặt anh vẫn bình thản như vậy, chưa từng có nhiệm vụ nào là quá khó khăn đối với chàng trai này.

- Hơ! - Angie hất giọng như thể vừa chợt nhớ ra gì đó.

- Cả em gái của hấn nữa. Khi thật, cái con giả tạo đó... - Cô nghiêng răng ken két, đôi mắt nhìn vào vô định nhưng coi bộ chứa đầy căm ghét.

Victor bật cười nhìn cô ta, cũng vì tò mò, anh đã hỏi.

- Em gái hấn là ai?

- Vivian Drable. - Angie đáp trả sự tò mò của anh bằng một câu cụt ngủn, biểu lộ rõ sự gất gồng.

Nghe tới đây, anh giật mình sức nhỏ, khoe môi anh nhếch lên khe khẽ nhưng đầy nham hiểm.

"Chuyện này vui rồi đây."

***

Cánh cửa căn biệt thự ngàn đô vừa mở ra, Victor trở về để chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi tới The Bronx lần này.

Căn nhà sáng bóng, sạch sẽ, gọn gàng khiến đôi mắt anh mở to ngạc nhiên, đôi mắt ấy liếc nhìn xung quanh như tìm kiếm một bóng hình, từng bước chân tiến vào sâu hơn.

Erena trên tay cầm rô quần áo bước vào từ sân sau, trang phục ở nhà của cô thật mát mẻ, năng động khiến anh hơi ngạc nhiên.

- Anh về rồi à? Có muốn ăn gì không? - Cô cất tiếng hỏi nhẹ nhàng, hai tay đặt chiếc rô quần áo lên bàn là ủi.

- Không, tôi về chuẩn bị đồ. - Anh trả lời lạnh lùng, đôi mắt vẫn hướng về phía cô.

- Tôi sẽ tới The Bronx vài ngày. - Anh đứng thẳng người, hai tay đút túi quần. Khuôn mặt vẫn thản nhiên vô tình như vậy, mắt nhìn cô chằm chằm.

Erena dừng tay, đưa đôi mắt màu xanh thẳm như đại dương nhìn anh, cô biết anh định nói gì, luôn luôn là câu hỏi đó, nhưng lần này câu trả lời của cô lại khác.

"Cô quả là một gánh nặng lớn đấy!" Câu nói ấy của Angela lại một lần nữa văng vẳng trong trí óc của Erena, cô thở dài phiền muộn, đôi môi cong lên.

- Em sẽ ở đây.

Câu trả lời hết sức vô tư nhưng không kém chắc chắn của cô khiến anh ngạc nhiên.

- Em chắc chưa? - Victor nhướn mày hỏi cô.

- Em tự lo liệu được mà, anh đừng lo. - Cô gật đầu trả lời một cách hồn nhiên để anh an tâm.

Thế nhưng, cái quay lưng đầy vô tình và lời nói lạnh như băng ấy là tất cả những gì cô nhận lại được.

- Tôi không lo, chỉ là nếu em gặp chuyện thì sẽ phiền phức lắm.

Erena lạnh nhìn anh đi lên tầng, trong lòng lại hựt hẫng đôi phần, nhưng nhiều rồi cũng quen.

Cô đã quyết định không trở thành gánh nặng của anh, không thể cái gì cũng một tay anh che chở, một tay anh nâng đỡ.

***

Anh nhét chiếc vali đựng đồ vào trong cốp xe, một tay cầm vô lăng, đánh xe tới một cửa hàng trang sức đắt tiền.

Tuy nhiên, thay vì chọn lựa kĩ càng món trang sức ấy, anh đã nhờ nhân viên chọn hộ, đồng thời gói đẹp để trong chiếc hộp đỏ nhỏ nhắn.

Một chiếc vòng cổ bạc với mặt dây chuyền hình trái tim cách điệu rất dễ thương.

Chiếc Mercedes bạc dừng lại, cô gái trẻ đẹp với mái tóc màu hồng ombre tím, đuôi tóc xoắn thành lọn nhẹ nhàng bước lên ghế trước của xe.

Một tay anh cầm vô lăng, một tay đặt hồ lên phần đệm tay bên phải, đôi mắt xa xăm nhìn về phía trước.

Angela quay mặt nhìn người đàn ông đang cầm lái, nhìn từ góc nghiêng này, xương hàm anh nhô ra rõ rệt thể hiện vẻ mạnh mẽ, khỏe khoắn.

Chiếc mũi cao thẳng tắp cùng với ánh mắt hững hờ, vô tình ấy đã khiến cô bất giác mỉm cười.

Nhìn bàn tay gân guốc, to lớn của anh đang đặt bên cạnh mình, bàn tay nhỏ bé của cô liền mon men tới, khẽ chạm vào tay anh.

Victor giật mình rút tay lại, mắt cũng đánh về phía cô trong giây lát rồi lại nhìn thẳng về phía trước, chiếc hộp nhỏ màu đỏ cũng vì thế mà hé ra khỏi túi áo anh.

Đôi mắt cô sáng lên, đồng tử giãn ra, đồng thời hai bên khóe môi nhếch nhẹ, tủm tỉm cười thầm.

Tới nơi, Victor đỗ xe rồi cùng cô nàng gọi cảm Angela bước vào trong.

Chiếc váy hai dây ngắn cũn cỡn của cô kết hợp với quần tất lưới màu đen khiến cô càng thêm phần quyến rũ, đồng thời tôn thêm sắc vóc cho cô.

Vòng một đầy đặn, căng tròn của cô đã thu hút mọi ánh nhìn từ cánh đàn ông khi bước chân vào bên trong hộp đêm do The Python* đứng tên.

*Mãng xà.

Mới bước vào địa phận của chúng, tim Victor khẽ run lên, một niềm báo không mấy vui vẻ gì.

Cảnh tượng nơi đây thật sự ma mị, u ám tới không ngờ. Một màu đen làm chủ đạo khiến nơi đây càng thêm đáng sợ, những tấm da rắn trên tường được trang trí một cách đại trà đem lại cảm giác đáng sợ.

Một gã to lớn chừng 2m, người xăm đầy những hình đáng sợ liền chặn ngang đường hai người.

- Các người muốn gì? - Hắn đứng thẳng người, hai tay chấp lại phía thân trước, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng xuống họ.

- Chúng tôi tới để gặp JD. - Victor lên tiếng, hai tay thản nhiên rút túi quần.

Hắn ta neho mắt nhìn anh nhưng cũng quay lưng đưa hai người đi ngay sau đó.

Bóng lưng cao lớn ấy dẫn đầu, đưa họ vào một căn phòng lớn được ngăn cách với sàn nhảy bằng một tấm rèm ren da rắn.

Một người đàn ông chừng chạc chừng 30 tuổi đang ngồi thoải mái trên chiếc sofa dài, chân vắt chữ ngũ, trên tay cầm một sấp giấy tờ.

Người đàn ông sở hữu khuôn mặt ưa nhìn, mái tóc ngắn húi cua màu vàng hoe, bộ vest anh ta bận trên người cũng khá đắt tiền, khiến thần thái quyền quý của hắn.

Cả hai bước vào trong, người đó bỗng vì thế mà đặt xấp giấy xuống, đôi mắt anh ta nhìn nữ xạ thủ của The Demons như có ý khinh thường.

- Angela Mackent. - Anh ta vênh mặt, đồng thời lên giọng như ngạc nhiên.

- The Python Cave* thật vinh hạnh khi có cô tới thăm. - Hắn nhếch mép cười mỉa mai cô ra mặt.

*Động Mãng Xà.

Biết ý của hắn nhưng đây là địa phận của The Python, cô liền nhẫn nhịn trong lòng, lập tức lên tiếng nhẹ nhàng.

- JD, anh nói quá rồi. Được làm việc với anh là một niềm vinh hạnh lớn với tôi chứ. - Cô cười mỉm tưởng như cởi mở lắm.

- Cô biết rằng tôi không thích làm việc với The Demons. - JD neho mắt nhìn cô, các ngón tay gõ nhẹ lên đùi.

Điều bộ kênh kiệu, ngạo mạn của hắn khiến cô sôi máu nhưng không thể làm gì, The Python đang cầm trong tay số hàng mà bên cô rất cần.

Thấy cô đồng nghiệp có vẻ nín nhịn, khó chịu trước thái độ của hắn, Victor kịp thời lên tiếng.

- Nhưng tôi không làm việc cho The Demons, chỉ là hợp tác cùng. - Victor nở một nụ cười tương đối cởi mở.

Nghe thấy vậy, JD lập tức neho mắt lại, tia chàng trai với mái tóc nhuộm nâu đậm kia từ đầu tới cuối.

- Hình như chúng ta chưa từng gặp trước đây. - Người đàn ông chừng chạc, lịch lãm ấy liền chống tay vào cằm ra vẻ ngẫm nghĩ.

- Phải. Tôi là Victor. - Anh giơ tay ra trước mặt, JD cũng giơ tay ra và bắt lấy, nhưng ánh mắt hắn nhìn hai người vẫn không chút thay đổi.

- Trước kia thì là Zeta. - Victor nói nốt câu, hắn bỗng giật mình, cảm giác như ngờ ngợ nhận ra gì đó.

- Zeta? Của V*? - JD chau mày hỏi bằng giọng ngạc nhiên.

*Tên tổ chức trước kia của Victor, do Phúc Thạch cầm đầu.

- Cậu là người đã triệt phá cả băng đảng của Macao bên Nam Mỹ? - Hắn hỏi với giọng khâm phục vô cùng, đồng thời dùng tay ra hiệu mời họ ngồi xuống ghế.

Victor bật cười ngượng ngùng, miệng chẹp một cái giọng gao, đồng thời miệng thở dài thành tiếng khi nhắc về chuyện cũ.

- Ah, giờ tôi không dùng tên đó nữa, chỉ là Victor thôi. - Victor lắc đầu khe khẽ.

Nghe tới đây, Angela mới như đồ nhào trước tài năng của Victor.

Việc cả băng đảng xã hội đen khét tiếng của mấy năm trước - Macao, trú ẩn tại Nam Mỹ - bị tàn sát một cách tàn nhẫn, không một ai sống sót không phải cô không biết, chỉ là cô không biết kẻ đã ra tay thô bạo như vậy lại chính là người đàn ông gần cô bấy lâu nay.

JD ngẫm nghĩ lại chuyện của mấy năm trước, miệng liền tấm tắc khen ngợi.

- Quả nhiên, tuổi trẻ tài cao.

Miệng hắn nói vậy, trong thâm tâm cũng đã biết anh là ai, nhưng còn một điều gì đó ngờ ngợ, chưa rõ ràng.

Bất chợt, một cô gái trẻ, nhí nhảnh chạy thật nhanh vào nơi được ngăn cách ấy.

Mặc cho sự ngăn cản của những người có vẻ ngoài đáng sợ kia, cô bé vẫn chạy tới đó thật nhanh như muốn khoe gì đó.

- Jason. - Cô bé chạy tới bên JD rồi thì thầm vào tai hắn cùng với nụ cười rạng rỡ, tươi rói trên môi.

Victor nhìn cô bé với cái nhìn đầy thân quen, nụ cười trên môi anh được bao phủ bởi một vẻ hắc ám vô cùng.

Trái ngược với anh, Angela lại rất lấy làm khó chịu, em gái của Jason Drable vốn là người mà cô không ưa, đôi môi cô bĩu ra, ánh nhìn cũng thể hiện rõ sự khó chịu.

Cho tới khi cô gái kia quay mặt lại, không khí nơi đây bỗng trở nên im ắng, đồng tử cô gái nhỏ giãn ra càng to khi thấy người đàn ông đang ngồi tựa lưng thoải mái trên ghế đằng kia.

- Lâu rồi không gặp, Vivian. - Victor giờ nhẹ bàn tay lên như chào cô, khóe môi nhếch lên cười cười.

Cô bé ngập ngừng bước xuống khỏi chiếc ghế sofa, miệng lắp bắp không thành lời.

- Z...Zeta?

Không một ai nói gì tiếp cho tới khi cô bé ấy nhận ra người đàn ông ấy.

- Zeta! - Nụ cười trên môi cô rạng rỡ như ánh mặt trời, ngay tức khắc nhảy bổ vào lòng anh.

Hai tay cô ôm chặt lấy cổ anh, má cứ áp vào khuôn ngực to lớn và ấm áp của anh mà chà xát.

Giữa bao ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, cô vẫn vô tư rúc vào lòng anh như một con mèo con.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thầm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lấy lòng

Những người xung quanh, ai nấy đều há hốc miệng, toàn bộ đôi mắt ngạc nhiên đổ dồn vào hai người.

Victor nhếch nhẹ khóe môi, bàn tay to lớn của anh như cổ gạt nhẹ đôi tay nhỏ nhắn của cô gái trẻ ra khỏi cổ mình, nhưng ngược lại, đôi tay ấy ngày một siết chặt anh hơn.

- Zeta... - Tiểu thư của The Python ôm chặt lấy anh, đôi mắt nhắm hờ lại, cố gắng hít từng chút hương thơm đặc trưng của cơ thể anh.

Cảm giác này, mùi hương này như đem lại cho cô một cảm giác dễ chịu, gọi nhắc lại kỉ niệm của 2 năm về trước.

- Mọi người đang nhìn đây. - Victor gạt cô tiểu thư xinh đẹp, dễ thương ấy sang một bên, một tay chỉnh lại chiếc cà vạt trên cổ cho ngay ngắn.

- Vivian, em quen cậu ta? - Người đàn ông lịch lãm đằng kia cất tiếng hỏi đầy bất ngờ.

- Jason! - Cô gái trẻ giờ giọng hờn dỗi, bất chợt ngồi thẳng người, nhìn thẳng về phía người đàn ông đang có vẻ ngạc nhiên.

- Anh ấy từng giải nguy cho em ở vũ trường vào 2 năm trước, anh không nhớ sao? - Đôi môi dày quyến rũ của cô gái trẻ cong lên, điệu bộ hờn dỗi của cô đã thu hút ánh nhìn đầy khiêu gợi của chàng sát thủ nổi tiếng đào hoa.

Người đàn ông kia ngẫm nghĩ, ngỡ như còn ngờ ngợ rồi bất thành linh há hốc mồm khi nhận ra.

- Là... là cậu? - Người đàn ông mở to mắt nhìn anh, ẩn sâu trong đôi mắt xa xăm ấy là sự thán phục vô cùng lớn lao.

Victor chỉ khẽ cười, đôi mắt nhắm hờ lại ra vẻ khiêm tốn, các ngón tay cũng khẽ gõ lên đùi.

Angela tròn mắt lấy làm ngạc nhiên. "Họ đang nói gì thế?"

Cô tò mò thấy rõ, đôi mắt đổ dồn về phía người đàn ông cạnh mình, suy cho cùng, tới tận bây giờ cô vẫn chưa biết được hết về anh, cứ ngỡ là mình hiểu, mình biết nhưng lại hoàn toàn không.

- Nhưng về việc hợp tác với The Demons, ta cần suy nghĩ đã. - Tên trùm của The Python cười một cách thích thú.

Cách JD nhìn anh thật phóng khoáng, thoải mái, hoàn toàn trái ngược với cái nhìn dành cho nữ xạ thủ quyền rũ.

Từ đầu buổi tới cuối buổi, Angela cũng chẳng thể hé miệng nửa lời, chỉ biết im lặng ngồi nhìn cảnh tình tứ của người đàn ông bên mình cùng với cô tiểu thư đồng đẳng kia.

Hai bàn tay cô nắm chặt lại, đôi mắt thì thoảng liếc sang nhìn cô bé, nó ẩn chứa vẻ ghen ghét, đố kỵ.

- Jason, cho em mượn Zeta tối nay nhé! - Cô em gái của hắn bỗng cười tí mắt lại rất trẻ con, vô tư bám tay vào cổ Victor rồi xin xỏ anh mình.

Nổi tiếng vì chiều chuộng em gái, JD cắn răng ngậm ngùi một lát, liền trả lời lúng túng.

- Anh thì không sao, vấn đề là ở cậu ấy. - Anh ta gãi đầu nhè nhẹ ra vẻ áp úng, khó xử.

Mọi thứ diễn ra theo đúng kế hoạch, Victor khẽ hắng giọng.

- Nếu anh muốn, ngày mai chúng ta sẽ bàn tiếp. Còn bây giờ... - Victor khẽ đánh mắt sang cô gái trẻ vẫn ngồi trên đùi mình như đầy ẩn ý.

Cô gái kia mở to đôi mắt long lanh nhìn anh như muốn xin xỏ gì đó, đôi môi nhếch lên, một nụ cười đáng yêu khiến anh như mất kiểm soát chính bản thân mình.

Tương Victor luôn lạnh lùng, vô tình, nhưng không ngờ anh lại có những lúc ăn nói nhẹ nhàng, dịu dàng tới thế, quả không hổ danh tay sát gái bậc nhất.

Victor quay mặt đi chỗ khác mà im lặng, cô gái kia hiểu ý liền chuyển sang nói với Angie một cách vô tư, hồn nhiên.

- Chỉ tự bắt taxi về nhà có được không? - Nụ cười tươi rói của cô bé khiến nữ xạ thủ quyền rũ này càng thêm tức tối.

- Tôi... - Angela áp úng, bỗng bị chặn họng bởi hành động đỡ cô gái trẻ kia cùng đứng lên của Victor.

- Zeta, mình đi thôi! - Nói rồi cô tiểu thư đồng đẳng kia kéo vội tay anh đi, mặc cho câu trả lời của Angie có là gì đi chăng nữa.

Đề lấy lòng của The Python trong vụ làm ăn lần này, Angela đã phải nín nhịn, phải ngậm ngùi nhìn Victor mở cửa trước chiếc Mercedes màu bạc cho cô gái đó.

Lòng cô quặn lại một hồi, vậy ra cảm giác ghen tuông là như thế này hay sao?

- Ta bản khoán không biết đến bao giờ cậu ta mới nhận ra bộ mặt kia của cô? - JD cười khẩy một cái đầy hiểm họa rồi đứng dậy bỏ đi.

Cô cắn chặt răng, lặng lẽ đánh mắt nhìn theo bóng lưng người đàn ông đang đó với cái nhìn đầy hận thù.

***

Cô bé năm ấy giờ đã lớn rồi, cũng dễ hiểu thôi, giờ cô đã 16, hai năm trước vẫn còn non nớt, chưa hiểu chuyện.

Mái tóc màu đỏ hung giờ đã dài ra tới ngang vai, khuôn mặt cô cũng rõ nét, xinh đẹp hơn, nhưng nhìn kĩ vẫn còn thoáng nét trẻ con.

Thứ duy nhất không hề thay đổi trong suốt 2 năm ròng, có lẽ là tình cảm của cô dành cho người đàn ông đã cứu giúp mình ngày hôm đó.

Chiếc Mercedes bạc lăn bánh trên đường, một tay anh đặt lên vô lăng, tay còn lại chống vào cửa sổ ra vẻ suy tư.

Cô gái trẻ quay sang ngắm nhìn anh, đôi lúc lại cười tủm tỉm rất dễ thương.

Thấy vậy, đôi lúc anh cũng đánh mắt sang nhìn cô đầy vẻ ngạc nhiên.

- Mặt tôi có gì hay sao? - Victor lên tiếng hỏi khe khẽ.

- Không đâu, em chỉ muốn nhìn Zeta lâu thêm chút nữa. - Cô bé trả lời một cách hồn nhiên, vô tư.

Anh khẽ nhún mày lại khó hiểu, đôi môi cũng nhếch lên cười nhẹ.

- Em vẫn chưa tin được rằng em được gặp lại anh sau 2 năm. - Cô bé cười khúc khích bên tai anh.

- Vivian nhớ anh. - Cô tiểu thư đồng đẳng của The Python giương đôi mắt to tròn, long lanh ấy lên nhìn anh.

Victor bất ngờ vì câu nói bất thành linh đó của cô, nhưng không ngạc nhiên mấy. Đôi lúc lại đánh mắt sang nhìn cô, rồi lại nhìn thẳng phía trước.

- Sao anh lại tới The Bronx? - Vivian hỏi bằng giọng tò mò.

- 1 phần cũng vì công việc thôi. - Anh trả lời một cách qua loa, mắt vẫn chỉ nhìn về phía trước.

- Vậy phần còn lại? - Cô bé thấp thòm chờ đợi câu trả lời từ chính miệng anh, trong lòng thấy tò mò vô cùng.

- Vì nhớ em đấy. - Victor đáp trả bằng một giọng nhẹ nhàng, đôi mắt màu nâu sẫm cũng hướng thẳng về phía cô.

"Thình thịch, thình thịch." Cô có thể nghe rõ tiếng con tim đang đập loạn nhịp của mình, hai má cô đỏ ửng lại, bỗng chốc trở nên bối rối.

- V... vậy sao anh không tới sớm hơn? - Hai tay cô đan vào với nhau, đôi môi lắp bắp từng câu, từng chữ.

- Xin lỗi, tôi bận quá. - Ngờ ngợ của Victor trầm xuống, có lẽ lời xin lỗi này là thật lòng.

- Không sao, Zeta nhớ em là được rồi! - Nụ cười trên môi cô bé lại rạng rỡ, khiến không khí nơi đây bớt xa cách hơn hẳn.

Bỗng chiếc xe dừng lại trước một ngã tư lớn, đèn giao thông cũng chuyển sang đỏ.

Anh buông thõng hai tay, chợt ngoái đầu sang nhìn cô, ánh mắt nhẹ nhàng, trêu mến.

Bắt gặp ánh mắt ấy, cô bỗng thẹn thùng, hai má lại ửng đỏ thấy rõ.

Victor lấy từ trong túi một chiếc hộp nhỏ.

- Lại đây. - Anh ra lệnh nhỏ nhẹ, cô cũng ngạc nhiên nhưng vẫn làm theo.

Victor lấy từ trong hộp ra một chiếc sợi dây chuyền bằng bạc với mặt dây hình trái tim nho nhỏ.

Anh chồm dậy và đeo nó cho cô, mùi hương từ cơ thể anh bỗng phả nhẹ vào mũi cô, cô lim dim mắt tận hưởng.

Cầm mặt dây chuyền trên tay, trái tim cô bỗng run lên khe khẽ.

"Sau này nhất định phải mua dây chuyền về cho em nhé!" Lời ấy do chính miệng cô nói ra vào 2 năm trước, cũng nửa đùa nửa thật, Vivian chỉ muốn đảm bảo rằng Victor vẫn khỏe, sẽ không gặp bất cứ gì khi làm những việc nguy hiểm ấy.

- Anh...nhớ? - Giọng cô bé khẽ run lên, khóe mi chợt ươn ướt.

- Ừ. Không thích sao? - Anh khẽ chau mày nhìn cô.

- Thích chứ... Nhưng không ngờ anh vẫn còn nhớ. - Cô bé bật cười, tay lau nhẹ giọt nước mắt trên khóe mi.

Trong lòng cô đã tồn tại hình bóng một người hùng trong suốt 2 năm ròng, nhưng dường như, nó không đơn thuần là sự cảm kích.

- Anh còn nhớ cái đêm ấy không? - Cô thỏ thẻ.

- Sao tôi quên được chứ? 14 tuổi mà dám vào vũ trường, em thích chết à? - Anh gằn giọng trách móc cô.

Cô bé ấp úng, đôi mắt rù xuống.

- May cho em là tôi ghét côm, không thì em gặp rắc rối to rồi. - Victor nói bằng giọng cứng rắn, hai mắt nhìn thẳng về phía trước.

- Họ vẫn chờ anh. - Giọng của Vivian cất lên nhỏ nhẹ.

Anh vô cùng ngạc nhiên, ngoái đầu nhìn cô với vẻ khó hiểu.

- Những kẻ xã hội đen nghiệp dư mà anh đã cứu giúp ngày ấy cùng với em. Họ vẫn đang chờ anh quay lại... - Cô với tay bám lấy ống tay áo của anh, một lần nữa đôi mắt to tròn ấy lại giương lên khiến anh khó xử.

Theo sự chỉ dẫn của cô, chiếc Mercedes lái thẳng tới một căn nhà cũ kỹ nằm cách xa đường chính.

Cô gái trẻ mạnh dạn đi phía trước, người đàn ông lặng lẽ đút hai tay vào túi quần, hừng hờ bước theo sau.

Cánh cửa mở ra một tiếng "két", bên trong đèn mờ ảo nhìn không rõ, nhưng số người trong đây cũng khoảng 7-8 người.

- Mọi người, tôi tới rồi đây! - Cô bé giơ tay gạt công tắc đèn, nụ cười tươi tắn nở rộ trên môi.

Nhận thấy giọng nói quen thuộc, những kẻ gần đó liền mừng rỡ, những con người này trong mắt anh vẫn chưa hề có thiện cảm nào.

Một số ánh mắt đổ dồn về phía anh, có lẽ do ngạc nhiên, nhưng cũng ngờ ngợ.

- Mọi người còn nhớ anh ấy chứ? - Vivian khẽ chỉ tay sang anh.

Chỉ 2 giây sau, họ sực nhớ lại gương mặt ấy, tất cả bắt giác quỳ xuống dưới chân anh.

- Xin hãy nhận chúng em làm đàn em! - Tất cả đồng thanh hô to, đồng đặc.

Nhưng anh không hề ngạc nhiên, cách anh nhìn xuống họ vẫn rất hững hờ, vô tình.

Thấy anh không trả lời, Vivian cũng hiểu đôi phần.

- Zeta, họ rất được việc, chỉ là... chưa chuyên nghiệp. - Vivian lấp bắp, cố cười gượng gạo.

Từng ánh mắt cứ thế đổ dồn vào anh như muốn cầu xin, những con người này, tuyệt đường sống nên hạ mình tới vậy sao?

- Tiểu thư của The Python mà không thể nhận họ vào bang hay sao? - Ngữ điệu của anh có phần không bằng lòng, ánh mắt vô tình đánh sang phía cô.

- Nhưng người họ muốn nhận làm đại ca chỉ có mình anh. - Cô bé bỗng trở nên lúng túng trước vẻ đáng sợ ấy của Victor.

Đôi mắt màu nâu sảo ấy lại nhìn qua họ một lượt, anh có thể nhận thấy sự quyết tâm ẩn sau dáng vẻ bụi bặm, nghiệp dư đó, nhưng không phải lúc này.

- Tôi hành động riêng lẻ, không thuộc bất kì băng đảng hay tổ chức nào. Việc nhận đàn em, có lẽ không cần tới. - Ngữ điệu lạnh lùng, dứt khoát ấy vừa được anh buông dứt câu, liền quay ngoắt lưng bỏ đi.

Có chút thất vọng, nhưng họ vẫn chưa hề hạ quyết tâm, có lẽ cần có thời gian.

Cảm thấy có lỗi với mọi người, Vivian chỉ biết gượng cười, đồng thời khua tay ra hiệu họ đứng dậy, miệng ra sức an ủi: "Việc này để tôi lo, mọi người đứng dậy đi."

Dứt lời, cô nhanh chân chạy ra ngoài xe, anh đã đứng đợi ở đó, một tay đút vào túi quần, tay còn lại giờ chiếc đồng hồ Rolex bạc lên.

- Muộn rồi, để tôi đưa em về. - Giọng điệu vô tình ấy của anh được cất lên, giống như anh đang suy nghĩ.

Trên suốt quãng đường, những gì cô nhận được từ anh là sự im lặng.

Tính cách còn rất trẻ con, Vivian bủi môi đầy giận dữ khi Victor chẳng thèm quan tâm tới cô, liền mở ngăn đựng đồ ở trước mặt ra có ý nghịch ngợm.

Bất chợt thấy vài lon bia trong đó, cô liền nhanh tay mở "cách" một cái, nhấp nhanh một ngụm bia lon.

Bất ngờ khi thấy cô như vậy, người đàn ông chau mày nhìn sang phía cô thật nhanh.

- Đây, em chưa đủ tuổi uống thứ đó đâu. - Anh gần giọng nhắc nhở nhưng cô nào bận tâm.

Khi xe đã dừng, Victor chợt nhận ra cô bé đã say từ khi nào, khuôn mặt đỏ ửng, kèm với lon bia đã uống cạn cầm trên tay.

"Tửu lượng kém tới vậy à? Mới có một lon bia." Victor nhăn mặt cảm phiền.

Anh dìu cô ngồi lên chiếc giường lớn nằm trên tầng hai của căn biệt thự nằm giữa The Bronx.

Khuôn mặt đỏ ửng của cô lúc này khiến Victor phải chần chừ, đứng lại ngắm nhìn thêm một lúc nữa, thật sự rất quyến rũ.

Đôi môi cô bỗng mấp máy, từng hơi thở ấm nóng phả ra.

- Môi em trông trái quá... Hôn em đi. - Cô ra lệnh cho anh thật nhẹ nhàng.

Victor quay mặt đi chỗ khác, hai tay chống vào hông ra giọng bắt lặc.

- Em say rồi đấy, nghỉ ngơi đi.

Bất chợt chiếc cravat của anh bị nắm lấy, kéo mạnh xuống phía trước, mặt anh sát với mặt cô.

- Hôn em đi. - Cô nói rõ từng tiếng một, đôi mày nhíu lại tức giận.

- Em chỉ nên làm thế với người em thích thôi chứ. - Victor trả lời một cách phớt lờ, ngay tới cả ánh mắt của cô bé anh cũng cố né tránh.

Không được toại nguyện, Vivian kéo mạnh chiếc cravat một lần nữa, cánh môi đầy quyến rũ của cô áp thẳng vào môi anh, nhẹ nhàng nhưng gây được ấn tượng.

Mới đầu còn giật mình, nhưng sau đó không còn cảm thấy có khoảng cách nữa.

Nụ hôn này là điều cô đã chờ đợi từ lâu, con tim lại đập mạnh một cách rộn rã.

Tay kia cô đặt nhẹ lên vòm ngực của anh, bỗng chốc lại vuốt nhẹ xuống phía dưới.

- Nào nào. - Anh dùng giọng gọi tình mà nói với cô, đồng thời nắm chặt lấy cổ tay cô như ngăn chặn ý đồ.

Như không hiểu chuyện, Vivian khẽ nhăn mặt đầy khó hiểu.

Victor lấy lại vẻ vô tình, lập tức quay lưng lại với cô.

- Không được đâu. Chờ em lớn đã. - Khóe môi anh nhếch lên đầy khiêu khích, đôi chân bắt đầu rảo bước đi về phía cửa phòng.

Như bị dồn vào bước đường cùng, cô bé bất giác cất tiếng hỏi với vẻ bất bình.

- Em phải chờ hai năm nữa mới được gặp lại anh hay sao?

Đúng như những gì anh nghĩ, Victor liền cười thầm trong lòng một tiếng.

- Nếu có thể hợp tác với The Python nhiều hơn, có lẽ tôi sẽ còn gặp em nhiều nhiều đấy. - Giọng điệu khiêu khích của anh bé dần khi bước chân ra khỏi cánh cửa, bỏ mặc lại cô bé ngồi bơ vơ trên giường.

"Chỉ cần như vậy, anh sẽ ở bên em nhiều hơn, phải không?" Trí óc non nớt của cô bé bỗng toát lên một ý nghĩ, con tim cũng trở nên bồi hồi.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Trái ngược

Hai thanh niên với vẻ ngoài đáng sợ, từ trên xuống dưới chỉ một màu đen kịt, đứng lấp ló từ phía xa.

Sát khí bao quanh người họ, báo hiệu cho một mối nguy hiểm lớn sắp ập tới bất ngờ.

Màn đêm cũng đã buông xuống, bao trùm lấy hai kẻ bí ẩn, chúng như điều gặp gió, mọi thứ lại càng thêm thuận lợi cho việc rình rập.

Một tên đứng tựa vào thân cây, miệng phì phèo hút điếu thuốc lá, tên còn lại dùng ống nhòm, nhắm vào căn biệt thự trị giá trăm triệu đô la.

- Dùng cả một "cung điện" nguy nga thế này để giữ cô ấy lại bên mình, công nhận hẳn ta đầu tư thật. - Làn khói thuốc lá phả ra, bay thẳng lên trên khi hẳn mở miệng nói.

- Có chắc đây là điểm yếu của hắn không? - Tên cầm ống nhòm giờ giọng nghi ngờ.

Tên kia chép miệng rồi lắc đầu đầy cợt nhả, vẻ mặt coi bộ khá thích thú.

- Cũng đáng để thử mà.

Bóng dáng của hai kẻ đáng nghi đó được màn đêm bao phủ, lẫn vào đó rất nhanh, hầu như không còn dấu vết nào lộ ra ngoài.

Nụ cười của chúng đầy hiểm họa, phải chăng mối nguy thật sự đang ập tới ngày một gần?

***

Cảm giác chật chội khi nằm trên giường đã dưng anh dậy sớm hơn tưởng tượng.

Cánh tay rắn chắc chống xuống giường, tay còn lại chống nhẹ lên chiếc đầu đang đau như búa bổ.

Victor nheo nhắm mắt như còn ngái ngủ, ngoái đầu nhìn sang hai bên, hai tấm lưng trắng bóc nằm hai bên mép giường, một vẻ dịu dàng toát lên khe khẽ từ khuôn mặt họ khi đang chìm sâu vào giấc ngủ.

Anh khẽ nhăn mày, cố gượng nhớ lại đêm qua, nhưng tất cả những kí ức hiện lên chỉ là tiếng nhạc ồn ào và men rượu nồng anh đã uống đêm qua tại quán bar.

Đôi môi khẽ nhếch lên, mắt anh nhắm hờ lại. Chân cũng đặt xuống đất, đồng thời mặc chiếc quần âu của mình vào, tay cầm chiếc áo sơ mi từ đêm qua đã phủ mùi hương của phụ nữ và hương rượu nồng.

Như một thói quen, người đàn ông cao lớn này rút ra từ trong ví một số tiền rồi ném lên giường, tiếp đó lặng lẽ đút ví vào túi quần, đi thẳng vào phòng vệ sinh.

Màn hình điện thoại sáng lên khi anh bấm nút mở. 7 giờ 30 sáng, đôi mày anh chau lại như đang ngẫm nghĩ.

Một tay anh vuốt nhẹ mái tóc nâu của mình về phía sau, mắt ngắm nghía thật kĩ trong gương.

Ngón tay cái của anh bắt gặp lướt nhẹ trên màn hình điện thoại, tìm kiếm chữ "E" trong danh bạ.

Cô gái với dáng người nhỏ nhắn, mái tóc nâu vàng được buộc cao đang đứng trước chiếc máy giặt, hai tay giờ chiếc áo phông đang cầm trên tay lên trước mặt

Chiếc điện thoại đặt trên nóc máy giặt bỗng rung lên từng tiếng, cô ngạc nhiên nhìn xuống dưới rồi khóe môi lóe lên một nụ cười dịu dàng, vui sướng.

- Alo? - Cô lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng vọng qua đầu dây.

- Mọi chuyện vẫn ổn chứ? - Ngữ điệu lạnh như băng quá đối quen thuộc với cô.

- Vâng, anh không cần lo đâu, em ổn mà! - Erena đáp trả một cách tươi vui, đôi mắt cười tít lại như rất hạnh phúc.

Nghe tới đây, trong lòng Victor như trút bỏ được một gánh nặng tương đối lớn.

Ngón tay anh nhẹ bấm vào nút kết thúc cuộc gọi, đồng thời thờ phào ra một tiếng hết sức thoải mái.

***

Miệng cô cười tủm tỉm rất dễ thương, chỉ cần một cú điện thoại ngắn ngủi ấy của anh, một ngày của cô đã được khởi đầu một cách tươi vui nhất.

Erena rút chiếc thẻ tín dụng từ trong tủ ra, đồng thời thay đồ để đi siêu thị và mua sắm vài món đồ.

Hai cặp mắt ấy vẫn dán chặt vào căn biệt thự đang sáng đèn bên trong.

- Chờ đợi làm gì nữa? Cứ đột nhập thẳng vào thôi. - Tên kia phì phèo điều thuốc lá trên tay, giờ giọng chán trường.

Tên kia vẫn còn chần chừ, hai mắt nheo lại nhìn xa xăm.

Chợt nhận thấy một đối tượng khả nghi đang thập thò ngay trước cổng căn biệt thự, một gã trung niên với dáng vẻ khờ khạo.

Thanh niên này liền vỗ vai tên còn lại, hất mặt về phía người đàn ông đằng xa.

Đèn trong căn biệt thự cũng đã được tắt đi, cánh cửa bỗng mở ra, một dáng vẻ nhỏ nhắn, thon thả bước ra ngoài cùng với một chiếc túi xách trên tay.

Cánh cổng sắt của biệt thự mở ra, cô gái trẻ rảo bước trên vỉa hè, bất chợt bị một cánh tay to lớn, lông lá bám lấy từ phía sau.

Erena giật bắn mình, quay ngoắt lại phía sau, người đàn ông có tuổi ấy bám lấy tay cô thật chặt như một đứa trẻ.

- Sao em lại trốn tránh anh như vậy? - Người đàn ông chau mày giận dữ như trẻ con.

Tội taten bây giờ hấn vẫn không tha cho cô, Erena vừa thấy phiền phức lại vừa thấy sợ hãi.

Bất chợt một tiếng "vụt" như thứ gì bay tới, hấn ta đứng khựng lại, người đổ nhào xuống, máu trên đầu hấn cứ thế chảy ra ngày một nhiều.

Cô nhìn theo hướng viên đạn, chỉ thấy những cái cây đã nhiều mùa thay lá trong công viên nhưng không có một bóng người, mặt cô tái mét chạy về nhà.

Bỗng cảm thấy phần bụng nhói đau như một mũi kim đâm vào, cô lập tức nhìn xuống, một mũi đạn gây mê cắm thẳng vào bụng cô từ lúc nào.

Nhân lúc còn tỉnh táo, Erena gắng sức chạy vào trong, sức lực của cô ngày càng mất dần, đôi mắt mờ dần, đôi chân ngã quỵ xuống ngay trước cửa.

Cô nằm dưới đất, mắt hướng thẳng lên trời, mọi thứ cứ mờ dần, mê mết, hai mắt nheo nhắm lại.

Trước mắt cô hiện lên hai bóng đen bí ẩn, sát khí tỏa ra rõ rệt, Erena có thể cảm nhận rõ điều đó. Cảm giác giết chóc, nguy hiểm này cô hiểu rõ hơn ai hết, bởi bản thân Victor cũng sở hữu nguồn sát khí ấy.

Hai tên bí ẩn lập tức bế xốc cô trên vai, một mực lần nhanh vào góc khuất, tên còn lại khéo léo dọn dẹp cái xác mà không để lại bất kì dấu vết nào.

***

Cùng lúc đó, nằm ở phía bên kia, quận The Bronx náo nhiệt.

Chiếc xe con màu bạc rời khỏi khách sạn sau đó, người cầm lái đạp chân ga, đánh chiếc xe tới một khách sạn khác nằm gần đó.

Tiếng gõ cửa phòng khách sạn vang lên "cốc, cốc", anh thản nhiên đứng chờ khoảng 5 phút đồng hồ, một cô gái với bộ váy ngủ quyền rũ liền ra mở cửa, ánh mắt như chờ đợi anh đã lâu.

- Em vẫn chưa thay đồ sao? Quên là chúng ta còn phải tới Động Mãng Xà à? - Victor nhướn mày hỏi thăm vào tai cô, đồng thời mạnh dạn tiến thẳng vào trong phòng, lướt ngang qua trước mặt cô đầy vô tình.

Mùi nước hoa của phụ nữ còn vương vấn trên người anh từ đêm qua đã tình cờ phả vào mũi cô khi Victor bước qua, Angela nghiêng răng đóng sầm cửa, lập tức quay ngoắt lại, đi theo anh.

Victor cúi xuống bên chiếc vali của mình, hai tay mò mẫm lục tìm quần áo để thay.

- Đêm qua vui không? - Angela hằm hằm khuôn mặt, hai tay khoanh lại đứng sau lưng anh, có vẻ con cũng biết rằng sát khí đang tỏa ra ngày một nhiều.

Nhận ra sự tức giận thông qua ngữ điệu ấy, Victor càng khoái chí muốn trêu tức cô.

- Dĩ nhiên là có. - Giọng điệu thản nhiên được anh cất lên không hề ngăn ngại như khiến cô sôi máu.

- Victor, cô bé mới 16 tuổi, không lẽ...? - Angela lớn giọng, đôi mắt hằm hằm nhìn anh, hai tay bấu chặt lấy cánh tay thon gọn.

- Lần đầu luôn là lần tuyệt nhất, không phải sao? - Đôi mày của anh nhướn lên như khiêu khích cô, miệng cười đều cang nhìn cô, trên tay cầm sẵn bộ quần áo mới.

Cô cắn môi thật chặt, cố gắng kìm nén sự tức tối của mình nhưng giọt nước đã tràn li, những giọt máu từ mép cô cũng chảy ra từ từ.

- Sao anh có thể...? - Giọng cô lắp bắp, lúng túng khi gặng hỏi anh.

- Vụ làm ăn lần này sẽ thành công thôi. - Victor bật cười giễu cợt, trên tay cầm lấy bộ quần áo rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Angela cắn môi đầy giận dữ, chẳng lẽ anh là loại người có mới nói cũ, cô không còn đủ quyền rũ đối với anh nữa hay sao?

Nguy cơ tuyệt mất anh khỏi tầm tay, lại một lần nữa cô sợ hãi tới mức này, hay cô chỉ đang ảo tưởng anh vốn dĩ là của mình một lần nữa.

***

- Hợp tác với The Demons lần này sao? - JD vô cùng ngạc nhiên khi nghe cô em gái độc nhất thủ thủ vào tai mình.

- Vâng, em thấy họ đâu có làm sao đâu! - Vivian cong môi lên.

- Tốt nhất em không nên xen vào chuyện của người lớn. - JD ngồi vắt chân trên băng ghế dài.

- Anh không tin họ à? - Cô bé hỏi với giọng tò mò, ngây thơ.

JD nghĩ ngợi, chưa trả lời cô em gái ngay lập tức.

- Anh có tin Zeta không? - Vivian ngược đôi mắt to tròn ấy lên nhìn người anh của mình, câu hỏi của cô khiến JD đã phải chần chừ vài phút.

Vivian đứng thẳng dậy, vuốt nhẹ mái tóc óng mượt ra đằng sau, có lẽ cô bé muốn anh trai một mình để suy nghĩ, liền nhẹ nhàng xin phép rời đi trước.

Vừa ra tới cổng Động Mãng Xà, cô bé đã bắt gặp hai người một nam một nữ tiến vào trong.

Cô bé khẽ ngược mắt lên nhìn, người phụ nữ trẻ chột bĩu môi, liếc nhìn tiêu thư của The Python với thái độ khinh khỉnh, tuy nhiên người đàn ông trong chiếc áo sơ mi màu xanh than kia đã khiến cô trở nên ngại ngùng, e thẹn, lập tức rời khỏi đó mặc thái độ của Angela.

Hai người thẳng chân bước vào địa bàn của The Python, không khí cũng trở nên ngột ngạt, bức bối.

- Ngồi đi. - Người đàn ông lịch lãm chỉ tay vào hai chiếc ghế trước mặt mình.

Đôi nam nữ kia liền ngồi xuống, người đàn ông trẻ hạ giọng hỏi nhỏ.

- Anh đã suy nghĩ về chuyện làm ăn lần này chưa? - Victor lên tiếng, các ngón tay anh đan lại với nhau, ngữ điệu trở nên nghiêm túc.

JD chống tay vào cằm nghĩ ngợi, tiếng thở dài của anh như làm cho không khí thêm phần căng thẳng.

"Lại dở cái vẻ đó ra, hấn nghĩ hấn là ai mà tự cho mình cái quyền kiêu ngạo trước người khác như vậy chứ?" Angela thở dài đầy ngao ngán và bực tức, cái nhìn của cô dành cho ông trùn trẻ tuổi của The Python chứa đầy căm ghét.

- Tôi mò rồi ta sẽ bàn tiếp. - JD trả lời một cách buông xuôi, liền đứng dậy ngay sau đó.

Thoạt đầu còn ngạc nhiên, Angela vô cùng bất ngờ khi nghe vậy. "Tôi mò? Vậy là đồng ý hợp tác?"

JD thẳng chân bước ra ngoài cùng với đàn em theo sau, trong lúc Angela còn ngỡ ngàng bởi sự đồng ý bất thành linh đó, anh chàng Victor chỉ lặng lẽ nở một nụ cười bí ẩn đầy thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Nguy hiểm

Căn phòng kho cũ kĩ, chật chội. Cánh cửa phòng cũng đã hoen rỉ, khi mở ra nghe rõ một tiếng "két" chói tai.

Một nam thanh niên với điều thuốc còn đang cháy dở trên tay, tay còn lại bấm số trên màn hình, nhẹ áp chiếc điện thoại vào tai.

- Vâng thưa ông chủ, chúng tôi đã bắt được cô ta rồi, dễ như ăn bánh ấy mà. - Hấn cười một cách thỏa đáng, khẽ bấm báo qua chiếc điện thoại di động.

- Vâng, chúng tôi sẽ làm ngay. - Hấn vâng vâng dạ dạ rõ lễ phép, nét mặt thể hiện vẻ đáng sợ.

Ngay sau khi cúp máy, cậu ta liền quay vào trong căn phòng tạm bợ ấy, hất mặt về chỗ giữa căn phòng.

- Này Omega, làm gì thì làm nhanh đi. - Hấn nói với ngữ điệu ra lệnh, lưng tựa vào thành cửa, đưa nhẹ điều thuốc đang hút dở lên miệng.

Chàng trai còn lại đứng giữa căn phòng, trước mặt là một cô gái xinh đẹp còn bất tỉnh, bị xích ngay ngắn trên một chiếc ghế gỗ đã tróc sơn.

Tay anh luồn nhẹ vào mái tóc cô, vuốt một cái để cảm nhận sự mềm mại của nó, bàn tay di chuyển nhẹ xuống dưới, cảm cảm cô mà lay nhẹ.

Erena mơ màng tỉnh dậy, bàng hoàng khi khuôn mặt của người đàn ông trước mặt mình.

Cô gái trẻ cô gắng cựa quậy tay chân nhưng bất lực, tiếng dây xích loạch xoạch khi chạm xuống nền bê tông, tay chân cô bị xích chặt trên ghế.

Đôi mày chau lại đầy tức giận, từng nếp nhăn xô lại với nhau trên vầng trán cao của cô gái trẻ.

Đôi môi cong tón lên, giọng điệu gắt gỏng phả thẳng vào mặt hấn.

- Gì đây? Các người muốn gì? Mục đích là gì? - Cô gắt giọng lên thật lớn.

- Cô biết mà, đồ phản bội. - Thanh niên với điều thuốc lá đang cháy trên tay, nhếch miệng với giọng điệu đầy kênh kiệu.

- Phản bội? Hừ! - Erena vênh vênh khuôn mặt, hất giọng một cái sắc bén.

- Vốn dĩ từ đầu tôi đã chọn Victor, tôi giờ vẫn một lòng theo chân Victor, các người dựa vào gì mà nói tôi là đồ phản bội? - Erena tròn mắt nhìn chúng với vẻ khinh miệt.

- Con đi này, tôi bây giờ mà vẫn không nhận ra là mày sai sao? - Thanh niên đứng phía ngoài cửa bỗng gần giọng đầy tức giận.

Tuy vậy, Erena vẫn không trút bỏ vẻ kênh kiệu, cứng đầu đó. Đôi mắt màu xanh biếc ấy tròn ngược lên như chứa đựng cả một đại dương hỗn loạn, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau kêu "ken két".

- Nếu không vì dùng mày để dụ hấn ta tới thì tao đã bóp nát đầu mày lâu rồi! - Hấn ta tiến mạnh chân tới trước mặt cô gái trẻ.

Omega giờ tay sang ngang, ngăn chặn cơ thể to lớn của đồng đội.

- Bình tĩnh đi Beta, chuyện gì cũng phải từ từ.

Hấn ta thở hắt một cái đầy hậm hực, đồng thời hút một hơi thuốc lá, phả làn khói lên trời.

Omega quỳ một chân trước mặt người bạn cũ, tiếng thở dài của cậu ta cất lên mà khiến cô nao lòng.

- Cậu là thiên thần đã tới với chúng tôi, cái vẻ hồn nhiên trong sáng của cô vẫn còn in sâu trong trí nhớ của mỗi người. Đừng vì một tên như hắn mà cậu bị vấy bẩn. - Omega khẽ đặt tay lên đầu cô mà thủ thỉ từng lời, nụ cười nhẹ nhàng ấy một lần nữa lại nở trên môi cậu, Erena chỉ biết nhìn rồi nhếch mép.

- Thân thể tôi đã bị vấy bẩn từ trước, nhưng nhờ có Victor... tôi mới được sống như một con người. - Ánh mắt cô lóe lên vẻ cương quyết, nhưng chính điều đó lại khiến Beta ngửa mặt.

Omega bắt lực đứng dậy, sắc mặt lộ vẻ buồn phiền, duy chỉ có nụ cười trên môi cậu là không thay đổi.

- Bây giờ nghĩ lại chưa phải là quá muộn, Erena. - Cậu nói ngắn gọn rồi quay lưng bước ra ngoài.

Erena nghiêng răng thật chặt, những lời dịu dàng, nhẹ nhàng đó, họ nghĩ có thể khiến cô thay lòng đổi dạ sao? Hơn nữa, sao có thể...

- Victor đã từng suýt chết chỉ để cứu cậu, sao cậu có thể...?! - Đồng tử cô giãn to, hướng thẳng về phía cậu.

Đôi chân cậu dừng bước, ngược cô lên trời mà cười một cách mỉa mai.

- Một kẻ tồi tệ như hắn mà cứu tôi sao? Không. - Omega lắc đầu ngoa ngán rồi thẳng chân bước ra ngoài.

Cánh cửa đóng lại một cái "két", Erena tức tối vùng vẫy trong xiềng xích.

- Các người...rốt cuộc là loại gì hả!

Cô gào lên, cố gắng vùng vẫy nhưng bất lực, những lúc thế này, cô cảm thấy chính bản thân mình là gánh nặng lớn nhất.

Bỗng một vật nhỏ mà nóng được dí thẳng vào da thịt cô, gây ra một vết bỏng nhỏ.

"A!" Erena thét lên đầy đau đớn, quay ngoắt nhìn mẫu thuốc lá đang cháy mà hắn ấn mạnh vào cánh tay cô.

- Con chuột cống này, mày vẫn không biết điều sao? - Beta gần mạnh giọng rồi hạ thấp người xuống, đối mặt với cô.

Erena cười khích một cái, lập tức nhò thẳng một bãi nước bọt vào mặt hắn.

- Hừ! Người cũng đâu có đáng mặt làm người mà chê ta chuột cống chứ? - Giọng điệu chanh chua, khích bác ấy của cô khiến hắn sôi máu, lập tức dùng tay áo mà lau mặt, liên giật tóc cô ngược ra đằng sau.

- Con đi thôi tha này! Mày! - Nói rồi hắn giáng một cú bạt tai vào má cô, vết tát đỏ lên trông thấy.

Hắn rút từ trong túi ra chiếc điện thoại của cô, lặng lẽ bấm nút tắt nguồn rồi ném mạnh xuống đất, màn hình chiếc điện thoại nứt đôi.

- Rồi hắn sẽ phải đi tìm mày thôi, phải không? - Beta cười khàn khạch rồi bước chân qua cánh cửa sắt đã hoen rỉ.

Căn phòng im ắng tới đáng sợ, vết tát đỏ và đau tê tái, vết bỏng rát lên, khóe mi cô cũng ướt ướt, trong đầu chỉ có những suy nghĩ về mọi chuyện ở V, rồi tới chuyện từ bỏ nơi ấy để theo chân Victor, nhưng hồi hận thì chưa từng.

***

The Python cùng với Victor và Angela liền lên xe để tới mỏ, cánh cửa xe vừa được mở ra, JD đã ngã ngửa khi thấy cô em gái cứng đầu của mình ngồi đồng đánh trong đó.

- Vivian, em đang làm gì thế hả? - JD chau mày không thoải mái.

- Em muốn tới mỏ chơi. - Cô bé 16 ngược đôi mắt vô tư ấy lên mà thản nhiên lên tiếng.

- Đó là nơi làm việc, không phải nơi vui chơi. - JD lớn giọng.

- Em muốn tới mỏ chơi. - Vivian tiếp tục lặp lại câu nói, ngữ khí cũng không hề thay đổi.

Tuy không đồng ý nhưng với tính cách ương bướng của cô em gái, JD chỉ biết im lặng cho qua.

Cô bé mỉm cười tủm tỉm, hai tay bấm bấm chiếc điện thoại, vẻ thích thú, tinh quái bỗng nổi lên trên khuôn mặt nhỏ bé của cô chỉ trong chớp nhoáng.

Victor bước chân lên chiếc Land Cruiser, ngồi ngay phía sau cô bé, khi anh lướt qua, cô khẽ cảm nhận được mùi nước hoa nam tính phảng phất nhẹ nhẹ, điều ấy làm cô thoải mái và thích thú.

- Tôi tưởng em tránh mặt tôi luôn rồi chứ. - Victor thì thầm vào tai cô bé với giọng điệu trêu chọc.

Vivian cười ngại ngùng, đồng thời dùng tay bấm tắt chiếc điện thoại cảm ứng đang cầm, Victor khẽ liếc qua nhưng không để tâm.

Không khí vui vẻ nhưng có lẽ duy chỉ có Angela là thấy bí bách vô cùng.

Những chiếc xe băng trên cao tốc, chẳng mấy chốc mà về tới chân núi Marcy thuộc tiểu bang New York.

Một nhóm khoảng 7-8 người theo chân nhau dọc đường tới mỏ dầu, cùng với Victor, Angela, trùm của The Python đã giới thiệu sơ qua về khu mỏ dầu mà mang đang sở hữu có giá trị vô cùng lớn.

Vivian dĩ nhiên được vệ sĩ đi theo bảo vệ khá nghiêm ngặt, từng hành động, cử chỉ của cô đều được giám sát kỹ lưỡng, tuy nhiên, cô chẳng bao giờ chịu đứng yên một chỗ, những vệ sĩ đôi phần thấy nhọc nhằn.

Đứng trước cơ ngơi đáng giá hàng tỉ đô la, Jason cười tự đắc, cũng thầm mừng vì lần kinh doanh lần này có sự góp mặt của một tổ chức có tiếng, tuy mối quan hệ trước kia không tốt đẹp cho lắm, tuy nhiên, tới giờ anh vẫn chưa thấy rằng quyết định của mình là sai trái.

Victor đưa mắt nhìn số tiền lớn ngay trước mắt, liền ngoái cổ sang nói với JD.

- Quả không hổ danh là ông trùm của The Python, thiên tài. - Victor nhếch môi tấm tắc khen ngợi.

Vốn đã khâm phục tài năng của Victor từ trước, nay lại được chứng kiến cách ứng xử thông minh của anh trong mọi tình huống, Jason càng thấy vừa lòng.

- Victor, cậu biết đấy. Từ xưa tôi đã thích được làm việc với những người tài giỏi, thông minh, và quan trọng hơn hết, phải...

"A!", tiếng hét của Vivian phát ra từ phía Đông, mọi người đều hốt hoảng và chạy tới đó thật nhanh.

- Tiểu thư, xin hãy lùi lại! - Một tên vệ sĩ kéo Vivian lại phía sau, cô bé trợn tròn mắt sợ hãi nhìn vào chiếc túi nhỏ nằm trên mặt đất cách cô không quá xa.

- Có chuyện gì?! - JD thốt lên đầy hốt hoảng.

- Sếp, có một chiếc túi lạ ở đây, vô cùng đáng nghi! - Một tên khai báo.

Victor đứng cạnh Vivian, liếc mắt xuống nhìn về sợ hãi của cô bé, rồi lại đưa mắt nhìn một tên vật vãnh cố gắng mở chiếc túi khả nghi ấy ra.

Phéc-mơ-tuya của chiếc túi được kéo ra nhẹ nhất có thể, tuy nhiên, âm thanh trong đó vang lên khiến cả khu mỏ im bật.

"Tít, tít".

- Bom! - Tên vật vãnh kia hét lên thật to, khiến ai nấy đều hốt hoảng, liền chạy toan loạn nhưng không kịp.

Victor mở to mắt ngạc nhiên, như một phản xạ tự nhiên, anh liền quay ngoắt lại phía sau, một tay đỡ lấy eo của Vivian, lập tức nằm xuống đất.

Hai cùi chỏ anh chống xuống đất, một tay che chắn trên đầu cô, tay còn lại ghì mạnh xuống đất, anh trên, cô dưới, cơ thể to lớn của anh đã che cho cô hoàn toàn.

- Bịt tai vào! - Victor lớn tiếng ra lệnh, nét mặt thể hiện sự vội vàng khiến Vivian lúng túng đưa hai tay bịt lỗ tai lại.

Một tiếng "bùm!" nổ lên tương đối to, lửa bùng lên, đám khói tỏa ra nghi ngút.

Trong tầm nhìn hạn hẹp của cô bé, vụ nổ nằm sau lưng anh, thật đáng sợ. Victor nhắm mắt chịu đựng, điều đó khiến cô càng thêm sợ hãi.

Áp lực của bom nổ tác động mạnh tới anh khiến anh bị ù tai, đầu choáng váng, cảm giác như bị đánh thật mạnh vào lưng, nó nóng ran lên, máu từ khóe môi cũng chảy xuống cằm.

Khóe mi cô uor ướt, lấp bắp không nói nên lời.

- Zeta...! - Vivian lúng túng diu anh nằm ngửa sang bên cạnh, lúc này mới thấy bắp tay trái của anh cũng đã bị thương do sát thương của vụ nổ.

Lúc này, Angela cùng với JD an toàn ngồi dậy do được những tên trong tổ chức che chở cho, liền vội vã chạy tới bên anh.

Victor mắt mờ dần, tai ù, đầu choáng váng, trước mắt anh, bóng hình của Vivian cũng mờ dần, tiếng gọi trong đau xót, thương thương của cô bé chỉ còn văng vẳng trong đầu anh: "Zeta! Zeta...!"

Một giọt nước nhỏ nhẹ từ trên xuống má anh, nó lăn dài trên má rồi chảy xuống đất, đó là điều cuối cùng anh cảm nhận được.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thảm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Mất liên lạc

Victor chợt mở mắt, trước mặt là trần của một căn nhà nhỏ, anh bật dậy đưa mắt nhìn xung quanh, các dụng cụ y tế sơ cứu bày biện ngay trong một chiếc khay sắt được đặt trên bàn cạnh giường.

Những chiếc bông thấm máu, những chiếc băng gạc xé dở đầy trên đó. Lúc này Victor mới ngờ lại chuyện ban nãy.

Chiếc áo sơ mi màu xanh than của anh cũng đã được cởi bỏ, cánh tay bị thương ngoài da cũng được băng lại, môi cũng được thấm máu, giờ chỉ còn lại vết xước ở khóe môi.

Anh bước chân xuống giường, bước từ từ ra phía cánh cửa, bên ngoài khung cảnh khá hỗn loạn, mọi người ra sức dọn dẹp mớ hỗn loạn mà vụ nổ ấy gây ra.

Nhìn sang phía bên kia, JD cùng một vài đàn em đang ngồi nhìn chăm chăm vào một chiếc túi khả nghi khác, nét mặt cau lại, miệng mấp máy gì đó.

Vì tò mò, Victor liền bước tới chỗ họ, bất chợt Angela từ đâu bước tới bên anh với sự lo lắng.

- Anh có sao không? - Angela bám nhẹ tay lên vai anh, đôi mắt ngược lên đầy lo âu.

- Không sao. - Victor trả lời cụt ngủn, đồng thời cầm tay cô gạt nhẹ ra, tiến mạnh chân tới chỗ họ.

Cả hai cùng đứng nhìn xuống chiếc túi ấy, một quả bom thô sơ, tự chế nhưng không được chuyên nghiệp lắm, được đặt gọn trong một chiếc túi. Đồng hồ không còn đếm ngược nữa, JD cầm nó trên tay mà ngắm nghía.

- Nơi này sẽ nổ tung vì bom mìn thôi. - Angela chẹp miệng chán trường.

Victor ngạc nhiên, bắt giác đánh mắt sang nhìn cô.

- Có 2-3 túi bom nữa được đặt ở quanh mỏ, có mấy chỗ chúng ta đã đi qua, lạ thay, sao không ai phát hiện nhỉ? - Angie chống tay vào cằm đầy trầm tư.

- Người của The Pythons tìm ra à? - Anh mở miệng hỏi bằng giọng cứng rắn.

- Hình như không, là bạn của con bé kia. - Cô nàng bĩu môi khinh khỉnh.

- À kia kìa, mà sao chúng vào đây được? Trèo núi à? - Cô nói với vẻ ngạc nhiên, đồng thời chỉ tay về phía vài nam thanh niên đang bị The Pythons tra hỏi.

Đôi mày anh cau nhẹ, ngờ ngợ như nhận ra. "Kia là thằng đứng đầu trong mấy đứa đã quỳ gối xin xỏ mình đêm qua mà?"

"Nước mắt." Victor sực nhớ lại. "Tại sao lại rơi nước mắt?"

Victor chau mày, cố gắng liên kết các sự việc, bắt giác mở to mắt. "Phải, mọi chuyện là như vậy." Victor cười đắc chí.

- Vivian, con bé ở đâu? - Victor quay ngoắt sang nhìn Angela với đôi mắt mở to.

- Phía bên kia, mà... - Chưa kịp nói gì anh đã chạy vụt đi mà không thèm nghe cô nói nốt câu.

Nhìn bộ dạng lúc này của anh, Angela thật sự chẳng vui thích gì, dường như chính sự quan tâm của anh dành cho Vivian đã khiến cô ngửa mắt, khó chịu.

"Victor, hãy lo cho bản thân anh trước đi." Angela bĩu môi, ánh mắt giận dữ hướng về phía bóng lưng người đàn ông đang chạy đi.

Victor mở cánh cửa chiếc Range Rover, lúc này, đáng vẻ nhỏ bé của cô gái trẻ đang ngồi nép vào cạnh bên chiếc cửa kính. Khuôn mặt yêu kiều của cô bé toát lên vẻ sợ hãi, hai tay run lẩy bẩy.

Victor nhìn cô bằng ánh mắt hồ hững rồi khẽ thở dài, đôi chân dài miên man của người đàn ông bước vào trong xe, ngồi lên hàng ghế phía sau cùng với cô, tay vói ra đóng sầm cánh cửa lại.

Không khí im bật giữa hai người đã bị phá vỡ hoàn toàn khi chất giọng lạnh tanh của Victor cất lên.

- Hành động em làm là thiếu suy nghĩ, có biết không? - Ánh mắt anh sắc nét vẫn hướng thẳng về phía trước.

- Em... là em tò mò...không biết có gì trong túi nên mới... - Giọng cô bé run lên, lắp bắp không nên lời.

- Có thật là không biết không? - Victor giờ giọng răn đe, đáng sợ vô cùng.

Vivian búng tỉnh, tim đập lên rõ một tiếng "thịch!" đầy sợ hãi, đôi mắt mở to, mồ hôi chảy ròng ròng.

- Đừng giấu tôi bất kì chuyện gì. - Victor giờ giọng răn đe, lúc này anh như đang cố kìm nén sự tức giận.

- Em là người sai bọn đêm qua chế mìn quả bom đó phải không? - Victor gần giọng ngày một rõ hơn, cố gắng hỏi cô.

- Zeta... - Cô bé lí nhí gọi tên anh, vẫn chưa hết run.

- Em muốn làm gì? Cho nổ tung cả cơ ngơi của anh trai em sao? - Anh gất lên đầy tức giận, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao hướng thẳng vào cô.

- Em... - Cô bé lúng túng thấy rõ.

Nhìn cô chẳng có dấu hiệu sẽ khai ra, Victor chau mày tức giận, liền đặt tay lên tay cầm chỗ cánh cửa tính bỏ đi.

- Vậy hỏi chúng là rõ nhất. - Victor buông lời một cách thẳng thừng, lạnh lùng.

Bất giác đôi tay nhỏ nhắn ấy túm lấy cổ tay anh như níu giữ lại.

- Là em... họ không biết gì hết... - Vivian lắp bắp, một giọt nước mắt rơi xuống đệm ghế lát da.

Anh khựng người lại, cánh tay gồng lên như được dồn tất cả sự tức giận vào đó. Victor ngồi phịch xuống, tựa lưng vào ghế mà nghe cô nói tiếp.

- Là em đã gọi họ tới đây, cố tình cho họ thấy quả bom trong túi...rồi họ sẽ tự tay phá nó... - Vivian sụt sịt.

- Mục đích? - Victor vô tình hỏi khẽ.

- Để anh cảm thấy họ có ích, để anh nhận họ là đàn em! - Vivian gất lên trong nước mắt, đôi mắt đỏ hoe, giàn giụa nước mắt.

Nghe tới đây, Victor không kiềm nổi tức giận.

- Em bị ngốc bẩm sinh hay sao! - Victor lớn tiếng quát thẳng vào mặt cô bé với sự tức giận tột cùng.

Cô bé mím môi cố kìm nước mắt nhưng nó vẫn cứ chảy, thậm chí còn nhiều hơn, ướt đầm khuôn mặt nhỏ bé.

Victor thờ dài ngao ngán, như không còn gì để nói.

- Em xin lỗi... em không biết nó sẽ nổ to thế... - Vivian lắp bắp từng tiếng nhỏ nhẹ, đôi lúc bị ngắt quãng bởi tiếng nấc cụt.

Victor ra sức kiềm chế bản thân, tay giờ lên, đặt lên đầu cô bé mà xoa nhẹ.

Vivian sụt sịt rồi nín dần, đôi mắt sưng lên rõ rệt, mặt đỏ gay gắt, nước mắt khiến khuôn mặt ướt đầm.

Victor thấy cô đã ổn hơn, liền mở cửa xe mà bước ra ngoài. Bước đi được vài bước, anh bắt gặp Angela đang trở về chiếc Land Cruiser đã đưa họ tới đây, trên mặt cô nở nụ cười rạng rỡ, tươi rói.

Victor tiến bước tới chỗ cô, tuy nhiên, chưa kịp hỏi han gì, cô đã lập tức tặng anh một nụ hôn lên má.

Anh ngẩn ngơ nhìn cô, đôi mày chau lại như khó hiểu.

Ngược lại với anh, Angela mừng rỡ khua khoảng tờ giấy đang cầm trên tay ấy lên trước mặt anh cùng với nụ cười rạng rỡ.

- Em vừa kí hợp đồng buôn bán với The Python rồi! - Cô tự hào khoe khoang.

- Kí rồi? - Victor ngạc nhiên vô cùng.

- Phải. Anh ta nói rằng muốn được làm ăn lâu dài với những người...

- ...đáng tin cậy. - JD từ đâu bước tới từ phía sau, trên khóe môi nhếch lên nụ cười nhẹ nhàng mà hài lòng.

Victor ngạc nhiên, ngoái đầu lại phía sau nhìn người đàn ông trẻ đang bước tới phía mình.

- Tính cách và cách làm việc của cậu khiến tôi yên tâm, có lẽ hai bên sẽ làm ăn với nhau dài dài. Tạm thời, xích mích giữa tôi với The Demons, cứ cho qua hết đi. - JD tặc lưỡi cười cho qua, tay đặt nhẹ lên vai Victor, miệng cười hài lòng.

Nhìn nụ cười đắc chí của JD, cùng với sự rạng rỡ, tươi rói trên môi của Angela, Victor cũng bất giác bật cười theo.

Trời cũng đã sầm tối, chiếc Land Cruiser chở họ về căn cứ của The Python. Những con người ấy bước chân xuống xe với bộ dạng vui vẻ.

- Hôm nay hai người đã mệt rồi, về nghỉ ngơi trước đi. - JD vỗ nhẹ vào vai Victor.

- Vậy còn tiền sớm mai chúng tôi sẽ mang tới. - Victor gật nhẹ đầu.

Cả hai trở về bên chiếc Mercedes bạc của Victor, nhưng chợt nhìn thấy cô bé Vivian vẫn ngồi bó gối tự ăn năn hối lỗi trong chiếc Range Rover mãi không chịu xuống. Victor thờ dãi lạng lẽ bèn bước lên chỗ cô.

Bàn tay ấm áp ấy của anh một lần nữa đặt nhẹ lên mái tóc màu đỏ hung của cô.

- Tôi không đề bụng, nhưng chỉ cần em suy nghĩ chín chắn hơn một chút trước khi hành động. - Victor vẫn giữ nguyên chất giọng trầm ấm mà hững hờ ấy.

Cô bé ngược đôi mắt ươn ướt lên trên nhưng anh đã bỏ đi, sự tự dằn vặt, ăn năn ấy trong cô không còn rõ, như dịu nhẹ đi đôi phần khi nghe những lời đó từ anh.

Bước được vài bước, anh lại chạm mặt 2 thanh niên lúc chiều nay.

- Anh ạ! - Một tên cười nhăn nhó khi thấy anh đưa mắt nhìn mình từ đầu tới cuối.

Khuôn mặt chúng lấm lem bởi vụ nổ bom, quần áo xộc xệch, bẩn thỉu, ướt đầm mồ hôi do cố gắng phá bom. Đặc biệt một tên còn có một vết sẹo dài trên má trái, đã gây được sự chú ý của anh.

Đã định thẳng chân bước qua nhưng nghĩ đi rồi nghĩ lại, Victor lùi lại, đứng trước mặt chúng.

- Thông tin liên lạc. - Victor buông lời một cách thẳng thừng, ngữ điệu lạnh băng.

Hai cậu trai trẻ mặt mũi lấm tấm mồ hôi, ngẩn ngẩn ngơ ngơ nhìn nhau chẳng hiểu gì.

- Nếu muốn gặp lại thì đưa thông tin liên lạc đây, tôi có thể suy nghĩ lại. - Anh chau mày tỏ thái độ, bất chợt, lúc này hai người kia mới hiểu, liền lúng túng ghi cho anh số điện thoại của mình.

***

Sau khi trở về khách sạn và thay quần áo, Angela và Victor lập tức tới một nhà hàng thượng lưu và có một buổi ăn mừng, công việc lần này đã thành công rực rỡ.

Cô cầm ly vang đỏ trên tay, lắc nhẹ rồi mỉm cười nửa miệng đầy quyến rũ, tay nâng ly rượu lên.

- Việc lần này thành công tốt đẹp, tất cả là nhờ có anh! - Nụ cười tươi rói mà như khiêu khích nở rộ trên đôi môi của cô.

Victor bật cười, cộng ly với Angela rồi nhấp lấy một ngụm.

Lúc này, chợt nhớ phải thông báo cho Justin Tr, Angie liền xin phép ra ngoài nghe điện thoại, Victor cười cợt, nhìn chiếc điện thoại của mình trên mặt bàn mà cũng như sực nhớ ra.

Tay anh cầm lấy chiếc điện thoại, lại một hành động quen thuộc, mở máy, tìm trong danh bạ, bấm nút gọi rồi lắng nghe

Tuy nhiên, nụ cười trên môi anh tắt hẳn khi tất cả những gì nhận lại được là sự im lặng từ đầu dây bên kia, thậm chí còn không thể liên lạc được.

***

Chàng trai trẻ cầm trên tay một khay đồ ăn, mang tới gần cô. Dù bụng đã đói meo nhưng cô cũng chẳng hề ngược mặt dầy mặt cho mùi thức ăn cứ phảng phất quanh mũi.

- Ăn đi không đói. - Omega lên tiếng.

Tuy nhiên Erena vẫn chẳng hề ngẩng mặt lên.

- Hai tay xích sau lưng thế này sao ăn? Coi tôi là chó à? - Ngữ điệu kênh kiệu ấy của Erena phát ra từ khuôn miệng nhỏ xinh, lúc này cô mới ngược đôi mắt đầy sát khí ấy lên mà nhìn cậu.

Omega nhìn cô một hồi, bèn chẹp miệng đặt khay đồ ăn sang một bên, liền loay hoay tháo xích ở cổ tay cô, khóa chúng lại phía trước.

- Dù gì cậu cũng vô hại, thế này chắc không sao. - Hắn nhìn cô rồi tự cười một mình, Erena cắn chặt môi, cảm tưởng như hắn đang khinh thường cô ra

mặt.

Hai tay cô bị trói lại với nhau bởi một sợi dây xích dài khoảng 20-25cm nhưng cánh tay thì đã di chuyển được, đôi bàn tay đặt nhẹ lên đùi, cô đưa mắt nhìn xuống chúng mà ngẫm nghĩ.

Những câu nói và thái độ ban nãy của Omega và tên Beta ngang ngược kia cứ bủa vây trong tâm trí cô, hàm răng nghiến ken kết lại, không khí quanh cô chứa đầy hận thù.

- Cậu nên kết thúc chuyện này sớm đi, cứ như vậy cũng chẳng đi đến đâu. - Omega xoay qua xoay lại chiếc chìa khóa trên tay, ngẫm nghĩ một hồi, miệng chêm chép nói.

- Tên khốn nạn đó cũng chẳng sống được lâu đâu. - Cậu ta thắng thường nói một câu mà như đánh thẳng vào tâm lý cô khiến cô giật mình, đôi mắt sắc bén ngược lên nhìn hắn.

Đúng lúc này, chiếc chìa khóa rơi xuống đất một cái "keng", Omega cúi xuống lượm.

Bất chợt sợi dây xích choàng qua cổ anh và kéo mạnh ra sau, Omega giật mình phản kháng.

Một tay cậu bám vào sợi dây xích trên cổ mình, cố gắng kéo ra, tay còn lại vòng ngược ra sau, vói vói lấy tóc cô mà giật.

- E... Erena! - Hắn gằn giọng nói trong sự tức giận, tay liên tục giật mạnh mái tóc dài ấy, tuy nhiên cô vẫn cắn răng chịu đựng mà kéo mạnh.

Những đường gân trên tay cô nổi đầy lên cho thấy sự quyết tâm vô cùng của cô gái trẻ, hai hàm răng nghiến lại, sức lực dồn cả vào tay.

Omega yếu dần đi, không khí không thể hít vào được nữa, đôi tay dừng lại, buông thõng, đôi mắt vẫn mở to.

Erena buông sợi dây xích khỏi cổ hắn, cơ thể to lớn ấy đổ ả xuống sàn bê tông, cô với tay lấy chiếc chìa khóa dưới đất mà tự giải thoát bản thân khỏi xiềng xích.

Cô chấp chững đứng dậy, mặt mũi lấm lem, tóc tai rũ rượi, ánh mắt cô nhìn xuống hắn đầy sợ hãi rồi nhìn xuống hai tay.

Bằng chính đôi tay này, cô đã giết hắn, một người bạn cũ, một người bạn tốt.

Đồng tử cô giãn ra, hai tay run lẩy bẩy, thực chất vẫn chưa dám đối mặt với sự thật rằng, đây là lần đầu tiên cô giết người.

Hoàng sợ tột độ, khóe mi cô ướt ướt, lúc này hình bóng người đàn ông ấy bỗng hiện ra trong đầu cô.

"Em làm thế này... có đúng không?"

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Nói dối

Erena lúng túng nhìn xuống cái xác dưới chân mình rồi quay ngoắt nhìn chiếc điện thoại cảm ứng với màn hình nứt đôi bị ném phía xa kia.

Đôi chân chấp chững bước tới đó, cô cúi lưng nhặt chiếc điện thoại lên rồi nhét vội vào trong túi quần.

Bất giác nhớ tới tên Beta hồng hách, ngang ngược, tay chân cô gái lại run cả lên, mắt lia xung quanh như đang tìm kiếm đồ phòng thân.

Một thanh sắt rỉ được dựng phía góc tường bên kia, cô vội vã chạy tới mà chụp lấy. Đôi chân nhỏ rón rén tới nắp cạnh cánh cửa đã hoen rỉ, tay lăm lăm thanh sắt ấy, miệng lẩm bẩm không thành tiếng do run sợ.

"Chắc chắn sẽ được thôi, không sao đâu!" Erena thở gấp gấp, tim đập mà như muốn nhảy khỏi lồng ngực, mồ hôi tuôn ra nhễ nhại.

Chờ đợi 5-10 phút, tên đó vẫn chưa quay lại, Erena càng thêm lo lắng và hồi hộp, tính hé cửa ra nhìn, bất chợt cánh cửa được mở ra từ bên ngoài, tiếng "két" ấy lại vang lên chói tai.

Hắn ngó mặt vào trong, đôi mắt hơi hột nhìn vào căn phòng tắm tối, bất chợt há hốc miệng khi thấy đồng đội của mình nằm dưới đất, hai mắt mở to, khuôn mặt trắng toát.

- Ome... - Hắn thốt lên đầy ngạc nhiên nhưng rồi ăn trọn một cú trời giáng vào đầu bằng thanh sắt rỉ.

Máu trên đầu hắt chảy xuống từ từ, sát thương khá mạnh nhưng chỉ đủ làm hắt choạng vạng, hoa mắt đi một chút, nhân lúc ấy Erena nhanh chân chạy vội ra ngoài.

Ngoài trời bây giờ tối om, tới cả một chiếc đèn đường cũng không có, chỉ còn ánh trăng rọi xuống khiến cho cảnh vật xung quanh mờ ảo, Erena chỉ còn biết dựa vào đó mà tìm đường đi.

Cô sợ hãi chạy vào một công viên nhỏ gần đó, cơ thể nhỏ bé, nhanh nhẹn của cô len lỏi vào bóng tối, qua từng bụi cây.

Lúc này, Beta đã đứng vững lại, một tay ôm đầu rồi hùng hổ chạy ra ngoài với sự tức giận tới tột độ. "Con đi này, mày nghĩ mày thoát được tao à?" Beta điên tiết lầm bầm trong mồm.

Cô chạy trốn trong công viên đó và tìm chỗ ẩn nấp dưới gầm một chiếc cầu trượt vì cô biết bên ngoài nơi này không còn chỗ trốn cho cô, hơn nữa, ở đây cô được che chở bởi bóng tối, chắc hẳn sẽ khó có thể tìm ra.

Vì quá mệt mỏi, Erena ngồi bó gối một góc, đầu tựa lên đầu gối, hai mắt lim dim, cô sắp chìm vào giấc ngủ sau bao chuyện ấy.

***

Cánh cửa phòng khách sạn mở toang ra bởi một lực đẩy khá lớn, người phụ nữ quắp hai chân lên thân của người đàn ông, hai tay vòng qua cổ anh, ôm hôn đắm thiết.

Những âm thanh mặn nồng vang động khắp phòng, người đàn ông đặt lưng cô gái xuống giường, hôn cô mãnh liệt, cảm tưởng như sắp nuốt chửng cô.

Đôi môi anh mon trón trên da thịt cô đem lại nhiều phấn khích, cô đan những ngón tay vào tóc anh, cảm nhận mùi hương từ cơ thể đàn ông hòa quyện với men rượu nồng.

Cô gái ôm lấy đầu anh vùi vào ngực mình, miệng cười khúc khích, đôi khi còn nói yêu: "Nào, từ từ nào!"

Tuy vậy nhưng hành động lúc này của Victor không hề bị đình trệ, con quái thú trong anh đang thêm khát tột độ, nó muốn nuốt chửng cô ngay lúc này. Hai tay anh cời cúc áo sơ mi, rồi tới chiếc thắt lưng.

- Khoan đã nào! - Cô dùng tay ôm lấy hai má anh mà nhắc lên, anh nhú mày nhìn cô, cơn thèm khát như bị kìm hãm, cơ thể anh thấy khó chịu vô cùng.

- Em phải vào lấy đồ phòng hộ đã. - Cô cười khúc khích.

Victor chau mày cam chịu, cảm giác như bị giáng xuống địa ngục sau khi được đưa lên thiên đàng.

- Gì vậy? Chẳng lẽ anh muốn em mang thai con anh luôn sao? - Angela giọng giễu cợt kho thấy vẻ mặt không mấy hài lòng của Victor.

- Đi thì đi đi. - Victor tức giận nằm vật sang phần giường cạnh cô, giọng điệu giận dỗi của anh trong khoảnh khắc ấy khiến cô càng thêm rung động.

Angela bước vào phòng tắm nhưng ánh mắt cô nhìn ra ngoài thật xảo trá, mưu mô. Cô lặng lẽ rút từ trong túi một chiếc bao cao su, tuy nhiên lại dùng kim chọc thủng nó, miệng cười tùm tùm mà sắc bén.

***

Con tim cô giật thót lên một cái khiến cô choáng tỉnh giấc, Erena run sợ nhìn xung quanh, bóng tối vẫn bủa vây như ban nãy nhưng lúc này đáng sợ hơn nhiều.

Sự im ắng này khiến cô không vui chút nào, từng tiếng lá xào xạc rơi, tiếng gió hiu hắt hay cả tiếng nhịp tim đập, cô đều có thể nghe rõ mồn một.

Bất giác một cánh tay to lớn bịt miệng cô từ phía trước, mạnh dạn đè cô xuống nền đất đá.

Erena sợ hãi khua khoắng tay chân, miệng kêu ư ư nhưng chẳng thể gây được sự chú ý của ai trong bóng tối, thậm chí là trong góc khuất thế này.

Hắn mạnh tay đâm cô một cái thật mạnh, đầu cô nghiêng sang một bên, cú đâm khiến cả vùng má phải của cô tê tái, khóe môi rỉ máu.

- Con đi này, tao mệt vì mày quá rồi! - Hắn quát tháo vào mặt cô, tay không ngừng giật tóc và đâm cô.

Cả cơ thể to lớn đó đè thẳng lên người cô, với sức khỏe của một cô gái tầm thường, Erena không tài nào gạt nổi hắn ra, chỉ biết gân cổ lên nói.

- Mày... Victor sẽ không tha cho mày...! - Erena nấp máy miệng, máu đầy miệng cô khiến thanh âm phát ra không rõ.

- Haha! Để xem nó còn sống đến lúc bắt được tao không đã! - Hắn cười ngạo mạn, tay giật mạnh tóc cô.

Tuy bị bạo hành tới mức như vậy, Erena vẫn không hề yếu đuối.

- Mày... không phải đối thủ... của anh ấy! - Ánh mắt cô nhìn hắn sắc bén và kiên cường tới nỗi phục, một lời cảnh cáo nhắm thẳng vào gã đàn ông hèn

hạ.

- Phải, nhưng Alpha thì có thể. - Hắn cười khàn khạch.

- Tao cũng mong chờ giây phút chúng đối đầu nhau lâu lắm rồi, nay càng có thời cơ. - Ngữ điệu của hắn rắn chắc lại thể hiện sự thích thú.

Câu nói ấy của hắn như khiến cô sợ hãi, đôi mắt mở to như nghĩ ra điều gì đó, bất chợt lại trở nên lo sợ.

Thình lình cô gái trẻ vươn cô cần lấy bắp tay hắn, cô nghiền chặt hàm răng khiến cho máu từ tay hắn chảy ra, Beta giật mình thụt tay lại. Nhân lúc này, Erena huých thật mạnh cùi trỏ của mình vào bụng hắn khiến hắn ngã sang một bên.

Cô lồm cồm bò dậy trong cực nhọc, đôi mắt cố gắng tìm chút ánh sáng trong màn đêm tăm tối, đôi chân loạng choạng chạy đi thật xa.

Erena chỉ chạy mãi, chạy mãi mà không biết mình sẽ đi tới đâu. Cổ chân bỗng bị trẹo nhưng cô cũng mặc kệ, thậm chí không thấy đau.

Trong lòng giờ đây nom nớp lo sợ, nửa vì không biết hắn có đuổi kịp mình, có tìm ra mình không, nửa vì nghĩ tới cuộc chạm trán giữa hai người đàn ông ấy, thật sự cô không muốn!

***

Tiếng chim riu rít trên đầu đã đánh thức cô gái trẻ, Erena đưa tay dụi mắt, neho nhắm nhìn xung quanh, đây là một ngõ cụt, đêm qua cô đã chớp mắt tại đây sao?

Nghĩ lại những giờ phút đáng sợ ngày hôm qua, tay chân cô lại run lẩy bẩy.

Giờ đây mới chợt nhớ tới chiếc điện thoại nằm trong túi quần mình từ tối hôm qua, cô vội vã lấy ra và khởi động máy.

"Ôn trời, vẫn bật được!" Erena thở dài nhẹ nhõm khi thấy biểu tượng quả táo cắn dở hiện lên trên màn hình đen đã nứt đôi.

Nhưng cảm giác nhẹ nhõm ấy chưa kéo dài được bao lâu, tim cô lại như ngừng đập khi thấy 2 cuộc gọi nhỡ từ Victor.

Tay run run bấm vào tên anh, đồng thời hít thở một hơi thật sâu như lấy can đảm.

- Alo? - Chết giọng trầm, lạnh tanh vang lên từ chiếc điện thoại.

- Anh gọi em có chuyện gì không? - Erena đáp trả bằng giọng nói hồn nhiên thường ngày nhưng có chút gượng gạo.

- Chỉ hỏi xem tình hình thế nào. Em không ở nhà sao? Tôi có gọi về nhưng không ai nghe máy. - Anh đa nghi hỏi cô.

"Có nên nói không...? Còn Alpha...?" Erena lúng túng không biết phải trả lời anh ra sao, từng suy nghĩ đêm qua cứ dồn dập trong đầu cô.

- Em ở nhà bạn, điện thoại hết pin nên không để ý anh gọi. Em xin lỗi! - Cô cười khi khi, một nụ cười mà đã quá quen với anh lâu nay.

Không thấy Victor trả lời, Erena lo sợ hỏi tiếp.

- Anh xong việc chưa? Đã về chưa?

- Chưa về. - Ngữ điệu lạnh như băng ấy của anh chỉ thốt lên trong giây lát rồi cúp máy ngay sau đó.

Erena thở phào nhẹ nhõm, vậy là anh không nghi ngờ gì, anh cũng chưa trở về, vẫn kịp thời gian để cô chăm sóc lại những vết thương của mình.

Cô chấp chững bước một bước, bỗng nhăn nhó mặt mày, chỗ trẹo chân bây giờ mới thấy đau, khi thật, phiền phức quá.

Phải mất tầm 2 tiếng đồng hồ Erena mới có thể tìm đường và trở về nhà, tay loay hoay lấy chiếc chìa khóa còn nằm nguyên trong túi quần sau.

Tiếng "cạch" vang lên, cô nhẹ nhàng đẩy cửa vào thật khó nhọc, nhìn xuống dưới chân cũng không thấy giày của anh, lòng cũng mừng thầm.

Cô bước từng bước một nhọc tới cầu thang, băng qua căn phòng khách.

- Nói dối cũng vừa phải thôi. - Ngữ điệu lạnh lùng vang lên khiến cô giật bắn mình, sợ tới thót tim, đôi chân đang bước đi bỗng ngừng lại.

- Em làm gì có bạn. - Giọng nói đáng sợ ấy khiến cô như khóc nức trong lòng một tiếng vì sợ hãi, đầu quay từ từ về hướng căn phòng khách.

***

Nữ xạ thủ quyền rũ bậc nhất trong giới bước tới cùng với một chiếc vali đen trong tay, bên trong là một khoản tiền lớn, dùng để hoàn tất giao dịch.

JD nhìn xung quanh, bắt gặp hỏi.

- Victor đâu?

- Anh ấy... bận rồi. - Angela ngập ngừng đáp trả, trong đầu còn ngò ngợ về chuyện đêm qua.

- ---

Angela bước ra từ phòng tắm cùng với "đồ bảo hộ" trong tay, nhưng ngạc nhiên thay, Victor lại đang mặc lại quần áo trong sự vội vã.

- Bên em đêm nay? - Angela cất giọng hỏi anh với sức hút khó cưỡng.

Tuy nhiên, anh lại thẳng thừng từ chối.

- Tôi có chuyện phải đi gấp. Còn chuyện giao dịch sớm mai, nhờ em hoàn thành nốt. - Nói rồi anh bước đi một cách vội vàng nhất, chẳng để lại một câu giải thích.

"Là chuyện gì... mà quan trọng tới vậy?"

***

Người đàn ông ấy ngồi tựa lưng, khoác tay lên chiếc ghế sofa, chân gác ngang coi rất quyền lực, chưa kể đến khuôn mặt hờ hững, dửng dưng tới đáng sợ kia.

Đôi mắt màu nâu sẫm sâu thẳm của Victor nhìn cô từ trên xuống, bộ dạng lơi thôi, lệch thếch, bản thù của cô như vừa chui ra từ thùng rác.

Khuôn mặt lấm lem bởi đất cát, bầm tím rõ rệt, khoe môi có vết xước.

- Mặt? - Victor giữ nguyên ngữ điệu, nhìn thẳng cô mà hỏi với ánh mắt sắc bén.

Không rõ vì gì mà cô lại trở nên yếu đuối trước người đàn ông này như vậy, bao sự kiên cường, mạnh mẽ của đêm qua bỗng bay đi đâu mất, còn lại thể xác mỏng manh này.

Đầu óc cũng trống trơn không còn suy nghĩ được gì, chỉ là tiện gì nói vậy.

- Em bị đâm phải cột điện lúc về..

- Cột điện biết đánh người sao? - Victor chau mày nhìn cô như hỏi móc.

"Điên mất! Nghĩ gì mà lại nói như vậy!" Erena lúng túng, nhưng đã chót nói vậy thì phải nói nốt, phóng lao phải theo lao thôi..

- Em bị đâm phải...thật mà... - Cô ngập ngừng quay mặt đi.

Victor thờ dãi ngao ngán, bỗng đứng dậy và tiến lại chỗ cô, càng gần, tim cô đập càng nhanh vì sợ hãi.

Anh cúi xuống, thì thầm vào tai cô những lời lẽ thật nhẹ nhàng mà cũng thật đáng sợ.

- Đừng bao giờ giấu tôi chuyện gì, có biết không?

Cô sợ hãi chỉ biết nuốt nước bọt mà kìm nén trong lòng nỗi sợ ấy, bỗng bàn tay to lớn, ấm áp của anh nắm lấy cổ tay cô, kéo lên cầu thang.

Đôi chân bị trẹo của cô theo đà bị kéo mà bước lên, cô rên lên khe khẽ. Victor ngạc nhiên quay lại nhìn xuống chân cô, đôi mày chau lại thẳm thấy phiền phức.

Chẳng nói chẳng rằng, anh xoay người bế ngửa cô lên, Erena mở to mắt nhìn anh, vừa sợ hãi vừa thấy an toàn. "Anh thật sự...không giận sao?"

Victor bế cô lên tầng hai, bước vào phòng tắm. Cô ngơ ngác nhìn anh.

Victor đặt nhẹ cô vào bồn tắm, một tay mở vòi nước, cho nước xả đầy vào trong bồn. Nét mặt không biểu lộ chút sắc thái nào nhưng lại đang làm một hành động kì lạ, thậm chí anh còn cởi chiếc áo sơ mi của mình ra rồi ném xuống đất.

Tiếp đến, anh tới bên cô, cầm vạt áo của cô mà cởi ngược lên, để lộ những vết bầm tím ở lưng lấp ló sau dây áo lót.

Erena sợ hãi khi thấy hành động lạ thường này của Victor, cho tới bây giờ anh vẫn không hé miệng nửa lời, cô liền dùng hai tay ôm người, che đi phần ngực.

- Victor, anh làm gì thế...?

Hành động không hề bị trì trệ bởi câu hỏi hồn nhiên của cô, Victor vẫn tiếp tục, đôi tay mon men xuống phía dưới cô, cởi chiếc cúc quần..

Chương 30: Lừa dối

Victor lột mạnh chiếc quần soóc ra khỏi người cô. Anh ngồi lên thành bồn tắm với hai chân ở ngoài, tay cởi chiếc áo lót của cô ra, cả bộ ngực trắng trẻo, nhỏ xinh ấy phơi bày trước mặt anh.

Bàn tay anh trực tiếp chạm vào da thịt cô, khiến cô giật mình nhẹ một cái, đôi mắt ngơ ngác mà nom nớp lo sợ ngoái lại nhìn anh.

Một tay anh chuyển động nhẹ nhàng khi chạm vào lưng cô, tay còn lại cầm lấy vòi hoa sen và cho nước chảy trên tấm lưng mềm mại ấy.

Anh sờ thoáng qua vết bầm tím trên lưng cô, phớt chốc lại nhủ mảy một cái, Erena chỉ biết âm thầm xoa vì đau.

Cái im lặng của Victor lúc này làm cô sợ chết khiếp, anh tự tay tắm cho cô tí nỉ, nhẹ nhàng nhưng nỗi sợ vẫn chưa dịu.

- Mạnh tay thế này, không thể là Omega, càng không thể là Alpha. - Victor cất ngữ điệu lạnh tanh tới đáng sợ ấy lên khiến cô run rẩy

Lúc này nghe Victor nhắc tới, Erena mới nhớ lại chuyện đêm qua, giọng điệu cả nét mặt của cô thay đổi trong tức khắc.

- Omega... chết rồi. - Erena cất giọng thất thần lên để đáp trả câu nói của anh, ánh mắt của cô như người vô hồn.

Victor liếc mắt nhìn cô, ánh mắt giống như đang trông chờ gì đó.

Erena gợn cánh tay run lẩy bẩy lên, nhìn vào nó mà cảm thấy sợ hãi chính mình.

- Có phải em... đáng sợ lắm không? - Giọng cô run lên, lắp bắp từng chữ, khóe mi ươn ướt. Từng hình ảnh khủng khiếp của đêm qua cứ lần lượt ùa về trong tâm trí cô. Dù gì cũng là bạn tốt suốt 1 năm qua...

Victor nhìn cô mà lòng thầm cảm thấy thích thú. Mạnh dạn gờ tay lên và đặt lên mái tóc ướt do dội nước của cô.

- Giỏi lắm. - Anh nhếch mép nhìn cô, nụ cười ấy nhẹ nhàng, ấm áp như xoa dịu nỗi lòng cô.

Không gian lại im bất, chỉ có tiếng nước chảy từ vòi và tiếng gãi xồn xột vào tóc. Anh tắm cho cô thật cẩn thận, từng ngõ ngách trên cơ thể ấy đều được anh rửa sạch hoàn toàn.

Victor bế cô ngồi lên thành bồn tắm, nhẹ lấy khăn tắm và thấm nước quanh người cô, lau tóc cho cô khiến mùi hương tỏa lên thật dịu nhẹ, thoải mái.

Nhìn Victor ân cần như lúc này, lòng cô lại không khỏi áy náy, vậy mà ban nãy lại cả gan nói dối anh.

- Em xin lỗi... - Cô cúi gầm mặt xuống đất, lắp bắp thật nhỏ nhẹ.

- Vì? - Anh hỏi thật ngắn gọn, ngữ điệu trái ngược hẳn với hành động đang làm, nó dừng đọng, vô tình tới gai người.

- Vì em đã nói dối anh... - Erena hơi run, đôi mắt với anh lúc này là điều không thể, bởi vậy cô chỉ biết nhìn chằm chằm xuống sàn nhà tắm.

- Nếu không thể thì tốt nhất đừng nói. Em nói dối tệ lắm, có biết không? - Victor lau thật khô tóc cho cô rồi choàng khăn tắm vào tấm thân nhỏ bé ấy, lập tức bế ngửa cô lên, đi vào phòng của hai người.

Tuy nói là vậy, nhưng thực chất là phòng của Victor, Erena cũng có phòng riêng nhưng có lẽ chẳng bao giờ dùng tới.

Anh đặt cô ngồi xuống chiếc giường đã lưu giữ kỉ niệm của bao đêm ân ái giữa hai người, cô lau lau tóc ngơ ngác nhìn anh bước ra khỏi căn phòng.

Khi trở về, Victor cầm theo trên tay một bộ quần áo của cô. Từng bước chân của anh tiến tới gần, thậm chí còn mặc quần áo vào cho cô.

- Anh giận em à...? - Cô lúng túng ngước mắt lên, đôi mắt xanh biếc long lanh chằm chằm nhìn anh.

- Không. - Victor bật cười cho rằng câu hỏi của cô quá trẻ con, về ngoài cho thấy anh chẳng màng bận tâm cho lắm.

Xong xuôi, Victor bước chân ra khỏi căn phòng đó, sắc mặt lúc này thay đổi 180 độ, sát khí lại tỏa ra khắp người đàn ông ấy.

Vừa suy nghĩ, anh vừa bắt tay vào bếp, tuy nhiên, tủ lạnh lại trống trơn, thời gian ra ngoài mua đồ cũng không có. Lòng mảy của người đàn ông chau lại

cho thấy sự kiên nhẫn không còn nhiều, liền bấm máy đặt đồ ăn nhanh.

Sau khoảng thời gian chờ đợi shipper, Victor đã suy nghĩ khá nhiều. Omega đã chết, Alpha không lí gì mà tới tận đây, hay kể cả những người còn lại ở V cũng đều yêu thương Erena, không lẽ nào mạnh tay như vậy.

Bất chợt mắt anh sáng lên như vừa nghĩ tới gì đó. "Kẻ duy nhất có ác cảm, chỉ có thể là hắn." Nụ cười sắc bén lại một lần nữa nở trên khóe môi anh, sự việc lần này coi bộ rất vui.

Cánh cửa phòng ngủ của anh mở ra, mùi hương của gà rán, hamburger cứ thế tỏa ra nồng nặc, thơm phức cả căn phòng. Victor tiến vào trong vói túi nilon trên tay.

Erena đã chìm vào giấc ngủ được một lúc, nhìn khuôn mặt bình thản của cô lúc này càng khiến anh cảm thấy khó chịu, tức tối.

"Sau những chuyện đã xảy ra, sao người con gái này vẫn có thể bình thản ngủ ngon tới vậy?". Victor nhắm mắt nhìn khuôn mặt bầm tím, xước xước kia mà trong lòng như sôi sùng sục.

Như không thể làm chủ bản thân, Victor bước lên giường và đè lên người cô. Bị một lực không nhẹ đè lên người, Erena mắt nhắm mắt mở tỉnh dậy.

- Victor? - Cô ngơ ngác nhìn thẳng vào khuôn mặt coi rất giận dữ kia.

- Nói dối là tội không tha được đâu. - Anh gằn giọng nhìn cô, ánh mắt của một con hổ đói khi vớ được con mồi.

Ngay lập tức anh vùi đầu vào cổ cô mà liếm mút mãnh liệt, Erena giật mình sợ hãi, hai bàn tay yếu ớt chống vào ngực anh, gắng sức đẩy anh ra nhưng không thể.

- Không...! Em... - Giọng cô run lên rõ rệt, hơi thở cũng gấp gáp.

Cảm thấy phiền phức, anh lập tức dùng hai đầu gối của mình để chèn nhẹ lên bàn tay cô ở hai bên người, Erena bắt lực vùng vẫy.

Môi anh áp sát môi cô, lưỡi anh luồn vào trong như khuấy đảo khoang miệng ấm nóng, nụ hôn lúc này không ngọt ngào, khiến cô bị kích thích mà nó mạnh bạo tới đáng sợ.

Hơi thở của anh phả vào cổ cô, cảm giác ấm nóng, kích thích chạm vào da thịt cô. Hơi thở ấy phả nhẹ, kéo dài xuống phần xương quai xanh, rồi khe ngực của cô.

- Anh nói anh không giận mà... - Giọng cô cất lên thỏ thẻ mà yếu ớt, đôi mắt rung rung nhìn anh.

- Sao? Cảm giác bị lừa dối thế nào? - Anh gất lên một tiếng thật to, trừng mắt nhìn cô.

Khóe mi cô uрон ướt, chẳng thể nói gì hơn, nhìn anh lúc này mà lòng cô như quặn lại, thật sự rất đáng sợ. Cơ thể nhỏ nhắn của cô run lên, mới đêm qua cô còn rất dũng cảm, kiên cường, nhưng tới giờ phải đối mặt với anh, cô lại trở về một cô gái vô dụng.

Bởi vậy mới thấy được con người ta dù có mạnh mẽ tới đâu, vẫn sẽ có một người khiến ta trở nên yếu đuối.

Nhìn thấy khóe mi uрон ướt của cô, Victor không quan tâm hỏi han mà chỉ nhếch mép cười khênh một cái đầy mỉa mai.

- Khóc? Đây đâu phải lần đầu tiên? - Nói rồi anh cúi người xuống và vạch chiếc áo của cô lên, để lộ bầu ngực sần chắc.

Giọt nước mắt từ khóe mi cứ thế trào ra, chảy xuống và thấm đẫm vào gối, những vết thương thể xác chưa thể đỡ ngay, không những vậy Victor còn tỏ ra mạnh bạo vô cùng.

Anh ngậm đầu ngực cô vào miệng, đầu lưỡi liếm quanh nó rồi mút mãnh liệt, những âm thanh đáng xấu hổ ấy vang lên khiến hai má cô đỏ ửng, miệng rên nhẹ kèm theo tiếng sụt sịt.

Một tay anh nắn bóp bầu ngực còn lại của cô, các ngón tay se se đầu ngực đem lại cho cô sự phấn khích, cơ thể cô rung mình nhẹ.

Tay còn lại của anh mò mẫm xuống vùng con gái của cô, thò hẳn bàn tay hư hỏng của mình vào trong chiếc quần lót ấy, ngón tay mân mê như trêu đùa bên ngoài.

Nhưng như vậy có lẽ chưa đủ, Victor lập tức dùng răng để "chơi đùa" với đầu ngực cô khiến cô kêu lên đau đớn, thứ nước từ nơi kín đáo chảy ra từ từ, nhân cơ hội này anh đưa ngón tay vào trong và quấy đảo.

Cả hai nơi nhạy cảm nhất của cô đều đã bị anh bắt thóp, bị cư xử rất mạnh bạo khiến đầu óc cô trống rỗng, không thể chịu đựng thêm, Erena cảm nhận được dòng nước gì đó sắp trào ra từ cơ thể mình.

- Em... em ra...! - Cô thở gấp gấp rồi thốt lên, bất chợt cơ thể co giật một cái thật mạnh, dòng nước từ nơi kín đáo chảy ra thật nhiều.

Anh nhìn cô mà chẳng hài lòng, liền ngồi hẳn hơi dậy, để hai tay cô lên trên, cho cô được phép cử động.

- Ai cho phép em ra trước tôi? - Victor nói với vẻ gắt gỏng.

Tuy nhiên hai chân anh quỳ trên đệm cạnh hai bên ngực của cô, phần đùi nhô lên dưới quần anh giờ chỉ cách mặt cô có 15cm.

Victor chống hai tay vào tường, cúi mặt xuống nhìn cô với sắc khí như ra lệnh.

- Biết phải làm gì rồi chứ? - Giọng điệu của anh như áp đặt cô từ đầu tới cuối, ánh mắt gợi tình ấy khiến cô càng thêm ngại ngùng.

Cô sợ sệt rất đáng thương, đôi mắt đỏ hoe vì khóc, đôi tay run run đặt vào chỗ kín đáo của anh, nhẹ cời thất lưng rồi kéo khóa.

Erena khéo léo lôi vật nam tính đang trôi dạt mãnh liệt ấy của anh ra ngoài, nó đã cứng lên và ấm nóng từ khi nào.

Bàn tay nhỏ bé của cô cầm lấy nó, vuốt lên vuốt xuống khiến anh cảm thấy thích thú.

Nó còn trở nên to hơn nữa, Erena lập tức dùng lưỡi liếm lấy phía đầu, rồi cô đưa nó vào trong khoang miệng ấm nóng của mình, di chuyển đầu thật điều luyện.

Victor khẽ nhăn mặt, hơi thở trở nên gấp gáp. Lưỡi và miệng của cô, tất cả phối hợp với nhau rất điều luyện, cảm giác rất tuyệt.

Kĩ năng của cô khá tới vậy khiến bản thân anh khó có thể kiềm chế thêm. Nó co giật rồi phóng ra thứ chất lỏng màu trắng đục vào miệng cô, Erena mở to mắt vì ngạc nhiên.

Cô ngậm đầy thứ chất lỏng có mùi nồng ấy trong miệng, có ý định nhổ ra.

- Nuốt hết đi. - Victor nhìn xuống cô, cái nhìn đầy quyền lực mà cô không thể nào làm trái.

Erena lúng túng, nhắm nghiền mắt lại và nuốt nó xuống cổ họng, mùi vị của nó thật khó tả khiến cô cảm thấy khó chịu.

Victor cười khẩy một cái chua chát rồi lùi người xuống dưới. Anh để hai chân cô sang hai bên, một tay cầm lấy "thằng nhỏ", tay còn lại sờ sờ mon trón bên ngoài cửa mình của cô, lập tức đút nó vào bên trong.

Nó không hề nhẹ nhàng, anh mạnh bạo đâm nó vào bên trong, còn gác một chân cô lên vai mình, thẳng nhỏ cứ thế theo đà mà chạm tới tận tử cung của cô.

Erena há miệng thở gấp, tiếng rên ngày càng to và đau đớn, nó đâm thật sâu, quá mạnh bạo. Hai tay cô bấu chặt lấy ga giường, khóe mi lại chảy ra thứ nước ấy.

- Đau... đau quá...! - Erena ngập ngừng nói, tiếng của cô cất lên thì ào, yếu ớt.

- Nói dối. - Victor vẫn vô tình như vậy, dường như lời cô nói lúc này không còn giá trị với anh.

Nước mắt cô giàn ra, dần biết Victor mạnh bạo khi quan hệ, nhưng từ trước tới nay anh chưa từng mạnh tới vậy, dường như tất cả những bức tức anh đều trút hết lên cô.

- Em.. em không dám nói dối anh nữa...! - Cô ưỡn ngực lên đầy đau đớn, đôi mắt nhắm nghiền lại, hai tay bấu chặt vào ga giường.

Victor chuyển động hông, đâm thật mạnh vào sâu trong cô vài lần nữa rồi rút ra, dòng tinh dịch ấm nóng bắn thẳng lên bụng cô, Erena cũng vì kiệt sức mà ngất lịm đi.

Victor thờ dài nằm xuống phần giường cạnh cô, một tay đặt nhẹ lên mái tóc còn hơi ướt ấy, trong lòng thầm nghĩ vu vơ...

Bạn đang đọc truyện *[Tình Yêu Thầm Kín]* *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Vì..

Angela hoàn thành việc giao dịch, tiền cũng đã được đưa tới tay của JD, lượng dầu mỏ đó sẽ được chở đến cho The Demons sớm nhất có thể.

Cô nhẹ nhõm thở phào, ngồi nhâm nhi tách espresso tại một quán cà phê hạng sang, bỗng chuông điện thoại reo lên, một dòng số lạ hiện lên trên màn hình.

Angela ngạc nhiên liền nhắc máy.

- Alo? - Giọng cô gái trẻ cất lên, phút chốc lại lặng im như lắng nghe đầu dây bên kia nói gì.

Sắc mặt của cô thay đổi từ từ, đôi mày nhíu lại, ngờ ngợ.

- Ông là ai? Sao lại biết số của tôi? - Ngữ điệu của cô phần nào cho thấy mọi chuyện dần trở nên căng thẳng.

- Chẳng nhẽ cô không muốn biết lí do cậu ta bỏ cô đi vào nửa đêm như thế? - Giọng người đàn ông lạ hoắc cất lên đầy bí ẩn.

- Ý ông là sao...? - Angela tò mò, ánh mắt đảo liên thoảng khi cố lắng nghe lão ta.

- Sao?! Cô ta ư?! - Cô tức giận gắt lớn, đồng tử giãn to, những nếp nhăn xô lại trên trán, tay nắm chặt chiếc điện thoại.

- Khoan, nhưng ông là... - Cô gái trẻ lúng túng gặng hỏi danh tính của người đàn ông xa lạ.

- Đừng lo cô gái trẻ, tôi sẽ còn gọi lại. - Lão để lại lời nhắn cuối cùng kèm theo nụ cười khả ái, đầy mưu đồ rồi dập máy ngay sau đó.

Angela buông chiếc điện thoại xuống, hai hàm răng nghiến chặt lại với nhau, tay bấu chặt lấy khăn trải bàn, ngọn lửa ẩn trong đôi mắt ấy bùng bùng lên đầy hận thù.

Bất chợt cô điện tiết rút tiền từ chiếc túi xách tay hiệu Hermes, rồi đập mạnh xuống bàn, lập tức rảo những bước đi đầy sức hút ra khỏi quán, tay bấm gọi vào một số điện thoại khác.

***

Victor ngồi tựa lưng vào đầu giường, một tay vòng ra sau đầu để tựa, đôi mắt xa xăm, đắm chiều suy nghĩ.

Chốc chốc lại khẽ nhíu mày, lăm khi lại vò đầu bứt tóc, mọi chuyện như rối tung hết cả lên.

"Tôi giờ này ắt hẳn không đi được đâu xa, nhưng vấn đề là... thời gian ở đâu ra mà đi tìm hắn?"

Victor nhắm mắt tức tối, lặng im trong chốc lát, bất chợt lại nảy ra một ý, đôi mắt màu nâu sẫm ấy trở nên ranh mãnh, sắc sảo.

Anh nhếch mép đặt chân xuống giường, tay vói lấy chiếc quần âu đang vắt trên ghế, liền mặc vào với vẻ vội vã.

Chuông điện thoại reo lên, anh ngoái cổ nhìn vào màn hình chiếc điện thoại cảm ứng được đặt trên bàn, dòng chữ "Angela" hiện lên trên đầu, Victor tặc lưỡi chợt thấy phiền hà.

Victor bấm nút nghe rồi kê máy vào tai, vẻ mặt không mấy thoải mái.

- Anh đang ở đâu? - Angela hạ giọng nói với anh qua chiếc điện thoại, tưởng như đang kìm nén.

- Tôi đang có chút việc, em vẫn còn đó chứ? - Anh nhướn mày hỏi, tranh thủ lấy chiếc áo sơ mi từ trong tủ.

- Em đang chờ anh. - Cô nhếch mép nói những lời đầy ẩn ý, ngữ điệu cất lên đầy hiểm nguy.

- Vậy cứ chờ đi, tôi phải giải quyết vài việc khác nữa, có lẽ sẽ khá lâu. - Victor lạnh lùng nói

- Em chờ được. - Cô mỉm cười nhẹ, ngữ điệu vẫn như cố kìm nén.

- Vậy được. - Anh cất tiếng một cách vô tình rồi cúp máy ngay sau đó, tay sờ trên vách tường phòng ngủ, ấn nhẹ vào vách tường trống rỗng, bất chợt căn tủ quần áo dịch chuyển nhẹ sang một bên, một căn phòng bí ẩn được mở ra, Victor nhìn nó mà mép khẽ nhếch lên, lặng lẽ sải bước vào trong.

***

Cô gái trẻ với trang phục hầu gái, mái tóc màu đen láy được buộc chặt đuôi ngựa, cô bước ra từ căn tầng hầm dưới lòng đất, trên tay cầm một khay đồ ăn đã ôi thiu.

Cô bước vào trong một căn biệt thự nhỏ, lướt ngang qua phòng khách nơi có một người phụ nữ với thần thái luôn toát lên vẻ sang trọng, quyền quý.

- Anh ta vẫn không chịu ăn sao? - Người phụ nữ cất giọng hỏi vọng ra hành lang, trên tay cầm một tách trà nhỏ, nét mặt thoảng toát lên vẻ thoảng buồn.

Cô hầu gái chỉ biết đứng lại ngay trước cửa phòng khách, nét mặt tối sầm lại, cúi gầm mặt xuống đất mà lắc đầu đầy tuyệt vọng.

Người góa phụ ử rừ hẳn đi, như không còn hy vọng. Tay đặt tách trà lên trên mặt bàn, khẽ nhíu mày đầy dằn đo.

- Phu nhân, chỉ còn cách... nhờ tới anh ấy thôi. - Cô hầu gái đưa mắt nhìn người phụ nữ trẻ đã góa chồng ấy, sâu trong ánh mắt như lóe lên một tia hy vọng...

Cô hầu gái xuống mở cửa, đỡ người góa phụ bước xuống từ chiếc taxi dừng ngay trước cổng một dinh thự lớn.

Cả hai đều ngước mắt nhìn qua một lượt, người phụ nữ hé miệng.

- Có chắc là đây không?

- Dạ chắc, đợt trước anh ấy có nói với tôi rằng đang ở đây. - Cô hầu gái đáp trả nhẹ nhàng.

Nghe vậy, người phụ nữ với vẻ ngoài quyền quý đó liền gật đầu nhẹ nhàng, cô hầu gái liền kè kè bên cạnh, dìu cô bước vào qua cánh cổng sắt, bước qua vườn rồi đứng trước cánh cửa nhà.

Cô hầu gái mạnh dạn bấm chuông, tiếng chuông "reng, reng" khiến Erena đang úp bát vào kệ phải giật mình, ngoái đầu nhìn ra cửa.

Cô lau tay vào chiếc khăn vắt cạnh bồn rửa, lập tức cởi chiếc tạp dề ra, liền bước thẳng ra ngoài.

Cánh cửa được mở ra, Erena ngỡ ngàng ngó mặt ra ngoài, đứng trước mình lúc này là hai người phụ nữ còn trẻ, khuôn mặt đều mang đậm nét Á, một người rất đỗi hiền hậu, điềm đạm, người kia có vẻ trầm tính.

- Có chuyện gì không ạ? - Erena ngỡ ngàng hỏi.

Cả hai người phụ nữ đều rất lấy làm ngạc nhiên, người con gái đứng thấp thò sau cánh cửa kia đã để lại một ấn tượng lớn trong lần gặp đầu tiên bằng những vết bầm tím trên khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, kiêu diễm ấy.

"Là bạn gái hay giúp việc, bất kể là ai, sao cậu ta có thể nặng tay tới vậy?", người đàn bà góa phụ bỗng nhú mày thăm trách.

- Chúng tôi tới tìm Victor để bàn một số chuyện... không biết anh ấy có ở đây không? - Cô hầu gái khẽ cất giọng.

- Không... anh ấy ra ngoài rồi. Tôi cũng không biết bao giờ anh về.

Nghe tới đó, người phụ nữ trẻ nhẹ nhàng cất giọng yếu ớt, sắc mặt cũng kém đi.

- Vậy thôi được rồi, xin lỗi đã làm phiền cô. - Người phụ nữ thốt lên yếu ớt, một tay chống lên trán, mắt hoa, mờ dần.

Nhìn thấy sắc mặt yếu đuối đó của người góa phụ, cô hầu gái lập tức đỡ lấy cô ta, một tay đặt lên chiếc túi vải khoác trên vai, nét mặt thể hiện sự vội vã, gấp gáp.

- Phiền cô cho chúng tôi xin một cốc nước được không?! - Cô hầu gái tròn to mắt, vội vã ngỏ lời.

Erena lúng túng gật đầu, mở to cửa mời họ vào trong.

Người góa phụ ngồi trên chiếc ghế sofa lớn trong phòng khách, tay cầm một cốc nước lọc rồi nhấp một ngụm, đồng thời uống vài viên thuốc.

Phải mất một lúc, sắc mặt của cô ta mới trở lại bình thường. Người hầu gái ngồi bên cạnh mà lo lắng vô cùng.

- Phu nhân, sức khỏe người đã không có, vậy sao lại mạo hiểm như vậy, phu nhân cần nghỉ ngơi mà. - Cô hầu gái nói với chủ nhân của mình với giọng tránh móc.

- Vì là chuyện của ta, nên ta muốn đích thân tới gặp và bàn bạc với cậu ấy. - Vị phu nhân trả lời một cách điềm đạm.

Cô hầu gái thờ dãi thăm trách chủ nhân của mình, bất chợt bàn tay mềm mại, thanh mảnh của phu nhân đặt nhẹ lên tay cô.

- Cô vào xem xem cô ấy làm gì thì giúp một tay. - Người góa phụ mỉm cười hiền hậu với cô hầu gái như trấn an cô.

Chỉ còn biết nghe lời theo, cô hầu gái gật đầu, liền đứng dậy và bước chân vào bếp.

Ngay lúc này, Erena cũng đang một khay đựng tách và ấm trà ra mời, cô hầu gái liền bê giúp.

- Mời chị uống. - Erena rót trà hoa nhài vào tách rồi mời người góa phụ, đồng thời ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

- Cảm ơn. Xin lỗi vì đã làm phiền cô thế này. - Người phụ nữ nhẹ cúi đầu xin lỗi khiến Erena lúng túng vô cùng.

- Dạ không sao đâu! - Erena khua tay cho qua.

- Quên chưa giới thiệu, tôi tên Trịnh Uyển Nhi. - Người góa phụ điềm đạm giới thiệu, nụ cười hồn hậu ấy toát lên vẻ dịu dàng vô cùng.
- Còn đây là hầu gái của tôi, Mỹ Anh. - Trịnh phu nhân chỉ sang phía cô hầu gái, cô ta liền cúi đầu chào rất lễ nghĩa.
- Tôi là Erena. - Erena giới thiệu về mình, mắt vẫn không ngừng nhìn chăm chăm, ngắm nghía nhan sắc của người phụ nữ ngồi đối diện.

Trịnh phu nhân nhắc tách trà lên, liền nhấp một ngụm.

- Erena... khuôn mặt cô bị sao vậy? - Cô ta hỏi với vẻ lo lắng khi nhìn thấy những vết bầm dập như bị bạo hành trên mặt Erena.

Erena giật mình, tay sờ nhẹ lên những vết thương ấy mà lòng lại nhói lên, đôi môi lắp bắp, lúng túng.

- Chuyện... hơi dài. - Cô lắp bắp.

Trịnh phu nhân mỉm cười hiền dịu, đáp trả rất hồn nhiên.

- Ừm. Nếu cô không muốn cũng không sao.

Nhưng bản thân lại cảm thấy chưa thoải mái, cô muốn nói ra cho vơi bớt đi những suy nghĩ, những nỗi lo toan trong lòng.

- Tôi và Victor quen nhau từ 1 năm trước. Và chúng tôi... đã cùng nhau trốn khỏi tổ chức của anh ấy. Những vết thương này... là người của tổ chức gây ra khi phát hiện ra chúng tôi không lâu. - Erena ngậm ngùi khi nhắc lại, tay run run sờ lên chỗ bầm tím ấy.

Nghe tới đó, Trịnh phu nhân mở to mắt, cảm thấy hoang mang vô cùng, hành động uống trà cũng ngưng lại.

- Xin lỗi! Tôi nói linh tinh quá, lại đi kể cô nghe mấy chuyện đó! - Erena khua tay như muốn xóa bớt đi cái bầu không khí nặng trĩu đó, trong lòng cũng thoải mái hơn phần nào.

- Không... Cô vừa nói gì cơ? Tổ chức trước kia của cậu ấy ư? - Trịnh phu nhân ngập ngừng hỏi.

- V...vâng. - Erena ngơ ngác.

- Ý cô là V? - Người phụ nữ thốt lên.

Erena bất ngờ vô cùng, người phụ nữ này..

- Chồng tôi từng làm việc cho V... và cũng đã rời khỏi đó... - Trịnh phu nhân như không thể trụ vững được nữa, tinh thần bị lung lay.

"Khi bị phát hiện, Erena đã bị người của tổ chức gây ra những nỗi đau thể xác đáng sợ như vậy, ắt hẳn chúng muốn trừ khử cả cô ấy và Victor...?"

Điều đó sẽ xảy ra với những kẻ phản bội... Vậy cái chết của chồng mình... cũng là do V làm thật sao...là thật...sao...?"

Trịnh phu nhân bối rối, bấy lâu nay cô đã nghi ngờ chúng không dưới 100 lần, nhưng chưa một lần nào cô dám tin là vậy. Dẫu biết lão ta sẽ không tha thứ cho kẻ phản bội, nhưng những tình nghĩa năm xưa...lẽ nào ông ta đã quên sạch...?!

"Chắc không phải đâu... kẻ giết chồng ta không phải người của V, hơn nữa, V cũng không thoải mái tới mức thuê sát thủ bên ngoài để làm những việc chúng ta đã quá quen đó... Không phải, chắc chắn không phải."

Phu nhân đỏ mặt hời hợt nhại, mặt tái mét đi vì sợ hãi, cô hầu gái liền lấy khăn thấm mồ hôi cho cô.

- Cô... cô không sao chứ?! - Erena lo lắng nhìn cô.

- Cô có sợ chết không? - Trịnh phu nhân bất chợt hỏi một câu khiến Erena sửng người lại, bỗng nhúu mày suy nghĩ một lúc rồi mới mỉm cười nhẹ nhàng.

- Có chứ, sợ lắm. Nhưng điều đáng sợ hơn là Victor bị làm sao. Vậy nên phải cố mà sống dù có chuyện gì, thế mới lo cho anh ấy được. - Cô cười như an ủi chính bản thân mình.

- Cô có biết rằng..

- ...rằng lão ta sẽ không bao giờ tha cho chúng tôi tội phản bội ư? Tôi biết mà. - Erena vẫn cười thật nhẹ nhàng.

- Chính vì thế mà tôi càng phải sống, vì Victor... chẳng bao giờ suy nghĩ cho bản thân gì cả... - Erena ngập ngừng nói, khóe mi cô có gì đó hơi ươn ướt nhưng lại được gạt ngay đi.

Trịnh phu nhân nhìn cô như vậy mà trong lòng lại thấy xôn xao. "Cô bé, cô quá giống tôi. Ngày đó anh ấy sống trong lo sợ, tôi lại yếu đuối chẳng thể giúp được gì nhiều cho anh, tưởng chừng những lúc tôi yếu đến mức gần đất xa trời, lẽ ra tôi đã ra đi trước anh. Nhưng nhìn anh như vậy nên tôi không bỏ anh lại được, chỉ còn có thể vượt lên chính mình, chống chọi với bệnh tật, cố gắng sống để ở bên anh, chăm lo cho anh. Kết quả là anh lại ra đi trước tôi..

Vì yêu nên mới vượt qua được bách bệnh, vì yêu nên đã vượt qua được những sóng gió. Bởi vậy, có những người xứng đáng để ta sống vì họ."

Phu nhân nhìn lại vào người con gái trước mặt, liền khẽ cười thầm trong lòng, những kí ức tươi đẹp khẽ ùa về trong cô...

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ghen ghét

Chiếc Mercedes bạc dừng lại ngay trước một căn nhà kho cũ rích khá rộng rãi nằm giữa một khu dân cư vắng bóng người, xung quanh chỉ có đất hoang cằn cỗi và một vài căn nhà xập xệ.

Victor đưa mắt nhìn xung quanh, đôi chân chậm rãi bước vào trong, âm thanh ồn ào bởi những lời tranh cãi, chuyện trò của đám thanh niên nghe càng rõ hơn.

"Mùi hương" của sự cặn bã như sộc thẳng vào mũi anh, Victor khẽ nhíu mày, đẩy nhẹ cánh cửa sắt mà nhìn vào trong.

Hình ảnh những nam thanh niên trẻ với những chai rượu, lon bia vút lăn lóc trên bàn, mùi của rượu, những lời nói bông đùa, cợt kỉnh của đàn ông khi say cứ truyền thẳng vào tai anh, khói thuốc lá cũng bốc lên mù mịt. Victor nhíu mày nhìn chúng mà ngán ngẩm vô cùng.

Cánh cửa được đẩy mạnh, tiếng "cốc cốc" vang lên khi Victor gõ vào cánh cửa đó, khiến tất cả mọi người trong căn nhà kho ấy quay ngoắt nhìn về phía cánh cửa với vẻ khó chịu.

Bất chợt chúng giật bắn mình khi thấy người đàn ông đứng đó với sắc mặt lạnh lùng, đáng sợ, hơi lạnh cứ thế toát ra từ người đàn ông đó khiến người ta lạnh sống lưng.

Chúng bất giác đứng bật dậy, nhìn anh với vẻ lúng túng, ngập ngừng. Làn khói thuốc cứ lan tỏa trong không gian im ắng, lạnh lẽo đến phát sợ này khiến chúng đỏ mặt hời thành dòng. Một tên bạo dạn đứng dậy, cố gắng nói với vẻ tỉnh táo.

- A...anh à? - Hắn lúng túng tới nghịu lười.

Victor chep miệng nhìn xung quanh mà chán ngán vô cùng, chân tiến thẳng vào sâu thêm, ngón trỏ lướt nhẹ trên thành ghế dài, tiếng bước chân của anh kêu vang khắp căn phòng, ngày một gần với chúng.

Anh một tay đút vào túi quần, tay còn lại giơ lên trước mặt, xoa xoa hai ngón trỏ và cái vào với nhau, bất giác nhíu mày khi thấy lớp bụi dày đặc bám trên ngón tay.

- Hôm nay anh tới đây...chắc hẳn là có việc gì phải không à...? - Cậu thanh niên ban nãy vẫn tiếp lời, mồ hôi cứ thế chảy thành dòng trên khuôn mặt để nhìn.

- Không sai. - Victor đút cả hai tay vào trong túi quần, mặt hơi nghech lên, nói với chúng bằng giọng kênh kieu.

- Tôi cũng đã suy nghĩ về việc mọi người nói, trùng hợp thay tôi cũng đang có việc phải làm nhưng lại quá bận. Muốn tìm thử tới đây xem có thể "nhờ vả" không. - Victor nói với giọng trầm xuống khiến không khí càng thêm nặng nề trong cái về u ám của nơi đây.

- Nhưng không biết là mấy người... có làm nên trò trống gì không? - Victor đưa mắt nhìn đám người nọ một lượt rồi hỏi một câu khiến chúng chột dạ.

- D...ạ, anh có chuyện gì cứ nói, bọn em sẽ giúp hết sức! - Cậu ta thốt lên đầy quyết tâm, tuy nhiên vẫn còn vẻ sợ hãi bởi sắc khí tỏa ra từ người anh.

"Vâng, đúng rồi đó!", "Anh cứ nói!", từng câu nói đầy quyết tâm ấy của chúng khiến anh khẽ nhếch môi cười, liền tiếp lời.

- Cũng không có gì quan trọng, chỉ là tìm người về đây. - Victor cười khẩy một cái, tay rút ra từ trong túi chiếc điện thoại cảm ứng. Anh bấm bấm, lướt nhẹ trên màn hình rồi giơ hình ảnh một người con trai với vẻ ranh ma ra trước mặt chúng.

- Bất hấn về đây sao? - Chúng ngơ ngác nhìn nhau, một thằng con trai với vẻ gàn dở như vậy thôi à?

- Đùng bao giờ để về bề ngoài đánh lừa ta. - Victor nhếch mép nhìn chúng. Một nụ cười khinh thường thấy rõ.

- Khả năng của các người tôi vẫn chưa được tận mắt thấy, nhưng hẳn không phải một kẻ tầm thường. - Anh răn đe chúng bằng giọng đanh thép, ra vẻ nghiêm trọng.

Nghe tới đây, chúng lại ngơ ngác nhìn nhau lẫn nữa, tên thì lăm bằm bàn bạc, kẻ thì khẽ cắn răng đầy vẻ run sợ.

Victor nhún mảy nhìn vào tên đứng đằng sau kia, từng giọt mồ hôi của hắn chảy thành dòng xuống cằm, về bối rối, sợ sệt hiện rõ trên khuôn mặt, Victor khẽ nhún mảy khó chịu.

- Nếu không đủ can đảm, thì chắc tôi tìm tới nhầm chỗ rồi. - Victor chán nản quay lưng bước đi, nhưng một giọng nói đã cất lên khiến bước chân của anh dừng lại.

- Dù hắn có nguy hiểm tới mức nào thì em cũng sẽ đi. Vì em muốn theo chân anh từ lâu rồi! - Cậu ta cất giọng đầy tự tin, Victor cũng vì ngữ điệu đó mà ngoái đầu nhìn lại.

Anh có thể nhận ra trong ánh mắt của cậu ta đang ẩn chứa sự quyết tâm, gan dạ. Điều đó khiến anh thích thú, khoe môi nhếch lên chút ít.

Mấy tên còn lại nhìn nhau, trong lòng có phần bối rối. Con người ai ai cũng có sự nhút nhát ẩn chứa bên trong, chỉ khác nhau là nhiều hay ít. Rồi cũng có những tiếng đồng tình cất lên, duy chỉ có tên đồ mồ hôi như suối kia là còn ngập ngừng, nhưng rồi cũng gật đầu.

Victor cười khểnh một cái rồi quay người, bước lại trước mặt họ. Một tay đặt lên vai chàng trai với vẻ quyết tâm nổi bật ấy.

- Được. Vậy đem hắn về đây. - Anh thì thào vào tai cậu ta, sau đó lập tức rút một khẩu Beretta 92 được giấu vào sau thắt lưng, đập nhẹ vào khuôn ngực cậu ta rồi bỏ đi.

Chàng trai cầm lấy trên tay khẩu súng anh đưa, đưa lên trước mắt mà ngắm nghía rồi nhìn theo bóng lưng người đàn ông ấy xa dần.

Bước ra tới chỗ chiếc xe, Victor lập tức rút chiếc điện thoại ra và nhắn tin cho Angela, lập tức lái xe tới chỗ cô.

Chiếc xe băng băng trên đường, một tay anh đặt lên vô lăng, tay còn lại tựa lên thành cửa kính. Trong lúc dừng đèn đỏ, anh đánh mắt vu vơ nhìn xung quanh, bất chợt một hình ảnh thật đẹp và nhẹ nhàng đã gây được sự chú ý của anh.

Chiếc xô đựng một loại hoa kì lạ được đặt ngay phía trước một cửa hàng hoa nhỏ bên ven đường. Những bông hoa với màu tím hồng, trắng thật nhẹ nhàng mà cũng thật đặc biệt. Chúng như có sức cuốn hút kì diệu, khiến anh lập tức xuống xe và tiến tới cửa hàng ấy.

Victor cúi xuống nhìn những bông hoa mỏng manh, cánh hoa mỏng, nhỏ, trông như những cánh bướm, anh thần thờ ngắm chúng một hồi lâu.

Chủ cửa hàng thấy vậy liền bước ra, mỉm cười chào anh.

- Anh muốn mua chúng sao?

- Hoa gì vậy? - Anh chỉ tay vào chúng.

- Là hoa Phăng-xê. - Cô chủ hàng hoa cười nhẹ nhàng.

- Chúng rất đẹp, lại mang nhiều ý nghĩa, nếu anh mua chúng tặng bạn gái, hay mẹ của mình. Chắc chắn họ sẽ hạnh phúc lắm. - Cô chủ hàng hoa nhẹ nhàng giới thiệu.

- Ý nghĩa? - Victor ngạc nhiên hỏi tiếp.

- Hoa Phăng-xê tức sự tự trọng, nhớ nhung. Trong một mối quan hệ, dù có xảy ra bất kì chuyện gì, hay cách xa đến muôn trùng, chỉ cần đối phương biết ta vẫn luôn nhớ về họ, thì giữa hai người ấy vẫn sẽ luôn có sự gắn kết. Hay kể cả hai người có xảy ra mâu thuẫn, nó giống như một lời làm hòa, giúp ta hàn gắn những vết thương lòng.

Nghe cô chủ hàng hoa nói tới vậy, trong lòng Victor lại thấy khó chịu, bồn chồn. Trong đầu cứ vang vọng những tiếng nói run rẩy của cô, và cả giọt nước mắt lăn dài hai bên khóe mi, thấm xuống gò của cô sáng nay.

- Cho tôi lấy 1 chục. - Anh buông lời với giọng thẳng thừng, đồng thời rút tiền từ trong ví ra.

Bó hoa Phăng-xê được bó cẩn thận trong giấy gói màu hồng nhẹ nhàng, Victor cầm nó rồi đặt lên ghế sau, tiếp tục lái xe tới đón nữ đồng nghiệp.

Chiếc xe dừng ngay trước khách sạn mà hai người từng ở, Angela đứng ở cổng chờ, một tay kéo vali, một tay xách chiếc vali đen đựng tiền.

Khi thấy chiếc xe màu bạc của anh, cô cười tủm tỉm, liền kéo chiếc vali tiến về phía trước. Anh giúp cô cất vali vào cốp xe, rồi hai bên cửa xe được mở ra, cô và anh cùng bước vào bên trong.

Tâm trạng cô lúc này còn bất ổn, tuy nhiên được nhìn thấy anh, trong lòng cũng được trấn an phần nào.

Cô vô tình nhìn vào kính chiếu hậu, bó hoa Phăng-xê được bó lại gọn gàng như nổi bật ở hàng ghế sau, cô cười tươi, vui sướng ngoái người ra phía sau, tay cầm bó hoa ấy lên mà kề trước mũi, hít hà, ngắm nghía.

- Đón em lại còn mua hoa sao? Anh thật biết... - Cô vui sướng thốt lên.

- Đặt xuống đi. Nó không dành cho em - Anh lạnh lùng cất giọng, lập tức phá tan niềm xúc động, vui sướng ấy của cô.

Cô đưa đôi mắt thất vọng nhìn anh, tay buông bó hoa xuống ghế sau với vẻ đầy hậm hực. Xem ra anh vẫn vô tình như vậy.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, đôi mắt anh hướng thẳng về phía trước, một tay đặt lên vô lăng, tay còn lại vẫn tì vào thành cửa kính như một thói quen.

Người phụ nữ ngồi cạnh liền khoanh tay vào, giờ ngồi điều khó chịu, kích bác.

- Bó hoa đó là dành cho cô gái nào vậy? Cô nào mà may mắn thế? - Angela uốn giọng nói với vẻ khiêu khích. Tuy nhiên Victor vẫn im lặng.

- Là ai mà khiến anh bỏ rơi em vào lúc nửa đêm như thế? - Cô tiếp tục gạn hỏi, điều đó khiến anh bực mình.

- Chuyện riêng của tôi, có nhất thiết phải hỏi nhiều tới vậy không? - Victor nhàu mày nhìn thẳng về phía trước, ngón tay khẽ gõ nhẹ vào vô lăng.

Angela thấy vậy cũng liền thở dài một hơi.

- Là con đi Erena à? - Cô hất giọng hỏi anh với vẻ gắt gỏng, hờn ghen.

Nghe tới đây, Victor đạp mạnh chân phanh, tay lái anh quẹo sang một bên và tấp vào lề đường, chiếc xe phanh kít lại rất gấp khiến cô giật mình.

- Sao lại dừng xe lại? - Cô hốt hoảng, gắt gỏng nhìn anh.

Victor bậm môi ra vẻ ngẫm nghĩ, hai tay buông thõng, bất giác lại nhàu mày, ngoái cổ nhìn cô.

- Đi? Như thế nào thì gọi là đi? - Anh hỏi với giọng thản nhiên, ánh mắt ấy nhìn cô thật lạ.

- Thì... nhìn cô ta chẳng có vẻ gì là ngoan hiền, ngủ với mấy thằng rồi cũng nên. - Angela lúng túng một lúc lâu rồi buột miệng nói với vẻ ghen ghét, hậm hực.

- Vậy... em ngủ với bao nhiêu thằng rồi? - Victor nhướn mày hỏi cô với vẻ bình tâm vô cùng.

- Tôi nhớ là đêm đầu tiên của tôi và em, em đã không còn trinh rồi mà. - Anh dí sát mặt về phía cô khiến cô bất giác lùi người lại phía sau.

- Anh... - Angela tròn trừng mắt nhìn Victor, cô như không ngờ anh có thể nói những lời như vậy.

- Ý anh là em cũng như cô ta ư? - Cô tức giận, gãi nãy lên. Victor thở dài ngồi lại về chỗ của mình, tựa lưng vào ghế, hai tay đặt nhẹ lên chiếc vô lăng.

- Sao anh có thể...? - Cô ngập ngừng đầy uất ức, lập tức thốt lên khiến anh khó chịu.

- Rốt cuộc đối với anh... cô ta là gì hả?! Quan trọng lắm sao?! - Angela lớn tiếng gắt gỏng.

Victor im lặng một lúc, có lẽ chính bản thân anh cũng không thể trả lời câu hỏi này, rốt cuộc giữa anh và cô... là mối quan hệ gì?

- Quan trọng thì cũng không hẳn, nhưng tôi không thích người khác động chạm tới người của tôi. - Anh trả lời một cách thản nhiên, đồng thời kèm theo nụ cười nửa miệng trên gương mặt cô.

Angela tức tối đến mức cắn môi tới chảy máu. Victor lại quay mặt nhìn thẳng về phía trước, ngữ điệu vô tình lại được cất lên.

- Còn giờ thì em bắt taxi về đi. Tôi chợt ra có việc phải làm rồi. - Ngữ điệu lạnh toát đó cất lên vô cùng đáng sợ, như đã vô tình dựng nên một bức tường lớn ngăn cách giữa hai người.

Angela bị thả lại bên vỉa hè, chỉ biết đứng nhìn chiếc xe Mercedes màu bạc đi ngày một xa khỏi tầm mắt. Trong lòng cô chỉ còn biết chửi rủa người con gái mà cô cho là may mắn kia. Nỗi hận thù trong lòng ngày một được dâng lên, giờ đây như giọt nước tràn ly, cô không thể nào nín nhịn thêm.

Chiếc xe đỗ ngay trước cổng một căn biệt thự nằm ở New York, giờ đã khoảng 7 giờ tối.

Anh mở cánh cửa sau và lấy bó hoa Phăng-xê ra, cầm nó trên tay mà tiến tới. Bất chợt anh dừng chân giữa con đường vào cửa chính, đưa mắt nhìn về phía phòng khách, ánh đèn trong phòng đang sáng, làm nổi bật lên ba bóng người đang đứng.

Victor nhàu mày chợt cảm thấy bất an, liền vòng ra phía cửa sau phòng bếp.

- Hôm nay cảm ơn cô nhiều, không cần tiễn chúng tôi đâu. - Trịnh phu nhân cúi đầu chào Erena tỏ vẻ thành kính.

- Dạ không có gì đâu. Phu nhân và cô về cẩn thận. - Erena lễ phép cúi đầu chào.

Cô hầu Mỹ Anh đi phu nhân ra phía cửa chính, còn Erena thì dọn dẹp trong phòng bếp.

Bất chợt có tiếng người bước chân vào từ phía sau, Erena ngạc nhiên liền quay ngoắt đầu về phía sau.

Còn ngạc nhiên hơn nữa khi thấy Victor trở về và đặt nhẹ một bó hoa Phăng-xê xuống mặt bàn bếp, cô gái trẻ mở to đôi mắt tròn vo nhìn chăm chăm vào anh và bó hoa được bó lại cẩn thận ấy.

- Victor? - Cô cất giọng ngờ ngạc.

- Hoa đẹp, nên mua. - Victor lạnh lùng nói rồi bỏ đi ra ngoài, tuy nhiên lại bước đi rất chậm như chờ đợi gì đó.

Erena tiến lại gần bó hoa anh mua về, cầm lên ngắm nghía một hồi, cô khẽ nói lên trước mũi, hít nhẹ một hơi, bất giác nụ cười nhẹ nhàng nở trên khóe môi cô.

Ở phía xa xa, Victor vẫn đứng đó và liếc mắt nhìn cô, theo dõi từng cử chỉ nhỏ nhặt nhất của cô.

- Chúng đẹp thật. - Cô thì thầm nhẹ nhàng.

- Em thích lắm! - Cô quay mặt ra phía anh mà cười thật tươi, nụ cười hạnh phúc của cô như xua tan mọi bức bối trong anh.

"Giúp ta hàn gắn những vết thương lòng?" Victor ngẫm nghĩ rồi cũng bỏ qua, lập tức tiến nhanh về phía cửa trước.

Cô hầu gái đi phu nhân ra khỏi cánh cửa chính, rào bước xuống con đường đá dẫn tới cổng sắt, bất chợt Uyên Nhi đứng khựng lại khi nhìn thấy chiếc xe Mercedes màu bạc ở trước cổng biệt thự.

- C...chiếc Mercedes? - Cô hầu gái ngập ngừng.

Bất chợt ánh đèn cửa chính được bật lên từ sau lưng, Uyên Nhi giật mình quay ngoắt lại phía sau.

Victor đứng ngay giữa cửa ra vào từ lúc nào không hay, một tay anh vuốt túi quần, tay còn lại thì trên thành cửa. Ánh mắt vô cảm ấy của anh nhìn chăm chăm vào cô khiến cô lúng túng, không nói thành lời...

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Điều lo sợ?

Victor đứng nhìn hai người phụ nữ với cái nhìn chăm chăm, bất chợt tiến lại gần trước mặt hai người. Anh đứng vuốt cả hai tay vào trong túi quần, thẳng lưng, cúi đầu xuống nhìn vị phu nhân, khóe môi nhếch lên khe khẽ.

- Hiếm khi thấy phu nhân rời khỏi nhà, lại còn cất công tới đây. Nhớ tôi lắm sao? - Nụ cười nửa miệng của anh khiến Uyên Nhi mở to mắt, nhìn anh chốc lát rồi lại thờ dài. Bỗng nhiên lại cảm thấy khó xử.

Victor bước tiếp một bước nữa, gần hơn, gần hơn, vị phu nhân chỉ biết cúi gằm mặt xuống, ấp úng, dường như có chuyện gì đó khó nói. Cô hầu gái đứng nép vào sau người goá phụ, ánh mắt đăm đăm nhìn người đàn ông trước mặt.

- Lên xe đi, tôi đưa phu nhân về. - Nói rồi Victor bấm chiếc chìa khoá ô tô, hai chiếc đèn pha của xe nháy lên kêu "píp píp", anh một mực tiến thẳng về phía trước và mở cửa chờ sẵn.

Cả hai người phụ nữ đều quay người lại nhìn về phía cánh cửa xe được mở ra sẵn, bên cạnh là người đàn ông trẻ với ánh mắt sắc như dao ấy. Mỹ Anh nhẹ nhàng ghé sát vào tai vị phu nhân mà hỏi khẽ: "Phu nhân sẽ nói chứ?"

Uyên Nhi nghe xong mà khẽ thờ dài, ánh mắt trĩu xuống nhưng không trả lời, chỉ một mực tiến thẳng lên xe. Victor đóng sập cánh cửa sau rồi ngồi vào ghế lái, thắt dây an toàn, đồng thời nổ máy.

Anh dùng tay chỉnh lại gương chiếu hậu, vị phu nhân đưa mắt nhìn chiếc gương phía trước đang chiếu thẳng vào mặt mình, bất gặp một ánh mắt trầm xuống của anh. Đôi mắt ấy vốn chứa chất ít nhiều suy tư, tuy nhiên lúc này lại nhìn cô với vẻ trầm tư, anh như mảy may như cố gây sự chú ý của cô, vị phu nhân thờ dài liền đánh mắt nhìn đi chỗ khác.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh trên con phố lớn, ánh đèn rực rỡ của đường phố toả sáng hai bên, những biển hiệu nhấp nháy, những tiếng ồn ào, tấp nập của còi xe, của người đi đường. Victor đăm đăm đôi mắt nhìn về phía trước, chốc chốc lại nhìn vào gương chiếu hậu. Khuôn mặt cô như chất chứa một nỗi suy tư, dường như rất khó nói.

Victor dùng tay bấm nhẹ vào những chiếc nút nằm bên hông, những chiếc cửa kính được kéo lên từ từ rồi đóng kín lại. Vị phu nhân đang ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài xe, bất chợt ngơ ngác khi những tấm kính được kéo lên, âm nhạc dịu nhẹ trong xe bắt đầu được phát ra. Uyên Nhi ngạc nhiên nhìn anh, đôi mắt đen láy của cô mở to tròn.

- Phu nhân có chuyện muốn nói, phải không? - Victor cất giọng hỏi cô thật nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn vào trong gương chiếu hậu, rồi lại đưa mắt về phía trước.

Uyên Nhi khẽ giật mình, tuy nhiên cũng không nói gì.

- Khó nói tới vậy à? - Anh hỏi tiếp, ngữ điệu vẫn thản nhiên như vậy.

Có vẻ Uyên Nhi không có ý trả lời câu hỏi của anh, cô hầu gái thấy vậy mà trong lòng như bút đứt không thể chịu nổi, liền bật ra một câu.

- Phu nhân của tôi không đủ can đảm... để làm điều đó...! - Cô hầu gái lắp bắp, sâu trong ánh mắt có vẻ bối rối.

- Mỹ Anh! - Trịnh phu nhân thốt lên đầy trách móc, liền đưa mắt lườm nhẹ cô hầu gái.

Victor chau mày nhìn vào gương chiếu hậu, lặng lẽ lắng nghe từng lời cô gái trẻ nói. Mỹ Anh nắm nhẹ lấy đôi tay mềm mại của vị phu nhân, khoé mi uрон ướn.

- Em thương phu nhân... Bản thân người quá yếu đuối để có thể chấp nhận sự thật...em biết, nhưng sự thật vẫn chỉ là sự thật, không thể thay đổi...người chỉ còn cách chấp nhận nó. Người chết cũng đã chết rồi, nhưng kẻ gây ra cái chết ấy lại vẫn đang sống hạnh phúc ngoài kia...như vậy phu nhân vui lắm sao? - Mỹ Anh nói trong nghẹn ngào, những tiếng nấc lên cứ ngắt quãng cuộc trò chuyện, khiến cho Uyên Nhi càng thêm thán thía bởi lời nói của cô.

- Trên đời này không có ai là tốt hoàn toàn, những người làm ân báo oán không phải là không có... Lão ta có thể nằm trong số đó, người biết mà... - Mỹ Anh ngập ngừng nói trong nước mắt, từng dòng chảy dài hai bên má, hai tay cô nắm chặt lấy đôi tay vị phu nhân. "Em thương phu nhân nhiều lắm."

Victor nghe từ đầu tới cuối, nhưng chẳng hề nói một câu, vì anh đã hiểu được mọi chuyện. Chiếc xe dừng lại, cánh cửa hàng ghế sau cũng được mở ra ngay sau đó. Mỹ Anh dìu vị phu nhân bước vào trong nhà, cho cô ngồi nghỉ trên chiếc sofa nhỏ.

Victor bước chậm chậm theo sau, ánh mắt nhìn vị phu nhân chằm chằm không rời. Tới khi cô hầu gái quay lưng bước tới bếp, anh nhẹ bấu lấy cánh tay áo cô, kéo nhẹ lại, khoảng cách giữa hai người như được thu nhỏ lại rất nhiều.

- Hắn đang ở đâu? - Anh khẽ thì thầm vào tai cô gái.

Cô hầu gái sực tỉnh, ánh mắt còn khá lúng túng nhìn về phía Uyên Nhi ngay sau khi nghe anh nói vậy. Liền ngập ngừng thò thè.

- Dưới tầng hầm.

Nói rồi cô gái rút ra từ trong túi áo một chiếc chìa khoá nhỏ, lén lút đút nó vào lòng bàn tay anh.

- Nó nằm ở ngoài sân sau. - Cô thì thầm vào tai anh, rồi lập tức trở vào bếp và nấu bữa tối.

Victor nắm chặt nó trong tay, ánh mắt trở nên sắc bén hơn, khoé môi hơi nhếch lên, chân rảo bước ra ngoài. Bất chợt phu nhân lên tiếng, bước chân anh cũng dừng lại.

- Victor? - Cô cất tiếng nhẹ nhàng.

Anh không trả lời, nhưng cũng đứng im lắng nghe.

- Xin đừng quá mạnh tay. - Tiếng cô cất lên thật yếu ớt, ánh mắt cũng trĩu xuống. Có thể cô thù hận, căm ghét những tên đó, nhưng lòng thương người lại quá lớn.

Câu nói đó của cô đã khiến Victor cảm thấy không vui, đối với anh không hề tồn tại sự khoan dung, lòng thương người, vậy mà người phụ nữ này lại cầu xin anh làm vậy. "Đừng quá mạnh tay với một kẻ đã giết chồng cô? Đừng đùa tôi."

- Yên tâm, hắn sẽ không đau đâu. Chỉ hơi nhói một chút thôi. - Anh đáp trả với ngữ điệu hơi gượng ép, liền thẳng chân bước ra ngoài cánh cửa. Vị phu nhân nhắm hờ hai mắt, hít thở một hơi thật sâu như cố trấn an bản thân, điều cô không dám đối mặt với có lẽ sắp tới rồi.

Victor vòng ra chỗ chiếc Mercedes màu bạc của mình, tay bấm nút trên chiếc chìa khoá rồi mở cốp. Bên trong cốp xe chứa đầy những chiếc túi đen, to. Anh mạnh tay kéo khoá, những khẩu súng ngắn, dài liền lộ ra ngay trước mắt. Victor lục tìm thứ gì đó nằm dưới những khẩu súng kia, rồi trong phút chốc, anh rút được ra một túi vải nhỏ được bọc lại bằng một sợi dây.

Người đàn ông này liền đóng sập cốp xuống và bước ra sân sau của ngôi nhà, nhận thấy ngay cánh cửa tầng hầm nằm vón vẹn ở một góc vườn. Lập tức bước tới, tra chìa khoá vào ổ, một tiếng "cạch" kêu lên giòn giã.

Cánh cửa gỗ được mở ra, một màn đêm tối tăm bao trùm bên dưới, ánh trăng men theo chiếc cầu thang mà chiếu thẳng xuống dưới căn hầm. Một gã

đàn ông bị xích chặt tay vào sau ghế, đầu gục xuống, tóc rũ rượi.

Nghe tiếng chân người bước xuống dưới ngày một rõ, hắn cất giọng khàn khàn lên mà nói với về gắt gông.

- Cô đừng mang thức ăn xuống đây nữa, mắt công lại mang đồ ăn thiêu lên. - Cái giọng khàn khàn của hắn khiến Victor nhướn mày lên mà cảm thấy thú vị, đồng thời đôi môi nhếch lên làm lộ chiếc răng nanh sắc nhọn.

- Mày nghĩ tao tới tận đây chỉ để đem thức ăn cho mày? - Anh nhướn mày hỏi với chất giọng đầy vẻ khiêu khích, khinh thường.

Hắn nghe tới đây liền giật mình, ngẩng đầu dậy và quay ngoắt về phía giọng nói ấy phát ra, đồng tử giãn to ra, sự căm hận chất chứa trong đó.

- Là mày... - Hắn nghiêng chặt răng kêu ken két, cố gắng vùng vằng tay nhưng đã bị xích chặt sau ghế. Ánh mắt ấy ngược lên như muốn ăn tươi nuốt sống người đàn ông trẻ đang tiến đến gần mình.

- Sao? Không chào đón à? Tao buồn đấy. - Victor nhướn mày giả bộ buồn rầu, nhưng ngữ điệu lại như cố ý khiêu khích hắn ta. Anh ném túi vải đang cầm trên tay xuống mặt bàn đối diện, tay giơ lên và giật dây, bật bóng đèn ngay trên đầu hắn, một tay kéo chiếc bàn lại gần, liền đứng đút tay vào túi quần, người hơi tựa vào đó mà giương mắt nhìn hắn.

- Mày... - Hắn nhìn cái dáng vẻ ung dung này của anh mà trong lòng như muốn gào lên giận dữ, dây xích kêu lên "leng xeng" khi hắn cố cựa quậy, nhưng coi bộ không làm gì được.

- Mày đi chết đi, thằng chó đẻ! - Hắn gào lên ngay trước mặt anh, tuy nhiên gương mặt ấy vẫn thản nhiên tới bất ngờ.

- Chưa được, nói chuyện với mày tí đã. - Victor chep miệng rồi khẽ lắc đầu, miệng bắt giác nở nụ cười sắc sảo.

Victor người hơi cúi xuống, một tay bám vào vai hắn, bốn mắt đối nhau, một bên ung dung tới lạ thường, một bên căm hận tới đáng sợ.

- Tao không muốn tốn nhiều thời gian, chỉ cần mày nói ra những điều tao muốn biết, thì mọi chuyện sẽ êm xuôi, được chứ? - Victor nhướn mày nói với hắn, cái bản mặt đó thật sự khiến hắn khó chịu, và dĩ nhiên, câu trả lời mà anh nhận lại được cũng không như mong muốn.

- Cút mẹ mày đi. - Hắn gằn giọng, trừng mắt nhìn anh,

Lâm vào thế bất lực, bản thân lại không có tính kiên nhẫn, Victor liền đứng thẳng dậy, một tay vuốt mái tóc ngược ra phía sau mà thờ dài một tiếng, quay người về phía chiếc bàn. Anh cầm chiếc túi vải được bọc bằng dây ấy lên, lặng lẽ cởi bỏ sợi dây buộc bên ngoài, dải nhẹ tằm vải ấy lên bàn, bên trong là những con dao ngắn, dài khác nhau, sắc lẹm tới ghê người, được cài tỉ mỉ nên trong tấm vải.

- Vậy tao muốn nhờ mày, kiểm tra độ sắc của mấy con dao tao yêu thích. Lâu lắm tao không động tới, không biết có còn sắc như trước không. - Victor dùng ngữ điệu khiêu khích với hắn, đồng thời tay rút một con dao ngắn khoảng 15cm ra, lưỡi dao sắc đến rợn tóc gáy, tay còn lại liền rút từ túi trong của chiếc áo vest ra một chiếc khăn nhỏ, tỉ mỉ lau lưỡi dao.

Victor quay người lại nhìn hắn, ánh mắt hờ hững của anh như muốn xé hắn ra thành từng mảnh, sát khí cũng toả ra ngày một nhiều.

Hắn cảm nhận được điều bất ổn sắp xảy đến với bản thân mình, liền ra sức ngo nguẩy, vùng vẫy, ánh mắt đảo liên thoảng nhìn xung quanh.

Victor dùng con dao ấy và kê nhẹ vào vai hắn, chiếc áo ba lỗ ấy càng tạo thêm thuận lợi cho Victor. Anh ấn lưỡi dao xuống và kéo nhẹ một đường dài khoảng 5cm, lưỡi dao sắc bén đã cứa vào da thịt hắn một cái, máu cũng từ từ chảy ra, hắn cắn răng mà kêu trong đau đớn. Victor đáng mặt nhìn về mặt hắn, thì ra vẫn cố cam chịu, không hề miêng nửa lời.

Thấy vậy, Victor liền chep miệng tỏ vẻ không hài lòng.

- Có chấp. - Anh thẳng thừng buông lời nhận xét hắn. Hắn chưa kịp phản ứng gì, anh đã nhanh chóng tặng thêm một nhát nữa vào lườn của hắn. Tiếng gào lên trong đau đớn của hắn vang khắp phòng, máu chảy ra từ vết áo rách, đỏ lù một phần trên áo.

Tiếng kêu của hắn đau đớn, xót xa tới tột cùng, mồ hôi chảy đầy từ đỉnh đầu xuống, ướt nhẹp khuôn mặt đang nhăn nhó bởi nỗi đau đang hằn sâu trên da thịt.

- Mày muốn cái gì?! - Hắn hét lên trong tiếng xuyt xoa của chính mình, ánh mắt hướng thẳng vào anh.

Victor đưa ánh mắt vô hồn nhìn hắn, vẻ mặt anh như muốn ăn tươi nuốt sống hắn ngay lúc này, con dao anh cầm trên tay lúc này đã nhuộm một màu đỏ của máu, chảy đầy xuống cả tay cầm.

- Ai là kẻ đã thuê mày ám sát Minh Thắng? - Victor hỏi với ngữ điệu lạnh như băng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào hắn.

Hắn ngược mắt nhìn anh, đôi môi vẫn khép lại, không có dấu hiệu là sẽ trả lời.

Không còn kiên nhẫn, Victor lập tức cúi người xuống, dí sát mặt vào mặt hắn, đồng tử giãn to ra, giọng gằn lên rất đáng sợ.

- Sửa ra cái tên đấy xem nào. - Anh nói với vẻ giận dữ vô cùng, tuy nhiên, cuộc đối mặt ấy vẫn tiếp tục, hắn vẫn lựa chọn sự im lặng.

Victor tức điên, lập tức hét lớn.

- Nói!

Anh giờ con dao lên rồi cắm mạnh vào đùi hấn một cái thật mạnh, hấn hét lên thật to: "A!", đôi mắt hấn nhắm chặt lại, con dao găm thật chặt vào da thịt hấn, máu chảy ra.

Hấn vẫn cố chấp, những tiếng ư ừ trong miệng hấn kêu lên từ từ, Victor tức giận nắm chặt cán dao, kéo nhẹ con dao xuống phần đầu gối hấn. Vì quá đau mà hấn đành thốt lên.

- P...Phúc Thạch!

Đã có được điều mình muốn, Victor lập tức rút con dao ra khỏi đùi hấn, người cũng đứng thẳng dậy, đôi mày chau lại ngẫm nghĩ, nhưng dường như không lấy làm ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thắm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Kết liễu

Victor đứng lùi lại phía chiếc bàn, tay cầm chiếc khăn lên mà lau lưỡi dao đã dính đầy máu, chảy cả xuống cán dao. Hấn ta gục mặt xuống, đầu tóc rũ rượi, máu cũng chảy ra ngày một nhiều, răng cắn chặt lại như thể rất tức giận.

Người đàn ông trẻ liền rời khỏi căn hầm tắm tối và trở vào căn nhà trên. Anh đi ngang qua phòng bếp để rửa đi những vết máu dính trên hai bàn tay rồi mới tiến tới phòng khách.

Vị phu nhân nghe tiếng bước chân, liền nhẹ nhàng ngoái đầu lại mà nhìn anh, đôi môi lắp bắp thốt nhẹ.

- Xong..

- Trước khi nói tới chuyện đó, tôi có vài chuyện muốn hỏi phu nhân. - Victor ra một lời đề nghị nhỏ, anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô, chân vắt ngang, hai tay để gác sang hai bên thành ghế, sắc mặt khá nghiêm túc, ánh mắt hờ hững ấy cũng không còn quá xa lạ.

- Được. - Vị phu nhân khẽ gật đầu, hít nhẹ một hơi như để lấy can đảm.

- Minh Thắng làm cho V, và đột nhiên muốn rời tổ chức, phu nhân biết rằng bất kì ai phản bội lại tổ chức đều sẽ có kết cục như thế nào. Phúc Thạch là người đứng sau vụ đó, 99% là như vậy. Nhưng có chuyện gì khiến phu nhân không thể tin đó là sự thật? - Anh hỏi cô với giọng nghiêm nghị, ánh mắt cũng như muốn nhìn thấu suy nghĩ cô lúc này.

Trình phu nhân nghe câu hỏi của Victor mà sắc mặt trầm xuống, một nét thoáng buồn hiện rõ trên gương mặt thanh tao.

- Ta không muốn tin rằng lão ta lại là kẻ vong ân bội nghĩa... - Cô cúi mặt xuống, lời nói có chút ngập ngừng.

Victor vẫn nhìn cô chằm chằm, lặng lẽ nghe từng lời cô nói.

- Cha ta đã nâng đỡ hấn rất nhiều từ thuở mới vào nghề, vậy sao hấn lại... có thể ra tay với người nhà ta...? - Giọng nói của Uyển Nhi lạc đi dần dần, Victor chỉ biết im lặng ngồi nhìn giọt nước mắt lăn dài trên gò má ấy, cô khóc nức lên một tiếng nhưng vẫn cố kìm nén lại.

- Lại còn thuê sát thủ bên ngoài... hấn nghĩ ta là con cóc à...? - Uyển Nhi ngẩng khuôn mặt ướt đẫm nước mắt ấy lên, đôi mắt đỏ hoe long lanh bởi nước, bông mắt sưng lên trông rất đáng thương.

- Biết phải nói thế nào cho phu nhân hiểu. - Victor ngồi khom người xuống, các ngón tay đan vào nhau, đôi mày chau lại khiến đôi mắt càng thêm sắc bén.

- Lão ta không hấn là loại người đấy, nhưng luật là luật, không làm khác được. Hơn nữa, có lẽ lão vẫn muốn giữ lòng tin với gia đình phu nhân, coi cái chết của Minh Thắng là do kẻ khác làm. - Victor giải thích vô cùng cặn kẽ, từng lời nói của anh như khiến cô càng thêm tức giận, nỗi căm hận như dâng trào lên trong lòng.

Mỹ Anh từ bếp bước ra, cũng đã nghe được hết cuộc đối thoại giữa hai người, cô liền cầm trên tay hộp giấy khô, chạy tới bên phu nhân.

Cô cầm tờ giấy lên, nhẹ nhàng thấm từng giọt nước mắt đang lăn dài trên gò má cao, quý phái của phu nhân.

Máu cam lại một lần nữa chảy từ từ từ mũi của Uyên Nhi, cô cảm thấy hoa mắt, mệt mỏi. Mỹ Anh hốt hoảng dùng khăn giấy thấm máu cho cô.

Victor vô cùng ngạc nhiên nhưng vẫn ngồi yên, đôi mày chau lại, những nếp nhăn trên trán xô lại với nhau, đôi mắt nhìn chăm chăm vào người phụ nữ yếu đuối với sắc mặt xanh xao kia.

- Ta xin phép. - Nói rồi người góa phụ đột ngột chấp chững đứng dậy, cô hầu nhẹ nhàng dìu người phụ nữ vào phòng riêng.

Victor lặng lẽ nhìn theo hai người, ánh mắt dường như khá bối rối. Dẫu biết Trịnh phu nhân khá yếu đuối, nhưng không ngờ bản thân cô lại cũng đang mang bệnh, cơ thể sẽ còn yếu hơn nữa.

Uyên Nhi bước ra khỏi phòng riêng với sắc mặt đã khá hơn, Mỹ Anh dìu cô vào phòng bếp, để cô ngồi cạnh một chiếc bàn ăn vuông dành cho 4 người. Vị phu nhân cất giọng nhẹ nhàng mời Victor.

- Cũng tối rồi, nếu cậu không phiền thì hãy ở lại cùng ăn bữa tối. - Nụ cười trên môi cô lúc này khiến người đối diện an tâm phần nào, nhìn vào không hề dễ dàng nhận ra cô có một sức khỏe không mấy tốt.

Victor cũng không quá khách sáo với người phụ nữ này, liền gật đầu đồng ý, kéo chiếc ghế ở đầu bàn ra và ngồi xuống, đối mặt với người góa phụ.

Mỹ Anh dọn đồ ăn ra bàn, những món ăn thơm ngon được bày biện đẹp mắt khiến bụng anh càng thêm cồn cào.

- Được rồi, cô cũng mau ngồi xuống ăn chung đi. - Trịnh phu nhân kéo nhẹ chiếc ghế cạnh mình ra và bảo với cô hầu gái.

Cô gái trẻ nghe vậy rồi liền gật đầu nghe theo. Cả ba cùng ngồi trên một chiếc bàn ăn, thưởng thức từng món ngon.

- Victor. - Vị phu nhân khẽ cất giọng khiến anh ngạc nhiên, Victor ngược nhẹ mắt lên nhìn vị phu nhân trước mặt.

- Chuyện cậu vừa thấy ngoài phòng khách, chúng ta có thể nhất trí rằng sẽ không nhắc lại chuyện đó nữa được không? - Cô cúi gằm mặt xuống, dường như để né tránh cái nhìn đầy lo lắng, hoài nghi của Victor.

Victor lắng nghe rồi khẽ gật đầu, tay cầm thìa khuấy nhẹ bát súp rau củ.

- Cả chuyện trả thù, cũng đừng nói gì cả.

- Được. - Anh gật đầu đồng ý, tuy bản thân không cảm thấy hài lòng với quyết định của Trịnh phu nhân nhưng vẫn chỉ có thể chấp thuận và tôn trọng quyết định đó.

Suốt một bữa ăn tối, cả ba người đều không hề miện thêm một chút nào nữa. Có lẽ lúc này, trong tâm trí mỗi người đều có những suy nghĩ riêng, nhưng suy tư, nỗi băn khoăn chưa thể nói ra.

Sau bữa ăn, Victor đứng tựa tay vào chiếc cửa sổ ngoài phòng khách, đôi mắt đắm chiều nhìn ra bên ngoài giống như đang suy nghĩ gì đó.

Trịnh phu nhân bước chậm tới từ sau lưng anh, trên tay cầm một ly trà nóng và một ly Pearl Vodka. Nghe tiếng bước chân, Victor liền quay ngoắt lại nhìn cô, Uyên Nhi đưa ly rượu cho anh rồi khẽ mỉm cười.

- Bữa tối nay có hợp với khẩu vị của cậu không? - Vị phu nhân hỏi nhẹ nhàng.

Victor khẽ nhấp một ngụm rượu nhỏ rồi gật đầu nhẹ nhàng.

- Cũng được. - Anh đánh mắt nhìn cô, ngữ điệu lạnh như băng ấy không còn khiến cô ngạc nhiên.

Nhìn Victor như vậy, phu nhân lại muốn "trêu".

- Có người nấu ngon hơn sao? - Cô tiếp tục hỏi, nhưng giọng điệu có chút cợt nhả.

Victor khẽ nhếch mép cười để lộ chiếc răng nanh sắc nhọn.

- Erena à? - Trịnh phu nhân nhướn mày gặng hỏi người đàn ông trẻ này.

Nghe tới đây, Victor chợt khựng người lại, hành động và lời nói bỗng trở nên gượng gạo, không được tự nhiên.

- Cũng bình thường thôi. - Cái giọng ấy vẫn hờ hững như thường nhưng lại khiến phu nhân bật cười tủm tỉm.

Nói tới Erena, cô gái có vẻ ngoài tưởng như mong manh mà nội tâm lại vô cùng mạnh mẽ ấy, phu nhân lại nhớ tới bản thân mình nhiều năm về trước.

Hôm nay chỉ mới gặp gỡ và tiếp xúc với cô lần đầu, vậy mà cô lại cảm thấy người con gái ấy quá đỗi giống cô, cô cảm thấy hiểu và cảm thông với mọi suy nghĩ, hành động và lời nói của cô gái trẻ ấy.

Nụ cười trên môi vị phu nhân dần biến mất, vẻ mặt có chút hoang mang, lo âu.

- Nói tới Erena, khuôn mặt của con bé.. hoàn toàn là do V?

- Ủ. - Victor nhấp thêm một ngụm rượu nữa, đôi mày hơi chau lại giống như đang trầm trở suy ngẫm khi nghe phu nhân nhắc tới chuyện này.

- Chúng thật nặng tay.. - Trinh phu nhân chẹp miệng đầy vẻ thương xót cho cô gái kiên cường ấy.

- Con bé không được trang bị sao? - Uyển Nhi khẽ hỏi nhỏ.

Victor không hiểu ý, liền chau mày liếc mắt nhìn cô.

- Ý ta là, cậu thi tài giỏi như vậy, luôn có thể tự bảo vệ được bản thân mình, nhưng còn con bé? Suốt ngày chỉ ở lì trong nhà...

Victor lặng lẽ nhấp một ngụm rượu, mắt hơi nheo lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Vậy có khác nào để con bé ở nhà chờ chết?

- Tôi đang cố bảo vệ Erena, phu nhân không thấy sao? - Victor lập tức quay người lại nhìn phu nhân, ngữ điệu có chút bất bình và nóng nảy.

Uyển Nhi ngạc nhiên, liền lùi lại phía sau một bước.

- Phu nhân nghĩ con bé lẻo đẻo theo tôi suốt ngày, tay súng tay dao cùng tôi làm mấy việc đó thì ổn sao? Có lẽ con bé sẽ chết sớm hơn tôi dự tính đấy. - Victor uống nốt rượu trong ly trong vòng một hơi.

Anh quay hẳn người lại đối diện với vị phu nhân, tay đặt chiếc ly xuống mặt bàn, lập tức tiến từng bước gần tới chỗ vị phu nhân.

Uyển Nhi có linh cảm về chuyện không tốt, liền lùi nhẹ về phía sau, hai mắt mở to nhìn người đàn ông trẻ đang tiến dần về phía mình.

- Tại sao chúng ta cứ phải nói tới mấy chuyện thế này nhỉ? Cứ vui chơi đi có phải vui hơn không? - Victor nhếch mép cười đầy khiêu khích, chân không ngừng tiến tới, chốc chốc đã dồn cô vào tường.

Trinh phu nhân bối rối cúi gằm mặt xuống dưới đất, chợt Victor dùng tay nâng cằm cô lên khiến tim cô đập nhanh vì bối rối.

- Mới vậy mà cậu đã say rồi sao? - Uyển Nhi giương đôi mắt đen láy đang mở to nhìn anh.

- Phải. Nhưng không say vì rượu, mà say vì người. - Anh khẽ nhếch mép cười khẩy đầy vẻ quyến rũ, khiêu gợi.

Đôi mắt màu nâu sẫm hờ hững, vô tình của anh nhìn xuống môi cô, rồi từ từ ghé sát vào.

"Bốp!", một tiếng đánh vào da thịt nghe thật đau đớn. Victor nghiêng mặt sang một bên, má trái của anh dần trở nên đỏ bởi cú tát vô cùng mạnh tay của vị phu nhân này.

Vị phu nhân tròn mắt nhìn anh, rồi nhìn sang bàn tay của mình đang giơ lên cạnh mặt anh, lập tức rút tay xuống.

- Nếu phu nhân đủ sức để tát tôi đau thế này thì có lẽ không yếu lắm, tôi cũng đỡ lo. - Anh đánh mắt nhìn cô, nhếch mép cười đều một cái.

Chợt chiếc điện thoại trong túi quần anh rung lên, Victor lập tức rút máy ra và lùi lại nghe.

Bất chợt mắt anh mở to, sắc mặt cũng thay đổi khi nghe được thông tin mới.

- Được, tôi sẽ tới ngay. - Nói rồi Victor lập tức cúp máy.

- Tôi xin phép phu nhân. - Nói rồi Victor lập tức chạy ra ngoài cửa, nét mặt biểu lộ rõ sự vội vã, Uyển Nhi chỉ biết ngơ ngác nhìn anh chạy vội đi.

Victor lái chiếc Mercedes và phóng thẳng trên đường, đôi mắt hăm hăm nhìn thẳng về phía trước, chân đạp mạnh chân ga, anh phóng nhanh trên đường như chẳng gì có thể ngăn cản anh.

Chiếc xe đỗ ngay trước một căn nhà hoang sơ, cũ rích. Victor bước vào trong với dáng vẻ vội vã.

Không khí trong đây vô cùng ngột ngạt, mùi tanh của máu khiến không khí càng thêm khó chịu.

Một chàng trai trẻ với khuôn mặt lấm lem máu bị trói chặt trên ghế, xung quanh là nhiều nam thanh niên người nhể nhại mở hô đứng vây quanh.

Victor nhìn hẩn với cái nhìn đầy miệt thị, sự căm giận như trào dâng trong lòng.

- Nhanh đấy. - Victor bước gần tới chỗ tên mặt lấm lem máu kia, đồng thời đặt tay lên vai một nam thanh niên đứng gần đó.

Bất chợt một tên con trai nhảy bổ lên từ phía sau, khuôn mặt cau có cùng với cái giọng trách móc của hắn đã khiến Victor phải chú ý.

- Anh nghĩ gì mà lại bắt chúng tôi đi làm cái nhiệm vụ khó khăn như vậy chứ? Có biết bọn tôi suýt chết không hả?! - Hắn lớn tiếng khiến mọi người xung quanh cũng cảm thấy khó chịu.

- Mà có làm gì đâu mà nói? - Một tên cùng nhóm liền hủych tay hắn, mấy người xung quanh cũng nhăn mặt biểu lộ sự khó chịu.

Victor vẫn nhìn hắn với cái nhìn thờ ơ, vô tâm, những lời hắn nói anh đều đã nghe rõ hết, nhưng chỉ đáp lại bằng một câu hỏi.

- Sợ chết? - Ngừ điệu lạnh như băng của anh cất lên khiến mọi người trong phòng đều cảm thấy đáng sợ.

- Tất nhiên! Ai mà chẳng... - Hắn lập tức trả lời ngay.

Nhưng không để hắn nói nốt, Victor đã nhanh chóng rút khẩu Glock-17 được dắt sau thắt lưng ra và mạnh tay bắn thẳng vào hắn. Một tiếng "Đoàng!" nổ lên thật to, hắn ngã phịch xuống đất, máu từ ngực chảy ra loang lổ.

Mọi người ai nấy đều khiếp sợ, chỉ biết nín thít lại nhìn anh.

Victor tiến gần đến trước mặt tên mặt mũi lấm lem, một chân quỳ xuống trước mặt hắn.

Hắn thấy vậy cũng lập tức ngẩng phắt dậy, trợn to mắt nhìn Victor.

- Mà muốn giết, thì mà giết luôn đi!

Tiếng hét của hắn vang lên khắp căn phòng, hắn như đang phát điên, nhưng đáp trả lại sự nôn nóng của hắn, Victor chỉ khẽ nở một nụ cười đều như khiêu khích hắn.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thắm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Quyết định trong đêm

Hắn nhìn nụ cười đều ấy của Victor mà như càng sôi máu, liền cựa quậy tay chân nhằm thoát khỏi xiềng xích, gân cổ lên quát thẳng vào mặt Victor.

- Mà cười cái chó gì?! - Đôi mắt hắn trợn to, từng tiếng nói như xối thẳng vào mặt người đàn ông trẻ phía trước.

Victor vẫn giữ nụ cười nửa miệng ấy như khiêu khích hắn, liền cúi khom người xuống, hai tay đút vào trong túi quần.

- Gặp lại bạn cũ, vui quá nên cười. - Victor nhếch mép cười khẩy, làm lộ chiếc răng nanh sắc nhọn như treu người hắn.

- Bạn? Mà là thằng phản bội chứ bạn cái đéo gì? Mà và con đi kia... - Hắn lăm bằm trong miệng, hai hàm răng nghiến chặt lại với nhau.

Victor từ từ đứng thẳng dậy, tuy nụ cười nửa miệng kia vẫn giữ nguyên nhưng ánh mắt anh nhìn xuống hắn lại hình viên đạn và chứa đầy sát khí, khiến những người xung quanh cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

- Mà nói thế, làm tao đau lòng đấy. - Victor nói với giọng trầm xuống đầy thất vọng, sắc mặt có chút thoáng buồn nhưng cũng đầy tình quái.

Vừa dứt lời, anh đã xoay nghiêng người, tung một cú đá ngang đầu khiến hắn đổ nhào người sang một bên. Beta nhăn nhó khuôn mặt, bản thân đang bị xích chặt trên ghế nên khó có thể cử động, chỉ có thể chửi rủa Victor không ngừng nghỉ.

- Thằng chó... mà... - Hắn lại tiếp tục lăm bằm.

Không để hắn nói nốt, Victor lập tức dùng chân đẩy vào người cho hắn nằm ngửa lên. Liền đứng lên trước mặt hắn, người khom xuống, một tay cầm cổ áo hắn mà nhấc lên.

Ánh mắt của anh lúc này thật sự rất tức giận, nó như muốn cào xé, bóp chết hắn không thương tiếc.

Victor nghiến răng và dùng những cú đấm, tung những đòn thật mạnh vào mặt hắn, từng tiếng "bốp!" cùng với tiếng rên rĩ của hắn đã khiến không khí tràn ngập sự đau đớn.

Mặt hấn be bét máu, máu chảy từ miệng cũng nhiều, hấn liền quay đầu sang ngang mà nhỏ chút máu ra ngoài, rồi lập tức giương mắt nhìn anh với cái nhìn đầy vẻ khiêu khích, đôi môi đầy máu đang mấp máy như muốn nói gì đó.

Không để hấn lên tiếng, Victor liền dẫm, đập vào bụng hấn rất thô bạo, từng đòn từ chân anh giáng xuống bụng, xuống ngực hấn như búa tạ, hấn đau đón nhún nhún khuôn mặt, miệng rên rỉ như một con chó.

Victor ngừng lại, hấn liền ho sù sụ và máu cũng phụt ra khỏi miệng, đôi mắt lơ lơ nhìn lên anh. Khuôn mặt của Victor lúc này giống như một con quỷ, một con quỷ khát máu. Ánh mắt hờ hững, lạnh lùng, vô tình và đầy sát khí ấy khiến hấn phải nhìn vào rất lâu, nó đáng sợ vô cùng.

Bất chợt Victor bước sang đứng cạnh đầu hấn, hấn ngạc nhiên đưa mắt nhìn theo, đồng thời cũng cảm nhận được cái chết đang cận kề mình.

Linh cảm của hấn không sai, Victor nghiêng rặng thật chặt, bất ngờ dùng chân và sút một cú thật mạnh vào đầu hấn khiến hấn quay ngoắt mặt sang phía ngược lại với Victor, một tiếng "rắc" vang lên, đôi mắt hấn vẫn mở to, nhưng không còn hơi thở nào nữa, tim hấn cũng ngừng đập.

Một cái chết đau đớn, tức tưởi. Bảy người con trai đứng ngăn người nhìn cái xác vẫn còn tròn to mắt kia, rồi quay chậm chậm nhìn Victor, đáng vẻ lúc này của anh thật đáng sợ, cả căn phòng lặng im, cả một màu đen như bao trùm quanh căn phòng.

Bất chợt Victor quay sang nhìn cậu con trai với vết sẹo dài trên mặt ấy, cái nhìn hờ hững, lạnh lùng ấy của anh khiến cậu ta giật bắn mình.

- Biết dọn xác không? - Ngừ điệu lạnh như băng ấy của anh vang lên khiến cậu trai kia bối rối.

- B... biết ạ! - Cậu ta lắp bắp đáp trả.

Nghe vậy, Victor khẽ gật đầu nhẹ rồi quay lưng bỏ đi. Trước khi rời khỏi, anh có đi lướt ngang qua cậu ta, đồng thời đặt tay lên vai, thì thầm nhỏ nhỏ với cậu.

- Tốt lắm

Cậu trai đứng ngăn người khi anh bỏ đi, nhưng rồi cũng bình tĩnh lại mà cùng những người còn lại dọn dẹp hai cái xác.

Victor lập tức trở về nhà ngay sau đó, quả là một ngày mệt nhọc, quá nhiều chuyện đã xảy ra. Bữa tối hôm nay anh ăn rất ít bởi không hợp khẩu vị. Ngay lúc này anh chỉ muốn lao vào bếp ăn tạm một bát mì tôm, đi tắm rồi nằm vật ra giường, chỉ cần như vậy là quá đủ rồi.

Anh mở cửa bước vào trong căn biệt thự rộng rãi của mình, Victor mệt mỏi rã rời, tay giờ lên cởi bớt cúc áo thứ hai của chiếc sơ mi, để lộ phần ngực vô cùng quyến rũ.

Đôi chân rảo bước vào căn bếp, liền cho tay vào bồn rửa và rửa sạch máu của Beta. Sau đó tiến tới chỗ tủ lạnh, mở ra tìm kiếm đồ ăn, bất chợt hành động của anh bị ngưng lại, Victor mở to mắt, tay từ từ đóng cánh cửa tủ lạnh lại, mắt nhìn về phía chiếc bàn ăn.

Anh ngạc nhiên bước nhẹ tới bên chiếc bàn ăn, có một chiếc lồng bàn được úp lên trên, bên cạnh là một tờ giấy ghi chú được viết rất cẩn thận. Victor cầm nó lên, đôi mày chau lại nhìn từng dòng chữ ngay ngắn đó: "Lúc em nấu xong thì anh đã đi mất rồi, em không biết anh đã ăn chưa nên có để phần anh. Nếu chưa ăn thì anh phải ăn đấy nhé, không thì không có sức làm việc đâu."

Đọc những dòng chữ ấy, anh có thể dễ dàng hình dung ra biểu cảm, ngữ điệu của Erena khi dặn dò anh thế này. Một tay anh nhấc chiếc lồng bàn lên, đó là một đĩa salad rau củ, một bát thịt lợn hầm bắp cải ngon lành và hai ổ bánh mì. Tuy ít ỏi, không đầy đủ như bữa tối nay anh đã dùng tại nhà của Trịnh phu nhân, nhưng tất cả đều là những món anh rất thích.

Victor bỏ chiếc lồng bàn qua một bên, liền cầm bát thịt hầm rồi cho quay lò vi sóng. Tiếng "tùng" phát ra từ lò vi sóng, anh liền lấy nó ra và mang ra bàn ăn. Mùi hương tỏa ra thơm phức khiến anh cảm thấy thích thú, một chút chạnh lòng, bởi hồi nhỏ, mẹ rất hay làm cho anh món này.

Cầm thìa và múc một thìa nước thịt hầm, Victor ngạc nhiên tròn mắt, mùi vị này, thật sự rất giống với món mà mẹ anh làm. Tuổi thơ như ùa về, anh ăn nó thật nhiều, một tay cầm thìa để thưởng thức món thịt hầm, một tay cầm ổ bánh mì.

Anh ăn nó một cách ngon lành, bỗng cảm thấy ở khóe mi ươn ướt, trong lòng lại nao nao, khó chịu. Thật sự anh rất nhớ bà, cái chết của bà vẫn là một bí ẩn, tuy đã âm thầm tìm kiếm thông tin về nó, nhưng anh vẫn chỉ nhận lại được con số 0.

Sau khi dùng bữa đêm, Victor liền lê bước lên tầng, vào trong căn phòng riêng được bao trùm bởi gam màu trắng đen vô cùng tĩnh tế. Bóng tối giống như một người bạn của anh ném Victor không cần bật đèn mà đã bước thẳng vào trong, lấy quần áo từ trong chiếc tủ làm bằng gỗ ép.

Anh ngoái đầu nhìn lên trên chiếc giường rộng rãi, trống vắng của mình, chần gối vẫn ngăn nắp.

Victor cầm quần áo sạch trên tay và bước ra ngoài hành lang. Phòng tắm nằm phía cuối hành lang, nhưng đôi chân anh lại dừng lại trước cửa căn phòng ngay bên cạnh phòng mình.

Anh mở hé cửa và nhìn vào trong, ánh trắng len qua tấm rèm che cửa sổ ngay trên đầu cô và chiếu thẳng xuống gương mặt và người của cô gái trẻ.

Cánh cửa được mở hẳn ra, Victor bước đến bên chiếc giường của cô, khẽ đưa mắt nhìn xuống cô. Erena ngủ ngon như chưa hề có chuyện gì từng xảy ra với cô. Gương mặt thanh thoát, dịu hiền, một vẻ đẹp trong trẻo vô cùng.

Bất chợt Victor cảm thấy nhẹ lòng vô cùng, mắt không thể ngừng ngắm nhìn cô, và cảm giác như mọi mệt mỏi, phiền muộn của ngày hôm nay đều đã tan đi hết.

Anh rụt rè giơ tay lên và vuốt nhẹ mái tóc vàng nâu của cô, nó mượt mà và có hương thơm dịu nhẹ.

Người anh hơi khom xuống, mặt sát với mặt cô, từng hơi thở nhẹ nhàng của cô gái, anh có thể cảm nhận rất rõ. Mỗi anh ghé sát với trán cô, đột nhiên lại ngưng lại, Victor bất giác đứng thẳng dậy, nhìn cô một lúc rồi lại quay lưng bỏ đi.

***

Erena nheo nhắm đôi mắt màu xanh dương, khung cảnh trong căn phòng từ mờ ảo dần dần trở nên rõ nét. Cô giơ thẳng hai tay lên trên đầu mà vuron vai, chân duỗi thẳng trên giường.

Như một thói quen, cô nhẹ nhàng mỉm cười đón chào ngày mới, bất chợt cô quay mặt về phía chiếc đồng hồ, bất giác bật phắt người dậy, hoảng hốt cầm chiếc đồng hồ lên mà mở to mắt nhìn. Lúc này đã là 8 giờ rưỡi sáng.

Erena bước xuống giường và chạy vội vào nhà tắm, thay quần áo và vệ sinh cá nhân trong sự hốt hoảng.

Ngay lập tức cô chạy vội xuống cầu thang, bất chợt Victor đi ngang qua chân cầu thang vào lúc đó, khiến cô giật mình để rồi bước hụt chân vào bậc gần cuối, liền theo đà mà ngã thẳng người về phía trước.

Thấy vậy, Victor lập tức quay người về phía cô, bất ngờ mở to mắt khi thấy cô đổ nhào vào người mình. Chân anh đứng vững lại làm điểm tựa, cả thân thể mong manh của cô ngã vào thân hình to lớn của anh.

Hai bàn tay nhỏ bé của cô chạm vào khuôn ngực của anh, đôi mắt to tròn ngược lên với vẻ ngạc nhiên, ngây ngơ. Ngược lại, cái nhìn anh dành cho cô lại không mấy bất ngờ cho lắm, vẫn cái vẻ hờ hững, vô tình thường ngày.

Mặt đối mặt, người chạm người ở khoảng cách gần thế này khiến Erena nhất thời bối rối, hai má cô đỏ ửng lên coi rất dễ thương. Erena ngập ngừng quay mặt đi chỗ khác.

Nhớ ra lúc này đã muộn, cô liền đứng thẳng dậy, đứng cách xa Victor một khoảng, hốt hoảng thốt lên với vẻ bối rối.

- Thôi chết! Em ngủ quên mất nên... Để em làm đồ ăn sáng cho anh! - Erena vội quay ngoắt đi và bước nhanh về phía phòng bếp.

Bất chợt cánh tay cô như bị giữ lại, cô ngơ ngác ngoái lại phía sau và thấy bàn tay to lớn của anh đã nắm chặt lấy cổ tay mình.

- Không cần. Đi với tôi. - Anh cất giọng lạnh tanh, vẻ mặt cũng không chút biểu cảm. Lập tức kéo cô đi ra khỏi nhà, mặc cho cô có bản khoán hay thối mặt.

Anh cho cô ngồi vào chiếc ghế cạnh ghế của anh, lập tức phóng xe đi mà không giải thích một câu.

Trong khi đó, Erena vẫn ngơ ngác nhìn anh với cái nhìn đầy khó hiểu.

- Victor... rốt cuộc chúng ta đang đi đâu? - Cô chau mày nhìn sang anh.

- Tôi một nơi. - Victor vẫn nhìn thẳng về phía trước, miệng trả lời một cách qua loa.

- Nơi nào? Để làm gì? - Cô tiếp tục hỏi.

Victor hít một hơi dài rồi thở ra, ngữ điệu vẫn không thay đổi.

- Cho em xem vài thứ, và có những thứ em cần phải học.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Unknown

Cô ngơ ngác quay sang nhìn anh, hai mắt mở to, đôi mày thanh mảnh chau mày lại, liên tục mở miệng thắc mắc, hỏi han anh nhưng Victor không một lần đáp trả, ánh mắt vẫn hướng thẳng về phía trước, tay ung dung đặt trên bụng lái.

Suốt cả quãng đường, giữa hai người cũng không hề có thêm một câu nói nào, biết dù có hỏi thêm Victor cũng không mở miệng, Erena bèn chấp nhận ngồi im lặng, tuy nhiên tâm trạng thì không hề ổn định chút nào. Cảm thấy bất bình, và bản thân cũng vô cùng tò mò nhưng chỉ biết hậm hực trong lòng.

Anh đưa cô tới một khu đất hoang nằm ngoài trung tâm quận Queens, đất cằn cỗi, hoang sơ, nơi đó có một căn nhà kho cũ kĩ nhưng tương đối rộng.

Erena xuống xe sau anh, ngơ ngác bước theo sau người đàn ông cao lớn kia, ánh sáng cũng tắt dần khi cô theo anh vào trong căn nhà hoang cũ kĩ ấy, sự ồn ào cũng rõ hơn.

Anh dừng chân, Erena rụt rè đứng nép bên anh, bản thân lại cảm thấy ngại ngùng, bối rối khi có tới bảy cặp mắt của những chàng trai trẻ đang đổ dồn về phía mình.

Họ dừng mọi công việc đang làm và lặng im nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên, người con gái này sở hữu một thân hình chuẩn xác, dù ăn mặc vô cùng giản dị nhưng vẫn toát lên được nét đẹp ấy. Khuôn mặt nhẹ nhàng, thanh thoát, đôi mắt màu xanh dương thật long lanh như muốn hút hồn người đối diện.

Nhìn những ánh mắt kì quặc ấy đổ dồn về phía mình, cô nhất thời bối rối mà ngước lên hỏi anh.

- Victor, đây là đâu? - Erena bám nhẹ vào tay anh, ngước đôi mắt của đại dương bao la lên nhìn người đàn ông này.

Người đàn ông ấy khẽ nhếch mép cười, tay gạt nhẹ bàn tay nhỏ nhắn đang bám lấy cánh tay của anh, bước thẳng tới giữa căn phòng, hai tay đút vào trong túi quần, quay người lại nhìn cô.

- Hôm trước tôi đã gặp lại chúng, những kẻ mà tự cho rằng chúng ngớ ngẩn, và muốn làm đàn em của tôi. - Victor cúi mặt xuống đất, nói với giọng điệu trầm xuống đầy bí ẩn.

Erena lặng im nhìn anh mà chăm chú lắng nghe, đôi lúc lại khẽ nhún mày mà suy ngẫm.

- Tôi đã giao chúng vài việc và chúng làm khá tốt. - Nói tới đây, môi anh nhếch lên cười, một nụ cười mãn nguyện, hài lòng, đôi mắt nâu sẫm ngước lên nhìn cô.

- Và biết đâu, làm việc với chúng lại tốt hơn làm việc một mình. - Anh ngẩng mặt và nhìn thẳng vào cô, đôi môi cười tủm tỉm khiến cô bất giác bật cười theo.

Nụ cười của người con gái này thật tươi tắn, rạng rỡ như òa lên trong hạnh phúc, trong lòng mừng quýnh cả lên, cô cảm thấy tự hào vì anh, việc này giống như một mốc quan trọng được đánh dấu trong cuộc đời anh. Giống như một bước ngoặt mới, một khởi đầu mới cho sự nghiệp của Victor.

Nhìn người đàn ông này mà cô không thể kiềm nổi niềm hạnh phúc, nụ cười rạng rỡ in đậm trên môi. "Em biết anh sẽ làm được, giờ mọi chuyện đang diễn ra rất tốt đẹp trên con đường của anh, em sẽ cố gắng đi cùng anh trên suốt con đường còn lại. Đừng chùn bước anh nhé, dù nó có nguy hiểm thế nào, em vẫn sẽ ở đây."

Tuy tự hào vì anh như thế, hạnh phúc tới vậy nhưng không thể phủ nhận rằng cô rất lo cho anh, lo cho anh từng giờ từng phút, ngày nào với cô cũng có thể là ngày cuối cùng ở bên anh. Một phần suy nghĩ trong cô vẫn thấy thật khó xử.

"Sau tất cả những gì đã xảy ra, liệu anh có nhận ra công việc anh đang làm thật sự khó khăn và nguy hiểm tới mức nào không? Là anh biết, nhưng vẫn tiếp tục, bởi anh chưa từng biết lo lắng cho bản thân mình. Tuy anh là một người có suy nghĩ trưởng thành, chín chắn nhưng đôi lúc nó vẫn thật trẻ con."

Erena đứng nhìn anh mà tủm tỉm cười, những nam thanh niên kia nghe vậy cũng đã hiểu được ý anh, và chắc chắn sẽ cố gắng không làm anh thất vọng, bởi rất ít khi Victor đặt lòng tin vào một ai đó.

"Anh à, anh nghĩ sao về một cuộc sống bình dị như bao người khác?"

Cô trầm nghĩ trong đầu khi ngắm nhìn anh cười và trò chuyện với những người kia, bất chợt liền chạy tới ôm chầm lấy anh, hai tay cô vòng qua eo anh và ôm thật chặt, bản thân anh và những người còn lại trong căn phòng đều không khỏi bất ngờ.

"Em muốn sống một cuộc sống bình dị cùng với anh!"

Tiếng lòng của cô cất lên khiến bản thân trở nên nghẹn ngào, đôi tay cố gắng ôm chặt anh hơn nữa, khuôn mặt nhỏ xinh nép hẳn vào ngực anh.

Tuy nhiên, Victor đã gạt cô ra và nhìn những nam thanh niên đang mừng rơi nước mắt kia, Erena cũng đành đứng nép vào sau anh nhằm che đi cảm xúc đang bộc lộ rõ trên khuôn mặt mình.

- Vậy chúng ta giờ giống như một tổ chức hả anh? - Một nam thanh niên bất chợt cất tiếng hỏi khiến tất cả mọi người trong phòng đều im bật lắng nghe.

Victor nhún mày hơi khó nghĩ, nhưng cũng chep miệng rồi đút hai tay vào túi quần, đánh mắt nhìn cậu ta mà đáp trả một câu ngắn cụt ngủn.

- Chắc vậy.

Họ mừng quýnh lên mà thì thầm to nhỏ với nhau, âm thanh ào ào lại nổi lên, nhưng rồi lại im bất khi tiếng một người khác cất lên.

- Một tổ chức thì phải có luật lệ hẳn hoi, phải không anh? - Tiếng cất lên từ một nam thanh niên với dáng người cao ráo, thân hình không quá to nhưng khá săn chắc, mái tóc húi cua và vết sẹo nằm trên má trái của cậu ta thật đặc biệt.

Victor khá bất ngờ khi cậu ta trông khá nghiêm túc khi hỏi anh câu đó, nhưng rồi cũng trả lời.

- Không sai.

Tất cả những người còn lại trong phòng liền quay ra lườm huyt, trách móc cậu ta rằng sao lại gọi nhắc tới chuyện đó, nhưng khi nhìn vào ánh mắt sắc như dao của Victor, họ lại cúi gằm mặt xuống đất mà nghe ngóng lời anh nói.

- Cũng đơn giản thôi, không khó khăn gì nhiều. - Victor khẽ lắc nhẹ đầu, tặc lưỡi một cái.

- Chỉ cần đảm bảo quy tắc 3 "không". Không khoan dung. Không nhún nhường. Không sợ hãi. - Anh đưa mắt nhìn một vòng quanh căn phòng, những con người này có vẻ còn hơi ấp úng.

- Nghĩ cho kĩ đi, kéo hồi hận. - Victor buông giọng thẳng thừng không chút cảm xúc.

Sau một hồi im ắng, những nam thanh niên ấy lại thì thầm to nhỏ với nhau, rồi cũng quyết định đưa ra ý kiến chung: "Bọn em không hồi hận!".

Nghe vậy mà Victor cảm thấy hứng thú vô cùng, một nụ cười hài lòng lại nở trên khóe môi anh.

- Một tổ chức mà không có tên, anh có thấy kì kì không? - Chàng trai với vết sẹo dài trên mặt liền hỏi xoáy anh.

Victor cười khẩy trước câu hỏi đầy hàm ý đó của chàng trai, liền đáp trả lạnh lùng.

- Nghĩ nhiều làm gì?

- Anh không xác định được tên sao ạ? - Chúng bản khoăn.

Lúc này, trong đầu anh lại nảy ra một suy nghĩ, phải rồi, đó là đơn giản nhất, sao không nghĩ ra.

Anh cười nhếch mép đầy ẩn ý, hai tay vẫn đút chặt vào túi quần ra vẻ nghiêm nghị.

- Phải. Unknown*.

*Không xác định.

Và ngày đó đã trở thành ngày thành lập của tổ chức nhỏ đó, những tên sát thủ từ nghiệp dư cho tới chuyên nghiệp, từ xa lạ rồi bỗng dưng trở thành "người một nhà". Unknown được thành lập với 8 thành viên, bao gồm cả Victor.

Victor ngồi tựa lưng trên chiếc sofa cũ kĩ, bạc màu. Hai tay vắt ngang lên thành ghế, chân vắt ngang coi rất uy quyền. Erena thì ngược lại, cô ngồi thẳng lưng ở bên cạnh anh, cách ứng xử khá nhẹ nhàng và rụt rè bởi cô là người phụ nữ duy nhất trong đây.

Những chàng trai còn lại kê những chiếc ghế gỗ ngồi xung quanh, ngăn cách giữa Victor và họ là một chiếc bàn gỗ ọp ẹp, bên trên để những cốc uống nước.

- Nói từ nãy mà bây giờ mới có thời gian làm quen nhì? - Victor nói với ngữ điệu lạnh tanh.

Họ chỉ biết cười trừ, người thì cười gượng gạo, kẻ cười ngại ngùng.

- Không nói về tôi nữa. Đây là Erena. - Anh chỉ nhẹ tay vào người con gái ngồi sát bên cạnh mình.

Nghe vậy, những chàng trai đều dán đôi mắt vào cô gái trẻ ấy, thân hình, sắc vóc đều đạt mức tuyệt hảo khiến những chàng trai chẳng thể rời mắt.

Một tên với tay ra định bắt tay với Erena như một thói quen, ánh mắt như một kẻ đa tình, bất giác cô gái ngồi thụt lại, vai chạm vào tay Victor.

- Erena, cô sống ở đâu? - Cậu ta cất giọng hỏi một cách ngọt lịm.

Erena lúng túng, khuôn mặt biểu thị rõ sự bối rối.

- Ở chỗ tôi. - Victor lạnh lùng buông lời một cách thần nhiên khiến mọi người phải cứng họng và bất ngờ vô cùng.

Chàng trai kia thần thò mà nhẹ rút tay lại từ từ, lát sau mới định thần lại mà buột miệng nói lớn.

- A! Vậy là chị dâu! - Cậu ta nhanh nhẩu nói lớn, miệng cười trừ một cách gượng gạo.

Nghe cậu ta nói vậy, Erena nhắt thời đỏ mặt, cô cúi nhẹ mặt xuống để không ai thấy được đôi má đang ửng đỏ của mình. Mắt cô hơi liếc nhẹ nhìn sang Victor, nhưng khuôn mặt anh vẫn bình thản như không có gì xảy ra, đôi lúc khóe môi hơi nhếch lên đầy bí hiểm.

Cậu con trai với vết sẹo trên má liền huých nhẹ vào tay tên nhanh nhẩu miệng lưỡi kia, lập tức nhăn mặt trách móc.

- Mày nói linh tinh gì thế?!

- Ô thế không đúng à? Dù gì cũng về ở với nhau rồi còn gì? - Cậu ta quay sang hỏi một cách ngây thơ.

- Thế nhớ không phải... - Người con trai kia nhăn mặt gặng hỏi.

- Nếu đúng như nó nói thì sao? - Giọng điệu bông đùa như một lời khiêu khích, cợt kỉnh của Victor cất lên khiến cho Erena giật bản mình, sống lưng lạnh ngắt, chân tay run rẩy. Tim cô đập loạn nhịp, hơi thở cũng khó khăn hơn bởi bối rối vô cùng.

Những chàng trai kia ngơ ngác nhìn hai người trên cùng một chiếc sofa bạc màu kia mà cứng họng, Victor choàng tay qua cổ Erena mà ngồi thẳng dậy, khẽ thở nhẹ những hơi thở ấm nóng vào tai cô, thì thầm cất lên một giọng quyến rũ chết người.

- Chỉ là "hửu" thôi, có gì mà phải bối rối thế? - Victor nhếch mép cười khẩy trên ghẹo cô, làm lộ ra chiếc răng nanh sắc nhọn.

- Giờ thì nói về các cậu đi. Cậu trước. - Victor ngồi thẳng dậy lấy lại vẻ nghiêm túc, lập tức chỉ tay vào chàng trai mặt sẹo.

Cậu ta ngán người một lúc rồi cũng tự giới thiệu bản thân.

- Em là Chris.

Victor gật gù, trong đầu thầm nghĩ mà cười túm tặc. "Chris à." Victor rất ít khi đặt lòng tin vào người khác, nhưng chàng trai này lại mang cho anh sự tin tưởng khá cao.

Rồi lần lượt họ đọc tên mình, nói chuyện, cười đùa vui vẻ. Tới giờ trưa họ cũng ra ngoài mua đồ ăn nhanh về ăn chung. Trong một khoảnh khắc thời gian ấy, họ bỗng trở nên thân thiết, gần gũi hơn, và khoảng cách như được xóa nhòa.

Sau giờ nghỉ trưa, Victor đã chủ động đứng dậy và lớn giọng.

- Các cậu đã làm rất tốt trong những việc tôi đã giao, nhưng năng lực riêng của mỗi người, tôi vẫn muốn được thấy tận mắt.

Nghe vậy, họ đồng ý nghe theo ngay, rồi người này người kia lập tức rút súng ra mà bắn hạ những lon bia được đặt trên những gốc cây khô ngoài bãi đất trống.

Victor đứng khoanh tay quan sát họ, bản thân vốn là một kẻ kiêu ngạo nhưng không thể phủ nhận khả năng của họ rất khá, không ai là hoàn hảo, kẻ dùng súng rất tốt nhưng kỹ năng cận chiến lại kém, và ngược lại, nhưng anh lại chẳng hề chê trách, mà lại cảm thấy vô cùng tự hào vì họ.

Erena cũng ngồi quan sát họ với ánh mắt ngưỡng mộ, việc này giống như việc cô đã làm trong 1 năm qua khi còn ở V, những kỉ niệm đẹp ấy bỗng chốc lại ùa về trong giây lát.

Bỗng Victor bảo mọi người lui ra sau, trên tay cầm khẩu Glock 17 và đứng giữa mảnh đất hoang, một tay giơ ra về phía cô gái trẻ.

- Erena, tới lượt em. - Giọng anh trầm xuống mang vẻ ra lệnh.

Cô ngạc nhiên tròn mắt nhìn anh, còn tự chỉ tay vào mình như để khẳng định lại. Khi nhận được cái gật đầu chắc nịch của anh, cô mới từ từ bước tới bên anh.

Victor đưa cô khẩu súng ngắn, cô lúng túng cầm nó trên tay mà ngơ ngác nhìn anh.

- Cũng phải dạy em một số việc để tự vệ. - Victor thân nhiên nói.

Cô ngán người nhìn anh, chốc chốc lại nhìn xuống khẩu súng đang cầm trên tay, trong đầu lại nảy ra những suy nghĩ không thống nhất với nhau.

"Anh muốn em... trở thành một người giống anh? Em có thể làm được không đây? Mà nếu em không làm được thì sao?"

Nhìn cô có vẻ bối rối, nhưng Victor lại là người không có tính kiên nhẫn, liền chau mày nhìn xuống cô.

- Em muốn làm hòn đá ngáng đường tôi hay sao? - Victor lớn giọng nói với cô. Anh không muốn cô can thiệp vào những việc thế này, chỉ là muốn cô có thể tự bảo vệ được bản thân mình trong vài trường hợp.

"Không, em đâu muốn thế! Em đâu muốn cản trở anh... Em... Em..."

Bạn đang đọc truyện *[Tình Yêu Thầm Kín]* Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Lời thổ lộ và sự từ chối

Victor nhủ mảy nhìn cô, đôi mắt cô long lanh như mặt nước biển đang ngược lên nhìn anh, đồng tử cô giãn to, trong đầu vẫn cứ suy nghĩ trăm trờ.

Cô cũng có ý kiến của riêng mình, muốn nói ra cho anh biết, muốn tự mình đưa ra sự lựa chọn tốt nhất cho bản thân. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt nâu sâu thẳm của anh, Erena lại không thể nào làm chủ được mình. Và một lần nữa, mong muốn của anh lại được cô đặt lên trên hết.

Mới đầu còn khá ngập ngừng, rụt rè, nhưng rồi Erena cũng mỉm cười mà cầm lấy khẩu súng từ tay anh.

Victor liền cảm thấy hài lòng, lập tức bắt tay vào chỉ dạy cho cô rất tỉ mỉ, tận tình, kĩ lưỡng. Anh cầm tay cô mà điều chỉnh cách cầm sao cho thật chuẩn, chỉ cô cách ngắm bắn rồi bóp cò. Vài ba lần đầu cô có bất trượt một hai phát, nhưng rồi cũng quen dần, đã nhắm bắn được trúng mục tiêu, và cứ thế được tập luyện thêm cho quen.

Không những thế, Victor còn tập cho cô có được phản xạ nhanh, khi gặp biến cố hoặc linh cảm xấu thì liền rút súng từ trong vỏ bao được gài sau quần ngay tức khắc. Và đặc biệt phải luôn luôn tập trung và đề cao cảnh giác.

Cảm thấy vẫn chưa đủ, Victor có chỉ cô vài động tác đánh, đâm để cô có thể cận chiến khi gặp bất trắc. Anh cởi chiếc áo vest ra, xắn tay áo sơ mi lên và trực tiếp chỉ cô. Những đòn đó tuy không đạt tới mức giỏi nhưng cũng tạm ổn, căn bản chỉ đủ để tự vệ.

Họ luyện tập hăng say với nhau, mồ hôi cả hai nhễ nhại, ướt nhẹp áo, những hơi thở của Erena trở nên yếu dần. Thấy thế Victor liền dừng lại ngay, ngắt đầu nhìn khung cảnh xung quanh chỉ thấy một màu cam trên nền trời, lúc này đã hoàng hôn rồi.

Tiết trời mùa thu vốn mát mẻ, dễ chịu, nhưng giờ cũng sầm tối, không khí có hạ nhiệt một chút, một vài cơn gió nhẹ thoảng qua se se lạnh. Mọi người cùng nhau trở vào trong căn nhà kho hoang sơ, cũ kĩ.

Họ lại mua đồ ăn về và tùm tùm quanh nhau, bàn tán rôm rả đủ những câu chuyện trên trời, dưới biển. Victor ngồi nhìn chúng cười đùa như vậy, chợt nhớ lại khung cảnh của những ngày tháng sống ở căn cứ của V, nó cũng như vậy.

Tuy đó là một nơi mà anh muốn quên đi, nhưng không thể chôn giấu những kỉ niệm đẹp đẽ mà anh đã có với nơi ấy, địa ngục trần gian nhưng đôi lúc vẫn thật đẹp đẽ.

Erena ngồi cạnh bên anh, mắt nhìn, tai nghe họ kể những câu chuyện hết sức thú vị mà cũng chăm chú theo dõi từ đầu tới cuối. Trên người cô chỉ mặc một chiếc áo thun tay lỡ, chiếc váy dài ngang đầu gối khá mỏng, ban nãy người ướt nhẹp mồ hôi mà còn trúng gió nên cô cảm thấy hơi lạnh, hai tay vát chéo, ôm nhẹ thân mình rồi xoa xoa hai cánh tay, miệng xuyết xoa nho nhỏ.

Chris ngồi đối diện Erena, thấy cô có cử chỉ như vậy, định mở miệng nói nhưng đã bất gặp luôn hành động nhanh chớp nhoáng của Victor. Anh lặng lẽ cởi chiếc áo vest của mình ra và choàng lên người Erena, rồi lập tức ngồi lại tư thế cũ, sắc mặt vẫn lạnh tanh, không chút thay đổi.

Cô gái trẻ ngơ ngác quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh mình mà bất giác nở một nụ cười triu mến, ấm áp đầy tình yêu thương. Chris nhìn cô một hồi rồi mới cất tiếng.

- Chị dâu lạnh à? Hay chị về sớm nghỉ đi, cũng khá muộn rồi. - Giọng anh cất lên đầy ấm áp.

Erena ngược mắt nhìn chàng trai với vết sẹo dài trên má rồi nở nụ cười nhẹ nhàng.

- Không, tôi chờ Vic...

- Về thôi. - Tiếng Victor cất lên một cách thản nhiên và súc tích khiến Erena bất ngờ quay ngoắt sang nhìn anh, Victor đứng dậy và dứt hai tay vào túi quần, bước thẳng ra phía cửa.

Erena cứng đờ người, hai mắt chớp nhẹ nhìn anh. Cả bọn cũng ngoái đầu nhìn chăm chăm Victor đứng ngay cửa ra vào, hai tay anh dứt vào túi quần trông rất oai phong, anh đưa đôi mắt nâu sẫm nhìn xung quanh rồi hé miệng lên tiếng.

- Có gì lát nữa tôi sẽ lại tới. - Ngờ diệu vẫn thật lạnh lùng, Victor quay bước ra xe sau khi dứt lời.

Lúc này Erena mới vội vã đứng dậy, cúi nhẹ đầu chào mọi người, và cô cũng không quên kèm theo nụ cười hết sức dịu dàng của mình rồi lon ton chạy theo sau anh.

Victor đỗ tạm xe trước cửa nhà và cùng cô vào trong. Erena rót nước sạch từ vòi ra và san đều sang hai cốc, một cho anh, một cho cô. Victor cầm lấy và uống một ngụm lớn cho đỡ khát, ngay sau đó liền đặt chiếc cốc xuống, thò tay lấy ra chiếc ví từ trong túi quần và đặt lên bàn.

Đồng thời, anh gỡ vỏ bao đựng súng được giấu phía sau thắt lưng của mình và đưa cho cô, kèm theo đó là một khẩu Glock 17.

Erena nhẹ nhàng nhận lấy đồ mà anh đưa, rồi cởi chiếc áo vest đang choàng trên người mà đưa cho anh mặc.

Ánh mắt cô nhìn anh thật nhẹ nhàng, dịu dàng và đầy tình yêu thương, tuy nhiên anh lại chẳng bận tâm tới điều đó, thậm chí còn chẳng nhìn vào ánh mắt ấy.

Cô chỉ tiễn anh ra cửa rồi lại trở vào nhà, khóa cửa và bật máy sưởi lên khiến cho không khí của cả căn nhà dần trở nên ấm áp, dễ chịu.

Victor trở ra xe rồi lái đi mất, căn nhà chỉ còn sáng đèn ở một căn phòng duy nhất, phòng bếp.

Một người phụ nữ bí ẩn đứng đối diện căn nhà, ẩn sau những cái cây và mơn mơn đêm tối tầm này để che đi thân mình. Một nụ cười hiểm ác nở trên môi cô ta khi chiếc Mercedes màu bạc kia đi mất.

Cô ta bước chậm rãi từ trong những tán cây ấy ra, tiếng guốc gỗ xuống đất nghe "cộp, cộp" thật ghê tai, một luồng sát khí tỏa quanh người cô.

Chiếc cổng lớn của căn biệt thự không hề khóa, cô ta đẩy nó thật nhẹ nhàng, cố gắng không gây một tiếng động nào và bước nhẹ vào trong.

Đứng trước cánh cửa ra vào của căn biệt thự, cô ta nhếch mép đầy xảo trá, giờ tay bấm chuông nằm bên cạnh cửa, Erena trong nhà nghe thấy liền nhúm mày nhìn lên đồng hồ, giờ đã là 10 giờ rưỡi tối, còn ai tới tìm sao?

Linh cảm có chuyện chẳng lành, cô liền nhanh chóng giấu vỏ bao đựng súng vào sau quần mình, nhét khẩu Glock 17 vào trong đó rồi bước nhẹ ra ngoài sảnh chính.

- Ai vậy ạ? - Erena nhướn cổ hỏi vọng ra ngoài cánh cửa kia nhưng không hề có tiếng đáp trả.

Erena bước nhẹ ra cánh cửa kia, mở những chiếc khóa giấu cửa ra và hé nhẹ. Cô hoàn toàn ngạc nhiên khi thấy người phụ nữ đang đứng trước mặt mình chính là Angela.

Nữ xạ thủ nở một nụ cười ranh ma, nhướn cổ nhìn vào trong nhà.

- Tôi có thể vào làm một tách trà không?

Erena nhúm mày nhìn cô ta, tay vẫn giữ nguyên trên chiếc vỏ bao đựng cái phía sau hông, liền nói lảng tránh.

- Thật ra trong nhà đang hơi bừa bộn, cô sẽ không muốn vào đâu. - Erena nhanh nhẩu lên tiếng, cánh cửa được cô đóng khép lại chút ít.

Angela nhận ra hành động của Erena như đã biết được ý định không tốt của cô, liền dùng chân chặn cánh cửa.

- Tôi chỉ muốn nói vài chuyện. - Cô ta lên giọng.

- Vậy nói luôn ở đây đi. - Erena đáp trả bằng giọng kiên quyết.

Lái xe đi được một lúc, Victor sờ tay vào túi quần và không tìm thấy chiếc ví, lúc này mới nhớ ra nó đang nằm trên mặt bàn bếp. Anh liền đánh xe vòng lại và trở về nhà.

Angela tỏ vẻ bất bình, đánh mặt sang một bên mà lên giọng kiêu ngạo.

- Cô không thấy như vậy là bất lịch sự với khách sao?

Erena nhìn cô bằng ánh mắt hình viên đạn, tay sờ vào khẩu súng mà hơi run, thật sự lúc này cô rất sợ hãi.

- Xin lỗi nhưng... chị không phải khách. - Cô đáp trả với lời lẽ như thách thức Angela.

Người phụ nữ kia mở to mắt, lời nói của người con gái này như xúc phạm cô, khiến cô tức điên. Hai người phụ nữ đối mắt với nhau một hồi, không khí căng thẳng vô cùng.

Đột nhiên Angela vòng tay ra sau, cầm tay vào khẩu súng, thấy vậy, Erena bất giác nhanh tay rút khẩu súng ra trước và dí vào bụng người phụ nữ kia.

Angela ngạc nhiên tròn mắt, từ từ nhìn xuống dưới và thấy một khẩu súng ngắn đang được dí vào bụng mình, tay Erena đang đặt gần cò, sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào.

- Sao cô...? - Angela bắt ngờ khi thấy phản xạ khá nhanh nhẹn của Erena, cô ta vốn khờ khạo trong những vấn đề thế này, nhưng không ngờ...

- Victor đã dạy tôi rất tốt... - Erena nhìn cô ta với ánh mắt kiên cường, tưởng như mạnh mẽ nhưng bên trong cô lúc này thật sự rất sợ.

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc cất lên từ sau lưng Angela, ngữ điệu lạnh như băng nhưng vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được sự tức giận ẩn chứa trong đó.

- Hai người đang làm gì thế hả?

Cả Erena lẫn Angela đều giật bắn mình, riêng nữ xạ thủ đã lạnh sống lưng, khắp người nổi da gà, tim giật thót một cái khi nhận ra giọng nói ấy, liền từ từ rút tay lại, ngoái đầu nhìn người đàn ông ấy.

- Victor... Em... - Angela lâm vào tình thế khó xử, liền lấp bắp không nói nổi nên lời.

Victor nhú mày nhìn người phụ nữ ấy, rồi liếc mắt nhìn người phụ nữ trẻ đứng bên cánh cửa kia, hất mặt lên ra hiệu cho Erena trở vào trong, cô liền lập tức nghe theo. Cánh cửa được đóng lại, Erena ngồi thụp xuống đất, tay đặt lên ngực mà tự trấn an bản thân, nhưng lúc này đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

- Vào xe đi. - Victor hạ thấp giọng xuống mà ra lệnh cho Angela, lập tức lạnh lùng quay bước ra xe, Angela lúng túng liền nhăn mặt thảm trách chuyện không thành, bước từ từ theo sau chân người đàn ông trẻ.

Cửa xe được khóa chặt, tất cả cửa kính cũng được kéo lên kín hết, người đàn ông đặt hai tay lên trên vô lăng, ánh mắt đắm chiều nhìn thẳng về phía trước, đôi lúc có nhú mày lại.

- Em nghĩ em đang làm gì hả? - Victor hỏi với giọng trầm xuống vô cùng đáng sợ.

- Em... - Angela trở nên khó xử, không biết phải giải thích ra sao.

- Chẳng phải tôi đã cảnh cáo em rồi sao? Cũng không phải một lần. Động vào người của tôi sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp đâu. - Anh tức giận lên tiếng.

Nghe vậy, bất chợt Angela nhú mày lại, quay mặt sang nhìn thẳng vào Victor với thái độ bất bình. Tim cô đập nhanh, cô không thể giữ mãi trong lòng được nữa.

- Người của anh? Anh chỉ nghĩ cho cô ta thôi à? Vậy anh có bao giờ nghĩ rằng vì sao mà em lại làm như vậy không?! - Angela nhú mày nhìn anh, ánh mắt cô như thể hiện sự trách móc, giận dữ đối với anh.

Victor vẫn nhìn thẳng về phía trước, sắc mặt vẫn không một chút thay đổi.

- Anh có biết em ghen tị với cô ta như thế nào không...? Cô ta luôn được ở bên anh, được anh quan tâm, chăm sóc... còn em thì sao? - Angela khóc nức một tiếng trong lòng khi thốt ra những lời như vậy, tuy rất khó nhưng cô vẫn phải nói, cô đã giữ nó quá lâu rồi...

Victor vẫn lặng im và lắng nghe từng lời cô nói.

Angela đánh mắt sang chỗ khác, hít một hơi thật sâu và khẽ hỏi anh một câu, khóe mi lúc này đã hơi ươn ướt.

- Sau tất cả những gì em đã làm... anh có nhận ra được tình cảm của em không? - Tiếng cô cất lên thật nhỏ nhẹ, giọng hơi run run.

Victor thờ dãi một tiếng, hé miệng trả lời cô thật ngắn gọn.

- Tôi nhận ra từ lâu rồi.

Angela ngạc nhiên, trong lòng lại bất giác cảm thấy hồi hộp hơn nữa, các ngón tay cô đan lại với nhau thể hiện sự bối rối.

- Vậy... câu trả lời của anh...? - Cô lấp bắp hỏi thăm, đôi mắt như né tránh nhìn vào gương mặt ấy.

- Em sẽ không muốn biết đâu. - Victor lạnh lùng lên tiếng.

Cô lại hít thở một hơi thật sâu, một giọt nước mắt lăn nhẹ xuống gò má cô, liền quay ngoắt mặt sang nhìn anh, liền thốt lên trong sự lúng túng.

- Em đã nói tới đây rồi... Anh cũng phải trả lời em chứ!... - Giọng cô lạc đi bởi sự ghen ngào, những lúc thế này cô thật yếu đuối, đáng thương vô cùng.

- Nếu em muốn biết đến thế. - Victor hạ giọng xuống mà nói, liền hạ một tay khỏi vô lăng, quay mặt nhìn cô. Ánh mắt anh lạnh lùng, nhấn tâm tới đáng sợ.

- Tôi không thích em, nhưng tôi thích nhìn em yêu tôi trong đau khổ. - Victor lập tức buông lời một cách thẳng thừng như vậy, lời lẽ cay nghiệt ấy như lưỡi dao sắc bén cắm thẳng vào trái tim cô.

Người phụ nữ mở to mắt nhìn anh, nước mắt rơi ngày một nhiều, ướt đẫm khuôn mặt kiêu diễm.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thâm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Đêm ấm áp

Tim cô quặn đau, cảm tưởng như nó đã bị bóp nát, bị xé nát thành trăm mảnh bởi chính người mà cô yêu thương nhất. Angela chết lặng trong lòng, nước mắt chảy thành dòng, lăn dài xuống hai gò má, ướt đẫm khuôn mặt mang nét đẹp sắc sảo.

Cô khóc nức lên một tiếng thật đau đớn, đôi mắt đỏ hoe, sưng húp lên. Bàn tay cũng run rẩy đặt lên cánh cửa, bất giác đẩy ra, một chân đã bước ra ngoài nhưng Angela vẫn cố nán lại một lúc, đầu hơi ngoái về phía anh.

Sắc mặt anh vẫn như vậy, lạnh lùng, vô tình, nhẫn tâm. Cô sụt một tiếng, mái tóc dài xoăn ombre tím hồng rủ xuống che đi nửa khuôn mặt đang ướt đẫm nước mắt ấy, lạnh lùng bước ra khỏi xe, tay đóng sập cửa vào thật mạnh rồi bỏ đi.

Victor ngồi tựa lưng vào chiếc ghế da cao cấp, nhắm hờ mắt vào thờ dài một tiếng, bàn tay to lớn của anh giờ lên và vuốt mặt một cái.

Chốc chốc lại nhìn vào chiếc gương chiếu hậu, hình ảnh cô gái với mái tóc ombre tím hồng đi chập chững từng bước trên vỉa hè, vai cô rung lên theo từng tiếng khóc.

Cô sai bước trên con đường dài ấy, từng bước đi đầy mệt mỏi là một tiếng khóc nức vang lên, đã cách xa khỏi chiếc Mercedes màu bạc ấy, cô mới mở miệng và khóc thật to.

Nước mắt rơi đầy trên khuôn mặt ấy, tiếng cô gào khóc trong màn đêm thật đau đớn, mọi thứ như đổ sập hết. Một tay cô đặt lên trên ngực trái mà đôi mắt nhắm nghiền lại, ép cho nước mắt chảy ra ngày một nhiều. Angela hét lên trong đau thương, niềm tuyệt vọng, liền quy người xuống trên vỉa hè.

Trông cô lúc này, có lẽ là đáng thương nhất. Trong cuộc đời mỗi con người, ai cũng mắc phải sai lầm, nhưng sai lầm lớn nhất của một đời người là yêu sai người, và dành cho người đó quá nhiều tình cảm.

Cái cách mà Victor nhìn người phụ nữ ấy qua gương chiếu hậu thật khó tả, nó bí hiểm mà đầy ẩn ý. Nhưng sắc mặt lại không biểu lộ một chút cảm xúc nào, chỉ lặng lẽ đánh xe vào trong gara của ngôi biệt thự.

Victor cất xe rồi bước vòng về phía cửa trước. Cánh cửa được mở ra, một không khí ấm áp vô cùng bao trùm cả căn nhà, Victor cất giày vào tủ rồi bước vào trong.

Anh cởi chiếc áo vest ra, tay còn lại cởi chiếc cúc áo thứ hai làm lộ ra khuôn ngực vạm vỡ của anh. Cả căn nhà tối om, chỉ có mỗi đèn phòng bếp mở nên Victor đã bước vào trong.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Victor chỉ còn biết đứng tựa lưng vào thành cửa phòng bếp và nhìn nó chằm chằm.

Erena bận trên người một chiếc váy ngủ hai dây màu hồng nhạt ngắn cũn cỡn. Cô cúi người xuống và tìm đồ trong tủ lạnh, dường như cô đang chuẩn bị đồ ăn đêm cho anh.

Victor nhìn cô không rời mắt rồi lặng lẽ rút chiếc điện thoại ra từ trong túi quần, bấm số gọi tới cho những thành viên còn lại của Unknown.

- Sáng mai tôi sẽ tới sau, giờ thì nghỉ đi. - Giọng anh cất lên trầm ấm nhưng mang vẻ nghiêm nghị và ra lệnh.

Khi nghe thấy, Erena giật mình ngẩng mặt lên, ngoái đầu về phía sau và nhìn thấy Victor đứng đó, cô cầm túi táo từ trong tủ lạnh ra rồi đặt lên bàn.

- Em tưởng anh tới chỗ họ? - Giọng cô cất lên đầy vẻ ngạc nhiên và tò mò.

Victor nhìn cô không rời mắt, ánh mắt ấy giống như chuẩn bị tham gia vào "chiến trường", liền lặng lẽ bước tới sau lưng cô.

- Em đang làm gì đây? - Tiếng anh thì thầm hỏi nhỏ sau lưng cô.

Erena quay mặt về phía bàn bếp, tay bỏ từng quả táo từ túi ra và đặt lên bàn bếp.

- Em chuẩn bị bữa đêm cho anh, sợ anh về khuya sẽ đói. - Cô đáp trả nhẹ nhàng, miệng cười nhẹ như thường ngày.

- Ý tôi là em mặc thế này là có ý gì? Tôi cũng là đàn ông đấy nhé? - Victor cúi xuống và thở một giọng hết sức quyến rũ vào tai cô.

Erena bắt giác lạnh sống lưng, nổi hết da gà lên, miệng ấp úng đánh trống lảng.

- A...Anh có muốn ăn luôn không? Chờ em chút, sẽ nhanh thôi... - Giọng cô gái run run, tay chân luống cuống, liền bước sang một bên để tránh anh.

Tuy nhiên Victor đã dùng hai tay và giữ lấy eo cô thật chặt khiến cô không thể di chuyển. Anh thở thật nhẹ một hơi ấm nóng vào cổ cô rồi mấp máy miệng.

- Ăn em có được không? - Ngữ điệu quyến rũ, khiêu khích của anh chưa gì đã khiến cô nóng hết cả người lên.

Bắt chợt anh hôn vào cổ cô, rồi cắn mút thật mạnh tạo thành một vết bầm tím trên khoang cổ trắng nõn của cô.

Erena ngửa cổ lên, mắt nhắm hờ lại, một tay cô đặt lên má anh như cố gắng ngăn lại. Nhưng Victor chẳng thêm bận tâm, dục vọng như đang điều phối cơ thể, suy nghĩ và hành động của anh, anh lập tức lè lưỡi và liếm lên cổ cô khiến Erena rùng mình và khẽ rên nhẹ một tiếng.

Hai tay anh từ từ mò mẫm lên phía trên, tóm gọn hai bầu ngực căng tròn, nhỏ nhắn của cô. Vì cô không mặc áo ngực nên anh có thể dễ dàng nắn bóp nó tùy thích, còn mân mê đầu ngực cô khiến cho đầu óc của cô gái như trở nên tê dại, liền giờ một tay mà đặt lên trên bàn tay anh.

- Victor... khoan đã... - Cô cất tiếng nói thỏ thẻ hòa lẫn với tiếng thở.

Bắt chợt Victor xoay người cô lại, mặt đối mặt, cô ngược đôi mắt xanh biếc ấy lên nhìn anh, đôi má hồng ửng đỏ khi bắt gặp đôi mắt nâu sẫm của một con đâ thú như muốn ăn thịt cô ấy.

Anh lập tức cúi xuống và khóa môi cô bằng một nụ hôn nồng cháy, lưỡi anh luồn vào trong khoang miệng ấm nóng của cô, hai đầu lưỡi cuốn lấy nhau như tạo thêm cảm giác kích thích.

Hai tay anh sờ soạng, nắn bóp hai bầu ngực của cô, Victor người hơi cúi, đầu gối của anh xen vào giữa háng cô, chạm vào vùng nhạy cảm khiến cô càng thêm ngại ngùng.

Hai bàn tay nhỏ bé của cô chống vào ngực anh như có ý muốn đẩy ra nhưng không thể, ngược lại còn tăng thêm hứng thú của anh khi cô cứ phản kháng như vậy.

Dục vọng như dâng trào thêm nữa, Victor gạt hết những đồ đang đặt trên mặt bàn sang một bên, rồi nâng eo cô lên và đặt cô ngồi lên chiếc bàn bếp, sau đó vẫn tiếp tục hôn cô một cách mãnh liệt, tay sờ mó phía đùi cô, dây áo cô vì bị anh làm cho xộc xệch mà lệch sang một bên.

Bắt giác cô dùng hết sức bình sinh mà đặt tay lên vai anh, cản trở sự ham muốn tột độ của con thú dữ đang sắp nhào ra từ bên trong Victor.

Anh ngược đôi mắt điên dại ấy lên nhìn cô, Erena nhìn anh mà mồ hôi tuôn nhễ nhại, cô thở từng hơi khó nhọc, hai má đỏ ửng, tay khẽ kéo chiếc dây áo bị trễ khỏi vai lên.

Hai bàn tay nhỏ bé của cô ôm lấy má anh mà nâng lên, hai tay anh chống xuống bàn cạnh hai bên hông cô. Đôi mắt màu xanh dương của cô lúc này nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu sẫm sâu thẳm của anh, nó nhẹ nhàng và dịu hiền vô cùng, Victor có thể thấy một mặt biển tình lặng lẽ đằng sau cái nhìn ấy.

Bắt chợt cô vòng tay ra sau cổ anh, ngả người về phía trước, tựa cằm vào vai anh mà ôm chầm một cái, Victor ngạc nhiên nhưng ánh mắt vẫn không thay đổi, khẽ liếc nhẹ nhìn cô.

- Hôm nay không được đâu... Em hơi mệt... - Erena nhẹ nhàng thỏ thẻ vào tai anh.

- Em đang kìm hãm tôi? - Anh lạnh lùng cất giọng hỏi.

Cô buông anh ra, hai tay lại ôm lấy má, chủ động hôn nhẹ lên môi anh thật nhẹ nhàng, rồi nở nụ cười trù.

- Để hôm khác nha? - Erena mạnh dạn, chủ động nói vậy.

Victor trừng mắt xuống, ánh mắt trở nên sắc bén và dường như anh sắp nổi giận.

- Em là người bắt đầu trước, giờ lại muốn mặc cả sao? - Giọng anh cất lên với ngữ điệu lạnh lùng, vô tình khiến Erena cảm thấy sợ hãi.

- Victor... - Cô ngập ngừng nhìn anh, sắc mặt biểu lộ chút bối rối.

Không để cô lên tiếng, Victor liền tức giận và đứng phắt dậy, quay lưng bước mạnh về phía tủ đựng thuốc đặt phía ngoài phòng khách. Erena ngơ ngác nhưồn cổ lên cố nhìn anh làm gì ngoài đó nhưng không thể thấy rõ, liền nhảy xuống khỏi bàn bếp, chân bước từ từ ra phía anh.

Victor tìm lục thứ gì đó trong tủ đồ dường như rất gấp gáp, rồi hành động của anh như khựng lại khi nhìn chăm chăm vào lọ thuốc nhỏ trên tay, mặt neho lại như đọc gì đó.

- Victor, anh làm gì thế? - Erena ngơ ngác hỏi nhỏ.

Nhưng không hề đáp trả bằng lời nói, Victor dùng hành động làm thay. Anh liền đứng bật dậy, tay mở lọ thuốc và lấy ra vài viên rồi vút lọ xuống đất, đồng thời trở vào bếp thật nhanh, khi ra cầm theo một cốc nước.

- Vic... - Erena ngạc nhiên nhìn anh mạnh bạo bước tới chỗ mình, miệng lắp bắp không thành lời.

Bất chợt, Victor nhét những viên thuốc kia vào miệng cô thật mạnh bạo, Erena mắt nhắm mắt mở nhìn anh, khuôn mặt nhăn nhó khi bị anh đối xử vô cùng mạnh bạo như vậy. Lập tức anh kê cốc nước vào môi cô và bắt cô uống, hành động mang tính chất bắt ép nên Erena cố kháng cự lại, miệng chỉ biết kêu ư ư nhưng anh vẫn làm cho tới cùng.

Erena nuốt chửng xuống bụng rồi ho sặc sụa, khi ấy Victor mới tha cho cô, lúc này sắc mặt của anh vẫn không chút biểu cảm nào, tuy nhiên đôi mày hơi chau lại, có lẽ vẫn còn giận.

Cô dùng tay gạt nước chảy dưới cằm đi rồi ngẩng mặt nhìn anh, bất ngờ anh xông tới và giữ chặt hai tay cô, liền hôn cô thật mạnh bạo như muốn bịt cái miệng nhỏ ấy lại. Một tay anh mò xuống vùng con gái của cô mà sờ soạng bên ngoài.

Erena ngạc nhiên mở to mắt, hai tay cố vung vẩy nhưng càng bị anh nắm chặt lại rất đau, tay kia của anh xâm nhập vào sâu hơn, liền cho hẳn vào trong chiếc quần lót của người con gái.

Các ngón tay của anh thọc sâu vào trong cô, lúc này cô đã ướt lấm rồi nhưng vẫn ra sức chống cự, điều đó lại càng khiến anh càng thêm hứng thú.

Anh thọc vào rất sâu và nhanh tạo nên những âm thanh dâm dục, hai bên đùi cô co nhẹ vào rồi khẽ run lên, cô rên lên một tiếng, một thứ nước chảy nhẹ xuống mặt sàn gỗ phòng khách, tay anh cũng dừng lại, Erena vì kiệt sức, không còn sức đứng nữa nên liền quỳ gục xuống.

Victor quỳ xuống theo cô, rồi đặt cô nằm ngả người xuống đất, tay loay hoay cởi chiếc thắt lưng ra rồi kéo khóa quần, lõi vật đang cương cứng, nóng hổi ẩy ra ngoài.

Erena liếc mắt xuống nhìn, chân cô dang sang hai bên người anh, Victor đang vén chiếc quần lót của cô sang một bên, để lộ cửa mình đang ẩm ướt vô cùng, anh dùng vật của mình mà chà xát, mơn trớn bên ngoài khiến cô càng thêm ngại ngùng.

Tay cô che lên miệng, một tay thì để xuống che đi phần nhạy cảm, má cô đỏ ửng lên, nói ngập ngừng mà nhỏ nhẹ.

- Victor... Không..

Nhưng trái ngược với hành động của cô, Victor lại cư xử vô cùng thô bạo, liền gạt tay cô ra rồi đút mạnh nó vào trong khiến cô hét lên một tiếng thật to, tay anh vòng lên trước, kéo chiếc váy xuống làm lộ hai bầu ngực căng tròn của cô, nắn bóp mạnh bạo.

Từng lần nhấp của anh là một lần cô rên lên trong đau đớn, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô, Victor không thể nào kiềm chế thêm.

- Sướng không? - Anh cười khẩy trên người cô.

Erena không hề trả lời anh, miệng vẫn rên từng tiếng thật kích thích. Cô có thể dễ dàng cảm nhận được thăng nhỏ của anh đang đâm thật sâu vào trong cô, và nó đang dần to lên nữa.

Mồ hôi trên người anh và cô tuôn ra nhễ nhại, ướt đầm lưng áo sơ mi của anh, như chưa đạt được thỏa mãn, Victor liền nhấc một chân cô và đặt lên vai mình, khiến cho vật ấy cái đâm vào sâu hơn.

Như không thể kiềm chế, thứ to lớn, ấm nóng đó của anh cùng với kỹ thuật điều luyện ấy đã hoàn toàn mang lại cho cô khoái cảm,

- Nữa... Nữa đi... Sướng quá...! - Erena ngập ngừng thốt lên cùng với những tiếng thở dốc.

Từng tiếng thở dốc và những âm thanh dâm dục ấy phủ khắp căn phòng, nhiệt độ tăng lên một cách đáng kể.

Victor kéo cô ngồi dậy, chân anh duỗi thẳng về phía trước, một chân hơi co lại, tay chống ngược phía sau lưng, Erena tựa cằm vào vai anh, hai tay choàng qua cổ anh mà ôm chầm lấy, hai chân quắp chặt vào người anh, Victor cũng vì vậy mà vòng một tay ôm lấy eo cô.

Anh di chuyển hông một cách điệu nghệ và khá mạnh bạo, ờ tư thế này, vật đó vào rất sâu trong cô, lúc này đã chạm tới tử cung.

- Ah... Ah... Sâu quá...! - Erena liên tục rên rỉ bên tai anh.

Ngồi ở tư thế này, Erena có thể cảm nhận được mùi hương từ cơ thể anh rõ nhất, có lẽ cô đã nghiện nó từ lâu. Cô ôm chầm lấy anh, dễ dàng nghe thấy những tiếng thở dốc của anh, tuy nhỏ nhưng cũng thật kích thích đối với cô.

Bất chợt cô nhìn thấy một lọ thuốc được vút nằm lăn lóc dưới đất ngay sau lưng anh, cô neho mắt lại, là lọ thuốc ban nãy anh cho cô uống, trên đó có chữ "thuốc tránh thai".

Bên trong cô rất khát, nó như muốn vắt kiệt mọi thứ từ thăng nhỏ của anh, Victor như không thể chịu đựng thêm, bất giác di chuyển hông thật nhanh, đâm liên hồi vào trong cô, đôi mày nhíu lại.

- Tôi ra đây... - Anh thốt lên khe khẽ.

Rồi lập tức, một dòng ả nóng được bắn thẳng vào trong cô, nhiều tới mức tràn cả ra ngoài.

Erena mở to mắt, hai tay bấu chặt lấy lưng áo, răng cắn nhẹ vào vai áo anh mà rên nhẹ.

Victor ngồi thờ từng tiếng, sau cuộc vui, Erena khẽ thì thầm nhẹ nhàng vào tai anh những từ ngữ như khiêu khích anh.

- Anh đúng là hư mà...

- Em cũng có khác gì đâu. - Anh đáp trả một cách thần nhiên.

Hai con người ấy đã ngồi quán lấy nhau một lúc, tưởng như đã hết nhưng cuộc vui vẫn được tiếp tục ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thầm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Hợp tác

Thư phòng của hắn tối om, một màu u ám bao trùm quanh đó. Người đàn ông trung niên ngồi trên một chiếc ghế da, lưng tựa về phía sau, hai bàn tay chắp vào nhau mà để trước bụng.

Một nam thanh niên với ngoại hình khá bí ẩn liền bước tới trước mặt hắn, thái độ khá nghiêm chỉnh.

- Thưa ông chủ, thông tin đã được xác nhận rồi ạ. Omega và Beta đã chết khi đang làm nhiệm vụ ông giao. - Cậu ta cúi mặt xuống mà thông báo.

Người đàn ông trung niên kia liền thờ dài một hơi rồi gõ nhẹ các ngón tay vào với nhau.

- Omega được người của ta tìm thấy trước bốn côm tại một căn nhà hoang nằm khá xa trung tâm thành phố về phía nam được cho là dùng để bắt Erena. Cậu ta chết vì ngộp thở, trên cổ có vết hằn của dây. - Cậu ta tiếp tục thông báo tường tận từng chi tiết một.

- Hừm, sao nữa? - Lão ta hỏi cậu ta bằng giọng thần nhiên, dường như không có cảm xúc.

- Beta thì được tìm thấy ở chân dãy núi San Gabriel, cái chết khá là khủng khiếp, gãy xương hàm và gãy cổ, trên cơ thể còn có những vết bầm tím giống như bị đánh đập. Có thể thấy người ra tay vô cùng nặng tay và dã man.

- Hừm. - Lão ta cười khẩy một cái rồi bật cười khàn khặc, bản thân cảm thấy chuyện này khá thú vị.

Chàng trai kia đứng mà ngẩn người, không thể biết lão ta có suy nghĩ gì mà đáng cười như vậy.

- Thưa ông chủ, ông có nghĩ...? - Cậu ta ngược mắt lên mà hỏi lầm bầm trong miệng.

- Nặng tay như vậy chỉ có thể là Zeta, còn lại là do con điểm kia gây ra. - Lão ta vẫn cười thầm, các ngón tay gõ nhẹ xuống bàn, đôi lúc nhíu mày lại giống như đang suy nghĩ.

- Có lẽ ta nên xử con điểm đó trước, đó là việc đầu tiên cần làm. - Hắn cười khúc khích trong miệng.

- Dạ? - Cậu ta không nghe rõ, liền ngược mắt nghe ngóng ông ta.

- Mày cứ ra ngoài trước đi. - Ông ta phui tay ra lệnh, cậu ta biết điều liền lui ra trước.

Hắn ngồi một mình trong căn phòng, ánh mắt đắm chiều như đang suy nghĩ những mảnh khé, một kế hoạch hoàn hảo để có thể hạ được mục tiêu. Bất chợt chuông điện thoại reo lên, hắn ta chau mày nhìn xuống màn hình, đó là một cuộc gọi quốc tế.

- Alo? - Lão ta nhắc máy, cất giọng giả bộ ngạc nhiên.

- Lão già, đến lúc lộ mặt rồi đấy. - Giọng một người phụ nữ trẻ cất lên từ đầu dây bên kia, ngữ điệu giống như đang rất giận dữ.

- Sao cơ? - Lão vẫn giả bộ.

- Ông có muốn hợp tác không? - Giọng người phụ nữ bỗng gần lại, ngỏ lời muốn hợp tác.

Nghe được điều mình mong muốn, lão ta liền cười tủm tỉm, nhưng vẫn ra giọng bông đùa.

- Cô gái à, cước phí quốc tế không hề rẻ đâu. - Lão ta cười đùa giỡn.

- Vậy đưa địa chỉ của ông đây. Chúng ta sẽ gặp trực tiếp. - Cô gái gằn giọng tức giận, chiếc điện thoại đang cầm trên tay cảm tưởng như sắp bị bóp nát, những uất ức, thù hận cô đều dồn vào đó hết.

***

Sáng ngày hôm sau, người đàn ông ấy đã thức dậy từ rất sớm. Người anh tựa vào thành giường, bật nhẹ chiếc đèn ngủ đặt trên chiếc bàn được kê cạnh đầu giường.

Ánh đèn mờ ảo, sáng nhẹ màu vàng cam chiều nhẹ, anh mở chiếc ngăn kéo đầu tiên của chiếc tủ, cầm lấy một tấm ảnh từ trong đó ra.

Tấm ảnh đã cũ, tuy chất lượng ảnh không tốt, mang sắc u ám, đượm buồn nhưng khuôn mặt của người phụ nữ ấy vẫn hiện lên thật rõ.

Gương mặt ấy đẹp dịu hiền, nụ cười mím trên môi bà thật nhẹ nhàng, thanh thoát, như nổi bật giữa sự u ám như trong bức ảnh. Nụ cười ấy anh nhìn vào mà lại cảm thấy xót xa.

Ngắm người phụ nữ trong bức ảnh một hồi, Victor quay mặt nhìn người con gái đang ngủ say bên cạnh mình. Họ có gương mặt thật sự rất giống nhau, và tương đồng về nhiều mặt khác.

Và đặc biệt, hai người phụ nữ ấy đều là những người thương anh vô điều kiện, anh nhận ra điều đó hay không thì không rõ.

Có lẽ chính vì sự giống nhau đó, người con gái đang nằm cạnh đây đã cho anh cảm giác muốn được bảo vệ và chở che, hoặc cũng có thể vì lí do khác nữa.

Anh lại nhìn vào tấm ảnh đang cầm trên tay, ngón tay sờ nhẹ vào khuôn mặt người phụ nữ ấy, trong lòng nghĩ thầm, hẳn hẳn những điều thật xót xa.

"Cái chết của mẹ rốt cuộc là do ai gây ra? Mẹ ở trên kia nếu có biết gì, hãy nói cho con với..."

Bao lâu nay Victor vẫn âm thầm tìm kiếm tung tích của kẻ đã gây ra vụ tai nạn năm đó nhưng tất cả dữ liệu đã bị xóa sạch, cũng không một nhân chứng.

Thấy ánh đèn sáng bên cạnh mình, Erena mở mắt tỉnh dậy, hai mắt neho nhắm ngược lên nhìn anh, đôi môi hơi hé, thì thầm từng chữ.

- Anh làm gì thế? - Cô ngơ ngác ngược khuôn mặt còn đang ngái ngủ lên nhìn anh.

Victor khẽ giật mình, bất giác kéo chăn lên và trùm lên đầu cô, Erena bất ngờ mà cựa quậy. Anh liền bước chân xuống giường, tay cầm tạm chiếc khăn che đi phần thân dưới rồi bước ra hành lang, tiến tới phòng tắm.

- Cứ ngủ đi, còn sớm. - Victor nói với ngữ điệu lạnh lùng rồi bỏ vào phòng tắm ngay sau đó.

Cô ngơ ngác nhìn anh bước ra khỏi cánh cửa phòng mà vẫn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Nhưng hành động mạnh bạo vừa rồi của anh cũng đã phần nào khiến cô tỉnh giấc. Erena bất giác ngồi dậy, vươn vai đồng thời ngáp một cái, sau đó mới đưa mắt nhìn đồng hồ, giờ mới có 6 giờ sáng.

Victor tắm tấp xong xuôi, liền cuốn chiếc khăn tắm ngang hông rồi đứng trước gương ngắm nghía một hồi, lúc sau anh mới lấy chiếc bàn chải ra và bóp một ít kem đánh răng lên trên.

Erena muốn xuống chuẩn bị bữa sáng cho anh luôn, nhưng trước hết cần phải đánh răng rửa mặt. Nhưng Victor đang ở trong, đành đứng chờ bên ngoài.

Tuy nhiên bóng cô cứ thấp thoáng ở bên ngoài cánh cửa kính đục của nhà tắm, điều đó khiến anh chướng mắt.

- Có muốn vào không? - Anh cất giọng hồ hững hờ vọng ra ngoài khiến cô giật thót mình.

- Thôi ạ! Em... - Cô bất giác ngại ngùng, vội vã khua khoắng tay chân nhảm từ chối.

- Tôi muốn sau khi thay quần áo xong, có bữa sáng để ăn. - Anh nói với giọng ra lệnh, ngữ điệu vô cùng nghiêm nghị.

Erena bất giác giật mình, liền lúng túng một hồi, nghĩ đi rồi nghĩ lại cũng chỉ còn cách vào trong đó mà vệ sinh cá nhân, tay kéo nhẹ cánh cửa ra mà trong lòng thầm cảm thấy ngại ngùng.

Cô bước nhẹ vào trong, mùi dầu gội đàn ông phả hương thơm khắp phòng, Erena đưa mắt nhìn người đàn ông với dáng người cao ráo đang đứng trước gương, chỉ cuốn một chiếc khăn tắm độc nhất mà cô khê đỏ mặt.

Erena bước tới đứng trước gương, cách anh khoảng nửa mét. Chiếc gương lớn trải dài gần hết một phần tường trong phòng vệ sinh, đằng sau là một buồng tắm đứng và một bồn tắm. Chiếc bồn rửa mặt tương đối lớn hình chữ nhật được đặt sâu xuống dưới một kệ đá ngay dưới chiếc gương, một bên để đồ của cô, một bên để đồ của anh.

Cô khẽ cầm chiếc bàn chải lên mà bóp kem vào, nhẹ nhàng ngậm vào miệng một chút nước, sau đó nhả ra và cho bàn chải vào miệng mà đánh răng.

Người đàn ông bên cạnh cô đánh răng mà mắt vẫn nhìn thẳng vào trong gương, ánh mắt hờ hững, vô cảm. Cô không dám nhìn thẳng, chỉ dám thi thoảng nhìn lên anh qua gương. Bỗng anh chợt đánh mắt nhìn cô qua gương khiến cô nhất thời giật mình, bàn chải chọc thẳng vào phần lợi, cô thốt lên vì đau.

Tuy nhiên Victor chẳng quan tâm, chỉ tập trung đánh răng nốt rồi chuyển sang cạo râu. Erena cũng chỉ biết vệ sinh xong xuôi rồi xuống tầng làm đồ ăn sáng.

Lúc này cô mới nhớ tới những người tại trụ sở, nơi ấy có bếp nhưng rất nhỏ, bát đĩa đầy đủ nhưng hầu như lại chẳng có ai nấu ăn bao giờ. Tiện thể có sẵn đồ ăn trong nhà, cô liền bắt tay vào làm bữa sáng cho họ luôn.

Victor mặc một bộ vest đen cùng với chiếc sơ mi cùng màu ở bên trong, đem lại một vẻ bí ẩn vô cùng. Anh bước xuống cầu thang, mùi đồ ăn thơm nức mũi như muốn kéo anh lại gần bàn ăn.

Đến tầm 8 giờ sáng, mọi việc cũng đã xong xuôi, Victor cùng Erena lại lên đường tới trụ sở của tổ chức.

Chỉ vừa mới bước vào trong, những tiếng cãi vã đã rõ mồn một, không khí căng thẳng, ánh mắt mọi người trong căn nhà đó nhìn nhau càng gay gắt hơn nữa, đồ đạc trong nhà cũng xộc xệch.

Victor nhíu mày khó hiểu, liền háng giọng một cái thật lớn rồi đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này tất cả mới im phăng phắc, mọi ánh mắt đổ dồn về phía người đàn ông đang đứng trước cửa.

- Anh mới tới à? - Chàng trai Chris với vết sẹo lớn nằm trên má trái liền hạ giọng, giọng điệu cất lên rất khuôn phép.

- Chuyện gì đang xảy ra? - Anh trừng đôi mắt màu nâu sẫm, đôi mày nhíu lại vô cùng dữ tợn, giọng điệu cũng thể hiện rõ sự tức giận khi thấy cảnh tượng ban này.

Chris quay mặt nhìn những người xung quanh, trong lòng vẫn chưa nguôi giận, hơn nữa cũng cảm thấy lúng túng, không biết nên bắt đầu câu chuyện thế nào.

Cậu ta chợt bắt gặp ánh mắt tức giận của Victor đang nhìn thẳng vào mình, biết không còn cách nào khác, cậu chủ động tiến lên trước mặt anh.

- Có người của ta vừa mới gây rắc rối à. - Cậu ta cúi mặt xuống mà khai ra, tuy nhiên không dám đối mặt với anh.

- Gì? Ai?! - Victor nhíu mày lại, những nếp nhăn xô nhẹ lại với nhau, ngữ điệu vô cùng đáng sợ.

- Là Jackie. - Chris ngoài nhẹ đầu về phía sau, ánh mắt căm phẫn nhìn vào người con trai với mái tóc được nhuộm đỏ đang đứng phía sau.

Nghe vậy, Victor không khỏi tức giận, những vẫn chưa động thủ.

- Tổ chức của chúng ta mới được thành lập hôm qua, vậy mà sáng nay cậu ấy đã gây chuyện rồi... - Chris nói với giọng bất lực.

Như không thể chờ đợi thêm, Victor liền tiến mạnh về phía trước, một tay túm chặt lấy cổ áo của cậu ta mà nhấc lên, hai mắt trừng lên rất đáng sợ.

- Cậu đã làm gì? - Anh nghiêng rặng, gằn giọng khi tra hỏi, đôi mắt nhìn thẳng vào vẻ mặt đang sợ hãi kia của cậu ta.

- Dạ... em... - Jackie sợ hãi, lắp bắp không nói nên lời.

- Nói! - Victor gất lên một tiếng rất to, đồng thời đẩy mạnh người cậu ta vào tường khiến những người xung quanh phải sợ theo.

- Victor! - Erena cất tiếng như muốn can ngăn anh.

- Dạ... Chuyện là thế này... - Cậu ta lắp bắp kể lại.

Sáng ngày hôm đó, Jackie có ra ngoài tập thể dục từ rất sớm, trên người có vài đồng tiền trên đường về, tiện thể tạt vào một quán bán đồ ăn sáng và ngồi làm một cốc trà chanh mát lạnh.

Vô tình cậu đi qua một bàn, nơi có một người đàn ông bịt kín mặt mũi đang ngồi thưởng thức món bánh kẹp, đồng thời cũng đang gọi điện cho ai đó.

- Cậu ta mới tới đây sao? Được, có lẽ tôi sẽ muốn gặp cậu ta. - Người đàn ông bí ẩn đó nói trên điện thoại.

- Ha ha, được. Chắc chắn sẽ có phần thưởng, chỉ cần cậu ta có thể làm được vụ này. Đầu còn cách nào, chỉ có thể thuê sát thủ thôi. Được, được. - Nói rồi đồng thời ông ta viết một dãy số gì đó vào một tờ giấy nhỏ, sau đó mới cúp máy.

Như không thể kiềm chế bản tính khoe khoang, sĩ diện, Jackie lập tức ngồi xuống phía đối diện ông ta, nhận ngay một cái nhìn đầy khó hiểu.

- Tôi không cố ý nghe trộm cuộc điện thoại của ông, nhưng hình như ông đang muốn thuê sát thủ? - Cậu ta nhướn mày hỏi ông, tuy nhiên ông ta cũng không bận tâm tới.

- Nói cho ông biết, tôi cũng là một sát thủ. - Cậu ta dí sát mặt vào mặt ông ta, nói thầm nho nhỏ cùng với nụ cười nghịch ngợm luôn nở trên môi.

- Tôi không quan tâm cậu đã nghe được những gì, nhưng cậu thật sự nghĩ sẽ lừa được tôi sao? - Ông khoanh tay trước ngực rồi nhìn cậu ta.

- Tôi biết nhìn tôi không giống sát thủ chuyên nghiệp cho lắm, những đại ca của tôi là một người thật sự rất giỏi, nếu muốn ông có thể liên lạc với chúng tôi. - Cậu ta tự hào khoe ra, ngữ điệu tự tin vô cùng.

- Biến đi. - Ông ta lạnh lùng cất giọng đui đối thẳng cậu ta.

Không hề trả lời, cậu ta chỉ nhanh chóng cầm chiếc bút của ông lên và ghi lên tờ giấy ban nãy của ông hai dãy số, xong xuôi cậu ta mới đứng lên, nụ cười tươi rói lại nở trên môi.

- Một số là của trụ sở chúng tôi, một số là của đại ca chúng tôi. - Nói rồi cậu ta mới bước đi.

Sau khi cậu ta đi khỏi, người đàn ông mới nhìn vào tờ giấy và bất ngờ giật mình, hai mắt mở to.

Khi đã nghe từ đầu tới cuối câu chuyện, Victor tức giận vô cùng, lập tức giờ nắm đấm lên, hai mắt tràn đầy sự căm giận. Cậu trai kia cũng vì sợ hãi mà nhắm chặt mắt lại.

- Victor! - Erena lại một lần nữa thốt lên, chân bước nhanh tới gần chỗ anh.

Cú đấm ấy giáng thẳng vào tường bên cạnh mặt cậu ta, cậu liền sợ hãi mà nuốt nước bọt ực một tiếng rõ to.

- Những việc như vậy là của tôi, không phải của cậu. Việc của cậu là chăm chỉ luyện tập chứ không phải lê la suốt ngày rồi bép xép, lo chuyện bao đồng. Bản thân cũng không tài giỏi gì đâu, tại sao lại không cố gắng? - Victor nói mà như quát thẳng vào mặt cậu ta, ánh mắt ấy thật sự rất đáng sợ.

- Hôn nữa, bót tọc mạch đi, rồi sẽ có ngày cậu không còn mở mồm nồm nữa đâu. - Anh trừng mắt nhìn cậu ta mà gằn giọng lên mặt.

Bất chợt chiếc điện thoại trong túi anh rung lên; Victor lập tức lấy ra, trên màn hình hiện một dãy số lạ, liền nhủ thầm nhìn nó một lúc rồi bất máy.

- Alo? - Victor cất tiếng, nhưng dường như đã nghe được điều gì đó từ đầu dây bên kia, ánh mắt lập tức trở nên hoài nghi, tay kia cũng bỏ khỏi cổ áo của Jackie.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thầm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Người của Unknown

Dường như Victor đã nghe được chuyện gì đó khá bất ngờ nên sắc mặt cũng thay đổi.

- Được, vậy tôi sẽ tới đó. - Victor đáp trả một cách nhẹ nhàng rồi cúp máy, lập tức quay lưng lại với cậu ta, nhưng cũng không quên tặng cậu ta một cái lườm như muốn giết chết cậu.

Ban nãy Victor đã giáng một cú đấm thật mạnh vào bức tường, trên tay lúc này đã xuất hiện vết xước, vết thương bắt đầu rỉ máu.

Anh đi lướt qua người cô, vết thương trên tay anh đã dễ dàng gây được sự chú ý của cô, ánh mắt của cô lo lắng nhìn chăm chăm vào mu bàn tay đang rỉ máu ấy, bất giác cô khua tay nắm lấy cổ tay anh mà giữ lại.

Victor đang vội mà bỗng dưng bị níu lại, không ngờ khi anh đưa ánh mắt khó hiểu nhìn cô.

- Tay anh bị thương rồi, phải sát trùng rồi băng lại ngay. - Erena lo lắng nâng nhẹ bàn tay to lớn của anh lên mà nhìn chăm chăm vào vết thương đang rỉ máu ấy.

- Chỉ là vết xước nhỏ không đáng bận tâm. - Anh trả lời một cách hờ hững rồi cố gắng giật tay ra, nhưng chẳng ngờ cô đã giữ lại.

- Còn, băng gạc đâu? Mang tới cho tôi!

Nhìn Erena cuống cuống nhìn xung quanh tìm đồ để sát trùng và băng bó vết thương lại cho anh như thế, đáng lẽ Victor phải cảm động, nhưng nào ngờ anh lại thấy thật phiền phức, đồng thời cổ tay trái luôn giờ lên trước mặt, đôi mày nhíu lại nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay.

Chris nghe vậy liền lập tức chạy vào tủ trong và lấy ra một lọ cồn, một túi bông và một cuộn băng gạc, đưa cho Erena ngay sau đó.

Cô mở lọ cồn ra và đổ nhẹ nó lên vết thương của anh, đồng thời, dùng bông thấm nhẹ, xong xuôi, cô mới băng bó lại thật cẩn thận.

Mọi chuyện được cô xử lý nhanh nhất có thể, nhưng Victor không hề nói một câu cảm ơn, chỉ giờ giọng trách móc.

- Lần sau đừng bận tâm tới mấy chuyện nhỏ nhặt thế này, em đang làm lãng phí thời gian của tôi đấy. - Victor nhíu mày nhìn vào chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay, miệng dằn dò cô với thái độ không mấy vui vẻ rồi cũng thẳng chân bước qua cánh cửa đã hoen rỉ.

Thực chất cô cũng cảm thấy hụt hẫng, khi mà bản thân một mực lo lắng cho người đó, nhưng tất cả những gì mình nhận lại được thậm chí còn không nổi một cái nhìn. Nhưng cũng không chỉ là một lần, cứ như vậy mãi rồi thành quen.

Chris đứng ngơ người đằng sau người con gái ấy, cô lặng im đứng ngăn người, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã bị đóng sập lại ngay trước mặt mà bản thân anh cũng cảm thấy khó hiểu. Bỗng nhiên một chàng trai khác đã nhanh chóng choàng tay qua vai anh, miệng nở nụ cười tươi rói, nói nhỏ vào tai cậu.

- "Chị dâu" nhìn "ngon" nhờ? - Cậu ta miệng nhai chom chom miếng kẹo cao su, mắt nhìn không rời vào bóng lưng người phụ nữ trẻ kia.

Chris ngạc nhiên, liền đánh mắt nhìn sang người đang choàng vai mình, đó là Martin, người đầu tiên gọi Erena là "chị dâu". Chris bất giác nhíu mày trước câu hỏi của cậu ta.

- Ý mày là sao?

- Thì.. Mày nhìn đó. Xinh đẹp, tốt bụng, quan tâm người khác, lại còn... đáng "nuột" thế kia. - Cậu ta cười khúc khích, không ngừng nhìn Erena với ánh mắt đầy ý đồ.

- Này, "hoa" có "chậu" rồi đấy. - Chris liếc sang phía Martin với ánh mắt chán chường.

- Thì... đập "chậu" cướp "hoa"! Mà "chậu" này có hơi... - Cậu ta bất chợt mở miệng cười tươi rói, nhưng rồi cũng tịt khi nghĩ tới Victor.

- Nói chung là bỏ ý nghĩ đấy đi. - Chris khuyên cậu ta bằng giọng hờ hững, dường như không muốn bận tâm tới chuyện đó.

- Mày dám nói với tao là mày không để ý tới "chị dâu" không? - Martin nhướn mày nhìn sang Chris, đồng thời cánh tay đang choàng trên vai anh ta cũng siết lại chặt hơn.

- Chẳng bao giờ. - Chris đáp trả câu hỏi của cậu ta với giọng điệu phớt lờ, làm như không quan tâm.

Bất chợt Erena quay ngoắt lại, trên môi nở một nụ cười tươi rói như một mũi tên nhắm thẳng vào tim của những chàng trai, nhìn khuôn mặt rạng ngời ấy của cô mà Chris như không làm chủ được mình, bất giác rung mình một cái, thậm chí anh còn có thể nghe rõ được nhịp tim của chính mình.

- Không biết mọi người đã ăn sáng chưa? - Cô cất giọng nhẹ nhàng lên mà hỏi những người trong nhà.

Ai nấy cũng đều nhìn cô rồi lắc đầu khe khẽ, chỉ riêng có Chris là vẫn còn thần thần một chút.

- Tôi có làm đồ ăn sáng mang tới cho mọi người mà nãy giờ quên mất. - Erena cười gượng gạo vì lỡ quên mất việc của mình.

Nghe thấy vậy, ai trong phòng cũng vui mừng vô cùng vì bụng của mỗi người cũng bắt đầu reo lên.

- "Chị dâu" là số một! - Cả phòng đồng thanh, nghe vậy Erena chỉ biết đỏ mặt cười ngại ngùng.

Anh bước chân vào quán cà phê đã được đặt làm điểm hẹn cho cuộc gặp mặt, do chưa từng nhìn mặt người đó bao giờ nên Victor cũng có phần bối rối. Người đàn ông trẻ đứng trước cánh cửa mà đưa mắt nhìn xung quanh để tìm kiếm.

Bỗng dưng chiếc điện thoại trên tay anh rung lên, anh nhấc máy nghe, một người đàn ông bí ẩn phía xa xa bất chợt giơ tay lên và nói qua điện thoại: "Ở phía này." Victor lập tức cúp máy mà tiến tới chỗ ông.

Người đàn ông đó thật bí ẩn, mặt mũi được bịt kín, dường như không thể nhận dạng. Victor ngồi xuống đối diện ông ta, ánh mắt nhìn người đó có còn hơi bối rối.

- Cậu là Victor? - Người đàn ông đó cất giọng khàn khàn hỏi nhỏ.

- Vâng. - Anh đáp trả nhẹ nhàng.

- Hân hạnh được gặp cậu, tôi là Marco, bạn của Justin Tr. - Ông ta giờ tay và bắt lấy tay anh, giọng điệu bỗng chốc lại trở nên thân thiện.

Lúc này, Victor đã nhớ dần ra, người này anh đã nghe nhắc tới vài lần từ Justin Tr, một sĩ quan kì cựu nhưng lại biến chất, đã nhiều lần nhúng tay vào thế giới ngầm, thi hành nhiều chuyện phạm pháp.

- À, phải. Justin có nhắc tới ông, vài lần. - Victor nở nụ cười nửa miệng, tay bắt với ông ta mà ra vẻ thân thiện.

Lúc này một nữ nhân viên ra và mời anh gọi đồ, Victor cũng chọn cho mình một ly espresso rồi tiếp tục cuộc đối thoại.

- Xin lỗi khi phải gặp cậu với vẻ ngoài thế này, tôi là cảnh sát nhưng cũng đang vướng phải vài chuyện nên không thể lộ diện được. - Ông thì thăm to nhỏ với anh với giọng thật nghiêm túc.

- Phải, tôi hiểu. - Victor đáp trả cũng rất thẳng thắn.

- Trước khi vào vấn đề chính, tôi có một chuyện phải hỏi cậu. - Ánh mắt ông ta bỗng trở nên hoài nghi, ngữ điệu cũng thật rắn rỏi.

- Tôi có thể tin tưởng vào cậu không? - Giọng ông ta cất lên đầy nghiêm túc khiến Victor khá ngạc nhiên.

Nữ nhân viên kia mang ly cà phê ra cho anh rồi đặt xuống bàn, Victor chỉ lặng lẽ cầm tay vào nó mà tiếp tục suy ngẫm.

Victor nhìn ông ta mà khẽ nhủ mảy, khá bất ngờ khi ông hỏi vậy nhưng cũng có thể hiểu cho ông ngay được, dù gì cũng là lần đầu hợp tác với nhau.

- Ông có thể tin vào tôi. - Anh đáp trả với giọng khẳng định.

- Những lần gặp mặt nhau cả những việc cậu sẽ làm, tuyệt đối không được để lộ ra ngoài, như vậy thật sự sẽ rất phiền phức. - Marco nói với giọng cảnh cáo, rắn đe chàng trai trẻ.

- Tôi xin lấy tính mạng của mình ra đảm bảo. - Victor lập tức đáp trả với vẻ kiên định mà dường như chẳng cần suy nghĩ gì.

Nghe Victor nói vậy, Marco cũng yên lòng được phần nào.

- Được, xin lỗi vì quá hoài nghi, chẳng qua đây là lần đầu tôi thuê cậu. - Ông ta thay đổi 180 độ, ngữ điệu lại trở nên vui vẻ, thân thiện.

Victor lặng lẽ cười nhếch mép một cái, miệng nhấp một ngụm cà phê nóng.

- Giờ thì vào vấn đề chính. Chà là ở NYPD*, có tên chỉ huy trưởng khá là phiền phức. Hắn đang nắm giữ trong tay một chiếc usb chứa bằng chứng tố cáo tôi nhận hối lộ, điều mà một phó cảnh sát trưởng càng không được phép làm. - Ông ta nói với ngữ điệu căng thẳng vô cùng.

*NYPD (New York Police Department): Sở cảnh sát thành phố New York.

- Tôi phải thuê sát thủ bên ngoài, vì nếu tôi trực tiếp ra tay sẽ rất phiền phức. Cậu hiểu tôi muốn gì rồi chứ? - Marco nhướn mày hỏi nhỏ Victor.

Victor sớm nhận ra cái nhìn ấy, liền trầm nghĩ trong đầu thật nhanh rồi gật đầu kèm theo nụ cười nở miệng đầy ẩn ý ỷ ỷ.

- Phải thật im lặng. - Marco dặn dò Victor thật kĩ lưỡng, người đàn ông kia cũng biết vậy mà gật đầu nghe theo.

- Còn nữa, tối ngày kia hắn sẽ tham dự một buổi tiệc ra mắt sản phẩm mới của công ty Kranes, một thời điểm tốt để cậu có thể hành động.

- Cảm ơn ông vì thông tin bổ ích ấy. - Victor mỉm cười.

Marco gõ nhẹ các ngón tay xuống bàn ngẫm nghĩ, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Victor.

- Cậu sẽ mang người của cậu vào trong bữa tiệc đó à? Một thanh niên tóc đỏ chẳng? - Ông nhướn mày nhìn anh mà giọng điệu như muốn tra hỏi.

Ánh mắt Victor bất chợt thay đổi, đôi mày nhíu lại nhìn về người đàn ông đối diện mình.

- Ha ha, đừng hiểu nhầm tôi theo dõi cậu hay gì cả. Chẳng là sáng nay tôi đã gặp một người như vậy, hơi tọc mạch, và khá thích khoe khoang. - Ông ta cười khàn khàn giải thích.

Victor đảo mắt nhìn sang một bên như đang suy nghĩ, chẳng lẽ...?

- Mới đầu tôi không tin cậu ta là một sát thủ như chính cậu ta nói, nhưng khi cậu ta đưa cho tôi hai dãy số, một là của tổ chức, một là của "đại ca" cậu ta. Và một trong hai dãy số đó trùng với dãy số mà Justin Tr đưa cho tôi.

Victor đánh mắt nhìn về phía người đàn ông bịt mặt ấy, đôi mắt vẫn như đang ẩn chứa bên trong những suy nghĩ.

- Và nó là của cậu, của người mà Justin Tr đã tin tưởng và tin nhiệm, nên chắc tôi sẽ đặt lòng tin vào cậu và người của cậu. - Marco nở một nụ cười

nhếch mép ẩn sau tấm vải đen che kín miệng, một nụ cười bí ẩn đầy hiểm hóc.

Sau khi bàn bạc một số chuyện nữa cùng với phó cảnh sát trưởng Marco, Victor mới lái xe và trở về trụ sở.

Cánh cửa được mở ra, một bóng người đàn ông cao lớn bước vào trong với một màu đen kịt bán trên người, những người khác đã phải tránh đường cho anh đi.

Victor ngồi xuống chiếc ghế sofa, bẻ mặt đầm chiêu nghỉ ngơi, mọi người cũng ngồi túm tụm lại xung quanh anh, lúc này Erena nghe thấy tiếng anh về, mới bước từ bếp ra cùng với cốc nước đá trên tay, ngồi xuống cạnh anh.

- Có chuyện gì sao anh..? - Cậu thanh niên tóc đỏ ban sáng liền cất giọng run rẩy hỏi anh, ánh mắt cũng dường như rất sợ hãi.

Chẳng nói chẳng rằng, Victor bất giác đánh mất lờm cậu con trai ấy khiến cậu ta sợ hãi vô cùng, toàn thân run rẩy, mặt tái mét.

Tuy nhiên, Victor cũng thở dài ngay sau đó, miệng nói với giọng lạnh lùng.

- Tôi chưa hiểu được hết năng lực của các cậu, nhưng thử sức với nhiệm vụ lần này xem.

Toàn phòng trở nên im bật, mắt ai nấy cũng mở to, ngạc nhiên nhìn nhau rồi lại đổ dồn vào người đàn ông coi rất quyền lực kia.

Victor lập tức nói về những chuyện mà Marco đã nói với anh ban nãy, từ đầu đến cuối, mọi người cũng tấm tắc gật đầu mà thu nạp thông tin vào đầu.

- Chỉ huy trưởng? Tụi em biết hắn ta. - Một thanh niên trong tổ chức bất ngờ lên tiếng sau khi nghe Victor nói.

- Biết? - Victor ngạc nhiên.

- Vâng anh, hắn nổi tiếng là mê phụ nữ, thường xuyên qua lại các hộp đêm với cái cớ là "đi tuần", nhưng thực chất để làm gì thì chắc anh cũng hiểu. - Chris lập tức cung cấp thêm thông tin cho anh.

Victor chau mày suy ngẫm, lúc này Erena chợt nhớ ra cô còn một món ăn mà chưa kịp mang ra ngoài, lập tức đứng dậy và trở vào trong bếp mà chuẩn bị thật nhanh.

- Anh, điểm yếu của hắn. Nếu vậy thì chúng ta có thể dễ dàng dùng mĩ nhân kế mà. - Martin nhanh chóng thêm lời.

Victor cắn răng thật chặt, đôi mắt cũng trở nên hờ hững, hai tay khoắc lên hai bên thành ghế.

- Toàn đàn ông với nhau ở đây, nói chuyện đó làm gì. - Victor nói với ngữ điệu hờ hững, lạnh lùng.

Erena đã chuẩn bị xong, ở trong bếp cũng nghe rõ mọi người nói, lập tức bước nhanh ra ngoài. Mới đầu mọi người trong tổ chức cũng ngẫm nghĩ, tưởng như không còn cách nào, nhưng rồi cũng nghĩ lại, mắt mở to như sợ nhớ ra gì đó, từng đôi mắt khẽ đổ dồn về phía cửa bếp.

Erena vốn không muốn tham gia vào những chuyện thế này, nhưng trong đầu cô vẫn cứ mãi trần trọc, băn khoăn khi không biết bản thân có trở thành gánh nặng cho anh không.

- Victor, vậy để em.. - Cô đứng ở phía cửa bếp, trên tay cầm một đĩa bánh quy.

- Không. Em không phải người của Unknown. - Đôi mắt anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, nó hờ hững, lạnh lùng, ngữ điệu của anh cũng thật vô tình.

Erena tròn mắt ngạc nhiên, cả căn phòng cũng trở nên im phăng phắc. "Anh... nói gì? Vậy em... là ai?"

Bạn đang đọc truyện *[Tình Yêu Thầm Kín] Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Mong muốn

Toàn bộ người trong phòng đều nín thở, ngạc nhiên vô cùng khi Victor nói vậy. Erena không phải người của Unknown ư? Chẳng phải cô với Victor như hình với bóng sao?

Cơ thể cô gái trẻ cứng đờ lại, hai mắt mở to đầy bất ngờ nhìn chằm chằm vào người đàn ông ngồi vắt chân trên chiếc sofa đã bạc màu đằng kia.

- Ý anh là gì? - Erena tròn mắt nhìn anh, cái nhìn của sự băn khoăn và thắc mắc tột cùng.

Ngược lại với sự ngạc nhiên, rất lấy làm bất ngờ của Erena và những người còn lại của Unknown, Victor lại thờ dài một tiếng và cất giọng đáp trả với một thái độ thờ ơ.

- Em không dính dáng gì tới chuyện của Unknown, chỉ cần biết vậy. Ngưng thắc mắc đi. - Victor nói với giọng lạnh nhạt khiến Erena càng thêm khó hiểu.

- Em không phải người của Unknown? Không dính dáng gì tới Unknown? Anh chỉ nói có vậy mà bảo em ngừng thắc mắc ư? Sao có thể?! - Erena vì quá bất bình với lời nói của Victor mà đã nhất thời gắt gỏng, lỗ to tiếng với anh.

Victor liền tức giận ra mặt khi ngữ điệu ngông nghênh ấy của cô lọt vào tai anh, lập tức quay ngoắt mặt, lườm thẳng cô. Ánh mắt của anh lúc này thật sắc bén và đáng sợ.

- Em có biết mình đang nói cái gì không? - Câu hỏi của anh được cất lên với ngữ điệu lạnh nhạt nhưng ẩn chứa sự kìm nén cơn giận bên trong.

- Lời của tôi đã nói rõ như vậy rồi, hãy im lặng và làm theo đi. Ở đây em không có quyền thắc mắc nữa. - Victor gằn giọng dần mặt cô, đôi mày nhíu lại, nhắm thẳng vào người con gái ấy.

Tuy nhiên, nhận được câu nói ấy của Victor, chắc chắn cô vẫn không bằng lòng. Vừa không giải quyết được thắc mắc của cô, vừa khiến cô cảm thấy bất công. Cô luôn theo anh mọi lúc mọi nơi, chuyện gì giúp được cũng cố gắng hết sức mình, vậy mà khi anh thành lập được tổ chức riêng, người bị gạt ra ngoài lại là cô.

Hơn nữa, Victor không cho cô giúp trong chuyện này càng khiến cô tủi thân, tự ti về bản thân mình, thật vô dụng.

- Victor, như vậy thật bất công!... - Erena chau mày tức tối, chân cô cũng bước gần tới chỗ chiếc bàn gỗ mà mọi người đang túm tụm lại.

- Im ngay! - Victor lập tức lớn giọng quát thẳng vào mặt Erena khiến cô giật bắn mình, chân cô đứng khựng lại, mặt tái mét.

Các chàng trai trẻ như Chris, Martin hay những người khác nữa đều nín thở cổ họng, cột sống lạnh ngắt, sắc mặt tái mét, từ từ đưa những ánh mắt sợ sệt nhìn sang Victor, rồi lại sang Erena.

Người con gái chết lặng người đứng ở trước cửa bếp, trên tay cầm đĩa bánh mà như đang run lên từng hồi, trong đôi mắt cô cũng ầng àng nước nhưng chưa thể trào ra ngoài.

- Tôi không rảnh để cãi nhau với em. - Bất giác Victor đứng bật dậy, hai tay đút vào túi quần, thậm chí còn không thèm nhìn vào mặt Erena.

- Chúng ta còn phải tập luyện nữa. - Victor cất giọng điệu ra lệnh với vẻ lạnh lùng rồi bước thẳng ra ngoài cánh cửa kia, mấy chàng trai kia mới đầu còn gượng gạo, ánh mắt nhìn Erena và nhìn Victor còn bối rối nhưng rồi cũng chấp chững mà đứng dậy theo sau chân anh.

Căn nhà kho cũ kỹ, rộng rãi vốn đông đúc người ở, đầy ắp tiếng nói, tiếng cười giờ trở nên trống vắng chỉ còn mỗi mình cô.

Erena tức tối ngồi xuống chiếc sofa, tay đặt đĩa bánh quy xuống mặt bàn mà lòng đầy hậm hực, sự tủi thân. Victor vốn nóng tính nên chuyện anh to tiếng với cô không phải quá ngạc nhiên. Dù biết vậy nhưng lòng cô vẫn cứ đau quặn lại.

Một mình cô ngồi bơ vơ trong căn phòng tối tăm, u ám ấy, đầu óc cứ rối tung lên mà suy nghĩ. "Tại sao lại không cho mình giúp? Phải chăng Victor khinh thường khả năng của mình, thậm chí còn không tin tưởng vào mình...?"

Erena ngồi mà tự nước nỡ một mình, lòng đau nhói bởi sự tủi thân, tự ái cứ dần vật bản thân cô mãi không thôi. Đôi mày mảnh khảnh chau lại, ẩn sâu trong đôi mắt xanh biếc kia là một nỗi buồn sâu thẳm, lại một lần nữa cô tự khiến bản thân mình thất vọng quá vô dụng.

Trái ngược với không khí u ám bên trong căn phòng ấy. Chi cách có một bức tường mà không khí khác hẳn, mọi người ra sức tập luyện thật tốt để nâng cao kĩ năng của mình, kẻ tập bắn súng, người luyện đầu dao.

Và theo Victor thì Chris, chàng trai sở hữu một vết sẹo dài trên má trái, là một người có một trí thông minh vượt trội hơn hẳn. Đặc biệt anh cũng đã gây được thiện cảm với Victor qua nhiều lần gặp trước đó nên đã có được một sự tin tưởng nhất định của Victor dành cho mình.

Theo như kế hoạch mà hai người con trai này đã nghĩ ra và tạm bàn bạc với nhau, sẽ có hai người lên đến nhà riêng của mục tiêu để thăm dò vị trí, địa hình nhằm dễ dàng xâm nhập vào đêm ngày mai.

Nghe kế hoạch tổng quát ấy có vẻ hợp lý, Victor liền gật đầu tạm chấp nhận, ánh mắt vẫn còn đăm chiêu, có lẽ đêm nay anh sẽ không ngủ bởi còn phải nghĩ ra một bản kế hoạch chi tiết mà cũng phải thật hoàn hảo để nhiệm vụ lần này diễn ra thật êm xuôi.

Trời cũng đã sẩm tối, Victor mới quyết định đưa Erena trở về nhà sau khi dùng bữa tối tại trụ sở cùng với mọi người trong tổ chức, Erena là người đã mua đồ về và nấu nướng cho họ.

Suốt cả ngày hôm nay Erena đã suy nghĩ rất nhiều về mọi chuyện, có lẽ anh cũng vậy. Cô muốn được giúp đỡ anh, muốn được góp mặt vào trong cái nhiệm vụ lần này bởi cô không muốn anh luôn nhìn vào cô như nhìn một kẻ vô dụng.

Erena dùng sự im lặng để đối mặt với Victor trong suốt quãng thời gian họ đi trên đường, một phần cũng vì cô muốn suy nghĩ kĩ hơn về mong muốn của mình, bởi vậy trong suốt chuyến đi, cô vẫn không hé nửa lời.

Cho tới khi chiếc xe được đỗ ngay ngắn trong gara của căn biệt thự, Victor định tắt đi chiếc đèn màu vàng cam tỏa ánh sáng dịu nhẹ trong xe, bất chợt Erena chủ động đứng dậy, lưng hơi khom và bước chân qua bảng điều khiển trung tâm nằm ở phía tay phải của anh, ngay tức khắc cô ngồi yên vị trên đùi anh, mới đầu hai tay cô bám nhẹ lên vai anh, đưa ánh mắt dịu dàng mà nũng nịu ấy mà nhìn xuống anh.

Việc cô bất ngờ chủ động sau bao sự im lặng ấy khiến anh giật mình ngạc nhiên, đôi mắt màu nâu sẫm sâu thẳm ngược lên nhìn vào ánh nhìn nũng nịu như một chú cún con của cô.

Erena nhẹ nhàng giơ hai tay lên và đặt lên má anh, từ từ mò mẫm xuống cổ, rồi xương quai xanh của anh, một tay cô cời nhẹ chiếc cúc áo thứ hai của anh ra để lộ phần ngực vạm vỡ, săn chắc của anh.

Erena đưa những ngón tay tinh nghịch của mình vẽ những đường nét vô hình vào khuôn ngực mạnh mẽ của anh, mắt liếc xuống nhìn anh mà đầy âu yếm.

- Victor... anh đã mất công dạy dỗ em tốt tới vậy, giờ lại không tin tưởng vào những thứ em đã học được sao? - Cô cất giọng điệu nũng nịu lên mà nói với anh, ngón trỏ vẫn không ngừng mân mê trên cái khuôn ngực săn chắc ấy.

Ngữ điệu của cô hết sức quyến rũ, từng câu từng chữ thốt ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn ấy thật nóng bỏng, như muốn thiêu cháy những xúc cảm đang trào lên trong anh.

Tuy nhiên Victor đã lặng lẽ đáp lại hành động khiêu khích ấy của cô với một cái nhìn thật vô tâm, hồ hững và một chút giọng lạnh tanh.

- Vậy em định sẽ quyến rũ hấn ta như đang làm với tôi sao? - Victor ngược đôi mắt hồ hững, lạnh nhạt ấy lên mà nhìn vào đôi mắt như đang nũng nịu của người con gái đang có những hành động khiêu khích anh ngay trước mặt.

Erena bỏ mặc thái độ phớt lờ đó của anh mà tiếp tục lần tới, hai bàn tay nhỏ nhắn của cô bám nhẹ vào đường viền hàm của anh, mặt hơi cúi xuống và áp đầu mình vào trán của anh, khẽ phả từng hơi thở ấm nóng của mình vào sống mũi cao thẳng của anh.

- Victor... - Cô tiếp tục nũng nịu ra mặt.

Cô nhắm hờ mắt lại, bờ môi mông mà gọi cảm nhẹ nhàng ghé sát xuống nhằm trao anh một nụ hôn nồng cháy. Tuy nhiên việc Victor bất ngờ quay mặt sang phía khác khiến nụ hôn ấy trượt trao nhằm cho má anh.

- Xuống đi. Tôi mệt rồi. - Victor lạnh lùng cất giọng, lập tức với tay đẩy cánh cửa xe ra và gạt cô ra ngoài, đồng thời cũng tắt máy rồi bước xuống xe.

Chẳng nói chẳng rằng, Victor lặng lẽ bước đi về, bỏ mặc lại người con gái đứng ngẩn người cạnh chiếc Mercedes màu bạc, đang nhìn anh với ánh mắt đầy thất vọng, đôi mắt trùng xuống, cô khẽ thở dài.

"Lại thế rồi..." Erena lắc đầu đồng thời thở dài ngao ngán. Lại một lần nữa cô thất vọng vì chính bản thân mình quá đỗi vô dụng. Và cứ như vậy, tự dần vật bản thân đã nhanh chóng trở thành một thói quen khó bỏ của cô.

Cả ngôi nhà dường như lặng im, bóng tối bao trùm căn biệt thự, chỉ còn 2 căn phòng nằm cạnh nhau trên tầng hai còn sáng đèn. Victor đứng trước chiếc tủ quần áo đang mở toang hai cánh ra, một tay cời những chiếc cúc áo trên người ra, đưa mắt nhìn quanh tủ mà chọn đồ thay.

Người con gái với mái tóc nâu vàng ngồi một mình trên chiếc giường cỡ trung, mùi hương từ tấm trải ga vẫn như vừa được lấy từ tủ ra, căn bản đã lâu rồi không hề có người nằm trên đó.

Tuy đây là phòng của Erena nhưng cô chỉ vào đây mỗi ngày để lấy quần áo thay, còn giường của Victor mới là nơi mà cô ngủ, cùng với anh.

Erena lặng lẽ thay sang chiếc váy ngủ thoải mái, ra phòng tắm ở cuối hành lang và đánh răng, sau đó mới trở về phòng ngủ của mình.

Victor cũng không khác là mấy, cả hai người cùng nằm lên giường, kéo chăn lên ngang bụng, tay với ra và tắt công tắc đèn trên tường, chỉ có Erena là bật chiếc đèn ngủ bên cạnh bởi cô vốn không ưa bóng tối, tuy nhiên cũng chưa ngủ ngay mà đã suy nghĩ rất nhiều.

Erena nằm trần trọc trên chiếc giường tương đối rộng rãi cho một người, lúc xoay bên này rồi lại trở mình sang bên kia, cô nằm nghiêng người, hai chân hơi co lên, đầu cô gối lên bàn tay nhỏ nhắn đang đặt lên trên chiếc gối êm ái. Lông mày cô nhíu lại mà tiếp tục tự dần vật mình, trong lòng dĩ nhiên vẫn cảm thấy ảm ức.

Và phía bên kia của bức tường, người đàn ông này dường như cũng đang suy ngẫm gì đó. Anh nằm thẳng, dùng tay để gối đầu, mắt nhìn thẳng lên trần nhà, đôi lúc lại thở dài đầy khó khăn.

Không lâu sau, vài thành viên của Unknown đã chụp một bản đồ vẽ tay và gửi nó qua mail trên điện thoại cho anh. Victor nhìn nó rồi lại tiếp tục duy nghĩ.

Cứ trần trọc như vậy mãi, thời gian trôi đi thật nhanh, Victor quay đầu sang nhìn chiếc đồng hồ điện tử được đặt trên chiếc tủ kê đầu giường. Giờ đã là 12 giờ đêm rồi.

Bất chợt anh ngồi phắt dậy, bước chần xuống giường rồi ra ngoài hành lang, bỗng dừng anh liền đứng khựng lại ngay trước cửa căn phòng bên cạnh.

Phòng cô cũng giống phòng anh, đều không đóng cửa nên rất thuận tiện cho việc nhòm vào trong của Victor.

Anh đứng nửa người vào trong căn phòng, lưng tựa nhẹ vào khung cửa, tay khoanh lại trước ngực, nét mặt vẫn trầm tư như đang suy nghĩ.

Nghe thấy tiếng bước chân người, Erena biết rõ đó là Victor nhưng vẫn giả bộ như đang ngủ, cô nằm quay lưng lại với anh nên anh cũng không thể biết. Cô còn rất nhiều chuyện muốn nói với anh nhưng không đủ can đảm cất tiếng, có lẽ cô không biết phải bắt đầu nó thế nào, liền im lặng mà kéo chăn trùm kín vai.

Victor vẫn giữ khuôn mặt nghiêm nghị ấy, bất chợt liếc mắt nhìn vào giường của cô, phòng cô để đèn ngủ khá sáng nên vọng tận ra đây, hành động vừa rồi của cô đã nhanh chóng lọt vào tầm nhìn của anh.

- Rõ ràng là còn nhiều điều muốn nói, sao lại chọn giữ im lặng? - Anh cất giọng trầm ấm hỏi cô thật khẽ.

Erena giật bản mình, biết việc giả bộ ngủ đã thất bại, cô chỉ biết khẽ nhăn mặt, bĩu môi mà trả lời cho có.

- Đâu có đâu... - Cô lẩm bẩm trong miệng.

Victor liền cúi mặt xuống, hít một hơi thật dài rồi thở ra thành tiếng.

- Tại sao cứ nằng nặc đòi tham gia? - Victor tiếp tục hỏi cô với cái giọng trầm ấm ấy.

Cô mở to mắt, cảm thấy ngạc nhiên vô cùng khi anh hỏi vậy. Ngữ điệu của anh lúc này không giống như đang tra hỏi hay vẫn còn giận, sao nó lại nhẹ nhàng đến thế? Nếu cô không nhầm, là anh đang chủ động tạo điều kiện cho cô nói hết ra những suy nghĩ của mình với anh hay sao?

Lúc đầu đúng là cô có bối rối, tính im lặng cho tới cùng nhưng trong lòng lại vô cùng khó chịu, bắt buộc phải lên tiếng mà giải tỏa.

- Vì em không muốn anh nhìn em như một đứa vô dụng, như một gánh nặng... Em luôn muốn giúp anh nhưng lại chẳng được việc gì. Bắn súng, đấu dao đều không giỏi... chỉ biết quỳn rũ đàn ông... - Erena trả lời thờ thễ trong miệng, chốc chốc lại nấc lên một tiếng khóc trong lòng, một giọt nước mắt khẽ lăn dài xuống và thấm vào gối.

Nghe những lời như vậy thốt ra từ Erena, Victor đã vô cùng ngạc nhiên, mắt anh mở to, liếc nhìn vào bóng lưng đang nằm trên giường kia.

Erena chỉ vì nhất thời xúc động, liền sụt sịt một hai lần rồi cũng tự nín ngay. Nhưng không gian lại im ắng thế này, nghe cô nói vậy xong mà anh cũng không có chút phản ứng nào hay sao? Không lẽ bỏ đi rồi?

Cô vẫn nằm im đó, tiếp tục chờ thêm vài phút nữa nhưng vẫn không hề có hồi âm. Ngay lập tức cô chợt nổi máu giận hờn, chống khuỷu tay xuống giường mà ngoái đầu ra phía sau, đôi mày chau lại cần nhăn.

- Cứ vậy mà bỏ đi rồi sao? Người đâu mà... - Erena lẩm bẩm to nhỏ trong miệng, nhưng cũng cứng họng khi chợt nhìn thấy anh vẫn đang đứng đó, lưng tựa vào khung cửa, tay khoanh trước ngực, mặt quay hẳn sang mà nhìn cô với ánh nhìn nhẹ nhàng hết sức ẩn sau đôi mắt màu nâu sẫm.

Erena trở nên rối bời, bất giác nằm thụp xuống quay lưng lại với anh, lẩy chần trùm qua mặt nhằm che đi hai gò má đang ửng hồng.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hợp tác (phần 2)

Tuy đã trải qua một đêm khó ngủ và đầy những cảm xúc khó thể lột tả cứ thế xen lẫn nhau trong đầu óc nhưng Erena vẫn đã thức dậy sau khi chuông báo thức reo lên khi chỉ 7 giờ sáng.

Cô thất thần bước từng bước đi thiếu sức sống vào phòng tắm, khi soi vào gương, vẻ mặt chán đời của chính mình như khiến cô càng thêm chán nản, hai bọng mắt quầng thâm lên bởi thiếu ngủ, đầu tóc thì bù xù bởi suốt cả đêm cô cứ vô đầu bút tóc mà nằm trần trọc suy nghĩ.

Sau khi vệ sinh cá nhân và thay sang một bộ quần áo khá ấm áp nhưng cũng rất thuận tiện cho việc làm việc nhà: một chiếc áo thun tay lửng màu be, kết hợp với chân váy lụa màu cà phê sữa dài ngang ống đồng. Mái tóc màu nâu vàng dài ngang lưng của cô được buộc thấp lại phía sau lưng, đem lại vẻ mộc mạc cho cô gái trẻ.

Cô từ từ bước xuống cầu thang, nhẹ nhàng đưa mắt nhìn xung quanh, rồi ánh mắt cô dừng lại ở chiếc bàn ăn được đặt trong bếp, người đàn ông ấy đã ngồi kia từ lúc nào, trên người mặc một bộ vest lịch lãm như thường ngày, đôi mắt sâu hoắm của anh ta nhìn chằm chằm vào tờ báo đang cầm trên tay,

trên bàn có một cốc cà phê nhỏ, chốc chốc lại nhấp lên nhấp một ngụm nhỏ.

Erena nhìn anh mà hai bên má lại bắt gặp đỏ ửng lên, trong đầu lại hiện ra những lời nói, hành động xấu hổ muốn "độn thổ" của đêm qua, dường như không biết phải làm gì, cô liền nhanh chân chạy xuống cầu thang và chuẩn bị bữa sáng cho hai người.

Một bóng người nhỏ bé bất chợt chạy vụt vào bếp, qua mặt anh và dừng lại ngay trước bàn bếp, tay chân liến thoắng chuẩn bị đồ ăn. Victor cũng hạ tờ báo xuống, quay mặt nhìn cô một lúc.

Nhìn từ đằng sau lưng người con gái ấy, quả thật rất dễ thương, dáng người nhỏ nhắn, mái tóc được buộc thấp phía sau lưng cùng với bộ quần áo cô mặc hôm nay, đã mang lại cho cô một vẻ đẹp thật mộc mạc, nhẹ nhàng, rất dịu dàng giống như con người thật của cô.

Lúc này Erena cảm thấy lạnh sống lưng hơn bao giờ hết, cảm giác như có ai đó cứ nhìn chăm chăm vào mình, nhưng trong đầu lại cứ đinh ninh rằng không thể là Victor, đâu có lí do gì khiến anh làm vậy.

- Cứ ăn đi, tôi ăn rồi. - Ngữ điệu lạnh tanh của anh cất lên giống như mọi ngày.

Cô giật thót một cái, tay đang xếp bánh mì gói vào đĩa, chuẩn bị mang ra bàn cho anh liền dừng ngay lại, bối rối một lúc rồi cũng tiếp tục làm lụng, đầu chi khê gật gật vài cái, tiếng ậm ừ nghe theo cứ lăm bằm trong miệng chứ chẳng thể thốt nên lời.

Nhìn bộ dạng lúng túng và cổ tình lảng tránh anh như vậy của cô, Victor không thể nhịn được cười, bất giác nhếch mép cười khẩy, làm lộ chiếc răng nanh sắc nhọn.

Erena nuốt nước bọt ực một cái rồi lấy dũng khí ra mà đối mặt với anh, trên tay cầm đĩa bánh mì cũng một lọ mứt, lảng lảng quay mặt lại và bước tới chỗ bàn ăn.

Bữa sáng không có gì đặc sắc, Erena vẫn nghĩ rằng nó sẽ diễn ra giống như mọi ngày, sau bữa sáng là cô và anh đường ai nấy đi, mỗi người một việc. Tuy nhiên suy nghĩ ấy của cô liền bị anh đập tắt đi bởi một câu nói hết sức thân nhiên.

- Ăn xong đi với tôi. - Anh cất tiếng với ngữ điệu thật thân nhiên, tay lại mở tờ báo ra thật to, che đi khuôn mặt đầy bí ẩn kia. Anh khê đưa mắt nhìn xuống chiếc đồng hồ được đeo trên cổ tay trái rồi nhấp lấy một ngụm cà phê.

Erena cũng ngạc nhiên nhưng sau khi ở cạnh anh một thời gian như vậy, bản thân cô cũng đã nhận ra một điều: Victor không phải một người có tính kiên nhẫn cao, lại còn là người nóng tính. Cô thật sự không muốn mọi chuyện lại gắt gồng, quát tháo cô như hôm qua nên có lẽ bây giờ im lặng là tốt hơn hết.

Sau bữa sáng, anh đưa cô tới trụ sở của Unknown. Như đang chờ anh từ trước, mọi người đều đã ngồi đầy đủ bên chiếc bàn gỗ cũ kĩ khi hai người bước vào. Victor đã thì thầm với Chris một lúc, chàng trai mặt sẹo kia cũng nháu mày, gật đầu nghe theo.

***

Người đàn ông trung niên ngồi đan tay lại với nhau, lưng tựa vào chiếc ghế bành xoay, trước mặt là một mớ hỗn độn gồm những giấy tờ quan trọng được đặt trên chiếc bàn làm việc vô cùng lớn.

Tiếng "cốc, cốc" phát ra từ đằng sau cánh cửa gỗ to lớn, người đàn ông lập tức hắng giọng: "Vào đi."

Nghe thấy vậy, một chàng trai trẻ lập tức bước vào cùng với một sấp giấy tờ trên tay, anh ta vận một bộ vest đen từ đầu tới cuối, từng bước đi thật ngay ngắn, tiến thẳng tới trước bàn làm việc của ông ta.

- Thưa ông chủ, việc ông Trịnh Hoàng Quân bắt ngừng rút vốn đầu tư chính khỏi công ty ta vào hôm trước đã gây ra một tổn thất nặng nề cho công ty. Đây là danh sách những tổn thất mà chúng ta phải đền bù. - Chàng trai đó nói rồi lặng lẽ đặt xấp giấy ấy xuống bàn. Hai tay lại chấp lại phía trước, đứng trang nghiêm.

Lão ta nhìn vào xấp giấy trên bàn với ánh mắt trầm ngâm suy nghĩ, liền bất giác thờ dài thành tiếng đầy muộn phiền. Giờ đây điều mà ông lo lắng cuối cùng cũng đã xảy ra, trong đầu lúc này liền nghĩ ngay tới chuyện đó.

- Ông chủ, có chuyện gì đã xảy ra phải không ạ? - Chàng trai trẻ lập tức lên tiếng hỏi người đàn ông đó ngay sau khi nhận thấy nét mặt đầy lo âu của ông.

Người đàn ông chỉ lẳng lặng lắc đầu, miệng lăm bằm nhỏ nhỏ.

- Alpha, có những chuyện cậu không thể biết, và cũng không nên biết.

Nghe lão Phúc Thạch nói vậy, Alpha cũng chỉ biết im thinh mà nghe theo, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào vẻ mặt đó của ông ta mãi chẳng rời.

Bất chợt tiếng gõ cửa "cốc, cốc" lại một lần nữa vang lên từ phía sau lưng chàng trai trẻ Alpha khiến anh chàng cũng có vẻ giật mình một chút, tuy nhiên vẻ mặt vẫn rất thân nhiên.

Một nụ cười bí ẩn bắt ngờ nở trên khóe môi của ông ta, ông lập tức lên tiếng: "Mời vào".

Cánh cửa được mở ra, một tiếng guốc gỗ xuống sàn vang lên ngày một gần với chiếc bàn, từng tiếng "cạch, cạch" gỗ xuống sao mà rộn cả người, bóng một người phụ nữ bất chợt xuất hiện từ sau lưng anh.

Mái tóc dài xoắn phía đuôi được nhuộm ombre hai màu tím, hồng đã thực sự làm nổi bật làn da trắng bóc ấy. Alpha khẽ đưa mắt nhìn cô ta mà đôi mắt như nheo lại, từ đầu tới cuối cô ăn vận hết sức quyến rũ, nóng bỏng. Tay khoác một chiếc túi xách hàng hiệu, trên mặt đeo một chiếc kính râm mắt to rất thời thượng.

- Ông là Phúc Thạch, người đã gọi điện cho tôi? - Cô gái nóng bỏng ấy lập tức cất tiếng hỏi với giọng nghiêm túc.

- Phải, là tôi. - Lão Phúc Thạch cười khảnh khạch, lập tức chỉ tay về phía chiếc ghế da bên cạnh nơi cô đang đứng.

*Đoạn đối thoại giữa Phúc Thạch và Angela được nói bằng tiếng anh.

- Mời ngồi. - Lão ta nói rồi Angela cũng nhanh chóng ngồi xuống, chân vắt ngang, không thèm bận tâm tới Alpha đứng phía sau cô.

- Tôi cứ nghĩ ông phải oai phong lắm cơ, nhưng thực chất trông cũng không ra dáng làm sếp lớn lắm nhì. - Angela lập tức gỡ giọng mỉa mai ông.

- Vậy giá như chúng ta không gặp nhau, để hình tượng của tôi trong đầu cô vẫn thật hoàn hảo. - Lão nhướn mày nhìn cô, cách đáp trả bằng thứ tiếng mẹ đẻ của cô cũng rất niềm nở và chu đáo về cách phát âm khiến Angela ngạc nhiên.

- Không vòng vo nhiều nữa, tôi muốn vào vấn đề chính. - Cô ngồi ngay ngắn lại, ngữ điệu lại trở nên nghiêm túc.

- Được. - Lão đáp lời.

- Tôi muốn cho con điểm kia một bài học, rồi cho nó châu trời luôn cũng được. Loại con gái luôn ăn bám đàn ông như vậy thật sự không đáng sống. Và có lẽ nó cũng là nguyên nhân chính khiến cho anh ấy trở nên lạnh nhạt với tôi, và khiến tôi trở nên thế này. - Dứt lời, Angela lập tức cầm lấy gọng kính rồi kéo xuống, giương đôi mắt sắc sảo nhìn ông ta nhưng đồng thời cũng lộ ra phần bọng mắt của cô sưng lên và quầng thâm. Điều ấy chứng tỏ cô đã rất khổ tâm, khóc đến cạn nước mắt và mất ngủ trong nhiều ngày.

Nhìn thấy vậy, Phúc Thạch cũng khá ngạc nhiên, tự nhủ rằng thằng nhóc đó có gì mà phải vì nó mà khổ sở tới vậy.

- Alpha, cậu ra ngoài đi. - Lão Phúc Thạch đưa mắt nhìn về phía Alpha mà khẽ ra lệnh. Anh chàng nghe theo rồi cúi đầu lễ phép, quay bước đi ra ngoài.

- Tôi muốn Victor... hay là Zeta nhì? - Cô bắt gặp nhướn mày hỏi ông với thái độ nhon nhon.

- Tôi muốn anh ta là của riêng tôi. - Cô gái trẻ lập tức nói ra một câu chắc nịch khiến Alpha giật mình sực tỉnh, bước chân cũng trở nên nặng nề.

Anh ra khỏi căn phòng ấy, lưng bắt gác dựa vào bức tường bên cạnh mà ngồi thụp xuống, dường như đứng không vững được nữa, một tay anh chống lên trán mà suy nghĩ. "Zeta...? Loại con gái ăn bám đàn ông...? Không lẽ nào... Erena?"

Ông Phúc Thạch lập tức chuyển sắc thái đang biểu cảm trên khuôn mặt, liền khẽ nhếch mép cười.

- Angela, việc gì cũng cần phải có thời gian, nếu cô muốn chuyện này diễn ra êm ả theo ý mình thì trước hết phải nghĩ cách đi đã chứ. - Lão nói với giọng ôn nhu mà giả tạo.

- Càng sớm càng tốt. - Cô nghiêng răng ken két mà đáp trả lại.

***

Họ đã ngồi xuống và cùng lắng nghe Victor phổ biến kế hoạch thực hiện nhiệm vụ lần này. Tuy nhiên nó lại chứa đầy bất ngờ, trong nhiệm vụ lần này không hề có Victor tham gia, và thay vào đó, có một cái tên bất ngờ được thêm vào, đó là Erena.

- Ý... Ý anh là sao? - Erena hoàn toàn ngạc nhiên, hai mắt mở to, như ngác quay sang nhìn anh.

Tuy nhiên anh lại chẳng đáp trả thắc mắc của cô mà thay vào đó lại cất một chất giọng lạnh tanh.

- Cứ quyết vậy đi, những người còn lại không tham gia thì cứ tiếp tục luyện tập. - Victor nói đồng thời đứng dậy bỏ đi ra ngoài, Erena cũng lon ton theo sau chân anh.

Vừa khởi động chiếc Mercedes, Erena đã nhanh chóng lên xe và ngồi vào ghế cạnh anh ngay sau đó, thắc mắc chưa được giải đáp ấy vẫn cứ liên tục làm cho trí óc non nớt của cô thêm tò mò.

- Victor, tại sao... - Cô nhanh nhẩu lên tiếng hỏi anh nhưng đã sớm bị chặn họng lại.

- Em có một cơ hội để chứng tỏ em không vô dụng. - Lời anh nói bất ngờ được cất lên khiến cô ngẩn người ra.

- Đừng làm tôi thất vọng. - Anh quay sang nhìn cô mà "dận dò" kĩ lưỡng trong giây lát rồi gạt chiếc cần số bên tay phải, chân nhấn ga, chiếc xe lập tức phóng băng băng trên đường.

Đi được một đoạn dài, Erena mới nhú mảy nhìn về phía trước và đã nhận ra sự khác lạ.

- Đây đâu phải đường về nhà? - Cô ngơ ngác cất giọng hỏi anh.

- Em định tham dự sự kiện với mấy bộ đồ cũ rích đấy à? Trông chẳng ra làm sao cả. - Anh chỉ trả lời một cách lạnh lùng như thế, nhưng thực chất trong tâm lại đang cười tủm tỉm. Về mặt của Erena lúc này rất mắc cười, mặt ngẩn cả ra bởi chẳng thể hiểu ý anh là gì, cho tới khi chiếc xe dừng ngay trước một dãy phố gồm các hàng quần áo hàng hiệu.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Hành động

Buổi tiệc ra mắt sản phẩm mới của công ty điện máy Kranes sẽ được bắt đầu vào 30 phút nữa, tức 6 giờ chiều. Lúc này Victor và Erena đã bắt đầu diện đồ và chuẩn bị lên đường, tiến thẳng tới khách sạn Medical, đồng thời cũng là nơi tổ chức buổi tiệc ấy.

Giám đốc của công ty quyết định cho mời những người có tiếng tăm trong ngành, cánh báo chí, phóng viên, hay kể cả những người có quen biết với người trong công ty cũng được phép tới dự. Victor đã đưa Erena cùng vào đó trên danh nghĩa là người đi cùng với Marco, cảnh sát trưởng của NY, đồng thời cũng có một mối quan hệ khá thân thiết với giám đốc của Kranes.

Anh bận một bộ vest bảnh bao như mọi ngày, màu xanh dương của bộ vest kết hợp với chiếc cravat màu xanh nhạt đã càng khiến anh thêm phần lịch lãm. Mái tóc undercut màu nâu sẫm của anh được vuốt ngược lại phía sau, khắp người thơm nức một mùi nước hoa nam tính.

Victor đứng trước tấm gương to mà dùng tay phui nhẹ trên vai áo, rồi chỉnh lại cravat thật chỉnh tề, ngắm nghía bản thân thật kĩ trong gương rồi lặng lẽ nở một nụ cười nhếch mép đầy thích thú.

Anh bước chân tầng một của căn biệt thự rồi nhìn ngó xung quanh, xem như Erena vẫn chưa xong. Victor lẳng lặng gỡ chiếc đồng hồ bạc đang đeo trên cổ tay lên rồi nhìn vào nó mà khẽ nhú mảy, chân đồng thời xỏ vào chiếc giày tây màu đen, bước thẳng ra gara mà lấy xe trước.

Lúc này Erena vẫn còn ngồi trước bàn trang điểm, cô nhìn bản thân mình trong gương mà khẽ hít một hơi thật sâu và thở ra từ từ như cố tĩnh tâm. "Em có một cơ hội để chứng tỏ rằng mình không vô dụng. Đừng làm tôi thất vọng."

Câu nói chiều nay của Victor lại một lần nữa lảng vảng trong đầu cô. Cô thở ra một tiếng thật mạnh mẽ, trong thâm tâm như tự nhủ rằng bản thân phải cố gắng rất nhiều trong nhiệm vụ lần này. Dù là đầu tiên nhưng cũng có thể là cuối cùng, cơ hội này là ngàn năm có một, không thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Cô bước xuống cầu thang từng bước thật nhẹ nhàng, xỏ vào chân một đôi giày cao gót khoảng 7 phân rồi mới bước ra khỏi cánh cửa chính.

Nghe tiếng khóa cửa, Victor lập tức đưa mắt nhìn qua cửa kính xe ô tô, hướng về phía cửa chính của căn nhà, đồng tử của anh bất giác giãn to ra cứ thế nhìn chăm chăm về phía người con gái đang sai bước về phía chiếc xe.

Sau khi khóa lại cánh cửa, Erena rào bước tới chỗ chiếc Mercedes màu bạc của anh, chiếc váy xê tà dài quét đất màu đỏ rượu của cô đã đem lại vẻ kiều diễm, kết hợp với đôi giày cao gót cùng tông màu khiến cô càng thêm mặn mà.

Mái tóc màu nâu vàng ấy được cô búi gọn lại phía sau, để thừa vài lọn tóc xoăn sóng nhỏ phủ xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Cô mở cửa và bước lên xe, lúc này còn gượng gạo khá ngại ngùng, trước giờ cô chẳng ăn mặc thế này, đến trang điểm cũng hiếm, có lẽ lần đầu tiên cô làm thế là cái lần cô giả danh người khác thâm nhập vào biệt thự của tỷ phú Jay Macterson mà giúp đỡ anh.

Giờ đây lại ăn mặc thế này, trang điểm cũng sắc nét và khá đậm, thêm cả ánh mắt kì lạ của Victor cứ nhìn cô chăm chăm khiến Erena càng thêm ngại ngùng.

Tuy nhiên ánh mắt ấy của anh lại trở nên bình thường như mọi ngày chỉ trong giây lát, chân nhún ga và lái thẳng chiếc xe tới khách sạn Medical, nơi mà tổ chức buổi tiệc ra mắt sản phẩm mới của Kranes.

Người ra người vào tấp nập, nhân viên khách sạn mở cánh cửa trước, dìu Erena bước xuống thật nhẹ nhàng cùng với sự hỗ trợ của cô, anh cũng bước xuống ngay sau đó và ném chiếc chìa khóa xe cho cậu ta.

Đứng trước cửa chính và chuẩn bị bước vào sảnh, Victor chỉnh lại quần áo thật ngay ngắn, Erena lúc này còn rất ngỡ ngàng, cô chưa từng tới những khách sạn sang trọng như thế này trước đây, thật quá xa xỉ.

Bất chợt Victor quay người ra hướng khác và giơ tay ra, miệng cười niềm nở. Erena ngạc nhiên liền ngó sang phía anh. Một người đàn ông cao to, mặt mũi hơi đáng sợ đang bắt tay với anh, cả hai tiếp chuyện nhau rất rôm rả và cởi mở. Bỗng dưng anh cùng ông ta bước tới chỗ cổng vào sảnh chính của

khách sạn, cô cũng lon ton mà chạy theo.

Người đàn ông kia nói gì đó với nhân viên đứng soát tên trong sổ rồi họ cũng gật đầu cho hai người vào, Erena thì ngơ ngác đi sau, bắt ngờ bị nhân viên cản lại.

Victor nhú mảy rồi quay người lại, một tay hơi co lên, tay còn lại vờ ra nắm lấy tay cô mà khoác vào cánh tay mình, miệng cười gượng gạo nói với nhân viên.

- Xin lỗi, cô ấy đi với tôi. - Nói rồi anh đưa cô vào trong sảnh đông đúc người của khách sạn.

Erena ngơ ngác nhìn xung quanh mà chiêm ngưỡng, nơi đây thật quá xa hoa, ngay cả con người trong này cũng thật sang trọng, quý phái. Có mơ cô cũng không thể nghĩ bản thân mình có thể cùng đẳng cấp với họ.

Ái nấy cũng thật lộng lẫy, Victor cũng không ngoại lệ khỏi việc đưa mắt nhìn xung quanh. Nhưng nếu Erena nhìn để ngắm nghía khung cảnh xa hoa lộng lẫy này và tìm kiếm "mục tiêu" của mình thì Victor lại có mục đích khác hẳn, anh chỉ quan tâm tới phụ nữ ở nơi đây.

Bất chợt ánh mắt cô dừng lại khi bắt gặp một người đàn ông chừng 30 tuổi, giống y như bức ảnh mà Chris đã đưa, được cho là chỉ huy trưởng của NYPD, vậy đây là mục tiêu. Cô nhìn hẩn ta mà lòng lại âm thầm nhắc nhở bản thân phải cố gắng, cô vẫn luôn tự động viên mình như vậy.

Erena chủ động buông tay anh ra, Victor có phần ngạc nhiên liền ngoái mắt nhìn cô, rồi ngược lên tìm xung quanh, vậy là hẩn đã tới. Đôi mắt màu xanh biển to tròn của cô ngược lên nhìn anh, anh cũng đáp trả ánh nhìn đó nhưng với một sự vô tâm, hời hợt, và rồi cô cũng rời xa khỏi tầm tay anh.

Cô gái trẻ bước những bước đi đầy kiêu sa tới chỗ mục tiêu, một tay cô chỉnh lại mái tóc, ngón tay đan nhẹ vào giữa những sợi tóc, khẽ uốn nó thật nhẹ nhàng. Người đàn ông kia đang nghe điện thoại, mắt đảo liên thoảng nhìn xung quanh, miệng cười cười nói nói, bất chợt một cô gái trẻ bước qua và vô tình va phải vai trái của anh, khiến anh bất giác che miệng đầy khó chịu.

Hẩn ta quay ngoắt lại và nhìn xem kẻ va phải mình, và tất nhiên, Erena cũng lập tức quay người lại mà nhìn anh ta với vẻ hối lỗi, lập tức cúi gập người mà liên tục nói xin lỗi.

- Ôi, thành thật xin lỗi anh! - Cô lập tức cất tiếng đầy vội vã.

Nhưng trái ngược với hành động và thái độ của cô, hẩn ta lại nhất thời cứng đờ người lại, mắt mở to và nhìn chăm chăm vào cô mãi không thôi, dường như vẻ đẹp của cô là có một không hai, giống như thiên thần bước xuống trần gian khiến anh ta không thể rời mắt.

- À không sao đâu. - Anh ta cười gượng gạo cho qua đồng thời nâng nhẹ cánh tay cô lên.

Erena nở nụ cười sắc sảo khi hẩn có vẻ đã sập bẫy, mọi chuyện đang diễn ra theo đúng dự định, cô lập tức ngược đôi mắt to tròn của mình lên mà nhìn hẩn, lại một lần nữa con tim hẩn run lên.

- Cô tên gì? - Hẩn chủ động hỏi cô.

- Erena. - Cô nhẹ nhàng đáp trả kèm theo một nụ cười dịu dàng hết sức.

- Một cái tên hay. - Hẩn cười một cái đầy ẩn ý, đồng thời cầm lấy hai ly rượu vang đỏ ở trên khay mà những nhân viên mang đi mời các quan khách.

Hẩn đưa một ly cho cô, Erena cũng nở nụ cười đầy coi mờ mà đáp lại hành động ấy, tay cầm lấy ly rượu vang hẩn đưa.

Mọi chuyện vẫn suôn sẻ, Victor đứng tựa vào một vách tường, nhìn cảnh tượng ấy từ xa mà lòng thầm cười đầy tự đắc, xem ra là anh có phần lo lắng thái quá. Bất chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc lướt qua, anh bất giác ngoái mặt về hướng đó.

- Phu nhân, người rất ít khi ra ngoài, vậy mà hôm nay quyết định đến một nơi đông đúc thế này liệu có sao không ạ? - Một cô gái trẻ đi song song bên cạnh một người phụ nữ với dáng vẻ cao sang, quyền quý liền thủ thủ hỏi nhỏ.

- Không sao đâu, thi thoảng cũng phải đổi gió chứ. - Người phụ nữ kia cười hiền hậu mà đáp trả lại sự lo lắng kia của cô gái.

Người phụ nữ bên trên người một bộ váy màu đen tuyền tay lỡ, chiếc váy dài ngang ống đồng, mái tóc màu đen láy suôn mượt của cô được búi nhẹ lên đem lại vẻ cao sang. Cô đưa mắt nhìn xung quanh giống như đang tìm kiếm ai đó, bất chợt một cảnh tượng đã đập thẳng vào mắt cô trong sự bất ngờ.

- Kia không phải là... Erena sao? - Người phụ nữ lấp bắp hỏi.

- Dạ đúng, còn tên bên cạnh chẳng phải là gã chỉ huy trưởng của NYPD sao? - Người con gái bên cạnh cô lập tức đáp trả với vẻ hoài nghi, mắt không ngừng ngo ngang về xa xa.

- Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời. - Người phụ nữ bất giác nhú mảy lại.

- Hẩn ta mới tán tỉnh phu nhân vài ngày trước xong, giờ lại tiếp tục với những người khác. - Cô gái đi bên cạnh lập tức hắt giọng.

- Đây đưa tới hẩn ta chẳng có kết cục tốt đẹp gì, phải báo cho Erena biết. - Người phụ nữ nói với giọng cứng rắn, lập tức cất bước về phía trước, đôi

mày nhú lại coi bộ rất nghiêm túc.

Hai người phụ nữ trẻ lập tức bước tới phía trước, nụ cười trên môi của người đàn ông đang đứng nép mình sau vách tường kia đầy bí hiểm, lập tức anh vươn mình ra ngoài, một tay bịt miệng người phụ nữ, một tay nắm chặt lấy cổ tay người con gái mà kéo lại nấp sau vách tường.

Người phụ nữ trẻ bị bịt miệng và kéo lại bất chợt vô cùng hoảng sợ, bàn tay to lớn ấy bịt kín miệng cô lại, đầu cũng tựa vào khuôn ngực của anh. Mắt cô bất giác mở to và liếc sang bên cạnh.

Cô hầu gái bị nắm chặt tay liền nhanh chóng giương đôi mắt đầy giận dữ lên mà nhìn người đàn ông ấy, bất chợt ánh mắt của cô thay đổi thành bất ngờ nhưng cũng có phần khó hiểu khiến vị phu nhân càng thêm lo lắng.

- Kịch hay sắp tới, mong phu nhân đừng phá hỏng. - Victor bất ngờ cất giọng từ phía sau lưng Uyên Nhi, khiến cô ngạc nhiên, ngờ ngợ nhận ra cái giọng này.

- Victor... - Mỹ Anh bất giác lên tiếng.

"Victor? Vậy là cậu ta thật...?" Trịnh phu nhân dần nhận ra, nhưng anh nói vậy là có ý gì?

Anh buông tay khỏi miệng vị phu nhân và cổ tay của Mỹ Anh, đồng thời ngo đầu nhìn ra phía xa xa kia.

- Chuyện gì đang xảy ra thế? - Uyên Nhi giương đôi mắt ngờ vực lên mà nhìn anh.

Hai con người, một nam một nữ vẫn đang nói chuyện với nhau hết sức rôm rả, từng tiếng nói, tiếng cười cứ thế vang lên giữa những tiếng ồn chónh đông khách ra vào thế này.

- Noi đây có vẻ như đang trở nên ồn ào thì phải? - Tên chỉ huy trưởng giờ giọng hay thẳm cô.

- Tất nhiên, buổi tiệc cũng sắp bắt đầu rồi mà. - Erena đáp trả hết sức nhẹ nhàng, cô vẫn luôn giữ ánh mắt sắc sảo và quỵến rũ vô cùng khi nhìn hấn ta, trong lòng vẫn không khỏi lo lắng.

- Vậy sau khi buổi tiệc kết thúc, cô có muốn cùng tôi kiếm một chỗ nào đó... riêng tư hơn để nói chuyện? - Hấn giờ giọng ga găm, ánh mắt của hấn có phần nham hiểm hơn.

- Riêng tư hơn? - Erena giả bộ ngây ngô, ngược đôi mắt to tròn ấy lên mà nhìn hấn.

- Hừm... nhà tôi chẳng hạn? - Hấn cười nhếch mép đầy ý đồ.

Thời cơ đã đến, Erena đã nhanh chóng cúi gằm mặt đất mà cười tủm tỉm, giả bộ như đang rất ngại ngùng. Trong một giây phút ngắn ngủi, Erena liếc mắt nhìn về phía vách tường ở xa xa kia, người đàn ông ấy vẫn đang quan sát từng hành động của cô. Người ấy khẽ nháy mắt với cô từ xa, cô cũng vì vậy mà cười nhẹ nhàng lại đáp trả, chẳng cần nói cũng có thể hiểu ý đồ của nhau.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thắm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thực hiện

Giám đốc của Kranes bước lên sân khấu, tay cầm một chiếc mic, phía sau lưng có một màn hình LED rất lớn. Cô vỗ nhẹ vào chiếc mic để thử tiếng, lúc này mới cho bắt đầu bữa tiệc, mọi người cũng dần chú ý mà hướng mặt về phía sân khấu.

Tạm gác mỗi bản khoản sang một bên, Trịnh phu nhân đứng kế bên Victor ở phía dưới sân khấu, mắt hướng lên phía trước. Anh đứng thẳng, một tay đút vào trong túi quần, mắt nhìn về phía trước mà coi bộ rất chán nản.

Trịnh phu nhân đôi lúc cũng đưa mắt lên nhìn anh, bất gặp được ánh mắt hờ hững, nhàm chán ấy của anh thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Erena và tên đàn ông trắng hoa kia, khiến cô bất giác bật cười tủm tỉm.

Victor cũng vì không hiểu, liền đánh mắt xuống nhìn cô, đôi mày chau lại.

- Cậu ghen đấy à? - Trịnh phu nhân ngược mắt lên rồi hỏi anh thật nhẹ nhàng với ngữ điệu nửa đùa nửa thật.

- Vớ vẩn. - Victor lạnh lùng đáp trả với giọng trầm xuống, lập tức quay mặt nhìn đi chỗ khác, ánh mắt hơi sắc, đôi mày chau nhẹ lại như không thoải mái.

Bất chợt một người phụ nữ có vẻ khá vội vã liền chạy sượt qua và va phải người Uyên Nhi khiến cô mất thăng bằng. Mỹ Anh cùng với Victor thấy vậy liền nhanh chóng đỡ lấy cô như một phản xạ, chỉ khác là cách họ đỡ lấy cô không giống nhau...

Mỹ Anh cầm lấy bàn tay của Trịnh phu nhân, người góa phụ cũng gồng chặt tay lên mà bám lấy bàn tay ấy như một điểm tựa, bỗng hai mắt cô mở to đầy ngạc nhiên khi cảm nhận được một cánh tay vững chắc, khỏe mạnh được vòng ra đằng sau lưng và kéo nhẹ cô nép vào người mình, bàn tay anh nhẹ nhàng chạm vào làn da mịn màng của cô.

"Nhờ" cái hành động bất chợt ấy của Victor mà cả Mỹ Anh và Uyên Nhi đều tròn mắt ngược lên nhìn anh với ánh mắt khá kì quặc, Victor liếc mắt xuống nhìn hai người mà thầm cảm thấy ngượng ngùng, hai gò má anh bất giác ửng đỏ, liền bỏ tay ra khỏi người cô, một tay che lên miệng rồi hắng giọng quay đi với vẻ gượng gạo.

Màn giới thiệu sản phẩm mới của nữ giám đốc Kranes diễn ra tương đối thuận lợi, mọi người vỗ tay rôm rã khi sản phẩm ấy lần đầu xuất hiện trước công chúng. Lúc này Victor mới nhớ tới điều khiến mình băn khoăn bấy giờ, lập tức cất giọng hỏi.

- Tôi không nghĩ là phu nhân lại thích tới những nơi khá ồn ào thế này. - Anh liếc mắt xuống nhìn người góa phụ.

- Ta không thích, nhưng giám đốc của Kranes lại là bạn của ta, đã ngỏ lời mời tới dự, chẳng nhẽ lại không tới? - Trịnh Uyên Nhi nhẹ lắc đầu khe khẽ, miệng thờ dãi ra một tiếng náo lòng.

Victor lắng nghe rồi cũng ậm ừ tiếp nhận câu trả lời, vừa mới quay đi thì ống tay áo của anh bất ngờ bị níu lại, Victor ngạc nhiên ngoái đầu lại.

- Cậu vẫn chưa giải đáp thắc mắc của ta, có chuyện gì đang xảy ra sao? - Trịnh phu nhân giương đôi mắt đầy hoài nghi lên mà nhìn Victor.

- Chuyện gì? - Anh đánh mắt về hướng khác, ngữ điệu cất lên thật hồ hững, đồng thời cũng rất ngô nghê.

- Erena và cái tên chỉ huy trưởng trắng hoa kia, rốt cuộc là sao? - Cô gằn giọng, đôi mày chau lại.

Victor và Uyên Nhi sở hữu chiều cao hoàn toàn chênh lệch, khoảng cách là rất lớn, 1m81 và 1m55. Ở góc độ này nhìn xuống, khuôn mặt kiêu kì của Trịnh phu nhân đang cau có, nhưng bằng một cách nào đó vẻ đẹp trưởng thành, cao phái của cô vẫn toát lên thật mạnh mẽ.

Khỏe môi anh nhếch lên khe khẽ đầy xảo trá, hai tay anh lập tức dút vào túi quần, dáng người hơi co khom lại, khuôn mặt nam tính cùng với những đường nét hoàn hảo bất ngờ díp sát xuống gần gương mặt thanh tú của cô.

- Tôi không nghĩ rằng lúc phu nhân tức giận lại có thể quyến rũ tới vậy. - Victor thờ cái giọng nồng ấm ấy vào mặt cô, ngữ điệu hết sức quyến rũ, giống như anh đang cố gạ gẫm cô.

Trước mặt cô là một mỹ nam sở hữu một vẻ đẹp quyến rũ tới khó cưỡng ấy, vậy mà Uyên Nhi lại chẳng hề có chút phản ứng nào. Đôi mắt cô biểu lộ rõ rệt sự chán nản khi nhìn vào nụ cười nửa miệng đang khiêu khích kia của Victor.

- Đừng có đánh trống lảng. - Cô lạnh lùng cất giọng.

Tuy nhận lại được câu trả lời hết sức thẳng thắn như vậy, Victor vẫn không hề chán nản với trò đùa của mình.

- Tôi chỉ đang thắc mắc thôi, rằng lúc nào thì phu nhân trông quyến rũ hơn? Bây giờ... hay là tối nay...? - Victor hạ trầm giọng xuống nữa, nó ấm áp và cũng thật khiêu gợi. Ánh mắt cùng với nụ cười nhếch mép của anh khiến Trịnh phu nhân có phản rung động đôi chút, tuy nhiên...

"Bốp!", một lần nữa Trịnh phu nhân lại giơ tay lên với anh, tiếng đánh vào da thịt vang lên chua chát, Victor quay mặt sang bên phải, để lộ phần má trái đang đỏ tấy lên.

Vị phu nhân trừng mắt, nghiêng răng nhìn anh, Victor cũng từ từ đặt tay lên má mà đứng thẳng dậy nhìn cô, Mỹ Anh đứng bên cạnh nhìn hai người mà bỗng cảm thấy run sợ bởi không khí giữa hai người.

- Đừng bao giờ giở cái giọng gạ gẫm đó với tôi! - Vị phu nhân bắt giắc gắt lên với vẻ khó chịu.

- Xin lỗi, chán quá nên muốn trêu chút thôi, không ngờ phu nhân dữ tới vậy. - Anh thờ dãi ngao ngán, ánh mắt hồ hững, chán chường ấy lại một lần nữa hướng về phía cô.

- Còn về Erena, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra đâu, chỉ là một phi vụ nhỏ. - Anh chỉnh trang quần áo rồi nhìn về phía Erena, lúc này cô đã bắt đầu đi theo hần ta.

Hắn đưa cô về nhà riêng của mình, nhìn phía ngoài thì ngôi nhà tương đối rộng rãi, trước cổng nhà có một chiếc cột đèn, bên trên được lắp một chiếc camera, cô ngược mắt nhìn lên nó mà quan sát.

Lúc ấy ở trụ sở của Unknown, một màn hình máy tính laptop đang sáng lên, họ có thể nhìn thấy Erena và hần ta đang đứng trước cửa ngôi nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ngo ngác nhìn về phía ống kính camera. Thì ra đây là camera thành phố được chính phủ cho lắp đặt, thật tình cơ khi trước cửa nhà hần có một cái nhưng đã nhanh chóng bị người của Unknown hack được.

Cậu con trai với mái tóc đỏ lập tức nói gì đó vào chiếc mic nhỏ, truyền thông tin tới người ở đầu dây bên kia.

Hắn tra khóa vào cánh cửa rồi đẩy vào, một tay vòng qua eo cô mà diu vào trong. Căn nhà rộng rãi, thoải mái này khá trống trải, dường như hắn ở đây có một mình.

Bất ngờ hắn quay ngoắt người sang bên cô, một tay hắn chống lên bức tường sau lưng cô khiến Erena tròn mắt ngạc nhiên, trong lòng cũng thầm cảm thấy sợ hãi.

- Cuối cùng chúng ta cũng có không gian riêng tư. - Hắn ta nhìn xuống cô với ánh mắt của một con hổ đói.

"Chuyện này như thế này không phải là tiến triển quá nhanh sao?...Bình tĩnh đã nào...!" Erena rồi trố mắt liến thoắng nhìn xung quanh.

Đã từ rất lâu rồi cô mới tiếp xúc gần gũi với một người đàn ông lạ lẫm khác, ngoài Victor ra cô không hề động chạm vào ai, giờ đây bị dồn vào góc tường bởi một người đàn ông xa lạ vô cùng, trong lòng cô cảm thấy lo lắng không nguôi, liền nảy ra ý mà đánh trống lảng, cô cúi xuống mà chui người qua tay hắn, bước nhẹ từng bước vào phía trong nhà.

- Tôi cảm thấy hơi khát, nhà anh có nước không? - Erena lập tức đổi chủ đề, cố gắng lẩn tránh khỏi tình huống khó xử kia.

Hắn liếc mắt nhìn cô mà thầm nghĩ gì đó, trên môi nở một nụ cười đắc ý.

- Cô ngồi đi, tôi sẽ lấy chút rượu. - Hắn chỉ tay vào chiếc sofa rồi bước vào phòng bếp, Erena đưa mắt nhìn xung quanh, căn nhà được trang trí, bày biện đồ đạc khá thuận mắt, một chiếc đài khá lớn được đặt phía góc nhà.

"Giờ này chắc Chris phải tới rồi chứ...?" Cô cắn môi mà thầm nghĩ, mắt liếc nhìn lên chiếc đồng hồ trên tường.

Trên ban công tầng 2, một chàng trai che kín mặt mũi, ăn mặc kín đáo nhanh chóng trèo lên, tay bám vào lan can mà thâm nhập vào. Dáng vẻ dường như rất bí hiểm, mắt đảo liến thoắng nhìn xung quanh rất cảnh giác.

Chiếc cửa ban công đã bị khóa chặt từ phía trong, sau khi cố gắng mở nó ra nhưng vẫn thật bất lực, Chris đành chuyển mục tiêu sang chiếc cửa sổ có những thanh sắt đã chặn lại.

Hắn bước ra từ trong bếp cùng một chai rượu vang đỏ và hai chiếc ly, nụ cười trên môi hắn lúc nào cũng thật rạng ngời khi nhìn vào Erena.

- Làm chút chứ? - Hắn nói rồi đặt các thứ lên bàn, một mực ngồi xuống bên cạnh cô.

Erena cười gượng gạo mà cũng thật nhẹ nhàng như một sự đồng ý, hắn mở nút chai rượu thật khó nhọc trong khi cô mãi mê đưa mắt nhìn xung quanh, bất chợt những tiếng động nhỏ trên tầng bỗng vọng xuống thật nhẹ nhàng. Không dễ để nghe thấy nó nhưng Erena đã cẩn thận nghe ngóng và kịp thời phát hiện.

Bất giác cô quay mặt nhìn sang bên, hắn vẫn đang loay hoay vặn chiếc nút chai ra, khuôn mặt không biểu hiện tí gì là đã nghe thấy tiếng động ấy.

Erena bất ngờ chủ động bám tay vào vai đối phương khiến hắn giật mình quay mặt sang phía cô.

- Chúng ta có thể nghe chút nhạc không? - Cô nghiêng đôi mắt to tròn mà nhìn hắn như một lời xin xỏ nhẹ nhàng.

Hắn nhìn về mặt vô cùng dễ thương lúc này của cô lập tức bật cười, nụ cười của sự đắc chí rồi đứng dậy bật đài cho cô.

Âm nhạc vang lên ngay sau đó, những bài nhạc pop bắt tai và khá nổi trên thị trường những ngày gần đây, Erena bất ngờ vẫy tay ra hiệu cho hắn tăng âm lượng, trong lòng thầm nở một nụ cười, thực chất cô chỉ muốn tiếng nhạc át đi những tiếng động mà Chris gây ra trên tầng.

Lúc này Chris bắt đầu bắt tay vào việc lục lọi mọi thứ trên tầng, mọi góc ngách nhỏ nhất cũng đều bị lục tung lên, tất cả chỉ để tìm chiếc usb, mọi việc ở dưới kia cũng trông cậy vào Erena hết.

Căn phòng ấm áp, nên thơ, nhạc vang lên phía sau lưng hai người con trai một nam một nữ đang cùng ngồi trên ghế sofa. Tất cả mọi yếu tố đó dường như đang đẩy hai người này tới một tình huống khá ngượng ngùng.

Một tay anh ta choàng lên thành ghế sau lưng cô, mặt cũng hướng về phía người con gái kiêu kiêu ấy, phía sâu trong đôi mắt của hắn như đang tỏa lên tia lửa tình ái.

Hắn nhìn cô đầy âu yếm rồi cũng chủ động nhưn cổ tới gần cô hơn, gần hơn nữa, tới mức hơi thở nồng ấm của đối phương, cả hai đều cảm nhận được rất rõ.

Bất chợt Erena rụt cổ lại đầy vẻ ngại ngùng, mặt hơi chếch về hướng khác, miệng thốt lên nhẹ nhàng.

- Anh có chút đồ nhắm gì không...? Tôi... hơi đói.

Hắn nhìn cô mà bật cười, sao trên đời lại có người con gái dễ thương tới vậy, từng ấy biểu cảm trên gương mặt cô cũng đã được hắn ngắm nghía từ nãy đến giờ, đề giờ đây ánh mắt hắn nhìn cô như thật sự rất muốn "huốt trọn".

Hắn trở vào bếp ngay sau đó, Erena nhưn cổ ngó vào trong, đảm bảo hắn khuất khỏi tầm nhìn mới dám ra tay. Cô nhanh nhẩu lấy ra một mảnh vải bọc một ít thứ bột kì lạ, nhanh chóng mở ra và đổ đồng bột vào ly rượu của hắn.

"Chỉ cần một chút thế này cũng đủ để hắn chau trời rất nhanh" Cô nhớ lại lời của Victor trong giây lát.

Bột tan chậm chậm trong rượu vang, Erena cũng phần vì lo sợ nó không tan kịp trước khi hắn bước ra liền cầm ly lên mà lắc nhẹ tới khi bột tan hết.

Một lát sau hắn trở ra cùng với một đĩa đồ ăn nhắm, Erena cũng nhìn sang hắn mà nở một nụ cười triu mến.

- Nào. - Erena cất một giọng quyến rũ vô cùng, đồng thời nâng ly rượu của mình lên, đôi mày nhưn lên nhìn hắn.

Hắn cười rồi cũng cầm ly rượu của mình lên, môi kề vào miệng ly, cô nhìn chăm chăm, quan sát từng nhất cử nhất động của hắn mà tim cứ đập nhanh mãi không thôi.

Chỉ còn một chút nữa thôi là hắn nhấp được một ngụm rượu nhỏ, tất cả những gì cô cần chỉ có thế, vậy mà sao hắn lại... dừng lại.

Ly rượu vẫn y nguyên được hắn đặt lại xuống mặt bàn ngay trước cái nhìn đầy hụt hẫng của cô gái trẻ. Bất ngờ hắn đứng phắt dậy, giờ tay bấm điều khiển tắt đài, miệng lên tiếng.

- Cô ngồi đây chờ tôi chút nhé, tôi có việc phải lên tầng một chút.

"Không được!!" Erena lo sợ, đồng tử giãn to ra mà nhìn hắn. "Phải làm gì đây...?!"

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thành công

"Nhất định không được để hắn lên tầng! Không được!!" Erena bất chợt trở nên hoảng loạn và bối rối.

Như không còn cách nào khác, trong đầu Erena chỉ có thể nảy ra một suy nghĩ duy nhất. Ngay lập tức hai tay cô nắm lấy vạt chiếc áo vest của hắn mà kéo nhẹ xuống, hắn cũng ngạc nhiên rồi từ từ ngồi thụp xuống theo đà kéo của cô.

Một tay cô bả vào vai hắn, một tay mân mê từ từ ngực hắn lên, thật nhẹ nhàng mà cũng thật quyến rũ. Hắn liếc mắt xuống nhìn cô, theo dõi từng nhất cử nhất động của người con gái.

Erena bất ngờ nhưn cổ lên mà đặt một nụ hôn nóng bỏng vào môi hắn, mới đầu hắn còn ngạc nhiên, hai mắt mở to, nhưng với sự chủ động đầy kích thích với kỹ năng hôn điêu luyện ấy của cô, hắn không thể từ chối. Rồi từ từ hai tay hắn cũng chủ động, nhẹ nhàng đan các ngón tay vào mái tóc mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt xuống cổ, rồi bờ vai trắng nõn nà của cô.

Cô hôn hắn mà lòng cảm thấy khó chịu, trước khi gặp Victor thì cô cũng đã hôn rất nhiều người, thậm chí cả lên giường cũng vậy, nhưng từ đó tới bây giờ vẫn chưa ai có thể hơn Victor trong cả hai khoản đó.

Đôi tay cô lần lượt mò mẫm từng chỗ trên người hắn, sờ soạng rồi cởi dần chiếc áo vest bên ngoài của hắn ra, quai áo của cô cũng bị hắn kéo hạ xuống, cô giật mình nhưng vẫn tiến tới.

Hai con người ôm ấp, quấn quýt lấy nhau trên chiếc sofa lớn, tiếng nhạc vang lên khắp căn nhà nên đã phần nào lấn át đi tiếng bước chân phía trên tầng.

Chris lục lọi mọi căn phòng ở trên, từng ngõ ngách nhỏ nhất cũng được anh lật tung lên. Việc tìm kiếm ở tầng 1 được giao cho Erena, theo như kế hoạch thì cô phải giết hắn bằng thứ bột mà Victor đã đưa rồi mới tìm, nhưng nhạc vẫn bật lên quá to nên Chris chẳng thể biết được chuyện gì đang xảy ra phía dưới.

"Chị dâu, mọi chuyện thế nào rồi?" Chris vẫn mãi mê tìm kiếm dù vẫn bản khoăn không ngừng. Bất ngờ Chris tỏ ra rất ngạc nhiên và đặc ý khi tìm kiếm

thứ mình cần trên bàn làm việc của hần.

Hần đứng dậy và bất ngờ ra tắt đài, Erena khẽ chau mày, giương đôi mắt ngờ ngác nhìn hần chăm chăm.

- Cô nghĩ tôi ngu tới vậy à? - Hần quay người nhìn cô mà nhếch mép lên cười đầy hiểm hóc.

Erena tròn mắt ngạc nhiên khi nghe hần nói vậy, lúc này có đề cao cảnh giác hơn.

- Cô định giết tôi sao? - Hần hỏi cô với giọng nham hiểm, đôi mắt hình viên đạn sắc bén nhìn thẳng về phía ly rượu vẫn còn đặt trên bàn.

- Còn non lắm cô gái! - Hần nói rồi tiến tới chỗ cô tức bước một, Erena vì sợ hãi mà lập tức bước chân xuống ghế, đứng phắt dậy mà lùi lại từ từ.

- Cô được Marco thuê để giết tôi thủ tiêu bằng chứng phải không? Ha ha, rốt cuộc lão ta đã nghĩ gì mà lại thuê một người không hề có chút kinh nghiệm như cô cơ chứ? - Hần cười phá lên thành tiếng khiến cô càng phải cảnh giác.

- Và tôi đoán ngoài việc phải giết tôi ra thì cô còn một nhiệm vụ nữa, lấy cái usb phải không? Thất bại cả hai rồi nhỉ? - Hần nhướn mày hỏi cô mà lòng tự đắc.

- Thật ra... chỉ thất bại một trong hai thôi. - Cô nói với giọng còn hơi run rẩy rồi giờ chiếc usb nhỏ đang cầm trên tay lên, hần giật bắn mình, cuống cuống thò tay vào túi trong của chiếc áo vest rồi ngẩng mặt lên nhìn cô.

Erena nhanh nhay, trong lúc cô giả bộ gần gũi thân mật với hần, tay cô đã không để yên vào lúc đó, lợi dụng thời cơ và lấy được nó khi hần còn lơ là cảnh giác. Vật quan trọng luôn luôn được mang theo bên người, điều đó chưa bao giờ là sai.

- Khá đấy! Nhưng... - Hần nhìn chăm chăm vào cô với ánh mắt đáng sợ, từng bước tiến lại gần với cô hơn.

Nghe tiếng nói chuyện được vọng từ tầng dưới lên, Chris nhanh chóng bước lại phía cầu thang, nhìn ngó xuống thật cẩn thận.

- Còn một bản copy của cái này nữa, và cô sẽ không thể lấy nó được nữa rồi! - Hần cười khàn khàn mà bước tới, cô sợ hãi lùi chân, lúc này đã bị dồn tới chân cầu thang.

- Thật tiếc cho một cô nàng xinh đẹp như cô, lẽ ra chúng ta có thể "chơi đùa" với nhau thêm một chút nữa, nhưng giờ thì sao đây nhỉ? - Hần vừa dứt lời, lập tức lấy ra một khẩu súng ngắn từ trong ngăn kéo tủ, một tay kéo chốt bảo vệ trên khẩu súng.

Hần quay lưng với chân cầu thang thẳng lên tầng, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao nhìn thẳng vào cô, Erena tim đập nhanh và sợ hãi vô cùng, mắt vô tình liếc lên trên, một bóng người đàn ông đứng đó nhìn cô với vẻ lo âu, bất ngờ đặt một ngón tay lên môi như có ý bảo cô trật tự.

Chris cuống cuống sờ xung quanh người, bất ngờ rút ra từ túi áo trong một chiếc khăn tay, đồng thời mở một bọc giấy nhỏ ra và đổ rất nhiều bột lên chiếc khăn tay, chân rón rén bước xuống.

- Còn lời nào muốn nói trước khi chết không? - Hần tay cầm chắc nịch khẩu súng, đồng thời giờ lên ngay trước mặt cô.

Erena tim đập ngày một nhanh, mặt tái mét đi vì sợ, nhưng cũng đã đủ dũng khí mà nói lên, mắt có liếc ra phía sau lưng hần.

- Thật ra... bọn tôi có hai người.

Nói rồi Chris đứng từ bậc thang thứ hai từ dưới lên và nhảy bổ vào người hần, tay cầm chiếc khăn vòng lên trước bịt chặt vào mũi hần. Erena nhanh chóng ngồi thụp xuống nhằm né phát đạn được hần bắn ra khi bất ngờ và giật mình.

Viên đạn bắn thẳng vào chiếc bình cổ được bày biện trên kệ gỗ khiến nó vỡ tan tành, tiếng súng nổ không to lắm bởi khẩu súng của hần được gắn bộ phận giảm thanh từ trước.

Erena nhanh chóng đứng phắt dậy và giờ chân đá vào tay hần khiến khẩu súng bị văng ra xa, Chris nghiêng rặng mà ghi cổ hần thật chặt, mới đầu hần còn chống cự mãnh liệt, tay khuỷa khoắc, chân chập chững đi xung quanh.

Nhưng rồi thuốc cũng ngấm dần do hần hít phải nên sức yếu dần, Erena nhanh chóng chớp thời cơ liền ngang chân ngăn cho hần ngã theo đà về trước.

Người hần đổ rầm xuống ngay sau đó, cơ thể cũng không còn cử động được nữa, một hai phút thấy hần nằm im re, Chris mới dám đứng dậy.

Hai người đứng nhìn nhau mà thờ hồng hộc, bất ngờ Erena như chợt nhớ ra gì đó, tay giờ chiếc usb nhỏ lên nhìn cậu ta.

- Hần nói còn có 1 bản copy nữa.

- Đây rồi. - Cậu đáp lời rồi lôi chiếc usb từ trong túi áo.

Cô thở phào nhẹ nhõm, bất giác nở một nụ cười thật tươi, thầm cảm thấy bản thân mình thật sự có ích.

Chris cầm cả hai chiếc usb rồi cất vào trong túi, đồng thời lặng lẽ rời khỏi ngôi nhà của hần, cùng nhau đi bộ về phía đường lớn mà bắt taxi trở về.

Tuy nhiên khi đã bắt được taxi, sắc mặt của cô khá tệ, tay thì ôm chặt bụng, mặt nhăn nhó đầy vẻ đau đớn, Chris ngạc nhiên quay người nhìn cô, hỏi với giọng ôn nhu.

- Chị ổn chứ? - Cậu chau mày nhìn cô.

- K... không sao! - Erena ngược mặt nhìn cậu mà cười trừ, tuy nhiên sắc mặt thế kia thì giấu giếm được ai.

- Cậu về trước đi... tôi có việc chút! - Erena nói rồi khua khua tay như muốn đuổi khéo anh đi thật nhanh.

- Chị chắc chị không sao chứ? - Chris vẫn cúi xuống nhìn cô, hỏi với giọng hoài nghi.

- K... không sao mà! - Cô cười tít mắt rồi cứng giọng giả bộ vui vẻ, Chris thấy cô cứ giả vờ như vậy kể cũng tôi nên đành làm theo ý cô.

Cánh cửa chiếc xe taxi được đóng vào, xe cũng bắt đầu lăn bánh về phía trước, để mặc lại cô gái trẻ đang khốn đốn với chiếc bụng đau quặn trên vỉa hè, xung quanh là ánh đèn rực rỡ, lấp lánh của các cửa hiệu. Erena khỏ sở nhăn nhó mặt nhìn xung quanh, những bước chân trở nên nặng trĩu bởi cơn đau bụng như đang giằng xé bên trong cô, liền cố gắng tìm tiệm tạp hóa gần đấy nhất.

Nhiệm vụ hoàn thành, sau khi nhận được cả hai chiếc usb giữ bằng chứng từ tay của Chris, mọi người trong tổ chức đã nâng ly và chúc mừng chiến thắng nhỏ, sau đó Victor mới rời đi và đánh xe về Manhattan, New York, giờ là 7 giờ tối rồi.

Anh trở về căn biệt thự ấm cúng của mình, tầng một trống trải không một bóng người, chỉ còn bật vài chiếc bóng đèn nhỏ tờ mờ sáng dẫn lối lên tầng hai.

Victor bước chân lên tới hành lang tầng hai mà miệng thầm cười thích thú, nhiệm vụ lần này Erena đã hoàn thành khá tốt, không hề làm anh thất vọng chút nào, như vậy thì càng đáng được thưởng chứ nhỉ?

Người đàn ông này bước chân vào căn phòng rộng rãi của chính mình, chiếc áo vest đã được cởi ra và cầm trên tay. Tuy nhiên chiếc giường ấy lại trống trơn, chăn gối vẫn ngăn nắp như chưa có ai động tới trong cả ngày hôm nay, Victor vứt chiếc áo vest lên giường rồi chau mắt nhìn sang bức tường ngăn cách giữa hai căn phòng.

Một tay anh cởi chiếc khuy áo thứ hai ra, hai bên mép áo được banh ra, để lộ phần ngực săn chắc.

Cánh cửa phòng cô được mở ra he hé, Victor đưa mắt nhìn vào phía trong phòng. Erena nằm trên giường mà trùm chăn kín mít, tự cuộn mình trong chiếc chăn màu hồng đất.

Victor khẽ nhếch mép cười khẩy một cái, chiếc răng nanh lộ ra khiến anh càng thêm phần điển trai, từng bước tiến tới bên thành giường của cô, tay cởi nhẹ chiếc khuy ở cổ tay áo.

- Hôm nay em ngủ hơi sớm đấy. - Anh cất một giọng gọi tình, đồng thời vén nhẹ phần chăn phía dưới, để lộ hai bắp chân trắng trẻo của cô đang co lại khi nằm nghiêng.

- Tính để tôi cô đơn đêm nay sao? Em không nhớ chứ? - Anh nói với giọng quyến rũ vô cùng, tay cũng bất ngờ vuốt nhẹ từ bắp chân cô lên đến đùi khiến cô giật mình khẽ run rẩy.

Một tay còn lại anh vén phần chăn xuống để lộ khuôn mặt kiều diễm của cô, đồng thời một tay vuốt nhẹ mái tóc suôn mượt.

Victor cúi thấp người xuống từ từ, hơi thở ấm áp cũng phả vào cánh tay cô khiến Erena nhất thời nổi da gà, hai tay vẫn đang ôm chặt lấy bụng của mình.

Môi anh dần ghé sát với cô, bàn tay hư hồng ấy cũng xoa nhẹ hông cô rồi dần mòn men về phía trước, cái vùng tam giác ấy.

Bất chợt Erena quay ngoắt mặt về phía anh, một tay giơ lên chống vào giữa ngực anh mà đẩy lên, nhằm ngăn cản người đàn ông này tiếp tục tiến tới.

- Hôm nay... không được đâu...! - Cô nhăn nhó khuôn mặt, cất giọng thô thê đầy khổ sở khi nhìn thẳng vào gương mặt đang rất khó hiểu của anh.

- Gì đây? - Victor lập tức chau mày nhìn xuống gương mặt lúc này của cô, y hệt một đứa con nít chuẩn bị òa lên khóc vậy.

- Em... em xin lỗi! - Cô nhanh miệng nói rồi cũng nhanh tay kéo trùm chăn lên đầu mình, người nằm trên giường cũng co lại nhiều hơn, hai tay ôm chặt phần bụng.

Victor đứng thẳng dậy, hai tay chống vào hông mà thở dài chán chường, tụt hứng một cách rõ rệt!

Anh cũng chẳng buồn nói, cũng chẳng muốn biết cô bị làm sao, lúc này lại lững thững bước vào phòng tắm mà thay quần áo.

Khi bước vào bên trong, anh đã ngăn người đứng nhìn một chiếc chậu nước được đặt ở góc phòng tắm, nước đầy nửa, bên trong có ngâm một chiếc quần lót phụ nữ, tuy nhiên màu nước đang đỏ dần.

Victor nhìn nó mà khề chau mày, liền quay đầu từ từ mà nhìn về phía căn phòng của cô.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Quyết định

Sáng sớm ngày ra Erena đã phải làm việc nhà với vẻ mặt thiếu sức sống, tối qua cô ngủ không được nhiều, lại còn bỏ bữa tối nên giờ hai mắt mới như sụp mí xuống như vậy.

"Ngày đầu" đến bất ngờ như vậy khiến cô không kịp trở tay, hơn nữa lại đau bụng quần quai đến mức chết đi sống lại, quả thật rất phiền phức mà.

Đồ ăn sáng của anh cô cũng đã chuẩn bị xong xuôi, được bày biện đẹp mắt trên bàn ăn, lúc này cô đang dọn đồng đồ bày bữa trên bàn bếp, đồng thời cũng chờ anh xuống.

Đồng hồ điểm 8 giờ sáng, bất ngờ một tiếng chạy rầm rầm từ trên tầng xuống ngày càng rõ, Victor bước xuống với bộ dạng vội vã, gấp gáp. Chiếc áo sơ mi màu xanh tím than được xắn tay lên đang dở, một tay anh áp chiếc điện thoại vào tai.

- Tôi đang trên đường tới. - Anh nói một cách vội vã.

Erena nhìn anh bước qua phòng bếp mà ra thẳng cửa nhà, cô liền nhẹ nhàng bước ra chỗ anh.

- Anh không ăn sáng à? - Giọng cô cất lên thật nhỏ nhẹ phía sau lưng anh.

- Không, cảm ơn. - Anh ngoái mặt nhìn cô sau khi cúp máy và cất điện thoại vào trong túi quần. Giày cũng được đi vào chân, Victor đứng thẳng dậy mà đập nhẹ hai mũi giày xuống đất.

- Nếu đau bụng quá thì cứ nằm một chỗ đi, tôi không muốn em làm bẩn ngôi nhà này. - Anh nhướn mày nói với cô rồi quay lưng bước đi.

Nghe lời nói nhắc nhở mà mang giọng điệu bông đùa ấy của anh, Erena nhất thời đỏ ửng hai bên má khi hiểu rõ ẩn ý của anh, ngay sau đó cũng đáp trả lại đầy ngượng ngùng, bàn tay che nhẹ lên bụng.

- Em chỉ bị đau có một ngày thôi... còn lại... - Cô lắp bắp nói thì thầm thật nhỏ nhẹ, đến khi ngẩng mặt lên thì anh đã chẳng còn đứng ở đó.

Erena cũng cảm thấy chạnh lòng, nhưng không còn cảm thấy hụt hẫng nhiều như những lần đầu. Cô đứng bơ vơ trước cánh cửa rộng lớn, lòng có thấy cô đơn bao nhiêu thì một phần trong cô cũng tự an ủi mình bấy nhiêu.

Cô ở bên anh cũng đã được một khoảng thời gian, khoảnh khắc tạm biệt như thế này cũng đã tái diễn nhiều lần. Nhưng lần nào cũng vậy, người đứng lại đây, một lòng chờ đợi vẫn là cô, ánh mắt luôn hướng nhìn về phía trước, bóng lưng của anh cứ xa dần, cứ mờ dần rồi biến mất.

Nhưng rồi nụ cười vẫn nở trên môi cô sau bao chờ đợi, rốt cuộc người ấy vẫn quay về, nhưng thời gian cứ trôi, những nỗi lo lắng của cô ngày càng tăng lên rất nhiều, liệu có một ngày nào đó... người ấy sẽ không quay lại?

Cô trở vào bếp, nhìn đĩa thức ăn đầy đủ được bày biện đẹp mắt trên chiếc bàn ăn đang nguội dần mà khề thờ dài, bàn tay nhỏ nhắn của cô kéo nhẹ chiếc ghế ra và lặng lẽ ngồi xuống, tay cầm chiếc đĩa lên và xiên thức ăn bỏ vào miệng. Anh không ăn thì người "dọn dẹp" chắc chắn là cô.

Sau khi dọn dẹp nhà cửa xong xuôi, Erena mới tới siêu thị để mua thêm đồ ăn. Cô đẩy chiếc xe siêu thị đi vòng quanh, cô đơn và buồn tẻ, giống như những ngày kia.

Tuy nhiên.

Từ phía trước mặt đang đi ngược lại đây mà một đôi nam nữ đang sánh bước bên nhau, họ vừa đẩy chiếc xe siêu thị đi mà cười nói cũng rất hạnh phúc.

Và trong một giây phút ngắn ngủi, trong đầu cô bỗng hiện ra những hình ảnh thật đẹp. Anh và cô cùng nhau đi mua sắm thật vui vẻ, cô ngược khuôn mặt đẹp dịu hiền ấy lên mà nhìn anh, hàm răng trắng bóc lộ ra khi cô cười, hai mắt híp lại rất dễ thương. Anh cũng vì vậy mà liếc mắt xuống nhìn cô đầy vẻ triu mến, khỏe mỗi cung cong lên.

Nhưng tưởng tượng thì vẫn cứ là tưởng tượng, những hình ảnh đẹp ấy vẫn chỉ có trong suy nghĩ của cô, cô mơ về những ngày tháng sống yên bình cùng với anh như vậy đâu chỉ mới một lần.

Lại một lần nữa bản thân cô ngậm ngùi bước tiếp, không dám mơ mộng gì thêm.

Đứng bên quầy thanh toán, từng món đồ được nhân viên đưa lướt qua máy tính tiền, từng tiếng "bíp" kêu lên từ từ. Erena trong lúc chờ đợi đã đưa mắt nhìn xung quanh, tình cờ bị một tờ giấy quảng cáo đặt trên bàn thu hút, tay nhanh chóng cầm lên đọc chăm chú.

- Cửa quý khách hết 93 đô 50 xu. - Nữ nhân viên thanh toán tiền nói với cô bằng giọng nhỏ nhẹ.

Erena rút tiền từ ví ra mà đưa cho cô gái, đôi mắt vẫn hướng trọn về tờ quảng cáo ấy.

Cô cầm túi đồ trên tay, đồng thời nhanh chóng quay ngoắt mặt lại, đưa tờ quảng cáo ra trước mặt nữ nhân viên.

- Cho hỏi... muốn xin việc thì phải gặp ai vậy? - Erena ngược đôi mắt hào hứng lên nhìn nữ nhân viên.

***

Suốt cả ngày, mỗi người đều bận bịu với công việc riêng của mình nên tới tận tối mới có dịp "đoàn tụ".

Victor cởi giày ra rồi bước vào trong nhà với bộ dạng mệt mỏi, chiếc áo vest mặc ngoài đã được anh cởi ra và cầm trên tay, lưng áo sơ mi ướt sũng bởi mồ hôi, mái tóc anh rũ xuống một phần, hai ống tay áo được xắn lên đến khuỷu, chiếc khuy áo thứ hai cũng được cởi banh ra.

Anh bước vào phòng bếp, nơi có mùi đồ ăn thơm phức đang lan tỏa khắp căn nhà, chiếc áo vest được anh vắt lên thành ghế.

Erena quay mặt lại thấy anh đã ngồi trên ghế, tay cô dọn thức ăn còn nhanh chóng hơn.

- Anh về đúng giờ quá, thức ăn cũng xong hết rồi. - Cô nói rồi nhanh chân nhanh tay bê đồ ăn thức uống bày trên bàn, sau đó cũng cời tạp dề ra mà ngồi xuống đối diện anh.

Victor đứng dậy và bước lại chỗ bồn rửa, mở vòi nước ra mà cho tay vào, anh chụm hai bàn tay lại mà hứng lấy dòng nước mát lạnh, đưa lên mặt mà rửa.

Xong xuôi anh mới lại ngồi vào chỗ, tay cầm dao, tay cầm đĩa bắt đầu thưởng thức những món ăn cô nấu. Erena thì thoảng cũng ngược lên đưa mắt nhìn anh, miệng nhai gượng gạo như muốn nói gì đó nhưng còn khó khăn.

Ngồi ăn được một lúc thì anh như chợt nhớ ra gì đó, tay liền đặt dao đĩa xuống mà thò vào túi trong của chiếc áo vest đang được vắt trên thành ghế.

Victor rút ra một chiếc phong bì rồi giơ nó ra trước mặt cô, Erena ngỡ ngàng ngược mắt lên nhìn, một chiếc phong bì đang được đưa ra trước mặt cô. Anh nhướn mày, hất mặt 1 cái ý muốn bảo cô cầm lấy nó.

Erena nhẹ nhàng cầm lấy chiếc phong bì từ tay anh, nhìn nó với vẻ ngỡ ngàng.

- Đây là phần của em. - Anh lạnh lùng nói với cô, mắt có phần nhìn cô với vẻ hờ hững, lạnh nhạt, tuy nhiên..

- Làm tốt lắm. - Victor cất tiếng "khen" cô với vẻ gượng gạo, dường như anh rất ít khi làm như vậy.

Erena mở to mắt nhìn anh mà trong lòng như nở hoa, tay cô từ từ mở chiếc phong bì ra rồi nhìn vào trong, số tiền không nhiều mà cũng chẳng phải ít, nhưng sắc mặt lại không mấy vui vẻ.

- Sao? Hơi ít quá à? - Anh nhướn mày hỏi cô.

- Dạ không! Em... - Erena lập tức đáp lại với vẻ phản bác, rồi ánh mắt cô lại trùng xuống. Cô thật sự không muốn kiểm tra tiền từ những việc như thế này.

Nhìn Erena có vẻ không tự nhiên, Victor lập tức nhướn mày nhìn thẳng vào cô, ánh mắt của sự hoài nghi.

Erena cúi mặt xuống bàn mà tim đập ngày càng nhanh vì lo sợ, chuyện này nhất định phải nói với anh, phải hỏi ý kiến anh, nhưng nhớ lại chuyện này đã từng xảy ra 1 lần trước đây, thái độ của anh sau khi nghe tin ấy thật sự không khả quan cho lắm. Nhờ bây giờ cô nói anh lại không vừa lòng, hai người lại cãi nhau thì sao đây?

Anh vẫn nhìn cô rất chăm chú, Erena chẳng cần phải giấu, anh chỉ cần nhìn bộ dạng cô lúc này là biết có chuyện khó nói, nhưng vẫn ra sức chờ đợi cô trong im lặng.

Cô nghĩ cũng đã kỹ, lập tức thở dài một cái rồi ngẩng lên đối mặt với anh, đôi mắt màu xanh biển mở to, nhìn thẳng vào anh.

- Em có chuyện muốn nói. - Erena lấy hết dũng khí ra mà nói với anh.

- Đang nghe. - Anh lạnh nhạt đáp lại với vẻ mặt thản nhiên.

- Em... Anh cho phép em đi làm nhé? - Cô giương đôi mắt to tròn ấy lên mà như cầu xin anh.

Victor cũng ngạc nhiên nhưng rồi cũng lấy lại vẻ mặt bình thản, chán trường như thường lệ.

- Lại là về chuyện này à?

Nhìn thái độ của Victor có vẻ không khả quan, Erena lo lắng vô cùng, nhanh chóng tiếp lời.

- Hôm nay em đã xin được rồi, một công việc tốt ở trong siêu thị cách đây 2 khu phố anh à...!

- Làm gì? - Anh đưa mắt hỏi cô.

- Nhân viên... quét dọn ạ. - Giọng cô nhỏ dần; cô sợ rằng anh sẽ không đồng ý.

- Quét dọn? - Anh nhướn mày hỏi cô với thái độ chán nản.

- À... ừm. Vì em không có nhiều học thức... nên... - Cô lấp bắp, mặt cúi xuống bàn, các ngón tay cứ liên tục đan vào nhau đầy bối rối.

- Nghe này. - Victor thở dài một cái rồi đẩy dịch đĩa thức ăn vào sâu giữa bàn, hai khuỷu tay anh tì lên mặt bàn, hai bàn tay đan vào nhau.

- Từ đầu tôi đã nói rằng tôi sẽ không có bất kì trách nhiệm nào với em. Vậy nên cuộc đời em hãy tự do em quyết định, không cần phải xin phép tôi. Từ trước đến giờ tôi chưa từng ép em phải làm điều gì theo ý tôi, đều là do em tự nguyện, không phải sao?

Erena ngược mắt nhìn anh, đôi mày trĩu xuống đượm buồn. Tất cả những lời anh nói đều đúng, mọi thứ từ trước tới giờ đều do cô tự nguyện, là anh đang nói thật mà sao cô thấy đau quá.

Cô luôn có cảm giác bản thân mình đã dựa dẫm vào anh rất nhiều, không rõ từ lúc nào, cô đã không còn có chính kiến, có phải là vì anh không? Vì người đàn ông mà cô ăn cùng ở cùng bấy lâu nay có khả năng khiến cô trở nên yếu đuối và bất lực mỗi khi đối diện?

Victor không nói gì thêm, để mặc cho cô suy nghĩ. Xuyên suốt bữa ăn cả hai cũng không nói thêm với nhau câu gì, Erena lại một lần nữa suy nghĩ trăn trở.

***

Giờ là 8 giờ sáng tại đất nước Việt Nam, một người phụ nữ trẻ đẹp với mái tóc nhuộm ombre tím hồng đang kéo theo một chiếc vali màu đen cỡ trung, thủ tục check in cũng đã xong xuôi.

Một người đàn ông trung niên đứng nói chuyện với cô, bên cạnh ông còn có một chàng trai trẻ ăn vận một bộ vest đen rất bí hiểm.

- Tất cả những gì chúng ta đã thỏa thuận, cô đã nhớ rồi chứ? - Người đàn ông cất giọng khàn khàn.

- Tất nhiên rồi, mong rằng lần này mọi chuyện sẽ suôn sẻ. - Người phụ nữ cười nhếch mép rồi quay lưng kéo chiếc vali bỏ đi, đi sau cô có vài nam thanh niên nữa ăn vận giống nhau, đều rất bí hiểm.

Sau khi người phụ nữ đó đã lên máy bay, nam thanh niên kia mới quay mặt sang phía người đàn ông trung niên, anh thì thầm vào tai ông.

- Thưa ông chủ, nhiệm vụ lần này ông đã nói rằng khá quan trọng và tương đối nguy hiểm, lại còn là hợp tác với sát thủ ngoại quốc, vậy sao ông cử vài người trong tổ chức đi mà lại không cử thêm tôi? - Chàng trai thắc mắc.

- Hừ. - Hắn ta cười nhếch mép.

- Vì ta biết dù có chết thì người cũng không làm hại con bé đó. - Lão ta nói đầy ẩn ý rồi liếc mắt nhìn anh ta với bông đùa.

- Đừng bao giờ để cảm xúc riêng chi phối hành động, đó là lí do cậu vẫn chưa thể làm được việc lớn, Alpha. - Lão ta nói rồi quay lưng bỏ đi, còn chàng trai vẫn đứng đó mà lòng đầy lo lắng, anh biết nhiệm vụ lần này là gì, nhưng lại không được phép tham gia, rằng anh nghiêng ken két, hai tay nắm lại thật chặt.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Rời khỏi

Lại một ngày mới bắt đầu, Victor đứng mặc sửa soạn quần áo trước một chiếc gương to trong phòng ngủ, đằng sau là những cánh tủ quần áo đang được mở ra.

Anh cài khuy cổ tay áo rồi chỉnh lại cổ áo chiếc sơ mi màu xanh sáng cho ngay ngắn rồi lập tức khoác chiếc áo vest màu đen ra ngoài. Mọi thứ đều đã được chuẩn bị rất kĩ lưỡng cho một ngày làm việc mới, Victor bước xuống tầng 1 với tâm trạng khá phấn khởi.

Nhưng hôm nay có phần hơi khác lạ so với mọi ngày, không hề có bóng dáng người con gái ăn mặc giản dị đứng bên bàn bếp mà nấu ăn hay dọn bữa sáng cho anh. Cả căn bếp trống trơn, trên bếp có một nồi gì đó, anh ngạc nhiên bước sâu vào trong.

Một tờ giấy ghi chú được dán trên cánh cửa tủ lạnh như nổi bật vô cùng, anh giật nó ra mà đọc, từng dòng chữ được viết rất ngay ngắn, gọn gàng: "Hôm nay họ cho phép em đi làm việc luôn, em làm từ 8 giờ sáng nên phải đi từ 7 giờ 30 để chuẩn bị cho ngày đầu đi làm, tối 5 giờ chiều em tan làm. Em đã nấu trước cho anh món súp rau củ, anh dậy thì đun lại một chút rồi múc ra bát mà ăn. Chúc anh ngày mới tốt lành và công việc thuận lợi!"

Victor nhìn những dòng chữ cô viết mà cũng hình dung ra trong đầu được vẽ mặt và ngữ điệu của cô khi nói những lời này, luôn dặn dò anh rất kĩ lưỡng và tỉ mỉ, tuy nhiên lại không lo cho bản thân mình nhiều như vậy.

Anh đọc nó mà sắc mặt vẫn như thường lệ, không có tí biến chuyển nào đặc sắc, thế nhưng dòng lưu bút cuối tờ giấy lại khiến anh khá bất ngờ. "À mà địa chỉ nhà của Trịnh phu nhân là gì vậy? Anh có thể nhắn tin qua điện thoại cho em không?"

Victor lại lái chiếc Mercedes màu bạc từ quận Manhattan tới quận The Bronx như mọi ngày, cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng chỉ khi tới trụ sở còn rất tàn tạ và thô kệch của Unknown, anh mới được phen ngạc nhiên vô cùng.

Anh bước vào trong căn nhà cũ kĩ thuộc khu còn thấp kém của The Bronx, tiếng nói tiếng cười vang lên thật ròn rã, một đám thanh niên trẻ bu quanh chiếc ghế sofa cũ kĩ đã bạc màu. Victor bước vào sâu hơn, nghe tiếng bước chân, một vài thành viên liền ngoái đầu lại và nhìn thấy anh, từ ấy mọi người cũng quay ra chào anh rất lễ phép.

Đồng tử anh giãn ra, các cơ trên mặt cũng thể hiện rõ sự ngạc nhiên khi nhìn thấy một cô gái với mái tóc dài ngang vai màu đỏ hung, khuôn mặt mang nét trẻ con, nhí nhảnh. Khuôn miệng rộng của cô bất chợt nở một nụ cười niềm nở, hạnh phúc khi nhìn thấy người đàn ông trẻ ấy đứng trước cửa.

- Zeta! - Cô bé thót lên trong vui sướng, đồng thời đứng phắt dậy mà chạy lại vòng tay ôm chầm lấy anh trước bao con mắt của từng ấy con người, một tiếng "Ồ!" vang lên từ đám đông kia.

Victor ngạc nhiên vô cùng, liền cúi xuống nhìn cô bé đang ôm chầm lấy mình ấy mà cảm thấy không thoải mái, tay gạt nhẹ tay cô ra.

- Vivian? Em làm gì ở đây? - Anh hỏi cô với giọng ngạc nhiên.

- Sao? Em tới thăm anh và mọi người không được hả? Vivian nhớ anh mà! - Cô cong môi lên mà làm nũng khi ngược mặt lên nhìn anh, một tiếng "Ồ!" nữa lại vang lên.

Victor đưa đôi mắt sắc bén nhìn những nam thanh niên xung quanh khiến tất cả sợ hãi mà trở nên im bật. Còn cô tiểu thư của The Python vẫn cứ bấu chặt hai tay vào áo anh, nũng nịu mãi không thôi.

- Tôi còn phải luyện tập cho mọi người, em đứng sang một bên đi. - Anh nhú mày rồi gạt hẳn tay Vivian ra khỏi áo mình.

- Xi! - Vivian lập tức bĩu môi thể hiện sự không bằng lòng.

Những thanh niên đứng đây đều quen Vivian đã được 2 năm, trong suốt khoảng thời gian đó họ đều là bạn tốt, anh em tốt, cuộc sống khốn khó không việc làm của họ cũng phần nào đã được cô cứu mạng, họ rất lấy làm cảm kích.

- Hai người cứ tự nhiên đi ạ, tụi em có thể tự luyện tập được! - Một vài thanh niên lên tiếng, đồng thời cười trừ.

Nghe vậy, Jackie liền đáp trả trong sự ngỡ ngàng.

- Ô, nhờ chị dâu ghen thì sao? - Câu hỏi vô cùng ngây thơ ấy được thốt ra từ phía góc nhà, tất cả mọi người đều quay mặt, đổ dồn những ánh mắt ẩn chứa đầy sát khí vào cậu con trai với mái tóc được nhuộm đỏ đó.

Victor nhắm hờ mắt lại mà thờ dãi chán trường, còn cô tiểu thư nhõng nhẽo kia liền đổi sắc mặt ngay tức khắc, đôi mày chau lại, gằn giọng hỏi.

- Chị dâu?! - Cô bất ngờ cất giọng điệu tức giận, đồng thời lườm huýt Victor.

- Bạn gái anh à?

- Không. Nhưng chuyện đời tư của tôi không nhất thiết phải trả lời em. - Anh lạnh lùng đáp trả.

Vivian xì mặt xuống mà ra vẻ giận dữ, được một lúc sau, cô lấy lại vẻ tỉnh ngộ, nhí nhảnh vốn có của mình, ngữ điệu dễ thương được cất lên với 1 câu hỏi và lời đề nghị hết sức vô tư.

- Nhà anh ở quận Manhattan phải không? Đưa em đi chơi vòng quanh đó đi, cũng lâu rồi em không tới Manhattan. - Cô thần nhiên nở nụ cười tinh

ngịch.

- Gì cơ? Tôi không rành. - Anh đưa mắt xuống nhìn cô mà thần nhiên cự tuyệt.

Vivian không tỏ vẻ thất vọng, chỉ nhẹ nhàng vẫy vẫy tay như bảo anh cúi xuống, Victor thở dài một tiếng rồi cũng hơi khom người xuống, bất chợt Vivian chớp lấy thời cơ ấy mà túm chặt lấy cổ áo anh, kéo xuống cho bằng với đầu mình.

Cô tiểu thư tinh nghịch thì thâm vào tai anh hết sức nhẹ nhàng nhưng lời lẽ lại mang tính đe dọa.

- Anh có muốn lần hợp tác này giữa anh và The Python được diễn ra thuận lợi không? Em rất giỏi thuyết phục anh trai em đấy! - Nói xong cô bé liền buông tay ra khỏi cổ áo anh, tay chỉnh lại cho nó ngay ngắn rồi cười khàn khạch.

Victor không hiểu gì liền chau mày nhìn cô bé.

- Lần hợp tác này? Ý em là...

Chưa kịp nói dứt miệng, Victor đã nhận được một cú điện thoại đến từ Justin Tr, anh nhanh chóng bắt máy.

- A lô?

- Victor? Tôi biết việc này hơi gấp nhưng không biết dạo gần đây cậu có vướng bận vụ nào không? - Người đàn ông hỏi vọng lại từ đầu dây bên kia.

- Tôi không. - Anh đáp trả lại ngay tức khắc.

- Vậy tôi muốn nhờ cậu làm cùng vụ này, một vụ mua lại hàng từ chỗ của JD. Và cậu biết đấy, hần ta vốn không ưa The Demons chúng tôi nên việc trao đổi có nhiều phần khó khăn, vụ việc lần trước thành công cũng nhờ có cậu.

Nghe tới đây, Victor nhất thời đưa đôi mắt màu nâu sẫm nhìn Vivian, cô bé vẫn cười tủn tủn và tỏ ra rất thần nhiên khi anh nghe cuộc gọi ấy.

- Để tôi xem lại lịch trình một lần nữa, nếu không vướng bận gì thì có thể được. - Victor đáp trả, dường như anh vẫn còn đang suy nghĩ gì đó.

- Chia đều 50-50, sáng sớm ngày mai bắt đầu rồi, cậu hãy suy nghĩ nhanh lên! - Ông ta nói có vẻ rất gấp.

- Được. - Anh trả lời nhẹ nhàng, nhưng dường như vẫn còn muốn nói gì đó.

- Mà... lại là đi với Angela sao? - Victor cất giọng hỏi với vẻ gượng gạo, anh và Angie đã không còn gặp nhau, thậm chí còn không liên lạc từ cái đêm hôm ấy.

- Angela? Không, cậu sẽ đi với Mike. Ang đã không còn là người chung tổ chức với chúng tôi nữa. - Nói rồi ông ta cúp máy, còn Victor thì rất lấy làm ngạc nhiên.

*** Vài ngày trước.

Angela trở về phòng riêng tại trụ sở của The Demons, tay cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc vào những chiếc vali, Mike và Josh, những đồng đội thân thiết của cô rất lấy làm ngạc nhiên khi thấy cô kéo đồ ra ngoài sảnh của tổ chức.

- Đi đâu hả? - Mike thần nhiên hỏi.

Angie không hề trả lời, thậm chí còn không thèm ngẩng mặt lên nhìn hai người đồng đội của mình.

- Cô đi đâu sao? Xin phép sắp rồi chứ? - Josh giờ giọng bông đùa mà hỏi cô bạn của mình.

Bất giác cô hást mặt lên nhìn họ, hai đôi mắt đỏ ửng, sưng tấy lên rất đáng sợ, họ ngạc nhiên tròn tròn mắt.

- Cô ổn chứ?! - Josh lo lắng thốt lên.

- Không cần mấy người phải quan tâm. Tôi sẽ rời khỏi đây, tôi không thể đạt được mục đích của mình khi ở cùng với những kẻ thấp kém như các người!
- Cô bất ngờ đáp trả rất giận dữ, ẩn sâu trong ánh mắt cô là một ngọn núi lửa đang phun trào, cô tức tối vô cùng, lập tức kéo chiếc vali và bỏ đi.

- Này! Cô nghĩ tổ chức này là cái chợ để thích đi là đi, thích về là về à?! Này quay lại đây! - Josh tức tối định đuổi theo cô sau khi nghe những lời lẽ khích bác từ phía người phụ nữ ấy.

- Josh, đứng lại. Để cô ta đi. - Tiếng một người đàn ông trung niên ngày một rõ, phát ra từ phía sau.

Cả Mike và Josh đều nhanh chóng quay ngoắt lại phía sau, Justin Tr đang bước ra từ trong bóng tối với một vẻ điềm tĩnh vô cùng.

- Sếp, cô ta...! - Mike thốt lên, tay chỉ về hướng cửa chính.

- Ta biết. - Ông đáp trả nhẹ nhàng.

- Rốt cuộc chuyện là sao?! - Josh như không giữ được bình tĩnh, lập tức nổi giận.

- Ang... muốn rửa tay gác kiếm. Cô ta đã cảm thấy tội lỗi khi bản thân lún sâu vào công việc thất đức này, không muốn dính máu thêm lần nào nữa. Cô ta nặng lời như vậy cũng để các cậu không hỏi nữa thôi. - Ông giảng giải rất cặn kẽ, ánh mắt đượm buồn nhìn về phía cửa trước.

- Cô ta thật là...! - Mike tức tối đập vào chiếc sofa như cho hả giận.

Nhưng tất cả những gì ông vừa nói đều không đúng sự thật, cuộc hội thoại mà ông vừa có với Angie trước khi cô quyết định rời đi vẫn liên tục hiện lên trong trí óc ông.

"Cô muốn rời khỏi The Demons? Tại sao?" Ông ngạc nhiên khi nghe ý muốn của cô.

"Nếu tiếp tục ở đây thì tôi sẽ chẳng thể đạt được mục đích của mình, mấy người giống như những kẻ đang kéo tôi đi xuống vậy." Cô ta vẫn mỉm cười thật nham hiểm.

"Mục đích của cô? Cứ nói ra, nếu được thì mọi người trong tổ chức sẽ giúp cô thực hiện nó." Ông vẫn đáp trả thật điềm tĩnh.

"Ha! Thực hiện nó giúp tôi? Tôi biết ông sẽ chẳng đồng ý nên mới phải rời đi mà thực hiện nó." Cô ta thờ ơ lên, bắt đầu thể hiện thái độ.

"Nếu tôi nói tôi muốn giết con điểm Erena luôn kè kè bên Victor thì ông có đồng ý cho tôi làm? Chắc chắn là không, vì như vậy sẽ làm mối quan hệ giữa ông và Victor trở nên tồi tệ hơn, còn ông thì luôn mong anh ta đến với The Demons mà." Cô ta cười ác độc khi nói vậy.

Justin Tr vẫn lặng im nhìn người phụ nữ trẻ đó nói với sự điên loạn. Sau một hồi suy nghĩ, ông mới quyết định lên tiếng.

"Đừng vì sự ghen tuông mà trở nên mù quáng. Trước khi nhổ cái gai vì cái lợi trước mắt, hãy nghĩ tới hậu quả sau khi nhổ nó đi." Ông vẫn nhẹ nhàng khuyên nhủ cô, tuy nhiên cô vẫn tỏ vẻ khinh thường như vậy và bỏ qua lời ông nói.

"Ông nói giống ai đó, tôi cũng không còn nhớ nữa." Cô ta cười ha hả rồi đứng dậy bỏ đi.

Vì đã cùng một tổ chức trong 1 khoảng thời gian khá dài, Justin Tr luôn coi cô và những người khác trong tổ chức như những người con, những người bạn tốt. Vì muốn tốt cho cô mà ông đã khuyên nhủ rất thật lòng, chỉ tiếc thay cô không hề nghe.

Việc cô tự ý rời khỏi tổ chức như vậy là không thể tha thứ, đã bước chân vào thì không thể bước chân ra. Đó được coi như phản bội, đáng tội chết. Nhưng ông đã không ra tay với cô, bởi nếu cô muốn đạt được mục đích đó thì sẽ có người ra tay với cô thay cho ông.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Chạnh lòng

Justin Tr cúp máy ngay sau đó, Victor cũng lẳng lặng hạ tay xuống mà cất chiếc điện thoại vào trong túi quần, ánh mắt anh liếc nhìn về phía cô thiên kim tiểu thư của The Python thật lạnh lùng và đầy hoài nghi, trong khi đó thì cô bé vẫn ra vẻ ngây thơ không rõ sự tình.

- Nhé, vậy Zeta đưa em đi nhé! - Vivian lập tức cười khanh khách rồi chạy ra chỗ xe của anh được đỗ ở ngoài, Victor cắn răng nhìn xung quanh rồi vượt mặt đầy bất lực, trước khi đi chỉ biết dặn dò mọi người trong tổ chức phải tập luyện cẩn thận.

Anh nỗ mảy, chân đạp ga, tay vịn tay lái, chiếc Mercedes màu bạc lập tức lăn bánh trên con đường rộng thênh thang.

Vivian ngồi tựa lưng vào chiếc ghế phía trước mà trong lòng đầy tự mãn, cô nhanh chóng thở phào một hơi nhẹ nhõm, nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi cô, cô thiên kim tiểu thư của The Python đánh mặt nhìn sang phía anh. Khuôn mặt của Victor vẫn giữ cái vẻ lạnh như băng ấy, ánh mắt anh nhìn thẳng về phía trước, trong suốt cả quãng đường đi đều không hé miệng một lần nào.

Cảm thấy không ưa cái không khí im ắng này, Vivian quay hẳn mặt sang nhìn anh, miệng hé ra định lên tiếng thì bất ngờ anh đã cất giọng trước.

- Em muốn đi đâu? - Ngữ điệu lạnh toát ấy được cất lên từ khuôn miệng của anh.

Vivian ngạc nhiên rồi cũng bật cười đáp trả ngay sau đó, cô thích những khi anh chủ động.

- Đi đâu cũng được, bên anh là được. - Cô bé đưa đôi mắt tinh nghịch ấy mà nhìn anh, ngữ điệu nhí nhảnh, bông đùa ấy khiến anh phát mặt.

- Vậy tôi đưa em về. - Anh thờ dãi chán trường.

- Không! - Vivian lập tức phản pháo rất mãnh liệt, cô gái trẻ như nhảy dựng lên khi nghe anh nói vậy, bất chợt buột miệng.

- Mình đi siêu thị... đi siêu thị đi! - Cô bé lúng túng lên tiếng phản pháo.

Victor liếc mắt nhìn Vivian mà lặng lẽ phóng chiếc xe trên đường. Cả một quãng đường tiếp theo này lại bị một sự im lặng tới gai người bao phủ.

Bản thân không thể chịu thêm một giây phút nào nữa bởi sự im lặng là thứ mà cô bé này ghét nhất, Vivian trở thành người mở đầu bằng một câu hỏi vô tư hồn nhiên nhưng đủ khiến Victor cảm thấy khó xử.

- Nè... "chị dâu" là ai vậy? - Vivian lúng túng hỏi nhỏ, bất giác đánh đôi mắt ngơ ngác nhìn sang anh.

Victor chợt nhìn sang cô bé trong chớp nhoáng với vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi vẫn lấy lại được vẻ lạnh lùng vốn có.

- Đừng có nghe chúng nó nói linh tinh.

Vivian lập tức bĩu môi, ánh mắt dè dặt nhìn anh mà thầm nghĩ: "Gi mà nói linh tinh cơ chứ? Rõ ràng là có thì mới có cái danh "chị dâu" đó chứ! Trời ạ... tính làm mình tò mò đến chết sao...?!"

- Được rồi, em sẽ không hỏi về danh tính chị ta nữa. - Cô hất giọng đầy vẻ giận dữ, tuy nhiên bản thân vẫn không ngừng tò mò.

- Vậy... chị ta là người như thế nào vậy? - Vivian lại tiếp tục dùng đôi mắt long lanh mà to tròn ấy nhìn anh, giống như đang trông đợi điều gì đó.

Victor liếc mắt nhìn cô bé ngốc nghếch kia mà lòng thầm cảm thấy nản chí, nhưng nhìn bộ dạng tò mò tới mức "thâm thương" như vậy của cô bé, anh như tự buột miệng ra từ lúc nào.

- Tốt bụng một cách ngu ngốc. - Anh thẳng thừng đáp trả mà không cần suy nghĩ gì.

Vivian chợt dạ, mắt mở to nhìn anh, cô bé khá ngạc nhiên khi thấy thái độ thân thiện cùng với sự bộp chộp trong câu trả lời của anh.

- Ừm... vậy hai người... là gì của nhau vậy? - Cô bé dường như vẫn chưa thỏa trí tò mò, liền ậm ừ hỏi tiếp.

Victor mở to mắt mà ra vẻ đăm chiêu, cũng không có một câu trả lời nào được thốt lên, Vivian vẫn một mực chờ đợi, phải chăng anh không muốn trả lời?

Một tay anh đặt lên vô lăng, tay kia thì cúi trở vào cửa sổ, bàn tay chống lên trán mà ngẫm nghĩ, không phải anh không muốn trả lời, mà là không thể trả lời.

Hai con người một nam một nữ ăn chung, ở chung, thậm chí còn "ngủ" chung theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Erena luôn quan tâm, lo lắng cho anh. Còn nếu nói Victor không quan tâm cô thì cũng không phải, chỉ là theo một cách khác. Không phải tình yêu, vậy có phải tình bạn?

- Tôi không biết. - Victor trả lời với giọng trầm xuống, lạnh tanh.

Vivian nhìn anh mà lại bĩu môi, trả lời kiểu này là sao? Muốn né tránh sao? Nhưng thái độ thì không có vẻ như vậy...

- Tôi đã nói chuyện đời tư của tôi em đừng có can dự vào mà. Im lặng đi. - Victor tiếp tục nói một câu mang tính "phủ đầu" sự tò mò của Vivian khiến cô giật bắn mình mà chỉ biết im lặng.

Họ đã tới Manhattan từ lúc nào, các con phố, ngõ ngách lại trở nên quen thuộc với anh, tuy nhiên Victor lại đưa Vivian tới siêu thị mà anh quen nhất, một siêu thị chỉ cách nhà anh có vài con phố, đúng như ý muốn của cô tiểu thư ấy.

Cánh cửa tự động mở sang hai bên, họ cùng nhau bước vào, Vivian nhanh chân chạy ra lấy chiếc xe đẩy, sánh bước bên anh trông rất xứng đôi.

Cảm xúc của cả hai hoàn toàn trái ngược nhau, Vivian thì nhí nhảnh, coi bộ rất vui vẻ khi được đi bên anh như vậy, luôn dành cho anh những cái nhìn trìu mến và tình cảm nhất. Còn anh thì ngược lại, vẻ chán nản, lạnh tanh hiện rõ trên gương mặt anh, là anh bị ép buộc chứ đâu có tự nguyện.

Họ đi tới khu đồ đông lạnh, Vivian chậm rãi nhìn kỹ càng từng món đồ đang được đặt trong tủ đá, nhìn những viên chả cá ngon lành mà lại cảm thấy thèm, nhưng có quá nhiều loại khác nhau rất khó để có chọn lựa, cô bé liền vòng tay vào tay Victor mà kéo lại gần.

- Zeta, coi này! Chọn cái nào giờ? - Cô chỉ tay vào những gói chả cá được đóng gói cẩn thận, chốc chốc lại ngược lên nhìn anh.

- Sao tôi biết được. - Victor đưa mắt nhìn xuống chúng với vẻ hờ hững, lạnh nhạt, trả lời cho qua.

- Erena, em lau chỗ khu đồ đông lạnh đi nhé! - Một nữ nhân viên quét dọn nói với cô.

- Dạ. - Erena gật đầu nghe theo rất lễ phép, cô ăn mặc một bộ đồng phục của nhân viên quét dọn, trên đầu quấn một chiếc khăn vải nhỏ, miệng đeo

khẩu trang, trên tay cầm chiếc chổi lau nhà.

Cô bước từng bước thong thả từ khu rau sạch ra khu để đồ đông lạnh, bất chợt nhìn về phía đối diện, cách cô khoảng 2 dãy tủ đông lạnh, mà cảm thấy ngạc nhiên vô cùng.

Người đàn ông trẻ với bộ vest lịch lãm ấy, dáng người, khuôn mặt ấy không thể nhầm với ai. Là Victor, chính xác là anh rồi.

Erena tiếp tục nhướn cổ nhìn tiếp, một cô gái trẻ đang đứng cạnh anh, họ đứng rất sát nhau, cười cười nói nói coi bộ rất vui và thân mật, bất chợt lòng ngực bên trái của cô cảm thấy nhói lên một cái, trong chốc lát cảm thấy chạnh lòng.

Cô luôn mơ mộng về một viễn cảnh như thế, nhưng để tưởng tượng ra hình ảnh anh trực tiếp làm những chuyện bình thường như đi siêu thị thế này thì thật khó bởi trước giờ cô chưa từng thấy. Nhưng giờ thì tận mắt thấy rồi, thật dễ hình dung, nhưng là lại cùng với người con gái khác.

- Cái con tôm đó nhìn buồn cười ha? - Vivian cười khúc khích khi cứ nhìn vào hình con tôm được in trên bao bì của một mặt hàng mà cười khúc khích, khiến Victor bất giác mà bật cười theo.

Bất chợt cảm thấy có một ánh mắt nào đó đang nhìn thẳng vào mình, Victor lập tức chau mày và ngẩng mặt lên, đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, chỉ thấy một nhân viên quét dọn quay lưng lại với anh đang lau sàn ở cách đây vài mét. Anh cũng nghi ngờ nhưng cũng bỏ qua.

Erena quay lưng lại với anh, bàn tay nhỏ bé cầm chặt lấy cán chổi, ép vào khuôn ngực nhỏ bé, cô lặng lẽ hít một hơi thật sâu rồi thở ra từ từ, cô không muốn nhìn thấy anh ở bên người con gái khác... Thật sự không muốn thấy...!

- Erena, em lại chỗ kia lau đi, để chị lau chỗ này! - Một nữ nhân viên quét dọn nói với cô, tay đồng thời chỉ ra chỗ mà anh đang đứng.

Erena đưa mắt theo hướng ngón tay của cô gái ấy, trong lòng bỗng thấy khó xử.

- Ồ... nhưng mà... - Erena lúng túng nói với cô gái kia nhưng cô không nghe.

Erena xị mặt xuống đầy khó khăn và buồn bã, từng bước chân tới đó mà nặng trĩu lại.

Trước mắt cô lúc này là bóng lưng của hai người ấy, Erena không muốn đối mặt với, lập tức cúi gằm mặt xuống mà lau sàn.

Cứ mỗi lần kéo chổi, khoảng cách giữa cô và họ lại gần hơn, chẳng mấy chốc đã lau tới ngay dưới chân anh và cô gái ấy.

Mùi nước hoa nam tính này vẫn luôn làm cô cảm thấy dễ chịu, Erena lặng lẽ hít nhẹ mùi hương ấy mà trong lòng như dịu bớt phần nào, trong chốc lát đã vô tình xao nhãng.

Chiếc chổi ướt và bẩn ấy vô tình chạm vào chân Vivian khiến cô bé nhảy căng lên, quay ngoắt lại phía sau mà lên giọng gắt gỏng.

- Đây chị kia, làm gì vậy?! - Vivian lớn tiếng, trừng mắt nhìn Erena.

Erena búng tỉnh, lập tức cúi gằm mặt xuống mà luôn miệng xin lỗi.

- Dạ tôi xin lỗi! Xin lỗi quý khách rất nhiều! - Erena lúng túng nói xin lỗi cô bé rồi lập tức quay lưng bỏ đi chỗ khác.

Nghe cái giọng quen thuộc ấy được cất lên, Victor chau mày rồi ngoái đầu từ từ nhìn về phía sau, dáng người nhỏ nhắn, thanh mảnh của người con gái hết sức thân quen ấy đang đi xa dần, lúc này anh mới nhớ ra rằng đây là nơi cô làm việc.

Vivian cúi kinh một lúc rồi cũng kéo Victor đi chỗ khác. Sau khi mua một số đồ dùng cần thiết cũng như những món ăn mà cô yêu thích ở trong siêu thị, cô tiểu thư của The Python đã nhờ Victor đưa đi mua quần áo tại các cửa hàng cao cấp, cho tới khi cả hai tay đều không thể xách thêm túi, Vivian mới nhờ anh đưa về nhà.

Victor mang những chiếc túi đựng đồ hàng hiệu từ trên xe xuống cho cô bé. Vivian đứng trước cổng nhà, trên tay xách vài túi đồ, dưới chân vẫn còn rất nhiều. Cô ngược đôi mắt long lanh lên nhìn anh kèm theo nụ cười mỉm dễ thương ở trên môi. Victor đứng trước mặt cô mà hai tay đút vào túi quần rất trang nghiêm, vậy đây là lúc tạm biệt rồi.

Anh quay lưng bước đi, bất chợt bị lời nói của cô níu chân lại.

- Khoan đã. - Cô bé hát giọng, Victor từ từ ngoái người lại phía sau.

Cô bé cầm vài chiếc túi trên tay, tay mở túi ra mà nhìn vào trong vài ba lần, đôi lúc có mím môi đầy ngẫm nghĩ nhưng rồi cũng dứt khoát ngẩng mặt lên, hai tay cầm những chiếc túi hàng hiệu ấy mà đưa về phía trước.

- Cái này... là cho chị ta. - Cô bé nói với vẻ lấp bắp rồi quay mặt đi chỗ khác đầy vẻ ngượng ngùng.

- Chẳng phải em vừa mới mua chúng sao? - Victor chau mày đồng thời nghiêng đầu hỏi cô với đầy hoài nghi.

- Thì vừa mới ngắm lại, thấy không thích nữa... Nếu anh không đem về cho chị ta xài hộ thì em sẽ vứt đi. - Vivian nói với giọng cáu kỉnh.

Victor thâm cười trong lòng bởi cái vẻ ngốc nghếch ấy của cô thiên kim tiểu thư.

- Chị ta? - Victor giả vờ không biết.

- Anh không cần làm cái vẻ như không hiểu gì hết như vậy, em đã nghe về chị ta từ người của anh rồi. - Vivian bịu môi đầy cáu kỉnh.

Victor đánh mặt nhìn sang chỗ khác rồi bất giác bật cười.

- Đáng chị ta mạnh hơn hay dày hơn em thì em không biết... Anh cầm lấy thì cầm không thì thôi, dù gì em cũng không thích mấy thứ này nữa... - Cô nói làm bầm trong miệng.

Nói rồi Vivian dúi những chiếc túi ấy vào tay anh rồi thẳng thừng quay lưng bỏ đi. Victor cúi mặt nhìn những túi đồ mình đang cầm trong tay mà miệng nhếch mép cười.

- Cảm ơn em. - Anh nói vọng về phía cô.

Vivian ngoái đầu lại cười mỉm một cái rồi cũng bước thẳng tiếp, trong lòng thầm nghĩ: "Là em phải cảm ơn chị ta mới đúng. Cảm ơn, vì đã chăm lo cho anh tối ngày."

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Dịu dàng hơn trước..

Đồng hồ chỉ 5 giờ chiều, ca làm của Erena đã kết thúc, cô thay quần áo rồi rời khỏi siêu thị.

Không khí lúc chiều chiều rất dễ chịu, mát mẻ, đôi lúc một vài con gió thoảng qua hết sức nhẹ nhàng, đem lại cảm giác êm dịu.

Erena mở chiếc điện thoại ra và bắt taxi tới địa chỉ mà Victor đã nhắn cho cô từ lúc sáng, nhìn tên anh hiện lên trên màn hình điện thoại mà lòng cô lại cảm thấy đau thật đau.

Victor trở về nhà sau một chuyến đi dạo quanh Manhattan cùng với tiểu thư của The Python, hai tay anh xách thật nhiều những túi đồ hàng hiệu mà bước qua cánh cửa.

Ngôi nhà tối om và im lặng vô cùng bởi Erena chưa về, anh bước nhẹ lên phòng cô rồi đặt những chiếc túi lên trên giường, sau đó liền trở về phòng và sắp xếp những đồ dùng cần thiết cho nhiệm vụ lần này, 6 giờ sáng mai là đã khởi hành rồi.

Anh quyết định tắm rửa sạch sẽ xong mới đi, dòng nước từ vòi hoa sen chảy từ trên xuống đỉnh đầu anh, chảy xối xả, cả người anh ướt nhẹp, từng giọt nước lăn dài trên làn da rám nắng mạnh mẽ của anh.

Chiếc khăn được anh cuốn ngang hông, thân hình mạnh mẽ cường tráng của anh ẩn hiện mờ ảo qua tấm gương bám đầy hơi nước, Victor dùng tay lau mặt gương, hai tay dùng nước vuốt nhẹ mái tóc rồi chỉnh lại rất chần chừ.

Anh cầm chiếc điện thoại trên tay rồi bấm gọi cho Erena, nhưng điện thoại của cô đã tắt, Victor đưa mắt nhìn xuống màn hình điện thoại của mình rồi khẽ nhả mặt.

***

Erena đứng trước cửa một ngôi biệt thự nhỏ, tay giơ lên mà bấm vào nút chuông nhỏ nằm bên cạnh cánh cửa.

"Kính coong", tiếng chuông vang lên, Erena đứng chờ một lúc, cánh cửa cuối cùng cũng được mở ra, trước mặt cô là một cô gái trẻ trong một bộ trang phục hầu gái.

- Erena! - Cô gái trẻ ấy vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Erena.

- Chị Mỹ Anh. - Erena nhẹ nhàng cúi đầu chào rất lễ phép, trên môi nở nụ cười triu mến nhẹ nhàng.

- Cô vào đi. - Mỹ Anh liền mở to cánh cửa và mời Erena vào nhà, cô tiến bước vào phía trong.

Erena bước vào phòng khách, một người phụ nữ trẻ đang ngồi trên chiếc sofa, tay nhâm nhi một ngụm trà. Người phụ nữ ấy ngẩng mặt lên khi nghe tiếng chân người bước vào, lập tức thể hiện sự ngạc nhiên trên nét mặt.

- Erena! Ngồi đi. - Vị phu nhân chỉ tay vào chiếc ghế đối diện mình.

Erena ngồi xuống với gương mặt vô cùng hứng khởi, Mỹ Anh từ trong bếp hỏi vọng ra.

- Cô có muốn uống chút trà không?

- Nếu có thì tốt quá! - Erena đáp trả lại rất vui vẻ rồi ngay sau đó đưa mắt nhìn sang vị phu nhân đang ngồi đối diện mình.

- Tôi vừa mới tan làm nên tiện đường vòng qua đây thăm phu nhân luôn! - Erena cười tươi nhìn cô, nụ cười nở rộ trên môi cô thật hồn nhiên.

- Tan làm? - Trinh phu nhân khẽ chau mày, ngờ ngợ ra điều đó.

- À vâng. Nhân viên quét dọn tại siêu thị. - Erena nhún vai trả lời với giọng ngại ngùng.

Uyển Nhi liền cười mừng cho cô, giọng cũng trở nên bất ngờ khi cất tiếng hỏi.

- Victor đồng ý cho cô đi làm rồi sao?

Erena ậm ừ khó xử rồi cũng cười trừ mà gật đầu. Lúc này mới lại đưa mắt nhìn lên Uyển Nhi, người cô gầy gộc, xanh xao và thiếu sức sống vô cùng.

- Phu nhân vẫn ổn chứ? Nhìn phu nhân gầy quá! - Cô gái trẻ thốt lên.

- Vẫn ổn mà. - Trinh phu nhân cười nhẹ nhàng, tay nâng tách trà lên mà nhấp một ngụm.

Mỹ Anh mang trà lên và đặt trước mặt, mời Erena uống, sau đó lập tức ra đứng cạnh Uyển Nhi.

- Cô vẫn ổn chứ? - Uyển Nhi nhẹ nhàng hỏi han cô, giọng điệu ấm áp vô cùng.

- Dạ vâng. - Erena cười đáp trả.

- Còn Victor? - Uyển Nhi lại tiếp tục.

Nhắc tới Victor, trong đầu Erena lại hiện lên những hình ảnh ấy, thật sự chẳng vui vẻ chút nào, cô cũng không muốn bản thân mình lại tự gọi nhắc sâu hơn nữa nên chỉ ậm ừ trả lời cho qua.

- Anh ấy vẫn ổn. - Erena cười gượng gạo qua loa.

Nhưng y như lời Victor đã nói, Erena thật sự không thể nói dối, cô không giỏi nên cái vẻ gượng gạo và giả tạo này nhanh chóng bị Uyển Nhi nhận ra dễ dàng.

- "Hai người" vẫn ổn chứ? - Trinh phu nhân chau mày hỏi cô.

Erena lúng túng, hai bàn tay cọ vào nhau, các ngón tay đan xen lại, sự khó xử đang thể hiện rõ trên nét mặt của cô.

- Cô luôn có thể tâm sự với ta nếu cô muốn mà, Erena? - Vị phu nhân cất giọng nhẹ nhàng mà dịu dàng.

Erena bỗng chốc lại cảm thấy thoáng buồn, những hình ảnh thân mật của hai người kia lại hiện lên một lần nữa trong đầu cô, lồng ngực cô thắt lại rất đau, hơi thở cũng trở nên nặng nhọc.

- Mọi tình đầu của phu nhân... có dễ dàng không...? - Erena cất giọng một mõi hỏi nhỏ.

Trinh phu nhân ngạc nhiên nhìn thẳng vào người con gái đang ngồi đối diện mình, tay cầm tách trà liền đặt nhẹ nó xuống mặt bàn, ngữ điệu cất lên hết sức nhẹ nhàng.

- Ừm... không hẳn. - Uyển Nhi ra vẻ suy tư một hồi rồi cũng đáp lời ngay sau đó.

Erena ngạc nhiên, một người tài sắc vẹn toàn như vị phu nhân đang ngồi trước mặt cô đây mà cũng có mõi tình không được hoàn hảo sao? Ấy vậy mà trước giờ cô vẫn nghĩ chỉ cần có tài có sắc là có được mọi thứ.

- Vậy tôi có thể hỏi... chuyện gì đã xảy ra không? - Erena tiếp tục hỏi khi lòng chợt cảm thấy tò mò.

- Erena, chẳng phải ta đã nói rằng cô rất giống ta hay sao? Chúng ta rất giống nhau trong nhiều chuyện đấy! - Uyển Nhi nhếch đôi môi mỉm cười lên mà

cười mỉm.

Cô gái với mái tóc màu nâu vàng vẫn ngồi lặng thinh trên ghế, cô giương đôi mắt màu xanh dương lên nhìn người góa phụ ngồi trước mặt mà như rất mong đợi câu trả lời.

- Mọi tình đầu của ta là một người trong xã hội đen, gia thế cũng không có gì đặc biệt, hơn nữa lại vô tâm vô cùng. - Vị phu nhân nói mà ánh mắt như đang nhớ nhung tới hình bóng ấy.

Erena giật mình khi nghe thấy vậy, quả thật... rất giống.

- Không lẽ... là người chồng đã khuất của phu nhân ư? - Erena tròn tròn mắt, ngập ngừng hỏi lại người đàn bà kia với vẻ ngạc nhiên.

Uyển Nhi mỉm cười nhẹ, nhâm nhi một ngụm trà mà cười tủm tỉm. Erena nhìn vậy mà trong lòng thầm cảm thấy ngưỡng mộ, tuy nhiên trong lòng cũng có phần cảm thấy đau nhói. Tình đầu của họ như vậy, còn tình đầu của mình...

- Tình đầu luôn là thứ tình cảm mãnh liệt, ngọt ngào và hằn sâu trong trí óc ta lâu nhất. Đó là lí do ta yêu anh ấy đến vậy. - Đôi mắt của Uyển Nhi trở nên nặng trĩu, nhưng cũng rất dịu nhẹ nhàng, khoe môi cô nhếch lên, một cảm giác thật ấm áp khi nhắc về người mà cô yêu thương nhất đời.

Erena nhìn cô với ánh mắt khâm phục, ghen tị.

- Nhưng nó chẳng dễ dàng đâu, cuộc tình nào chẳng có khó khăn. Nếu cô cố gắng vượt qua được những cái khó khăn, cảm dỗ ấy thì hạnh phúc sẽ đến sớm thôi mà. - Uyển Nhi mỉm cười ôn nhu nói với Erena như đang thăm động viên cô gái trẻ.

Erena lặng lẽ lắng nghe rồi cũng dần thấm nhuần cái lời động viên ấy.

Trời trở tối, giờ là 6 giờ 30, Erena bất giác giật mình, cô phải về nấu bữa tối nữa, mãi nói chuyện quên hết cả giờ giấc rồi! Erena nhanh chóng xin phép 2 người phụ nữ kia rồi ra về.

Cánh cửa nhà được mở ra, Erena nhanh chóng cởi giày, cất lên giá, vội vã chạy vào trong nhà. Cô đưa mắt nhìn sang phòng khách, một người đàn ông trẻ ngồi vắt ngang chân trên chiếc sofa rộng, mắt nhìn chăm chú vào chiếc tivi màn hình phẳng ở trước mặt.

- Anh muốn ăn gì trong bữa tối? - Erena cất giọng hỏi anh, một tay nhanh chóng đeo chiếc tạp dề vào mà xấn tay áo vào bếp.

Victor khẽ liếc mắt nhìn ra bóng lưng của cô gái ấy, trong đầu lặng lẽ điều nghĩ gì đó.

- Tôi không muốn ăn. - Victor cất giọng lạnh lùng khiến Erena ngạc nhiên, ngoài đầu lại nhìn anh với đôi mắt tròn xoe.

Victor lặng im một hồi, mắt vẫn nhìn thẳng về phía màn hình tivi, về mặt dường như không để tâm đến điều gì.

- Còn đau bụng không? - Victor cất giọng nhẹ nhàng, tuy nhiên ánh mắt vẫn hướng thẳng về phía trước khiến Erena giật nảy mình, mắt mở to nhìn anh, phải mất một lúc chờ người ra thì cô mới có thể trả lời câu hỏi của anh.

- À... nó cũng đỡ rồi ạ. Dù gì cũng 3-4 ngày rồi mà... - Giọng cô nhỏ dần, cảm xúc trong cô giờ đây trở nên vô cùng hỗn loạn.

Victor nhẹ vờn vai một cái rồi thờ dài, cất tiếng lạnh băng.

- Thay đồ đi, ra ngoài ăn.

Victor thật kì lạ, luôn khiến Erena cảm thấy khó hiểu, hết lần này đến lần khác, thay đổi nhanh như chong chóng...

Erena cởi bỏ chiếc tạp dề rồi nhanh chân chạy lên cầu thang, cô bước vào căn phòng của mình rồi bật công tắc đèn, bất chợt cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy một đồng tử đựng đồ mới mua được đặt trên giường cô. Erena ngỡ ngàng tiến lại gần, trong đó đầy những bộ quần áo, váy, ví mới toanh. Cô thò tay vào mà lấy ra một chiếc váy, ánh mắt cô dán chặt vào nó, trong lòng bỗng cảm thấy xôn xao, bất giác hai tay cô ôm chặt chiếc váy vào lòng mình, cô thật sự rất hạnh phúc.

Sau khi thay đồ và trang điểm nhẹ, Erena bước xuống cầu thang, cô diện trên người một chiếc váy xòe ngang đầu gối màu be, hai dây váy mỏng manh vắt ngang bờ vai trắng nõn nà của cô. Mái tóc màu nâu vàng của cô được uốn xoắn nhẹ, chiếc ví da màu đen cô cầm trên tay như điểm nhấn của bộ đồ.

Victor đã đứng chờ cô ở dưới chân cầu thang, anh ngao ngán nhìn xung quanh, khi nghe tiếng bước chân, anh đưa mắt nhìn cô bước xuống. Hai mắt anh mở to, đôi mắt màu nâu sẫm ấy nhìn cô không rời, trong phút chốc anh bỗng cảm thấy trong lòng xao xuyến, bộ váy này Vivian cũng đã thử và nhờ anh xem thử có đẹp không. Lúc đó Vivian trông cũng thật đẹp, nhưng giờ đây nhìn Erena mặc nó, anh cảm thấy như chiếc váy này sinh ra chỉ để dành cho Erena, nó hơi rộng so với người cô một chút nhưng vẫn không thể làm giảm đi vẻ đẹp của cô mà còn ngược lại.

Tối hôm đó, họ cùng nhau ra ngoài tận hưởng một bữa tối thật ấm cúng và ngon miệng, cũng lâu rồi họ không cùng nhau ra ngoài ăn như vậy.

Trở về nhà với một tâm trạng thoải mái sau một ngày làm việc mệt mỏi, sau bữa ăn, họ có cùng nhau tản bộ ra một công viên gần đó, ngồi nghỉ ngơi và hít thở không khí để cho thoải mái rồi mới về nhà.

Ai cũng trở về phòng của người này, cách nhau một bức tường. Erena chán nản, không ngủ được nên đành nằm nghịch điện thoại tới tận hơn 11 giờ. Bất chợt chiếc điện thoại của cô rung lên, Erena ngạc nhiên, cũng cảm thấy khó hiểu khi đó là tin nhắn từ Victor, người đàn ông đang nằm ngay bên kia bức tường.

"Ngủ chưa?" Dòng tin nhắn của Victor hiện lên ngay giữa màn hình của Erena. Cô ngạc nhiên nhưng cũng gõ câu trả lời rồi gửi cho anh.

"Em chưa."

"Sang đây."

Erena ngạc nhiên, bất giác ngồi bật dậy, chân cũng vô thức mà bước xuống giường, xô chân vào chiếc dép bông đi trong nhà, từng bước chân khể đi sang phòng anh.

Cánh cửa phòng anh mở ra, cô nhìn vào trong, phòng tối om, chỉ có ánh trăng chiếu từ ngoài vào giúp cô dễ dàng nhìn thấy đường đi.

- Lại đây, nằm xuống. - Giọng Victor trầm trầm cất lên đầy ảm áp.

Erena ngại ngùng khi nghe vậy, không rõ anh muốn làm gì, nhưng cơ thể này dường như đã quá quen với việc phải nghe theo lời anh.

Cô đến bên giường, từng chân từ từ nhấc lên, cuối cùng cô cũng nằm xuống bên cạnh anh, vì ngại ngùng mà cô nằm quay lưng lại với anh, không nói một lời.

Victor đưa mắt nhìn cô, mùi hương đặc trưng từ cơ thể cô phả nhẹ vào mũi anh, nó nhẹ nhàng, dễ chịu vô cùng.

Bất chợt anh vòng tay ôm lấy eo cô, bàn tay to lớn, ảm áp của anh đặt nhẹ lên bụng cô và xoa nhẹ. Erena giật mình, cất tiếng nhẹ nhàng.

- Victor? Sao lại... - Cô ấp úng.

- Xoa bụng cho. - Giọng anh thật dịu dàng, ảm áp. Anh nằm sát vào cô hơn, mũi cũng chạm vào gáy cô khiến cô nổi nhẹ da gà.

"Sao tự dưng lại... Victor...?" Erena bối rối mà cũng ngại ngùng vô cùng, Victor bỗng chốc lại có hành động như vậy với cô. Lúc thì anh đưa cô lên tới tận thiên đường, lúc thì lại đẩy cô xuống tận đáy địa ngục. Người đàn ông này rốt cuộc muốn cô phải làm sao?

Erena một tay đặt nhẹ lên mu bàn tay của người đàn ông ấy, so với tay anh thì tay cô thật bé nhỏ. Miệng cô thầm cười tủm tỉm, trong lòng hạnh phúc như đang trào dâng tới từng ngõ ngách trong cơ thể. "Anh bây giờ đối với em, có lẽ đã dịu dàng hơn trước nhiều rồi..."

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thầm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Mất tích

Thời gian cứ dần trôi, mối quan hệ của Erena và Victor cũng dần trở nên tốt hơn, cũng chẳng rõ vì sao, mà Erena cũng chẳng bận tâm, bởi cô chỉ cần biết rằng hiện giờ cô đang rất hạnh phúc cùng với người đàn ông ấy.

Tuy nhiên Erena ngây thơ lại chẳng hề hay biết, mọi nhất cử nhất động của cô dạo gần đây luôn bị người khác theo dõi, "hắn" theo chân cô mọi lúc mọi nơi, có lẽ lịch làm việc của cô "hắn" cũng đã nắm rõ trong lòng bàn tay.

Và rồi, cái ngày định mệnh ấy đã đến.

Erena đứng trước cửa, tiễn Victor lên đường như mọi ngày, hôm nay anh đi sớm hơn một chút. Lại là cảnh tượng ấy, cánh cửa nhà đóng lại ngay trước mặt cô, để lại một cô gái trẻ đứng ngơ ngời ra ở đó. Trong một phút chốc, người Erena run lên, một cảm giác thật khó tả vừa truyền vào người cô như một dòng điện. Một cảm giác chẳng lành, thứ cảm giác này.. liệu có phải điềm báo cho một chuyện kinh khủng sắp ập đến không?

Sau khi rửa xong bát vừa dùng bữa sáng, Erena rời khỏi nhà, tay cô dúm chiếc chìa khóa vào chiếc túi xách cô đang đeo trên vai, chân bước thẳng tưng lên đường.

Tuy nhiên, phía sau cô còn có người theo dõi. "Hắn" nấp sau những bức tường của các ngôi nhà ven đường, lặng lẽ đưa mắt giám sát từng bước đi của Erena rồi thông báo qua chiếc điện thoại đang cầm trên tay: "Mục tiêu đang trên đường tới, thực hiện đi."

Erena tiếp tục sai bước trên vỉa hè, đường phố vắng người, cô đi qua một con ngõ hẻm tăm tối, ẩm ướt nằm sau một ngôi nhà cho thuê cũ kĩ.

"Có ai không...? Giúp tôi với!" Tiếng một chàng trai vọng ra đầy khẩn khoản từ trong con hẻm ấy. Erena đứng khựng chân lại, vênh tai lắng nghe một lần nữa.

"Có ai không?! Giúp tôi!" Tiếng chàng trai ấy tiếp tục cất lên đầy đau đớn.

Erena ngơ ngác nhìn xung quanh, không một bóng người. Liền vội vàng bước vào con hẻm ấy mà chẳng nghĩ ngợi gì.

- Xin chào? - Cô cất tiếng hỏi, đồng thời đưa mắt nhìn xung quanh. Đi được một đoạn ngắn, cô nhìn thấy một chàng trai trẻ đang ngồi bệt dưới đất nơi cuối con hẻm, khuôn mặt đau khổ ôm chiếc chân trái, dường như nó không thể cử động được nữa. Cô tức tốc chạy tới bên anh ta.

- Cô có thể giúp tôi không? Tự dưng có chậu hoa rơi từ trên tầng xuống, tôi né không kịp, nó rơi vào đúng chân tôi. - Anh ta đau đớn ôm chiếc chân trái.

Erena đưa mắt nhìn sang dưới đất bên cạnh anh ta, đúng là có một chậu cây đã vỡ, đất rơi cả ra ngoài, mảnh vỡ rơi xung quanh.

- Tại sao anh lại vào đây vậy?! Nơi đây ít người lại còn ẩm ướt thế này, nếu không may có tôi đi qua thì anh biết phải sao đây?! - Erena luống cuống nói với anh, đồng thời lục tìm chiếc điện thoại trong túi cùng với sự cuống quýt.

- Con mèo nhà tôi chạy ra ngoài, tôi phải đuổi theo, lại vội quá quên không mang điện thoại... - Anh ta lấp bắp cúi gằm mặt xuống, có lẽ cái chân vẫn chưa đỡ đau.

Erena rút chiếc điện thoại ra, vì cuống nên tay bấm các nút cũng không được nhanh.

- Đừng lo, tôi gọi cấp cứu cho anh ngay đây. - Cô trấn an anh ta bằng giọng nói nhẹ nhàng.

- Không cần, tôi không đau nữa. Và tôi cũng bắt lại được con mèo ấy rồi. - Anh ta dứt lời rồi đưa một miếng khăn lên bịt mũi, tay còn lại dùng ngón trỏ để bật nắp chiếc nhẫn đang đeo ở ngón tay cái lên, một mùi hương tỏa ra, thơm thơm nhưng khiến người khác choáng váng.

Erena bất giác giật mình, cô tròn to mắt rồi rơi điện thoại, quay lưng bỏ chạy. Nhưng chỉ được một hai bước, mùi hương ấy đã được cô hít vào trong một giây phút mất cảnh giác, đầu óc cô quay cuồng, choáng váng, bỗng chốc ngã phịch xuống đất, hai mắt nhắm nghiền. Lúc này cô đã chìm vào giấc ngủ.

Hắn ta đứng dậy, chân bước đến gần cô rồi dùng hai tay bế cô lên, bất chợt có người đi qua, nhìn hắn ta với ánh mắt khó hiểu và một chút hoài nghi.

- Ôi cái mùi rượu này! - Hắn ta nhìn xuống cô gái đang được bế trên tay, hai mắt nhắm nghiền lại. Nói với về khó chịu.

Người qua đường thấy thế cũng không nói gì, cũng không nghĩ ngợi gì thêm, chỉ lẳng lặng bước qua.

Sau khi thoát khỏi mối nghi ngờ trong chớp nhoáng của người khác như vậy, đồng thời phải chờ họ đi xa hẳn rồi, hắn mới dám ló mặt ra khỏi con hẻm, phải đảm bảo không có ai xung quanh, hắn mới nhét Erena vào cốp xe của chiếc xe đậu gần đó rồi đóng lại, vòng lên đằng trước và khởi động xe.

Chiếc xe lăn bánh lên đường, chiếc điện thoại của Erena vẫn nằm dưới đất, sâu trong con hẻm ẩm ướt, hiếm người qua lại.

Chiếc xe dừng lại trước một xưởng gỗ đã bỏ hoang nằm ngoài một vùng ngoại ô. Hắn ta bước xuống xe, mở chiếc cốp ra và lấy người con gái ấy ra ngoài. Hai tay hắn bế cô bước vào xưởng gỗ, bóng tối bao phủ xung quanh.

- Thả cô ta xuống. - Một giọng nữ cất lên trong bóng tối. Hắn ta nghe theo, rồi liền thả cô ngã bịch xuống đất.

Người phụ nữ ấy bất ngờ bật đèn lên, tiến từng bước lại gần, khuôn mặt xinh đẹp liền toát lên vẻ giận dữ, oán hận khi nhìn thấy cô gái trẻ đẹp kia nằm dưới đất.

- Người của Phúc Thạch cũng khá phết nhỉ, nhanh gọn phết. - Cô ta cất giọng khinh khỉnh.

- Cũng may là cậu ta mới vào, nên Erena mới không biết mặt, nếu là chúng tôi thì có lẽ đã không thành công rồi. - Tiếng một chàng trai khác vọng lên từ phía xa, dần dần bước gần tới đây, đưa mắt nhìn xuống cô gái đang nằm dưới đất, trong lòng cảm thấy chút áy náy, nhưng cũng đành gạt bỏ đi.

- Cô định làm gì cô ấy? - Chàng trai vừa xuất hiện kia liền lên tiếng hỏi cô.

- Trong lần làm việc chung với Phúc Thạch này, ông ta đã cho tôi mượn người, tôi là người cầm quyền ở đây. Các cậu chỉ việc làm theo lệnh của tôi, không được thắc mắc thêm gì. - Angela lên giọng, gương đôi mắt khinh bỉ nhìn các chàng trai kia.

Các chàng trai cũng chỉ gật đầu lắng nghe rồi cũng không nói gì thêm.

Angela dùng chân đá nhẹ vào người Erena, cô gái trẻ dù bị đá nhẹ nhẹ vào bụng vẫn không tỉnh giấc.

- Thuốc mê của Mike lúc nào cũng là tốt nhất. Hẳn thật ngu mà, ta lấy đi một chút cũng không nhận ra. - Angela lẩm bẩm, thầm cười khẩy khi nhớ đến đồng nghiệp cũ của mình tại The Demons.

- Treo cô ta lên cho tôi. - Angela lớn giọng ra lệnh, các chàng trai liền nghe theo, họ đỡ Erena dậy rồi dùng dây thừng trói hai tay cô ra sau, buộc vào một sợi dây rồi treo cho cô đứng thẳng dậy.

Erena vẫn chìm sâu vào trong giấc ngủ, cô gục đầu xuống, mái tóc rũ rượi che kín mặt. Angela đến gần, dùng tay nhắc cằm cô gái trẻ lên, khuôn mặt kiêu kiêu lấp ló sau mái tóc màu nâu vàng.

- Nhanh tỉnh dậy đi nào con đi, nhiều trò vui đang chờ mày đây. - Cô ta thì thầm vào tai của cô gái trẻ, thốt lên những lời nói ấy với giọng điệu ác độc, gian manh.

Victor mở điện thoại lên, giờ là 7 giờ tối nhưng anh dường như vẫn chưa xong việc, cũng không muốn Erena ở nhà chờ mình về mới ăn cơm nên đã nhắc máy gọi điện, nhắc cô ăn cơm trước.

Anh bấm vào tên cô trong danh bạ, điện thoại đổ chuông nhưng không ai nhắc máy, anh gọi lần 2 vẫn vậy. Nghĩ Erena lại giống đợt trước, mãi mê làm việc nhà quá lại để quên điện thoại trên tầng mà không nghe thấy chuông. Vì chủ quan, anh chỉ nhắn cho cô một tin bảo cô đừng chờ cơm.

Đồng hồ điểm 9 giờ, Victor xong xuôi mọi việc và trở về nhà. Anh tra khóa vào cửa rồi mở ra, đôi giày được anh cởi ra và xếp gọn gàng lên giá, từng bước bước vào trong.

Căn nhà trống không, không một bóng người. Victor dùng tay cởi hai chiếc cúc áo từ cổ xuống, khuôn mặt bơ phờ vì mệt mỏi đưa mắt nhìn xung quanh.

Anh đi qua phòng bếp, không có đồ ăn đặt sẵn trên bàn, có lẽ Erena đã nhận được tin nhắn của anh nên đã không chờ cơm. Anh bước lên cầu thang tầng 2, không có một chút ánh điện nào, chẳng lẽ Erena hôm nay lại đi ngủ sớm như vậy?

Victor bất chợt cảm thấy không ổn, liền nhanh chân bước sang phòng Erena.

- Erena? - Anh dùng tay đẩy cánh cửa, không gian căn phòng tối om hiện ra ngay trước mắt. Chiếc giường trống không, chăn gối được xếp gọn gàng ngay ngắn.

Victor lập tức chau mày, hai mắt mở to, anh nhanh chóng rút chiếc điện thoại từ trong túi quần ra và bấm vào tên cô trong danh bạ. Vẻ sốt sắng hiện rõ trên mặt người đàn ông trẻ ấy.

Đầu dây bên kia có đồ chuông nhưng không có ai bắt máy, biết có chuyện chẳng lành, anh lại tức tốc chạy xuống tầng, lấy chìa khóa xe rồi lên đường.

Anh vốn dĩ muốn lái đến siêu thị nơi cô làm việc, nhưng chợt nhận ra rằng mình không hề biết địa chỉ, cũng không nhớ rằng cô nói làm ở siêu thị tên gì. Trong phút giây luống cuống thế này, anh đã quên mất việc mình đã từng gặp cô ở siêu thị lần đó với Vivian. Trong một giây phút ngắn ngủi, Victor đã tự trách bản thân mình sao lại vô tâm với cô đến như vậy.

Tay anh đập mạnh vào chiếc vô lăng, hai hàm răng nghiến chặt. Anh kết nối điện thoại với ô tô, liền bấm số gọi đi.

- Alo? - Tiếng một người phụ nữ trẻ cất lên từ đầu dây bên kia.

- Phu nhân, Erena hiện có ở chỗ cô không? - Anh hỏi với giọng điệu dồn dập, vội vã.

- Không có, có chuyện gì sao? - Vị phu nhân hỏi lại với ngữ điệu nghi ngờ, lo lắng.

- Vậy phu nhân có biết cô ấy làm việc ở siêu thị nào không? - Anh hỏi tiếp, giọng ngày càng trở nên gấp gáp.

Sau khi nhận được địa chỉ từ Trịnh phu nhân, Victor tức tốc phóng xe tới siêu thị nơi Erena làm việc. Lúc này anh mới sực nhớ ra, phải rồi, nơi này mà...

Vừa kịp giờ siêu thị đang đóng cửa, anh bước ra ngoài rồi đóng sập cửa xe, chạy tới chỗ một nhân viên đang đóng cửa siêu thị.

- Cho hỏi... - Anh thờ hờn hờn, người nhân viên quay sang nhìn anh với vẻ ngạc nhiên.

- Có nhân viên nào ở đây tên Erena không...? - Anh hỏi với giọng lo lắng.

Người nhân viên suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

- À có đấy, nhân viên tổ vệ sinh. Mà hình như hôm nay cô ấy không đi làm, thật là, nghỉ cũng không báo một tiếng. - Người nhân viên trả lời.

Victor lo lắng tột độ, hai mắt mở to, trong lòng nổi bất an lại đẩy lên tới đỉnh điểm. Anh thật sự bối rối, cô đang ở nơi đâu?

Erena mơ màng tỉnh dậy, cô ngẩng mặt lên và nhìn xung quanh, nơi đây lạ hoắc, cũ kĩ và bẩn thiu. Phải mất một lúc cô mới nhớ lại chuyện sáng nay, lúc này cô mới ngờ ngợ ra, tất cả chỉ là một cái bẫy.

Cô giãy giụa, hai tay bị trói rất chặt nên không thể làm gì, cô lập tức hét lên.

- Có ai không?! Cứu với!!

- Mới tỉnh dậy mà ồn ào quá đấy. - Một giọng nói cất lên từ khoảng tối phía xa xa kia.

Cái giọng này rất quen, cô ta...

Chủ nhân của giọng nói đó bước gần đến cô, ánh đèn chiếu vào khuôn mặt sắc sảo ấy khiến Erena giật nảy mình.

- Angela?! Ra là cô đứng sau mọi chuyện! - Erena tức tối, hai tay bị trói vẫn cố gắng vùng vẫy.

- Cũng đâu thể một mình ta mà làm được chuyện này. - Cô ta nhếch mép cười khẩy, đưa mắt nhìn sang một khoảng tối gần đó.

Erena cũng đưa mắt nhìn theo, những bóng người dần được lộ ra dưới ánh đèn, có đến khoảng 3-4 người đàn ông trẻ. Erena tròn tròn mắt vì ngạc nhiên, cô không thể ngờ...

- Delta, Kappa, Nu,... sao các cậu... có thể? - Cô rung rung giọng, họ đều là người của V, cô và họ từng có những kỉ niệm bên nhau mà, sao giờ lại...

Họ vẫn lặng thinh nhìn cô với ánh mắt vô hồn, giống như họ đang kìm nén lại cảm xúc của mình.

- Delta... cậu... - Erena ngược đôi mắt to tròn màu xanh biển lên để nhìn người con trai ấy.

- Dù gì cô cũng là người phản bội, cùng một giuộc với hắn. Uống công chúng tôi đã coi cô như người một nhà. - chàng trai ấy cất giọng nói với vẻ hời hợt, vô hồn khiến Erena như sống người lại.

- Một con đi như cô vẫn còn muốn lấy lòng thương từ người khác nữa cơ à? - Angela nói như xỉ vả vào mặt cô.

Erena chau mày, tròn tròn đôi mắt ngược lên nhìn người phụ nữ kia.

- Cô vẫn chưa biết lí do vì sao Victor không thích cô à? Vì cô không bằng nổi 1 con đi như tôi đấy! - Erena gằn giọng lên, ngay lập tức nhận lại một cái tát trời giáng của Angela.

- Mày nói gì cơ?! Được, tao sẽ cho mày toại nguyện, với một con đi như mày thì sẽ mong muốn gì hơn cơ chứ?! - Angela tức tối giơ tay ra hiệu, từ phía cửa bước vào, 3-4 người đàn ông với vẻ bẩn thiu, khuôn mặt nhìn dè tiện, có vẻ không được tử tế.

- Các người muốn tham gia thì cứ việc. - Angela cười khẩy đánh mắt về phía các chàng trai của V rồi quay lưng bỏ đi.

Angela vừa dứt lời, mấy người đàn ông kia liền tiến lại gần Erena, cởi áo, rồi đồng thời cũng cởi thắt lưng ra.

Erena sợ hãi, hai mắt mở to, lắc đầu lia lịa.

Angela bước ra khỏi nơi đó, vẫn có thể nghe rõ tiếng hét của Erena vang vọng ra ngoài. "DỪNG MÀ!!!!"

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Địa ngục

Những tên đàn ông đó bu xung quanh cô như kiến thấy đường, chúng nhìn cô với ánh mắt dơ bẩn, những bàn tay đáng ghê ấy sờ mó trên từng đường cong trên cơ thể cô.

Một tên tay cầm dao, cắt những đường nét nham nhở trên quần áo của cô. Erena tự cảm thấy ghê tởm, thật đáng sợ, người cô run lên, hai tay cố gắng giãy giụa không ngừng.

- Không! Tránh xa ra! Đừng động vào tôi!! Cút đi! - Cô gào thét, cố gắng giựt đứt sợi dây thừng đang trói lấy hai tay mình nhưng dường như không thể.

Những lời cô gào thét như cầu xin, mặc dù có sự chống cự nhưng chẳng thể cản được chúng. Chúng xé toạc những mảnh vải còn sót lại trên cơ thể cô, để lộ ra phần da thịt trắng bóc rất gợi cảm khiến chúng càng thêm hưng phấn. Những ngón tay của chúng ve vãn, mò mẫm trên da thịt cô, Erena run lên, nhả bọt, hai mắt nhắm tịt lại, miệng cô khẽ run lên vì sợ hãi.

- Nhìn nó run lên này, ha ha, càng thêm kích thích. - Một tên cười một cách đê tiện rồi dùng ánh mắt thô thiển để nhìn cô.

Một tên tiếp tục tiến tới gần cô hơn, tay hắn bóp má cô lại, Erena nhắm nghiền mắt, miệng kêu ư ư như muốn kháng cự, đầu cô quay qua quay lại để tránh hắn nhưng không thể.

Hắn dí sát mặt vào với gương mặt kiều diễm của cô, hắn hôn môi cô thắm thiết, thậm chí còn lún lưỡi vào bên trong, tất cả đều như muốn nuốt trọn cô.

Erena vùng vẫy trong vô vọng, chúng vẫn không đoái hoài bận tâm, những tên khác cũng đến gần và hôn, liếm lên da cô, cổ, lưng, bụng đều bị chúng động tới.

Tuy miệng hoạt động nhưng tay chúng cũng không nghỉ ngơi, chúng cởi bỏ bộ đồ lót màu đen của cô ra, cả thân thể cô bị phơi trần ngay trước mặt của khoảng chục gã đàn ông từ trẻ đến già.

Hai chân cô co lại với nhau, che đi phần nhạy cảm ở giữa hai đùi, miệng cứ ư ư như cầu cứu.

Tên kia cũng ngừng hôn cô, lại hôn xuống cổ cô, thậm chí còn cắn cô khiến cô kêu lên đau đớn. Không ngừng, hắn tiếp tục mò xuống ngực cô, liếm láp mãnh liệt. Hắn dùng răng và cắn vào đầu ngực cô, Erena thét lên.

Chúng túm tụm lại, kẻ liếm láp nơi lưng nơi bụng, kẻ nắn bóp, mân mê bầu ngực, kẻ thì ban hai chân cô ra mà mò mẫm vào nơi nhạy cảm.

Erena sợ hãi, gương đôi mắt to tròn đầy đáng thương mà nhìn người của V.

- Làm ơn... cứu tôi... - Giọng cô run rẩy trong sợ hãi.

Họ nhìn cô một lát, tuy nhiên dù gì họ cũng là đàn ông, hơn nữa, V là một tổ chức khắc nghiệt trong việc huấn luyện loại bỏ cảm xúc, không phải ai cũng có thể gạt bỏ những bài huấn luyện ấy để giữ lại được những cảm xúc của chính mình. Họ bước tới gần cô, Erena đã nghĩ rằng họ sẽ giúp, tuy nhiên..

- Nhìn cô thế này, có thằng đàn ông nào mà chịu được? - Họ nói với vẻ vô tâm, thản nhiên mà cùng vào cuộc.

Erena nghe câu nói đó mà trong lòng quặn đau, cô không thể tin rằng những người đã từng gắn bó với mình lại có thể làm chuyện này với cô. Những giọt nước mắt vô thức chảy ra từ khóe mi cô, những tiếng khóc nức lên trong lòng cô, những nỗi đau cô đang phải chịu đựng chẳng thể thoát được ra thành lời.

Chúng xâu xé cô, bóp, đánh vào mông, vào ngực cô khiến cô thét lên đau đớn, những giọt nước mắt vẫn tiếp tục tuôn rơi, không có dấu hiệu dừng lại.

- Không, không! Đừng mà! - Cô khóc nức lên, tiếng hét khàn khàn vì đau đớn.

Càng van xin như vậy chúng càng tiến tới, thậm chí còn tát cô mấy cái đau thấu tâm can, dường như chúng thấy thật ồn ào. Máu từ môi cô rỉ ra, những cái tát của chúng quá đổi mạnh tay đối với một cô gái như cô.

Không dừng tại đó, chúng còn dùng những chiếc thắt lưng của mình để vút vào người cô, từng tiếng đánh vào da thịt kêu lên thật rợn người, những vết đánh cũng hằn đỏ, hiện lên ngày càng rõ rệt trên người cô sau mỗi cái vút.

Một tên tiến lại gần, hai tên hai bên nhấc chân của cô sang hai phía, nơi nhạy cảm của cô bị phơi bày ngay trước mặt chúng, cô gầy gù không ngừng, gào thét trong vô vọng.

- Đừng mà! Làm ơn đi! Xin các người...!

Hắn vẫn không mấy may bận tâm, các ngón tay hắn thọc vào bên trong cô, di chuyển thật mạnh bạo khiến người cô rung lắc, cô hét to hơn, hắn càng mạnh tay. Những âm thanh thô thiển ấy vang lên giữa không gian rộng lớn, thứ nước trong cô bắn tung tóe, hắn càng thọc mạnh hơn, chúng cười thích thú mà trong cô lại cảm thấy ghê tởm hơn nữa.

Cô nhắm chặt hai mắt, cảm giác thật sợ hãi, trước kia cô cũng phải làm những việc thế này, nhưng mạnh bạo thế này thì chưa bao giờ. Cô đang bị một đám đàn ông dơ bẩn hãm hiếp tập thể.

Chúng hạ sợi dây đang treo cô thấp xuống một chút, một thứ nóng, cứng đập đập vào mặt cô, cô ngửi được một mùi rất ghê tởm.

- Há mồm ra. - Một tên ra lệnh, liên tục cầm cái của quý của hắn mà dí dí vào khuôn miệng nhỏ xinh của cô.

Bằng mọi cách, hắn đút bằng được vào miệng cô, đút ra đút vào bất ép cô, Erena rên lên như cầu cứu, cô thật sự không muốn thế này, nhưng giờ ai có thể cứu cô đây?

"Victor... em sợ lắm... Cứu em với...!"

Những tên còn lại dùng những thứ đồ chơi người lớn mang đầy đủ những kích cỡ rồi nhét vào bên trong cô, cả ở vùng con gái lẫn "cửa sau" khiến cô rên thảm lên trong miệng, cái tiếng nhóp nhép được tạo ra bởi miệng cô và thứ cương cứng kia của hắn vẫn tiếp tục vang lên giữa không gian.

Chúng ra tay với cô rất mạnh bạo, mọi nơi trên cơ thể cô đều bị lấp đầy. Tuy nhiên, cô bất chợt cảm nhận được thêm cảm giác đau rát nơi da thịt mình giống như bị bỏng. Cô hét lên đau đớn nhưng hấn vẫn tiếp tục bắt cô phục vụ cho hấn bằng miệng.

Chúng thi nhau dí thuốc lá vào người cô khiến da thịt cô bị bỏng, không những thế còn chẳng chịt những vết đánh màu đỏ đang in hằn trên da.

Cô cảm nhận được thứ cương cứng trong miệng cô đang co giật, một dòng đặc sệt bắn thẳng vào họng cô, hấn rút nó ra, khiến cô ho, cảm thấy muốn nôn hết chúng ra khỏi miệng nhưng hấn đã tát cô thêm 2 phát vào má, hấn cầm tóc cô mà kéo ngược lên, tóc tai rối bời che đi một nửa khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm của cô, cô ngước đôi mắt đầm nước lên nhìn hấn, trong đôi mắt ấy chứa đầy hận thù nhưng chẳng thể làm gì hơn.

Chúng cắt dây khiến cô rơi bịch xuống đất, móng cô được chúng nhấc lên, mặt cô áp xuống đất, hai đầu gối quỳ xuống nền xi măng đầy đau đớn. Bọn đàn ông ghê tởm ấy rút những món đồ chơi ấy ra rồi dùng ngón tay vuốt ve, mon trớn bên ngoài cửa mình của cô.

Bất chợt một thứ cương cứng, nóng hổi đang cọ xát bên ngoài với chỗ nhạy cảm của cô. Erena mở to hai mắt, tiếng giọng khàn khàn hét lên, cả thân thể gãy gập ra sức kháng cự.

- Không, không phải chỗ đó! Làm ơn đi mà! Xin các người! - Nước mắt cô tuôn ra ngày một nhiều, nó như không thể kiềm lại được nữa.

Hấn nhét nó vào trong rồi di chuyển thật mạnh, cái tiếng dâm dục ấy lại một lần nữa vang lên cùng với tiếng rên thảm thiết của cô.

Nó đau, rất đau, đau tột cùng, đau thấu tận xương tủy. Cô cứ nghĩ nơi trước kia cô từng bị bắt vào là đáng sợ nhất rồi, nhưng giờ đây khi phải nếm trải những nỗi đau này, cô mới biết đâu là địa ngục trần gian, đâu mới là nơi đáng sợ, mới là nơi ám ảnh đối với cô nhất.

Những chàng trai lần lượt trở về căn cứ sau một cuộc tìm kiếm vội vã trong đêm, ai nấy cũng đều mồ hôi nhễ nhại, ướt cả áo, tuy nhiên bỏ ra nhiều công sức như vậy vẫn không thể tìm ra cô.

- Anh, bọn em không thấy... - Họ thờ hòng học rồi thông báo lại cho anh.

Victor chau đôi mày lại, một tay giơ lên vuốt mặt một cái bất lực, anh thở dài không ngớt, chân bước qua bước lại mãi không yên. Bất chợt anh đập mạnh vào một chiếc ghế gần đó khiến nó gãy tan tành. Nỗi tức giận của anh như được dâng lên đến đỉnh điểm, đột nhiên chiếc điện thoại anh cầm trên tay bỗng rung lên.

Victor đưa đôi mắt đang tràn đầy sự tức giận xuống mà nhìn màn hình điện thoại, tên của người phụ nữ ấy đập vào mắt anh khiến anh càng cảm thấy khó chịu.

- Alo? - Victor nhắc máy lên và nói bằng giọng cau có.

- Hình như anh vẫn chưa tìm được thứ anh cần tìm nhỉ? - Giọng Angela cất lên từ đầu dây bên kia như khiêu khích anh.

Victor nghe cái giọng kênh kiệu ấy của cô ta mà hai đồng tử giãn ra, những gân tay nổi lên từ từ.

- Ý cô là gì? - Anh hỏi bằng ngữ điệu bức tức.

- Tôi chỉ thấy trùng hợp vô cùng, khi mà thứ anh đang tìm lại đang nằm trong tay tôi đây. - Cô ta nói với vẻ khiêu khích, trêu ngươi anh.

Dứt lời, Angela bước đến gần "khu vực hành xử", cô đưa mắt nhìn người phụ nữ đang nằm bẹp dưới đất và bị những người đàn ông kia làm nhục và chụp ảnh, quay phim lại từ các góc nhìn khác nhau. Angela thần nhiên giơ chiếc điện thoại ra gần với người con gái đáng thương kia.

Victor nắm chặt tay lại, những đường gân nổi đầy lên trên tay, anh nuốt nước bọt một cái ực, trong lòng ảm ức, cảm giác như muốn phát điên lên khi những tiếng kêu thảm thiết ấy lọt vào tai anh. "Không! Đừng mà! Làm ơn tha cho tôi! Đừng lại đi mà...! Đừng ra bên trong...!"

Giọng nói ấy quá đỗi quen thuộc đối với anh, nhưng dường như giọng cô đang khàn hơn rất nhiều, có lẽ cô đã gào thét rất nhiều. Anh nghe thấy tiếng nước nở, cô đã khóc nhiều lắm. Anh cảm nhận được giọng cô đang run, cô chắc hẳn đã rất sợ hãi.

- Giỏi thì đến đây mà tìm tôi đi. - Angela nhoen miệng cười một cái đầy hiểm khích rồi tắt máy.

Victor từ từ hạ chiếc điện thoại xuống, trong lòng như đang trào sôi lên nỗi tức giận. Chẳng nói chẳng rằng, anh chỉ chạy thật nhanh ra chiếc xe màu bạc của mình mà phóng lên đường.

Cô bé thức dậy bởi tiếng đập cửa khá mạnh, hai mắt cô neho nhắm nhìn sang chiếc đồng hồ bên đầu giường, 2:00.

Từng bước đi của cô bé ra đến cửa ra vào đều nặng trĩu, tay mở khóa cửa một cách chậm chạp. Cánh cửa được mở ra, đáng vẻ một người đàn ông đang chống tay vào cửa của cô, mặt mũi sáng sủa nhưng nhìn có vẻ đang rất vội vã khiến cô búng tỉnh giật mình.

- Tôi thật sự cần em giúp. - Anh vừa thờ vừa nói với cô bé với ngữ điệu vội vã.

- Victor anh điên rồi! Biết giờ là mấy giờ không?! - Layla mở to mắt rồi với tay đánh nhẹ vào ngực Victor với vẻ tức giận khi bị đánh thức.

- Em muốn bao nhiêu cũng được. - Anh mở to mắt nhìn cô bé như tràn đầy hy vọng.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thâm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Giải cứu

2 giờ sáng, chiếc xe bạc dừng trước cửa một xưởng gỗ đã bỏ hoang. Người đàn ông trẻ trong bộ vest đen lịch thiệp liền nhanh chóng bước xuống xe, mắt neho nhắm nhìn xung quanh như đang tìm kiếm gì đó, ánh đèn pha của ô tô chiếu thẳng vào cánh cửa to đã rỉ sắt phía trước.

Bất chợt cánh cửa mở ra sang hai bên, kêu ken két rất chói tai, người của anh thấy vậy cũng bước ra khỏi xe, tay cầm sẵn những khẩu súng được trang bị kĩ càng.

Bước ra từ trong bóng tối là khoảng 3-4 chàng trai trẻ, vẻ mặt không lấy làm ngạc nhiên khi thấy có người tới.

- Được gặp lại này, bọn tao rất vui đấy. - Một chàng trai trẻ lên tiếng với ngữ điệu khinh khinh.

- Sẽ còn vui hơn cơ. - Victor nhếch môi mà đáp trả chúng với thái độ tỏ ra khinh thường, trước mắt anh đều là người của V, anh cũng không lấy làm thiết tha gì.

Vừa dứt lời, Victor nhanh chóng rút ra từ túi áo trong một quả bom rồi ném mạnh xuống đất, khói lan tỏa mù mịt, chúng lập tức rút súng ra rồi bắn về phía trước mặt, người của The Unknown cũng vì vậy mà kiếm cho mình một chỗ trốn.

Một trận đấu súng bắt đầu nổ ra giữa người của V và người của The Unknown. Lúc này Victor đã lên vào bên trong xưởng gỗ cùng với làn khói nhằm đánh lạc hướng ấy. Tuy nhiên việc dễ dàng như vậy không phải do chúng sơ suất, mà chính kế hoạch mà Angela đã vạch ra là như vậy, tất cả đã được sắp đặt sẵn.

Bước vào phía trong, nơi đây ảm thấp và cũ kĩ, anh đưa mắt nhìn thẳng về phía trước, một tia sáng le lói giữa khoảng không gian tăm tối đã thu hút sự chú ý của anh. Victor lập tức chạy về phía ánh sáng ấy, hai mắt anh mở to đầy hốt hoảng, tức tốc chạy tới bên cô.

Toàn thân cô đang trong tình trạng lơ lửng, những sợi dây thừng trói tay cô ra phía sau và treo lên, cô gục mặt xuống, tóc rũ rượi, dường như không tỉnh táo.

Anh rút con dao găm ra và cắt bỏ những sợi dây thừng ấy, cô ngã xuống, anh nhẹ nhàng đỡ cô nằm gối đầu vào vòng tay mình, một mặt anh nhanh chóng cởi chiếc áo vest mà mình đang mặc trên người ra để choàng vào người cô, che đi những vết thương đang in hằn trên da thịt cô.

- Erena? - Anh đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của cô, để lộ gương mặt xinh đẹp kiều diễm đã bị đánh đập đã mơn tới mức tím bầm và chảy máu. Hai mắt cô nhắm nghiền, có lẽ cô đã ngất lịm đi vì kiệt sức.

- Nhìn cái cảnh này lãng mạn chưa này? - Giọng một người con gái cất lên từ trong bóng tối, ngày một rõ dần.

Victor chau đôi mày lại và vẻ tức giận, anh đánh đôi mắt hình viên đạn về phía giọng nói ấy.

- Cô mưu mô quá nhỉ? - Anh nghiêng chặt răng mà nói với vẻ đầy tức giận.

- Thật ra chỉ có cách này thì anh mới đến đây thôi. - Cô ta đưa đôi mắt sắc sảo đó xuống nhìn anh, Victor cũng đáp trả cô ta bằng ánh nhìn đầy căm phẫn, một mặt anh đặt Erena ngồi tựa vào vách tường, mặt kia anh lập tức đứng phắt dậy.

- Cô có thể động vào tôi, nhưng tuyệt đối đừng có động người của tôi, chẳng phải tôi đã nói rồi sao? - Anh nắm chặt tay lại thành hình nắm đấm, những đường gân tay nổi lên trông rất dữ tợn.

- Vẫn luôn là "người của anh", nhỉ? - Angela cười khẩy một cái cay đắng khi nghe thấy cụm từ ấy.

Victor tức giận rút khẩu súng được dắt ở thắt lưng quần ra, chìa thẳng về phía cô ta và lên nòng.

- Sao? Giờ anh còn định bắn tôi à? - Cô ta cười khẩy nhìn anh. Tay cũng từ từ rút súng ra, Victor nhìn thấy nhưng vẫn dè dặt.

- Cho tôi một lí do để không nổ súng. - Victor nói với ngữ điệu lạnh nhạt, dừng dừng, ánh mắt vẫn luôn hướng thẳng về phía cô với vẻ tức giận.

Angela nhìn anh với cái nhìn đầy tâm tư, cô thở dài một cái, tay cầm súng nói lỏng ra, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn.

- Thật chẳng hiểu nổi vì sao tôi lại trở nên như vậy... vì gì mà lại say mê anh đến thế... - Cô nhếch mép cười trong cay đắng, là một nữ xạ thủ tài hoa có tiếng, cuộc đời cô đã qua lại với không ít gã đàn ông, nhưng những thứ tình cảm đó chỉ là tạm bợ, không có gì là thực, cũng không thể khiến cô kéo dài thứ tình cảm thoáng qua ấy trong mình.

Khoảng thời gian mà cô quen biết cũng như làm việc cùng với Victor không thể gọi là dài, tuy nhiên, lần đầu tiên trong đời cô cảm nhận được thứ tình cảm ấy, thứ tình cảm khiến cô muốn gắn bó lâu dài với người đàn ông ấy, tuyệt nhiên không phải tạm bợ.

Thứ tình cảm kì lạ, dù đã đau khổ vì bị từ chối thẳng thừng và phủ phàng đến thế, nhưng vẫn không thể dứt bỏ, chỉ khiến cô muốn có được anh hơn bao giờ hết. Cảm giác như bị bỏ bùa mê thuốc lú vậy..

- Tôi yêu anh. - Cô hít một hơi thật dài rồi thốt lên câu nói ấy sau một hồi suy nghĩ đắn đo không biết liệu có nên nói hay không.

Victor nghiêng nhẹ đầu nghe cô nói, ánh mắt vẫn thản nhiên như vậy, vẻ mặt tuyệt nhiên vô cảm.

- Lí do không thuyết phục. - Lời nói đầy nhấn tâm ấy thốt ra từ miệng của Victor một cách thẳng thừng khiến Angela mở to mắt, trái tim cô lại một lần nữa tan ra làm trăm mảnh, cô đứng là ngu ngốc, sao cô có thể đặt niềm tin vào một tia hy vọng lẻ loi như vậy. Tại sao đến giờ phút này cô vẫn tin rằng anh sẽ suy nghĩ lại khi cô nói ra lòng mình một lần nữa.

Viên đạn bắn sượt qua tai cô để lại một vết thương rỉ máu. Angela giật mình cúi người nhanh chóng chạy tìm chỗ nấp gần đó. Cô cầm súng trên tay thờ hồn hên, hít một hơi rồi ngoái người ra ngoài bắn về phía anh, lúc này Victor cũng đã kéo được Erena về một chỗ nấp an toàn.

Hai người thập thò sau những miếng tôn, những chiếc xe tải chở gỗ mục, bắn nhau qua lại. Những viên đạn cứ thế thi nhau bay qua bay lại giữa không trung.

Angela tiến tới, Victor đành thay đổi chỗ nấp, tuy nhiên, mục tiêu mà cô nhắm đến không phải là anh.

Victor quay lại nhìn thì thấy nòng súng của Angela đang chĩa thẳng về phía Erena, anh không nghĩ ngợi gì mà lập tức chạy đến trước cô mà che chắn.

Những nếp nhăn trên trán anh xô lại với nhau, đôi mày chau lại, máu từ bắp tay anh bắt đầu chảy ra, thắm đỏ cả cánh tay áo sơ mi. Viên đạn từ nòng súng của Angela đã găm vào tay anh khi anh cố che chắn cho Erena.

Tuy nhiên việc này nằm ngoài dự tính của cô, mục tiêu của cô là Erena chứ cô không hề muốn làm hại tới Victor. Tay cầm súng của cô nắm chặt lại, cô cắn chặt môi, ánh mắt như không thỏa mãn với hành động của chính mình.

Victor nghiêng rặng như kim nén nổi đau, rồi đưa mắt nhìn xuống người con gái đang ngồi tựa lưng vào tường ấy, cô vẫn an toàn. Victor nhanh chóng đánh mắt về phía Angela, đột nhiên chú ý tới chồng gỗ đã mục, những sợi dây buộc chúng cũng đã trở nên kém bền, có lẽ chỉ cần một thứ gì đó sượt qua... cũng đủ để nó đứt.

Victor nhìn chằm chằm vào sợi dây đó một hồi rồi lập tức đưa súng lên và bắn sượt qua những sợi dây, quả trong dự tính của anh, những sợi dây đứt ra, những khúc gỗ lớn đã mục lập tức rơi xuống. Angela giật mình khi nghe thấy tiếng động bên mình, liền quay ngoắt mặt sang bên cạnh, chồng gỗ đổ ập xuống đầu cô, cảm tưởng như đè nát thân thể mỏng manh.

Victor hạ súng xuống, tay cầm súng nhẹ ôm cánh tay bị thương, từng bước bước tới chỗ Angela. Anh dùng hết sức lực của cánh tay còn lại mà đẩy một khúc gỗ phía trên ra, phải mất một lúc lâu mới có thể làm được.

Khuôn mặt của Angela lộ ra giữa đống gỗ, cô nhắm nghiền mắt, phía trên đầu có chảy một chút máu, có lẽ đầu cô đã bị gỗ đập vào gây nên bất tỉnh, Victor sờ vào mạch của cô, vẫn còn sống.

Victor thở phào nhẹ nhõm, hai chân từ từ bước về phía Erena. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, giờ tay vén nhẹ mái tóc trên mặt cô, khuôn mặt bầm dập đầy những vết thương khiến anh càng không thể kim lòng.

Anh dùng tay giữ đầu cô và áp vào ngực mình, sau đó ôm nhẹ cô với cánh tay không bị thương, làm vậy khiến anh cảm thấy an lòng hơn nhiều.

Vài phút sau người của anh mới tiến vào bên trong, trong số 3 người đi cùng với anh, thì chỉ còn có mỗi Chris - người mà anh khá tin tưởng - còn sống sót, trên mình mang vài vết trầy xước nhẹ. Nhưng hạ được 3-4 tên của V thì kĩ năng của họ cũng không phải vừa.

Chris liền chạy về phía Victor khi thấy anh đang ôm lấy Erena trong vòng tay mình, chưa kịp mở miệng thì Victor đã đánh mắt sang phía kia và ra lệnh.

- Mang cô ta về, tôi sẽ đưa Erena lên xe.

Victor đứng chờ phía bên ngoài phòng bệnh, các bác sĩ đang khám cho Erena. Vết thương trên tay anh đã được bác sĩ làm một ca phẫu thuật nhỏ để gấp viên đạn ra và khâu lại, băng bó kĩ lưỡng. Nó sẽ khỏi nhanh, nhưng bác sĩ khuyên anh không nên hoạt động nhiều với cánh tay ấy cho vết thương mau lành.

Victor băng cánh tay và buộc một sợi dây treo ngang ngực, chiếc áo khoác vest anh choàng bên ngoài, hai chân cứ đi đi lại lại trước cửa phòng bệnh

đầy vẻ lo lắng.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, bác sĩ bỏ khẩu trang ra, nhìn anh rồi hỏi.

- Anh là người nhà của bệnh nhân Erena phải không?

- Phải, là tôi. Cô ấy sao rồi bác sĩ? - Anh hỏi lại bác sĩ với vẻ lo lắng hiện hữu rõ trên khuôn mặt.

- Do quan hệ quá mạnh bạo nên âm đ*o của bệnh nhân bị sưng và có dấu hiệu bị rách, chảy ít máu. Nhưng vấn đề không quá đáng lo ngại, chỉ cần nghỉ ngơi, không hoạt động nhiều vài ngày là được. Chúng tôi cần cô nằm lại bệnh viện để theo dõi những dấu hiệu khác và làm những xét nghiệm cần thiết để biết rõ hơn. - Bác sĩ nói với anh nhẹ nhàng cũng như trấn an anh.

- Cảm ơn bác sĩ. - Anh cúi nhẹ đầu, vị bác sĩ cũng đi lướt qua anh ngay sau đó.

Đúng lúc đó, 2 người của The Unknown cũng chạy tới chỗ anh, bao gồm cả Chris.

- Anh, mọi chuyện sao rồi ạ? - Chris hỏi anh với vẻ lo âu, miệng vẫn thở hổn hển do chạy tức tốc tới đây.

- Không sao. - Anh lạnh lùng nói.

- Chúng em đã xích, nhốt cô ta trong căn cứ, có vài người ở đó canh chừng rồi ạ. - Chris thông báo với anh.

- Bảo chúng cẩn thận với một người mưu mô như cô ta. Tôi sẽ xử lý cô ta sau. - Victor nói với vẻ nghiêm nghị rồi bước chân vào bên trong phòng bệnh của Erena, một tay anh kéo cửa đóng lại, để cho hai người một khoảng không riêng tư.

Erena nghe tiếng người vào nên quay đầu, đưa mắt nhìn vào Victor, khuôn mặt cô bầm dập bởi những cú đánh trời giáng, tàn bạo của chúng.

- Victor... - Cô cất giọng khàn khàn, thò thè không ra tiếng, cô đã gào thét nhiều lắm.

- Em tỉnh rồi à? - Victor hỏi nhỏ, tay kéo ghế ra ngồi cạnh giường bệnh cô đang nằm.

Erena không nói gì, lặng lẽ nhìn cánh tay bị thương đang băng bó của Victor.

- Anh có đau không...? Em... làm anh đau à...? - Cô nói thò thè, mắt nhìn về cánh tay bị thương của anh.

- Không đau. Cũng không phải do em. - Victor lắc nhẹ đầu, trả lời cô với giọng nhẹ nhàng.

Erena mỉm cười nhẹ nhàng nhưng cay đắng và bất lực.

- Anh lại cứu em nữa rồi... biết bao nhiêu lần... Nếu anh cần gì thì hãy nói... em sẽ cố gắng để báo đáp anh... dành cả cuộc đời này để báo đáp cho anh... - Cô mỉm cười chua xót khi nói vậy rồi nhìn lại cơ thể vô cùng yếu ớt này của mình.

Victor nhìn cô nói vậy mà trong lòng cũng không thấy thoải mái, ngay cả khi như thế này rồi mà cô vẫn còn nghĩ tới việc báo đáp anh một cách khách sáo như vậy? Anh đưa tay nắm lấy bàn tay đang được truyền nước của cô.

- Nhưng tôi chỉ cần em thôi. - Anh đưa ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

Erena nhìn anh với sự ngại ngùng đang tràn ngập trong lòng, câu nói đó của anh đã ảnh hưởng rất lớn tới cô, tuy cơ thể này đang rất đau đớn và mệt mỏi, nhưng khi nghe được câu nói ấy, bên trong cô như toát ra một nguồn điện, khiến cô trở nên khỏe hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Tình bạn

Cô gái trẻ cầm một tờ giấy trên tay, đưa mắt đọc những dòng chữ trên đó một cách kĩ lưỡng, ánh mắt nhìn có vẻ trầm mặc, suy tư.

- Đọc đi đọc lại, đọc nữa cũng chẳng thay đổi được gì. Đó là quyết định của ta mà. - Người phụ nữ đi bên cạnh cô lên tiếng với ngữ điệu bình thản.

- Phụ nhân... tới thời điểm này rồi vẫn giữ nguyên quyết định của mình ư...? - Giọng cô gái trẻ run run, sắc mặt thay đổi khi nhìn vào gương mặt xanh xao, gầy gò ốm yếu giờ chỉ còn như da bọc xương của người phụ nữ bên cạnh mình.

Người phụ nữ thờ dài.

- Ta đã chờ giây phút này lâu rồi, đây cũng là lần cuối ta tới đây. - Người phụ nữ mỉm cười nhẹ nhàng, thản nhiên.

- Phu nhân... - Người con gái trẻ đi bên cạnh liền nắm chặt lấy tờ giấy đang cầm trên tay, môi cô mím chặt giống như đang ngăn những dòng nước chảy ra từ hốc mắt mình.

Họ đi qua một dãy phòng bệnh, vị phu nhân đưa mắt nhìn vào, bỗng thấy một người mặc đồ đen từ trên xuống dưới, sắc mặt hằm hằm trông rất dữ tợn đứng trước cửa một phòng bệnh.

Người phụ nữ quay sang nói thầm vào tai người con gái đang đi với giọng nhẹ nhàng.

- Nhìn người kia kia, có đại ca xã hội đen nào nằm trong đó à?

- Em không biết, phu nhân nghĩ xem. - Hai cô gái bàn tán với nhau rồi cười khúc khích. Những tên xã hội đen đó cứ phải làm quá lên ở những nơi công cộng thế này, làm thế để dọa ai chứ, thật chướng mắt.

Bất chợt một người đàn ông khoác một chiếc áo vest bên ngoài liền bước ra với vẻ vội vã, cau có.

- Victor? - Người phụ nữ ngạc nhiên nhìn anh ta.

Anh ta đưa mắt xung quanh, đứng sững lại khi bắt gặp người quen, anh nhìn họ một lúc rồi mới bước tới gần.

- Trịnh phu nhân? Cô làm gì ở đây? - Anh nhìn họ một lượt, vẻ hắc hắc của Uyển Nhi thật rõ ràng anh có thể dễ dàng nhận ra.

- Phu nhân nhìn ốm yếu thế này.. không phải có chuyện gì chứ? - Anh hỏi tiếp với vẻ hốt hoảng.

- Không sao... ta mới đi kiểm tra định kỳ, mọi thứ vẫn ổn mà. - Cô vẫn tiếp tục đánh lừa anh bằng nụ cười vô tư như thường ngày.

- Mọi thứ rõ ràng như vậy rồi, sao phu nhân còn cố giấu? - Anh chau mày nhìn cô với ánh mắt hoài nghi, đồng thời đưa mắt sang nhìn Mỹ Anh, tờ giấy cô ấy cầm trên tay liệu có phải kết quả kiểm tra không.

Trịnh phu nhân chưa kịp lên tiếng, Victor đã nhanh chóng giật lấy tờ giấy trên tay Mỹ Anh.

- Xin thứ lỗi! - Anh giật lấy thật nhanh rồi đọc nó, Mỹ Anh cố với giành lại nhưng bị anh cản.

Từng dòng chữ đập vào mắt khiến hai đồng tử của anh giãn nở, anh như không tin vào mắt mình, liền bỏ tờ giấy xuống.

- Không sao, trước sau gì cậu cũng biết. - Trịnh phu nhân vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, đáp trả anh với giọng điệu thản nhiên, vẻ mặt cũng không cuống cuống vội vã làm gì.

- Phu nhân... thật sao? - Victor nhìn cô với vẻ lo lắng, bất an.

- Chính mắt cậu đã thấy mà. - Cô nhẹ nhàng nói.

- Ung thư dạ dày giai đoạn cuối?! - Victor gất gồng nói với cô. - Tại sao... sao lại...?

- Là ta đã quyết định không điều trị ngay từ đầu, thời gian cũng sắp hết rồi, không uổng công ta chờ đợi bao lâu nay. - Cô vẫn thản nhiên thốt ra những lời nói hết sức bình tĩnh ấy.

Victor mở to hai mắt, ánh nhìn của anh hướng về cô mà tràn đầy sự khó hiểu. Vậy ra đó là lý do vì sao anh luôn nhìn thấy cô trong trạng thái ốm yếu như vậy. Cô biết về bệnh của mình ngay từ đầu, nhưng cô vẫn theo dõi nó cho tới tận bây giờ và không hề chấp nhận việc điều trị... tại sao, tại sao lại như vậy?!

Trong lúc Victor còn đang băn khoăn suy nghĩ, Uyển Nhi đã chuyển chủ đề sang anh.

- Còn cậu thì sao? Tay thì bị thương thế kia. - Trịnh phu nhân giờ giọng trách móc anh. - Cậu có người quen nằm trong kia à? - Cô đưa mắt nhìn về cánh cửa phòng bệnh nơi mà anh vừa bước ra.

Victor nhăn mặt, khề thờ dài.

- Là Erena. - Anh nói với giọng trầm xuống.

- Sao?! Có chuyện gì vậy?! - Mỹ Anh hoảng hốt thốt lên đầy bất ngờ.

- Chuyện dài lắm, tôi cũng có chuyện phải giải quyết bây giờ. Nếu rảnh hai người vào thăm cô ấy nhé, bảo cậu ta hai người là người quen của tôi là được. - Victor nói với họ, đồng thời giờ chiếc đồng hồ đang đeo trên cổ tay lên.

- Được, ta và Mỹ Anh sẽ vào đó. - Uyển Nhi nói rồi quay lưng lại với anh, Mỹ Anh dìu cô đi từng bước thật nhẹ nhàng về phía phòng bệnh.

Victor đưa mắt nhìn theo họ, anh chau mày đầy khó xử, khuôn mặt như đang trầm ngâm suy nghĩ gì đó. Rồi bất chợt nói vọng ra gọi hai người đó.

- Phu nhân... - Giọng anh thốt lên nhưng vội về còn hơi rụt rè.

Hai người họ nghe thấy liền dừng lại, ngoái người lại nhìn anh.

- Tại sao lại... lựa chọn như vậy...? - Anh hỏi với giọng nhẹ nhàng, ngập ngừng.

Trịnh Uyên Nhi nhẹ nhàng mỉm cười một cái như muốn an ủi anh.

- Kể từ khi anh ấy mất đi, ta thật sự không còn mục đích sống nữa. Sống như một cái xác không hồn, thì có lẽ chết đi sẽ tốt hơn.

- Phu nhân vẫn có thể tìm được mục đích sống mới mà... đâu nhất thiết phải...? - Victor chau mày nhìn người con gái yếu ớt với thân hình chỉ còn da bọc xương ấy.

- Ta chỉ muốn sống đến đây thôi. - Cô nói với vẻ hồn nhiên rồi quay đi, hai người ấy cứ bước dần xa anh, để lại anh đứng bơ vơ giữa sảnh bệnh viện.

Mỹ Anh dìu Trịnh phu nhân bước vào trong phòng bệnh, căn phòng rộng rãi, đầy đủ tiện nghi, một mình cô nằm trên chiếc giường rộng rãi, dễ chịu, nhìn là biết phòng bệnh VIP.

Erena nhìn hai người họ bước tới mà vô cùng ngạc nhiên, hai tay chống nhẹ xuống giường như cố gắng ngồi dậy nhưng sức khỏe không cho phép.

- Không không, cô cứ nằm yên đó đi. - Uyên Nhi giờ tay ra như ngăn cản. Mỹ Anh kéo chiếc ghế cạnh giường bệnh ra và giúp phu nhân ngồi xuống.

Uyên Nhi đưa mắt nhìn khuôn mặt bầm dập của Erena mà lòng dấy lên những thương xót.

- Sao lại ra nông nỗi này? - Uyên Nhi sốt sắng, hai tay nắm lấy bàn tay đang được cầm ống truyền nước của Erena.

- Còn phu nhân nữa, sao lại gầy đi nhanh thế này? - Erena nói nhẹ nhàng nhưng ngữ điệu cũng không khỏi lo lắng.

- Mấy ngày nay ăn không vào thôi. - Cô nói như trấn an cô gái đang nằm trên giường bệnh.

- Phu nhân cảm thấy không khỏe trong người sao? - Erena dùng đôi mắt đầy vẻ lo lắng ấy mà nhìn cô.

- Thời tiết thay đổi thôi ấy mà, hôm nay ta cũng đi khám rồi, mọi thứ vẫn ổn. Còn cô, sao lại ra nông nỗi này? - Uyên Nhi giờ giọng trách móc.

- A... chuyện dài lắm... - Erena ngập ngừng, mắt cũng đánh sang chỗ khác bởi không biết phải giải thích ra sao.

- Hai người quả thật giống nhau! Cứ nói xem nào, ta cũng đâu vội vã đi đâu làm gì? - Trịnh phu nhân khẽ chau mày nhìn Erena, ngữ điệu như muốn ép cô nói.

Đã đến mức này, Erena đành kể hết mọi chuyện với hai người.

Khi nghe xong, bản thân Trịnh Uyên Nhi cũng không ngờ rằng người bạn mà mình từng thân thiết giờ đây lại trở nên như vậy. "Angela... cậu trở nên như vậy từ lúc nào?"

Uyên Nhi cầm tay Erena mà xoa nhẹ, sau khi nói ra, trong lòng Erena cũng cảm thấy thoải mái nhường nào, nó như vơi bớt đi một gánh nặng.

- Cô đừng sợ nữa, quan trọng là bây giờ cô đã ổn rồi, không sao đâu. - Uyên Nhi trấn an cô. - Có gì cứ nói ra, cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

- Tôi cũng không biết phải nói với ai, Victor luôn bận việc, cũng không lắng nghe mấy chuyện con con của tôi bao giờ... Thật ra cũng không sao, từ nhỏ tôi cũng không có bạn nên cũng quen rồi... - Erena mỉm cười nhẹ nhàng, đôi mắt cô tràn đầy sự vô tư không vương bận ưu phiền, nhưng sao Uyên Nhi vẫn cảm nhận được sự cay đắng và đau thương trong những câu nói của Erena?

- Giờ cô có bạn rồi đây. Ta và Mỹ Anh luôn ở đây mà. - Trịnh phu nhân xoa xoa đôi bàn tay của cô gái trẻ đang nằm trên giường bệnh.

Hai mắt của Erena mở to, những lời nói đó như sưởi ấm lòng cô, những đau đớn của thân xác hiện tại như tan biến mất dù chỉ trong giây lát. Vậy ra đây là cảm giác có một người bạn ở bên mình, lắng nghe, sẽ chia sẻ mọi cảm xúc với mình ư? Thật... ấm áp...

Ba người họ ngồi với nhau, cùng nhau trò chuyện, cười nói vui vẻ, vô tư suốt một buổi sáng, rồi cùng nhau ăn trưa, tới 1-2 giờ chiều thì Mỹ Anh mới đưa Uyên Nhi về nghỉ ngơi.

Đi tới sảnh bệnh viện, Uyên Nhi bỗng đứng sững lại khiến cô hầu Mỹ Anh vô cùng ngạc nhiên.

- Mỹ Anh này... - Cô cất tiếng thỏ thẻ.

- Dạ? - Mỹ Anh ngạc nhiên đáp trả.

- Bây giờ ta muốn xạ trị... có muộn quá không? - Trịnh phu nhân đưa đôi mắt đượm buồn nhìn sang người con gái đang dìu mình.

- Phu nhân? - Cô hầu ngạc nhiên, không tin vào tai mình.

- Ta đã nhìn Erena, tuy một phần cô ấy muốn sống vì Victor, chưa từng nghĩ tới bản thân mình. Ta không xét theo khía cạnh ấy, mà ta xét vào cái nghị lực vượt qua của cô ấy... tuy đã rất nhiều lần phải chịu những nỗi đau về thể xác hay cả tinh thần, cô ấy vẫn luôn cố gắng vượt qua... không như ta. Thật hổ thẹn cho chính bản thân ta khi nhìn vào cô ấy... - Người phụ nữ trẻ nói với giọng điệu trầm xuống, ánh mắt mang vẻ đậm buồn.

- Ta xin lỗi... Mỹ Anh, vì đã làm em phiền lòng nhiều. - Uyển Nhi đưa mắt sang nhìn cô gái trẻ bên cạnh mà tự cảm thấy hối lỗi.

- Không không! Bây giờ phu nhân chịu làm xạ trị là em đã vui lắm rồi! - Mỹ Anh lắc lắc bàn tay như gạt bỏ suy nghĩ ấy ra khỏi đầu Uyển Nhi.

Trịnh Uyển Nhi mặt lặng thinh, trầm tư, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Victor bước vào căn cứ âm thấp, được bao trùm bởi sát khí khiến con người ta phải lạnh sống lưng. Thân thể của một người phụ nữ trẻ đẹp, hết sức quyến rũ bị trói lại bởi những xiềng xích và treo người lên lơ lửng giữa không gian.

Nghe tiếng anh bước đến, cô ta liền ngẩng phắt mặt dậy, mái tóc bù xù che đi gương mặt đang tỏ rõ vẻ tức giận ấy, cô ta hét căm môi, nghiêng rãnh, rồi lại lườm anh bằng ánh mắt hình viên đạn, một mặt vùng vẫy trong xiềng xích.

Cô ta hét lên, tiếng gào thét đầy sự giận dữ của một người phụ nữ cùng với tiếng leng xeng của xiềng xích khiến cho không khí càng thêm căng thẳng.

- Anh đã có thể giết tôi vào lúc đó, sao giờ còn lôi tôi tới đây làm gì?! - Cô ta nói với ngữ điệu tức tối, một mặt thì gào lên trong điên loạn, cố tiến tới chỗ anh nhưng bị xiềng xích kìm lại rất chặt, để lại những vết hằn màu đỏ trên tay và chân cô.

- Tôi vốn dĩ không có ý định sẽ giết cô. - Anh đáp trả với giọng thản nhiên, khuôn mặt vô cảm toát lên vẻ lạnh lùng.

- Vậy ngươi muốn gì chứ?! - Cô gất lên, ánh mắt hăm hăm nhìn đối phương.

- Tôi chỉ muốn trả lại cho cô, những gì mà cô đã "cho" cô ấy. - Anh nói với giọng chậm rãi đầy nguy hiểm.

Sau khi nghe anh nói vậy, cô mở to hai mắt, một điều tồi tệ thật sự sắp xảy ra, cô cảm nhận được nó trong câu nói của anh. Bất chợt anh đứng dịch sang một bên, một nhóm người rất đông liền tiến tới chỗ cô với ánh mắt thêm thường, người chúng sắc mũi hơi thối, rượu bia, thuốc lá,...

- Để kiểm được từng này không phải là dễ, tận hưởng nhé. - Victor nói với giọng điệu khinh khỉnh rồi nhếch mép cười mỉa mai cô, một mặt quay lưng bỏ đi.

Đám người đó ăn xin có, côn đồ, lưu manh có, hay cả những hạng người căn bã nhất trong xã hội như nghiện ngập cũng có mặt. Tất cả như muốn lao đến xâu xé con mồi ngon lành ngay trước mắt, chính là cô.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Kết thúc

Anh tận mắt nhìn cuộc "mây mưa" đó suốt mấy tiếng đồng hồ, họ thay phiên nhau lao đến xâu xé con mồi ấy, nghĩ ra đủ kiểu tra tấn, đủ các tư thế cứ thế hành hạ thân xác cô.

Tiếng gào thét của cô vẫn có vang vọng khắp căn nhà hoang, chúng chẳng cho cô nghỉ lấy nửa phút, nhưng anh vẫn chẳng thể khiến anh mũi lòng thương, ánh mắt vô cảm anh nhìn về phía cô ta vẫn không hề thay đổi.

Mặt trời và mặt trăng cũng đã đổi chỗ cho nhau, anh rời căn cứ rồi đi ăn tạm gì đó bên ngoài, sau đó trở về bệnh viện, cả ngày hôm nay anh đã không vào thăm cô rồi.

Cánh cửa tự động của bệnh viện mở ra, người đàn ông trẻ khoác trên mình chiếc áo vest đen bước vào trong. Dù đã 10 giờ tối nhưng bệnh viện vẫn còn khá đông người qua lại, tuy có ít hơn lúc sáng.

Thấy anh tới, một cậu trai trẻ với dáng vẻ to cao, hung dữ đứng trước cửa phòng bệnh liền cúi người chào anh rồi đứng dịch sang một bên. Victor giờ tay

ra hiệu cho cậu ta lui về nghỉ ngơi, anh đặt tay lên cánh cửa phòng bệnh VIP rồi kéo nhẹ ra mà bước vào.

Anh đóng cánh cửa lại và quay mặt vào phía giường bệnh, ánh trăng lườn qua cửa sổ kính rồi chiếu lên chiếc giường, nơi có một người con gái đang nằm trên đó, nghe tiếng anh, cô khẽ động đậy, đưa mắt nhìn sang anh.

- Tôi làm em tỉnh giấc à? - Anh hỏi cô bằng giọng nhỏ nhẹ, nhẹ nhàng tiến đến và ngồi lên chiếc ghế được đặt cạnh giường.

- Không, em chưa ngủ mà. - Cô đặt hai tay lên trên bụng, mắt nhìn thẳng lên trần nhà với vẻ suy tư.

Anh quay mặt nhìn cô, vẻ mặt ấy như đang chất chứa rất nhiều tâm tư, suy nghĩ.

- Đang nghĩ gì à? - Anh hỏi.

Cô liếc mắt sang anh trong chớp nhoáng rồi lại nhìn lên trần nhà.

- Nếu em nói là em nhớ bố mẹ... thì có buồn cười không? - Cô tự cười thầm trong lòng khi nói ra cho anh biết suy nghĩ mà cô cho là trẻ con ấy.

Victor nghe rồi liếc mắt nhìn sang chỗ khác, một tay nắm lại đưa lên che miệng rồi khẽ hắng giọng.

- Có gì đâu, tôi thì thoải mái vẫn nhớ mẹ mà. - Anh nói với giọng ôn nhu.

Erena cười nhếch mép mà như thật cay đắng.

- À không, cũng chẳng phải, em còn chẳng biết họ là ai, là người như thế nào, cũng chưa nhìn thấy bao giờ, sao có thể nói là nhớ được chứ... - Ngữ điệu của cô cất lên đầy giọng gào, đôi môi run lên như sắp òa khóc, chỉ là cô kìm nén lại.

Victor nhú đôi mày, quay mặt nhìn cô, vẻ mặt cô bây giờ hết sức đáng thương.

- Tôi đang nghe đây. - Anh nói với giọng trầm ấm như an ủi cô.

Erena nghe những lời nhẹ nhàng ấy của anh mà trong lòng cũng cảm thấy bớt đi phần nào nỗi buồn trong lòng. Đôi môi mấp máy, dường như việc này đối với cô mà nói, không dễ gì mà nói mà không rơi lệ.

- Em là trẻ mồ côi, chắc khoảng năm 4-5 tuổi gì đó, em được một gia đình nhận nuôi... họ nói em sinh ngày 3/8, vì đó là ngày em đến với họ... cuộc sống của em và bố mẹ nuôi ở Cali đã rất ổn... cho tới năm em 15 tuổi... em đã nghe thấy họ nói chuyện với nhau... rằng sẽ trả em lại trại mồ côi hoặc ở đâu đó... họ không muốn nuôi em nữa... - Cô cất giọng run run mà kể, nước mắt cũng từ từ chảy ra từ hai hốc mắt, chảy vào những vết thương trên mặt khiến cô đau xót.

Cả bên ngoài lẫn bên trong cô đều đau đớn khôn xiết...

- Và vì nỗi sợ hãi phải quay trở lại nơi ấy, một nơi khiến em cô đơn... em sợ cảm giác đó, nên lúc đó đã có một suy nghĩ bùng nổ... đến bây giờ em vẫn rất hối hận khi nghĩ lại... - Cô khóc nức lên từng tiếng nhỏ.

- Em chỉ muốn đi dạo một chút để suy nghĩ rằng em nên làm gì... em có nên xin xỏ bố mẹ nuôi cho em tiếp tục ở với họ không... Lúc đó trời tối rồi... em đã gặp một người đàn ông có vẻ ngoài hơi đồng bóng... ông ta nói thấy em có vẻ đang có một tâm trạng tồi tệ nên đã mời em vào quán của ông ta làm một cốc nước... - Cô nức lên từng tiếng khiến từng câu từng chữ cô nói ra cũng khó nghe dần.

- Đáng ra em không nên nghe lời ông ta... lẽ ra em nên biết cốc nước đó là thuốc mê... lẽ ra... - Giọng cô lạc hẳn đi, nước mắt chảy xuống ướt đầm chiếc gối cô đang nằm.

Nghe tới đây Victor cũng đã hiểu, chính từ giây phút ấy mà cô bị bắt vào trong nhà chứa, chúng vận chuyển người qua các biên giới, buôn bán qua lại cho các quán bar, karaoke,... những thân phận như cô bị bắt ép phải làm gái...

Đôi mắt anh trĩu xuống đượm buồn, người con gái đang nằm bên cạnh anh vẫn đang khóc thút thít, muốn nín cũng chẳng thể, những suy nghĩ và kí ức đó vẫn nằm trong tâm trí cô suốt một thời gian dài, nó không hề phai nhòa đi một chút nào.

Giờ anh mới có thể hiểu cô hơn, vậy mà trước giờ anh vẫn cứ nghĩ cô là một cô gái vô tư, chẳng bao giờ phải buồn lòng vì chuyện gì...

Đến bây giờ anh mới nhận ra mình đã vô tâm đến thế nào.

Anh gờ tay gạt nhẹ những giọt lệ đang chảy sang hai bên tai cô, phải thật khéo léo, anh không muốn động vào những vết thương, không muốn làm cô phải đau.

- Tôi mừng vì em đã nói cho tôi. - Anh nói với giọng trầm ấm, một phần vì muốn an ủi cô, một phần vì anh đang cố thấu hiểu những khó khăn, đớn đau mà cô đã phải chịu đựng.

Phải mất một lúc lâu cô mới tự nín được, tuy trong lòng vẫn rất đau khi nhớ lại những chuyện đó nhưng nó đã vơi đi rất nhiều, đã dễ chịu hơn nhiều rồi khi cô nói ra.

Cô nghiêng đầu nhìn sang anh, tay nhẹ nhàng với lên và đặt nhẹ lên má anh. Victor tròn mắt ngạc nhiên nhưng cũng đặt bàn tay to lớn và ấm áp của mình lên trên bàn tay nhỏ nhắn ấy, tay cô lạnh quá.

- Vậy là anh lại biết thêm về em... còn em thì vẫn chẳng biết gì về anh hết. - Cô mỉm cười nhẹ nhàng mà cũng thật buồn rầu.

Victor trêu đùa mắt xuống mà nhìn cô với ánh mắt nhẹ nhàng, ấm áp vô cùng. Bất giác anh cảm nhẹ bàn tay của cô mà đưa lên trước miệng, anh thom nhẹ lên mu bàn tay Erena khiến cô phải mở to mắt mà nhìn anh.

- Tôi sinh ngày 4 tháng 8. - Anh cất cái giọng trầm ấm đó lên.

Câu nói ấy lọt vào tai cô, hai mắt bất chợt mở to ra đầy ngạc nhiên không nói nên lời. Vậy là...

- Vậy là sau em một ngày rồi... - Victor nói dịu dàng. Trùng hợp vậy sao...

- Em đã bao giờ tò mò vì sao tôi luôn cố bảo vệ em? - Victor ngẫm nghĩ một hồi rồi mới hỏi cô một câu như vậy.

Ánh mắt Erena đượm buồn, anh đã từng nói cô giống với ai đó, ảnh của người phụ nữ đó cô cũng đã thấy, thật sự cũng rất giống cô.

- Phải, em thật sự rất giống mẹ tôi. - Giọng anh trầm xuống khi nói ra câu đó, anh đang nhìn thấy bóng dáng mẹ mình trong cô.

- Ánh mắt, nụ cười... rất giống... - Anh nhoen miệng cười nhẹ nhàng, một tay vuốt nhẹ khóe môi cô. Lúc này trông anh thật dịu dàng, điều đó khiến tim cô loạn nhịp liên hồi.

Nhưng rồi cuộc, mọi sự quan tâm mà anh dành cho cô từ trước tới nay, cũng chỉ vì cô có vẻ ngoài giống với người phụ nữ mà anh yêu thương nhất cuộc đời. Cô cũng chỉ là cái bóng... cô còn mong chờ gì được chứ?

Tuy nhiên...

- Đó là trước kia thôi. Giờ chẳng phải vì em giống ai cả. - Anh lấy tay vuốt nhẹ mái tóc cô, ánh mắt cũng nhìn sang hướng khác với vẻ ngại ngùng, giọng điệu trở nên lấp lửng.

- Vì em... là em thôi.

Erena bùng tỉnh, từ góc nhìn này... là anh đang đỏ mặt sao...?

Không khí trở nên im ắng trong vài phút, bất chợt Erena cất tiếng hỏi nhỏ.

- Victor... vì chúng đã "ra" bên trong em rồi... nên nếu có gì xảy ra... em sẽ phá nó. - Ánh mắt cô đượm buồn khi nói điều đó.

Victor biết điều này, hiển nhiên cô sẽ không muốn giữ những thứ dơ bẩn đó trong người, đó cũng là quyết định của riêng cô nên anh chẳng thể có ý kiến gì, tuy nhiên, ánh mắt anh nhìn cô lúc này lại như lo lắng điều gì đó.

Victor ở lại bệnh viện và chăm sóc cho Erena ngày qua ngày, anh trở về căn cứ 1 ngày 2 lần để xem Angela thế nào rồi. Quả như anh nghĩ, sau khi bị hăm hiếp liên tục không nghỉ ngơi như vậy, người cô ta trở nên gầy xộc đi, khó có thể nhận ra bởi vẻ gầy gò, tàn tạ ấy.

Tính đến thời điểm này, đã là 45 tiếng đồng hồ từ lúc cô ta bị bắt về căn cứ của Unknown. Chúng cứ thay phiên nhau hành hạ cô ta nên chẳng thấy mệt, người đau đớn nhất mới là cô ta.

Anh đứng trước mặt cô ta, cơ thể trần trụi đầy vết xước của cô ta đang bị làm nhục trước mắt anh, tuy nhiên thái độ dửng dưng đó của anh khiến cô ta sợ hãi.

- V... Victor...! - Cô ta dồn sức lại để thốt ra thành tiếng.

- D... Dừng lại...! T... Tại sao...?! - Cô ta nước mắt ngấn nước mắt dài mà nói từng từ.

Victor đứng trước mặt cô ta, một tay vẫn đút vào túi quần và ánh mắt nhìn cô dửng dưng, vô tâm tới lạ thường.

Bất chợt điện thoại của Angela đổ chuông, Victor đưa mắt nhìn sang nó đang được đặt trên mặt bàn, liền tiến lại đó mà xem.

Hai chữ "PT" hiện lên trên màn hình. Trong sự việc lần này Angela làm với người của V, nên cái tên đang gọi đến đây không phải ai khác, chính là ông ta.

Victor trượt màn hình để nghe máy, tay áp điện thoại lên tai.

- Ha ha, kế hoạch đến đâu rồi cô sát thủ của tôi? - Tiếng lão Phúc Thạch cười hả hê qua chiếc điện thoại khiến Victor càng thêm khinh bỉ.

- Ông đoán xem, đến đâu rồi? - Anh cất giọng thần nhiên hỏi lại.

Nụ cười trên môi lão tắt hẳn, vẻ mặt cũng thay đổi 180 độ, cái giọng này...

Vì nghĩ kế hoạch của Angela sẽ chẳng thể bị phá hỏng nên lão ta càng tự đắc hơn, gọi điện cho cô liền bật cả loa ngoài để cánh tay phải của mình - Alpha cũng có thể biết được mọi chuyện diễn ra thế nào.

- Z... Zeta...! Mày... - Lão ta gằn giọng.

- Gọi tôi là Victor. - Anh chau mày nói với vẻ nghiêm túc.

- Ông gọi cũng đúng lúc lắm, tôi cũng định gọi cho ông. - Victor nói.

- Mày muốn gì?! - Ông gắt gỏng nói qua điện thoại, ắt hẳn ông đang rất tức giận.

- Tôi muốn chúng ta dừng cái trận chiến ngu ngốc này lại. Ông đã gây khó dễ cho tôi hết lần này đến lần khác, nhưng ông cũng thấy kết quả lần nào cũng thế mà. Nước sông không phạm nước giếng, việc làm ăn của V tôi cũng chẳng động đến làm gì, ông đang tổn người để hạ tôi, nhưng luôn thu lại con số 0. Thay vì dùng thời gian để suy nghĩ việc gây khó dễ cho tôi thì ông nên chăm lo cho người của ông đi, làm ăn lo kiếm tiền đi, cẩn thận đến ngày phá sản, hối không kịp đâu. - Victor nói với giọng điệu khinh khỉnh.

- Chưa có ai sống sót khi rời khỏi V, mày sống hơi lâu rồi đấy. - Lão Phúc Thạch gằn giọng.

- Vậy ông nên chuẩn bị kế hoạch kỹ càng và huấn luyện cho người của ông thật giỏi vào, không thì cũng chỉ tốn công của ông thôi. - Victor cười khẩy một cái rồi cúp máy ngay sau đó.

Đường dây bên kia để lại tiếng "tút, tut" khiến ông Phúc Thạch tức điên. Lão ta đập phá mọi thứ trên bàn làm việc rồi gạt hết xuống dưới đất.

- Thằng chó Zeta hay Victor cái con mẹ gì đó...! Thằng chết tiệt...! - Lão ta càu càu chửi bới làm bầm trong miệng.

Alpha đứng ra trước bàn làm việc của ông, cúi nhẹ đầu xuống mà nói với vẻ cung kính.

- Ông chủ... nhưng những điều hần nói cũng đúng sự thật. Từ khi ông chủ cứ chăm chăm nghĩ cách hạ hần ta thì việc tập luyện của V cũng giảm đi năng suất, còn việc công ti cũng chệnh mảng, việc làm ăn không được thuận lợi lắm.

Lão Phúc Thạch quay ra lườm nguýt Alpha.

- Ý cậu là gì?! - Lão bực tức đập mạnh tay xuống bàn.

- Ý tôi là... ông chủ đừng nên bận tâm tới hần ta nữa. Ông chủ đã nói không bao giờ để một con chuột làm bẩn cả nguồn sống của mình. Việc chúng ta duy trì nguồn sống mới là việc đặt lên hàng đầu, không phải là hạ hần ta.

Lão vẫn cau có mặt mày, coi bộ vẫn chưa nguôi giận. Phúc Thạch giơ tay ra hiệu bảo Alpha lui ra ngoài để ông có không gian yên tĩnh để suy nghĩ.

"Nhưng thứ mà ta muốn loại bỏ không chỉ là thằng đó..."

Victor đặt chiếc điện thoại xuống mặt bàn rồi bước lại đến trước mặt cô ta.

Nhịp tim cô ta yếu dần, hơi thở cũng không còn đều, cô đang kiệt sức dần dần.

Ánh mắt đầy căm thù của cô ta nhìn lên anh, nó không hề thay đổi, cô nhìn chăm chăm một lúc lâu.

Trong cô lúc này mới hiện ra những suy nghĩ phút cuối đời. "Uyển Nhi, giờ tôi mới hiểu những lời cậu từng nói với tôi mang ẩn ý là gì. Trước khi làm việc gì đó, luôn phải nghĩ tới hậu họa sau này. Xin lỗi vì không nghe cậu sớm hơn, tôi... lại bốc đồng nữa rồi, lại để con ghen khiến bản thân trở nên mù quáng nữa..."

Mắt cô nhắm dần xuống, hơi thở yếu dần, đôi môi mấp máy, cô hòng yếu ớt nhưng vẫn cố hét sức thốt ra câu nói cuối cùng.

- Tôi... hận anh...!

Cô ta gục mặt xuống, không thấy thở, tim cũng ngừng đập, bọn chúng vì sợ hãi mà chạy xa ra khỏi cô. Victor ra lệnh hạ xích xuống, cô ta bị thả nằm bẹp dưới đất, không hề ngo ngoáy, anh cũng chỉ đưa mắt xuống nhìn với vẻ thần nhiên.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thảm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Vĩnh biệt!

Cô gái trong trang phục người hầu bưng trên tay một chiếc khay, trên đó đựng một tách trà nóng, tiến lại gần một người phụ nữ ngồi trên xe lăn cạnh bên cửa sổ, trên đầu cô đội một chiếc mũ len.

- Phu nhân, người uống trà đi ạ. - Cô hầu gái nói rồi đưa tách trà đặt trên một chiếc cốc nhỏ cho người phụ nữ ấy.

- Cảm ơn em. - Người phụ nữ giờ tay cầm lấy đĩa cùng với tách trà, mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ.

Mỹ Anh đứng phía sau, hai tay cầm chiếc khay lớn hình tròn mà đặt trước bụng, ánh mắt nhìn người phụ nữ ấy đượm buồn.

- Phu nhân, trị liệu xong rất mệt, sao phu nhân luôn muốn trở về nhà, bác sĩ nói phu nhân nên ở lại viện nghỉ ngơi luôn mà...! - Mỹ Anh nói với giọng trách móc.

- Ở nhà có phải hơn không? Dù gì đây cũng là lần trị liệu cuối cùng rồi. - Uyên Nhi vẫn nói với Mỹ Anh với vẻ điềm tĩnh, thản nhiên.

- Phu nhân... - Mỹ Anh hạ giọng xuống, bất chợt trong lòng như chìm vào nỗi buồn sâu thẳm

- À, Erena đã xuất viện rồi phải không? - Cô cất tiếng hỏi nhỏ, tay cầm tách trà bỗng hơi run run.

- Vâng, được gần một tuần rồi. - Mỹ Anh trả lời.

Bất chợt tách trà mà Uyên Nhi cầm trên tay rơi xuống, vỡ tan tành, nước đổ lênh láng. Mỹ Anh giật mình ngồi thụp xuống bên chiếc xe lăn, cô sột sắng vô cùng.

- Phu nhân... người...! - Cô hầu gái lớn giọng lo lắng, hỏi han, quan tâm cô.

Uyên Nhi run tay chạm nhẹ lên tay của Mỹ Anh, khuôn mặt bỗng trở nên phờ phạc, yếu ớt hẳn đi.

- Ta... muốn gặp Victor... và Erena... - Trịnh phu nhân nói với vẻ khó nhọc, tay vẫn cứ day day bàn tay của Mỹ Anh.

Mỹ Anh nghe vậy liền nhanh chóng nghe theo, chạy một mạch ra chỗ điện thoại bàn, nhanh tay bấm số, nước mắt của cô cũng chảy ra thật nhiều trong vô thức.

Uyên Nhi yếu đuối nhìn ra ngoài cửa sổ, trong người cảm thấy rất khó chịu, thở cũng khó khăn, vậy là cũng tới rồi...

Chiếc xe bạc dừng trước cổng một ngôi biệt thự cỡ trung, Victor chưa kịp tháo dây đai an toàn ra, Erena đã mở cửa rồi nhảy xuống xe một cách vội vã, Victor cũng xuống xe ngay sau đó, về mặt cũng không giữ được bình tĩnh.

Cô hầu gái ra mở cửa cho Erena, khi cánh cửa vừa mở ra, cô đã chạy thục mạng vào bên trong. Bản thân còn chưa kịp thở, cô đã đưa mắt tìm xung quanh trong phòng khách, bất chợt ánh mắt của cô dừng lại trước bóng dáng một người phụ nữ đang ngồi trên xe lăn bên cửa sổ.

Erena chạy đến bên cô rồi ngồi thụp xuống, trên đầu của người phụ nữ ấy đội một chiếc mũ len, khuôn mặt thì gầy gò hốc hác hơn rất nhiều so với lần trước hai người gặp nhau.

Nhìn thấy cảnh tượng này, nước mắt của Erena cứ rơi lã chã, chẳng thể nào làm chủ được mình.

- Trịnh phu nhân... người làm sao thế này...?! - Erena bối rối lấy hai tay cầm lấy bàn tay gầy gò, yếu ớt của Trịnh Uyên Nhi, hai mắt mở to, tay cũng day day vào tay người phụ nữ ấy ra như thúc giục câu trả lời.

Victor đặt chân vào căn phòng khách, âm thanh đầu tiên anh nghe thấy trước khi kịp nhìn thấy chính là tiếng khóc và những lời nói đầy tính thúc giục xen lẫn với lo lắng của Erena.

- Phu nhân... người trả lời đi mà...! Đã có chuyện gì vậy?! - Erena liên tục lay tay của Uyên Nhi, khao khát được biết sự thật giờ đã dâng lên tới đỉnh điểm.

Uyên Nhi xoay đầu nhìn vào Erena, gương mặt của cô đang dần mờ đi những vết bầm do đánh đập, sắc mặt cũng đã ổn hơn hôm đó, nhưng giờ lại ướt đầm bởi những giọt nước mắt.

- Erena... ta có lỗi vì đã không nói trước với cô... ta... đã biết mình bị ung thư từ giai đoạn đầu... nhưng không có ý định chữa... Nhưng giờ đây... muốn chữa nhưng lại không kịp nữa rồi... nó... đã đến giai đoạn cuối... - Uyên Nhi nói với giọng yếu ớt.

Erena nghe những lời đó mà nước mắt tuôn ra ngày một nhiều, cô như không dám tin vào tai vào mắt mình, bản thân nay đến ngồi còn không vững, hai tay cô chống xuống đất, mặt cũng cúi gầm xuống mà khóc nức nở.

Victor và Mỹ Anh cũng bước tới bên chỗ chiếc xe lăn, cô hầu thân cận của Uyên Nhi đứng ngay phía sau lưng cô, ngậm ngùi như muốn kìm nén nước mắt vào trong, cô cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần rằng ngày này sẽ đến, nhưng đến khi phải đối mặt với sự thật này, cô mới thật sự thấy đau đớn thế nào.

Victor quỳ một chân xuống ngay phía sau lưng Erena, hai tay cũng đặt lên vai cô mà đỡ lấy cô như an ủi, ánh mắt anh nhìn lên Trịnh phu nhân mà đầy đau xót, mọi chuyện đã đến mức này rồi...

- Victor... anh có nghe phu nhân nói gì không...? - Erena nức nở, nhẹ nhàng quay gương mặt đầm đìa nước mắt sang mà nhìn lên anh.

Victor im lặng, anh không biết phải nói gì trong lúc này, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy khó xử đến vậy.

Nhìn về mặt của anh không có vẻ gì là sốc, đó không phải về mặt của người lần đầu tiên nghe một tin giật gân như vậy.

- Victor...? Anh... đã biết từ trước rồi ư...? - Erena ngược đôi mắt đang ầng ậng nước lên mà nhìn anh.

Anh không lên tiếng, nhưng cô đã biết được câu trả lời sau cái vẻ mặt đầy khó xử ấy. Erena nhắm nghiền hai đôi mắt, miệng gào lên một tiếng đầy đau đớn, nước mắt rơi lã chã, dường như cô không thể làm chủ được bản thân mình nữa.

- Tại sao... tại sao mọi người lại đối xử với tôi như vậy...?! - Erena gào lên trong tiếng nấc.

- Tại sao tôi luôn là người biết cuối cùng?! - Hai mắt cô đỏ ngầu, gương mặt ướt đầm bởi những giọt lệ, khuôn miệng mếu máo, giọng cũng đã lạc đi.

Cả Victor, Mỹ Anh và Trịnh phu nhân đều cứng họng trước cảnh tượng này, mọi người buồn một, thì Erena buồn hai.

- Phu nhân... người đã nói sẽ làm bạn với tôi cơ mà... - Erena đau đớn thốt ra câu nói đó.

- Chưa được bao lâu mà... phu nhân...! - Erena nức lên từng tiếng, khóc ngày một to hơn.

Khóe mắt Uyên Nhi rung rung những giọt lệ, cô nắm chặt lấy bàn tay của Erena, đôi môi cũng gắng gượng nói vài lời thật yếu ớt.

- Ta xin lỗi... kiếp này không thể làm bạn với cô lâu được... kiếp sau nhất định sẽ gặp lại... - Uyên Nhi giọng cũng lạc đi bởi cảm động.

Mỹ Anh đứng phía sau cũng không thể kiềm được cảm xúc của mình, cô cúi gầm mặt xuống mà thút thít, đôi lúc lại giơ tay lên gạt nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt.

- Còn có một người bạn nữa ta cũng muốn gặp trước khi đi... nhưng không thể nào liên lạc được... - Uyên Nhi ánh mắt đầm chiêu, đôi lúc lại nháu mày lại.

- Victor... nếu cậu gặp cô ấy... hãy chuyển lời hộ ta... - Cô đưa mắt nhìn sang Victor, anh cũng đáp trả ánh nhìn yếu ớt ấy bằng đôi mắt đang mờ to đầy vẻ suy tư.

- Nói với cô ấy rằng... đừng nên tự mẫn quá... Angela là một người luôn coi bản thân là trung tâm... lại hay cảm thấy bất mãn với cuộc sống... Mong cô ấy bớt ghen tuông, nóng nảy... và suy nghĩ vớ vẩn... điều đó sẽ làm cô ấy cảm thấy khá hơn... - Uyên Nhi đưa mắt nhìn Victor cùng với sự nhờ vả.

Victor không trả lời, anh chỉ lặng lẽ cúi đầu xuống với vẻ ngậm ngùi, cái cách anh mím môi lại, đôi mắt trĩu xuống đã cho thấy sự khó xử.

- Victor... - Uyên Nhi cất tiếng gọi khẽ anh. - Cậu là người ngạo mạn... đôi khi lại khiến người khác khó chịu... bởi cái thái độ... và tính nóng nảy của cậu... Nhưng thật tâm ta biết cậu rất tốt... - Trịnh phu nhân nhìn anh bằng ánh mắt nhẹ nhàng, đôi môi cũng run run, gắng gượng nói từng lời.

- Cậu cũng còn rất trẻ... sự nghiệp hãy còn dài... Ta tin cậu làm được... - Cô nói những lời như động viên Victor, với khả năng của Victor thì có lẽ việc đạt đến đỉnh cao của sự nghiệp là không lâu.

- Erena... - Uyên Nhi nhìn sang Erena, cô gái ấy nước mắt đầm đìa, không đủ can đảm để ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt cô, cô sợ khi nhìn lên thì lòng sẽ còn đau hơn nữa, cô sẽ không chịu được mất...

- Cô thật sự... rất giống ta ở nhiều mặt... Hãy mạnh mẽ lên nhé...! Ta xin lỗi vì đã hứa suông... xin lỗi vì đã để cô biết quá muộn màng... - Trịnh phu nhân nhìn cô thật nhẹ nhàng, giọng điệu ngày càng yếu ớt, những tiếng thốt lên không còn rõ như trước.

- Erena... đừng nhụt chí... mọi điều tốt đẹp... sẽ sớm đến thôi...

Khi nghe thấy tên mình được gọi lên bằng cái giọng yếu ớt, thò thè của người phụ nữ ấy, Erena càng đau đớn thêm. Victor đặt tay lên trên vai cô như an ủi, Erena cũng chỉ biết đặt tay lên tay anh, cô nắm nó thật chặt, nước mắt vẫn tuôn ra ngày một nhiều.

Miệng cô lẩm bầm không ngừng, đôi môi run lên trong đau đớn. "Đừng mà... đừng mà..."

Trịnh Uyên Nhi hiểu rõ sức khỏe của mình hơn ai hết, mắt cô đang mờ dần, thờ cũng khó khăn hơn. Cô nhẹ nhàng quay đầu nhìn sang Mỹ Anh, người

hầu gái vô cùng thân cận với cô.

Những điều muốn nói, cô cũng đã nói hết với Mỹ Anh từ trước khi Victor và Erena tới, nhưng có lẽ điều mà cô dành lại cuối cùng để nói với người hầu thân cận nhất với mình mới là điều đáng quý nhất.

Nước mắt rơi ướt đầm trên gương mặt của Mỹ Anh, cô đau đớn vô cùng, dù gì hai người đã từng như hình với bóng, Mỹ Anh đã ở bên Uyên Nhi từ những ngày cô còn ở với cha mẹ.

- Cảm ơn em... - Giọng cô yếu ớt cất lên, tay cũng nắm chặt lấy bàn tay của Mỹ Anh, cô gái ấy cũng đáp trả bằng việc dùng hai tay mình bao lấy bàn tay gầy gò của Uyên Nhi.

Không gian bao trùm căn phòng là một sự im lặng tới lạ thường, Erena khóc nhưng không còn thành tiếng.

Tiếng giọng thô thể của Uyên Nhi cũng không còn cất lên, Erena và Mỹ Anh, mỗi người đều đang nắm lấy một tay của Uyên Nhi, họ dễ dàng nhận ra bàn tay ấy không còn chút sức lực nào, Erena nhẹ nhàng đưa đôi mắt sưng húp nhìn sang phía bên cạnh, người phụ nữ ấy mắt nhắm nghiền, trên miệng nở một nụ cười hiền từ.

Không còn một hơi thở nào nữa từ Trịnh Uyên Nhi.

Mỹ Anh hít vào một hơi đầy đau đớn, hai tay cô che lên mặt rồi bật khóc thật lớn. Erena cũng vậy, Uyên Nhi đã nói sẽ làm bạn với cô thật lâu, sẽ giúp cô không cảm thấy cô đơn khi ở đây, sẽ tâm sự với cô khi cần nhưng điều tồi tệ ấy lại xảy ra, vị phu nhân ấy đã ra đi quá sớm.

Victor bám tay vào vai Erena, cô nhẹ nhàng xoay người và vòng tay ôm lấy cổ anh, Vic cũng vì thế mà ôm lấy eo cô. Erena siết tay thật chặt, nước mắt rơi ướt đầm một bên vai áo của anh.

Có thể Victor không nói ra, nhưng trên mặt anh lúc này cũng thể hiện sự buồn bã, anh nạt anh nặng trĩu xuống, sự ra đi của Trịnh Uyên Nhi đã mang lại những đau đớn dành cho rất nhiều người, nhưng đó cũng là một giải thoát cho chính bản thân cô, cuối cùng cô cũng đã có thể sống một cuộc sống ở thế giới bên kia cùng với người mà cô yêu thương...

Mỹ Anh sẽ lo an táng cho Uyên Nhi rồi đưa cô về với gia đình tại Việt Nam. Từ khi còn trẻ, Uyên Nhi đã có những mâu thuẫn với gia đình khi cô quyết định mối quan hệ tình cảm với Minh Thắng, một thành viên của V. Cha mẹ của Uyên Nhi không biết Minh Thắng là một người làm trong thế giới ngầm, nhưng làm việc dưới tay của Phúc Thạch thì cha mẹ cô đã không đồng ý.

Đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, Uyên Nhi vẫn chỉ chọn cách viết thư để gửi về cho gia đình, không phải vì cô trách giận cha mẹ vì đã cấm cản tình cảm của cô và chồng, mà vì cô đã biết mình có lỗi với cha mẹ, cô cảm thấy mình không còn mặt mũi nào gặp gỡ cha mẹ, cô không muốn họ phải nhìn thấy bộ dạng ốm yếu của cô thế này.

Mỹ Anh cũng sẽ không trở lại đây lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *[Tình Yêu Thâm Kín]* *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thời gian

Mùa xuân năm ấy họ đã mất đi một người bạn luôn sát cánh bên họ, một con người tốt bụng, luôn nghĩ tới người khác. Tuy khoảng thời gian họ quen nhau không phải là lâu, nhưng cũng là một kỉ niệm khó có thể phai nhòa.

Kể từ đó đến nay đã sáu mùa xuân nữa trôi qua, mọi thứ cũng đã thay đổi đi nhiều. Chất lượng và số lượng của tổ chức Unknown gia tăng theo thời gian, có lẽ độ "khét tiếng" giờ chỉ còn kém The Demons và The Python một, hai bậc. Người đứng đầu của Unknown bước sang tuổi 26 nên cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều so với trước kia.

Nhắc đến Victor thì không thể nào không nói đến bóng hồng lai luôn sát cánh bên anh, Erena. Trong giới xã hội đen, Victor là một sát thủ giỏi, nổi tiếng đào hoa bậc nhất, nhưng vẫn luôn có một bóng hồng kẻ kẻ bên anh, mãi không thay đổi.

Có rất nhiều lời ra tiếng vào, người nói là tình nhân, kẻ nói đồng nghiệp, bạn bè bình thường, không ai có thể biết rõ mối quan hệ của họ, nhưng trớ trêu thay, chính người trong cuộc cũng không thể biết...

Suốt 6 năm nay họ ở chung một nhà, ăn chung một bàn, thậm chí đôi khi còn ngủ chung một giường, nhưng vẫn chưa hề có một hành động hay câu nói nào khẳng định mối quan hệ của họ.

Erena vẫn chăm lo, cô luôn là hậu phương vững chắc cho anh, Victor thì vẫn luôn quan tâm, bảo vệ cô, nhưng anh nghĩ gì về mối quan hệ này thì cũng

không rõ. Chưa từng có một từ "yêu", một từ "thương" hay thậm chí là một từ "nhớ" được thốt ra từ miệng hai người.

Chiếc xe ô tô mui trần màu hồng phấn phóng như bay trên con đường nhựa. Đường phố Hà Nội đông đúc, náo nhiệt nhưng cũng phải dẹp sang một bên khi chiếc xe ấy lao tới. Chiếc xe đáng giá hàng tỉ đô, và dĩ nhiên, chủ nhân của nó cũng chẳng phải tầm thường gì.

Mái tóc nhuộm nâu hạt dẻ phẩy light vàng óng. Được uốn xoắn nhẹ nhàng, khiến cho cô gái trẻ thêm phần nữ tính, nhưng không kém phần cá tính.

Một tay đặt trên vô lăng, tay kia giờ cao, thả tự do trước gió. Chiếc kính râm màu đỏ rượu vang cô đang đeo càng tô thêm vẻ sang trọng, quý phái của cô.

Chiếc xe dừng lại ngay trước cửa một công ty bất động sản lớn nhất nhì Hà thành - tập đoàn Venela. Mở cửa và bước chân xuống xe, tay bám vào chiếc khoá từ xa, nghe rõ hai tiếng "bíp bíp".

Đôi chân dài miên man, sở hữu chiều cao 1m60 cùng với đôi giày cao gót cao 7cm, cô như thu hút mọi ánh nhìn. Khuôn mặt đạt chuẩn, đôi mắt to tròn và lấp lánh màu nâu sẫm được lộ rõ khi cô tháo chiếc kính râm ra và cầm trên tay.

Ăn mặc thì muôn phần quyến rũ, gợi cảm, với chiếc áo crop top màu đen bó sát lấy người và chân váy đen xoè ngắn cũn cỡn, dường như 3 vòng của cô đều hiện rõ ngay trước mắt mọi người. Bước đi những bước đi quý phái, sang trọng, cô tiến thẳng vào trong công ty, bấm thang máy và lên tầng cao nhất.

- Cậu nghe rõ kế hoạch rồi chứ? - Giọng người đàn ông hỏi nghiêm túc.

- Vâng. - Tiếng của một chàng trai trẻ ngay lập tức đáp lại, nhưng sắc mặt không được tốt lắm sau khi nghe những điều người đàn ông kia vừa nói.

- Nếu không phải vướng một chuyến công tác bên Bali thì ta đã đích thân phổ biến với chúng. Chà, ta thật sự mong chờ đấy! - Giọng người đàn ông dần trở nên đanh thép nhưng rồi lại nhếch mép cười đầy ẩn ý.

- Tôi sẽ nói lại với mọi người. - Chàng trai trẻ vẫn đứng rất nghiêm, hai tay chắp lại phía trước, khuôn mặt vẫn đầy ẩn ý, trong anh lúc này đang rất bối rối.

- Được! - Người đàn ông bật cười sáng khoái. - Ta tin cậu, Alpha. Và lại, ta cũng có việc cho cậu, về việc hàng ở cảng Sydney chưa được thông qua...

Chàng trai trẻ vẫn đứng nghiêm, khuôn mặt không hề có chút lay chuyển nhưng bên trong lại như sụp đổ khi nghe những lời ông nói. Tuy anh vẫn đang lắng nghe công việc mới mà mình được giao, nhưng trong đầu thì vẫn cứ trần trọc mãi vì việc trước đó. Kế hoạch này đã được Phúc Thạch ấp ủ 6 năm nay, anh đã nghe được sự tàn khốc trong nó, và nhiệm vụ hiện tại của anh là phổ biến nó cho mọi người tại V.

Alpha không được tham gia vào nhiệm vụ lần này bởi Phúc Thạch biết rõ mối quan hệ của anh với Erena và Victor.

Ánh mắt anh như vô hồn, dường như đang suy nghĩ điều gì đó thật sự rất khó khăn.

Những đường nét trên khuôn mặt anh thì không thể bàn cãi, nó hoàn hảo tới mức hoàn mỹ nhất. Khoác trên người nguyên một bộ vest đen chỉnh tề, anh đã khiến cho nhiều người phải say đắm.

- Tiểu thư... Chủ tịch đang tiếp khách ạ...! - Cô thư kí trẻ ra sức nài nỉ, nín giữ cô gái ấy bằng mọi cách, nhưng dường như bất lực.

Cô gái trẻ hoàn toàn vô tư, quay sang nhìn cô thư kí với ánh mắt hồn nhiên, nhưng lại giống như đang ra lệnh, toát lên vẻ cao sang vốn có. "Suyt!" Cô gái nhẹ đặt một ngón tay lên cánh môi mỏng manh rồi kiêu ngạo quay đi.

Mặc kệ chủ tịch có đang tiếp đón ai, là VIP hay tổng thống, cô chẳng thêm quan tâm. Đôi chân vẫn thản nhiên rảo bước, tay đẩy mạnh cánh cửa gỗ ra, bước vào vô tư hết sức.

- Ba! - Cô gái trẻ giờ tay chào, miệng nở nụ cười tinh quái vô cùng, mắt nhìn thẳng về phía người đàn ông đang ngồi trên ghế đằng kia.

- Vivi...? - Người đàn ông giật mình, mắt tròn tròn nhìn cô gái trẻ.

Chỉ riêng chàng trai ấy vẫn không hề lay chuyển sắc thái trên khuôn mặt.

Anh cũng chẳng hề liếc mắt lại nhìn xem đó là ai, chỉ lẳng lẳng đeo vào một chiếc kính râm, rồi lại đứng rất nghiêm.

Cô gái bước tới bên bàn của chủ tịch, tiếng giày cao gót gõ xuống sàn mỗi lúc một to. Chẳng mấy chốc, cô đã đứng trước mặt ông ngay rồi. Riêng ông thì vẫn còn đang ngạc nhiên, vẫn chưa kịp hoàn hồn.

- Vivi... Con gái ta, con làm gì ở đây lúc này chứ? - Ông hạ giọng hỏi nhẹ nhàng.

- Gì đâu, chỉ là, con nhớ ba thôi! - Cô gái nhõn miệng cười tinh nghịch vô cùng.

Người đàn ông ấy chỉ biết cười trừ, ông không hề lúng lẫm với cái thái độ này của cô gái trẻ. Cô đang nói với hàm ý khác, ông biết rất rõ điều đó.

Cô đưa mắt nhìn sang phía người đàn ông trẻ đứng kế bên mình, ngắm nhìn từ trên xuống một lượt, buột miệng hỏi.

- Ai đây ba? - Cô hỏi bằng giọng điệu hồn nhiên.

- À, đây là... một cậu làm việc cho ba. - Ông gật đầu cười trừ, như muốn che giấu cô con gái điều gì đó.

- Ý con muốn hỏi, là tên anh ta cơ. - Cô quay sang nhìn bố mình với ánh mắt xin xỏ, tò mò, nhưng cũng không kém phần tinh nghịch và ma mãnh. Đường như cô nhìn ra gì đó từ người đàn ông trẻ này, một thứ gì đó ở anh ta, đã khiến cho cô có tò mò ngay từ lần đầu gặp mặt.

- À, tên cậu ta... Tên... - Ông ngập ngừng.

- Xin lỗi chủ tịch, tôi sẽ không làm phiền chủ tịch nữa, chúng ta sẽ bàn chuyện này sau. Tôi xin phép. - Người đàn ông lịch lãm, trẻ tuổi kia liền mở miệng ra, cất lên tiếng giọng trầm ấm đầy sức mê hoặc ấy, một sự quyến rũ không thể cưỡng lại nằm ẩn sâu bên trong cái giọng nói đó. Anh cúi người chào ông rồi thẳng thừng quay lưng bỏ đi.

Cô gái tinh nghịch này nhìn theo bóng anh bước đi mà nhoen miệng cười một cái, rồi quay ngoắt lại nhìn ba mình.

- Thật sự rất giống xã hội đen, ba nhỉ? - Cô cười đùa.

- Con nói gì vậy ViVi! - Ông cười lớn.

- Biết đâu được đấy. - Cô cười tinh nghịch. - Con hết tiền rồi ba...! - Cô bắt đầu dõ giọng nhõng nhẽo, chân giậm mạnh.

- Từ từ nào ViVi..! - Người đàn ông rút ví, lấy ra mấy chục tờ 500 đô và đưa cho cô con gái.

Cô gái trẻ cầm lấy số tiền lớn đó, miệng cười tươi, "con yêu ba lắm luôn đó!" Cô nói lớn rồi quay lưng bỏ đi trong sự vui sướng và thích thú.

- Con lại không đi học sao ViVi? - Ông hỏi nhỏ.

- Ba à! - Cô giờ giọng nhõng nhẽo, ngoái cổ lại nhìn ông. - Thiên tài không cần đi học đâu ba. - Nói rồi cô cười một cái hết sức tinh quái rồi tung tăng bước đi.

Không thể bắt ép nổi, cô là chúa bướng bỉnh. Vốn được sinh ra và lớn lên trong nhung lụa, lại là con một của chủ tịch tập đoàn lớn nhất nhì Hà thành, tiền đối với cô cũng như giấy rác, tiêu xài hoang phí. Vì quá nuông chiều, bản tính bướng bỉnh và quái đản của cô vẫn chưa ai có thể rèn giũa.

Cô vui vẻ bước chân ra khỏi thang máy, mắt nhìn ra phía trước cửa công ty. Một bóng hình đàn ông đang ngồi trên chiếc xe Ducati màu đen, đầu đội một chiếc mũ bảo hiểm che gần hết mặt, cũng một màu đen huyền bí.

Nếu cô không nhầm, đây chẳng phải anh chàng ban nãy cô gặp trên văn phòng của ba cô sao?

Chẳng cần nghĩ ngợi gì, cô hết sức vô tư và tiến tới chỗ anh. Anh đã đặt tay lên tay lái, chuẩn bị vít ga và phóng đi, nhưng cô đã kịp thời mở lời.

- Chào, tên anh là? - Cô nói bằng giọng khệnh khạo, vẻ mặt vênh vênh, khoé miệng vẫn nở một nụ cười.

Anh im lặng, mắt vẫn nhìn thẳng, không ngoái nhìn cô một chút nào. Bởi anh thừa biết, dính dáng tới con gái độc nhất của Phúc Thạch thì chẳng có gì tốt đẹp.

- Nguyễn Tường Vy, người kế thừa tương lai của tập đoàn Venela. - Cô cười, nói rất tự tin, tay vẫn giờ ra trước mặt anh như muốn bắt tay.

Chẳng may, anh chẳng thèm quan tâm.

- Bỗng dưng cam sao? Ban nãy còn thấy nói mà. - Tường Vy tỏ vẻ ngạc nhiên, mặt dí sát vào anh, đôi mắt liếc liếc, ngó ngó. - Chẳng nhẽ ba tôi làm việc với người câm?

Anh vẫn im lặng, chẳng hề để ý cô một chút nào.

Cô mở túi xách ra, rút ra 1 tờ 500 đô và đưa ra trước mặt anh, còn mỉm cười rất tươi.

- Thật sự tôi rất thương, những người khuyết tật. - Cô nói với giọng điệu mỉa mai, miệng vẫn cười tinh nghịch.

Anh quay sang nhìn cô, ánh mắt hờ hững, vô tâm nhưng cô lại có cảm giác như anh đang lờ mờ cô vậy.

Đôi mắt của anh, ái chà, đẹp như hút hồn người đối diện vậy. Anh lạnh lùng nhìn lại về phía trước, tay vít ga và phóng xe đi, để mặc cho cô hít khói xe.

Tường Vy khua tay trước mũi, nhãn mặt khó chịu bởi mùi khói xe thật khó ưa. Nhưng nhìn anh đi rồi ngẫm lại, cô lại nở một nụ cười thích thú.

Dường như ở anh, đã có một cái gì đó khiến cho cô phải bận tâm tới, nó đã cuốn hút cô.

Bạn đang đọc truyện *[Tình Yêu Thầm Kín]* Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 57: Không thừa nhận

Alpha dừng xe trước một cửa hàng bán tạp hóa nằm ở ngoại thành Hà Nội, anh bước vào bên trong quầy thu ngân, một người đàn ông to béo ngẩng mặt lên nhìn anh, miệng nhai chóp chép chiếc kẹo cao su.

Khi nhìn thấy Alpha, người đàn ông đó cúi đầu chào rồi bấm tay vào chiếc nút nhỏ nằm phía dưới mặt bàn thu ngân, một cánh cửa nhà nằm phía sau lưng ông ta được mở ra, Alpha bước chân xuống tầng hầm ấy, ánh đèn dần bật lên dọc theo bức tường cạnh anh.

Nơi đây đã thay đổi nhiều hơn trước, trang thiết bị hiện đại, không gian rộng rãi. Anh bước xuống dưới sảnh, hai tay giơ lên vỗ vào nhau như thu hút sự chú ý của mọi người.

Các thành viên của V dù đang dở việc gì cũng đều dừng lại rồi tiến lại gần phía anh.

- Ông chủ vương phải một chuyến công tác gấp tại Bali nên tôi tới để phổ biến nhiệm vụ quan trọng cho mọi người. - Alpha nói với giọng nghiêm nghị, ánh mắt trầm mặc như suy tư.

Không ai nói gì, chỉ biết vênh tai lắng nghe từng lời anh nói.

Alpha đã chán chừ. Đôi mày anh nhíu lại, phải mất một lúc lâu anh mới lên tiếng, tuy nhiên giọng điệu có chút gượng gạo.

Sau khi lắng nghe rất rõ kế hoạch mà Alpha đã phổ biến, những thành viên kì cựu của V đều tròn mắt nhìn nhau, đây là kế hoạch mà ông chủ đã dành 6 năm để lập ra hay sao?

Tuy nhiên, chúng cũng không dám lên tiếng hỏi lại, kế hoạch cũng đã được phổ biến rõ ràng mạch lạc từng từ. Ai cũng biết Alpha là cánh tay phải đắc lực của Phúc Thạch, anh cũng luôn là người răm rắp nghe theo lệnh của ông ta, không lý nào mà Alpha lại làm điều đó...

Họ bối rối rồi cũng tròn mắt nhìn nhau, nhưng rồi cũng bắt tay vào thực hiện nhiệm vụ được giao càng sớm càng tốt.

Bước ra khỏi nơi nồng nặc mùi máu và sát khí được toát ra bởi những thứ vũ khí, hay tù chính những con người ở dưới đó. Alpha thở một hơi dài, trong lòng cảm thấy bối rối, một chút lo ngại, anh không còn biết việc mình vừa làm là đúng hay sai. Trong đầu anh ngay lúc này chỉ hiện hữu duy nhất hình ảnh của người con gái của sáu năm trước.

Căn cứ của Unknown đã được tân trang lại, không còn mang cái vẻ u ám, ẩm ướt như trước kia. Mọi người ở đây vẫn vậy, luôn sống chan hòa với nhau, số lượng thì tăng lên, nhưng đại đa số là những gương mặt mới. Những thành viên từ thuở mới thành lập giờ chỉ còn lại vài ba người.

Chris, chàng trai với vết sẹo dài trên má đã trở thành người được Victor tin tưởng tuyệt đối bởi kĩ năng chiến đấu, cách làm việc cũng như xử lí mọi việc mà Victor giao cho đều rất tốt.

Erena là người con gái duy nhất ở đó, mọi việc ăn uống hầu hết đều do cô lo, không phải tự nhiên mà họ rất mực yêu quý cô như vậy.

Buổi chiều ngày hôm nay cũng giống như mọi ngày khác, Erena đứng tựa tay vào chiếc ghế sofa, trên môi nở nụ cười rất tươi khi nghe những câu chuyện rất hài hước của các thành viên trong nhóm. Victor đứng ngay cạnh cô, đôi lúc lại đưa mắt nhìn xuống cô.

Thời gian trôi nhanh thật, mới đây mà đã 6 năm hai người ở bên nhau, vẻ ngoài của Erena cũng đã thay đổi. Cô đẹp lên rất nhiều. Mái tóc màu nâu vàng dài ngang lưng được uốn cong ở đuôi, đường nét trên khuôn mặt thì trở nên ngày càng hoàn mỹ. Giờ đây trông nó thật sắc sảo và gợi cảm biết bao.

Bỗng dưng có tiếng gõ cửa, Jackie ngừng câu chuyện cười còn dang dở và đứng dậy mở cửa. Hiện ra ngay trước mắt cậu là những chiếc túi đựng rất nhiều thức ăn. Cậu ta mắt chữ A miệng chữ O nhìn chúng, bất ngờ những chiếc túi được gạt sang một bên, hé lộ một gương mặt nhỏ nhắn, xinh xắn đang nở một nụ cười thật tươi.

Jackie lùi lại, cô gái ấy cũng vì thế mà bước vào trong. Ai ai cũng phấn khởi khi nhìn thấy gương mặt rất đỗi quen thuộc ấy.

- Vivian! - Chris ngạc nhiên khi nhìn thấy cô gái ấy.

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người đều hướng mắt về phía cửa, Victor mở to hai mắt đều ngạc nhiên, chân cũng bước gần đến chỗ cô tiểu thư của The Python, trên môi hiện lên một nụ cười nửa miệng.

- Đạo này có việc gì mà tối đây đều đặn thế này? - Victor giờ giọng trêu chọc cô.

- Thì... người ta có người trong lòng ở đây thì mới tối chứ sao. - Vivian cười tủm tỉm đầy ngại ngùng nhưng cũng không quên trêu lại anh.

Cả căn phòng ồ lên, kèm theo đó là những tiếng cười trêu chọc họ. Tuy nhiên, duy chỉ có Chris là lặng im. Anh lặng lẽ đứng gần Erena và nhìn sang cô, ánh mắt cô nhìn Victor và Vivian đượm buồn, Chris liếc mắt sang chỗ khác, trong lòng cũng thấy khó chịu khi nhìn thấy cảnh tượng ấy.

- Vậy anh đã có người trong lòng chưa kia? - Những thành viên còn lại đổ dồn ánh nhìn về phía Victor và trêu chọc anh nhưng sớm nhận lại từ anh một cái lườm khiến họ sợ rúm ró lại.

- Chưa có. - Anh hé răng cười khẩy.

Erena hít một hơi thật sâu rồi quay người trở vào trong bếp.

- Chị dâu? - Chris lên tiếng đầy tò mò khi thấy cô như vậy.

- Tôi vào làm đồ ăn nhẹ cho mọi người. - Cô nhẹ nhàng đáp lại sự tò mò của Chris, không hề quay đầu lại nhìn anh lấy một lần.

Erena đứng trong bếp mà nghe được vọng ra ngoài kia, mỗi lần giọng Vivian cất lên là cô lại cảm thấy khó chịu trong lòng, và cái cảm giác ấy còn được đẩy cao lên nữa khi đáp trả lại những lời nói ấy là giọng điệu hết sức nhẹ nhàng của Victor dành cho cô ấy.

"Em có chuyện muốn nói với anh thôi." Cô nghe loáng thoáng thấy tiếng Vivian nói vậy, sau đó là một loạt các tiếng cười đùa, Erena không thể nghe được gì khác.

Vivian lấy ra từ một trong những chiếc túi mình mang tới vài quả táo, một tay vớ ra cầm lấy một con dao trên bàn, cô loay hoay xoay quả táo như tìm nơi bắt đầu để đặt dao lên đó.

- Gì chứ em không gọt táo được đâu, để đó tôi làm cho. - Victor nói rồi cố giành lấy con dao từ tay Vivian.

Vivian không đồng ý, vẫn cố gắng tự mình gọt lấy quả táo để mời mọi người.

Câu nói hết sức nhẹ nhàng và ấm áp ấy của Victor đã lọt vào tai Erena, cô đã mất tập trung trong vài giây, bất chợt cô cảm thấy đau ở đầu ngón tay, liền bật giác giật tay lại, miệng kêu "a" một cái đều bất ngờ, máu chảy dần ra, cô đã vô tình tự làm đứt tay mình khi đang thái dờ những miếng khoai tây.

- Chị dâu, chị không sao chứ?! - Chris hoảng hốt chạy tới bên Erena, anh cầm bàn tay cô lên thật nhẹ nhàng, đôi mày khẽ nhíu lại khi nhìn thấy vết thương đang rỉ máu trên ngón tay của Erena, bất chợt lại chạy đi lấy băng ergo cho cô.

- Erena đâu? - Victor đưa mắt nhìn xung quanh và lên tiếng hỏi.

- Hình như chị dâu vào bếp làm gì ấy ạ. - Một thành viên nói.

Victor từ từ bước vào phía phòng bếp, nhưng bước chân của anh đã ngừng lại ở ngay trước cửa. Ánh mắt anh thay đổi, nó trở nên lạnh lùng khi nhìn vào trong.

Chris và Erena đứng quay mặt vào nhau, cô ngơ ngác nhìn anh nâng niu bàn tay của mình, đôi lúc lại đưa mắt ngược lên nhìn, cử chỉ của Chris hết sức nhẹ nhàng, đôi mày nhíu lại nhìn chăm chăm vào vết thương và băng bó lại rất khéo. Chỉ trong một giây phút ngắn ngủi, trong đầu Erena lại hiện ra một hình ảnh rất đời quen thuộc, cái sự nhẹ nhàng, dịu dàng này, thật sự rất giống với Alpha...

Sau khi xong xuôi, Chris chợt có cảm giác như có người đang nhìn mình, anh quay ngoắt mặt về phía cửa bếp, tuy nhiên lại không có gì cả.

- Vivian, chẳng phải em nói có chuyện muốn nói với tôi ư? - Victor bước lại gần Vivian với ánh mắt lạnh lùng.

- Ồ... vâng... - Vivian ngơ ngác nhìn anh.

- Chúng ta tối chỗ nào đó để nói chuyện đi. Có gì bữa tối nay tôi mời em. - Victor nói với chất giọng ấm áp, trên môi nở một nụ cười nhẹ.

Nghe thấy vậy, Vivian hé môi cười tươi rói, cô lau tay vào giấy rồi chạy tới bám vào cánh tay anh, bỏ lại đồng hoa quả cùng với đồ ăn lại cho mọi người ở căn cứ của Unknown.

Anh mở cửa trước của chiếc xe BMW đen cho Vivian rồi vòng ra ghé lái. Anh đã đổi sang chiếc này sau sự ra đi của Trịnh Uyển Nhi khoảng nửa năm, chiếc Mercedes màu bạc vẫn được anh giữ lại trong gara ở nhà dù chẳng dùng đến nữa, anh muốn giữ lại kỉ vật duy nhất của người bạn ấy.

Erena quay ra từ trong bếp nhưng mọi người nói anh đã ra ngoài với Vivian, có lẽ họ cũng sẽ ăn tối ở ngoài. Ánh mắt của Erena trở nên đượm buồn, anh đi cũng chẳng nói một lời với cô...

- Hôm nay chị ăn tối ở đây với mọi người đi, ăn xong em đưa chị về. - Chris nói với cô bằng giọng nhẹ nhàng như an ủi.

Phải rồi, giờ đây ở căn cứ đã có một chiếc xe bảy chỗ màu đen để thuận tiện cho việc vận chuyển của mọi người mỗi khi làm nhiệm vụ gì đó.

Erena không nói gì mà chỉ lẳng lặng ra ngồi ở ghế sofa, hòa vào đám đàn ông đó. Chris biết cô đang có tâm tư gì trong lòng, tuy cô không nói ra. Anh luôn chọn cách lặng thầm bên cạnh cô.

Victor đặt hai tay lên vô lăng, mắt nhìn thẳng về phía trước.

- Ra là việc làm ăn với The Python à? - Anh cất giọng hỏi.

- Ừm. Anh trai em đã nhờ em chuyển lời tới anh. - Vivian quay sang nhìn Victor. - Anh ấy còn nói nếu anh nhận lời thì sẽ lên đường vào sáng sớm ngày mai luôn, giải quyết càng nhanh càng tốt. - Cô tiếp lời.

- Hừm. Có gì lát nữa tôi sẽ gọi điện cho anh trai em. - Victor trả lời với vẻ ngẫm nghĩ.

Anh đưa mắt nhìn về phía trước mà thầm nghĩ trong đầu. Vivian giờ đã lớn thế này rồi, cô còn được anh trai giao việc của tổ chức cho, không còn là cô gái 16 tuổi của sáu năm trước nữa, thời gian trôi nhanh thật.

- Em lớn thật rồi đấy, trưởng thành hơn nhiều rồi. - Victor nhếch mép cười.

- Thật à? - Vivian vui sướng nở nụ cười thật tươi.

- Ừm. Cũng đã mấy năm rồi, thay đổi cũng đúng thôi. - Anh nhovn miệng cười.

- Có một thứ vẫn không thay đổi mà. Em vẫn thích anh đấy chứ! - Cô nói với giọng điệu tình nghịch.

Victor ngạc nhiên, quay mặt sang nhìn cô thật nhanh rồi lại nhìn thẳng về phía trước, không nhận được mà bất giác bật cười.

- Nhưng anh chỉ dễ thích thôi, không yêu đâu. - Cô tủm tỉm cười trêu chọc anh.

Victor cười thầm, cách nói chuyện của Vivian vẫn luôn như vậy, luôn khiến anh phải bật cười vì sự trẻ con của cô.

- Được rồi, tôi biết tôi cũng chẳng tử tế gì. - Anh cười.

- Ý em không phải vậy, mà là.. bên anh có người phụ nữ khác rồi. - Cô trầm giọng xuống, ánh mắt nhìn Victor cũng thay đổi.

Nụ cười trên môi Victor dần vụt tắt, ánh mắt lại trở nên xa xăm, anh biết ý của Vivian đang nói là gì, nhưng anh luôn cảm thấy không muốn nói về chuyện này khi người khác đề cập đến nó trước mặt anh.

Không gian yên ắng khiến Vivian chẳng thể chịu được, cô tiếp tục lên tiếng.

- Là anh cố tình không nhận ra hay anh không nhận ra thật? Chị ấy...

- Là vì tôi không muốn có một mối quan hệ như vậy vào lúc này, phiền phức lắm. - Victor nói với giọng lạnh lùng và thần nhiên.

Vivian chau mày lại nhìn anh. "Không đúng, không phải cái lí do mà anh nói. Không phải anh không nhận ra, mà chỉ là anh không dám thừa nhận nó thôi."

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thầm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Tiểu thư của Venela

Victor trở về căn biệt thự của mình sau khi dùng bữa tối cùng với thiên kim tiểu thư của The Python.

Ánh đèn hành lang sáng lên theo từng bước đi của anh, Victor bước lên tầng với dáng vẻ mệt mỏi. Một tay anh cời hai chiếc khuya áo trên cùng ra, để lộ phần ngực săn chắc.

Anh xoay núm vặn cửa và bước vào bên trong căn phòng của mình, đèn được bật sáng trưng. Erena ngồi bên mép giường của anh cùng với một giỏ quần áo dưới chân, cô đang tỉ mỉ gấp đồ.

Anh đưa mắt nhìn cô một lượt từ trên xuống, dáng vẻ của Erena lúc này thật sự rất quyến rũ, cùng với sự kết hợp của chiếc váy ngủ hai dây ngắn cùn cùn màu be mà cô đang mặc trên người càng khiến anh thêm đề ý.

Victor cởi chiếc áo vest mặc ngoài ra rồi treo lên trên móc, chân nhẹ nhàng bước từng bước đến gần cô.

Bóng anh đổ xuống phía người cô khiến cô ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn, anh đã dí sát mặt vào cô từ lúc nào khiến cô giật mình mà ngồi ngửa ra phía sau, tay anh cũng đặt lên phần giường bên cạnh.

Hai mắt nhìn nhau đăm đăm, ánh mắt anh nhìn cô dịu dàng mà đầy mê hoặc, Erena bối rối mà nuốt ực nước bọt một cái khiến Victor nhếch mép cười.

- Ăn mặc thế này rõ ràng là có chủ ý mà. - Cái giọng trầm đầy ma lực ấy như kéo Erena chìm vào sức hút từ anh.

Victor nhìn thấy cô là lại nổi hứng, hai mắt nhắm hờ, đôi môi cũng tiến sát lại gần cô như sẵn sàng "ngấu nghiến" đôi môi gợi cảm ấy của Erena.

Tuy nhiên hình ảnh "thân mật" lúc chiều của Erena và Chris lại vô thức xuất hiện trong đầu Victor khiến anh khựng lại ngay lập tức, mắt anh dần mở ra, đôi mày cũng chau lại.

Victor từ từ lùi lại và đứng thẳng dậy, Erena cũng ngạc nhiên mà mở mắt nhìn anh, đôi mắt to tròn màu xanh dương của cô ngược lên đầy vẻ ngơ ngác nhưng chẳng thể làm biến chuyển được gương mặt đầy vẻ lạnh lùng ấy của anh.

- Sáng mai tôi phải lên đường sớm, mới có một mối làm ăn với The Python. - Anh nói với vẻ lạnh lùng.

Erena mới đầu cũng muốn đi cùng anh, nhưng sau khi ngẫm nghĩ lại. Đi cùng với The Python thì chẳng phải sẽ có cả cô thiên kim tiểu thư Vivian sao? Nếu vậy thì cô đi cùng sẽ chỉ tổ vướng chân...

- Em sẽ ở nhà. - Erena cất giọng nói với vẻ kiên quyết.

Victor khá ngạc nhiên với quyết định của Erena, thường thì cô sẽ muốn đi cùng anh đi đây đi đó, nhưng lần này là khác. Nhưng dù gì đó cũng là quyết định của cô, anh không có ý muốn can thiệp, cũng không muốn biết thêm gì.

- Được thôi. - Anh đáp trả bằng giọng điệu hững hờ rồi cầm quần áo bước vào phòng tắm.

Erena cũng vì thế mà tự động cất quần áo cho anh rồi trở về phòng của mình.

Tối ngày hôm nay, bữa tiệc sinh nhật "nhỏ nhỏ" của cô bạn thân Ngọc Linh được tổ chức tại hộp đêm 531, một hộp đêm có tiếng tại đất Hà Thành, nơi vui chơi của những cô âm, cậu âm của những gia đình có tiếng, thừa kế các tập đoàn lớn. Dĩ nhiên, Tường Vy không thể bỏ lỡ dịp này được.

Bận trên mình một bộ cánh tuyệt đẹp, cô càng toát lên vẻ quyến rũ, gợi cảm. Chiếc váy ngắn cùn cùn màu đỏ tươi, đã làm nổi bật lên làn da trắng nõn nà của cô, cùng với đôi chân thon gọn.

Phản thân trên được bó gọn trong những chiếc dây đỏ được đan vào với nhau. Với mái tóc xoắn sóng nhẹ màu nâu hạt dẻ, phẩy chút light, cùng khuôn mặt xinh đẹp, sang trọng, quý phái, cô như thu hút mọi ánh nhìn. Với đôi gót cao 10cm ấy, không còn nghi ngờ gì nữa, khi cô bước đi, không ai có thể đứng vững...

Nhạc nổi lên sập sình, cô tiểu thư của tập đoàn Venela vẫn đang rất nhiệt, hăng say nhảy nhót và trò chuyện cùng các người bạn trong giới nhà giàu, mà không thêm để ý tới mọi thứ xung quanh.

Ánh đèn nhấp nháy, mọi người thì rất sung sức, tiếng hò reo, vỗ tay trở nên to hơn, cuồng nhiệt hơn khi Tường Vy bám tay vào cọc sắt, ưỡn ngực và bước lên sân khấu.

Luôn là vậy, khi cô quá thích thú, cũng như đã ngấm chút men rượu vào trong người, cô luôn biểu diễn màn múa cột đầy khiêu gợi cho mọi người cũng chiêm ngưỡng.

Dáng vẻ của cô không thể chê vào đâu được, thần thái, sắc mặt, biểu cảm của cô được thể hiện rất rõ khi được ánh đèn sân khấu chiếu vào. Cô bám tay vào cột, uốn người qua lại, lắc hông bên này, đánh hông bên kia, thật sự là khiến các chàng trai đứng ngồi không yên mà.

Trong cơn say ấy, mọi thứ xung quanh cô đều trở nên mờ nhạt, chẳng cần biết đây là đâu, hay mình đang làm gì, chỉ cần biết rằng cô vẫn sẽ cứ chơi bởi thế này, chẳng bao giờ nghĩ tới ngày mai.

Chàng trai trẻ với mái tóc đen vuốt dựng, đôi mắt màu đen láy nhưng sâu hoắm mang đầy sát khí, bận trên mình một bộ vest đen từ đầu tới chân, bước đi rất hùng hổ về phía một căn nhà hoang tối tăm tại một vùng ngoại thành Hà Nội.

Anh bước từng bước, bước tới đâu, sát khí lại bủa vây nơi ấy tới đó. Cánh tay giơ lên và đẩy mạnh vào cánh cửa trước mặt, anh bước vào ngôi nhà tối tăm mà đầy hiểm nguy ấy. Dừng chân lại sau khi bước được vài ba bước, đáng đứng vẫn nghiêm nghị như vậy, không hề có chút lay chuyển.

Ánh đèn bỗng được bật lên, một người đàn ông khoảng chừng 40-45 tuổi đang ngồi trên ghế ở đối diện anh không xa, sau hắn là rất nhiều đàn em tay

chân, chừng 5-7 tên.

Anh bước từng bước tới chiếc bàn trước mặt hắn ta, sắc mặt vẫn không chút thay đổi.

- Cậu tới đây làm gì? - Hắn ta giờ giọng tò mò, ngạc nhiên.

- Ông biết rõ hơn ai hết. - Anh nói.

- Ta nhớ rằng ta đâu có làm gì cậu đâu nhỉ, Alpha? - Hắn giả bộ ngờ ngạc, vuốt cằm suy nghĩ.

- Tôi tới đây vì Venela. - Anh cau mày.

- Ha ha, thì ra là vậy. Lão Phúc Thạch đó vẫn còn giận ta vì việc vận chuyển hàng qua cảng Sydney không thành công sao? - Hắn cười đắc chí.

- Nếu không phải vì ông cho người gây khó dễ ở cảng Sydney, tôi đã không phải vất vả tới đây. - Anh nhìn chăm chăm vào ông ta, vẻ hận thù.

- Thôi nào Alpha, cậu xứng đáng được tôn trọng nhiều hơn đó. - Hắn khom tay vào, nhếch mép cười nhìn anh. - Ta thấy lão ta chỉ coi cậu như một con chó vậy! - Hắn cười điên loạn. - Một con chó trung thành, chỉ biết nghe lời và làm theo lời chủ.

Anh vẫn nhìn chăm chăm vào hắn, vẻ mặt không chút thay đổi. Nhưng nhìn kĩ hơn, có thể nhận thấy sự tức giận đang ẩn sâu trong đôi mắt màu xám khói của anh.

- Sao ta không trao đổi thế này nhỉ? Coi như đây là nhiệm vụ cuối cùng của cậu khi làm việc cho ông ta. - Hắn ta nhìn anh bằng ánh mắt thèm khát. - Ta sẽ rút quân ở Sydney, rồi từ giờ cậu làm việc cho ta. - Hắn cười tự đắc. - Thế nào, Alpha?

Hắn nói với anh bằng giọng như mời gọi, dụ dỗ. Nhưng anh không thấy thoải mái gì, thật sự rất khó chịu, mỗi khi hắn ta nhắc tới "Alpha", "tên" của anh, là anh lại như phát điên lên.

- Người có tài năng như cậu, không thể lãng phí được!

- Tôi nghĩ, có cách khác vui hơn nhiều. - Anh nói bằng giọng bí hiểm, khoé môi nhếch nhẹ lên, thể hiện sự nguy hiểm.

Anh xoay nhẹ cổ, đánh mắt nhìn xung quanh. Anh nhìn thấy và đã định vị được ổ aptomat trong ngôi nhà này. Anh đứng thẳng dậy, một tay dứt vào túi quần, tay kia liền vòng ra sau quần, rút một khẩu súng được cài sẵn trong thắt lưng.

Anh chĩa nó về phía hộp aptomat rồi nổ súng. Trong sự ngạc nhiên và chưa kịp xoay chuyển tình thế của quân địch, ánh đèn của ngôi nhà đã bị tắt sập xuống.

Trong bóng tối, không ai có thể biết chuyện gì đang xảy ra. Riêng tên trùm nhất cây kia cũng lộ bộ mặt hèn hạ, chỉ biết núp lùm xuống dưới gầm bàn rồi ra lệnh cho đàn em: "Bắn đi!" - hắn hét toáng lên.

Đàn em cũng luống cuống, lúng túng mà rút súng ra bắn, dù không biết anh đã chạy đi đâu. Dường như anh quá nhanh, di chuyển như lướt trên mặt đất.

Anh dụ chúng và cho chúng bắn hạ lẫn nhau. Nhiều tên hoảng loạn nên mất phương hướng, không bị đồng đội bắn trúng thì cũng bị Alpha "lướt" ra đằng sau lưng rồi vòng tay bẻ gãy cổ.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, không ai kịp trở tay. Cũng chỉ mất 5 phút đồng hồ, anh cũng đã xử gọn 7 tên tay sai của hắn ta. Nhưng không hoàn toàn nguyên vẹn, một tên đã may mắn trúng vào bắp tay anh, viên đạn găm vào da thịt của anh, chảy khá nhiều máu, nhưng chẳng hề làm anh chậm trễ hơn chút nào.

Hắn sợ hãi núp lùm dưới gầm bàn, nhưng cũng bị anh lôi ra, dí súng vào cằm. Hắn co ro, van xin anh tha thiết. Thật sự anh chỉ thấy hắn thật đáng khinh bỉ, kinh tởm chứ chẳng hề đáng thương chút nào.

- Làm ơn... Đừng giết tôi! - Hắn run lẩy bẩy.

- Gọi đi. Ông biết phải làm gì rồi đây. - Anh rút điện thoại trong túi quần của hắn ra, ném vào mặt hắn.

Hắn sợ hãi rồi luống cuống bấm máy gọi cho đàn em ở bên bờ cảng Sydney: "Rút! Rút quân đi...!"

Nói vậy rồi hắn liền cúp máy, ánh mắt như van xin anh một cách thảm thương.

- Tài năng à? - Anh nói nhỏ. - Các người chỉ muốn tôi giết người thôi, đó là tất cả những gì các người muốn! - Anh hét vào mặt hắn rồi bóp cò.

"Đoàng," anh đã kết liễu đời hắn bằng một phát súng. Công việc coi như xong xuôi hết cả, anh bước ra ngoài rồi lên xe, một chiếc mô tô màu đen.

Cánh tay bị thương càng ngày càng đau, máu chảy ngày một nhiều, nhưng với thân phận này, anh chẳng thể tới bệnh viện.

Hai tay đặt lên tay lái, nhưng chỉ thể lái bằng một tay. Anh đã quá quen với việc này, không lần nào đi làm nhiệm vụ mà anh an toàn trở về, nên cũng

chẳng sao nếu lần này có thêm một vết sẹo.

- Bây giờ về nhà thì ba cậu có mắng cậu không vậy? - Ngọc Linh vừa lái xe, mắt vẫn cứ nhìn sang Tường Vy đang say khướt bên cạnh.

- Hừm...? Ba... - Tường Vy mắt nhắm mắt mở.

- Vy Vy! Hay về nhà mình đi. - Ngọc Linh nói.

- Không! Royal Palace...

- À phải rồi, đó là khu chung cư của ba cậu mà...! - Ngọc Linh chợt nhớ ra rồi phóng xe, đưa cô bạn tiểu thư của mình về nhà.

- Cần mình đưa lên không? - Ngọc Linh hỏi.

- Không! Mình ổn! - Tường Vy cười rồi bước đi một cách lả lướt.

Khu chung cư này, được bố cô xây nên. Một khu chung cư sang trọng, đúng với cái tên của nó, Royal Palace, nơi ở của rất nhiều ca sĩ, diễn viên, người nổi tiếng, hay kể cả những người giàu có, tiền không thiếu.

Sinh nhật cô năm cô lên 16 tuổi, bố cô đã cho cô một căn hộ ở đó. Căn hộ của cô nằm ở tầng 28, phòng 2801. Nhưng với trí nhớ của một kẻ say khướt như cô, liệu cô có nhớ được?

Thay vì bấm số tầng cần lên trong thang máy, Tường Vy đây lại bấm từng số một, chỉ lướt qua một lượt, từ 2 tới tận 35.

Mắt nhắm mắt mở, cô đã không bước ra ở tầng 28 mà là tầng 29, cụ thể là trước cửa phòng 2901.

Bước ra khỏi thang máy với điệu bộ chẳng hay ho gì, cô chấp choạng bước đi rồi vấp ngã ngay trước cửa phòng. Bám vào cánh cửa rồi từ từ đứng dậy, rút từ trong ví ra chiếc thẻ cảm ứng để mở khoá căn hộ của mình.

Cô quẹt qua ổ khoá, nhưng chỉ nhận lại được tiếng "è!" Không vui, cô cau mày nhăn nhó: "lì chứ?" Vẫn tiếp tục mở khoá, nhưng không thể, vì vốn dĩ đây không phải căn hộ của cô. Tường chừng sẽ không bỏ cuộc, nhưng thật sự cô đã quá say, nên gục mắt lúc nào không biết.

Anh cất xe vào trong gara dưới khu chung cư, rồi đi thang máy lên. Cánh cửa thang máy mở ra ở tầng 29, anh bước đi từng bước về căn hộ của mình.

Không may, một cô gái đẹp tựa thiên thần đang nằm ngủ, tựa lưng vào cửa nhà anh. Nhìn kĩ một chút, đây chẳng phải là tiểu thư của Venela à?

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chuẩn bị

Đúng rằng đó là con gái của ông chủ của anh, nhưng lúc này anh không có tâm trạng gì cả, cần phải giải quyết vết thương trước khi nó nhiễm trùng.

Cánh tay nhỏ máu xuống ngày một nhiều, nên không thể chậm trễ hơn. Anh dùng chân và gạt cô gái trẻ sang một bên.

Rút thẻ ra và quẹt vào cửa, cánh cửa được mở ra, anh bước vào, nhưng có cảm giác rằng có gì đó đã chạy vào trong.

Chiếc áo vest đã dính máu của anh đã bị anh cời ra và ném xuống đất. Anh vào nhà vệ sinh ngay để xử lí vết thương.

Anh nhìn cánh tay bị thương ở trong gương, dù nó không sâu, chỉ là vết thương phần mềm, nhưng nó lại khiến anh mất khá nhiều máu. Anh mở chiếc tủ âm tường sau chiếc gương, lấy ra bộ dụng cụ y tế để xử lí viên đạn đang rút lượng máu trong có thể anh từng gây, từng phút.

Nhìn vết thương đang không ngừng chảy máu, anh cẩn thận lấy bông và cotton ra để lau đi những vết máu sắp khô trên cánh tay mình. Sử dụng điều luyện cây gậy, anh cẩn thận để không bật ra tiếng kêu nào, từng chút từng chút một lôi viên đạn găm sâu trong da thịt ra.

Tuy nhiên, việc này cũng lấy đi khá nhiều máu và sức lực của anh. Sau khoảng 10 phút vật lộn với viên đạn trong da thịt, trên nền đá của phòng vệ sinh đã vang lên tiếng "keng" khô khốc.

Dựa lưng vào cánh cửa phòng vệ sinh đang đóng phía sau, cơ thể anh mới thả lỏng một chút.

Sau khi sát trùng sạch sẽ vết thương, anh khó khăn một chút trong việc quần đồng băng gạc lên đó.

Mặc dù những việc này đối với anh là quá đỗi quen thuộc nhưng lần này mất hơi nhiều máu, nên anh cảm thấy hơi mệt.

Có lẽ anh nên nhanh chóng hoàn tất việc băng bó lằng nhằng này rồi đi nghỉ thôi, hôm nay anh cũng mệt quá rồi.

Sau khi băng bó xong, anh bước ra khỏi phòng vệ sinh, cũng chẳng cần mặc áo vào, dù gì anh cũng đi ngủ luôn.

Vừa bước chân vào phòng ngủ, anh giật mình khi thấy chiếc áo vest đã không còn nằm dưới đất. Thay vào đó, nó lại được một cô gái choàng lên người và nằm ngủ rất say trên giường của anh.

Khuôn mặt xinh đẹp, ngủ một cách bình yên tới lạ thường, gò má hơi ửng đỏ, đứng từ đây cũng có thể ngửi rõ mùi rượu.

Tường Vy tiểu thư... rốt cuộc thì cô đang làm cái trò gì trong nhà tôi?

Không ngần ngại gì, cũng có gì phải suy nghĩ nữa chứ, anh tiến thẳng tới chỗ cô, vứt bỏ chiếc áo vest mà cô đang đắp xuống dưới đất, luồn tay ra sau eo cô và nhấc cô dậy, vác cô trên vai bằng một tay.

Không nặng lắm, nhưng để vác cô bằng một tay cũng không phải dễ gì, cánh tay kia của anh còn đang bị thương.

Cố gắng gờ cánh tay đau lên và lục soát khắp người cô, rút ra được tấm thẻ cảm ứng, ghi số phòng 2801. Chắc hẳn là cô ấy ở đó, ở căn hộ 2801.

Anh lập tức vác cô đi vào thang máy, rồi xuống trước cửa nhà cô. Anh tra thẻ vào ô quét rồi đưa cô vào trong, đặt cô vào nằm trên giường.

Tính bỏ đi ngay, nhưng anh đã kịp thời phát hiện ra có vết máu dính trên cánh tay phải của cô, chắc hẳn là từ chiếc áo mà cô đã dùng để đắp lên người.

Lập tức chạy vào nhà vệ sinh, lấy ra một chiếc khăn rồi nhúng vào nước, mang ra để lau vết máu trên tay cô.

Là một người vốn rất chuyên nghiệp trong những việc như xoa dầu vết, anh đã nhẹ nhàng quỳ xuống bên cạnh cánh tay cô, cầm nhẹ nó, lau vết máu trên đó một cách rất nhẹ nhàng.

Tường Vy vẫn ngủ rất bình yên, nhưng có vẻ là nửa tỉnh nửa mê, chưa hẳn là ngủ như ban nãy... Vết máu nhạt dần, rồi được lau sạch.

Anh đứng dậy rồi định bỏ đi, bất chợt cô nín nhẹ lấy bàn tay anh.

- Đừng đi... - Cô mấp máy môi.

Anh ngạc nhiên, ngoái người lại nhìn cô.

- Đừng đi mà... - Cô nín mỗi lúc lột chặt hơn.

Bất giác, cô kéo mạnh tay anh xuống, vì bất ngờ nên mất thăng bằng, anh ngã ngửa người về phía cô, nhanh chóng phản xạ mà chống 2 tay xuống giường.

Đồng thời lúc đó, cơ thể cô trở nên dẻo dai một cách lạ thường, liền vòng tay lên cổ anh rồi uốn người lên, chạm nhẹ 2 cánh môi mỏng lên bờ môi của anh.

Anh tròn mắt ngạc nhiên, trong khi đó thì Tường Vy vẫn rất bình thản, dường như cô đang mơ..

Không, thế này như là... một dạng của mộng du sao...? Anh buông cô ra, đặt cô lại nằm trên giường như trước.

Quay lưng bỏ đi, nhưng có ngoái đầu lại một chút để nhìn cô, như đang trầm tư suy ngẫm gì đó.

Bờ môi ấy, chắc chắn là có rất nhiều đàn ông muốn hôn, cơ thể ấy, chắc chắn là có rất nhiều đàn ông muốn chạm vào, đặc biệt là con người ấy, chắc chắn là có rất nhiều đàn ông muốn sở hữu.

Nhưng anh thì không, anh hoàn toàn, không có hứng thú gì với cô cả. Không phải vì anh vẫn còn lưu luyến người con gái của 6 năm trước, mà tất cả những gì dính dáng tới cô con gái độc nhất của Phúc Thạch thì chỉ có phiền phức mà thôi.

Alpha lập tức gờ tay lên và chùi đi "dư âm vị ngọt" trên môi của mình rồi bỏ về căn hộ riêng.

Sáng hôm sau, khi vẫn còn đang ngủ rất ngon, bỗng điện thoại anh reo lên. Mắt nhắm mắt mở mò tay lên chiếc bàn bên cạnh, mãi anh mới cảm được chiếc điện thoại, liền bấm nghe rồi đưa lên tay.

- Alo? - Anh vẫn còn giọng ngái ngủ.

- Đến nhà ta. Ngay lập tức. - Giọng điệu ra lệnh vọng lại từ đầu dây bên kia.

- Ông chủ... tôi tưởng ông chủ đã tới Bali? - Anh hỏi lại bằng giọng ngạc nhiên.
- Do có chút chuyện nên dời sang vài ngày sau, mau tới đây. - Ông nói với giọng điệu dứt khoát.
- Còn... tiểu thư thì sao ạ? - Anh đổi thành giọng nghiêm túc ngay được.
- Chắc đêm qua con bé ngủ ở nhà Ngọc Linh, chắc giờ này chưa dậy đâu. Cậu mau tới ngay! - Ông gắt lên.
- Vâng. - Alpha nghe lệnh rồi lập tức bật dậy khỏi giường.

Anh mặc vào chiếc áo sơ mi đen, cùng với một chiếc áo vest đen khác rồi lái mô tô tới biệt thự của ông Phúc Thạch, chủ tịch tập đoàn Venela.

- Ông chủ đang chờ cậu trong phòng làm việc. - Lão quản gia nói với anh.

Căn phòng làm việc của ông là nơi được cách âm tốt nhất trong ngôi nhà, cũng để giữ riêng tư và để ông có thể tập trung làm việc, nên nó nằm dưới tầng hầm.

Anh bước xuống cầu thang rồi dừng chân ở trước một cánh cửa to, xa hoa, lộng lẫy nhưng có chút ma mị. Anh lịch sự gõ cửa, được phép mới được bước vào.

- Ông chủ cho gọi tôi ạ? - Anh cúi đầu chào ông, 2 tay chắp vào nhau ở phía trước người.
- Ta nghe nói hôm qua bên cảng Sydney đã được thông suốt. Làm tốt lắm. - Ông quay ghế lại nhìn anh, cười thoải mái.
- Cảm ơn ông chủ. - Anh cúi đầu nhẹ, khuôn mặt vẫn không chút biểu cảm nào.

Hôm nay dường như trời sắp bão to. Tường Vy đã dậy từ sớm và bắt taxi trở về nhà, lúc này mới có 9 giờ sáng.

Cô bước chân vào nhà với chiếc túi sách hiệu Chanel trên tay. Miệng vẫn hát rất to như mọi ngày, đầu lắc lư theo nhạc, chân nhảy chân sáo.

Ông quản gia liền chạy tới cúi đầu chào cô, rồi nói nhẹ với cô.

- Thưa tiểu thư, ông chủ mong tiểu thư về sẽ giữ trật tự một chút, ông chủ đang tiếp khách ạ...

Thực chất, ngày nào cũng vậy, ông mà hề có khách ở nhà là toàn bị bắt gặp cô tiểu thư này đang hát. Nếu ông ở trong căn phòng cách âm đó thì không sao, nhưng cô luôn rình đúng lúc khách bước ra mà hát...

- Ba tôi ở nhà sao? - Cô ngạc nhiên. - Phải đi chào ba cái đã. - Cô thân nhiên nói rồi tung tăng bước đi. Ông quản gia cũng không tài nào ngăn chặn nổi.
- Tối nay đối tác mới sẽ giao hàng cho chúng ta. Một bánh lớn, 300 triệu. - Nói rồi ông đẩy một chiếc vali nhỏ ra trước mặt anh. - 531 bar.
- Vâng. - Anh rậm rập nghe theo.

- Bệnh huyết áp của ta lại tái phát, sợ mấy ngày nay không tới được công ty... - Ông lắc nhẹ đầu chán chường.
- Ông chủ cứ yên tâm dưỡng sức, việc quan trọng, tôi sẽ tự biết điều chỉnh thời gian mà tới chỗ ông. - Anh nói nhẹ.

- Ha ha, tốt lắm!

Cánh cửa bỗng mở rầm ra, Tường Vy thân nhiên bước vào trước ánh mắt ngạc nhiên của ông Phúc Thạch, và bộ dạng chẳng quan tâm của Alpha.

- Con gái về sớm vậy! - Ông ngạc nhiên.
- Con giỏi phải không ba? - Cô cười tinh nghịch.
- Xong việc rồi thì tôi xin phép. - Anh cúi đầu lễ phép với ông rồi bỏ đi.

Đi qua cô, anh cũng chẳng bày tỏ thái độ gì, ngay cả một cái cúi chào cũng không. Không do dự, cô liền đuổi theo và chặn đường anh.

- Anh làm cho bố tôi mà không chào tôi?
- Tôi làm cho bố cô, nhưng không làm cho cô. - Anh lạnh lùng nói rồi quay đi chỗ khác, cố lẩn trốn khuôn mặt xinh đẹp của cô. Anh như đang nghĩ gì đó trong đầu.
- Không cần phải né tránh như vậy. - Cô cười. - Bỗng dưng tôi có cảm giác, chúng ta sẽ gặp nhau dài dài đó. - Cô cười tinh nghịch, một cách quái đản.

Cô gái này, thật sự không thể đùa được. Cô là một thể loại gì đó...rất quái, nghịch ngợm, ương bướng, khó chiều. Tất cả những điều đó chỉ mang lại sự phiền nhiễu, anh thực sự không muốn dính líu tới.

Nhưng ngược lại, con mắt nhìn người của Tường Vy chưa bao giờ là sai. Ở anh ta, có gì đó đã gây được sự chú ý của cô thật rồi.

Erena dậy lúc 6 giờ để làm việc nhà cũng như lo việc đi chợ, chợt thấy Victor đã đi từ rất sớm. Từ sự việc không may của sáu năm trước do Angela gây ra, Victor đã bảo Erena nghỉ việc ở nhà, thuận tiện cho việc kiểm soát của anh, cũng như sự an toàn của cô.

Bởi ai nấy trong thế giới ngầm cũng đều biết, Erena là "người thân" rất đặc biệt của Victor, và đồng thời cũng là điểm yếu của anh. Nếu cô không may bị bắt làm con tin thì chỉ tổ làm phiền anh lại tới giải cứu cô.

Erena khóa cửa nhà xong xuôi rồi mới bước ra khỏi cửa để đi mua chút đồ ngoài chợ, tuy nhiên, sau sáu năm ở cạnh Victor, được anh chỉ bảo và rèn giũa nên khả năng cảm nhận của cô đã tốt hơn rất nhiều.

Đi được vài mét xa nhà, Erena cảm nhận được có người đang theo dõi, cô cố đi vài mét nữa với vẻ thật tự nhiên, bởi nếu để lộ ra rằng cô đã nghi ngờ thì "họ" sẽ đẩy nhanh tiến độ mà lao đến chỗ cô mất.

Linh cảm của cô không hề sai, thật sự có người đang theo dõi cô, không phải một hay hai, mà là rất nhiều.

Bất chợt cô giờ chiếc điện thoại lên, áp vào tai và cất giọng nói giống như đang trả lời điện thoại rồi nhanh chân trở về nhà, tuy nhiên màn hình vẫn tối đen.

Cô trở về nhà với dáng vẻ vội vã, cô đã giả vờ Victor gọi điện tới và nhờ cô lấy đồ, nhưng thực chất đó chỉ là cái cớ để cô trở về nhà và cố thủ một cách an toàn, "họ" không nghi ngờ mà chỉ lặng lẽ bám theo cô về nhà.

Erena bước vào nhà rồi khóa chặt cửa, tay cô vẫn còn run khi đặt lên thanh khóa, cô nhắm nghiền mắt và thở một hơi thật dài.

Cô nhanh chóng đứng dậy và chạy vào trong phòng của Victor. Cô nhẹ nhàng đặt bàn tay vào một màn cảm ứng được đặt bên cạnh chiếc tủ quần áo.

Bất chợt mặt trong của chiếc tủ quần áo quay 180°, Erena mở cánh tủ ra, trước mắt hiện ra biết bao vũ khí như súng như dao.

Đây là khu dự trữ vũ khí của Victor dành để đề phòng những trường hợp đặc biệt. Victor có cái vân tay cho cả hai người, và giờ là lúc để Erena dùng đến nó.

Erena cầm lấy vài khẩu súng lục và gài vào sau thắt lưng quần, cùng một con dao găm nhỏ.

Mặt trong của tủ quần áo trở lại như cũ ngay sau đó, cánh tủ được đóng lại, Erena cầm súng trên tay rồi sẵn sàng bước ra khỏi phòng của Victor.

Cô ngồi nấp ở phía sau quầy ăn trong bếp, tim đập cũng nhanh hơn, cô hít một hơi thật dài, cái cảm giác này cũng lâu lắm rồi cô mới cảm nhận thấy.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thầm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Trở lại

Tiếng bước chân người nghe ngày càng gần, họ chạy nhón nháo, lục tìm xung quanh phòng khách, nhưng không hề có bóng dáng của Erena.

Một cô gái trẻ với mái tóc cắt ngắn ngang vai liền ra hiệu cho mọi người tiến vào phòng bếp để tìm kiếm, còn cô thì đưa mắt nhìn xung quanh xem có gì khả nghi không.

Một chàng trai trẻ bước vào phía trong phòng bếp, đưa mắt nhìn xung quanh xem xét. Erena ngồi nấp dưới quầy bếp mà tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô muốn hấn ta đến gần hơn chút nữa... chỉ một chút nữa thôi thì tỉ lệ chuẩn xác sẽ càng cao. Tiếng bước chân ngày càng gần hơn, hấn cầm súng trên tay mà lăm le ngắm về phía bên trong quầy bếp, bất chợt một chiếc cốc lăn ra từ quầy bếp khiến hấn phải nhìn chăm chăm theo đây nghi ngờ.

Biết có chuyện chẳng lành, hấn quay ngoắt lại về phía trước mặt nhưng Erena đã đứng đối diện với hấn từ lúc nào, khoảng cách chỉ bị ngăn bởi cái quầy bếp. Erena mạnh dạn chìa thẳng nòng súng vào hấn mà nổ một phát đạn, đạn găm vào giữa trán hấn khiến hấn đổ nhào xuống đất, tiếng nổ súng vừa rồi cũng thu hút sự chú ý của những tên còn lại.

Cô gái với mái tóc ngắn kia trước khi nghe thấy tiếng súng nổ thì đã kịp thời nhìn ra chiếc camera được cài ở trên góc trần nhà, cô neho mắt lại rồi bắn vỡ chiếc máy.

Erena lại nấp xuống, hể hử có người vào là cô lại nghe ngóng và định hướng tiếng bước chân đó phát ra từ hướng nào rồi nhanh chóng đứng phắt dậy, chìa nòng súng vào tên đó, ngắm thật chuẩn xác mà bắn.

Tuy nhiên mấy tên sau đó cũng biết vậy, chúng cũng chỉ dám đứng nấp sau cánh cửa bếp, chúng cứ thò mặt ra là Erena lại bắn, chúng được 1,2 tên nhưng chẳng ăn thua so với số lượng của chúng.

Lúc này Erena nhận ra mình đã hết đạn cả 2 khẩu súng cô đã cầm theo, cô chep miệng đầy phiền phức, tay lăm le con dao găm, một tên khác chạy đến phía cô và chìa nòng súng.

Hắn nỏ một phát đạn, Erena nhanh nhẹn né được nó, cô đứng lên quầy bếp và nhảy thẳng vào người hắn, hắn chặn được lưỡi dao của cô bằng cách nắm chặt lấy cổ tay cô, nhưng Erena không vì thế mà đầu hàng.

Cô dùng chân đá vào chỗ giữa của hắn khiến hắn nhăn mặt mà làm rơi khẩu súng trên tay, cô nhanh chân đá nó ra xa khỏi tầm với của hắn. Erena giờ con dao lên nhằm đâm hắn nhưng hắn ta cũng nhanh chóng rút dao của mình ra và chặn lưỡi dao của cô.

Cả hai đầu dao qua lại, bất chợt một giọng nói vang lên.

- Không được làm chị ấy bị thương! - Giọng một người con gái cất lên từ phòng khách.

Erena ngạc nhiên, giọng nói này rất quen, hình như cô đã nghe được ở đâu rồi thì phải.

Nghe người con gái đó nói, tên kia chep miệng bất lực, tranh thủ lúc hắn bị xao nhãng, Erena lập tức đâm dao vào hông hắn khiến hắn hét lên một tiếng "A!" rõ ràng.

Người con gái kia lộ diện, đứng ở cửa phòng khách, đối diện với Erena ở cửa phòng bếp. Cô thật sự sững sờ, cô bé đã dẫn cô đi tham quan căn cứ của V ngay từ khi cô mới đến đó, là Gamma, cô đã lớn đến thế này rồi, cũng phải, sáu năm rồi chứ ít gì.

Hai người nhìn nhau chằm chằm nhưng ánh mắt mỗi người mỗi khác. Erena đầy bất ngờ, ánh mắt cô nhìn Gamma đầy vẻ hoài niệm, nó đã dịu dàng đi rất nhiều. Nhưng Gamma thì khác, tuy cô cũng cảm thấy có chút gì đó trong lòng mình nhưng cái nhìn ấy vẫn sắc như lưỡi dao.

- Gamma... thật sự chị không nghĩ rằng sẽ gặp lại em trong hoàn cảnh này. - Erena cất giọng nói với vẻ bất ngờ.

- Vậy chị mong chờ điều gì? Khi em là người của V, còn chị là người của Unknown? - Gamma hỏi lại với vẻ lạnh lùng.

Erena nhìn Gamma với ánh mắt đượm buồn, cô biết hai người bây giờ đều trong hoàn cảnh như thế nào, nhưng việc phải đối mặt với những người bạn cũ thì thật không hề dễ dàng.

- Chị không muốn làm em đau. - Erena nói với cô một cách nhẹ nhàng.

- Em cũng vậy. - Gamma nhú mày rồi đáp trả.

Bất chợt lúc này người đàn ông đang bị lưỡi dao của Erena xiên vào người liền nắm chặt lấy lưỡi dao, một tay hắn bám vào vai cô mà xô ngã.

Erena vì mất tập trung mà bị hắn đẩy ngã xuống dưới sàn, Gamma nhanh chóng nổ súng, một mũi tên có đầu nhọn hoắt như kim tiêm liền cắm thẳng vào chân cô.

Erena cảm nhận được sự đau nhói, liền nhăn nhó khuôn mặt nhìn xuống chân mình, là đạn gây mê. Cô vật lộn với chính bản thân mình mà cố gắng đứng dậy, nhưng bắp chân nơi bị bắn liền cảm thấy tê liệt, cô phải bò đi bằng hai tay.

Gamma tiến nhẹ về phía cô gái đang bò đi ở dưới chân mình, ánh mắt nhìn xuống có vẻ lạnh lùng, nhấn tâm. Erena tê liệt khắp người, liền mệt mỏi nằm phịch xuống đất, mặt nghiêng sang một bên. Đôi mắt màu xanh dương của cô vẫn ngước lên, đáng người trước mắt cô bỗng mờ dần, rồi trong mắt cô giờ chỉ còn lại một màu đen.

Sau khi trực tiếp đi khảo sát địa bàn tại Los Angeles cùng với The Python, Victor giờ chiếc đồng hồ đeo tay ra trước mắt, lòng vòng một chút mà đã mất cả buổi sáng rồi.

Victor mở cửa chiếc BMW của mình và ngồi vào ghế lái, như một thói quen khi đi xa, anh bấm máy và gọi vào dãy số quen thuộc.

Một hai hồi chuông rung lên, nhưng đầu dây bên kia không hề nhấc máy. Victor nhú mày suy nghĩ, có lẽ cô đang bận việc gì đó nên không nghe máy.

Vài phút sau Victor quyết định gọi lại cho một lần nữa, nhưng kết quả thì vẫn vậy. Bất chợt cảm thấy điều không ổn, Victor lập tức dùng điện thoại truy cập vào tất cả các camera được anh gắn trong các ngõ ngách trong nhà sau lần Erena bị bắt cóc 6 năm trước.

Hiện lên ngay trước mắt anh là 7/8 chiếc camera bao gồm cả ngoài cửa và tầng 1 lẫn tầng 2 đều nhiễu hết đi, giống như đã bị làm hỏng.

Duy chỉ chiếc còn lại vẫn còn hoạt động chính là chiếc anh lắp đằng sau cánh tủ bếp, vẫn có thể quay được hình ảnh qua một chiếc lỗ nhỏ, chính vì vậy

mà kẻ địch cũng khó có thể phát hiện ra.

Anh xoay ngang màn hình, camera quay lại cảnh tượng ngay lúc này, anh tròn tròn mắt bởi ngạc nhiên, máu me và xác chết nằm lẫn lộn trong phòng bếp.

Victor ngồi thẳng dậy, rồi cuộc chuyện gì đã xảy ra? Anh tua lại thời gian bắt đầu từ lúc anh vừa ra khỏi nhà, tay cũng bật to tiếng của chiếc điện thoại lên.

Erena đã ra ngoài với tâm thế bình thường, nhưng chỉ vài phút sau, anh nghe tiếng mở cửa rồi lại đóng sầm vào, tiếng cài khoá cửa cũng nghe rất rõ.

Một hồi sau anh thấy cô chạy vào bếp cùng với những vũ khí trên tay, vẻ mặt cũng có vẻ đang rất sợ hãi nhưng vẫn cố bình tĩnh.

Không lâu sau những tiếng vỡ cửa kính vang lên đồng loạt. Victor nhíu mày quan sát, những tiếng súng vang lên, người ngã xuống cũng nhiều, không khí cũng thế mà coi bộ cũng thêm căng thẳng.

Giọng nói của hai người con gái ấy cất lên, một trong hai số đó khiến anh phải tròn mắt ngạc nhiên. Gamma, đã lớn tới thế này rồi.

Vừa xem xong dứt mắt, anh lập tức dùng chiếc điện thoại đang cầm trên tay để gọi điện cho cậu ta.

- Dạ? - Tiếng một cậu con trai cất lên từ đầu dây bên kia.

- Mang thêm người sang nhà tôi, nhớ mang thêm vài cái túi đựng xác. - Anh nói với ngữ điệu lạnh lùng nhưng cũng có vẻ tức giận.

- Có chuyện gì vậy ạ?! - Chris giật nảy mình khi Victor nói vậy, họ làm mấy chuyện này thường xuyên nên thật sự không có gì đáng sợ, nhưng điều mà người con trai này lo lắng đó chính là có chuyện xảy ra tại nhà của Victor, đồng thời cũng là nơi ở của Erena.

- Tôi sẽ nói trên đường đi. - Victor trả lời một cách hững hờ.

Chris đưa mọi người trong tổ chức tới nhà của Victor, đồng thời cũng nghe được nhiệm vụ của mình mà Victor đã giao cho.

Chris bước vào trong căn nhà và nhìn xung quanh, cảnh tượng thật lộn xộn, trước khi vào anh đã nhìn sang nhà hàng xóm bên cạnh, may thay là họ đã đi ra ngoài, đến bây giờ cảnh sát vẫn chưa tới đây, có lẽ họ cũng không ở nhà vào thời điểm xảy ra cuộc xô xát. Bởi nếu cảnh sát can thiệp vào thì thật phiền phức.

Một nửa ở lại lo vụ dọn dẹp, còn nửa còn lại thì tán ra khắp New York để tìm cho ra bằng được "bông hồng" của Victor.

Nhưng thật sự mà nói, lúc này Unknown đã chậm hơn V một bước rồi.

Victor ngồi trong xe ô tô mà trong lòng như sục sôi. Anh đập mạnh tay vào chiếc vô lăng, đôi mày nhíu lại, một tay còn lại tựa vào cửa kính xe rồi đưa lên vuốt cằm đầy suy ngẫm.

Vậy là sau sáu năm vắng bóng, có vẻ im hơi lặng tiếng thì giờ đây lão Phúc Thạch đã thật sự ra tay một lần nữa. Chuyện lần này cũng là do anh đã quá chủ quan rồi, anh cứ nghĩ dạy dỗ cho Erena như thế là được, không cần có người theo sát cô.

Nhưng tất cả những điều anh dạy cô dùng để đối đầu với V thì không thể, là chưa đủ!

Victor nhào người sang phía sau ghế và cầm lên một chiếc cặp có hình chữ nhật, anh rút ra một chiếc laptop.

Anh dùng nó để tra trên vài trang mạng về thông tin của Phúc Thạch, đã lâu lắm rồi anh không về đó nên cũng không biết lão ta giờ đã thế nào.

Tuy nhiên, Phúc Thạch là người luôn giữ kín đời sống riêng tư nên mọi thông tin về đời sống cá nhân của ông đều không được đăng tải trên mạng. Nhờ vào các trang web mà Victor vừa xem, anh chỉ có thể biết được rằng, lão ta hiện đang là chủ tịch của một tập đoàn rất lớn tại quê hương anh với tên là Venela.

Vậy là công ty con của hắn ta lúc đó giờ đã thành cơ ngơi thế này.

Victor nhìn hình ảnh ông ta xuất hiện trên các mặt báo mà bất chợt cắn chặt răng, tay anh nắm chặt lại đầy tức giận, chuyện này nhất định không thể cho qua dễ dàng được.

Anh gõ vào laptop một trang web đặt vé máy bay, chuyện lần này anh sẽ đích thân hành động.

Hôm nay cũng như mọi ngày, Tường Vy lại sửa soạn thật lộng lẫy rồi...tới hộp đêm 531, nơi mà cô đã quá quá đỗi thân quen.

Bố cô vẫn đang trong phòng làm việc, có vẻ bận rộn lắm, đến cả bữa tối mà ông vẫn chưa ăn, thậm chí còn chưa ra khỏi phòng nữa bước. Nhưng đối với bản tính của Tường Vy, cô quan tâm lắm gì, bố cô vẫn khoẻ là được.

Cô lại được bạn bè của mình đón rồi tới thẳng khu "vui chơi" xa hoa ấy. Cũng không thể trách là cô tiểu thư này hư hỏng, một phần cũng do ông Phúc Thạch đã quá chú tâm tới sự nghiệp của mình nên có phần lơ là cô con gái độc nhất.

Được nuông chiều từ bé, tiểu thư Tường Vy lại càng trở nên bướng bỉnh, khó bảo. Cô còn được ông trời ưu ái từ khi mới lọt lòng, được ban cho sắc đẹp tuyệt trần và sự tinh ranh xuất chúng, cô càng trở nên quái đản và nghịch ngợm hơn bao giờ hết.

Vừa đặt chân tới hộp đêm, cô và các bạn của mình đã hoà nhịp vào cùng với âm nhạc, cũng như những ánh đèn sân khấu chớp chòn, huyền ảo.

Những tháng ngày ăn chơi, quên sự đời của cô, có vẻ vẫn còn kéo dài lắm.

Trong cùng nơi ấy, ở căn phòng VIP số 1 ngay gần sân nhảy chính, một nhóm người trông như xã hội đen đang bàn bạc gì đó.

Nhìn vào có thể nhận ra ngay là 2 bè phái riêng biệt, một bên tầm 4-5 người với dáng vẻ khệnh khạo, khinh người.

Còn bên còn lại chỉ vồn vện một mạng người, một người có vẻ rất đồi điềm tĩnh, nhưng lại sở hữu một ánh mắt đầy sát khí..

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thâm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Sự bảo vệ thâm kín

Không khí trong phòng VIP của quán bar nổi tiếng tại Hà Nội lúc này vô cùng căng thẳng, mặc cho bên ngoài vẫn ầm ĩ những tiếng hò reo, nhạc nhẽo.

Bên phe kia, những tên to con, vạm vỡ đứng chụm tay ở đằng sau, vẻ mặt rất nguy hiểm. Phía trước là một tên coi bộ khá ỡng ẹo, gầy gò, nhưng lại ra dáng sếp lớn, ắt hẳn mấy tên kia là đàn em.

Bên cạnh ông ta không thể thiếu những bóng hồng được, mỗi tay một cô, ai nấy đều rất đẹp, không thể chê chỗ nào.

Trước mặt họ là một bọc ni lông trong suốt, bên trong chứa một bánh rất to màu trắng, không còn nghi ngờ gì, đó là ma túy. Nói rõ ra, đây là một cuộc buôn bán hàng cấm giữa 2 bè phái xã hội đen.

Người đàn ông cầm cốc rượu trên tay, nhấp nhẹ một ngụm rồi "khà" một tiếng, đưa mắt về nhìn đối tác rồi nói với giọng điệu ra lệnh.

- Cần mở ra để xem hàng không? Dù gì cũng là hàng tốt, trả tiền nhanh để ta còn về. Không khí trong đây, ngột ngạt quá.

- Không thể phủ nhận rằng không khí trong này rất ngột ngạt. - Người đàn ông trẻ nói với giọng trầm xuống.

- 300 triệu, không hơn không kém. - Nói rồi anh đặt chiếc va li nhỏ lên trên mặt bàn, đẩy về phía trước.

- 300? - Ông ta cười khẩy một cái. - Hàng bên ta rẻ mặt thế sao? - Ông ta nhìn anh bằng mắt khinh thường.

- 300 không phải con số nhỏ. Đối với một bánh ma túy như thế này, số tiền tôi đưa còn dư ra kha khá. - Anh ngồi khom lại, chống khuỷu tay lên đùi, hai bàn tay chấp trước mặt.

- Hàng bên ta tốt, 900 đi. - Ông ta vẫn ra giọng ra lệnh, điệu bộ có vẻ như đang lừa gạt.

Đây là lần đầu hai bên làm ăn với nhau, hẳn ta... có phần không biết rõ về đối tác của mình.

- Gấp ba? - Anh vẫn hỏi bằng giọng trầm, nhẹ.

- Không thì cũng tầm 700, chẳng nhẽ cậu chưa từng buôn bán ma túy? Không biết giá cả rất đắt sao? - Ông ta lên giọng, trợn mắt với anh.

- Cũng có người tham lam tới vậy sao? - Anh mấp máy môi nhỏ, tay vòng ra sau lưng, rút ra một con dao ngắn khoảng 15-20cm, nhưng lại vô cùng sắc bén.

Bất giác, 4 tên đàn em đứng sau liền rút súng ra rồi chĩa thẳng vào anh. Anh vẫn rất bình tĩnh, chỉ mân mê con dao, rồi dùng tay để quay nó bằng những ngón tay một cách điêu luyện.

- Làm gì đâu? Chỉ nghịch thôi mà. - Anh vẫn nói rất nhỏ nhẹ, nhưng giọng điệu lại mang đầy sát khí.

Hắn ta cũng quan sát anh một lúc, thấy cũng không khả nghi, cũng vì chủ quan, nghĩ anh chỉ là dân thường, hơn nữa lực lượng bên hắn lại hơn anh rất nhiều.

Bên súng, bên dao, chẳng cần nói cũng biết bên nào sẽ thắng, ắt hẳn anh sẽ không dám mạnh động. Hắn liền giơ tay ra hiệu cho đàn em hạ súng xuống, kèm với vẻ mặt khinh thường đang nhắm vào anh.

- Vậy giờ có thỏa thuận vậy không? - Hắn vẫn hỏi bằng giọng điệu khó chịu.

- Không khí trong này ngột ngạt thật nhỉ? - Anh hỏi thẳm trong miệng, mắt vẫn đang nhìn chăm chăm vào con dao mà anh đang mân mê trên tay.

- Ý mày là... - Ông ta tỏ vẻ khó hiểu, cau mày lại nhìn anh, tiếng lớn dần.

Không để hắn nói hết câu, anh đã vói lấy chiếc va li rồi hất lên trước mặt mình. 4 tên tay sai giật mình vì anh hành động quá nhanh, bất giác giương lên và nổ súng.

Với sự tính toán kỹ lưỡng từ trước, chúng đã làm theo đúng kế hoạch anh vẽ ra. Chiếc va li được anh tung lên đã được dùng làm lá chắn để cản những viên đạn cho anh, kịp thời để anh nhòm người lên và cầm dao, chém ngang cổ tên đối tác tham lam.

Chiếc va li rơi bịch xuống, chân anh cũng tiếp nhẹ xuống mặt đất trước ánh mắt sợ hãi của mấy tên tay sai.

Sau lưng anh là một dòng máu túa dài ra từ cổ hắn, hắn chết với vết rạch rất to ngang cổ họng, cái chết ngay tức khắc mà không kịp nhắm mắt.

Anh vẫn thản nhiên vô cùng, chỉ lắc nhẹ đầu sang hai bên rồi đưa mắt nhìn chúng, ánh mắt màu đen lấy đầy sát khí, con dao anh đang cầm trên tay đã nhuộm rất nhiều máu. 2 cô ả hoảng sợ vô cùng, chạy trốn và núp lùm dưới gầm bàn, ôm chầm lấy nhau mà suýt bật khóc.

Anh chìa dao về phía chúng, nói bằng giọng khiêu khích.

- Có súng nhỉ? Thử tí không? - Anh cười nhếch một bên mép.

Dù có phần sợ hãi, nhưng chúng cũng quyết định sẽ xông lên, rút súng ra và bắn anh để trả thù cho sếp lớn.

Với con dao nhỏ bé trên tay, đỡ được đạn bằng nó là điều gần như không thể. Nhưng với anh thì khác, anh khua dao rất điêu luyện, và các động tác né tránh cũng nhanh nhẹn vô cùng, chúng như chưa thể bắt kịp theo từng cử chỉ chuyển động của anh, nó nhanh như gió vậy.

Anh phi dao một cách dứt khoát về phía một tên, hắn sớm bị kết liễu bởi vết đâm chí mạng, ngay ở phổi.

Anh chạy tới và rút con dao từ người hắn ra, tiếp tục dùng nó để xử "đẹp" mấy tên còn lại. Chỉ trong gang tấc, xác chúng đã nằm đầy dưới chân anh.

Anh nhìn xung quanh rồi thở nhẹ một cái, về mặt lại điềm tĩnh trở lại. Anh lấy từ trong áo ra một chiếc khăn rồi lau con dao, sau đó từ từ nhét nó vào chiếc bao nhỏ được cài phía sau thắt lưng.

Anh quay sang nhìn 2 cô ả đang núp lùm vì sợ hãi, liền nói bằng giọng nhỏ nhẹ vô cùng như đang trấn an họ.

- Đừng lo, tôi không làm hại phụ nữ. - Nói rồi anh quay đi. Anh rút chiếc điện thoại trong túi ra, bấm gì đó lên màn hình rồi áp chiếc điện thoại vào tai.

Từ miệng anh đã thốt ra những từ thật đáng sợ "153 bar, tới dọn xác." Chỉ một câu ngắn gọn, nhưng cũng đã nói lên sự độc ác trong con người anh, đây là một tên máu lạnh, giết người không ghê tay.

Và việc này đã quá quen thuộc rồi...

Sau đó, anh cũng không quên mở vali ra và cầm bọc túi ma túy ấy và nhét vào trong, tay xách vali và coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Anh bước tới chỗ cửa ra vào, mở cửa cho 2 cô ả chạy ra, anh cũng bước ra theo. Cánh cửa vừa đóng lại, anh cũng đã bước chân ra ngoài, không khí đã khác hẳn.

Đúng là phòng cách âm tuyệt đối, bên ngoài nhạc sập sinh thế này, bên trong âm thanh của chết chóc thế kia, cũng không ai có thể biết.

Để đảm bảo rằng không ai được phép vào căn phòng vừa xảy ra án mạng vừa rồi cho tới khi người của anh tới, anh đã đứng đó đợi. Trong lúc chờ đợi, anh có nhìn xung quanh, và nhìn lên sân khấu.

Giương mặt quen thuộc ấy, không thể nào nhầm lẫn, Tường Vy tiểu thư, cô lại ăn chơi nữa sao?

Người của anh cuối cùng cũng tới, họ nhanh chóng chạy vào đó và giải quyết, đương nhiên, một số tên tay sai của ông Phúc Thạch cũng đã nhận thấy Tường Vy tiểu thư đang nhảy múa hăng say trên sân khấu như vậy.

Cũng chẳng phải việc của anh, nên anh đã bỏ về trên chiếc Ducati màu đen của mình.

Mới sáng sớm, anh đã nhận được cuộc gọi từ ông chủ, lập tức nghe máy. Ông gọi anh tới nhà vào lúc sớm, lúc mà cô tiểu thư còn chưa từ nhà bạn trở về.

- Ông chủ gọi tôi ạ? - Anh đứng nghiêm, thẳng trước mặt ông.
- Phải, hàng hôm qua cậu mang về rất tốt, tiền cũng giữ được, nhưng lần sau chó nên mạnh động quá như vậy. - Ông dặn dò anh một cách tỉ mỉ.
- Vâng, tôi sẽ rút kinh nghiệm. - Anh gật đầu nhẹ.
- Cũng tới lúc rồi, ta sẽ đi Bali. - Ông nhìn anh rồi nói.
- Lúc nào ạ? Trong bao lâu? Tôi sẽ đi với ông chủ. - Anh nói.
- Ngay trưa nay, khoảng 3-4 ngày gì đó. Nhưng ta cần cậu ở đây, chăm sóc con gái ta.
- Ý ông là sao ạ? Bệnh huyết áp của ông đang tái phát, tôi phải... - Anh nhúm mày khó hiểu.
- Hôm qua mấy đứa tới dọn xác đã thấy rồi, là Tường Vy đã ở hộp đêm đó. Bây giờ nó vẫn chưa về nhà, khả năng nó tới đó và giao du với mấy loại người không tốt là rất nhiều lần rồi! Con gái ta quan trọng hơn ta. - Ông đập bàn đầy tức giận.
- Khi ta trở về sau vụ làm ăn này, ta sẽ dạy dỗ nó cẩn thận. Nhưng giờ ta rất vội, nên ta cần cậu ở đây. Đảm bảo với ta nó sẽ không sa vào con đường giống ta! Bảo vệ nó. - Ông bực tức.
- Vâng, chắc chắn rồi ạ. - Anh gật đầu chấp nhận, không thể thấy được sự bất ép trên gương mặt anh, nhưng cũng không thể thấy vẻ tự nguyện.
- Ta cần cậu chuyển tới ở đây vài hôm, trong lúc ta đi Bali. - Ông cau mày nói một cách ra lệnh.

Anh không dám lên ý kiến, đối với anh, lời ông nói là chắc chắn phải làm theo. Anh chỉ lẳng lặng gật đầu rồi quay lưng đi, anh sẽ về nhà và thu dọn đồ đạc, tới đây ở tạm vài hôm, cũng tiện cho việc trông nom cho tiểu thư.

- Hãy nhớ, thật gần, mà thật xa. - Ông nói như đang dần mặt anh.

Anh về nhà và đã dọn xong đồ, giờ này đã là trưa, ông Phúc Thạch cũng đã lên đường rồi. Chiếc xe mô tô của anh đỗ lại trong sân, ngay trước cửa căn biệt thự ấy, xa hoa, lộng lẫy. Anh cầm lấy hộp đồ của mình rồi bước vào trong, tình cờ giữa đường, đã đụng mặt cô tiểu thư.

Chắc chắn bố cô đã nói với cô về chuyện này, thậm chí còn bắt cô lưu số điện thoại của anh ta vào máy nhằm trường hợp cô cần, và cũng rõ ràng là cô không đồng ý, vẫn cố tỏ ra như không biết chuyện gì đang xảy ra.

Cô đứng trước mặt anh rồi khoanh tay, mặt ngây thơ như con nai tơ.

- Anh làm gì ở đây?
- Tôi ở với tiểu thư. - Anh trả lời mà không cần ngần ngại, ánh mắt nhẹ nhàng ấy cùng màu đen láy đang nhìn thẳng vào cô, tim cô bỗng trở nên đập nhanh hơn..

Ngay sau khi nhận được người từ V, Marcus - một ma cô nổi tiếng tại Mexico, hắn ta cũng là chủ nhân của đường dây buôn bán và đào tạo gái mại dâm đã nhận được một cuộc điện thoại.

Cảnh sát nhiều lần đã cố gắng bắt hắn nhưng hắn đều trốn lọt rất dễ dàng, lần nào cảnh sát cũng không có đủ bằng chứng để tóm hắn.

- Alo? - Hắn cất giọng.
- Nhận được người rồi chứ? - Đầu dây bên kia hỏi vọng lại.
- Tôi nhận được rồi. - Marcus đáp trả.
- Tốt. Chờ vài ba ngày cho người của V đi đã rồi bắt đầu kế hoạch. - Giọng của người đàn ông bên kia mang ngữ điệu cứng rắn.
- Alpha, nhờ gặp một chút may rủi trong kế hoạch của cậu thì tôi biết phải làm sao đây? - Marcus nói với giọng đầy hoài nghi.
- Vào vấn đề chính đi, ông muốn bao nhiêu? - Alpha gần giọng.
- Ha ha, chỉ cậu hiểu tôi. 2000 đi. - Hắn ra giá.

Alpha chep miệng đầy bực tức, Marcus đòi hỏi quá nhiều, nhưng để đảm bảo cho sự an toàn của Erena, hắn ta có đòi thêm bao nhiêu nữa thì anh cũng đồng ý.

- Được. - Alpha nói rồi cúp máy ngay sau đó.

*Cuộc đối thoại của Marcus và Alpha được nói bằng tiếng Anh.

Không lâu sau, trong tài khoản của Marcus đã được chuyển 2000 đô vào, hắn cười khẩy rồi nhìn sang người con gái đang nằm bất tỉnh trong góc kia.

Kế hoạch mà Alpha đã nói với mọi người trong V chính là bắt cóc Erena rồi bán cô cho Marcus, rồi từ đó tổng cô trở về nơi mà cô đã tới, đẩy cô vào con đường làm gái.

Nhưng đó thực chất là lời nói sai, đó thậm chí còn không phải kế hoạch mà Phúc Thạch đã ấp ủ 6 năm trời. Alpha đã nói sai sự thật chỉ để họ đưa Erena đến tay Marcus.

Alpha và Marcus đã có một kế hoạch riêng với nhau, hắn ta chỉ cần chờ cho người của V trở về Việt Nam và để cho đỡ nghỉ ngơi. Rồi sau đó sẽ đưa Erena đi trốn khỏi vòng vây của Phúc Thạch thật xa.

Chỉ cần không để Phúc Thạch biết đến sự tồn tại của Erena, chỉ cần hắn vẫn nghĩ rằng cô đã chết thì đến lúc đó Erena sẽ được an toàn.

Hắn nhìn về phía Erena mà khẽ cười khẩy, trong lòng cũng thầm suy nghĩ: "Alpha, cậu có thể cho tôi tiền, nhưng chỉ một lần. Còn con ả kia, với khuôn mặt xinh xắn và dáng người chuẩn xác ấy có thể là cái máy in tiền của tôi trong thời gian dài."

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thắm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Trở mặt

Việc tìm kiếm Erena thật sự chẳng dễ gì, đến tối khuya mọi người mới trở về căn cứ với trạng thái hết sức mệt mỏi, tuy nhiên mới tìm được một vài khu vực trong New York, mà có tới tận gần 30 người.

Chris ngồi phịch xuống ghế sofa mà nghỉ ngơi, trên mặt biểu lộ rõ sự lo lắng kèm theo chút mệt mỏi. Không biết giờ này Erena thế nào rồi? Không biết cô đang ở nơi đâu? Có an toàn không?

Trước hết anh cần phải gọi cho Victor để thông báo tình hình.

Đầu dây bên kia bắt máy. Chris nhanh chóng tóm tắt mọi chuyện trong cuộc tìm kiếm ngày hôm nay cho anh.

- Ngày mai tiếp tục, tìm kỹ vào, sau đó hãy mở rộng phạm vi tìm kiếm. Tôi sẽ về Việt Nam một chuyến. - Victor nói với ngữ điệu lạnh lùng có chút vội vã.

- Gấp vậy ạ? - Chris có chút ngạc nhiên.

- Ừm. Mọi việc ở đây giao lại cho cậu. - Victor nói rồi cúp máy.

Chris khá ngạc nhiên vì quyết định vô cùng vội vã của Victor, nhưng cũng đã sáu năm anh làm việc dưới tay anh, Chris cũng phần nào hiểu được tính cách của anh.

Có lẽ Victor đã có kế hoạch gì đó, một kế hoạch trả thù chẳng hạn...?

Erena tỉnh dậy với cái đầu còn hơi lâng lâng, những hình ảnh hiện ra trước mắt còn mờ, phải mất một lúc mới trở nên rõ dần.

Đây không phải nhà của Victor.

Cô ngơ ngác chống tay xuống dưới mà ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh với vẻ lo lắng. Cô đang được ngồi trên một chiếc giường đơn, cánh cửa phía trước dường như đang bị đóng chặt lại, cụ thể là cô đang bị nhốt trong một căn phòng kín.

Erena cố giữ bình tĩnh và nhìn xung quanh, không gian trong căn phòng này chật hẹp, tăm tối và hết sức bí bách, điều này khiến cô sợ hãi.

Có tiếng động, cô cố gắng vênh tai lên nghe ngóng. Đó là những tiếng đập vào cửa sắt, cô cảm thấy nó rất gần, ngoài ra còn có tiếng của những người con gái khác đang kêu lên với ngữ điệu van xin.

"Thả tôi ra đi mà! Làm ơn hãy để chúng tôi đi!" Những âm thanh ấy đồng loạt vang lên khiến cô sợ hãi, những thứ này khiến cô cảm thấy quen quá..

Bất chợt có những tiếng bước chân đến gần, cô ngồi lúi vào trong chiếc giường, lưng tựa vào góc tường, mắt hướng thẳng về cánh cửa kia.

Những tiếng gậy gõ đập vào các cánh cửa sắt khác vang lên, kèm theo tiếng quát tháo của một người đàn ông: "Câm hết mồm vào!"

Tiếng chân ấy dừng lại trước cánh cửa của cô, chúng tra khóa, tiếp đó là hai người đàn ông bước vào. Người phía trước mang màu da ngăm, mái tóc húi cua, bận trên mình một bộ vest bảnh bao. Người phía sau cao to, trên tay cầm một chiếc dùi cui, vẻ mặt hết sức dữ tợn.

Erena nhú mày nhìn họ, trong lòng vô cùng sợ hãi và bất an, tay chân cứ run lên khe khẽ.

Tên da ngăm kia nở một nụ cười đầy sự ranh mãnh, hai tay bỏ ra khỏi túi quần và dang rộng sang hai bên.

- Chào mừng cô đến với Nhà của Marcus. Và tôi là Marcus. Rất vui được gặp cô. - Hắn nói với vẻ hồ hởi, ánh mắt nhìn về phía cô tràn đầy bí hiểm.

Erena cau mày đầy khó hiểu, tên này là ai? Hắn rốt cuộc muốn gì? Đây thực chất là đâu?

- À, xin lỗi vì những tiếng ồn của "hàng xóm" xung quang cô, họ chưa được thích nghi lắm, nhưng sẽ quen dần thôi! - Hắn nói với vẻ vô tư, cười mở.

- Đây rốt cuộc là đâu? - Cô cất giọng hỏi hắn.

- Tôi đã nói với cô rồi, đây là Nhà của Marcus. Là nơi buôn bán, và đào tạo.. gái mại dâm. - Hắn nói với vẻ thản nhiên kèm theo đó là nụ cười nửa miệng đầy ranh ma.

Erena giật mình, đây là nhà chứa, giống như nơi mà cô đã từng bị bắt vào trước kia. Những tiếng kêu gào van xin kia là của những người cũng bị bắt ép vào đây, họ cũng bị nhốt vào giống như cô vậy.

Và khi được dạy dỗ cẩn thận, họ sẽ được thả ra và được bán cho các nơi khác.

- Xin lỗi vì sự bất tiện này, nhưng đây là phòng tốt nhất mà chúng tôi có rồi.

- Tại sao tôi lại ở đây?! - Erena gằn giọng, cô vừa thấy lo sợ, vừa thấy tức giận bởi cái cách nói chuyện vô tư, thản nhiên của hắn.

- Cô ở đây là nằm trong một phần kế hoạch của một người. - Hắn nhếch mép cười.

Erena vô cùng tức giận, trong lòng như đang có lửa sục sôi. Đúng như cô nghĩ, Phúc Thạch quyết định đẩy cô trở về nơi cô bắt đầu, lão già này... Cô cắn môi mà ngẫm nghĩ.

- Người đó sẽ không ngại khi tôi thay đổi một ít trong kế hoạch đâu nhỉ? - Marcus tỏ vẻ ngẫm nghĩ, bất giác nở một nụ cười gian manh.

- Ý ông là sao?! - Erena gắt lên.

- Không có gì. Nghi ngơi đi nhé, vì có người đó nên tôi đã phải chuẩn bị cho cô riêng một phòng rồi đấy! - Hắn cười lớn rồi bỏ đi ra ngoài cùng với người vệ sĩ phía sau.

Erena lặng người khi cánh cửa sắt ấy được đóng sầm lại. Cô thật sự sẽ lại phải làm công việc dơ bẩn đó một lần nữa sao? Không thể như vậy được..

Thật sự không thể...

Cô thật sự rất sợ, trong những lúc thế này, trong đầu cô chỉ hiện ra duy nhất hình ảnh của người đàn ông ấy. Victor... anh đâu rồi? Em sợ lắm.

"Tôi ở với tôi?" Lúc đó cô đã cười khềnh một cái, quay mặt đi tỏ vẻ khinh thường.

"Tôi cho phép sao?" Cô nhìn anh bằng ánh mắt kiêu ngạo.

"Đó là lệnh của ông chủ, thưa tiểu thư." Anh ta nói bằng giọng trầm xuống.

"Thưa tiểu thư sao?" Cô tròn tròn mắt giả bộ ngạc nhiên.

"Giờ sao lại tỏ vẻ cung kính như vậy, chẳng phải trước kia chẳng hề tôn trọng tôi à?"

"Từ giờ tới khi ông chủ đi công tác về, nhiệm vụ của tôi là bảo vệ và chăm sóc tiểu thư. Vì vậy, tiểu thư là trên hết." Anh nhìn chăm chăm vào cô, kèm theo giọng nói nhẹ nhàng, trầm xuống ấy đã lại một lần nữa khiến tim cô đập nhanh hơn.

"Ồ... ờ thì..." Cô đã lúng túng một lát.

"Tôi không thích nhìn mặt anh, nên đừng để tôi thấy anh một giây nào!" Cô gắt gỏng rồi quay ngoắt đi.

Anh chỉ cúi nhẹ đầu khi cô đi, rồi bê hộp đồ của mình vào phòng.

Căn phòng ông chủ chuẩn bị cho anh cũng vừa phải, không nhỏ mà cũng không quá to, rất vừa với anh. Đặt đồ xuống đất, anh ngồi tạm lên giường để nghỉ ngơi, đưa mắt nhìn xung quanh như ngắm nghĩ gì đó, nhưng lại không hề biểu hiện ra mặt.

Cô tiểu thư hậm hực trở về phòng, vô cùng bức tức. Giờ nghĩ lại đoạn hội thoại giữa hai người lúc đó thật ngại quá đi mà, tên đó sao lại trở mặt nhanh đến thế? Hơn nữa, bố nghĩ cô là ai mà lại cừ người ở nhà để bảo vệ và chăm sóc cô?

Tường Vy đây, trời không sợ, đất không sợ, mà lại cần người bảo vệ và chăm nom sao? Chẳng phải là đánh giá thấp cô rồi hay sao?

Cô nằm phịch xuống giường, vùi mặt vào con gối bông to lớn, chừng 1m80. Cô nhú mày, tay chân thì đập mạnh xuống giường, thật sự không bằng lòng với việc làm của bố, cũng như vì sự có mặt của anh ta tại nhà mình.

Nhưng sau một hồi suy nghĩ, cô liền ngồi bật dậy, nở một nụ cười tinh ranh, vô cùng thích thú. Dường như cô đã nghĩ ra cách gì đó, vốn dĩ không ai có thể ngăn cản, cũng như thuận hoá được cô tiểu thư ương bướng có tiếng này.

Từ trưa tới chiều tối hôm đó, hình như cô chưa thấy anh ta ra khỏi phòng bao giờ. Hay vì anh ta bỏ đi luôn rồi?

Cô bước chân xuống cầu thang, ngó ngang quanh nhà, vẫn không thấy anh đâu. Chưa kịp nở một nụ cười đắc chí thì môi cô lại bĩu lên khi nhìn thấy xe của anh ta đang đỗ trước cửa của căn biệt thự.

Cố tỏ ra không bận tâm về anh nữa, cô quay trở về phòng bếp rồi ngồi vào bàn ăn.

Cô đã đói rồi, ngay trước mặt lại là một bàn ăn hết sức thịnh soạn, mùi đồ ăn thơm phức bốc lên càng khiến bụng cô réo lên mãnh liệt hơn. Cầm bát trên tay, tay còn lại cầm đũa rồi đưa mắt nhìn xung quanh, suy nghĩ sẽ ăn món gì, nhưng đầu óc lại vô tình để tâm tới chuyện khác...

Tính tò mò của cô vốn rất cao, điều gì cô chưa biết, nhất định phải biết cho bằng được. Dù có phần không muốn nói ra, nhưng tính tò mò đã chèn ép tất cả các suy nghĩ khác của cô, bộ não này để điều khiển cái miệng...

- Bác Lâm, anh ta đâu? - Cô buột miệng rồi quay sang hỏi ông quản gia, về mặt hết sức tò mò, hiếu kì.

Ông quản gia cùng với mái tóc đã bạc màu, đứng bên bàn bếp và lau những chiếc ly rồi treo ngược chúng lên giá, quay sang nhìn cô rồi mỉm cười nhẹ nhàng.

- À, cậu ấy đã mang đồ ăn vào phòng riêng để ăn rồi tiểu thư. - Ông nở một nụ cười hiền hậu.

Tường Vy ngo ngác, nhú mày đầy khó hiểu. Đến giờ ăn mà lại mang đồ ăn vào phòng để ăn một mình sao? Người kiểu gì thế, bày đặt sống khép kín à?

Vẫn chưa khỏi tò mò, cô liền đứng dậy, bước nhẹ tới căn phòng ở gần chân cầu thang mà không gây ra một tiếng động nào. Cánh cửa cũng không đóng hẳn, chỉ hé ra một chút, tiện đó cô liền đẩy nhẹ nó, ngó mặt vào nhìn một cách rón rén nhất có thể.

Căn phòng cũng chẳng phải nhỏ gì, nhưng trong mắt của cô, nơi này giống nhà kho hơn là phòng ngủ. Anh đang ngồi trên chiếc ghế sofa màu xám, chân vắt ngang, tay cầm bát com, miệng vẫn nhai nhẹ nhàng, mắt thì dán vào chương trình thời sự đang chiếu trên tivi. Cô bĩu môi nhìn anh, thật sự rất khinh thường, nhìn giống như anh đang tỏ vẻ lạnh lùng thì phải.

Anh nuốt thức ăn đang nhai trong miệng rồi lên tiếng một cách nhẹ nhàng.

- Nhìn lên người khác ăn, phải chăng là sở thích của tiểu thư?

Cô giật bản mình, chuyện gì vậy, thậm chí anh ta còn chưa nhìn sang phía cô dù chỉ một giây, cô cũng không gây ra tiếng động gì, sao anh ta biết cô đứng đó?

Tên này không phải người nữa! Cô lùi lại, với tay đóng cửa lại rồi dậm chân đầy vẻ hậm hực, trở về bàn ăn.

- Gì vậy? Phải người không, sao biết vậy? - Cô ngạc nhiên vô cùng, nhú mày đầy khó hiểu.

Ăn tối xong, anh bước ra khỏi phòng với bát com cầm trên tay, tiến thẳng tới bồn rửa bát.

- Ô cậu ơi, cứ để đó, tí nữa tôi sẽ rửa. - Ông Lâm nói với anh.

- Cảm ơn, nhưng cháu sẽ tự làm. - Anh nói rồi xắn tay áo lên, mở vòi nước rồi rửa bát.

Tường Vy ăn cũng sắp xong, ngồi bên bàn rồi nhìn từ sau lưng anh, miệng nhoi chớp chớp nhưng bộ não thì vẫn không ngừng "soi mói, bới móc" anh.

"Cái người này rốt cuộc là sao, ở nhà mà cũng quần áo, sơ mi trắng hà? Thật sự là đang cố làm màu, cố gây ấn tượng gì đây không biết? Tôi tự rửa bát được? Đồ sĩ diện mà!"

Mặc dù nghĩ vậy, môi cứ bĩu lên, mắt vẫn cứ lờm lờm bóng lưng ấy nhưng trái tim thì lại không ngừng đập nhanh hơn bình thường.

Áo sơ mi trắng, xắn lên tầm khuỷu tay, chăm chú rửa bát. Thật sự... rất đàn ông.

Sau khi rửa bát, anh cũng trở về phòng luôn chứ chẳng nói gì thêm. Tường Vy dùng thìa, đặt lên trên bát com. Ông quản gia hiểu ý, liền tới gần bàn ăn rồi dọn đi.

- Bác Lâm này, anh ta... sao lại cứ ngồi trong phòng mãi vậy? - Cô nghiêng đầu hỏi nhỏ ông quản gia, ánh mắt tò mò nhìn thẳng vào người đàn ông này.

- À, cậu ấy nói vì tiểu thư không muốn nhìn mặt cậu ấy, nên mới vậy. - Ông bật cười nói với cô.

- Mà hình như cậu ấy không hoà nhập lắm, đến cả giặt đồ mà cậu ấy cũng tự làm hết.

Cô hiểu ra, nhưng vẫn băn khoăn vô cùng. Anh ta bị hâm sao, nói không muốn nhìn mặt là nghe theo luôn, không hiểu logic của phụ nữ gì hết. Khuôn mặt thì điển trai như vậy..giấu giếm gì chứ?

Trong lúc ấy, anh đang ngồi trên bàn làm việc, nhẹ nhàng mở chiếc va li ra, trong đó kéo ra được rất nhiều ngăn. Bên trong nó là những thứ rất nguy hiểm, và cũng rất quan trọng đối với anh.

Chúng là những "đứa con" mà anh yêu thương hết mực, những khẩu súng, những con dao, những quả lựu đạn, thuốc độc,...

Loại gì anh cũng có, kích thước cũng đầy đủ, hầu như chẳng thiếu thứ gì. Anh cầm từng khẩu súng lên và nhẹ nhàng lấy khăn lau xung quanh nó. Những "đứa con" này cũng gắn liền với cuộc sống của anh, hay nói rõ hơn, chúng cũng là những kí ức.

Anh đặt tên cho chúng, dựa trên thứ mà nó gắn liền với. Giống như khẩu súng mà anh đang cầm trên tay, nó có tên là "Mark" - tên của một tên trùm băng đảng xã hội đen bên Mỹ. Và tất nhiên, đây là khẩu súng yêu thích của hắn ta, anh đã biến nó thành của mình, sau khi biến hắn ta thành "xác chết không đầu".

Những thứ tưởng chừng như gắn liền với sự giết chóc này, chúng lại là một phần trong cuộc sống của anh, anh đã lún vào nó quá sâu, có thể..sẽ không rút ra được nữa.

Trở về phòng và nghỉ ngơi được một lát thì cô nhận được cuộc gọi từ những người bạn ăn chơi của mình. Nhận được lời rủ rê như vậy, Tường Vy không thể từ chối, liền đồng ý ngay lập tức.

Điện lên mình một bộ váy quyến rũ vô cùng, bộ váy khiến cho cô hồ 80% cơ thể, làn da trắng nõn nà ấy càng tôn lên vẻ đẹp của cô hơn.

Cô bước rón rén xuống cầu thang, đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng không hề thấy anh đâu. Mím cười đầy sung sướng, cô tiếp tục rón rén bước từng bước ra phía cửa, đầu vẫn ngoái về phía sau và quan sát.

"Bịch", cô đập đầu vào ngực anh, lúng túng quay lại nhìn, lồng ngực rộng lớn đang ở ngay trước mặt cô. Anh đứng thật nghiêm, mắt nhìn xuống phía cô.

Cô bối rối vô cùng, chắc chắn là đang có gì khó dễ cho cô. Nhíu mày lại, tức tối vô cùng, cô vẫn ngo đầu ra phía cổng, rất muốn được đi chơi ngay bây giờ, nhưng coi bộ không được.

- Đây, anh làm gì đây? Đi ra! - Cô lườm huýt, giờ giọng đanh đá, chua ngoa.

- Tiểu thư không đi đâu hết. - Anh vẫn đứng im.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Mục đích

Tường Vy hậm hực, liền ăn người anh ra bằng mọi cách. Nhưng người anh ta còn cứng hơn đá, ăn tới vậy rồi sao vẫn không lay chuyển.

Phải mất một lúc để cố gắng gạt anh ra, nhưng cô vẫn không làm được.

Trời bắt đầu đổ mưa, một cơn mưa bất chợt, đột xuất mà lại nặng hạt. Tường Vy đây vốn thích ăn chơi, nhưng cứ nhìn thấy mưa, mọi kế hoạch trong đầu cô liền dập tắt.

Mưa là thứ mà cô ghét nhất trần đời, cũng là thứ cô sợ nhất trần đời.

Cô quay sang lườm rồi đập mạnh vào ngực anh, tỏ vẻ thù hận.

- Khó chịu! - Cô hét lên rồi quay lưng bỏ đi, chân dậm thật mạnh rồi bước lên cầu thang.

Alpha lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của cô tiểu thư đang giật dỗi, chân dậm mạnh xuống từng bậc thang và đi lên tầng, trong lòng anh thầm cảm thấy Tường Vy vẫn thật trẻ con, rất hợp với cái tuổi 18 dờ dờ ương ương ấy.

Tối hôm đó, cô quyết định đi ngủ để tạm quên đi những chuyện bực bội ban này.

Nhưng mưa chưa tạnh, mây chưa tan, những hạt mưa mỗi lúc một nặng thêm, rơi lã chã ngoài cửa sổ.

Không những vậy, sấm chớp còn nổi lên đùng đoàng. Cô tiểu thư nằm trần trọc trên giường, chòm chăn kín đầu, lấy gối bịt tai, mắt nhắm chặt nhưng không thể ngủ, đúng ra là cô không dám ngủ.

Từ khi bé, sấm chớp và mưa đã là nỗi sợ lớn nhất của cô, nó đem lại cho cô cảm giác bất an.

Thường thì vào những đêm mưa, cô luôn cắp gối xuống phòng của bố và ngủ cùng ông, vì ông là điểm tựa duy nhất của cô gái bé nhỏ này. Nhưng trong trường hợp này... thật là khó với cô.

Dẫu biết làm như vậy thì sẽ mất thể diện lắm, nhưng cô không thể ngủ được. Quyết định bật dậy và cắp gối xuống tầng.

Đứng trước cửa phòng của anh, cô có phần lúng túng, không dám vào thẳng luôn, làm như vậy thật khó ư. Khó quyết định, cô đã phải vận óc ra và suy nghĩ rất lâu.

Nhưng ông trời đã quyết định thay cô, sấm kêu lên "ầm" một cái, cô sợ hãi tới xanh mặt rồi lập tức mở cửa bước vào phòng của anh.

Anh vẫn đang nằm ngủ, một tay vắt ngang mắt, coi bộ ngủ đã say rồi.

Nhưng cô chưa kịp bước một bước nào, tiếng giọng của anh đã cất lên.

- Nhìn lên người khác, phải chăng là sở thích của tiểu thư?

Tường Vy giật nảy mình, mặt đỏ ửng hết lên.

- Tôi... Tôi không ngủ được... - Cô lúng túng đáp trả, giọng điệu có phần hơi run.

Nghe vậy, trong lòng anh có cảm thấy sự phiền phức, nhưng lại có một chút gì đó như sự thương cảm, vô tình lấn át đi sự phiền nhiễu ấy.

Bất giác anh ngồi dậy, ném chiếc gối của mình xuống đất.

- Tiểu thư nằm trên giường đi. - Anh nói nhẹ rồi nằm xuống dưới đất.

Cô bối rối, ngại ngần một lúc lâu rồi mới nằm lên giường. Cô đắp chăn vào, nhưng vẫn sợ, dù anh nằm bên dưới.

- Tôi có thể bật đèn ngủ không? - Cô hỏi nhỏ.

- Ừm. - Anh trả lời cho cô.

Cô với tay và bật đèn ngủ lên, một phần an tâm hơn, nhưng vẫn không hết sợ. 30 phút sau, anh nằm dưới đất nhưng vẫn chưa ngủ, và Tường Vy tiểu thư cũng vậy.

Cô nằm trần trọc trên giường, quay hết bên này rồi quay bên kia, không chịu nằm im dù chỉ một phút.

Alpha biết cô vẫn chưa thể an tâm, không rõ vì sao bản thân lại hành động không theo lý trí ngay lúc này.

Nghe thấy tiếng lục đục, cô giật mình và quay lưng lại, đã thấy anh ngồi tựa lưng vào chiếc ghế gỗ được kê bên cạnh thành giường.

- Gì vậy? - Cô ngạc nhiên, ngoái đầu nhìn anh.

- Tôi sẽ thức tới khi tiểu thư ngủ. - Anh nói bằng giọng nhẹ nhàng, như đang che chở và an ủi cô.

Anh khiến cho cô hết bối rối lần này rồi tới lần khác, cô liền trùm chăn lên đầu cho đỡ ngại, cũng để anh không thấy được khuôn mặt đang ửng đỏ vì ngại ngùng của mình.

- Đây... - Cô hỏi nhỏ, ấp úng.

Anh không trả lời, nhưng chỉ hắng nhẹ giọng, để cô biết rằng anh đang nghe.

- Tên anh là gì? - Cô giờ giọng tò mò, bắn khoăn.

Nghe câu hỏi của cô mà Alpha bỗng lặng người trong một giây phút. Anh biết là vì cô tò mò, nhưng nó làm anh chạnh lòng.

Tuy nhiên, cũng không thể nói đó là lỗi của cô được...

- Tôi không có tên. - Anh trả lời một cách thẳng thắn.

Cô cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, nhưng cũng biết cách cư xử, nếu hỏi chi tiết bây giờ thì hình như không phải lúc.

- Họ gọi anh là gì?

Anh ngẫm nghĩ, bản khoản không biết có nên nói với cô không. Nhưng khi liếc mắt nhìn về phía người con gái ấy, đôi mắt long lanh bắt chột khiến anh phải mềm lòng.

- Alpha. - Anh trả lời bằng giọng điệu lạnh lùng.

"Alpha? Đó chẳng phải là kí tự sao? Anh ta... thậm chí còn không có tên à?"

- Alpha... - Cô đáp ứng.

Anh cũng im lặng chờ đợi xem cô nói gì.

- Lúc này thôi... Bên anh là an toàn nhất... - Giọng cô nhỏ dần...

Alpha khá ngạc nhiên vì câu nói ấy, nhẹ nhàng nhìn cô. Tường Vy lúc này đã nhắm mắt, đây là lần đầu tiên anh thấy cô gần đến thế này.

Ban ngày cô khiến mọi người tức điên và bắt lực bởi tính cách ương ngạnh, ngang bướng, lúc đó họ sẽ thấy một Tường Vy lâu cá, tình nghịch.

Nhưng lúc cô ngủ, vẻ đẹp ấy lại khác hoàn toàn, nó dịu dàng, trẻ con, đáng yêu...

Anh nhìn cô một lúc lâu mà chột nhận ra điều này là sai trái. Alpha lặng lẽ quay đi, không thể đi quá xa.

Đã hơn một ngày rồi nhưng Erena vẫn nhất quyết không ăn gì cả. Đồ ăn của cô được đặt vào một chiếc khay đặt ngay cạnh cánh cửa sắt.

Cô ngồi ôm đầu gối ở trên chiếc giường đơn, đôi lúc lại ngẩng mặt lên nhìn khay thức ăn với ánh mắt đầy khinh bỉ.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63-2: Mục đích 2

Bắt chột một cô gái mở cánh cửa ấy ra và bước vào, nhìn cách ăn mặc đã toát đã toát lên vẻ gợi cảm. Chiếc áo ren mặc ngoài chỉ nhằm tăng thêm vẻ quyến rũ, chiếc áo mặc ngoài quá mỏng, làm lộ ra chiếc áo ngực đen mà cô ta mặc phía trong.

Chiếc quần sooc đen rách rưới càng làm chiếc đùi thon thả, trắng bóc của cô ta thêm được chú ý.

Cô ta bước những bước đi lả lướt tới trước mặt Erena.

Erena chỉ ngược mắt lên nhìn chứ không nói gì.

- Cô em định tuyệt thực mãi thế này sao? - Cô ta cất giọng kênh kiệu lên mà hỏi cô.

Erena vẫn tròn cách im lặng để đáp trả lại câu hỏi của cô ta.

- Cô em vẫn tin rằng sẽ có hoàng tử đến đây cứu cô em ra à? - Cô ta tiếp tục vênh mặt, ánh mắt nhìn xuống Erena cũng có vẻ kênh kiệu.

- Không phải việc của chị. - Erena nói với vẻ thờ ơ, pha với chút bức bối.

Cô ta nhìn Erena rồi thở một hơi dài, vẫn tử tế mà giơ tay ra trước mặt cô.

- Tôi là Sam, còn cô em?

Erena ngược mắt lên nhìn bàn tay đang được giơ ra trước mặt mình, cô nheo mắt rồi quay mặt sang một bên.

Cô ta thở hắt một cái rồi ngồi xuống mép giường, mắt cứ nhìn vào Erena chăm chăm, trong lòng thầm nghĩ rằng cô gái này có vẻ ương ngạnh.

- Này, thực tế lên tí đi. Sẽ chẳng có hoàng tử nào đến đây cứu cô ra đâu, "Công chúa" ạ. - Sam nói với giọng mỉa mai ra mặt.

- Tôi đã nói cô đừng có can thiệp vào, không biết gì thì đừng có nói! - Erena tức giận thốt lên, hai mắt tròn tròn.

- Anh ấy sẽ đến, tôi biết anh ấy đang tìm tôi! - Cô nhấn mạnh.

- Vậy nếu như giờ này người đàn ông mà cô đang nói lại đang chăn ấm đệm êm với người con gái khác thì sao? - Sam hỏi ngược lại với ngữ điệu kênh kiệu.

Erena chột dạ, đó cũng là điều mà cô lo sợ. Anh đào hoa, xung quanh anh các cô gái đều thích đến gần, hay ngay cả gần đây là Vivian của The Python. Không gì là không thể, nhưng cô không muốn nghĩ như vậy, nó làm cô đau nhói nơi lồng ngực bên trái...

- Tôi vẫn tin anh ấy. - Erena giương đôi mắt kiên quyết lên mà nhìn Sam, một màu xanh dương long lanh mà kiên cường.

Sam chẹp miệng.

- Này cô em, đã vào đây thì cũng một phần là do cái số. Tôi đã trong cái nghề này hơn 10 năm rồi, nên tôi biết rõ. Những người như chúng ta, thật sự không có quyền mơ mộng. Đàn ông chỉ coi chúng ta như là đồ chơi tình dục, chỉ để thỏa mãn chúng thôi. Chúng ta, căn bản là không được coi trọng. - Sam lúc này nhìn Erena với ánh mắt hoàn toàn khác. Những lời cô ta nói ra có vẻ cay nghiệt, thô, nhưng hoàn toàn là sự thật.

Erena chau mày nhìn Sam, đúng là cô ta đang nói sự thật, nhưng bản thân Erena lại thấy Victor hoàn toàn khác. Cuộc đời cô đã từng giống như lời Sam nói, nhưng từ khi cô gặp Victor, thì mọi chuyện đã thay đổi.

Anh coi trọng cô, anh không quan tâm cô từng là gì, và anh vẫn luôn ở bên cô...

- Anh ấy không giống họ. Và tôi cũng không giống các người. - Erena trừng mắt lườm Sam rồi nằm xuống quay mặt vào trong tường.

Sam nhìn Erena một lúc, khuôn mặt có vẻ như đang trầm tư suy nghĩ gì đó, rồi cô đứng dậy và đi về phía cửa sắt.

- Nếu anh ta không đến kịp, thì cô sẽ làm gì? - Sam đặt một tay lên cái nắm cửa, đầu hơi ngoái lại nhìn Erena đang nằm trên giường.

Erena nghe câu hỏi của Sam mà trong lòng cũng ngờ ngợ, liền cất giọng thẳng thắn.

- Thì tôi sẽ tự tìm cách rời khỏi đây.

- Cô chắc về điều đó chứ? - Sam nghi ngờ hỏi lại.

- Có gì mà không chắc? - Erena cứng giọng hỏi lại.

Sam nghe câu trả lời của Erena mà vẻ mặt như đang chứa những tâm tư suy nghĩ có vẻ bí hiểm, sau đó liền rời khỏi phòng.

_____

Sau một chuyến bay dài, Victor bước xuống sân bay Nội Bài của thủ đô Hà Nội, giờ đã là 8 giờ tối, anh nhanh chóng bắt taxi vào nội thành và thuê tạm một phòng trong một khách sạn 4 sao để ở trong những ngày sắp tới.

Anh mở điện thoại ra, đã thêm một ngày nữa trôi qua nhưng việc tìm kiếm Erena vẫn chưa có gì tiến triển.

Victor nằm phịch xuống giường, bay hơn 20 tiếng khiến anh mệt lử cả người, lúc nãy trên máy bay anh cũng đã dùng bữa nên lúc này anh chỉ muốn ngủ một giấc thật thoải mái, nhưng tâm trạng lại không dễ chịu một chút nào.

Anh giơ tay lên vuốt mặt mình một cái, hai mắt hờ hững nhìn thẳng lên trần nhà, trong lòng bất chợt nghĩ đến người con gái ấy.

Nhưng càng nghĩ đến cô, anh càng cảm thấy tức giận. Lão Phúc Thạch đã ấp ủ cái kế hoạch này 6 năm, chắc hẳn là có phần rất nguy hiểm, anh không thể chủ quan.

Hắn ta đã không ngần ngại động đến người con gái thân thiết với anh nhất, vậy anh sẽ làm y như vậy với lão.

6 năm trước khi anh còn ở trong V, anh biết Phúc Thạch có một cô con gái, vào lúc đó là khoảng 12 tuổi.

Cô bé còn quá trẻ con vào lúc đó nên anh cũng không để ý tới, ngoài ra còn được bố bao bọc trong nhung lụa nên có vẻ ít xuất hiện trước mặt mọi người trong tổ chức.

Lần đầu tiên và duy nhất anh nhìn thấy cô bé đó là lúc anh đến nhà lão ta có chút chuyện riêng.

Victor chau mày ngẫm nghĩ, cô bé đó giờ cũng đã 18 tuổi rồi, không biết đã thay đổi như thế nào?

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thầm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Theo dõi

Ánh nắng ban mai chiếu thẳng vào khung cửa sổ, xuyên qua lớp rèm mỏng màu trắng rồi chiếu nhẹ lên mắt cô.

Cô nhú mày rồi giơ tay lên che mắt, trở mình nhẹ nhàng. Nhưng rồi cơn buồn ngủ đã đi mất, cô mở mắt ra từ từ và định hình xung quanh.

Phải rồi, là đêm qua mưa quá to, cô đã không dám ngủ mà phải cạp gối xuống phòng anh ta để "ngủ ké". Ngồi dậy, chống tay và nhìn xuống đất, chăn gối của anh đã được gấp gọn gàng và đặt trên chiếc ghế cạnh giường.

Bóng dáng anh cũng mất hút luôn, còn một mình cô ở trong phòng. Bước chân ra khỏi giường rồi bước ra ngoài sảnh chính của căn biệt thự. Ngôi nhà trống trơn, không một bóng người nào khác ngoài cô.

Khá ngạc nhiên, nhưng vẫn còn ngại ngùng, cô quyết định lên tầng để vệ sinh cá nhân, rồi bận tâm tới chuyện đó sau.

Alpha bước từ cổng vào, với chiếc cặp lồng sắt trên tay. Anh bước vào phòng bếp, đặt chiếc cặp lồng lên bàn, rồi cẩn thận đồ đồ ăn trong đó ra bát. Mùi phở thơm phức bay lên, toả khắp căn bếp.

Tường Vy bước xuống cầu thang đã ngửi thấy mùi đồ ăn, liền liếm mép thèm thuồng, chắc là bác Lâm đã nấu phở cho cô ăn sáng đây mà.

Tung tăng bước vào bếp, cô ngạc nhiên vô cùng khi thấy bóng người đang đứng bên bàn bếp ấy không phải bác quản gia.

Cô kéo ghế rồi ngồi xuống với cái miệng vẫn chưa thể khép vào. Anh quay người và bẻ bát phở ra trước mặt cô, không cười, không nói, chỉ nhìn cô mà thôi.

- A... Alpha? - Cô ngạc nhiên thốt lên.

Anh hơi nghiêng đầu tỏ sự nghe ngóng.

- Anh làm gì đây? Bác Lâm đâu?

- Bác quản gia có việc bận dưới quê, phải về gấp, đã xin nghỉ hôm nay rồi. - Anh đứng chấp tay và đáp trả câu hỏi của cô.

Cô đưa mắt xuống nhìn bát phở, đúng là trông rất ngon, nhưng không phải đồ tự nấu. Ngay tức khắc, cô ngược mắt lên lườm anh.

- Không phải đồ nhà nấu, anh mua đồ ngoài đường cho tôi ăn? - Cô nói bằng giọng khó chịu.

- Công nhận, tiểu thư quả là có con mắt tinh tế. - Anh vẫn đứng rất nghiêm, khuôn mặt không chút biểu cảm, khiến cô tưởng nhầm rằng anh đang mỉa mai cô.

- Anh đang chọc tức tôi? - Cô nghiêng răng nói.

- Không hề. - Anh nói nhẹ nhàng. - Xem ra tiểu thư không thích ăn phở, món khác vậy. - Nói rồi anh quay lưng, chuẩn bị bước ra khỏi phòng bếp thì cô đã ngăn lại bằng một câu nói... phải cho là quái đản.

- Tôi thích ăn đồ nhà nấu. - Cô thản nhiên nói. - Món gì cũng được, miễn là tự nấu. Tôi không ăn đồ ngoài hàng.

Anh đứng tại chỗ, như đang ngẫm nghĩ gì đó. Quả không hổ danh "đệ nhất quái đản", phen này Tường Vy tiểu thư gây khó dễ cho anh rồi.

"Được." - Anh nói rồi quay lưng lại, bước thẳng tới bàn bếp. Anh xắn tay áo sơ mi lên, mở tủ lạnh ra và lấy vài món đồ. Cô gạt bát phở sang một bên rồi khoanh tay ngồi nhìn anh, xem anh có thể làm được gì.

Chỉ sau khoảng 15 phút, anh đã mang ra một chiếc đĩa và đặt ra trước mặt cô. Món bánh mì gối ăn kèm với thịt hun khói, còn cả một quả trứng ốp la đặt bên trên miếng bánh mì. Món ăn được bày biện rất đẹp mắt, mùi hương lại rất thơm, nhìn là muốn...nhảy vào ăn ngay lập tức.

Dù thèm chảy nước miếng, bụng sôi lên ục ục rồi nhường Tường Vy vẫn rất từ tốn và thưởng thức món ăn.

- Tạm được thôi. Tay nghề còn kém lắm. - Cô nói bằng giọng mỉa mai, sắc thái trên mặt cũng biểu lộ sự khinh thường.

Anh không nói gì mà chỉ lẳng lặng bước về phòng. Thấy anh vừa đi khuất mắt, cô lập tức ăn một cách ngon lành, một cách sáng khoái nhất.

Không thể chê vào đâu được, món này anh ta nấu quá ngon, quá là ngon đi! Cô nào biết rằng anh đã nhìn thấy cảnh tượng ấy qua khe cửa. Khoé môi anh nhếch nhẹ lên một cái, là anh đang cười sao? Lần đầu tiên, vì cô sao?

Tối hôm đó, cô ăn vận rất đẹp, chiếc váy dài xẻ tà cao màu vàng nhạt, cùng với vài viên hạt cườm được đính trên đuôi váy đã càng khiến cô thêm nổi bật.

Phần thân trên là kiểu cúp ngực, nhưng lại được biến tấu thành hình những bông hoa hồng chồng lên nhau, chúng đã giúp cô toát lên vẻ sang trọng và quyền quý. Bước ra tới cửa, cô lại bị chặn lại bởi Alpha, khuôn mặt anh ta thì vẫn như thường ngày, không cảm xúc gì hết.

- Nay, hôm nay đừng hồng mà cản tôi, tôi có sự kiện phải đi dự. - Cô chẹp miệng khó chịu.

- Tiểu thư không đi đâu hết. - Anh thẳng thừng nói.

- Nhưng tối nay khai trương tuần lễ thời trang hè-thu! Tôi phải đi! - Cô giãy nảy lên, la lối um sùm.

- Vậy... tôi sẽ phải đi với tiểu thư. - Alpha nói với vẻ không mấy thoải mái. Nhiệm vụ của anh là luôn ở bên cô, nếu phải đi cùng cô thật thì quá phiền phức đối với anh, Alpha vốn không ưa gì những chốn đông người.

- Gì? - Cô ngạc nhiên. - Điên! - Cô đánh vào người anh. - Anh mơ sao? - Cô vênh mặt lên một cách kèn kieu.

- Vậy tiểu thư ở nhà. - Anh buông lời thẳng thừng.

- Lấy xe đi. Có chiếc Mercedes trong gara, tôi không đòi nào đi cái mô tô của anh. - Cô thốt ra rất nhanh rồi bước đi ra ngoài cổng.

Anh lấy xe và đưa cô đi, trên đường tới đó, cô dường như mất bình tĩnh vì quá hồi hộp và nóng lòng được bước lên thảm đỏ.

Bước chân xuống xe, cô thở phào một cái để lấy dũng khí, mỉm cười thật tươi và khoác tay anh bước vào trong sự kiện, lúc này, anh đơn thuần chỉ là vệ sĩ của cô mà thôi.

Alpha đưa mắt nhìn xung quanh, trong lòng cảm nhận điều không ổn, anh có cảm giác như có người đang theo dõi. Tuy nhiên, giữa đám đông người nườm nượp thế này, tìm ra kẻ khả nghi không phải là dễ.

Tường Vy khoác lấy tay Alpha và bước vào phía trong, đôi môi cô luôn nở một nụ cười rất tươi, mắt hướng về phía trước, kia chẳng phải là Ngọc Linh sao?

Cô vui cười và định vẫy tay gọi cô bạn thân, nhưng nụ cười trên môi cô tắt hẳn khi thấy người đứng bên cạnh cô bạn thân của mình, là Minh Huy, con trai tập đoàn W, và đồng thời cũng là tình đầu của cô.

Cô tiến bước lại gần họ hơn, dù họ chưa biết tới sự có mặt của cô ở đây, ngay lúc này.

- Chúc mừng hai cậu nhé, khi nào cưới nhớ mời đó! - Một cô bạn vỗ nhẹ tay Linh, cười thật tươi rồi nói.

- Trời, chưa đâu, cưới gì chứ! - Linh ngại ngùng đáp trả.

- Ô... Vy à? - Cô bạn kia vô tình quay mặt về phía này, ngạc nhiên và lúng túng vô cùng khi thấy cô.

- Vy... - Ngọc Linh lấp bắp.

- Yêu lại người yêu cũ của bạn thân? - Tường Vy nghiêng rặng, giọng điệu có sự khinh thường. - Vui không, Ngọc Linh? - Cô hỏi bằng giọng mỉa mai.

Cuộc tranh cãi đó đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, nhiều lời bàn tán cũng bắt đầu trở nên xôn xao. Và dĩ nhiên, ánh mắt của người ấy cũng đang theo dõi từng lời nói, nhất cử nhất động của họ.

- Vy à...

- Cô hèn mọn thế à? - Huy lên tiếng.

- Sao? - Tường Vy ngạc nhiên vô cùng.

- Cô đang ghen à? Vì tôi yêu Linh sao? - Huy nhìn thẳng vào mắt cô rồi nói, anh đang bênh vực người yêu mình, và còn buông lời cay đắng với "tình cũ".

- Không có anh, tôi vẫn sống tốt...? - Tường Vy hơi nghẹn giọng, không phải vì cô còn yêu anh ta, mà vì cô không thể nghĩ rằng anh ta sẽ nói những lời này với cô.

Tay cô nắm chặt lấy tay Alpha, như một cách để trút giận.

- Anh nghĩ tôi còn yêu anh? Nhảm to rồi. - Nói rồi cô vòng một tay qua cổ Alpha, kéo nhẹ xuống.

Alpha giật mình, chưa kịp phản ứng gì nên bị kéo xuống dễ dàng, và một cách nhẹ nhàng nhất, cô đã khoá trọn môi anh, ngọt ngào vô cùng.

Trước những ánh mắt đầy ngạc nhiên của những người bạn của cô, thậm chí là phóng viên, paparazzi đang chụp ảnh lên rồi rít thì cô vẫn rất bình thản khoá môi anh.

Victor ngạc nhiên tròn tròn mắt, "Alpha, thật không ngờ."

Cô nắm chặt lấy tay anh rồi quay lưng bỏ đi.

- Linh này, nếu tôi không nhầm, cậu đã từng nói rằng Huy là một thằng đàn ông tồi khi tôi và cậu ta chia tay. Vậy cậu tốt đẹp tới mức yêu lại một thằng tồi, phải không? - Nói xong, cô liền bỏ đi vô cùng phũ phàng.

Rồi sự kiện ngay từ khi vừa mới tới, cô đã đòi anh trở về ngay. Chuyện xảy ra vừa rồi, anh biết rằng cô làm vậy chỉ để che giấu cảm xúc của mình. Để chứng minh cho tên kia rằng, cô vẫn sống rất tốt, đàn ông quanh cô không thiếu, và dĩ nhiên là không có anh trong số đó.

Anh không bận tâm, nhưng nếu nói vậy thì là dối lòng, anh không thể ngừng suy nghĩ về nụ hôn bất chợt ấy...

Ngồi trên xe, cô cứ tựa đầu vào cửa kính, khoé mắt đỏ dần, nước mắt như sắp trào ra, nhưng cô đã kìm nén nó lại.

- Tại sao lại kìm nén? - Anh hỏi nhẹ nhàng.

- Tôi sẽ không khóc, ít nhất là vì một đứa bạn thân giả tạo như vậy... - Cô ngậm ngùi.

- Tôi không khóc trước mặt người khác. - Cô lấy tay che miệng.

Anh không nói gì thêm mà chỉ lái xe đi. Chiếc xe dừng tại một bãi đất hoang vu, ven một con sông nhỏ.

Anh bật đèn trong xe lên, lục tìm trong xe và lấy ra một hộp khăn giấy, nhẹ nhàng đặt bên cạnh cô. Cô ngạc nhiên, nhìn anh rồi hỏi.

- Gì vậy? Đây là đâu?

Nhưng anh không trả lời, chỉ lẳng lặng bước ra khỏi xe và để cô một mình.

Dù rất tò mò nhưng cô lại không thể kìm nén nước mắt lâu hơn được nữa, liền bật khóc thành tiếng.

Những giọt nước mắt chứa đầy sự thù hận, nỗi thất vọng...

Anh đứng bên ngoài xe và để yên cho cô khóc, hoàn toàn không can thiệp.

Anh luôn nói rằng anh sẽ không bao giờ quan tâm tới cô, dù cô có bị làm sao đi nữa thì vẫn không phải việc của anh.

Nhưng những việc anh đang làm ngay lúc này, chẳng phải là đã quan tâm rồi sao? Anh làm vậy là vì nhiệm vụ, hay vì cảm xúc trong anh...?

30 phút trôi qua, cô cũng vì kiệt sức mà ngủ thiếp đi, tựa đầu vào cửa kính.

Lúc đó, anh mới bước vào xe rồi khởi động nó, đưa cô về tới nhà.

Anh bế cô lên tầng, đặt cô lên chiếc giường to lớn và rộng rãi vô cùng. Bất giác cô nửa tỉnh nửa mơ, liền với tay nắm lấy tay anh, miệng mấp máy: "Đừng đi đâu cả... đừng đi..."

Bất chợt trong lòng Alpha cảm thấy rất lạ, một thứ cảm xúc gì đó trong anh chợt hiện lên bất chợt, hành động và lời nói cũng diễn ra trong vô thức.

- Tôi sẽ không đi. - Anh trả lời nhẹ nhàng.

Nhìn thấy cảnh tượng lúc ban nãy diễn ra ngay trước mắt mình, Victor thật sự rất ngạc nhiên. "Alpha, không ngờ giờ cậu lại chơi lớn tới vậy, con gái của Phúc Thạch sao?"

Sau khi buổi trình diễn thời trang hè-thu kết thúc, anh rời xa khỏi đám đông và đứng tựa lưng vào bức tường nơi diễn ra buổi trình diễn, tay nhâm nhi một ly rượu.

Bất chợt một người đàn ông chừng 50 tuổi bận trên mình một bộ vest xám, trên tay cầm ly rượu và tiến đến chỗ anh.

- Lâu lắm không về Việt Nam, cảm xúc thế nào? - Ông ta nâng ly với anh và mỉm cười cười mờ.

- Vẫn vậy. - Anh đáp lại bằng nụ cười trên môi.

- Cậu thích buổi trình diễn vừa rồi chứ? - Ông hỏi.

- Rất thích. Cảm ơn ông đã mời tôi tới đây. - Victor tươi cười.

- Đừng khách sáo như vậy, thật may mắn là cậu đã về thật kịp lúc. Và cũng thật may là tôi gọi cho cậu vào đúng thời điểm cậu đã về đây, nếu không tôi đã không biết. Làm việc với nhau bao lâu rồi mà giờ mới có thể gặp nhau trên mảnh đất của quê hương, tôi thật sự rất mừng đấy. - Ông cười nói vui vẻ.

Ông là giám đốc của một công ty mới thành lập được 2 3 năm gần đây, nhưng tốc độ phát triển tương đối nhanh. Ông và Victor đã cùng nhau làm ăn vài lần trong các phi vụ làm ăn.

Dù bận công tác tại Bali, nhưng ông Phúc Thạch vẫn không ngừng quan tâm tới cô con gái.

Sự kiện ngày hôm qua mà Tường Vy tới dự đã lên báo, cũng như "nụ hôn" giữa hai người cũng đã được công khai trên các trang mạng.

Lão ta nắm chặt bàn tay lại, ánh mắt nhìn vào hình ảnh trên trang nhất ấy cũng trở nên giữ tợn.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Loại đàn bà như thế nào?

Erena ngồi trong căn phòng kín ỷ mà chỉ biết vô đầu suy nghĩ. Rốt cuộc nơi này là đâu? Làm thế nào để ra khỏi đây bây giờ?

Căn phòng chỉ có vồn vẹn một chiếc giường đơn nằm trong góc, bởi tất cả các hoạt động như vệ sinh cá nhân, tắm rửa đều được thực hiện theo giờ.

Đối với những người bị nhốt trong phòng thì mới phải làm vậy, vì họ chưa chấp nhận sự thật là bản thân đã bị bắt vào đây thì sẽ không có đường lui, họ sẽ trở thành gài mại dâm nên sẽ có các hành động chống trả nếu được thả ra khỏi căn phòng đó.

Chưa có tiếng của tên quản lý, vậy là chưa tới giờ vệ sinh cá nhân buổi tối.

Cuộc sống ở nơi đây không khác gì ở tù, cô nhất định phải ra được khỏi đây.

Vài phút sau liền có tiếng bước chân vang lên dọc hành lang, tiếng của chùm chìa khóa cũng vang lên khiến cô bồn chồn trong lòng. Vậy là đã đến lúc ra ngoài, lần này cô sẽ quan sát mọi thứ một cách kỹ lưỡng hơn.

Một người đàn ông khá trẻ với vẻ ngoài dữ tợn liền tra khóa vào ổ, một tiếng "cạch" vang lên, cánh cửa trước mắt cô liền được mở ra, cô cũng bị hấn bắt ép bước ra ngoài.

Hấn áp giải một đoàn người bao gồm những cô gái bị nhốt trong các phòng còn lại, và cả cô. Cảnh tượng này chẳng khác nào áp giải tù nhân.

Họ đi hết hành lang đó rồi ngang qua một căn phòng rộng rãi, không khí trong đó đầy sự hoan lạc, âm nhạc và những người con gái quyền rũ ấy hòa quện cùng với nhau. Cô đưa mắt nhìn vào phía trong, một người đàn ông mặc vest đang ngồi đối diện với Marcus, tên mà cô đã gặp hôm qua.

Chẳng cần phải nói, Erena biết đó là một vụ buôn bán gái mại dâm, nó đang được diễn ra.

Và cô còn nhìn thấy Sam đang phục vụ rượu cho hai người đó, xong xuôi, cô lùi lại ngồi trên chỗ để tay của chiếc ghế mà Marcus đang ngồi.

Vô tình hai ánh mắt của Sam và Erena chạm phải nhau, nhưng chỉ diễn ra trong vài giây, Erena đã đi mất.

Sam nheo mày rồi khẽ hỏi Marcus.

- Cô à sáng nay ông kêu tôi vào nói chuyện xem thế nào ấy, cô ta có gì đặc biệt sao? - Cô khẽ thì thầm vào tai hấn.

Marcus cầm trong tay ly rượu mà nhẹ nhàng lắc qua lắc lại, mặt trầm ngâm một lúc để nhớ lại xem Sam đang nhắc đến ai.

- À, con đàn bà của Victor. - Hấn ta điềm tỉnh trả lời với ngữ điệu khinh khỉnh.

Sam ngạc nhiên, khẽ nhủ mày.

- Victor của Unknown? - Cô hỏi.

- Phải. - Hắn đáp lại.

Cô ta liếc mắt sang hướng khác như suy nghĩ gì đó.

- Người như cậu ta thì có biết bao nhiêu loại đàn bà vây quanh, vậy ông nói đến loại nào? - Cô hỏi với giọng hoài nghi.

- Loại mà dù có thế nào thì hắn ta cũng không chịu buông bỏ. - Marcus liếc mắt nhìn Sam rồi nói với giọng điệu khinh khỉnh.

Sam ngạc nhiên vô cùng, vậy ra đó là lí do khiến cô ta trở nên đặc biệt.

Thấy Sam đột nhiên lại quan tâm tới chuyện đó tới vậy, Marcus cũng thấy ngạc nhiên.

- Sao? Sáng nói chuyện có vấn đề gì à? - Hắn hỏi với giọng hoài nghi.

- Bướng bỉnh hơn bình thường thôi. - Sam trả lời cho qua, đôi mày vẫn nhíu lại đầy dăm chiêu.

Erena cùng với những cô gái khác được áp giải đến khu vệ sinh, tuy nhiên lại có một cánh cửa được khóa lại ngay trước đó.

Tên đã mở khóa cửa cho cô liền tiến lên phía trước, tra một chùm chìa khóa gồm rất nhiều chìa vào trong đó, cánh cửa được mở ra một cái "cạch", trong đó có một phòng tắm chung và các phòng vệ sinh được ngăn cách.

Cô bước vào phòng vệ sinh và nhìn xung quanh, phía trên tường cao kia có một ô cửa sổ tương đối nhỏ, nếu cố gắng luồn lách thì vẫn có thể qua. Nhưng những tên vệ sĩ kia đang đứng ở ngay ngoài, nếu cô trèo lên ngay bây giờ thì sẽ bị phát hiện ngay.

Tiếp đó cô bước ra chỗ phòng tắm và tắm rửa, dòng nước chảy xuống đầu cô khiến cô cảm thấy thoải mái hơn bao phần.

Tuy vậy nhưng cô vẫn không quên nhiệm vụ chính, cô đưa mắt nhìn quanh, nơi đây không có lối thoát nào cả, vậy nơi duy nhất mà cô có thể thoát ra chính là phòng vệ sinh.

Sau khi tất cả đã vệ sinh cá nhân xong xuôi, họ lại bị áp giải về phòng giam.

Khi về, họ đi ngang qua khu nhà bếp không lớn lắm, bên trong rất nhiều dao, đó là điều hiển nhiên.

Nhưng điều khiến cô chú ý đó chính là có một con dao được đặt ngay trên bàn, ngay bên cạnh một đĩa bánh nhỏ.

Erena suy nghĩ thật nhanh, rồi bất chợt cô lao đến bên chiếc bàn đó, một tay giấu nhanh con dao vào cặp quần, tay còn lại bốc bánh cho vào miệng.

Một tên vệ sĩ phía sau liền hét hải chạy đến nắm chặt lấy cánh tay cô và lôi ra ngoài.

- Con ả này, làm gì vậy?! - Hắn quát lớn.

- Xin lỗi... tôi đói quá...! - Erena quay mặt ra, trong miệng ngậm biết bao là bánh nên hai má phồng ra, nói rất khó nghe.

- Đi vào hàng! - Hắn kéo cô thật mạnh rồi lôi vào hàng dọc mà họ đang đi.

Erena nhai nốt đồng bánh trong miệng rồi khẽ nở một nụ cười trên môi.

Sáng ngày hôm sau theo giờ Việt Nam, khi cô tiểu thư vẫn còn ngủ rất say, Alpha đã quyết định rời khỏi nhà và đi siêu thị một chuyến, mua chút đồ lặt vặt cho cô. Siêu thị cũng gần nhà nên anh quyết định đi bộ. Nghe nói, khi con gái buồn thì chỉ cần cho họ ăn...

Sau vài vòng lượn đi lượn lại trong siêu thị, anh cũng đã sắm về được vài chiếc bánh bông lan, vài lon nước ngọt và những hộp kẹo.

Trên đường về, anh quyết định đi xuyên qua một con hẻm nhỏ vì đây là đường tắt nhanh nhất để trở về căn biệt thự.

Chợt nghe có tiếng động lạ, anh vội quen ngoắt lại, giơ chân và đá về phía sau. Nhưng tên bịt mặt đầy bí ẩn đó quá nhanh, liền né được cú đá của anh trong thoáng chốc.

Thật kì lạ, hẳn lúc này chỉ đứng im nhìn anh. Bỗng dưng anh thấy choáng váng, thậm chí tới đứng còn không vững. Anh quy xuống, lúc này mới cúi xuống nhìn người mình, một mũi tiêm tẩm thuốc mê đã cắm vào chân anh từ lúc nào.

Làm cách nào mà hấn ta... có thể nhanh tới vậy, cầm mũi tiêm đó vào chân anh mà anh chẳng hề biết.

Người có kỹ thuật nhanh nhẹn như vậy, người mà có thể đánh bại được Alpha, duy nhất chỉ có một, không lẽ... người là... Anh choáng váng, mắt mờ dần rồi ngất đi.

"Ào!" Anh ta đổ một xô nước lạnh lên đầu Alpha. Anh giật mình tỉnh dậy, neho mắt nhìn xung quanh, đây là một căn nhà hoang.

Nhìn lại về mình, bản thân anh đang bị xích trên một chiếc ghế gỗ, đằng sau là một bể nước coi bộ khá sâu.

Không thể cử động, cho dù có gãy giữa thế nào đi chăng nữa. Nhìn kỹ lại một lần, người trước mặt anh... Kẻ có mái tóc nâu hạt dẻ được vuốt ngược ra sau, với ánh mắt sắc như lưỡi dao, khuôn mặt điển trai này, thật sự... là hấn sao?

- Lâu lắm không gặp rồi nhì, Alpha? - Victor mỉm cười một cách đầy bí hiểm, nụ cười hiểm ác chết người.

- Victor? - Anh ngạc nhiên.

- Mày còn nhận ra tao à? Vui thật. - Hấn bật cười thích thú, làm hé lộ chiếc răng nanh nhọn hoắt của.

- Mày... làm gì ở đây? - Anh nhú mồm nhìn hấn.

- Tao về đây mà không gặp mày thì thật không nể tình bạn trước kia của chúng ta. - Victor nói với Alpha bằng giọng điệu khiêu khích.

Tuy Victor nói vậy nhưng thật sự là anh muốn gặp lại người bạn ấy của mình sau 6 năm. Anh biết nếu gọi Alpha ra nói chuyện thì sớm muộn gì hai người cũng sẽ xảy ra xô xát, chỉ bằng vậy cho gọn.

- Mày về đây làm gì?! - Alpha hỏi anh, vẫn tiếp tục gãy giữa không nguôi.

- Có chút việc thôi... - Anh cúi xuống, dí sát mặt vào mặt người bạn cũ rồi nói. - Mà mày bây giờ cũng không vừa nhì, qua lại với con gái của Phúc Thạch? Mày giỏi nhì? - Victor giờ giọng mỉa mai anh ta không ngừng.

- Tao không hề! - Anh ta lớn giọng phản bác. Vậy cái cảm giác hôm qua anh cảm thấy là thật, Victor thật sự đã có mặt tại buổi trình diễn hôm qua.

Victor lập tức quay lại và giáng một cú đấm cực mạnh vào mặt Alpha, khiến anh lật mặt sang một bên.

- Tao đang nói. - Anh nói trầm giọng xuống. - Mày thừa biết ông ta là người thế nào, vậy mà vẫn trung thành nhì?

Alpha liếc mắt nhìn Victor, cú đấm của anh ta đã làm phần môi của anh bị rách, máu rỉ ra từ từ.

- Mày đã có thể đi với tao từ ngày đó, nên bỏ ông ta mà đi giống như tao đã làm chứ? - Victor nói với anh ta bằng giọng điệu đầy tiếu nuối.

- Mày chẳng biết gì đâu, im đi! - Alpha ngắt lời anh.

Lại là câu nói này, nó khiến anh như tức điên lên. "Alpha, đến bao giờ thì cậu mới chịu tỉnh ngộ?"

Victor vì tức giận mà tiếp tục đấm cho anh ta vài cái, không thể chống cự do toàn thân bị xích ngồi trên ghế, Alpha đã hứng trọn những cú đấm với sát thương cực mạnh ấy.

Như vậy là chưa đủ, Victor còn đá anh ta thêm vài cái, dùng chân đạp vào người anh, tay cũng đấm không ngừng nghỉ, như một kẻ điên. Anh chỉ muốn Alpha sớm tỉnh ngộ.

- Sau 6 năm, mày vẫn giữ cái suy nghĩ "tôn thờ" ông ta như vậy nhì? - Victor đứng thẳng dậy, thò hất, dùng tay rồi đứng nhìn Alpha, gương mặt không giấu được sự tức giận.

Khuôn mặt anh ta giờ đây bầm tím, máu be bét khắp khuôn mặt điển trai này, anh thở hồng hộc từng tiếng một.

- Được nói chuyện và gặp lại mày như vậy, tao rất vui đấy. - Victor nói với vẻ khinh khỉnh, kèm theo chút tức giận, mắt hờ hững nhìn xuống 1 Alpha đang be bét máu.

Victor quay lưng đi, rút từ trong túi quần ra một chiếc chìa khoá nhỏ rồi ném ra trước mặt anh ta.

- Tự mở nhé. - Victor cười khẩy rồi bỏ đi.

Erera ngồi lên giường, tựa lưng vào góc tường, hai tay mân mê con dao sắc bén, mắt nhìn mãi không rời, trong đầu đang thầm vẽ lên một kế hoạch.

Bất chợt có tiếng bước chân đến gần, cô luống cuống giấu nó xuống dưới gối.

Người đàn ông cầm chùm chìa khóa ấy liền tra khóa vào ổ, một cô gái với dáng vẻ là lướt liền bước vào, cầm theo một khay thức ăn.

Erena xị mặt xuống, trong lòng thầm tự hỏi không biết cô ta lại vào đây làm gì.

Sam đặt khay đồ ăn ra cạnh Erena rồi ngồi xuống mép giường.

- Cảm ơn, nhưng cô lại vào đây làm gì nữa? Lại dạy đời tôi sao? - Erena hỏi với giọng khinh khỉnh.

- Người đàn ông mà sáng nay cô nhắc đến... là Victor? - Sam hỏi với giọng ngập ngừng.

Erena ngạc nhiên, hai mắt mở to, quay ngoắt về phía Sam.

- Chị biết anh ấy sao? - Erena hết sức bất ngờ, hỏi với giọng hồn nhiên.

- À thì... cũng gọi là có biết. - Sam lúng túng trả lời. Đúng hơn là hai người từng có tình một đêm với nhau, nhưng chuyện đó cũng đã cách đây vài ba năm rồi.

Erena khẽ gật đầu, hai tay lại ôm lấy đầu gối, mắt nhìn ra phía xa xa.

- Phải, chị vào đây chỉ để xác nhận là vậy thôi hả? Nếu vậy thì chị xong việc rồi đây. - Erena lại tiếp tục với cái giọng bướng bỉnh của mình.

Sam lại nhìn cô gái này với ánh mắt đầy ngạc nhiên, rốt cuộc...

- Tôi còn muốn biết... vì gì mà cô có thể ở bên cạnh cậu ta lâu như vậy? - Sam hỏi với giọng tò mò, ánh mắt nhìn về phía Erena cũng biểu lộ rõ sự mong chờ.

Erena quay mặt nhìn Sam, đôi mày khẽ nhíu lại, cô cũng không biết vì sao, vậy sao nói cho cô ta biết được cơ chứ?

Người như Erena rốt cuộc là có gì mà khiến Victor có chết cũng không buông tha, bất kì giá gì thì cũng phải đưa cô về bằng được? Vào cái đêm ấy cô đã có thể thấy Victor có thể đào hoa, lãng nhãng nhưng lại luôn khép kín bản thân mình trong những chuyện tình cảm nghiêm túc.

Người đa tài, quyền rũ như nữ xạ thủ Angela của The Demons còn bỏ mạng dưới tay anh ta, vậy rốt cuộc là ở cô gái này có gì đặc biệt đến vậy?

- Có chết cô cũng không biết được đâu. - Erena đáp trả thẳng thừng mà như khiêu khích cô ta, nhưng đó thực chất chỉ là câu trả lời một cách bộp chộp của cô.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Tiếp cận

Tường Vy thức dậy với tâm trạng cũng đã đỡ hơn phần nào. Cô ngồi bên khung cửa sổ, suy nghĩ về những gì đã xảy ra đêm qua. Minh Huy và Ngọc Linh... cả hai người đó đều là kẻ hai mặt.

Ngọc Linh, ai mà ngờ cô ta lại đối xử với cô như vậy, mang hai chữ "bạn thân" mà lại giả tạo và khốn nạn với nhau quá.

Còn Alpha... đêm qua, anh ta có được coi là người hùng của cô không? Anh đã rất quan tâm tới cô phải không...?

Cô đã cảm nhận được điều đó thông qua hành động của anh, cho dù anh chẳng nói câu gì với cô, cũng chẳng biểu lộ cảm xúc gì. Sao anh lại làm vậy?

Như vậy là quan tâm, lo lắng cho người ta rồi chứ bảo vệ và trông nom cái gì nữa?

Thật kì lạ, kể từ giây phút ấy, cô đã không thể ngừng nghĩ về anh ta, không thể gạt anh ra khỏi tâm trí...

Hai chữ "Alpha", à không, cái tên "Alpha" như đã hằn sâu vào trong suy nghĩ của cô rồi...

Sau khi vệ sinh cá nhân, cô ra ngoài phòng khách để ngồi xem tivi, dù trong phòng cô cũng có tivi riêng, nhưng cô vẫn muốn ra đây. Liệu đây có phải cái cơ quá lộ liễu... để được ngắm trông anh?

Bỗng có tiếng cổng mở ra, biết anh về, cô liền đứng dậy và ra chỗ cửa để "đón" anh với bộ mặt hí hửng như bắt được vàng.

Nhưng nụ cười trên môi cô tắt hẳn khi thấy khuôn mặt bầm tím, trầy xước và đầy máu của anh. Hoảng sợ vô cùng, cô liền hỏi anh tới tấp.

- Gì vậy? Anh bị cướp sao? Chuyện gì vậy? - Cô hốt hoảng hỏi anh.

Anh không trả lời mà chỉ trốn tránh cô, thẳng thừng bước vào phòng.

- Trả lời đi! - Cô hét lên như muốn níu anh lại. - Có người lo đấy... - Cô hạ giọng xuống nói nhỏ nhẹ với anh.

Anh dừng chân lại, tưởng như để trả lời cô bằng một câu trả lời tử tế, để đáp lại sự tò mò của cô, nhưng không.

- Tiểu thư, phiền phức lắm. - Anh ngoái đầu nói với cô rồi lạnh lùng bỏ đi.

Chẳng biết vì sao, mà hà cớ chi cô lại cảm thấy hụt hẫng trong lòng. Nó không giống với cảm giác bị người khác từ chối, nó giống như bị một người thật sự quan trọng với mình gạt bỏ mình vậy...

Ngồi nghỉ trong phòng không lâu, anh đã nhận được một cuộc gọi tới từ ông chủ...

- Đêm nay tới xử tên giám đốc của tập đoàn W ngay, hấn làm ta mất kiên nhẫn rồi! - Ông tức giận nói với anh.

- Vâng... - Anh vẫn tuân lệnh ông, coi như chưa có chuyện gì xảy ra. - Hấn đã làm gì sao ạ?

- Không phải việc của cậu. - Nói rồi ông cúp máy ngay lập tức.

Đúng là không phải việc của anh, việc của anh chỉ là giết người mà thôi, còn tất cả những việc khác, anh không được phép biết tới.

Với lại giám đốc của tập đoàn W? Chẳng phải là bố của anh chàng hôm qua đã làm Tường Vy phải khóc sao?

Tường Vy hoàn toàn thấy lo lắng cho anh, không biết vì sao mà mặt anh lại trở nên như vậy, hỏi cũng chẳng thém nói...

Suốt cả ngày, từ sáng tới tối anh cũng chẳng ra khỏi phòng chút nào. Liên nghĩ tới một cách khá là...quái. Anh ở đây để bảo vệ cô, để ngăn cản cô làm những việc sai trái như lên những hộp đêm và tụ tập với đám bạn hư. Anh sẽ phải ra khỏi căn phòng đó và ngăn cản cô, nếu như cô làm y như vậy.

Lập tức quay trở lại phòng để thay quần áo, sẵn sàng đi những hộp đêm đó. Trong lúc ấy, anh đang ngồi về phía bàn làm việc, mở chiếc vali đen ra ngay trước mặt. Trong đó có rất nhiều vũ khí nguy hiểm. Anh lấy ra hai chiếc băng da và bó chúng vào cổ tay.

Chúng không phải những chiếc băng da bình thường, trên đó có gắn những khẩu súng nhỏ, nhưng những viên đạn mà nó bắn ra thì có sát thương không hề nhỏ chút nào.

Đồng thời anh cũng trang bị những khẩu súng và dao lên trên người, tất cả đều được giấu kín bên trong quần áo của anh, hầu như không ai biết được.

Anh bước ra khỏi phòng và sẵn sàng đi làm nhiệm vụ của mình, đồng thời cũng là lúc cô từ trên cầu thang bước xuống, đồ mà cô đang mang trên người, đúng nghĩa là thiếu vải.

Nhưng thật thất vọng và hụt hẫng, anh biết là cô mặc thế này để đi đâu, vậy mà cũng không thém ngoái đầu lại hay nói một câu nào, chỗ thẳng thừng đi về phía cổng chính.

- Anh đi đâu? - Cô tò mò.

- Không phải việc của tiểu thư. - Anh thản nhiên trả lời.

- Tôi sẽ đi bar đó. - Cô vênh mặt lên, vẫn giả bộ kiêu kì và khiêu khích anh nhưng chỉ nhận lại được sự im lặng từ anh.

- Không cần tôi lại sao? - Cô ngạc nhiên.

- Dù gì tôi nói, tiểu thư cũng chẳng bao giờ nghe. - Alpha nói với vẻ lạnh nhạt, hờ hững.

- Giữ tôi lại đi. - Cô nói một cách thẳng thắn với anh. - Nếu vậy..tôi sẽ nghe đấy.

- Tôi phải đi có việc vậy giờ. Còn tiểu thư, đêm nay hãy ở nhà đi. - Anh nói một cách lạnh lùng, thờ ơ rồi bỏ đi.

Ra khỏi cánh cổng biệt thự, Alpha mới ngoái đầu nhìn vào trong một lúc, khuôn mặt cô rú xuống, coi bộ rất buồn.

Nhưng anh chẳng còn cách nào khác, anh tự thấy rằng những hành động quan tâm anh dành cho cô đã đi quá xa rồi, anh không thể cho cô thêm hy vọng, nên đành phải rút lui trước, nên đành phải đối xử với cô như vậy.

Đúng là anh đã mở lời giữ cô lại, nhưng hoàn toàn là sự ép buộc, không hề tự nguyện. Là anh không hề quan tâm tới cô thật... Tường Vy đây bị ảo tưởng rồi.

Quá thất vọng, cô vẫn quyết định tới hộp đêm Musical để giải toả nỗi buồn. Đồng thời... người cô không nên gặp cũng ở đó.

Tường Vy đã không biết rằng lúc cô ra khỏi nhà thì đã có người theo dõi từ phía xa, và cũng vì vậy mà đã bám đuôi cô tới tận đây.

Thấy cô gái xinh đẹp tựa thiên thần ấy đang ngồi một mình trên quầy bar, anh liền tiến tới và ngồi ngay cạnh.

- Thiên thần sa ngã, em làm gì ở đây? - Anh ta giờ giọng trêu cô.

Cô ngạc nhiên, và đồng thời cũng hơi say, cô quay sang nhìn anh với đôi mắt hờ hững.

- Chào. - Cô nói.

- Chào. - Anh ta bật cười. - Rất vui được làm quen với cô. Victor. - Anh nói rồi giờ tay ra.

Cô bắt lấy tay anh rồi nói bằng giọng điệu say xỉn.

- Tường Vy, xin chào.

- Tường Vy à? - Anh ngạc nhiên. - Tôi nghĩ là tôi cũng biết một người tên như vậy. - Victor cười nhếch mép.

- Ai? Người yêu anh à?

- Tôi không có người yêu. - Anh bật cười, nụ cười khiến cho bao cô gái phải đổ gục dưới chân anh.

Cô đưa mắt nhìn anh từ đầu tới chân, ngoại hình đẹp thế này, nói chưa có người yêu chẳng phải khó tin hay sao?

Hơn nữa, cách nói chuyện của anh ta, chẳng cần phải nói thêm câu nào nữa, cũng đủ để biết, anh ta là trai hư.

- Vậy sao? Cứ cho là tôi tin đi. - Cô bĩu môi rồi gật đầu, khuôn mặt tỏ vẻ chấp nhận.

- Haha. - Anh cười ngao nghễ. - Chắc hẳn cô đây có chuyện phiền lòng? - Anh chống tay lên bàn, quay mặt sang nhìn cô.

- Không hẳn. - Cô nhấp một ngụm rượu rồi đưa mắt nhìn ra xa, vẻ phớt lờ.

- Không phiền nếu chia sẻ chứ? - Victor nhìn cô bằng ánh mắt nhẹ nhàng, như có ý muốn dụ dỗ cô.

- Chuyện dài lắm. - Cô thẳng thừng trả lời.

Anh giờ cổ tay lên nhìn đồng hồ, rồi đánh mắt nhìn cô đầy tự đắc.

- Đêm nay còn dài. - Anh nói mà như đang cười đắc chí, đồng thời rót thêm rượu cho cô.

Căn biệt thự xa hoa, lộng lẫy tối đen như mực, xung quanh có một, hai tên đứng canh phía ngoài.

Ông chủ của tập đoàn W, vừa giàu có lại còn keo kiệt, tính tình ngang ngược, vốn khó hợp tác cùng. Huống chi là làm ăn với người không có tính kiên nhẫn như ông Phúc Thạch. Lần này, coi bộ ông Phúc Thạch thật sự rất giận, hai bên có tranh cãi rồi.

Nghe đâu là bên tập đoàn W lần này đã giờ giọng dọa nạt với bên Venela, không chịu làm ăn một cách chính đáng. Nếu không chịu hợp tác lần này, thì coi như không có lần thứ hai, bản tính của ông Phúc Thạch là vậy.

Như mọi khi, ông đã dùng đến con át chủ bài của mình, Alpha.

Căn biệt thự lần này anh sẽ phải đột nhập, xử lí ông ta bằng cách gọn nhẹ nhất. Hai tên gác cửa? Chuyện nhỏ thôi.

Anh tiến gần hơn với chỗ của hai tên đứng gác, anh mon men đi theo vách tường, ngó mặt ra quan sát chúng.

Chúng vẫn đứng im và nhìn bên này rồi nhìn bên kia, vẻ mặt tỉnh bơ, không hề biết chuyện gì. Anh liền tìm chỗ bám trên bức tường rồi trèo lên một cách nhẹ nhàng, cố gắng không gây tiếng động.

Khi lên được độ cao 3m so với mặt đất, anh đứng được trên một khung cửa sổ trên tầng 2. Có chỗ đứng, anh liền mon men tiếp tới trên đầu chúng, hai tên ngu ngốc vẫn chưa biết gì. Anh giờ hai cổ tay xuống phía chúng, nhắm một mắt căn thật chuẩn vị trí của cả hai tên rồi nhẹ bấm một cái nút nhỏ phía dưới cổ tay.

Ngay trong tích tắc, hai viên đạn siêu nhỏ được bắn ra từ nòng súng, ẩn trong ống tay áo của anh đã gắn vào đỉnh đầu chúng, chúng đổ nhào ngay tức khắc.

Quá đơn giản, anh tiếp tục đột nhập vào tầng 2 của căn nhà bằng đường cửa sổ. Chuyện phá khoá mấy thứ vật vãnh này, anh chỉ làm trong vài ba giây rồi xong.

Anh đặt chân lên hành lang tầng hai, ngó ngang nhìn xung quanh, hết sức cẩn thận. Anh đi như lướt trên mặt sàn, không hề có chút động tĩnh nào.

Mở cửa nhẹ nhàng rồi nhìn vào trong, đây chính là phòng của ông ta. Tội nghiệp, lỡ chọc giận nhầm người mà không hề hay biết, vẫn còn an tâm say giấc nồng thế này.

Anh tiến đến gần ông ta hơn, đứng trước mặt ông ta và giơ cổ tay lên trước mặt ông. Bất giác, không hiểu vì sao, ông bỗng giật mình tỉnh giấc, thấy anh đang ngay trước mặt, liền mở to mắt và há miệng định kêu lên, nhưng... ông nào thể nhanh bằng anh cho được.

Một phát đạn xuyên cổ họng, khiến ông chết còn không nhắm mắt. Nhanh, gọn, nhẹ, anh liền quay lưng bỏ đi.

Căn nhà hình như không có thêm ai nữa, cậu ấm của W đi chơi đêm mà không về sao, ở cùng Ngọc Libh? Chẳng hiểu vì gì, cứ nghĩ tới hần ta thôi là anh lại có cảm giác rất lạ, như là một sự ganh ghét gì đó, không thể yên lòng.

Nhưng không phải suy nghĩ nhiều, nhiệm vụ của anh đã hoàn thành, giờ thì về thôi.

- Cô say quá rồi nhì? - Giọng Victor trở nên nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn về Tường Vy với vẻ mãn nguyện, anh đã chúc cho cô đủ say rồi, những chuyện cần biết cũng đã biết hết.

- Chưa có say! Tôi không có muốn về nhà! - Cô nhắm tịt mắt, miệng nói băng quơ, không hề ý thức được hành động của mình.

Victor nở một nụ cười nửa miệng, ánh mắt nhìn thẳng vào cô mà thầm thấy cô đúng là còn quá trẻ con.

Anh lấy từ trong túi của Tường Vy một chiếc điện thoại, cô đã quá say, nên đã gục mặt xuống bàn, anh dễ dàng mượn ngón tay cô để mở khóa vân tay của chiếc điện thoại ấy.

Victor lấy số điện thoại của Alpha trong máy mình để nhập vào máy cô, đã 6 năm rồi nhưng anh chưa hề xóa nó đi.

Thật tình cờ, khi nhập số Alpha vào trong máy của cô tiểu thư thì anh chợt thấy nó đã được lưu sẵn từ trước, thật quá may mắn.

Victor đưa số máy đó cho người chủ quầy bar và bảo anh ta gọi cho số này để đưa cô gái này về. Sau đó anh liền đứng dậy và trở về khách sạn của mình.

Alpha sau khi trở về căn biệt thự để nghỉ ngơi thì bất chợt nhận được một cuộc gọi từ số lạ, liền bắt máy và lắng nghe, ngay sau đó lại nhanh chóng bắt taxi để đến đón cô về.

Victor trở về phòng khách sạn liền bước vào phòng tắm luôn. Chút men rượu ngấm vào cơ thể anh bởi lúc này có cùng uống với Tường Vy khiến anh càng suy nghĩ nhiều hơn.

Anh đã biết được một số chuyện từ cái miệng của Tường Vy. Chuyện Alpha được giao nhiệm vụ trông nom cô, và trong mắt cô bé 18 tuổi này vẫn chỉ biết cha mình là chủ tịch của một tập đoàn lớn, còn về thân phận thật sự của cha mình thì cô bé có vẻ như chưa biết gì.

Hay thậm chí khi anh hỏi vài câu liên quan tới Alpha, cô bé lại lúng túng, ngay cả trong khi say. Khi đó anh biết cô bé đã có tình cảm với cậu ta.

Tuy bận bịu với kế hoạch của riêng mình, anh vẫn không ngừng nghĩ đến người con gái đang cách xa anh hơn nghìn dặm ấy. Mọi người đã mở rộng phạm vi tìm kiếm sang các khu vực xung quanh. Đã gần một tuần kể từ lúc ấy rồi, có lẽ cô sợ lắm...

Alpha đưa cô trở về phòng, lúc này thì cô đã ngủ say thật rồi. Đắp chăn lên cho cô, rồi anh trở về phòng luôn.

Nhưng dường như đã có một sợi dây vô hình trói anh ở lại bên cô, anh như không thể rời khỏi cô trong giây lát.

Quay lưng lại và ngắm nhìn cô ngủ, lòng anh như được xoa dịu một phần nào đó.

Cô gái này, đã đem lại cho anh một cảm giác gì đó, một cảm giác mà anh chưa từng có, chưa từng cảm nhận được một lần nào trong đời.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thầm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Kế hoạch

Sáng ngày hôm sau, ánh nắng ban mai đã chiếu qua tấm rèm, lọt vào trong phòng cô. Cô mơ màng tỉnh giấc, đầu vẫn còn hơi l lâng l lâng do hôm qua uống hơi nhiều.

Hôm qua đã xảy ra chuyện gì nhỉ, cô hoàn toàn không nhớ gì hết. Ngồi dậy và tựa vào đầu giường, mắt nhìn ra cửa sổ, cô lại như đang nghĩ gì đó.

Thứ duy nhất mà cô nhớ về tối qua, chính là lí do khiến cô phải tới đó. Là Alpha, chính người đàn ông ấy đã khiến cô phải suy nghĩ nhiều như vậy. Đường như không thể gạt anh ra khỏi suy nghĩ, anh như đã là một phần trong tiềm thức của cô.

Sao anh ta lại đối xử với cô như vậy, những gì anh ta làm với cô đâu giống như một người đang thi hành nhiệm vụ?

Câu hỏi ấy lại xuất hiện trong đầu cô một lần nữa. Không những vậy, mỗi lần nghĩ về anh ta, lồng ngực bên trái của cô lại cảm thấy thổn thức, cảm thấy một thứ gì đó thật đặc biệt...

Bỗng nhiên có tiếng mở cửa, cô giật mình quay lại nhìn, thì ra đó là anh đã mang một bát canh vào cho cô. Anh đưa mắt nhìn cô khi thấy cô ngồi đó, nhưng cũng chỉ đặt bát canh lên bàn rồi dặn dò cho qua: "Bác Lâm nấu canh giải rượu cho tiểu thư, tiểu thư mau uống." rồi quay lưng bỏ đi.

Cô bắt giác mở miệng, nín kéo anh lại...

- Alpha...

Anh ngạc nhiên, liền đứng lại, quay lại nhìn cô, lắng nghe xem cô sẽ nói gì.

- Chúng ta... nói chuyện chút đi. - Cô nói một cách thẳng thắn.

- Tiểu thư không khoẻ ở đâu sao? - Anh hỏi nhẹ nhàng.

- Ừ. - Cô gật đầu. - Ở đây này. - Nói rồi cô đặt tay lên tim mình.

Anh nhìn cô, dĩ nhiên là hiểu ý cô nói, nhưng vẫn giả bộ như không biết gì.

- Tôi sẽ nhờ bác Lâm gọi bác sĩ tới cho tiểu thư. - Anh nói rồi định quay đi, về mặt vẫn không chút thay đổi sắc thái biểu cảm gì hết.

- Người khác không chữa được đâu. - Cô nói. - Chỉ có một người mới chữa được thôi. Người mà đã khiến tôi không khoẻ ở đây ấy. - Cô mỉm cười tinh nghịch rồi nhìn anh.

Anh chỉ lặng im nhìn cô, không hề phản pháo gì.

- Anh gốc tới vậy sao? - Cô ngạc nhiên hỏi. - Phải nói thế nào cho anh hiểu nhỉ? - Cô tỏ vẻ băn khoăn, suy nghĩ.

- Tiểu thư. - Anh lên tiếng.

- Hơi sớm để nói ra nhưng, tôi nghĩ tôi đã rung động trước anh rồi. - Cô cười tinh nghịch, chặn họng anh.

Anh vẫn nhìn cô chằm chằm, không hề nói ra nhưng chỉ thầm nghĩ trong đầu. Rung động? Không được, không thể được, tiểu thư không thể như vậy, không phải bây giờ, không phải mai sau, và không phải tôi.

- Anh hiểu không? - Cô ngơ ngác nhìn anh. - Tôi thích anh. - Cô nói "toẹt" ngay ra trước mặt anh.

- Tiểu thư còn nhỏ lắm, lo học đi thi hơn. - Anh lạnh lùng nói rồi quay đi.

- Haha! - Cô bật cười thích thú. - Vậy là anh cũng thích tôi hả? Tính chờ tôi học xong rồi mình yêu nhau hả? - Cô giờ giọng đùa giỡn với anh, vì cô thật sự nghĩ rằng, anh đang đùa.

- Tiểu thư, tôi không có tình cảm với cô. - Anh quay lại nhìn cô, nói ra một câu phủ phàng, khiến nụ cười trên môi cô tắt hẳn...

- Nhưng có rung động chút ít phải không? - Cô vẫn cố nói lái đi, cười một nụ cười gượng gạo.

- Không. Một chút cũng không. - Anh thẳng thừng nói với cô.

- Còn những gì anh đã làm với tôi? - Cô ngơ ngác. - Sao lại bên tôi những lúc tôi yếu đuối nhất? Sao lại gieo thương nhớ thế? - Cô nhìn anh bằng ánh mắt chứa đầy tổn thương.

- Tôi chỉ làm nhiệm vụ của tôi thôi. Còn những chuyện khác, do tiểu thư ảo tưởng ra thôi. - Anh nói với một vẻ mặt lạnh tanh, phũ phàng, trái tim của cô như vỡ vụn thành trăm mảnh nhỏ...

Phía bên ngoài, một người đàn ông lớn tuổi bước vào trong Nhà của Marcus, đi sau ông là vài cô gái nữa trông rất gợi cảm.

Marcus trông thấy ông ta thì rất vui mừng, liền giơ tay mời ông ngồi xuống phía đối diện.

Đĩ nhiên là hấn vui như thế khi nhìn thấy ông ta, vì đó là Mathew, chủ của một dãy các quán bar nổi tiếng trên đất Mỹ, có địa bàn tại 4-5 khu vực nổi tiếng.

- Vậy lần này ông bàn giao với tôi một cô em như thế nào mà nói chuyện trên điện thoại có vẻ căng thẳng thế? - Mathew chau mày không mấy thoải mái, chân ngồi gác lên chiếc bàn phía trước.

- Cô em lần này không hề bình thường đâu nhé! Vô cùng xinh đẹp và quyến rũ. - Marcus cười xảo trá.

Sam đứng bên cạnh vừa rót rượu vừa nghe ngóng.

- Có vậy thôi sao? Vậy thì tôi cũng có rất nhiều. - Mathew hỏi hột tỏ vẻ khinh rẻ tên đối tác.

- Tôi chưa nói xong, cô ả này mang hai vẻ đẹp Á Âu, hơn nữa... - Hấn tỏ vẻ nấp mờ.

- Hơn nữa làm sao? - Tên Mathew nhú mày.

- Còn là bạn gái của một tên xã hội đen. - Marcus cười đắc ý.

- Tên nào? - Mathew bắt đầu trở nên bức bối.

- Tên nhóc cầm đầu Unknown.

Mathew tròn mắt ngạc nhiên, liền nhớ tới hình ảnh của người con gái luôn kề vai sát cánh bên chàng trai trẻ mà tài năng ấy. Đúng là cô rất xinh đẹp, nhưng nghĩ tại Victor thôi là hấn không muốn nghĩ tới nữa.

- Người điên rồi, mắt đâu có ngày. - Mathew phui tay từ chối.

- Chỉ cần đưa cô ả sang mấy địa bàn xa xa của ông, không gì là không thể mà phải không? Nghĩ đi, ả ta đã ở bên Victor quá lâu, nghĩ xem kỹ năng của ả tốt đến thế nào? - Marcus bắt đầu giở giọng dụ dỗ Mathew.

Hấn ta nheo mắt nhìn tên Marcus đang lời ngon tiếng ngọt như rót mật vào tai ông. Hấn nói cũng đúng, một núi tiền đang hiện lên trước mắt ông.

Bất chợt điện thoại Mathew đổ chuông, hấn liền bắt máy, gương mặt biểu lộ có vẻ là tin không tốt.

- Để mấy hôm nữa bàn sau, tôi có chuyện gấp phải đi xử lý ngay! - Nói rồi tên Mathew đứng phắt dậy và rời đi.

Marcus chep miệng đầy bức tức, còn Sam thì đứng phía sau này giờ, cũng đã nghe rõ ràng cuộc trò chuyện.

Lúc này Erena đang nằm trong phòng, mắt nhìn lên trần nhà mà suy nghĩ, kế hoạch tẩu thoát cần phải tỉ mỉ hơn nữa, cô cần phải quan sát thêm nữa để không mắc phải sai sót gì.

Bất chợt cánh cửa phòng mở ra khiến Erena bắt giác bật dậy, Sam bước vào trong khiến cô càng thêm bất ngờ.

- Sao, cô lại muốn xác minh thêm chuyện gì à? - Erena chau mày hỏi.

- Marcus sắp bán cô đi rồi. - Sam nói với vẻ bình thản.

- Sao?! - Erena giật nảy mình.

- Cô không còn nhiều thời gian đâu, muốn làm gì thì làm nhanh đi. - Sam nói.

Erena chau mày đầy khó hiểu.

- Ý chị là gì? - Cô hỏi với giọng đầy dè chừng.

- Tôi biết cô đã có kế hoạch thoát ra khỏi đây rồi, nên hãy thực hiện nhanh đi. - Sam nhấn giọng.

- Nếu có đi... thì tôi sẽ đi cùng cô. - Sam hơi cúi mặt, giọng cũng trầm xuống.

- Sao? Sao mà tôi tin cô được? - Erena đầy hoài nghi.

- Nếu tôi thật sự muốn cô bị Marcus bán đi thì đã không thông báo với cô rồi. - Sam nói.

Erena ngẫm nghĩ cũng thấy có phần đúng.

- Vậy sao chị lại muốn đi với tôi? Sao lại tin tôi? - Cô vẫn chưa hết nghi ngờ.

Sam ngẩng mặt nhìn cô gái trước mặt mình, hai mắt trĩu xuống.

- Tôi đã mắc kẹt ở nơi này hơn 10 năm rồi, nếu bây giờ không thử bỏ trốn thì biết đến bao giờ? Hơn nữa, cô là người của Unknown, ắt hẳn có chút kỹ năng. - Sam nói với giọng đầy bất lực.

Erena nhìn vào đôi mắt của Sam mà cũng phần nào hiểu được nỗi buồn của cô ấy. Không ai là muốn sa vào cảnh này, tất cả chỉ do hoàn cảnh đẩy đưa.

_____

Tường Vy tức giận, giãy nảy trên giường và la hét, trùm chăn qua đầu và mặt vào chiếc gối của mình. Cô ghét anh, cô rất ghét anh.

Cảm xúc hiện giờ mà cô dành cho anh, hoàn toàn trái ngược với những xúc cảm ban đầu. Sao cô lại cảm thấy rối loạn thế này, trái tim cô đang quặn lại, nó như muốn bóp chết cô ngay lúc này, ngay tại đây..

Cô nằm im thít trên giường, chần chừ kín người như muốn cách biệt hoàn toàn với anh. Cô không muốn nghe nữa, những lời anh nói, cô muốn tổng hết chúng ra khỏi đầu.

Bất lực khi thấy cô làm vậy, dù gì anh cũng không muốn dính líu tới cô lâu hơn, liền cúi nhẹ đầu trước cô rồi nói khẽ.

- Tiểu thư cứ nghỉ đi, tôi sẽ ra sân bay đón ông chủ.

Nói rồi anh thẳng thừng quay đi, bỏ mặc cô với tâm trạng này, không hề ổn một chút nào. Đồ vô tâm, vớ vẩn đẹp hóp hờn của Tường Vy đây, đến sỏi đá còn phải rung động, tên này rốt cuộc là thế nào...?

Anh bước ra khỏi phòng cô tiểu thư, bỗng nhận được cuộc gọi từ ông Phúc Thạch: "Ta vướng phải một số chuyện khác, tối chiều mới về được. Và lại, có chuyện cho cậu làm đây."

Nghe lời dặn dò của ông chủ rất kỹ lưỡng, anh liền nghe theo lệnh rồi phóng xe đi ngay.

Cô tiểu thư vẫn nằm ườn trên giường, đầu óc rối bời, các cảm xúc như bị xáo trộn hết lên.

Không thể chịu đựng được cái cảm giác khó chịu này thêm một giây nào nữa, cô liền bật dậy và ra khỏi giường. Cô bước ra khỏi nhà và bắt taxi tới một cửa hàng bán đồ ăn nhanh.

Sở thích của cô tiểu thư lăm chiều cũng "quái đản" không kém gì tính cách của cô. Những lúc rối bời nhất, cô cần phải uống nước gạo rang, nó như có tác dụng khiến cô giảm căng thẳng, cũng như khiến cô vui vẻ hơn.

Cô mua một chai nước gạo rang, rồi ngồi xuống một chiếc bàn được đặt kế bên cửa kính, nhìn thẳng ra ngoài đường. Cô ngắm nhìn đường phố, những con người đi qua đi lại rồi lại suy nghĩ vẩn vơ, không biết từ lúc nào, đôi mắt cô nhìn vào vô định, như người mất hồn.

Đã theo dõi từng nước đi của Tường Vy, Victor như chỉ chờ có thế. Anh giả vờ đi ngang qua một cửa hàng bán đồ ăn nhanh, rồi dừng ngay chân lại.

Từ từ quay sang nhìn phía trong tấm kính, là người con gái ấy, người mà anh cho rằng là "thiên thần sa ngã".

Khoé môi anh nhếch nhẹ lên rồi bước chân vào cửa hàng đó, với tay lấy bữa vài món đồ, có khi anh cũng chẳng ăn đến rồi tới ngồi ghé đối diện cô.

Anh đặt lon cà phê xuống bàn, nghe "cạch" một tiếng, là cố tình để cô biết được có người đang ở đây.

Cô giật mình, ngơ ngác quay sang nhìn anh. Trước mặt cô lúc bấy giờ là một anh chàng, chà, biết phải mô tả thế nào, dùng lời lẽ cũng chẳng thể mô tả được hết vẻ đẹp của anh ta.

Nhưng chẳng phải vòng vo nhiều, nhìn mặt anh ta thôi cũng đủ để biết mức độ "lãng nhăng", lộ rõ vẻ "hư hỏng" thế kia cơ mà.

- Lại gặp em rồi, thiên thần sa ngã. - Victor cười nhếch mép một cái, mắt vẫn không thôi nhìn cô chăm chăm.

Người này, thật sự rất quen, cô đã gặp ở đâu rồi thì phải. Tường Vy vẫn đang vẩn óc ra mà suy nghĩ, để nhớ lại. Bỗng cô thốt lên một tiếng rồi chỉ vào mặt anh.

- Anh là người tôi đã gặp đêm hôm qua ở quán bar! Tên... Victor phải không nhỉ? - Cô có vẻ lúng túng.

- Thì ra em vẫn nhớ tôi. - Anh cười nhếch mép.
- Ha ha, tên dễ nhớ mà. - Cô cười vô tư.
- Chúng ta chẳng phải có duyên sao? - Anh hỏi cô bằng giọng điệu đùa cợt.
- Ủ. - Cô gật đầu rồi cười nhẹ.

Thấy cô cười như vậy, anh càng xiêu lòng trước cô hơn. Tuy nhiên vẫn phải vào chủ đề chính.

- Em có bạn trai rồi?
- Bạn trai...? Chưa! Hâm! - Cô ngại ngùng, vội phản bác kịch liệt.
- Vậy người hôm qua đưa em về...? - Anh giả bộ gắng hỏi cô.
- À... Anh ta chỉ là... bạn thôi. - Mắt cô nhìn sang hướng khác, như né tránh câu hỏi của anh. Nhưng với sự quan sát tinh tế của Victor, cùng với cách nói chuyện của cô tối hôm qua, khiến cho suy nghĩ ấy trong anh ngày càng chắc chắn.
- Anh ta xuất hiện đúng lúc thật đó, đúng lúc tôi định đưa em về. - Victor cười khẩy một cái.
- Ủ. - Cô chỉ trả lời bằng giọng điệu nhẹ nhàng. - Anh ta luôn ở bên tôi, dù có chuyện gì đi chăng nữa... - Giọng cô trầm xuống dần, ánh mắt cũng buồn hơn khi trước.
- Không đơn thuần chỉ là bạn, phải không?

Cô giật mình bừng tỉnh khi nghe Victor hỏi câu đó, anh ta biết cô đang nghĩ gì sao...? Không được, nói chuyện này mãi cũng chẳng vui về gì, cô liền đổi ngay chủ đề khác, đánh trống lảng anh.

Nhưng Tường Vy nào đâu biết con người thật của Victor, đâu thể biết được anh đang mưu tính gì, đâu thể biết Alpha và Victor có mối quan hệ như thế nào. Anh chỉ nhìn cô bằng ánh mắt triu mến, nhẹ nhàng rồi cười thầm trong lòng: "luôn bên cô cho dù có chuyện gì đi chăng nữa à?"

Nghe câu nói đó mà anh chợt nghĩ ra một cách để thử Alpha, đồng thời cũng muốn xem xem cô tiểu thư này có chút nhạy bén nào không.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Bại lộ

Sau khi ăn sáng cùng với Victor, Tường Vy cũng cảm thấy đỡ buồn hơn. Cô liền bắt taxi trở về nhà để nghỉ ngơi. Đến gần trưa, cô quyết định lấy túi xách đi mua sắm một chút cho đỡ sầu lòng.

Cô lục tìm chiếc túi xách ấy khắp phòng, nhưng lại không thấy đâu. Đó là chiếc túi xách mà cô thích nhất, chẳng nhẽ cô làm mất nó ở đâu.

Sau khi nghĩ đi nghĩ lại, cô đã nhớ ra rằng cô đã để quên nó ở căn chung cư của mình. Cô nhanh chóng chạy xuống cầu thang và chuẩn bị bắt taxi đi tới đó.

Nhận được lệnh của Alpha là không được để tiểu thư bước chân ra khỏi nhà, ông Lâm liền chạy tới ngăn cản cô. Nhưng vô ích, một ông già sao có thể giữ chân được cô, cô gái vốn tính quái này.

Cô bắt taxi tới đó, lập tức đi thang máy lên căn chung cư của mình. Cô bước vào trong và ngay lập tức đã tìm được chiếc túi xách ấy.

Thờ phào nhẹ nhõm, cô định đi ngay nhưng nghĩ lại thì cô muốn tắm rửa trước, cho thoải mái. Trong lúc cô lấy quần áo khác từ trong tủ ra, cô đã nghe thấy một vài tiếng động lạ trong căn chung cư của mình, cô có cảm giác như... có ai đó đang ở trong này.

Nhưng sao mà có người nào khác trong này chứ, không có khoá thì sao có thể vào trong, không thể là trộm được.

Tặc lưỡi cho qua, cô cũng không muốn bận tâm nữa mà vẫn thản nhiên bước vào nhà tắm. Nhưng linh cảm của cô là đúng, thật sự có người khác đang ở trong phòng..

Sau khi làm xong nhiệm vụ được giao, anh lập tức trở về căn biệt thự của ông Phúc Thạch. Đang đứng trước cổng chính thì điện thoại anh có tin nhắn đến.

Anh mở máy ra xem, đó là tin nhắn từ Victor: "Máy sẽ luôn ở bên cô ấy, dù có chuyện gì xảy ra?" tin nhắn này có điều gì đó rất bất thường. Nó cho anh cảm giác bất an, liền nghĩ tới Tường Vy đầu tiên. Mặt anh chuyển thành lo lắng, hốt hoảng, lập tức chạy vào trong căn biệt thự. Ông Lâm thấy anh vội vàng như vậy, định ra hỏi có chuyện gì, nhưng anh đã chặn họng trước.

- Tiểu thư đâu? - Anh đặt hai tay lên vai của bác Lâm, nhìn ông chăm chăm bằng ánh mắt hốt hoảng, như đang lo sợ điều gì đó.

- Cậu à... tôi xin lỗi, tôi không giữ được tiểu thư... - Ông nói rụt rè...

- Cô ấy đâu?! - Anh lớn tiếng.

- Tiểu thư đã tới khu chung cư Royal Palace rồi...

Nghe thấy vậy, mặt anh liền tái mét lại, lập tức chạy ra ngoài cổng, phóng xe thật nhanh tới đó, trong đầu anh hiện giờ chỉ có Tường Vy.

Cảm giác lúc này, hoàn toàn không giống với những lúc anh quan tâm cô vì nhiệm vụ, cảm giác này rất thật... giống như anh đang thật lòng lo lắng cho cô vậy.

Tường Vy tắm xong, liền bước ra khỏi phòng tắm và lau khô đầu tóc. Hắn đang tiến gần tới cô hơn, từng chút từng chút một.

Tường Vy ngây thơ vẫn không biết rằng đang có chuyện gì xảy ra, và chuyện gì sắp xảy đến...

Bỗng dưng có tiếng chuông cửa reo lên, hắn cũng lùi dần lại, nấp ra sau chiếc tivi. Cô bước ra chỗ cửa ra vào và mở nó ra.

Bỗng Alpha đặt tay lên 2 vai cô, nhìn cô chăm chăm bằng đôi mắt màu xám tro đang lộ rõ vẻ lo lắng.

- Tiểu thư có sao không? - Anh hốt hoảng hỏi cô.

- Gì cơ? - cô ngạc nhiên.

Anh không nói gì nữa mà chỉ thẳng thừng xông vào trong, ngó ngang xung quanh. Cô thì hoàn toàn bất ngờ, cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Tên này rốt cuộc là sao? Làm mình tổn thương rồi tới nhà hỏi có sao không? Lại thân nhiên xông vào như quen biết lắm.

- Anh nghĩ anh đang làm gì chứ? - Cô nói lớn.

Anh cảm nhận được có người khác nữa đang ở trong này, và linh cảm của anh không bao giờ sai.

Hắn ở quanh đây, anh cảm nhận được, ngày một rõ.

- Có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không? - Tường Vy tỏ thái độ bất bình.

Lập tức anh kéo tay cô vào nấp sau chiếc tủ quần áo, còn ra hiệu cho cô, bảo cô nên im lặng nữa.

Anh nép lưng vào thành tủ rồi thi thoảng ngó mặt ra ngoài nhìn gì đó, thậm chí còn có vẻ như đang suy nghĩ gì đó nữa.

Hắn đang ở kia, đang bước lại gần đây, anh có thể nghe thấy tiếng bước chân ấy, dù chỉ như lướt trên mặt đất.

Giết hắn? Chuyện quá đơn giản với anh, nhưng đang ở trước mặt Tường Vy tiểu thư, anh không thể làm vậy được...

Anh cần phải nghĩ thật nhanh cách để giết hắn mà tiểu thư không thể biết, cho dù cô đang đứng ngay đây...

Nhưng cô đã không để cho anh nghĩ, không cho anh sự lựa chọn tốt nhất...

- Thôi đi! Anh đang làm trò gì thế? - Cô tức tối rồi ra khỏi chỗ nấp, và cô đã thấy một tên bịt kín mặt mũi với một tay đang cầm súng.

Bị phát hiện quá sớm, hắn liền làm liều, giơ súng lên và chĩa về phía cô một cách nhanh chóng.

Nhưng Alpha đã nhanh hơn, anh liền ra khỏi chỗ nấp, vòng một tay qua cổ cô và che mắt cô, tay kia nhanh chóng rút khẩu súng được cài sau thắt lưng ra và chĩa về phía hắn.

"Đoàng!", cả hắn và anh đều đã bóp cò nhưng chỉ có một tiếng nổ, viên đạn găm vào chính giữa đầu hắn, khiến hắn chết ngay tại chỗ, còn súng của hắn thì thực chất không hề có đạn.

Màn hình giờ đây chỉ là hình ảnh của trần nhà, Victor đặt chiếc điện thoại xuống mà cười khẩy. Tên bịt mặt này là một sát thủ nghiệp dư mà anh thuê trong chốc lát với mục đích là thử xem Alpha sẽ xử lý thế nào khi bị dồn vào bước đường cùng, ngoài ra anh cũng muốn xem độ nhạy bén của cô tiểu thư.

Trên ngực trái của tên bị mặt có gắn một chiếc camera, điều đó khiến cho Victor có thể xem được hết màn trình diễn vừa rồi.

Anh không mấy thất vọng vì sự ngu ngốc của Tường Vy, và lại cũng rất mãn nguyện khi thấy mọi chuyện đã bại lộ ngay trước mắt cô. Anh biết Tường Vy đang phải chịu một cú sốc lớn, mấy ai có thể giữ được bình tĩnh nếu phát hiện ra thân phận thật của người mà mình đang dành tình cảm cho lại là một tên sát nhân chứ?

Tiếng súng nổ to khiến cô giật mình sợ hãi. Hoảng sợ vô cùng, tay cô run bần bật kéo nhẹ bàn tay của anh xuống, mắt đưa nhẹ về phía tên bị mặt.

Hắn nằm dưới đất, máu chảy từ đầu hắn lênh láng ra sàn. Alpha vẫn đang cầm súng, vì anh biết, kể cả có cất súng đi, thì người duy nhất bắn chết hắn ta vẫn là anh.

Hắn chết thật rồi, Alpha... thật sự đã giết hắn... Cô sợ hãi rời khỏi vòng tay của anh, nhìn anh bằng ánh mắt hoảng sợ, không thể bình tĩnh.

Kế hoạch của Victor thật hoàn hảo, anh muốn làm tổn thương Tường Vy, anh muốn Tường Vy biết thân phận thật của Alpha, nhưng thay vì nói cho cô biết thì anh đã để cô tận mắt chứng kiến điều đó.

Alpha nắm chặt tay, đôi môi mím lại, vậy là hết.

Cô sợ hãi chạy đi, bắt taxi về căn biệt thự của bố mình, trên đường vẫn không khỏi hoảng sợ.

"Anh ta thật sự đã giết người... Đã giết thật rồi. Nhìn cái dáng vẻ bình tĩnh như vậy... chắc chắn đây không phải lần đầu anh ta cảm sung, không phải lần đầu bắn người! Khẩu súng luôn có sẵn trong người như vậy sao? Hắn là một người đã quá quen với những việc này...? Người đàn ông đó... đã giết bao nhiêu người thế...? Một tên giết người như vậy, làm việc cho ba mình sao...? Ba mình cũng là...? Hơn nữa..., mình đã yêu..một kẻ giết người à?"

Chiếc taxi dừng lại trước cổng nhà cô, trong khi bác Lâm đang thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng tiểu thư cũng chịu về nhà thì cô lại hoảng sợ chạy một mạch lên phòng, nằm lên giường và trùm chăn kín mít.

Mọi suy nghĩ đáng sợ đang hiện ra trong đầu cô, chứng ngày một lớn dần. Sau một lúc mất bình tĩnh, cuối cùng cô cũng chịu nằm im, tập trung suy nghĩ kĩ lưỡng hơn...

Sau khi gọi đàn em tới và xử lí cái xác đó thì cũng đã tới trưa.

Đáng ra Alpha nên tới tìm Victor ngay... Nhưng không, anh lo cho tiểu thư, chắc chắn tâm trạng của cô lúc này không hề ổn định. Anh lái xe trở về căn biệt thự với tâm trạng lo lắng không nguôi.

"Cốc cốc", tiếng gõ cửa vang lên, Tường Vy vẫn đang nằm trên giường, chăn trùm kín mít, giọng cô cất lên đầy yếu đuối:"Vào đi."

Anh mở cửa bước vào, tới gần chỗ giường của cô và đứng đó. Cô vẫn nằm quay lưng lại với anh, mắt nhìn thẳng vào vô định, giọng thờ thề cất lên.

- Tôi đã đứng ngay từ lần đầu gặp mặt phải không? Anh... là xã hội đen à?

Alpha lưỡng lự, nhưng dù gì tiểu thư cũng đã thấy hết rồi, nói dối sao được nữa.

- Phải.

- Anh... đã giết bao nhiêu người rồi? - Cô vẫn giữ vẻ bình tĩnh, dù bên trong cô là một mớ hỗn độn.

- Không nhớ. - Anh vẫn bình tĩnh trả lời.

- Ba tôi cũng là xã hội đen à? - Giọng cô lạc dần, không thể giấu nổi sự sợ hãi.

- Không. Ông chủ không hề biết, tôi là người thế nào. - Anh thản nhiên trả lời, vẻ mặt vẫn không hề thay đổi.

- Vậy anh làm việc cho ba tôi, là sao? Có người gài anh vào, rồi ám sát ba tôi à...? - Giọng cô lạc hẳn đi, cô như sắp bật khóc vậy.

- Không hề, tôi trung thành với ông chủ. Luôn luôn là vậy. - Anh thẳng thắn trả lời.

- Sao tôi tin được anh?! - Cô hát chần ra, ngồi bật dậy rồi quay người nhìn anh bằng đôi mắt ầng ậng nước.

- Tôi sẽ không bao giờ làm hại ông chủ, cũng như tiểu thư. - Lời nói ấy thốt ra từ miệng anh, khiến cô ngạc nhiên vô cùng. Lời nói lạnh lùng ấy, thốt ra từ một người hoàn toàn vô tâm, cứng nhắc, nhưng nó lại sưởi ấm lòng cô, một cách lạ kì vô cùng.

- Anh ra ngoài đi. - Cô phui tay đuổi anh ra.

Không để cô phải nói lần thứ hai, anh cúi nhẹ đầu xin phép cô rồi quay lưng, bước ra ngoài.

Vừa mở cửa, anh đã đụng mặt ông chủ ngay tức khắc, anh tròn mắt ngạc nhiên, ông chủ... về từ lúc nào...?

- Ha ha, nhìn mặt cậu kìa! - Ông cười sảng khoái. - Ta cố tình về bất thình lình thế này, để gây bất ngờ cho ViVi, nào ngờ cậu cũng hốt hoảng như vậy! - Ông cười sung sướng, nhưng ông vẫn chưa quên vụ việc trên báo, sau khi gặp con gái thì ông sẽ xử lí anh.

Anh chỉ cúi nhẹ đầu chào ông rồi đứng nép sang một bên, để ông bước vào phòng và hỏi thăm cô con gái cung sau bao ngày xa cách.

Ông tiến nhẹ từng bước tới bên giường của cô con gái, lúc này, cô lại nằm cuống và trùm chăn qua đầu để suy nghĩ.

- Con gái, ta về rồi đây. - Ông cười nhẹ.

Không hề thấy cô con gái trả lời, ông lại càng thêm lo lắng, thật quá khác với ViVi thường ngày của ông.

- Con gái, con không khoẻ ở đâu sao? - Ông lo lắng.

- Ba ra ngoài đi. - Giọng cô thốt lên yếu ớt.

Thấy con gái như vậy, ông cũng chẳng muốn cô phải tốn sức lực để mở lời nữa. Ông chỉ nhẹ nhàng bước đi rồi nói với cô bằng một giọng âu yếm vô cùng: "Vậy con nghỉ đi."

Vừa bước chân ra khỏi phòng cô con gái, cánh cửa phòng cũng được khép lại, ông liền nhíu mày rồi hỏi anh bằng một giọng nghiêm nghị.

- Con bé không khoẻ ở đâu sao?

- Thừa ông chủ... Tiểu thư... biết rồi ạ. - Giọng anh trầm xuống.

- Biết gì? - Ông cau mày.

- Về thân phận của tôi... - Anh nhỏ giọng.

- Sao?! - Ông lớn tiếng. - Vào phòng của ta, ngay! - Ông quát lớn, ông Phúc Thạch đã hoàn toàn nổi giận rồi.

Anh theo chân ông và đi vào phòng làm việc, nơi có bức tường cách âm tốt nhất trong cả ngôi biệt thự.

Chẳng cần biết đầu đuôi ra sao, nhưng tiểu thư giờ đã biết thân phận của Alpha, sớm muộn gì cũng biết thân phận thật của ông.

Cho dù anh đã nói rằng anh không khai ông ra, anh đã nói dối cô, nhưng những lời anh nói lúc này không còn có thể khiến ông bớt giận được nữa.

Ông tức giận vô cùng, ông chửi mắng anh, nói như xỉ vả vào mặt anh nhưng anh vẫn hoàn toàn chịu đựng, lời của ông chủ giống như lời của Thượng Đế, anh nào dám cãi lại.

- Mày còn có thể ăn hại hơn nữa không hả thằng chó này?! - Ông quát lớn, đồng thời cầm cây gậy mà đang dùng để chống chân để đánh anh.

Ông giáng từng cú đánh thật đau vào người anh, lại toàn những chỗ hiểm hóc như cổ, vai, bụng, hay thậm chí là ngực và lưng anh. Dù những cú đánh ấy rất đau, nhưng anh vẫn phải cam chịu.

Anh cắn chặt răng chịu đựng, vẻ mặt vẫn không chút gì thay đổi. Vả lại, nỗi đau này anh đã chịu từ nhỏ tới lớn, nên có phần thấu hiểu, nỗi đau cũng giảm bớt do đã quen...

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thực hiện

Tường Vy vẫn tiếp tục nằm và suy nghĩ." Cho dù anh ta đã giết người..cho dù là xã hội đen, nhưng cũng chưa một lần làm hại mình.

Hơn nữa, lại trung thành tuyệt đối với ba... mình nên làm thế nào đây...?"

Chẳng hiểu vì gì mà cô lại tuyệt đối tin tưởng anh, những lời anh nói, cô đều tin hết... đầu biết có thể anh đã nói dối cô.

"Mình... thật sự đã có tình cảm với anh ta... không đơn thuần chỉ là thích... nó giống như yêu một người vậy, đúng vậy, là yêu.

Đầu biết yêu anh sẽ gặp nguy hiểm, nhưng đầu thể dễ dàng từ bỏ một người mình đang yêu."

Nghĩ đi rồi nghĩ lại, việc này thật khó với cô, nhưng cũng đâu thể yếu đuối như thế này mãi.

Những ngày công tác bận rộn thế là xong, ông cần phải tới công ty ngay để xem xét tình hình đạo gần đây. Alpha cũng đi phía sau ông, không hề rời nửa bước.

Khi ra tới cửa ra vào, ông và anh đã chạm mặt cô tiểu thư, lúc này, cô đã có vẻ ổn hơn trước, ăn mặc như này, chỉ có thể là đi tập bạn bè, giải khuây cho đỡ phải bận tâm suy nghĩ.

Cô nhìn anh chăm chăm, một ánh mắt khó tả... Ông Phúc Thạch thấy vậy, liền nở một nụ cười âu yếm cô con gái.

- Vivi của ba khỏe lại rồi à?

- Vâng, ba biết con không quen nằm im một chỗ mà. - Cô cười tinh nghịch, nụ cười này..mang một sự gương gạo nhất định.

- Con định đi đâu sao? - Ông hỏi.

- Vâng, tập bạn bè một chút cho đỡ buồn ba ạ.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại của ông reo lên, ông liền lập tức nghe máy. "Thưa ông chủ, trước cửa công ty đang có một đám người tới biểu tình ạ!" Tiếng nói từ chiếc điện thoại liền vọng ra, vô cùng hốt hoảng.

- Sao?! - Ông ngạc nhiên. - Ta tới ngay. - Nói rồi ông cúp máy, liền bảo Alpha chuẩn bị xe rồi tới công ty ngay.

Cô tiểu thư Tường Vy thấy vậy, ắt hẳn có chuyện chẳng lành, cũng vì tò mò mà bắt taxi đuổi theo.

Họ tới công ty, Alpha liền mở cửa cho ông bước xuống xe. Trước mặt ông giờ là một mớ hỗn độn, những con người đang thi nhau giơ những chiếc băng rôn lên, gào thét lên biểu tình."Phúc Thạch, tên sát nhân! Chủ tịch Venela, tên sát nhân!"

Ông liền bực tức tiến tới đó:"Các người là ai? Làm gì vậy?" Alpha cũng vậy, anh tới và đẩy lùi đám người đó lại phía sau, tránh xa công ty của ông.

Tường Vy ngơ ngác nhìn cảnh tượng hãi hùng đó, bọn họ... đang nói gì vậy...? Một lúc sau, cô liền nhận thấy Minh Huy đang ngồi ở trong một chiếc xe gần đó, nhìn cảnh tượng này qua ô cửa kính xe ô tô đã được hạ xuống thấp.

Chắc chắn anh ta đứng sau vụ này, cô liền hăm hực cầm chiếc túi xách và bước tới chỗ anh ta. Huy ngạc nhiên, liếc mắt nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình.

- Anh đứng sau cuộc biểu tình này phải không Huy? - Giọng cô tỏ vẻ khó chịu.

- Cô vẫn thông minh như ngày nào nhỉ? - Anh ta nói mỉa mai, bóng gió.

- Minh Huy, anh quá đáng rồi đấy! Chuyện này là sao? - Cô gắt lên.

- Hỏi bố cô đi? À không, hỏi tên sát nhân Phúc Thạch mới đúng. - Anh ta cười ngạo nghễ.

- Ý anh là sao?

- Bố tôi chết, vào đúng ngày mà ông ta và bố tôi thương lượng để cùng làm ăn. Nhưng vì bố tôi không đồng ý với điều kiện của ông ta mà đêm hôm đó, bố tôi đã chết! Đó hoàn toàn không phải sự trùng hợp. - Anh ta trừng mắt nhìn cô, ánh mắt như muốn nuốt trọn con mồi.

- Tôi nghĩ đó là do ăn ở, nếu bố anh không làm gì sai, tại sao ông trời lại phạt? - Giọng một người đàn ông khác cất lên, khiến cả cô và Huy đều giật mình.

Cô quay ra đằng sau nhìn, đó là Alpha đang bước tới bên cô, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Minh Huy.

Cô nhìn ra chỗ biểu tình, đã có công an tới dẹp loạn rồi, vậy là yên tâm.

Nhận thấy có thể mình đã thua lần này, anh ta liền kéo cửa kính xe ô tô lên và bỏ đi.

Có chuyện gì đó không ổn, cô liền quay sang, ngược mắt hỏi anh

- Chủ tịch tập đoàn W mất... liên quan tới anh... phải không?

Nhưng anh từ chối trả lời câu hỏi đó của cô, điều này đã làm cô tự hiểu ra vấn đề...

Cả 2 liền quay về phía ông Phúc Thạch, lúc này ông đang bị công an đưa đi để lấy lời khai chính xác về vụ việc lần này.

Không hề cau có khó chịu, ông lại mỉm cười rất vô tư khi nói những anh công an.

Lúc đó, ông liền quay sang nhìn anh, ánh mắt đó... thật sự rất đáng sợ. Alpha chỉ lặng lẽ cúi đầu xuống khi nhìn thấy ánh mắt đó của ông. Hai người... hiểu ý nhau sao...?

Vì việc lấy lời khai hơi lâu, nên ông Phúc Thạch chưa thể trở về ngay được. Alpha đã đưa tiểu thư về biệt thự, và đêm hôm đó... anh đã chuẩn bị "đồ" để có thể đi làm nhiệm vụ.

Lúc này đã là 12 giờ đêm, tiểu thư cũng đã ngủ, anh phải đảm bảo chuyện đó rồi mới tiến hành được.

Anh bước xuống cửa trước, chuẩn bị bước chân ra ngoài, bỗng có một bàn tay nhỏ nhắn đã nắm lấy cổ tay anh.

Anh giật mình ngoái đầu nhìn về phía sau.

- Đừng đi... được không? - Giọng Tường Vy thỏ thẻ.

Anh quay đầu và nhìn lại về phía trước, giọng cất lên đầy vẻ vô tâm, hơi hợt.

- Không phải việc của tiểu thư, hãy đi ngủ đi.

Cô liền buông tay anh ra và ôm chặt lấy anh từ sau lưng. Cô nắm lấy hai cánh tay của mình sau khi ôm lấy anh, nhằm để anh không đi mất...

- Đừng giết người nữa... em xin anh...

Anh chột dạ, giật mình, liền ngoái nhẹ đầu lại và nhìn cô bằng ánh mắt mờ to, đầy vẻ ngạc nhiên.

- Em đã thấy ánh mắt ba nhìn anh... nó không bình thường chút nào... - Giọng cô run lên nhẹ nhẹ, thỏ thẻ từng chữ.

Người anh bắt đầu toát mồ hôi, cảm thấy sợ hãi, sợ rằng mọi chuyện ông chủ và anh ra sức giấu bấy lâu nay sẽ bị bại lộ sớm.

- Ánh mắt của ba làm em sợ... Ông như đã ngầm ra lệnh anh làm gì đó...! - Cô ôm lấy anh ngày một chặt hơn, khuôn mặt xinh xắn cũng vì thế mà vùi vào lưng anh.

Giọng cô kêu lên nhẹ nhàng, nhưng có thể cảm nhận được sự hoảng sợ trong đó.

- Tiểu thư nghĩ nhiều quá rồi - Anh vẫn giữ bình tĩnh và trả lời bằng chất giọng lạnh tanh.

- Ba em cũng... Phải không...?

Không để cô phải nói thêm, anh liền gạt nhẹ tay cô ra rồi quay người lại, hơi nhíu mày nhìn cô.

- Tiểu thư nên đi ngủ đi, muộn rồi.

- Sau tất cả những gì đã xảy ra, những suy nghĩ cứ hiện lên trong đầu em. Anh bảo em phải ngủ sao? Em có thể ngủ được nữa sao? - Cô giương mắt lên nhìn anh, giọng cô thốt lên như một sự phản bác.

Lại một lần nữa anh cảm thấy bất lực như vậy, từ hồi ở bên cô thế này, anh cảm thấy bản thân mình chẳng thể làm nổi việc gì, cô như một sợi xích trói chân anh lại.

- Tiểu thư nghĩ có thể nói chuyện với tôi, coi tôi như một người bình thường, sau những gì tôi đã làm sao? - Anh quay ngoắt lại, tay liền rút một khẩu súng được cài bên hông thắt lưng ra và chìa thẳng vào đầu cô, ánh mắt anh chứa đầy sát khí, nó khiến cô rùng mình.

Nhưng không, cô chẳng hề run sợ nữa, cô đã cố quen với điều này rồi. Tường Vy vẫn cố giữ bình tĩnh, vẫn giương mắt lên nhìn anh.

Thấy cô vẫn vô cùng bình thản như vậy, anh liền cắn răng rồi đưa ngón tay về chỗ cò súng, anh đặt lên nó, sẵn sàng để bóp bất cứ lúc nào.

- Tiểu thư không sợ tôi sẽ bắn cô sao? - Anh hỏi bằng giọng lạnh tanh.

- Không sợ. - Cô quả quyết.

- Nghĩ tôi không dám? - Anh hỏi tiếp.

- Không hề. Anh dám, nhưng anh sẽ không bắn đâu. - Cô ngước mắt nhìn anh bằng đôi mắt long lanh.

- Vì anh đã nói sẽ không làm hại em mà. - Giọng cô gái trẻ thốt lên nhẹ nhẹ.

Điều này làm anh ngạc nhiên vô cùng. Sau tất cả những gì cô đã chứng kiến, đã trải qua, vậy mà vẫn một mực nói vậy được sao?

- Tin tôi?

- Tin chứ. - Cô gạt đầu rồi mỉm cười một cái.

Anh thờ dài một cái rồi hạ súng xuống, gài lại vào hông thắt lưng. Dù luôn cho rằng cô là vật cản chân, là "thứ" kìm nén anh, làm vướng chân anh mọi lúc mọi nơi, nhưng không thể phủ định rằng, anh đã rung động khi cô làm vậy... dù chỉ là một chút.

Anh cầm lấy cổ tay cô, kéo cô vào phòng ngủ. Anh đặt cô ngồi lên giường, rồi đứng nhìn cô chăm chăm.

- Em sẽ không ngủ đâu. - Cô khoanh tay vào rồi phụng phịu, bĩu môi đầy vẻ giận dỗi.

- Tôi phải làm gì? - Anh vẫn đứng im, mắt vẫn nhìn thẳng vào cô.

- Dễ em đi. - Cô mỉm cười nhẹ, dù buồn nhưng vẫn cố tỏ vẻ tinh nghịch.

- Ngủ đi, xin em. - Anh cất tiếng, một cách nhanh, gọn, nhẹ. Anh buột miệng nói nhanh tới mức khiến cô không kịp dứt câu, khiến cô giật mình, ngạc nhiên.

Lời nói của anh dù là bị bắt ép, nhưng sao lại có thể nhẹ nhàng tới vậy?

Lời nói lạnh lùng tưởng như vô tâm của anh, nhưng lại như mật rót vào tai cô gái trẻ. Cô đỏ ửng mặt, bất giác nằm vật xuống giường, tay giữ chăn ra thật mạnh và nhanh chóng, trùm kín đầu.

Anh chỉ lẳng lặng thờ dài rồi quay chân bỏ đi. Tưởng như anh sẽ không bao giờ thốt ra những lời như vậy, cho dù có là bắt ép đi chăng nữa, nhưng hôm nay lại hoàn toàn khác, anh thật sự đã nói ra rồi... Ngủ đi? Xin em sao?

"Em" áy à, Tường Vy đây có nghe lắm không? Cô kéo chăn lên cao hơn, người co rúm lại, trong đầu lại trở nên bối rối vì những suy nghĩ cứ chen chúc lẫn nhau nhau, tạo nên một mớ hỗn độn.

Phải trần trọc một lúc lâu, cô mới có thể chìm vào giấc ngủ...

Còn về phía Alpha, rõ ràng anh chỉ cần để tiểu thư ngủ rồi có thể đi làm gì tùy thích, nhưng anh đã không làm thế.

Anh đã trở về phòng ngay sau lúc đó, thay quần áo rồi lại đi ngủ, mặc kệ nhiệm vụ ấy là gì, là ai ra lệnh đi chăng nữa.

Như đã có một sợi dây vô hình nào đó đã níu anh ở lại vậy.

Đã vài ngày kể từ ngày Mathew tới, tới hôm nay, Erena quyết định sẽ thực hiện kế hoạch mà cô đã chuẩn bị kĩ lưỡng ngay trong tối hôm nay.

Từ ngày đó, Sam luôn đến phòng của Erena vào mỗi tối để đưa đồ ăn, cũng như mang khay đồ ăn đi khi cô đã ăn xong.

Giống như mọi khi, Sam được tên vệ sĩ cao to đó mở cửa cho rồi bước vào trong.

Erena quay sang nhìn Sam với ánh mắt đầy kiên quyết, đôi mày hơi nhíu lại.

- Tôi sẽ bắt đầu ngay bây giờ đây.

Nghe cô nói vậy Sam liền hiểu ý, nhưng trước tiên thì cô phải đánh lạc hướng tên Marcus đã.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tàu thoát thất bại

Sam rời khỏi phòng của Erena rồi bước vào căn phòng khách, để có thể tới được khu phòng vệ sinh thì Erena sẽ phải đi qua căn phòng này, nơi mà cuộc vui không bao giờ bị dập tắt.

Họ là những con người chuộng tiệc tùng thâu đêm, nên nơi đây ồn ào thâu đêm suốt sáng là chuyện không có gì đáng ngạc nhiên.

Sam bước vào căn phòng khách với vẻ mệt mỏi, một tay đặt lên trán, mắt nhắm hờ, thân tựa nhẹ vào chiếc bàn phía xa xa.

Marcus đang ngồi nhâm nhi ly rượu với mọi người, âm nhạc vẫn đang được bật lên, hẳn tươi cười tận hưởng cuộc sống của mình. Bất chợt hắn đưa mắt nhìn về phía xa kia, Sam của ông coi bộ vô cùng mệt mỏi.

Ông liền đứng dậy và tiến lại gần chỗ cô.

- Có chuyện gì sao? - Marcus hỏi với giọng ngạc nhiên.

- À, không có gì đâu... tôi thấy hơi đau đầu thôi... - Sam giả bộ nhắm nghiền mắt, đôi mày khẽ chau lại.

- Sắc mặt cô không ổn lắm đâu, cô nên về phòng nghỉ đi, để ta đóng cửa lại cho bớt ồn. - Marcus chau mày, nhẹ nhàng vỗ vai cô.

Sam đã ở bên ông ta được trên dưới 10 năm rồi nên Marcus dành cho cô sự ưu tiên cũng là điều dễ hiểu.

- Không cần đâu... - Sam nói với vẻ mệt mỏi.

- Đi đi. - Ông nắm tay vào vai cô rồi dìu đi ra phía cửa.

Sam với tay lấy cốc nước lọc được đựng trong một chiếc cốc nhôm, Marcus thấy nhưng cũng không quá để ý.

- Ông không cần dừng sự vui thú này vì tôi đâu... bảo Sean đưa tôi về phòng là được rồi. - Sam mở mắt nhìn ông, ánh mắt ấy bơ phờ và không còn chút sức sống nào khiến ông có phần lo lắng.

Cô vừa dứt lời, ông đã vẫy tay gọi Sean - đồng thời cũng là người nắm giữ chìa khóa của mọi nơi trong Nhà của Marcus để dìu cô về phòng.

Chỉ khi họ đã bước ra khỏi phòng khách thì Marcus mới thu lại ánh nhìn của mình dành cho Sam, rồi hòa mình vào bữa tiệc.

Sean nghe theo lời Marcus mà đóng cánh cửa phòng khách lại, một tay bám vào vai cô.

Bất chợt Sam đánh rơi chiếc cốc nhôm xuống, đồng thời ngã người về phía hần, Sean bất ngờ đỡ lấy cô.

- Xin lỗi... tôi hơi chóng mặt. - Sam nói với vẻ mệt mỏi, giọng nói cũng thều thào.

Sean cũng vì thế mà càng lo lắng cho cô, lập tức nhanh chân dìu cô về phòng ngay gần đó.

Cũng nhờ có chiếc cốc nhôm đó rơi xuống, hành lang hun hút khiến cho âm thanh càng vang vọng, đó cũng là tín hiệu cho Erena để thực hiện bước tiếp theo.

Sau khi mất khoảng 1 phút để đưa Sam về phòng nghỉ ngơi, Sean định quay trở lại phòng khách, nhưng bất chợt lại nghe thấy tiếng kêu phát ra từ dãy phòng giam.

"Có ai không? Giúp tôi với?! Vết thương nhiễm trùng mắt!". Sean nhìn về dãy hành lang mà khẽ cau mày, chân cũng bước về hướng đó.

"Giúp tôi với! Máu đang rỉ ra!" Tiếng của cô gái vẫn cứ vang lên. Sean bước từng bước đến đó, rồi dừng chân trước cửa một phòng giam, trong đó chỉ có một người con gái, khác hẳn với những phòng khác hầu hết là 5-6 người một phòng.

Hần nhìn vào trong thông qua một ô cửa sổ nhỏ trên cánh cửa sắt, người con gái ấy ngồi bệt dưới đất, ngồi quay nửa người so với tầm nhìn của hần, hai tay hình như đang ôm chân.

- Có gì mà ồn ào vậy? - Sean cau mày tức tối.

- A! Anh gì ơi, giúp tôi với, vừa nãy tôi bị trượt qua xe đẩy thức ăn ở phòng bếp lúc đi tắm ấy, vết thương đang rách ra, nó nhiễm trùng mắt, xem hộ tôi với! - Cô quay ngoắt mặt sang nhìn hần, giọng điệu giống như đang cầu cứu.

Hần chep miệng đầy phiền phức.

- Quay vết thương ra đây xem nào. - Hần ra lệnh.

- Tôi không cử động nổi chân nữa, đau lắm! - Erena lắc đầu lia lịa, mặt nhăn lại.

Hần vì thiếu tính kiên nhẫn mà quay lưng bỏ đi, nhưng cô lại tiếp tục gào lên, thậm chí còn có tiếng sụt sịt như khóc.

- Hu hu, nhờ tôi bị nhiễm trùng chết rồi sao? Tôi không muốn chết lãng xẹt vậy đâu! - Erena liên tục gào khóc khiến hần tức điên cả người, đành hậm hực quay lại.

Tiếng khóa vang lên "cạch" một cái, hần bước vào trong, cố đưa mắt nhìn vết thương của cô.

- Phải cúi xuống đây mới thấy! - Erena bĩu môi, mặt nhăn lại đầy vẻ đau đớn.

Hần lại chep miệng thêm một cái nữa rồi ngồi xổm xuống bên cạnh cô, như chỉ chờ có thời cơ, Erena nhanh tay vòng qua cổ hần, tay còn lại cầm một con dao sắc lẹm, rạch mạnh một đường ngang cổ hần.

Máu hần tuôn ra, cơ thể co giật một lúc rồi mới nằm bất động dưới sàn nhà, hai mắt vẫn mở thao láo. Erena đứng dậy cười khẩy, tay mò mẫm trên cơ thể hần rồi lấy ra một chùm chìa khóa.

Cô rời khỏi phòng và chạy ra ngoài hành lang, các cô gái đang bị giam trong các phòng khác nhìn ra ngoài thấy Erena chạy qua liền nhóm người nhìn qua ô cửa sổ, mồm liên tục gào lên.

- Cô ra được ngoài sao?! Cứu chúng tôi với!

Các cô gái ở các phòng khác cũng thấy thế mà làm ầm ĩ.

Kế hoạch ban đầu là chỉ có Sam và cô, nhưng giờ chứng kiến cảnh này, cô lại không kìm được lòng, không nỡ đứng ngoài nhìn họ như vậy.

Erena cau mày lại rồi quay lại đứng trước cửa các phòng giam, tra từng chìa vào các ổ khóa, bởi chùm chìa khóa này rất nhiều chìa, không biết là cái nào nữa.

Phải mất một lúc khá lâu thì cô mới có thể cứu tất cả các cô gái đang bị giam ra, họ cần phải nhanh chóng đi tới phòng tắm, nếu tên Marcus phát hiện ra tên Sean không trở về thì mọi chuyện sẽ bại lộ hết.

Họ rón rén đi qua cánh cửa phòng khách, tuy đã đóng cửa nhưng họ vẫn phải thật nhẹ chân, tốt hơn hết là không nên chậm chạp.

Tất cả mọi người đã tới phòng tắm, Sam chờ Erena tại đó, nhưng nhìn thấy quân số đông như vậy thì cô lại vô cùng ngạc nhiên.

- Erena, vậy là sao?! - Sam tròn tròn mắt.

- Tôi không thể đứng ngoài nhìn họ khổ sở! - Erena lớn tiếng đáp trả, bây giờ cô đang rất vội, không có thời gian cho hai người tranh cãi nhau.

Đúng là vậy, họ phải mất thêm thời gian để tìm xem chìa nào là chìa của phòng tắm.

Lâu nhưng không thấy Sean quay lại, Marcus bắt đầu nghi ngờ. Hần rời khỏi bữa tiệc và chậm rãi bước đến phòng Sam.

Cánh cửa phòng cô đang được đóng lại, hần chậm rãi đẩy cửa vào trong, bên trong tối om, ông nhìn vào chiếc giường của cô, thấy cô đang đắp chăn ngủ, trùm kín đầu. Vì quá tối, cộng thêm chút men rượu nên ông cũng nhìn không rõ, liền đóng cửa lại và đi ra chỗ hành lang để xem Sean đâu.

Nhưng ông ta đã không hề biết rằng "Sam" mà ông nghĩ rằng đang đắp chăn ngủ chính là cái gối ôm của cô.

Marcus bước đến dãy hành lang nơi của các phòng giam, các cánh cửa đều mở toang hết khiến hần phải tròn tròn mắt, nhanh chóng chạy tới phòng giam Erena nhưng cảnh tượng trước mắt ông lại vô cùng kinh hoàng.

Ông nắm chặt tay lại rồi đẩy tức giận, liền ngay lập tức trở về phòng khách. Marcus bấm vào nút màu đỏ trên tường phòng khách, bắt ngờ tất cả các đèn thông báo được lắp ở khắp nơi đều chuyển sang màu đỏ báo động, đó là dành cho trường hợp khẩn cấp.

Nghe thấy vậy, Sam liền giục mọi người nhanh lên. Lúc này cô và Erena cùng một số người khác đã thoát được ra ngoài nhờ vào ô cửa thông hơi trong các buồng vệ sinh.

Tiếng còi báo động vang lên inh ỏi, Erena chờ cho mọi người ra nốt rồi cùng chạy đi, chỉ còn 2 người nữa thôi.

Phía bên ngoài căn nhà chứa đó là một bãi đất hoang vu, phải khoảng 1-2km nữa mới tới một khu rừng nhỏ, nếu có thể chạy tới đó thì có thể chôn được chúng.

Tất cả đều đã ra ngoài, họ cùng nhau nhanh chân chạy ra bãi đất hoang để tới được khu rừng bên kia, trời tối cũng giúp cho họ được phần nào.

Nhưng người của Marcus cũng nhanh chân, chúng toàn là những tên đàn ông trẻ, sức khỏe dư, nên chạy rất nhanh. Trên tay cầm những khẩu súng điện và chạy tới chỗ họ.

Sam đang chạy thì bỗng nhiên chân cô mắc vào một cành cây khô, khiến cô ngã đổ người về phía trước. Erena đang chạy thấy vậy liền đứng khựng lại, đỡ Sam đứng dậy và chạy cùng cô.

Chúng đã đuổi họ tới sát gần, nhiều người đã trúng súng điện của chúng mà ngã xuống, bị chúng tóm gọn.

Erena vừa chạy vừa quay đầu ra sau mà nhìn, chúng giờ súng lên và chia vào Sam, Erena thấy thế liền đẩy cô lên trên chỗ có hai người nữa đang chạy rồi thế chỗ cô.

Sam được đỡ lấy rồi quay lại phía sau, Erena đã ngã xuống, hai mắt vẫn nhìn thẳng vào Sam, cô dường như đã dồn hết sức của mình vào lời nói.

- Chạy đi! Đừng quay lại!

- Erena!! - Sam hét lên nhưng bị mọi người kéo chạy đi.

Chris và vài thành viên khác trong Unknown đã tìm kiếm miệt mài suốt cả ngày hôm nay, họ đã tìm tới tận Mexico, những thành viên còn lại thì chia nhau các vùng lân cận.

- Chris, chúng ta còn phải làm việc này bao lâu nữa? Tôi mệt quá! - Jackie kêu lên, khuôn mặt cậu ta bơ phờ, mệt mỏi.
- Chúng ta sẽ không dừng lại cho tới khi tìm được chị dâu. - Chris lạnh lùng đáp trả, trên mặt anh lúc này chẳng có biểu hiện gì của sự mệt mỏi hết.
- Nhưng nhờ không tìm được thì sao? - Jackie buột miệng.

Bất chợt Chris rút khẩu súng ra, lên đạn và chĩa thẳng vào người cậu bạn.

- Tôi bắn vỡ sọ cậu bây giờ đây, tin không? - Chris nghiêng răng.
- Thôi được rồi tôi lờ miệng! - Jackie nói lớn, đồng thời giơ hai tay lên, thấy vậy Chris mới cất súng đi.
- Mà sao cậu cứ phải quan tâm quá tới "chị dâu" như vậy? Victor còn chẳng thèm để ý đến nữa kia. - Jackie chẹp miệng hỏi.
- Cậu nhiều lời quá rồi đây. - Chris bắt đầu tỏ vẻ khó chịu.
- Mà chả hiểu ông này kiêu gì nữa, những lúc thế này thì lại biệt tăm biệt tích đi đâu ấy. - Jackie nói với giọng điệu bông đùa.
- Đây, chưa gì cậu đã muốn đầu chia tay rồi à? Đừng để tôi nói với Victor những điều cậu vừa nói. - Chris quay lại lườm nguyệt Jackie.
- Thôi thôi, là do mấy cái lá cây nó rơi xuống làm tôi ngứa mồm thôi... - Jackie bao biện.

Họ tìm ra lối thoát khỏi khu rừng, phía trước là một bãi đất hoang vu bát ngát, xa xa có một căn nhà rộng lớn.

Chris neho mắt lại, một đoàn người đang chạy về hướng này, anh cau mày đầy vẻ hoài nghi.

-
- Thừa sếp, cô Sam cũng đã bỏ trốn được rồi ạ. - Một tên nói với Marcus.
  - Hóa ra các cô đã thông đồng với nhau từ trước rồi, cũng ranh ma đấy. - Marcus cười khẩy một cái.

Trước mặt ông giờ là những người bỏ trốn đã bị bắt lại, trong đó có cả Erena. Họ bị buộc ngồi dưới sàn nhà, riêng Erena thì bị một tên cao lớn nắm chặt tóc và kéo giật lên.

- Ngoại trừ cô ta ra, ai tham gia cuộc bỏ trốn lần này đánh gãy chân hết cho ta! - Marcus chỉ tay vào Erena rồi nói.
  - Khoan! Ta bắt đầu trước, nên chỉ cần đánh ta thôi, hãy tha cho họ! - Erena phản bác.
- Nhưng cứ hễ cô có hành động chống cự là tóc cô lại bị kéo giật mạnh.

- Nhưng bé yêu ạ, nếu cô bị thương tích gì trên người thì làm sao mà kiếm tiền cho tôi được? - Marcus nói với giọng khiêu khích khiến Erena tức điên

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Giải cứu

Sáng ngày hôm sau, cô tỉnh dậy với tâm trạng đã tạm ổn hơn trước. Vươn vai một cái thật sáng khoái rồi đưa mắt nhìn lên đồng hồ, giờ là 11 giờ trưa, thời điểm thích hợp để đi ăn sáng của cô.

Cô bước xuống bếp, bác Lâm thấy vậy liền cúi đầu chào.

- Chào buổi sáng tiểu thư. Tôi có nấu cháo cá, liệu tiểu thư có muốn ăn?
- Không. Hôm nay tôi muốn ăn ở ngoài. - Nói rồi cô nở một nụ cười rất tươi rồi rào bước đi, giờ là lúc gương mặt cô rạng rỡ nhất trong những ngày gần đây.

Ông Lâm cứng đờ người, không biết hôm nay trời có bão hay không nữa. Tường Vy tiểu thư cũng có ngày chịu ăn đồ bên ngoài hay sao, lại còn chủ động đi ăn nữa. "Đứng là! Tính tình thất thường như huyết áp của ta vậy!", ông trầm nghĩ.

Cô bước đi nhẹ nhàng trên con phố nhỏ, tới cửa hàng tiện lợi quen thuộc gần nhà. Khi đi ngang qua cửa sổ, cô đã vô tình gặp người quen đang ngồi đằng sau tấm kính kia, liền nở nụ cười rồi bước vào. Cô kéo ghế ra và ngồi phịch xuống, nhìn hẩn rồi cười thật tươi.

- Victor! - Cô cười rạng rỡ.

- Thiên thần sa ngã. - Victor ngạc nhiên, liền ngẩng mặt nhìn cô rồi khẽ cười theo.

- Chúng ta đúng thật có duyên phải không? - Cô cười hồn nhiên, vô tư như một đứa trẻ lên ba.

- Phải. - Anh cười nhếch mép, mắt vẫn nhìn cô không rời.

Cô gọi một bát mì ăn liền ra chỗ mình rồi cùng ngồi ăn sáng với anh, họ nói với nhau không biết bao nhiêu là chuyện, nào là chuyện buồn, chuyện vui, chuyện li kì, chuyện phiêu lưu đều đủ hết.

Cô dùng đũa và gấp những sợi mì vào miệng, xì xụp húp miếng nước rồi thổi phù phù vì nóng. Anh vẫn nhìn cô đăm đũa không rời, một tay anh chống vào bàn, tay kia vẫn giữ trọn cốc cà phê.

- Đến bao giờ em mới nói với tôi em là tiểu thư của Venela? - Anh hỏi nhỏ cô.

Cô giật mình, bất giác cắn đứt sợi mì trong miệng. Cô gắng nhai thật nhanh rồi nuốt trọn chúng, mới có thể nói được.

- Sao anh biết? - Cô ngạc nhiên.

- Bé cưng à, đừng giấu tôi gì hết. - Anh cười nửa miệng, vô cùng đắc chí.

- Anh làm nghề gì thế? - Cô tò mò.

- Vô công rồi nghề thôi. - Anh cười nhếch mép một cái.

- Cái gì anh cũng biết hay sao...? - Cô bĩu môi, mặt phụng phịu xì xuống, nói lầm bầm trong miệng.

- Em cũng không làm gì thì phải. Hẹn hò cho bận đi. - Anh nhìn cô đăm đũa, nói bằng chất giọng quyến rũ vô cùng.

- S... sao? - Cô ngạc nhiên, mở tròn mắt nhìn anh.

- Đang công khai tán tỉnh em đây. - Anh dí sát mặt vào gần cô hơn, liền nháy mắt một cái khiến tim cô còn đập nhanh hơn trước.

Không thể giữ bình tĩnh lâu hơn, cô liền ngại ngùng cúi gầm mặt xuống bát mì và tiếp tục ăn, coi như chưa biết gì.

- Không sao, tôi chờ được. - Anh chỉ nhìn cô rồi cười.

Anh gơ tay lên và nhìn vào chiếc đồng hồ, liền đẩy ghế đứng dậy, rút trong túi ra một tờ giấy nhỏ và một chiếc bút.

Cô ngước mắt nhìn anh, tò mò chẳng thể hiểu anh đang làm gì, chỉ biết rằng anh đang viết gì đó lên tờ giấy ấy.

- Khi nào em có chuyện, bất cứ chuyện gì, đừng ngại bấm số này. - Nói rồi anh ta đặt mảnh giấy đó xuống dưới tay cô.

Cô ngơ ngác nhìn vào mảnh giấy, đó là một dãy số điện thoại, ắt hẳn là số của anh.

- Giờ tôi có việc phải đi, gặp em sau. - Anh ta cười nửa miệng rồi bỏ đi.

Ra đến cửa, anh ta bỗng dừng chân lại và "nhấn nhủ" với cô: "Mà này, có một số người, không thể tin được đâu."

Câu nói đầy bí ẩn đó đã khiến cô suy nghĩ không ngừng, kèm theo điệu bộ đáng nghi ngờ đó, cô chẳng thể biết anh muốn nói gì.

Anh rào bước trên con phố đó một cách ung dung, thản nhiên. Liền rẽ vào một quán cà phê gần đó, là điểm hẹn của anh và anh ta.

Người ngồi đối diện anh là một chàng trai trẻ, mặc một cây vest đen vô cùng lịch lãm, gương mặt thì vô cảm. Anh kéo ghế và ngồi xuống vắt chân một cách vô tư.

- Sao? - Anh giả bộ ngạc nhiên.

- Mày đã sai người đi giết cô ấy. - Anh ta nghiêng răng và nói,

- Đầu có. - Victor liếc mắt nhìn anh ta rồi cười bí hiểm. - Chỉ thử lòng mày thôi.

- Mày muốn gì? - Giọng anh ta dần trở nên cứng cáp hơn.

- Muốn Tường Vy. - Hắn cười nhe ra chiếc răng khểnh.

Anh ta nắm chặt bàn tay lại, giọng nói dần trở nên mất bình tĩnh.

- Erena... chưa đủ hay sao? - Anh gằn giọng lại.

Nghe Alpha nói vậy, Victor lại cảm thấy không còn tâm trạng để nói chuyện, anh lặng lẽ đứng dậy, thờ dài một tiếng rồi nhìn vào đồng hồ, giả bộ bận bịu.

- Tao bận rồi, gặp sau. - Anh nở một nụ cười khẩy rồi quay lưng bỏ đi.

Nhưng sau khi quay lưng lại với anh ta, Victor đã lộ rõ vẻ mặt buồn tênh, bối rối.

Né tránh khỏi câu hỏi của Alpha, Victor chỉ có cách ấy, dù cho anh không vương bận bất cứ việc gì. Do anh không muốn trả lời, nhưng đúng hơn, là anh không thể trả lời.

Anh không có tình cảm với Tường Vy, nhưng đó là kế hoạch, anh chỉ muốn thực hiện nó, vì anh muốn trả thù mà thôi. Hơn nữa, tình cảm anh dành cho Erena cũng không rõ, cũng chẳng biết được, đó có phải tình cảm thật sự hay không, hay tất cả chỉ là chơi đùa.

Nhưng ngay lúc này, anh lại buồn, vì người con gái ấy. Suốt gần 2 tuần nay, bao nhiêu công sức mà thành viên của Unknown bỏ ra vẫn chưa được đền đáp, anh và Erena, mỗi người vẫn một nơi.

Dù họ đã đi tìm cô khắp đất Mỹ, vẫn không tìm thấy. Vẫn không từ bỏ, anh liền sai người mở rộng phạm vi tìm kiếm, bôn ba các nước để tìm bằng được cô, thấy người phải đem về người, thấy xác phải đem về xác.

Vốn là người không có tính kiên nhẫn, nhưng Victor đã dành rất nhiều thời gian cho việc này, bỏ mọi nhiệm vụ của Unknown chỉ để tìm cô, tất cả chỉ vì một cô gái.

Đám đông người ấy chạy vượt qua cả họ, Chris và vài người nữa cứ ngơ ngác nhìn họ chạy qua như vậy.

Bất chợt một cô gái chạy tới với đôi chân không còn vững, liền ngã quỵ trước chân Chris, anh vội vàng quỳ xuống mà đỡ cô.

- Cô không sao chứ? Có chuyện gì vậy? - Chris cau mày, đồng thời nhẹ nhàng hỏi cô gái ấy.

- Tôi... - Sam nói không ra hơi, cố gắng hít thở đều đều để lấy lại sức.

Lúc này một vài chàng trai đứng phía sau lưng Chris mà bàn tán to nhỏ với nhau.

- Cứ thế này thì biết đến bao giờ mới tìm thấy "chị dâu" đây? - Một cậu thốt lên với dáng vẻ mệt mỏi.

- Cố gắng hoàn thành việc đi, không Victor cho cậu chết không có chỗ chôn đấy. - Chàng trai kia nhanh nhẩu đáp lại.

Nghe thấy cái tên ấy, mắt Sam mở to ra, hai tay cố bám lấy cánh tay của Chris, anh ngạc nhiên đưa mắt nhìn xuống cô.

- Các cậu... là người của Unknown...? - Cô thò thè.

- Phải. - Chris gật đầu.

Vậy là ông trời đã cứu giúp họ thật rồi, Sam vội vàng lay tay của Chris như đang thúc giục.

- Erena... cô ấy... - Cô nói với vẻ lúng túng rồi chỉ tay về phía căn nhà phía xa kia.

Chris hiểu ý ngay lập tức, ánh mắt của anh lúc này như toát lên một tia hy vọng, đồng thời cũng ra hiệu cho mọi người gọi điện thông báo cho Victor.

Tương như nỗi thất vọng này sẽ kéo dài mãi, cuộc tìm kiếm sẽ không có hồi kết.

Bỗng tiếng chuông điện thoại reo lên, anh liền móc nó ra từ túi quần, áp lên tai nghe. "Anh Victor, đã tìm thấy chị ấy rồi!"

Tiếng một cậu trai trẻ nói vọng lại qua điện thoại bằng giọng hỗn hển, cấp bách.

Anh giật mình bàng hoàng, niềm vui trong lòng cứ như vỡ oà ra tới nơi, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh lại mà hỏi cho chắc.

"Thật? Ở đâu?" Giọng anh nghe rất cứng rắn, nhưng có thể thấy được một phần xúc động trong ấy. "Phía nam Mexico."

Nghe vậy, anh liền ra lệnh "Đưa Erena về, rồi đặt cho cô ấy một vé về Hà Nội, càng sớm càng tốt." Nói rồi anh cúp máy, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Anh đứng trên vỉa hè, đưa mắt nhìn xung quanh với tâm thế hết sức thoải mái. Bất chợt một người đàn ông trẻ đi ngang qua trước mắt anh, tay kia anh ta dắt theo một đứa trẻ.

Họ trò chuyện cười đùa với nhau trông rất hạnh phúc, lúc này trong lòng Victor lại cảm thấy gì đó.

- Còn một cách khác nếu người không muốn ai bị thương. - Marcus nói, ngữ điệu của hắn đầy vẻ gian manh.

Erena vẫn trừng mắt nhìn hắn, tên đàn ông bí ối này lại có thêm mảnh khõe gì hay sao, bất cứ lời nói nào được thốt ra từ hắn thì đều là rác rưởi hết.

- Cô thử trình diễn "kĩ năng" đi xem nào. - Hắn cười nhếch mép kích dêu cô.

Erena nghiêng răng, đồng thời cũng cười khẩy lại hắn.

- Người giết ta đi có lẽ sẽ hay hơn đây.

Chris cùng mọi người rón rén tiếp cận Nhà của Marcus, phải thật kín tiếng nhưng họ cũng cần phải nhanh chân, Erena đang gặp nguy hiểm.

Với những khẩu súng được gắn giảm thanh, họ nhanh chóng xử lí được mấy tên lính gác phía bên ngoài, rồi từ đó mới tiếp cận được vào bên trong.

Marcus và mấy tên tay sai của hắn vẫn đang giam giữ Erena và những kẻ bỏ trốn bất thành còn lại tại phòng khách, không khí vẫn vô cùng căng thẳng.

Bất chợt cánh cửa phía sau lưng Erena bị mở toang ra, một đám người lao vào và giờ súng bắn hạ mấy tên tay sai gần hắn.

Hắn luống cuống lùi người lại phía sau, trên tay cầm một khẩu súng để phòng vệ. Tên vệ sĩ tay đang nắm chặt tóc của Erena cũng giờ súng ra để tự vệ.

Erena cố gắng ngoái cổ nhìn lại phía sau, mắt cô mở to, sáng lên khi nhìn thấy họ.

- Chris... - Cô lồm bồm trong miệng.

- Đừng sợ. - Chris giờ tay về phía cô nhằm chắn an, lúc này cả tên vệ sĩ và Marcus đều chĩa súng vào Erena.

Trong tình cảnh nguy hiểm thế này Erena lại không lo cho chính bản thân mình, đôi mắt cô vẫn hướng về phía người của Unknown như kiếm tìm một bóng hình.

- Cầm mạnh động, không con nhỏ vớ sọ đấy! - Marcus đe dọa anh.

Chris giờ hai tay lên như đầu hàng, khuôn mặt không mấy vẻ lo lắng, đôi lúc lại nhìn lên trên trần nhà.

- Lần sau nên chú ý một chút, phòng vệ kém quá. - Chris nói.

- Sao? - Marcus giật mình, vừa ngẩng đầu nhìn lên trên thì một viên đạn đã găm thẳng vào đầu hắn khiến hắn đổ nhào, một viên nữa cũng găm thẳng vào đầu tên vệ sĩ, hắn ngã xuống và buông tóc của Erena ra.

Phía trên là người của Unknown đã phục kích từ phía trên trần.

Các cô gái trong đó hoảng loạn vô cùng, người của Unknown ra hiệu cho họ ra ngoài, còn Chris thì chạy thẳng tới chỗ Erena và ngồi thụp xuống bên cô.

- Chị không sao chứ?! - Anh lo lắng vuốt lại mái tóc bù xù của cô.

- Không sao! - Cô giờ tay ý nói anh nên bình tĩnh lại.

Chris buông tay khỏi mái tóc cô, rồi cũng tự biết thu mình lại khi bắt gặp ánh mắt mong ngóng của cô hướng về phía cửa.

- Anh ấy không có ở đây. - Chris nhẹ nhàng cất tiếng.

Erena nghe vậy liền nhìn anh, ánh mắt cô trĩu xuống đầy thất vọng, cô đã mong rằng anh sẽ đích thân tới đây và cho tên xấu xa một cái chết thích đáng với hắn.

Nhưng bản thân cô chỉ biết an ủi mình bằng sự bận bịu của anh, có lẽ anh quá bận bịu với công việc của mình mà thôi.

Chương 72: Đùng như vậy nữa

Victor trở về khu dân cư xập xệ năm nào, nơi này đã được xây lên trông ổn hơn xa với trước kia.

Tuy nhiên vẫn còn vài ngôi nhà không hề được sửa chữa nên vẫn còn vẻ xập xệ, nghèo nàn.

Anh rào bước tới số nhà quen thuộc, bước chân đứng khựng ngay trước nó. Vẫn là cánh cửa kéo quen thuộc ấy, nó đã hoen gỉ theo năm tháng, anh ngược mắt nhìn lên và khẽ bấm chuông.

Phải mất đến một lúc thì mới có tiếng lục đục ở phía sau cánh cửa ấy, tiếng mở khóa kêu lên "loạch xoạch", anh có thể nghe rõ nó.

Cánh cửa sắt được kéo sang ngang, người đàn ông phía trước mặt anh lúc này chỉ cao đến ngang mũi anh, vẻ chậm chạp của ông khiến anh càng thêm khinh thường.

Một bóng người cao cao đồ xuống người, ông ngơ ngác ngẩng mặt lên với vẻ chậm chạp, lúng túng.

Hai mắt ông mở to ra, cảm tưởng như không tin vào mắt mình.

- Khải... con... - Giọng ông cất lên run run, hai tay cũng từ từ mà giơ lên, ngờ ý muốn chạm vào mặt anh đã xác định lại sự xuất hiện đầy bất ngờ này.

Victor cau mày, đồng thời ngẩng mặt lên và lùi lại giống như né tránh ông.

Người đàn ông này vẻ ngoài bản thủ, gầy gò ốm yếu, Victor lách qua người ông mà bước vào trong, cũng không quên nói với ông bằng giọng khinh khinh.

- Trông ông vẫn tệ như vậy. - Giọng Victor lướt qua tai ông khiến đôi mắt ông trĩu xuống đầy nặng nề.

Anh bước vào phòng khách của căn nhà vô cùng quen thuộc ấy, mọi thứ xung quanh bừa bộn, dưới sàn biết bao là lon bia, vỏ chai rượu rỗng được vứt nằm lẩn lóc, cả căn phòng bị bao trùm bởi một bầu không khí vô cùng bí bách.

Người đàn ông ban nãy liền bước vào trong phòng khách, ông ngồi xuống chiếc ghế gỗ đối diện anh, ngay tới cả nước lọc mà trong nhà cũng không có.

- Khải... con cuối cùng cũng về rồi, con lớn quá! - Ông nói với giọng lúng túng, mối quan hệ của hai người có một khoảng cách khá lớn, cũng vì đã mấy năm rồi mới gặp lại nhau nên ông khá bối rối, hai tay cứ liên tục xoa đùi.

Khi mới về được vài ngày, Victor đã tới thăm mộ của mẹ mình, nhưng về người cha này thì cũng gần 2 tuần rồi anh mới tới, nhưng với tâm trạng không mấy cởi mở.

- Bây giờ con làm gì rồi? Sống ở đâu? Có tốt không? - Ông liên tục đặt ra cho anh những câu hỏi một cách vô vấp, có lẽ anh muốn xóa đi cái khoảng cách vô hình này.

- Tôi sống bên Mỹ, mới về được hơn tuần thôi. - Anh trả lời một cách thờ ơ.

- Vậy à...? Vậy thì tốt quá! - Ông hơi cúi mặt xuống, cười thầm đầy tự hào.

Victor đánh mắt nhìn sang mấy vỏ chai nằm lẩn lóc dưới sàn nhà, sau đó liền đưa mắt về nhìn ông, ông thấy vậy liền "bào chữa".

- Cái đó lâu rồi, giờ ba không có uống nữa! - Ông khua khua tay như phủ nhận ý nghĩ của anh.

Victor ngồi tựa lưng vào ghế, chân vắt chữ ngũ.

- Bây giờ ông làm gì rồi? - Anh hỏi với ngữ điệu vẫn còn rất lạnh lùng.

- À, đi làm công nhân xây dựng thôi, nhưng chưa có công trình mới nên được nghỉ. - Ông nhìn anh mà cười nhẹ nhàng.

Victor hơi nhíu mày, ở cái tuổi này mà còn làm mấy cái việc đó, không biết tự lo hay sao?

Bất chợt anh nhìn lên chiếc đồng hồ đang đeo trên tay rồi đứng dậy.

- Tôi có việc phải đi rồi. - Anh chép miệng.

- V... vậy à? - Giọng ông hơi trầm xuống đầy sự nuối tiếc.

Anh lấy vài tờ tiền từ trong ví ra rồi đặt lên bàn cho ông, ông ngơ ngác nhìn xuống, đều là những tờ 500 đô, ông tròn mắt ngạc nhiên rồi ngẩng mặt lên nhìn anh.

- Ông nên tự biết lo cho bản thân đi, tìm công việc nào đó nhẹ nhàng hơn, hoặc không thì cứ ở nhà đi, tôi sẽ gửi tiền về. - Anh vẫn giữ cái giọng lạnh lùng ấy mà nói với ông, đồng thời bước ra khỏi nhà và không nói thêm một lời.

Ông lơ ngơ cầm trên tay mấy tờ tiền đó rồi chạy nhanh ra ngoài cửa, đưa mắt nhìn vào bóng lưng anh đang xa dần.

Trên môi ông khẽ nở một nụ cười, nó vừa hạnh phúc vừa đau đớn. Ông hạnh phúc vì anh đã trưởng thành và có một cuộc sống tốt, nhưng mặt khác ông lại vô cùng đau lòng, vì càng lớn anh càng giống người đàn ông đó...

Cuộc trò chuyện với Victor đã mang lại cho Alpha rất nhiều cảm xúc. Tức giận có, đau buồn cũng có.

Anh đã rất cáu khi anh ta đã cử người tới căn hộ của Tường Vy, không những vậy, còn có ý định giết cô ấy, điều đó là không thể tha thứ.

Hơn nữa, điều đó cũng đã dẫn đến một sự tổn thương không hề nhẹ cho cô, khiến cô phải suy nghĩ rất nhiều, khiến mối quan hệ giữa anh và cô càng thêm căng thẳng và bối rối.

Còn Erena, Victor đã khiến anh phải nhớ lại cô ấy... người mà đã khiến anh càng thêm căm ghét cái thế giới khắc nghiệt này.

Người mà anh đã từng yêu, là mối tình đầu của anh, người từng là tất cả, đã rời bỏ anh để đi theo người từng là tri kỉ của anh.

Khiến anh nhớ lại cái ngày mà anh mất đi cả 2 người quan trọng nhất đời anh. Có thể bây giờ anh không còn yêu cô, nhưng nhắc về cô, trong lòng anh lại xuất hiện một cảm giác kì lạ, khó có thể xác định rõ.

Nhưng dù gì chuyện cũng qua rồi, anh không nên để tâm nhiều tới nó nữa.

Gạt bỏ mọi suy nghĩ rồi đứng dậy, bước ra khỏi quán coffee. Có thể đêm qua nhiệm vụ của anh đã bị trì hoãn, nhưng không có nghĩa là anh bỏ qua nó.

Nhiệm vụ là nhiệm vụ, anh chưa từng bỏ qua bất kì một nhiệm vụ nào trong cuộc đời mình, cho dù có khó khăn thế nào đi chăng nữa.

Cho dù hắn có là con trai của tập đoàn W, là người mà Tường Vy đã từng yêu, hắn cũng sẽ phải trả giá cho những giây phút bông bột. Tôi nghiệp chàng trai trẻ, đã vô tình động tới người mà lẽ ra không nên dính líu tới.

Khoảng 1 giờ chiều, ông Phúc Thạch trở về căn biệt thự của mình với vẻ mệt mỏi, ông ngồi phịch xuống ghế sofa, kêu bác Lâm pha cho một ly trà nóng.

Tình cờ Tường Vy bước từ trên lầu xuống, thấy ba đang ngồi đó với dáng vẻ như vậy, cô cũng nhớ lại chuyện ngày hôm qua, liền chạy xuống, ngồi ghé đối diện ông, lập tức hỏi thăm ngay.

- Họ giữ ba lại lâu vậy sao? - Cô hiếu kỳ vô cùng.

- Đêm qua họ cho ta về rồi, nhưng ta đã qua công ty và ngủ ở đó luôn. - Ông nở một nụ cười nhẹ nhàng với cô con gái.

- Đừng nói ba làm việc qua đêm, không phải chứ? - Cô nhún mày cau có, "lờ mờ" ông.

- Haha, Vivi của ba! - Ông cười rồi xoa đầu cô. - Công việc của ba dạo này nhiều quá.

- Mà... chuyện của ba Minh Huy... không phải do ba... chứ? - Cô lấp bắp, ngập ngừng nhìn ông rồi nói từng chữ.

- Không đâu, ta không phải người như vậy! - ông cười gượng gạo.

Nghe ba nói vậy, cô cũng gạt gù rồi cười theo, nhưng thực chất lại không hoàn toàn tin ông, ông như đang giấu cô gì đó, cô đã dễ dàng nhận ra.

Tối nửa đêm ngày hôm đó, Alpha xong việc rồi trở về căn biệt thự. Đáng lẽ anh đã dọn ra khỏi đây từ chiều nay bởi ông Phúc Thạch đã trở về, nhưng vì đêm nay ông có việc phải làm, nên đã ngủ lại công ty, ông muốn anh ở đây cho hết đêm nay.

Anh trở về với chiếc áo sơ mi trắng đã nhuộm máu. Bây giờ là 1 giờ sáng, anh cũng không phải sợ ai phát hiện ra. Nhưng Tường Vy vẫn chưa ngủ, cô

chờ anh về.

Cô như chết lặng khi thấy bộ dạng đáng sợ đó của anh, anh lại vừa giết ai thế này, không phải chứ..? Cô vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng mình rồi mạnh dạn tiến tới chỗ anh.

- Đừng làm như vậy nữa được không, xin anh đấy? - Cô hạ giọng xuống nói với anh, đáng vẻ cầu xin.

Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi lập tức quay lại nhìn cô rồi thẳng thừng trả lời.

- Xin tiểu thư đừng quan tâm tới việc tôi làm nữa. Tiểu thư biết con người thật của tôi rồi, nó thật sự rất đáng sợ mà, đừng tới gần tôi. Từ giờ tôi cũng sẽ không tới gần tiểu thư nữa. - Anh nói bằng chất giọng lạnh tanh, vô cảm.

- Xin anh... - Cô vẫn tiếp tục cầu xin.

- Hơn nữa, đừng xưng hô như vậy, tôi không thoải mái. - Anh nhíu mày nhìn cô.

- Em... - Giọng cô lạc dần, sự xúc động đang trào dâng dần dần trong lòng cô.

- Vì em yêu anh mà! - Cô mạnh dạn nói to với đôi mắt long lanh, dễ khiến người khác mềm lòng.

- Đừng có thích tôi. - Anh gằn giọng lớn tiếng hơn, dù chỉ một chút.

Cô ngỡ ngàng, lời nói của anh như đâm vào tim cô một nhát kiếm, nó đau, nó xót.

- Tôi cả quyền yêu anh, anh cũng cảm em..? - Cô lắp bắp hỏi thỏ thẻ.

- Tiểu thư càng làm vậy, tôi càng ghét tiểu thư hơn. - Anh nhìn thẳng vào cô rồi nói một câu nghiêm túc.

Lại một lần nữa, một con dao khác đã đâm vào trái tim mong manh của cô.

Lúc này, cô không thể kìm nén cảm xúc của mình lâu hơn nữa, nước mắt cô trào ra, lăn dài trên gò má nhỏ bé.

- Một chút phải không? Hãy nói là anh có thích em đi, một chút mà.m - Cô vẫn cố gượng cười, dù nước mắt đã trào ra ngày một nhiều.

- Không hề. - Anh vẫn trả lời bình tĩnh.

- Tất cả đều do tiểu thư làm tưởng thôi.

- Được rồi, đừng nói nữa. - Cô lạc giọng, nước mắt trào ra nhiều hơn. Cô hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười gượng gạo. Gật đầu như đã hiểu hết mọi chuyện, liền quay lưng đi và bước về phòng.

Anh vẫn đứng đó, không đi theo cô mà chỉ đưa mắt nhìn theo cô. Tường Vy tội nghiệp...

Cô vào phòng, khoá cửa lại rồi ngồi quỳ xuống, lưng tựa vào cánh cửa. Đầu thế giữ nước mắt mãi, cuối cùng cô cũng vỡ oà ra rồi.

Cô khóc, khóc ngày một to, như đang gào lên cho voi bớt nỗi đau. Cô tò tính anh lần này đâu phải lần đầu, cũng không phải lần đầu nghe anh từ chối, lẽ ra cô phải quen dần chứ, sao lại ngày một đau thêm thế này?

Cô khóc to hơn, to hết cỡ, cô gái nhỏ bé như muốn đẩy hết những nỗi đau đang vò xé trái tim cô ra ngoài bằng những giọt nước mắt, bằng những tiếng gào,... cho voi bớt nỗi lòng.

Anh đứng trước cửa phòng cô, nghe cô khóc rất rõ, anh biết được lúc này cô cảm thấy như thế nào.

Nhưng anh đã không làm gì, chỉ lẳng lặng ngồi xuống đất, tựa lưng vào cánh cửa phòng cô, lắng nghe tiếng cô khóc mà trong lòng cũng thấy khó chịu.

Tay anh chống vào đầu, anh nhăn mặt, mọi thứ sao có thể phức tạp tới vậy. "Tôi thật sự không muốn làm em tổn thương, nhưng thà như vậy một lần cho dứt khoát, nếu em còn cứ tiếp tục như vậy thì sẽ còn đau hơn thôi..."

Và cho đến tận ngày hôm sau, họ vẫn chạm mặt nhau vài lần, nhưng Tường Vy đã luôn cố gắng lờ anh đi. Alpha dĩ nhiên biết cô cố tình nên không nói gì, nhưng cô giấu ai thì giấu, chứ không thể qua mắt được con người tinh tế này.

Cô cố lấy một vỏ bọc mạnh mẽ phủ lên bên ngoài để giấu đi sự đau lòng của mình, Tường Vy tội nghiệp..

Mối quan hệ lúc này của họ cũng khiến Alpha vô cùng khó chịu, anh đã tự nhủ với bản thân rằng sẽ không nghĩ đến nữa, nhưng anh không thể gạt bỏ nó ra khỏi tâm trí.

Anh muốn được cô làm phiền, muốn được cô nhõng nhẽo với, muốn được nghe giọng cô nói, muốn ở bên cô lâu hơn nữa chứ không phải chỉ trong chớp nhoáng như những lần đi qua nhau.

Chương 73: Nốt lần này thôi

Giờ là 6 giờ sáng theo giờ Việt Nam, chuyến bay của Erena sẽ hạ cánh sớm thôi. Victor đi đi lại lại rồi ngồi xuống, mắt không ngừng nhìn về cánh cổng nơi các hành khách bước ra với vẻ đầy mong đợi.

Phải mất khoảng 30 phút sau, Erena cùng các hành khách đi chung chuyến bay mới bước xuống, cô mất thêm vài phút nữa để lấy vali rồi bước ra khỏi cánh cửa ấy.

Cánh cửa được mở ra, cô hòa vào đám đông ấy mà bước ra ngoài, tuy nhiều người như vậy nhưng anh vẫn nhận ra cô. "Vì em giống như hòn ngọc quý giữa đám sỏi đá."

Cô đã nhìn thấy anh, khoảng cách của hai người đang ngày một gần lại, cô kéo chiếc vali đến gần trước mặt anh, ánh mắt cô đượm buồn, tuy nhiên sắc mặt của người đàn ông ấy vẫn giữ vẻ lạnh lùng vốn có.

Anh không biểu lộ chút cảm xúc nào ra mặt, vẫn đứng im, mắt chỉ nhìn chằm chằm vào cô không rời, nhắm mắt cũng không.

Cô chấp chững bước từng bước tới chỗ anh, anh vẫn nhìn cô không rời, có thể thấy được một đại dương xanh trong mắt cô.

Cô đứng trước mặt anh, tay giơ lên rồi nắm, đánh vào ngực anh, mỗi lúc một nhiều hơn. Nước mắt cô cũng tràn ra khỏi mi mắt, không thể kìm nén thêm, cô nói lạc cả giọng đi.

- Anh đã ở đâu? - Cô ngập ngừng trách móc.

- Suốt gần 2 tuần qua... anh đã ở đâu...? - Cô khóc càng rõ hơn, mỗi lúc một to hơn nhưng vẫn cố gắng kìm nén. Nhưng càng kìm nén nhiều, càng dễ vỡ oà ra. Mọi người xung quanh cũng đổ dồn ánh mắt vào họ đây về ngạc nhiên, dĩ nhiên là cũng có vài lời bàn tán qua lại, nhưng anh lại không bận tâm, cô thì càng không.

- Lúc em cần anh nhất, anh đã ở đâu? - Cô vẫn không ngừng trách móc anh, tay vẫn nắm vào người anh không ngừng.

Nhìn thấy dáng vẻ khóc lóc của cô như thế này, biểu cảm trên gương mặt anh vẫn không hề thay đổi, nó vẫn điềm tĩnh tới lạ kì, nhưng ẩn sâu bên trong nó, là điều không ai có thể biết. Đánh anh được một lát, cô bắt lực mà dừng lại, cũng vì thế mà tự nín.

Anh vẫn nhìn cô, chằm chằm, nhưng ánh mắt anh dành cho cô đã thay đổi, nó nhẹ nhàng, thân quen hơn rất nhiều. Khoảng cách bây giờ chỉ khoảng 1 gang tay.

- Lâu lắm rồi không được gần em như thế này. Tôi nhớ em. - Lời nói thốt ra từ miệng anh ấm áp tới lạ kì.

Cô ngạc nhiên ngước mắt nhìn anh, ánh mắt của sự căm hận mà lại bao dung, mềm lòng trước lời nói của anh.

Chưa kịp làm gì thêm, anh đã tiếp tục chủ động vòng 1 tay qua cổ cô rồi ôm cô vào lòng. Đồng thời cúi xuống và hôn nhẹ vào cổ cô.

Sau đó anh kéo vali hộ cô rồi bắt taxi về khách sạn cho cô nghỉ ngơi, cô đã phải bay hơn 20 tiếng để về đây, đã mệt lắm rồi.

Dĩ nhiên là anh có thể để Erena lại bên Mỹ và nhờ Chris cùng với các thành viên của Unknown để mắt tới để bảo vệ cô, rồi khi mọi chuyện của anh ở bên này đã xong xuôi, anh sẽ trở về.

Nhưng anh đã để cô bay hơn 20 tiếng một cách gấp gáp vào giữa đêm như vậy thì thật quá quắt, mọi người có thể nghĩ đó là sự ích kỉ khi chỉ nghĩ cho bản thân mình mà không nghĩ cho cô.

Vì tất cả những gì anh muốn là được nhìn thấy cô tận mắt, một cách khỏe mạnh.

Việc đầu tiên Erena làm khi trở về khách sạn đó chính là vào nhà tắm, cô muốn mượn dòng nước chảy để cuốn trôi đi mọi thứ dơ bẩn vẫn còn bám dính trên người cô trong những ngày cô ở nơi đó.

Tiếng nước chảy róc rách phía bên trong bồn tắm đứng, Victor đứng rửa mặt ở bồn rửa, nghe tiếng nước mà khẽ liếc mắt nhìn sang.

Erena nhắm nghiền đôi mắt, nước chảy từ vòi hoa sen xuống đầu cô rồi xuống toàn thân, thật sự rất thoải mái.

Bất chợt một vòng tay to lớn vòng từ phía sau và ôm vào eo cô khá chặt. Erena giật mình liền đặt nhẹ bàn tay lên vòng tay ấy, tay kia khẽ với tắt vòi

nước rồi đưa mắt nhìn sang. Victor đã tựa cằm vào vai cô từ lúc nào, hai mắt anh nhắm lại nhẹ nhàng. Lồng ngực ấm áp của anh áp vào lưng cô khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm.

Anh nhẹ nhàng ngửi mùi hương trên người cô, nó khiến anh thoải mái và dễ chịu vô cùng. Victor nhắm mắt tận hưởng nó.

Erena đã không để ý tới việc Victor đã mở cánh cửa kính để bước vào trong từ lúc nào nên mới bất ngờ như vậy, thật là, anh thậm chí còn cởi hết quần áo ra rồi nữa chứ.

- A... Anh làm gì vậy...? - Erena lúng túng hỏi anh, vòng tay anh càng siết chặt lại khi nghe cô hỏi vậy.

- Tôi chỉ muốn ôm em một chút. - Anh vẫn nhắm nghiền mắt, giọng trầm ấm thì thầm vào tai cô, khẽ dụi đầu vào vai cô ra vẻ nũng nịu.

Thật hiếm thấy Victor như vậy, điều đó làm cô thấy ngại.

- Gì... gì chứ? - Erena đỏ mặt ngại ngùng.

- Không thích sao? - Anh bỏ tay ra khỏi eo cô, đứng lùi về sau một chút, gương mặt khẽ trĩu xuống.

Erena giật mình liền quay ngoắt người lại, cô thật sự không có ý đó, liền kiễng lên, vòng tay ôm lấy cổ anh.

- Em đâu có nói vậy... - Giọng cô nhẹ nhàng.

Cô ôm chặt anh thế này khiến bầu ngực của cô chạm nhẹ vào ngực anh, Victor vì thế mà cũng phản ứng lại, anh đặt hai tay vào eo cô, nó thon gọn khiến anh càng thêm hứng thú.

Erena ngẩng mặt lên, nhìn từ góc độ này khiến những đường nét trên mặt Victor thật xuất sắc, cô cố gắng nhướn người lên, anh thấy vậy mà cũng hiểu ý cô, liền cúi nhẹ đầu xuống.

Hai môi ghé sát gần nhau, khẽ chạm vào rồi trao nhau một nụ hôn nhẹ nhàng. Victor rụt lại ngấm ngĩa gương mặt xinh đẹp này một lúc rồi tiếp tục hôn cô, nụ hôn lần này mãnh liệt hơn rất nhiều.

Anh dùng lưỡi xâm nhập vào khoang miệng ấm nóng của cô, hai đầu lưỡi chạm vào nhau rồi cuốn lấy đầy mạnh mẽ, chốc chốc anh lại khẽ cắn nhẹ môi cô để tăng thêm sức hút.

Tuy vậy tay anh cũng không chịu để yên, anh nhẹ nhàng mân mê ra phía sau của cô rồi đưa tay xuống, tay anh đặt nhẹ lên cặp mông của cô mà nắn bóp.

Thấy vậy, Erena cũng quyết định đáp trả lại anh, cô nhẹ nhàng đưa tay xuống phía dưới của anh, bắt gặp một thứ ấm nóng đang dần trở dậy, cô nhẹ nhàng cầm tay vuốt ve nó, rồi khẽ đưa đôi mắt đầy vẻ quyến rũ ấy lên mà nhìn anh.

- Cái này... là của em đấy nhé. - Cô nói với ngữ điệu hết sức gợi cảm rồi nở một nụ cười khiến Victor phải nuốt "lực" một cái, vật phía dưới anh cũng vì vậy mà cứng lên.

Cô vuốt ve nó một lúc rồi định đưa nó vào bên trong mình, nhưng anh đã cầm lấy hai tay của cô để vòng lên cổ mình, Victor sẽ tự cầm nó và đưa vào trong cô.

Nhưng Erena đã bị "lừa", anh dùng thẳng nhỏ để tra bên ngoài cửa mình của cô, nhưng rồi lại tìm cách đút vào "cửa sau". Erena tròn mắt ngạc nhiên.

- Kh... khoan đã! Anh nhầm rồi! - Cô hét lên.

Anh cố gắng nhưng rồi cũng đút được vào bên trong cô, tuy hơi chật nhưng cuối cùng anh cũng đã nhích được hết vào.

Cô cầu lấy lưng anh đầy đau đớn, đây là lần đầu tiên cô dùng đến "nó".

- Nếu đau thì có thể cắn tôi. - Anh thì thầm vào tai cô rồi bắt đầu nhấp.

Victor cảm một chân cô lên rồi nhấp từng đợt vào, Erena đau đớn cầu lấy tấm lưng vững chãi của anh, thậm chí còn cắn vào vai anh.

Một lúc sau dịch của anh được tiết ra nên việc ra vào cũng không còn quá khó khăn, Erena cũng đã quen dần.

- Khi thật... nó đang siết chặt lấy tôi... - Victor nghiêng răng, vẫn tiếp tục nhấp vào.

- A... a... - Erena khẽ rên lên nhe nhẹ bên tai anh.

Victor nhẹ nhàng cúi xuống và hôn lên cổ cô, đồng thời mút nhẹ, để lại một dấu vết trên chiếc cổ trắng ngần của cô.

- Muốn tôi lúc nào cũng ở bên trong em thế này không? - Victor thì thầm vào tai cô với giọng còn đang thờ dốt, điều đó khiến cô càng thêm hưng phấn.

Anh tiếp tục cảm một chân nữa của cô lên, tư thế này thật sự rất ngại, nhưng điều đó cũng khiến cả hai thêm nhiều cảm giác.

Anh nháp ngày một mạnh hơn, cô cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, miệng vẫn tiếp tục phát ra những thanh âm đầy dâm dục.

- Tôi ra đây! - Victor nháp mạnh và nhanh hơn nữa, ngay lập tức, một dòng ả nóng được bắn vào bên trong cô khiến cô trở nên điên loạn.

Anh nhẹ nhàng rút ra khỏi người cô, Erena cũng vì thấm mệt mà ngồi thụp xuống.

Victor thở dốc, đây là lần đầu tiên họ làm ở chỗ đó nên cảm giác thật khác lạ.

Bất chợt một bàn tay nhỏ nhắn cảm lấy thứ đó của anh, Victor ngạc nhiên nhìn xuống dưới, Erena đã cảm lấy nó và vuốt ve, đồng thời lấy lưỡi liếm phần đầu.

- Tôi vừa mới ra... nếu em cứ liếm như thế thì... - Victor nhắm mắt, hai tay nắm chặt lại, một dòng ả nóng lại được bắn ra một lần nữa, lần này là ngay trên mặt của cô.

Vì Erena cũng đã thấm mệt nên họ quyết định dừng lại tại đó, cả anh và cô đều tắm rửa rồi lên giường nghỉ ngơi.

Tuy nhiên giờ đã là 7 rưỡi sáng nên họ chỉ có thể nghỉ ngơi được vài tiếng.

Ánh nắng chiếu nhẹ qua tấm rèm mỏng, nhẹ nhàng, ả ả. Anh nheo nhắm mắt vì chói, he hé nhìn xung quanh. 9 rưỡi rồi, anh thở phào một cái sáng khoái, rồi quay đầu sang phía bên cạnh.

Cô gái xinh đẹp này, đang vòng tay ôm lấy người anh. Khuôn mặt yêu kiều, sắc sảo lại thêm phần quyến rũ, đang nằm kế sát anh. Vài sợi tóc phủ trên gương mặt ấy, che đi một số chỗ, càng khiến cô trở nên có sức hút hơn.

Anh đưa mắt nhìn sang cô, trong lòng lại cảm thấy cái thứ cảm xúc ấy đang trào dâng.

Tình cảm của Victor dành cho cô ngày càng nhiều, anh biết rõ điều đó. Trước kia anh luôn phủ nhận không phải vì anh ghét bỏ thứ tình cảm đó, mà là anh không đủ tự tin để thừa nhận nó.

Anh không đủ tự tin để đảm bảo an toàn cho cô, không đủ tự tin làm cô hạnh phúc. Cứ mỗi khi anh định thừa nhận với cô thì cô lại gặp phải rắc rối, điều đó lại càng khiến anh thiếu tự tin.

Nhưng khi ngắm nhìn gương mặt dịu dàng này của cô, lòng anh lại tự nhủ rằng không thể để cô phải chờ đợi lâu thêm nữa. Chỉ cần xong việc lần này, anh sẽ trở về bên cô và cho cô cuộc sống cô hằng mong ước.

Anh nhìn cô rồi nhẹ nhàng tay cô ra khỏi người mình, ngồi dậy rồi xoay cổ. Cô gái ngái ngủ, đưa tay lên dụi mắt rồi mở mắt nhìn anh.

Thấy cô dậy, Victor liền ngoái người lại, chống tay xuống giường, nhìn cô bằng ánh mắt âu yếm hết sức ả ả.

- Còn sợ không? - Giọng anh cất lên, mang hơi ả nhất định, khó cưỡng.

- Giờ thì không còn nữa. - Cô mỉm cười lắc nhẹ đầu.

- Tôi có nơi này muốn đến, em có muốn đi cùng không? - Anh nhìn cô nhẹ nhàng.

- Nơi nào? - Cô tò mò.

- Em không cần biết quá rõ, cứ đi rồi sẽ biết thôi. - Nói rồi anh ta đứng dậy, bước xuống giường. Cúi xuống nhặt chiếc quần bò dưới đất rồi mặc vào.

- Tôi có việc phải làm ở Việt Nam nên sẽ ở đây một thời gian. Còn em, sau hôm nay tôi sẽ đặt vé máy bay cho em về New York ngay. - Chút giọng anh trở nên lạnh tanh, vô tâm, hời hợt.

Cô chau mày, cảm thấy bất bình, không đồng tình với điều anh nói. Liền ngồi hằn dặng, kéo chăn lên che nửa thân trên.

- Anh có ai phải không? - Cô lên tiếng hỏi nhỏ.

Anh mới mặc chiếc áo sơ mi vào, chưa kịp cài cúc thì đã dừng lại vì lời cô nói. Anh bỗng nhếch khoé môi lên và cười khẩy một cái, quay người lại rồi tiến về chỗ cô. Anh cúi xuống, chống 2 tay xuống giường, nhìn cô chăm chăm.

- Em ghen à?

Cô gái nuốt nước bọt, cảm thấy khó xử trong phút chốc, nhưng rồi cũng mỉm cười cho qua.

- Có quyền gì mà ghen?

Victor cũng tắc lưỡi, gật gù đồng tình, đứng vậy, anh vẫn chưa hề cho cô một thân phận chính đáng để có cái quyền đó. Ngẫm lại thì thấy cô nói cũng chẳng sai. Cô gái lại tiếp lời.

- Em muốn ở lại lâu hơn. Em muốn gặp anh ấy. - Cô đưa mắt nhìn anh, ánh mắt cầu xin, hy vọng vào điều gì đó.

Nhưng câu nói này lại khiến cho Victor khó chịu, anh biết cô nói đến ai, và điều đó khiến cho nụ cười trên môi anh như tắt dần.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Cuộc hội ngộ sau 6 năm

Cô gái trẻ thức dậy, bắt giấc lấy hai tay xoa nhẹ cánh tay, đêm qua cô đã ngủ dưới đất đó sao?

Phải rồi, sau một ngày dài cố tỏ vẻ mạnh mẽ trước mặt anh ta thì đêm về cô lại bật khóc.

Đôi mắt cô sưng húp, cổ nở to ra để nhìn cũng khó, chắc cũng vì khóc nhiều như vậy, kiệt quệ mà ngủ thiếp đi dưới sàn lúc nào không biết.

Cô vươn vai nhẹ một cái, hít thở thật sâu rồi đứng dậy. Nghĩ lại chuyện tối hôm trước, thật sự... cô lại càng thêm rối bời. Nói có thể dễ, nhưng thực hành thì lại là chuyện khác.

Cô từ từ bước đến bên bàn trang điểm rồi ngồi xuống, ngắm nhìn mình trong gương. Xem cô đã thay đổi thế nào, cô đã trở nên "xấu xí" như thế này từ lúc nào, có phải từ khi yêu anh không?

Vì mãi lèo đèo theo đuổi anh mà quên việc chăm sóc cho bản thân mình?

Tường Vy, vốn dĩ luôn coi trọng nhan sắc của mình nhất, nếu một ngày thức dậy cùng với khuôn mặt kém đẹp, cô tình nguyện ngủ nguyên một giấc ngàn thu, chứ chẳng đời nào chịu thức dậy.

Vậy mà giờ đây, gương mặt xinh đẹp của cô trở nên thiếu sức sống hơn, mắt sưng húp lên vì mãi khóc những chuyện không đâu. Nếu người em yêu không yêu em, dù thế nào cũng nhất quyết không chịu yêu em, em nên từ bỏ thì hơn.

Cô thở dài, ánh mắt rục lên ngọn lửa quyết tâm, mọi chuyện cần có thời gian, nhưng sẽ nhanh thôi, chỉ là một người đàn ông thôi mà, sao em phải quy lụy thế?

Cô mở màn hình điện thoại lên, vô tình thấy có tin nhắn tới, liền mở ra xem. "Chứng nào dậy thì tới công ty ba ngay, có chuyện quan trọng muốn bàn với con."

Cô ngơ ngác, chẳng hiểu rốt cuộc thì ba cô muốn nói chuyện gì. Hay lại bắt cô trở lại trường học? Nếu vậy thì có chết cô cũng không đi. Nhưng dù gì ba cũng đã nói vậy, đến xem sao.

Tài xế riêng của nhà đã đưa cô tới trước cửa tập đoàn Venela nổi tiếng nhất Hà Thành.

Tài xế mở cửa xe rồi đứng nép sang một bên, cô bước xuống xe với thần thái sang trọng, quý phái, đưa mắt nhìn xung quanh, tay khoác một chiếc túi hiệu Chanel màu hồng phấn.

Cô bước vào công ty với những bước đi đầy uy quyền, đôi chân ngọc ngà được nâng niu bởi đôi cao gót hiệu Christian Louboutin, với kiểu hờ ngón màu hồng phấn.

Cô mặc chiếc váy xoè hiệu Hermes, khi có gió, nó như được tung lên như cánh hoa đang xoè lớn. Sắc thái trên gương mặt cô luôn rất cuốn hút, đầy vẻ quyền quý, cao sang, yêu kiều.

Cô cũng không ngăn ngại nở những nụ cười mỉm đầy bí ẩn, hấp dẫn, quả là một vỏ bọc hoàn hảo cho trái tim đã vỡ vụn bên trong.

Những nhân viên nữ nhìn cô chẳng thể rời mắt, chứ đừng nói tới đàn ông. Cô là mẫu người phụ nữ mà mọi đàn ông trên thế giới này phải ao ước, là hình mẫu lý tưởng của những cô gái.

Cô gõ cửa thật nhẹ. "Vào đi.", cánh cửa được mở ra. Cô liền cười rất tươi khi nhìn thấy ba mình đang ngồi bên bàn chủ tịch.

- Ba tìm con có chuyện gì sao? - Cô cười cợt, nói bằng giọng đùa giỡn rồi ngồi xuống chiếc ghế đặt đối diện bàn chủ tịch.

Thấy con gái tới, ông cũng tháo kính ra cầm trên tay, gạt hết những sổ sách công việc sang một bên bàn, nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc vô cùng.

- Ba muốn nói chuyện nghiêm túc với con. - Giọng ông quả quyết.

- Nếu là chuyện học thì con không muốn nghe! - Cô ngán ngẩm bĩu môi, đưa mắt nhìn chỗ khác như muốn lảng tránh câu chuyện.

- Không học cũng được. - Ông nhún nhún. Thấy ba nói vậy, cô liền nở nụ cười đắc chí, liếc mắt nhìn ông, tiếp tục nghe ngóng.

- Vậy ba muốn con tới công ty ba làm việc, đừng mãi rong chơi lêu lổng bên ngoài như vậy nữa.

Tường Vy giật mình, ngạc nhiên vô cùng. Tới việc học cô cũng từ chối, vậy mà giờ ông lại muốn cô tới làm việc trong công ty sao. Bất động sản ư, là cái quái gì thế?

Cô ngồi quay người lại, đối diện với ông, khuôn mặt cô găng trở nên nghiêm túc, trấn tĩnh hỏi lại cho chắc.

- Làm việc? Công ty ấy ạ? - Cô ngạc nhiên.

- Phải. - Ông gật đầu, giọng trầm xuống thể hiện sự nghiêm túc.

- Ba à! - Cô gầy nãy lên vì bất bình. - Con chẳng biết gì cả, làm việc gì chứ? - Cô nhõng nhẽo.

- Vậy mới phải học hỏi mọi người. Ta mong con sẽ suy nghĩ kĩ. - Ông đan tay vào với nhau, nhìn cô bằng ánh mắt hy vọng.

Cô bĩu môi, xị mặt xuống, mắt liếc nhìn ông. Ánh mắt này của ông, cô rất ít khi thấy, ắt hẳn ông đã mong đợi ở cô rất nhiều, và lại, cô cũng không nỡ để ba mình hy vọng về mình thật nhiều, để rồi lại thất vọng.

Cô nuốt nước bọt một cái rồi đứng dậy, vắn ra kẻ kiêu kỳ, bướng bỉnh.

- Con sẽ suy nghĩ.

Nghe câu nói đó phát ra từ chính miệng của Tường Vy, ông vui sướng, hạnh phúc vô cùng. Ông nở một cười rất tươi, điều này lại càng khiến cô phải thêm khó xử.

Vốn không thích học, làm việc, chỉ quen tới ngày ăn chơi lêu lổng bên ngoài, đâu dễ để cô chấp nhận ngồi yên một chỗ?

Dù gì cũng đã nói vậy, khác nào là đã gieo hy vọng cho ông. Tiện thể đây, cô quyết định đi lượn lờ một vòng trong công ty, biết đâu sẽ phải làm việc ở đây thật, làm quen sớm một chút cũng không sao.

Tình cờ đi qua một đám nhân viên nữ, cô đã nghe được một số chuyện... lẽ ra cô không nên biết thì hơn.

"Nghe nói con trai của tập đoàn W chết rồi, bị sát hại đêm hôm trước, hôm qua công an mới phát hiện ra."

"Thật sao? Không đùa chứ?!"

"Báo đăng vậy mà, giết hại dã man lắm, chắc!"

Tường Vy đứng lặng người, đôi mắt cô trở nên vô hồn, thất thần. Minh Huy... thật sự đã chết? Vào đêm hôm trước?

Cô suy nghĩ kĩ hơn, như muốn ghép nối những kí ức vào với nhau. Cô giật mình, đứng không vững nổi nữa, liền dựa vào tường, tay ôm lấy đầu.

Đừng nói rằng, người làm chuyện này là anh ấy. Không, không thể nào, anh ấy sẽ không làm vậy lần nữa đâu mà. Nhưng máu trên áo anh ấy hôm đó, lẽ nào lại là...

Chỉ cần nghĩ tới đây thôi, tim cô như muốn ngừng đập. Một cảm giác gì đó như đang bủa vây, bao quanh lấy cô.

Gáy cô lạnh toát, sợ hãi vô cùng. Phải mất một lúc bình tĩnh lại, cô mới quyết định đi tìm anh ta, nói chuyện cho ra nhẽ.

- Đây sao? - Erena tò mò nhìn xung quanh, công ty này quá rất lớn, chắc cũng thuộc loại có tiếng trong nước.

- Phải. - Victor nở một nụ cười bí hiểm rồi đi trước. Họ tới trước một cánh cửa rất to.

- Thưa anh chị, anh chị có hẹn với chủ tịch không ạ? - Cô thư kí ngó mắt lên hỏi han.

- Không có. - Anh dứt tay vào túi quần, thờ dãi nhìn cánh cửa, giọng điệu giả bộ bất lực.

- Vậy anh chị không thể vào đó được đâu ạ! Thành thật xin lỗi! - Cô thư kí cười trừ, cúi người 90 độ và xin lỗi.

Bỗng có một thứ gì đó được dí sát vào đầu cô, cô gái lo sợ ngẩng đầu dậy.

Càng sợ hãi hơn khi thấy Erena đang dí súng vào đầu mình, ánh mắt cô như dần mất, sẵn sàng bóp cò bất cứ lúc nào vậy.

- Cho bọn tôi vào, hoặc tôi có thể bắn nát sọ cô trước khi cô kịp gọi bảo vệ tới. - Erena trừng mắt giận dữ.

Cô gái sợ hãi cúi nép đầu xuống, im re không dám ho he gì thêm. Thấy vậy, cô cũng cất súng đi, mở cửa và cùng Victor bước vào trong.

Victor nhìn xuống Erena mà tức lười đầy vẻ hài lòng, cô quá hiểu điều anh muốn làm.

Ngay sau khi đó, cô thư kí liền vội vã bấm máy điện thoại rồi gọi cho ai đó, hành động vội vã, vẻ mặt nom nớp lo sợ.

Cô cùng với Victor bước vào trong, người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế ấy cũng ngẩng mặt lên. Cô bàng hoàng, mắt mở to đầy ngạc nhiên: "Ông Phúc Thạch?!"

Ông ta sững sờ, nhìn thấy cả Victor và Erena sau 6 năm trời, quả là điều ông không muốn.

"Erena, lẽ ra cô ta phải chết rồi chứ?!" Ông ta ngạc nhiên, gương mặt hiện lên đầy vẻ lo lắng.

Còn Victor, bao nhiêu kế hoạch ông lập nên để dụ hấn vào bẫy nhưng đều thất bại hết, Victor đã đứng từ khi hấn bỏ đi. Sẽ chẳng ai giết được hấn, dù cho có cố gắng thế nào, có tài giỏi tới đâu.

- Victor... mày... mày làm gì ở đây? - Ông lúng túng, lắp bắp không nói nên lời.

- Tôi hỏi cung ông. - Anh cười khinh một cái. Chống tay xuống dưới bàn, cúi mặt thấp xuống nói với ông bằng giọng tra hỏi, rất đáng sợ.

- Sao cứ cố gắng dụ tôi vào bẫy thế? Dù gì cũng có làm được đâu? - Anh cười mỉa mai.

- Mày... nên mày mới tới đây để trả thù sao? - Ông gằn giọng khi đối mặt với anh.

- Dĩ nhiên rồi. Ông biết Erena quan trọng với tôi, nên mới nhắm vào cô ấy. Còn tôi biết Tường Vy quan trọng với ông, nên mới nhắm vào con bé. - Anh thì thâm trước mặt ông rồi cười lớn.

Lão ta tức giận nắm chặt tay lại, đôi lúc lại nhìn sang người con gái đứng gần cửa. "Càng lớn cái gương mặt đó càng khiến ta nhớ tới ả ta, cái con đi này... sao có thể còn sống như vậy chứ?!"

- Cái con đi này sao có thể còn sống chứ?! - Ông quát lớn, Erena trừng mắt nhìn ông ta đầy vẻ khinh thường.

- Ông nghĩ cái kế hoạch trẻ con đó mà xử được người của tôi sao? Ông đùa tôi à? Mất tận 6 năm mà chỉ nghĩ được có vậy. - Victor cười khẩy ra vẻ khinh bỉ ông.

- Cấu kết với Marcus để thực hiện một kế hoạch áp ú trong 6 năm sao? Nực cười! - Anh cười lớn.

Cấu kết với Marcus sao? Kế hoạch của ông đâu có như vậy? Phúc Thạch suy nghĩ một lúc rồi cũng hiểu ra. "Thì ra mày gan to tới vậy."

- Mày mà dám động tới một sợi tóc của con gái tao, tao sẽ cho mày chết không toàn thây. - Lão tròn tròn mắt nhìn anh.

Nhưng để có thể làm cho tiểu thư của Venela tổn thương, đau đớn hết lần này đến lần khác thì Victor đâu có trực tiếp động tay, anh thích những hành động gián tiếp hơn.

Cô đi về phòng chủ tịch vì nghĩ ba mình sẽ biết anh ta ở đâu, nhưng thật may, cô đã vô tình gặp anh ngay tại đó, anh cũng đang rất vội vã, xem như trong phòng chủ tịch có chuyện.

Nhưng cô đã nhanh chóng can anh lại, quyết hỏi cho ra nhẽ.

- Anh đã làm thế sao? - Cô căng mặt lên nhìn anh, đôi mắt mở to đầy vẻ tò mò.

- Tiểu thư, giờ này không đùa được. - Alpha cố gắng né tránh câu hỏi của cô, đồng thời, cũng vì anh đang rất vội.

- Trả lời đi, anh thật sự đã giết anh ấy phải không? - Cô lớn tiếng.

- Nói lúc khác đi. - Nói rồi anh gạt nhẹ cô sang một bên, liền xông vào phòng chủ tịch.

Nhưng tất nhiên Tường Vy đây cũng sẽ không để yên cho Alpha cứ thế mà bỏ đi, liền chạy theo sau mà tiếp lời.

Nhưng cô và anh đều đứng sững lại, ngờ ngàng vô cùng, Victor và Erena thấy vậy cũng quay lại nhìn.

Thay vì bất ngờ, ngạc nhiên giống mọi người, Victor lại nở một nụ cười đầy bí hiểm.

Quả thật, đây là lần đầu tiên đông đủ thế này. Tường Vy thấy Victor, cũng không thể kiềm chế sự ngạc nhiên, bất ngờ của mình.

- Victor? - Cô tiểu thư cất giọng với vẻ ngờ ngác.

Còn Alpha, chưa bao giờ anh có được cảm giác này, nó mới lạ và cũng rất khó chịu, day dứt.

Anh đã được gặp lại người con gái ấy rồi, sau 6 năm trời xa cách. Hai bàn tay của anh bỗng nắm chặt lại, những suy nghĩ của anh, cảm xúc hiện giờ của anh như đang được dồn xuống đó hết, không thể thoát lời nào ra ngoài.

Cô gái cũng nhìn anh mà day dứt không nguôi, trong lòng lại cảm thấy thương xót, khó chịu...

- Alpha..?

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thầm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Người của quá khứ

Victor, anh làm gì ở đây? Anh quen ba tôi sao? - Tường Vy ngạc nhiên vô cùng, giương đôi mắt to tròn nhìn anh.

Victor cười đắc chí, chỉ nở một nụ cười đầy hiểm ác đó mà chẳng giải thích gì với cô.

Tay Alpha nắm chặt lại, tim anh đập rất nhanh, không thể kiềm lòng khi người con gái ấy đang đứng đó.

Suốt 6 năm qua, anh đã cố quên cô, anh đã làm được rồi, nhưng sao giờ đây cô lại trở về, rồi khiến anh phải bối rối thế này.

Ông Phúc Thạch vô cùng lo lắng, nhìn cô con gái bằng ánh mắt lo âu. Ông biết rõ tính của Victor, chắc chắn anh sẽ nói ra những điều không hay. Và không may, ông đã đúng.

- Lần đầu tiên thấy đông đủ thế này. - Anh cười hả hê, đưa mắt nhìn cô tiểu thư ngây ngô.

- Tiểu thư, em có biết ba em là người thế nào không? - Anh nhếch mép hỏi cô.

Tường Vy ngờ ngác, không rõ anh ta hỏi vậy là có ý gì, liền chau mày hỏi lại.

- Anh hỏi vậy là sao?

Alpha nắm chặt tay hơn nữa, những đường gân nổi đầy trên tay trông rất đáng sợ.

- Ông ta... - Victor nói rồi quay lại chỉ thẳng tay vào mặt ông. - ...là một tên gi...

Bỗng Alpha quay sang nắm lấy cổ tay của cô rồi kéo cô ra ngoài. Tường Vy không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bị anh kéo đi như một đứa trẻ con như vậy, chỉ biết ngờ ngác đi theo.

- ...giết người. - Victor nói hết câu, nhưng Alpha đã nhanh hơn anh rồi, Tường Vy rốt cuộc vẫn chẳng thể biết chuyện gì đang xảy ra quanh cô, rằng ba cô thật sự là người như thế nào.

Anh kéo cô ra hành lang của công ty, cô bỗng đứng lại rồi giật mạnh tay anh ra, chau mày tức giận.

- Anh nghĩ anh đang làm gì thế? - Cô bức tức, giọng điệu câu gắt.

Anh không nói gì mà chỉ quay người lại, đứng nhìn cô.

- Đừng có dính líu tới tôi nữa được không? - Cô lớn giọng.

- Tôi đang cố quên anh đấy! - Cô vẫn cứ nói như quát tháo vào mặt anh, nhưng có thể dễ dàng nhận ra được nỗi buồn trong cô.

Anh vẫn đứng đó, lắng nghe cô từng chút một.

- Tiểu thư đừng dính líu tới Victor là được. - Anh nói nhẹ nhàng với cô.

- Tôi làm gì dừng quan tâm nữa, tôi chơi với ai cũng dừng quan tâm. Từ trước giờ tôi làm mọi chuyện chỉ để anh chú ý, nhưng anh có để ý tôi tôi chút nào không?! - Cô lớn tiếng, như đang trách móc anh.

- Có. - Anh trả lời nhẹ nhàng khiến cô giật mình.

- Tôi có để ý mà. - Ánh mắt anh nhìn cô, nhẹ nhàng, ấm áp, khiến tim cô đập thình thịch, nhanh hơn bao giờ hết.

"Trời ơi, gì đây, làm mình như xuống địa ngục, rồi lại cho mình lên mây, rốt cuộc muốn gì chứ?!"

Victor chống hai tay lên bàn chủ tịch, cúi thấp đầu xuống, nhìn ông ta bằng ánh mắt răn đe, cảnh cáo.

- Thật ra nếu nói để cô bé nghe thấy thì không có gì hay, tôi muốn cô bé tận mắt nhìn thấy hơn. - Anh nói bằng giọng mỉa mai với ông.

- Để xem mày có sống được tới lúc làm được việc đó không đã! - Ông đập bàn tức giận, lập tức rút ra một khẩu súng, ông lên đạn rồi chìa thẳng vào đầu Victor.

Anh không hề lo sợ một chút gì, thậm chí còn hé miệng cười khẩy một cái đầy vẻ khiêu khích ông.

- Tôi nghĩ là cô tiểu thư của chúng ta vẫn ở ngay ngoài kia thôi, nếu cô tiểu thư ấy quay lại đây khi nghe thấy tiếng súng nổ thì sẽ thế nào nhỉ, người cầm súng ở đây thì cũng chỉ có một mà thôi. - Victor cười khẩy một cái rồi quay đi, vẫn rất thản nhiên, vô tư, rồi đưa Erena ra ngoài cùng, anh đã nói thầm gì vào tai cô rồi cười, rất bí hiểm, mặc cho Phúc Thạch như muốn tức điên lên.

Ra tới hành lang, họ đã gặp nhau, một lần nữa. Tường Vy ngạc nhiên quay lại nhìn hai người họ.

- Nếu đã đông đủ thế này, sao không đi cà phê một bữa nhỉ? - Anh cười khinh.

- Được! - Tường Vy vô tư trả lời.

Tất nhiên, Erena sẽ không để Victor đi một mình với cô gái xa lạ ở nơi đây, cũng như Alpha sẽ không để cô tiểu thư đi một mình.

Cả bốn người họ ngồi cùng một bàn, gọi ra những tách cà phê, những cốc sinh tố hoa quả nhưng không khí vẫn trầm mặc đến đáng sợ.

Victor khuấy cốc cà phê, rồi dờ giọng điệu vô tư, hồn nhiên.

- Chà, làm quen cái nhỉ?

- Được chứ! - Tường Vy vô tư đáp lại.

- Tôi là Tường Vy. - Cô thẳng thắn nói.

- Erena. - Erena đáp lại nhẹ nhàng, nở một nụ cười thân thiện với cô tiểu thư.

Vy đưa mắt nhìn Alpha, sao bỗng dưng khuôn mặt anh lại thành ra thế này. Thường thì vô cảm đã đủ đáng sợ rồi, nhưng giờ đây là giống như đang chuẩn bị giết người vậy.

- 3 người quen nhau từ trước sao? - Tường Vy tò mò hỏi anh ta.

- Phải. Chúng tôi là bạn cũ. - Victor cười.

- Vậy sao? - Cô tiểu thư ngạc nhiên vô cùng.

- Tôi cứ tưởng chị đây là bạn gái anh. - Tường Vy cười trừ.

Erena ngạc nhiên, nhưng trong lòng lại thầm vui sướng.

- Tôi không có bạn gái. - Victor cười đáp trả lại câu nói của cô.

Anh phải nói vậy để kích đều Alpha, một khi anh ta cáu giận đến mức không còn làm chủ được bản thân mình thì chuyện làm bậy trước mặt cô tiểu thư kia là rất dễ dàng.

Và cũng vì anh biết rằng Alpha đã nhìn Erena rất lâu rồi mới quay sang nhìn cô tiểu thư bé bỏng ấy.

Erena chột dạ, không thể nói gì thêm. Cô lặng im, nhìn sang phía đối diện, cô đã thấy được ánh mắt của Alpha khi nhìn cô tiểu thư đó, nhẹ nhàng, ấm áp, ánh mắt này rất quen...

- Tôi vào nhà vệ sinh một chút, xin phép. - Erena đứng dậy, cười trừ.

- Tôi đi cùng chị. - Tường Vy xách túi đi theo.

2 cô gái đã đi rồi, còn lại 2 người đàn ông này, khiến không khí trở nên ám ảnh hơn bao giờ hết. Alpha luôn nhìn anh bằng ánh mắt căm thù, còn anh luôn tỏ vẻ vô tư, thản nhiên.

- Bao giờ thì mày buông tha cô ấy? - Alpha gằn giọng.

- Tao chỉ đang theo đuổi cô ấy vì tao thích thôi mà. Cầm sao? - Victor cười, anh vẫn đang ra sức kích động Alpha.

- Mày có Erena rồi mà. Mày đã làm gì cô ấy? - Anh ta cau mày khó chịu.

- 6 năm qua cô ấy ở với tao, mày nghĩ tao đã làm gì? - Anh cười khinh một cái đều đặn.

Alpha như không thể nào chịu được thêm, anh nắm chặt tay đầy giận dữ rồi đứng dậy bỏ đi.

Tường Vy đứng trước gương và tô lại son, thấy Erena đang rửa tay bên cạnh, liền hỏi nhỏ.

- Tôi hỏi một chút được không?

- Ừ. - Erena quay sang nhìn cô.

- Alpha... có phải người xấu không? - Cô giương đôi mắt to tròn nhìn cô ấy, tò mò, chờ mong câu trả lời.

- Không. - Cô trả lời nhẹ nhàng. Cô chợt nhớ lại ánh mắt lúc nãy của anh dành cho Tường Vy. "Em biết ánh mắt anh nhìn em khi yêu em, nên em biết giờ đây ánh mắt anh nhìn cô ấy là thế nào."

- Tôi chỉ biết rằng, Alpha, anh ấy là người cô có thể hoàn toàn tin tưởng. - Erena cười nhẹ nhàng rồi xin phép ra ngoài trước.

Vừa bước ra ngoài, Erena đã thấy Alpha đứng chờ ngay cạnh cửa của nhà vệ sinh nữ, cô đã rất ngạc nhiên và hơi cúi mặt xuống, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Đúng lúc đó, Tường Vy cũng từ bên trong bước ra ngoài.

- Alpha, anh cũng muốn đi vệ sinh sao? - Tường Vy đầy ngạc nhiên giương mắt lên nhìn anh.

- Tiểu thư hãy ra ngoài kia trước đi. - Anh nhẹ giọng nói với cô, nhưng ánh mắt lại cứ hướng về Erena.

Tường Vy không nói gì, nhưng cô cũng đã thấy ánh mắt anh dành cho cô gái kia, điều đó khiến cô ghen tị.

Một lúc sau Erena và Alpha ra đứng trong một góc khuất, hai người đứng cạnh nhau, tựa lưng vào tường, có lẽ là vì Erena không muốn đối mặt với anh.

Alpha hít một hơi thật sâu rồi cất giọng nhẹ nhàng mà hỏi cô.

- Em sống có tốt không? Hân có làm gì em không? - Cái giọng ôn nhu và ân cần ấy của anh cất lên khiến cô nhói lòng, đã 6 năm rồi cô mới lại được nghe thấy nó.

- Anh ấy rất tốt với em... bọn em sống rất tốt. - Erena thò thè đáp lại đầy ngại ngùng.

Alpha quay sang nhìn xuống cô, những "dấu vết yêu" còn vương lại trên cổ cô từ sáng nay vẫn còn rất rõ, anh nhìn thấy nhưng lại quay đi.

- Tại sao em lại ở đây? Đáng lẽ bây giờ Marcus đã phải đưa em đi rồi chứ? - Alpha hơi ngạc nhiên liền gặng hỏi cô.

- Anh biết chuyện này ư? - Erena bất ngờ, quay mặt sang nhìn anh.

- Anh là người đã bảo Marcus làm vậy mà. - Anh đáp trả với vẻ mặt không hiểu gì.

- Anh đứng sau chuyện này ư?! Marcus đã cố đưa em vào đường dây mại dâm của hắn! - Erena tức giận lớn tiếng, cô cau mày lại nhìn anh với vẻ bất bình.

- Không, đó không phải kế hoạch của anh. Anh đã chuyển tiền và nói hắn hãy đưa em tới một nơi an toàn, để em có thể sống còn ông chủ thì nghĩ em đã chết. - Alpha bao biện.

- Phải rồi, và hắn trở mặt với anh. - Mặt Erena tối sầm lại, nghĩ lại chuyện đó khiến cô cảm thấy bức bối.

- Và đó cũng là lý do mà Victor phải cứu em ra. - Alpha thờ dãi.

- Em đã rất ngạc nhiên khi thấy Phúc Thạch dành ra tận 6 năm để nghĩ ra kế hoạch mà nó lại quá dễ dàng đối với Unknown như vậy, ra là anh đã nhúng

tay vào... - Erena nói nhỏ.

Tường như Tường Vy đã về chỗ ngồi từ lúc nãy nhưng cô vì tò mò nên đã lên nghe họ nói chuyện. Điều mà cô vừa nghe thấy là sao...? Bà cô dành 6 năm để làm gì cơ?

Alpha im lặng không nói thêm một lời nào.

- Sao anh lại liều như vậy?! Nhờ ông ta phát hiện ra thì sao chứ? - Erena lớn giọng hỏi anh, điều Alpha làm quá đại dốt.

- Nhờ ông ta biết anh đã bẻ lệch kế hoạch thì sao? - Erena run người, cô lo cho anh.

- Ông chủ đã biết rồi, vì em đã xuất hiện ngay trước mặt ông. - Alpha vẫn giữ cái giọng điềm tĩnh ấy mà nói với cô.

- ...Sao anh lại... liều như vậy hà...? - Cô ấp úng, thật khó nói ra.

- Vì anh lo cho em mà.

Cái câu nói ấy được thốt ra từ chính miệng của Alpha khiến cả Erena và Tường Vy đều bất ngờ. Erena không thể ngờ rằng sau những điều mà cô đã làm với anh trong quá khứ, anh lại có thể không để tâm và vẫn quan tâm lo lắng cho cô đến vậy.

Tường Vy thì như chết lặng, Alpha chưa từng nói những câu như vậy, hay kể cả giọng điệu của anh cũng chưa từng ôn nhu như vậy đối với cô.

Mối quan hệ của họ... rốt cuộc là sao? Nghĩ tới điều này, lòng cô lại đau nhói, không thể chịu được nữa mà liền chạy về chỗ.

Victor thấy mỗi Tường Vy trở về nên cũng cảm thấy hơi hụt hẫng, gương mặt của cô cũng đượm buồn nên anh liền hỏi ngay.

- Có chuyện gì vậy? - Anh hỏi bằng giọng tò mò.

Tường Vy không trả lời câu hỏi của anh ngay mà ngồi xuống ghế, kê khuỷu tay xuống bàn, tay mân mê khăn trải bàn đầy suy ngẫm.

- Họ là người yêu cũ của nhau sao...? - Cô cất giọng thỏ thẻ, mặt xị xuống.

- Sao? - Victor chau mày, ánh mắt trở nên sắc bén.

- Không có gì... - Cô ỉu xuống.

Nhìn biểu cảm của cô tiểu thư như vậy thì anh cũng biết họ đã nói chuyện với nhau hay đã làm gì đó, bề ngoài trông có vẻ anh không bận tâm, nhưng thật sự anh đang thấy rất khó chịu.

- Anh cũng biết là em có tình cảm với Victor từ lâu rồi, nhưng anh không nghĩ là nó lại sâu đậm tới mức dù em có gặp bao nhiêu nguy hiểm hay tổn thương, thì cũng không chịu rời xa hắn ta. - Alpha thờ dài.

Erena mỉm cười đầy chua xót.

- Em yêu anh ấy. Em rất yêu anh ấy, dù em biết anh ấy có khi còn chẳng có tình cảm với em, nhưng em vẫn muốn ở bên anh ấy thật lâu... - Cô lấp bắp, nói với giọng nghẹn ngào.

- Thế có ngu ngốc quá không? - Cô giương đôi mắt màu xanh dương lên nhìn anh.

Alpha thờ dài rồi đặt tay lên xoa đầu cô.

- Không, anh tôn trọng quyết định của em. Nhưng anh muốn em tự biết điểm dừng, khi nào em đau quá, thì hãy dừng lại. - Anh nói với giọng dịu dàng hết mực.

- Cảm ơn anh... - Cô nhẹ nhàng cất tiếng.

- À mà em bảo này, nếu anh thật sự thương con bé thì đừng làm con bé tổn thương nhé. - Cô quay sang nhìn anh và nhún nhu.

Alpha ngạc nhiên vô cùng, anh cũng quay sang nhìn cô.

- Người trong cuộc có thể không nhìn ra, nhưng người ngoài cuộc thì rất dễ nhận thấy đấy. - Cô mỉm cười với anh rồi bước ra ngoài.

Alpha cũng vì lời cô nói mà trầm tư suy nghĩ.

Chương 76: Hiểu nhầm

Buổi cà phê ngày hôm đó kết thúc ngay khi Alpha và Erena trở về chỗ ngồi. Bầu không khí giữa họ trở nên căng thẳng, không ai thêm nói một lời nào nữa.

Sau lúc đó, Victor đã dẫn Erena đi mua một chiếc điện thoại bởi chiếc cũ của cô đã bị mất khi vướng vào cuộc lộn xộn xảy ra mấy ngày trước.

Ngoài ra anh còn mua cho cô một sim quốc tế để có thể gọi điện với nhau khi cô về nước.

Suốt quãng đường họ đi loay quanh đây đó bằng chiếc taxi thì Victor không hề đề cập hay hỏi han cô về chuyện đã nói với Alpha tại quán cà phê, có lẽ anh không muốn người ngoài nghe được những chuyện đó, hay chỉ đơn giản là anh muốn cô tận hưởng chuyến đi ấy một cách trọn vẹn.

Về tới khách sạn, Erena ngồi phịch ngay xuống ghế với dáng vẻ đầy mệt mỏi, nhưng tâm trạng thì lại vô cùng dễ chịu, thoải mái, vì cuối cùng thì cô cũng đã gặp lại được người đó.

Victor đứng rửa mặt ở trong nhà tắm, anh nhìn vào gương, ngắm nghía gương mặt của mình một lúc rồi cất giọng hỏi vọng ra ngoài.

- Alpha đã nói gì với em? - Anh hỏi với điệu bộ lạnh lùng.

Nghe Victor hỏi vậy cô mới sực nhớ ra, cô đã định kể với anh nhưng rồi lại quên mất.

- À! Kế hoạch của Phúc Thạch thực chất không hề đơn giản, cái hôm trước là của Alpha. - Erena thốt lên đầy kể lể.

Victor chưa hiểu rõ ý lắm, liền nheo mày lại.

- Anh ấy đã liều mạng để bẻ cong cái kế hoạch của lão, chỉ để bảo vệ em. - Giọng cô nhỏ dần, anh có thể cảm thấy chút áy náy trong lời nói của cô.

Nghe Erena nói vậy, Victor không thấy thoải mái, tay xoa xoa bọt cạo râu lên rồi cạo, nhưng tay lại cứng đờ lại không mấy uyển chuyển.

- Em lo không biết lão ta sẽ làm gì anh ấy nữa... lão cũng biết chuyện rồi... - Giọng cô lấp bắp đầy vẻ lo âu.

Victor cạo râu xong liền vớt mạnh dao cạo xuống bồn rửa mặt, tay mở vòi nước rồi rửa mặt thật sạch sẽ. Anh ngàng mặt dậy, hai mày chau lại, mở miệng nói với giọng khịch bác.

- Hắn ta lo cho em nhiều quá nhỉ? - Victor nói với ngữ điệu không mấy thoải mái.

- Em cũng thấy vậy... nên em đang định cảm ơn anh ấy. - Cô cất giọng.

Victor bước ra ngoài, trên tay cầm chiếc khăn mặt mà lau đi những giọt nước đang đọng lại trên mặt, nhưng vẫn không quên giữ lại cái ngữ điệu khó chịu ấy.

- Vậy thì làm gì đó mà cảm ơn hắn đi chứ. - Victor hậm hực.

Vừa bước ra ngoài phòng tắm anh đã vô cùng ngạc nhiên khi thấy Erena đã thay sang một bộ váy bó sát người màu đỏ rượu, chiếc váy hai dây ngắn ngang đùi ấy mang lại cho cô vẻ quyến rũ vô cùng, tấm lưng trắng muốt của cô được lộ ra, mái tóc màu nâu vàng được cô búi gọn lên, để lộ ra vài lọn tóc bên mai.

Mùi nước hoa dịu nhẹ được cô tra lên người, Victor mở to mắt nhìn cô chăm chăm, vẻ đẹp ấy của cô lại hớp hồn anh, mùi hương của cô hòa lẫn với mùi nước hoa mà phả nhẹ vào mũi anh, Victor cứng đờ người lại, mọi cử động đều như bị khóa lại.

- Em đã mời anh ấy đi ăn trưa, một phần để cảm ơn anh ấy. Anh có muốn đi cùng không? - Cô khoác chiếc túi đeo lên tay rồi hỏi nhẹ anh.

Victor nắm chặt tay lại, ánh mắt nhìn cô cũng không còn âu yếm như vài giây trước, ra là trước khi về họ còn đã hẹn nhau đi ăn trưa.

- Tôi không đói. - Anh trả lời một cách lạnh nhạt rồi đi lướt qua người cô rồi ngồi xuống giường, hai tay chống ra sau.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng rồi bước nhẹ đến trước mặt anh, cúi xuống vòng tay ôm nhẹ lấy anh, thì thầm nhẹ nhàng vào tai.

- Em sẽ về sớm mà. - Nói rồi cô bước ra ngoài.

Trong lòng Victor lúc này thật sự rất khó chịu, anh cũng không rõ bản thân mình làm sao, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy nó một cách rõ rệt đến vậy.

Tường Vy cùng với Alpha trở về căn biệt thự của chủ tịch Venela, cô tự nhốt mình trong phòng riêng và suy nghĩ.

Trong cô bây giờ mọi thứ như đảo lộn hết lên, cô không biết anh có phải người đã giết Minh Huy hay không, cô chưa hề có dịp để có thể hỏi anh.

Nếu như lúc này cô có thể hỏi thì cô cũng không dám, vì cô bị mối quan hệ vô hình của anh và Erena làm cho đau lòng.

Mọi thứ cứ thế mà ập đến cùng một lúc khiến lồng ngực của cô khó chịu.

Tường Vy quyết định rời phòng và bước xuống phòng bếp, cô mở tủ lạnh và lấy ra một chai sữa gạo, mùi đồ ăn thơm phức mà bác Lâm đang nấu để chuẩn bị cho bữa trưa cũng không làm cô xao nhãng.

Anh đã dọn về nhà rồi, cô cảm thấy trống trải, mắt cứ nhìn mãi vào căn phòng ấy mãi không thôi.

Bất chợt cô thực hiện một hành động vô thức, rút điện thoại ra và gọi điện hỏi anh.

Đầu dây bên kia bắt máy.

- Anh có thể đến nhà tôi không? - Cô hỏi với giọng buồn rầu.

- Tôi đang bận thưa tiểu thư. - Anh thì thầm vào điện thoại.

"Anh chị muốn gọi gì ạ?" Giọng một nam thanh niên cất lên từ đầu dây bên kia, Tường Vy nghe thấy vậy liền nhăn mặt, "Nhà hàng à? Anh chị sao?!"

Alpha dập máy ngay sau đó, Tường Vy chau mày đầy tức tối.

Cô không biết anh đang ở đâu, nhưng cái linh cảm của cô cho thấy có chuyện chẳng hay ho gì sắp xảy ra.

Tường Vy nhanh chóng chạy lên tầng thay một chiếc váy cúp ngực màu be, ngắn xòe. Cô đi một đôi guốc chừng 5cm, nếu đi taxi thì rất khó để tìm thấy anh.

Erena gọi món rồi mới tới Alpha, trong lúc chờ đồ ăn thì hai người ngồi trò chuyện với nhau.

- Bữa này để em mời anh. - Cô mỉm cười nhẹ nhàng.

- Thôi, để anh, mấy khi có dịp chứ. - Anh bật cười khi nghe cô nói vậy.

- Thôi nào, anh đừng như thế, phải cho em cảm ơn anh chứ! - Cô bĩu môi nói với anh.

Nhìn Erena thế này, Alpha lại cảm thấy nhẹ lòng, bấy lâu nay anh cứ lo cô sống không tốt, nhưng giờ thấy cô cười thoải mái, thậm chí còn nũng nịu với anh như trước kia khiến anh cũng nhẹ lòng dần.

Bất chợt một cuộc gọi nữa lại được gọi đến máy của Alpha, anh đưa mắt nhìn xuống nhưng rồi lại tắt máy ngay sau đó.

- Là con bé à? Sao anh không nghe máy đi? - Erena ngạc nhiên vô cùng.

Alpha thờ dãi ngao ngán, lại một cuộc gọi nữa đến, anh nhìn xuống màn hình điện thoại rồi cũng bắt máy.

- Có chuyện gì sao tiểu thư?

- A, tôi định nhờ anh mua cho tôi vài hộp bánh bông lan của cửa hàng ở phố Y rồi mang sang đây. - Tường Vy đứng lại trên vỉa hè mà nói với anh.

- Vậy thôi sao? Xử lý xong công chuyện tôi sẽ đi. - Anh chau mày.

- Tôi cũng định hỏi anh đang ở đâu để xem có tiện đường không, nếu không tiện đường mua thì để tôi bảo bác Lâm đi. - Cô nhanh nhẩu nói.

- Tôi đang ở phố X, nên cũng tiện thôi.

- Vậy à? Thế thì tuyệt, cảm ơn trước nhé! - Cô thốt lên rồi tắt máy, trên môi nở một nụ cười tinh nghịch, vậy ra anh đang ở phố X, cô chỉ cần tìm hết mấy cái nhà hàng ở đó là được.

Đồ ăn được mang ra, rượu cũng đã rót, họ nâng ly cùng với nhau để mừng cho cuộc hội ngộ này.

Bên ngoài trời đang tối sầm lại, một cơn mưa to đang chuẩn bị ập tới, nhưng bên trong nhà hàng thì không khí vẫn thật lãng mạn.

- Em có nói với Victor địa chỉ này không? - Alpha ngược mắt lên nhìn cô, tay đang cầm dao cắt miếng bít tết.

- Lúc đi em quên không nói, nhưng cũng đã nhắn tin địa chỉ cho anh ấy rồi. Em luôn phải làm vậy, nếu không có chuyện xảy ra thì lại phiền Victor lắm. - Cô mỉm cười nhẹ nhàng.

- Chuyện sáng nay em nói với anh.. - Alpha ngập ngừng.

- Hừm? - Cô háng giọng đầy vẻ tò mò.

- Thật sự dễ thấy đến vậy sao? - Anh chau mày hỏi cô.

- Ừ... Ừm - Cô gật nhẹ đầu.

Sắc mặt trên gương mặt anh thay đổi, nó bỗng trĩu xuống.

- Anh không muốn cái thứ tình cảm này tồn tại. - Alpha cắn chặt môi lại đầy khó khăn.

- Chỉ vì nó là con của Phúc Thạch à? - Cô hỏi lại anh.

Câu hỏi của cô khiến anh ngạc nhiên, đúng vậy, đó chính là lí do lớn nhất.

- Nếu chỉ có vậy thì cũng không đáng để anh vứt bỏ chính tình cảm của mình mà. - Cô giương đôi mắt long lanh nhìn anh, cố gắng an ủi.

Alpha đầy trầm tư, điều này thật sự khó khăn.

- Còn thân phận của anh, thật sự không xứng. - Anh thờ hất.

- Nếu ai đó thật sự yêu anh thì nhất định sẽ chấp nhận thân phận của anh.

Nghe câu nói đó của cô mà anh như bùng tình trong lòng, có lẽ là cô nói đúng, điều đó lại càng làm anh thêm mong lung. Tường Vy biết anh là người thế nào, nhưng vẫn cứ tiếp tục theo đuổi anh như thế, cô đã rất yêu anh rồi hay sao?

Sau khi bắt taxi đến phố X, Tường Vy đã đi bộ khắp khu phố để tìm các nhà hàng, trước mắt cô là nhà hàng Luis, đây là cái thứ 8 trong phố này rồi.

Cô đi ngang qua cửa kính của nhà hàng, khẽ đưa mắt nhìn vào trong như tìm kiếm, bất chợt hai mắt mở to ra.

Bóng lưng quen thuộc ấy... cô có thể nhận ra nó, nhưng đúng như cô nghĩ, trước mặt anh còn có một người nữa.

Cô cố gắng nheo nhắm mắt lại để có thể nhìn cho rõ hơn, và gương mặt kiều diễm ấy đã lộ ra phía sau bóng lưng anh, là Erena, cô thật xinh đẹp.

Họ cười nói vui vẻ, cụng ly với nhau và nhâm nhi cốc rượu, ăn những món ăn ngon ở trong một không gian lãng mạn, trái ngược với cô đang đứng ngoài trời gió bão.

Tường Vy tròn mắt đứng nhìn họ như vậy, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Bất chợt anh nhòm người dậy, một tay vói ra đặt trên má Erena. Tường Vy tròn tròn mắt, cứng đờ người, lặng im nhìn mọi thứ như sụp đổ ngay trước mắt cô.

Là anh... đang hôn cô ấy hay sao...?

Tường Vy như chết lặng, lồng ngực cô như thắt lại, cảm giác thở cũng khó khăn. Trời bắt đầu đổ cơn mưa, tí tách từng hạt, rồi bắt đầu đổ ập xuống đầu cô.

Những giọt mưa cũng giống như những giọt nước mắt của cô, lúc đầu nhẹ nhàng từng hạt rơi xuống, sau đó lại ướt nhẹp cả gương mặt nhỏ nhắn.

Bất chợt một bóng người chạy đến chỗ cô, những hạt mưa không còn chạm được vào cô nữa. Tường Vy bất ngờ nên quay mặt sang mà nhìn.

Người đàn ông ấy cao ráo, bận trên người một chiếc áo sơ mi màu xanh than, tay choàng chiếc áo vest đen rồi giơ lên trên đầu, một tay che ngang sang đầu cô

- Chuyện gì vậy?! - Victor ngạc nhiên hỏi cô.

Tường Vy không nói gì, chỉ lẳng lặng ngược mắt lên nhìn anh, đôi mắt ầng ậng nước, đỏ hoe.

Victor nhủ mảy, quay mặt nhìn vào bên trong nhà hàng, hai người đó như bám dính lấy nhau, Alpha nhòm người dậy, một tay đặt lên má Erena.

Cảnh tượng này thật sự rất dễ làm cho người khác hiểu nhầm.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thầm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Hiểu nhầm nối tiếp

Đôi mắt cô đỏ hoe, ngược lên nhìn anh, Victor cũng vô tình đồng cảm với cô khi chứng kiến tận mắt cảnh tượng ấy.

- Chúng ta có thể... đi uống chút gì đó không...? - Giọng cô run run, nói không rõ một vài chữ nhưng anh cũng hiểu được ý cô.

- Đ... Được. - Anh gạt đầu, một tay bám lên vai cô, trùm áo xuống đầu cô cho đỡ ướt, nhẹ nhàng đưa cô đi.

Ở trong nhà hàng, khung cảnh thật lãng mạn và ấm cúng, trái ngược với cảnh mưa gió bão bùng ở ngoài kia. Alpha ngồi xuống, nghiêng nhẹ đầu sang một bên, chau mày nhìn người con gái ngồi đối diện mà hơi nhẹ nhàng.

- Được chưa? - Giọng anh cất lên thật ấm áp.

Erena chớp chớp hai mắt, tay đặt nhẹ lên má cảm nhận.

- Em nghĩ là được rồi, chắc là lòng mi rụng. - Cô gạt nhẹ đầu nhìn thẳng vào anh.

Anh nâng ly rượu lên, lắc nhẹ rồi nhấp một ngụm.

- Vậy em vẫn chưa nói cho hấn ta biết tình cảm của em sao? - Alpha hỏi nhỏ.

- Ừm... vì em không biết phải nói thế nào, nên bắt đầu từ đâu nữa... - Erena hai tay chạm vào đế ly rượu, môi bặm lại đầy bối rối.

- Cứ nói ra những gì em nghĩ thôi, giữ trong lòng chẳng phải rất khó cho em sao? - Anh chau mày.

Erena chuyển động từng ngón tay, cứ khẽ gõ chúng vào ly rượu vang.

- Chẳng phải anh cũng vậy sao? Đó là điểm duy nhất chúng ta giống nhau đấy. - Cô ngược mắt lên nhìn anh, đôi mắt nặng trĩu bởi nỗi lòng chất chứa.

Alpha thờ dãi, khẽ nâng ly rượu lên mà làm thêm một ngụm.

- Nhưng dù gì đi nữa thì anh mong em có điểm dừng. Dừng mù quáng quá là được. - Anh nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, ấm áp, điều đó lại khiến Erena thêm áy náy.

- Alpha này... - Cô cất tiếng thò thè.

- Hửm? - Anh háng giọng, ánh mắt đầy sự chờ đợi đang hướng thẳng về cô.

- Có điều này em muốn hỏi anh từ lâu rồi... - Cô ngập ngừng, tay vẫn gõ nhẹ vào ly.

- Sau tất cả những gì em đã làm... nó khiến anh tổn thương... tại sao anh vẫn tốt với em như vậy...? - Cô thốt ra những lời đầy khó khăn, đồng thời ngược đôi mắt long lanh lên nhìn anh.

Nhìn ánh mắt ấy của cô, trong lòng anh lại cảm thấy khó xử.

- Vì... em giống như em gái của anh mà. - Anh trả lời rồi nở một nụ cười hết sức nhẹ nhàng.

Nụ cười của anh đã giúp cô cảm thấy vui bớt đi phần nào sự áy náy trong lòng cô bấy lâu nay.

Người cô gái ấy ướt nhẹp từ trên xuống, đứng dưới mái hiên một tòa nhà lớn, ngoài trời vẫn mưa tầm tã không ngớt.

Bất chợt cô hắt xì một vài cái, mũi cũng đỏ lên, Victor liếc mắt xuống giờ giọng ân cần.

- Em cảm lạnh rồi, để tôi đưa em về. - Anh định bước ra ngoài để vẫy gọi xe taxi.

Bất chợt bàn tay nhỏ nhắn của cô nắm lấy tay áo sơ mi đang được anh xắn lên đến khuỷu tay.

Victor ngạc nhiên dừng chân lại, ngoái đầu nhìn cô.

- Tôi có thể đến nhà anh không...? - Cô ngược đôi mắt đen láy, to tròn, long lanh bởi nước lên nhìn anh.

- Em... có chắc về những gì mình đang nói không? - Anh nhăn mặt hỏi lại.

- Chẳng phải anh luôn tốt với tôi sao...?

Victor đầy ngạc nhiên, cô gái này... thật sự ngây thơ đến mức này sao?

- Em tin tôi sao? - Anh chau mày.

- Không tin anh thì ai... tôi biết phải tin ai bây giờ...? - Giọng cô run lên, nước mắt như lại một lần nữa trào dâng ra khỏi hốc mắt cô.

- Nhưng tôi ở khách sạn. - Victor tiếp tục nói với cô.

- Đầu cũng được mà... tôi không muốn về nhà... - Cô bám chặt lấy cánh tay anh như cầu xin, ánh mắt cô long lanh ngược lên nhìn anh.

Không rõ vì sao mà trong lòng anh lại chợt cảm nhận được một thứ cảm giác.. sao anh lại cảm thấy người con gái này thân thuộc đến thế?

Anh đã nghe rõ ý muốn của cô bé, cô muốn tới phòng khách sạn của anh, nhưng trong đầu anh lại không hề có một ý định gì lóe lên, tại sao anh lại không hề muốn làm cô tổn thương nữa... Tại sao?

Anh đưa cô gái người ướt nhẹp lên phòng khách sạn của mình, để cô ngồi ngoài phòng khách, anh đưa cô chiếc khăn tắm để cô có thể lau qua người.

- Để tôi lấy đồ cho em mặc tạm, em sẽ bị cảm lạnh đấy. - Victor nói rồi quay vào phòng ngủ.

Chiếc vali quần áo của Erena vẫn đang nằm dưới đất, Victor có thể lấy đồ của Erena cho Tường Vy mặc nhưng anh lại không muốn làm vậy, anh không muốn bất kì người con gái nào khác ngoài Erena được phép mặc chúng.

Victor lấy từ trong tủ một chiếc áo phông, cùng với một chiếc quần đùi đã hơi chật so với anh.

Anh đưa cho chúng cho cô, Tường Vy nhận lấy rồi chập chững bước vào phòng tắm để thay đồ.

Một lúc sau cô bước ra phòng khách với bộ quần áo của anh trên người, nó rộng thùng thình so với cô, may thay là quần có dây buộc nên cũng đỡ được phần nào, có còn hơn không.

Cô gái trẻ ngồi khom chân trên ghế sofa ngoài phòng khách, hai tay ôm vòng lấy hai đầu gối, cầm tựa xuống đầy vẻ buồn rầu, mắt vẫn còn hơi sưng lên.

Victor rót một cốc nước lọc và đặt ra trước mặt cô, khẽ ngồi xuống phía đối diện.

- Uống một chút đi còn lấy lại bình tĩnh. - Anh nói với ngữ điệu nhẹ nhàng, trầm ấm.

- Anh có thể gọi họ mang rượu lên đây không? - Tường Vy gạt cốc nước lọc sang một bên, ngược mắt lên nhìn anh.

Ánh mắt của cô bé này đúng thật là có sức ép rất lớn, tay anh như nhắc chiếc điện thoại bàn lên, bấm số trong vô thức, chỉ vài phút sau, phục vụ đang mang rượu lên tận phòng cho anh.

Chẳng nói chẳng rằng, Tường Vy đã bật nắp chai rượu ra và rót đầy ly rượu của mình, ngay tức khắc cũng uống cạn nó trong một hơi.

- Đây, rượu đó cũng khá mạnh đấy! - Anh giơ tay ra định can ngăn cô nhưng bất thành.

- Vậy càng tốt, tôi muốn quên đi tất cả...! - Cô lớn tiếng, hai mắt nhắm nghiền lại, cổ họng cô như muốn bốc cháy, thứ rượu này quả thật mạnh.

Victor nhìn cô gái ấy mà trong lòng cũng thầm cảm thông, cô gái này thật sự rất đáng thương mà, chắc cô hẳn đau lắm.

- Nếu không có rượu.. thì cảnh tượng đó, anh muốn tôi phải quên sao được..? - Cô nắm chặt tay lại, đặt lên lồng ngực bên trái, mặt nhăn nhó lại.

Anh biết, cô nói đúng. Cảnh tượng đó thật sự không thể quên, anh cũng đã tận mắt trông thấy nó kia mà. Anh hiểu cảm giác của cô lúc này, chắc cô cũng thấy khó chịu và nhói đau như trong anh lúc này.

Cảm giác của họ là giống nhau, nhưng cách thể hiện thì khác. Tường Vy là người nhạy cảm, Victor lại rất giỏi che giấu cảm xúc của mình. Nhưng không thể hiện ra, đâu phải là anh không đau?

Tường Vy lại rót đầy ly rượu và làm thêm vài ngụm, cổ họng cô nóng bừng nhưng vẫn không hề bận tâm.

- Rõ ràng là họ có tình cảm với nhau... ánh mắt của Alpha khi nhìn thấy chị ấy... có lẽ cả đời này tôi cũng chẳng bao giờ nhận được ánh mắt dịu dàng đến vậy từ anh ấy... - Nước mắt của Tường Vy lại trào ra một lần nữa, những từ ngữ nói ra cũng dần trở nên khó nghe.

Cô nói đúng, anh cũng đã nhìn thấy ánh mắt của Erena lúc đó, nó như phát sáng lên khi nhìn thấy người đàn ông kia. Nó như có sự lưu luyến trong đó.

- Đây không phải lần đầu yêu... nhưng đây là lần đầu nó đau đến thế...! Nó đau lắm...! Ở đây này...! - Cô nắm chặt tay lại và đập liên tiếp vào lồng ngực bên trái, nước mắt cũng vì thế mà tuôn ra ngày một nhiều.

Cả không gian rộng lớn ấy bị bao trùm bởi tiếng khóc đầy đau đớn của cô tiểu thư. Cô vốn không bao giờ khóc trước mặt người lạ, nhưng lần này lại khác, cô không thể kìm nén nó lại nữa rồi, thật sự rất đau.. và cũng một phần cô cảm thấy ở bên Victor thật an toàn, nó quen thuộc vô cùng.

Sau một hồi khóc lóc và mượn rượu giải sầu, Tường Vy cuối cùng cũng nằm gục xuống bàn phòng khách. Victor chep miệng rồi bế cô vào phòng ngủ, đặt cô lên giường, rồi còn đắp chăn cho cô cẩn thận.

Cô gái này thật sự rất giống lão ta, điều đó khiến anh càng thêm tức giận và muốn trả thù. Hai tay anh nắm chặt lại, hẳn ta không ít lần làm tổn thương Erena hết lần này đến lần khác, nên cô gái này đừng hòng được sống yên ổn.

Anh cầm chiếc điện thoại trên tay, chụp lại hình ảnh cô tiểu thư đang say giấc nồng trên chiếc giường rộng lớn của khách sạn.

_____

Sau khi thanh toán, Alpha đưa cô ra trước cửa nhà hàng, trời lúc này cũng đã ngớt mưa, anh đã định bắt taxi đưa cô về ngay lúc đó, nhưng rồi một tin nhắn đến khiến anh phải dừng hành động đó lại.

Hình ảnh ấy hiện lên ngay trên màn hình, mắt anh mở to, đôi mày cũng chau lại đầy lo lắng.

Nhìn sắc mặt của Alpha không được tốt, Erena khẽ cất giọng hỏi anh.

- Có chuyện gì vậy anh?

- Victor đang ở đâu?! - Anh quay ngoắt sang nhìn cô với ánh mắt đầy lo lắng.

Erena ngạc nhiên vô cùng, đôi mắt to tròn ngược lên nhìn anh, rõ là không hiểu chuyện gì.

- Em nghĩ là anh ấy đang ở khách sạn...

- Mau đưa anh tới đó! - Alpha ngắt lời cô, hai mắt tròn tròn đầy gấp gáp.

_____

Nghe tiếng gõ cửa, Victor bước chậm rãi ra và mở cửa phòng, chẳng nói chẳng rằng, Alpha lập tức xông vào trong, đưa mắt nhìn xung quanh.

Erena vẫn chưa biết chuyện gì, liền nhẹ nhàng quay sang mà hỏi Victor.

- Victor, có chuyện gì vậy? - Cô ngo ngắc.

Victor không đáp trả câu hỏi của cô, Erena chỉ còn cách nhìn sang Alpha.

Anh cầm chiếc váy ướt nhẹp đang nằm vút vương trên thành ghế sofa. Tường Vy đã từng diện lên mình chiếc váy này trước đây nên anh có thể nhận ra nó. Alpha cầm lấy nó mà ngập ngừng đối mặt với Victor.

Erena thấy vậy liền giật bắn mình một cái, cảm giác mông lung, sợ hãi chợt ủa về. Làm ơn, hãy nói rằng mọi chuyện không như cô nghĩ đi.

Alpha ném phịch chiếc váy đó xuống ghế rồi chạy vội đi tìm khắp các phòng, nhưng bàn chân anh chợt cứng đờ lại khi tay mở tới cánh cửa ấy, hai mắt cũng tròn tròn lên.

Erena thấy biểu hiện bất thường ấy của anh cũng liền chạy tới, cô sững người, đôi mắt mở to, nhìn thẳng vào người con gái đang nằm say giấc trên giường, chiếc giường mà anh và cô đã cùng ngủ với nhau chỉ mới sáng nay thôi..

Chiếc áo cô đang mặc có vẻ rộng, việc cô nằm ngủ lộn lộn đã khiến cho nó lệch đi, lộ cả phần xương quai xanh quyến rũ ấy ra rồi.

Tay Erena nắm chặt lại, nước mắt cũng cố kìm nén mà chảy ngược vào trong. Anh đã thật sự để người con gái khác nằm lên chiếc giường mà ngay chỉ mới sáng nay thôi, họ còn như hòa quyện lại thành một.

Cô quay mặt lại nhìn Victor, vẻ mặt của người đàn ông này vẫn bình thản tới lạ thường, điều đó khiến cô càng thêm đau nhói.

Alpha tức tối quay ngoắt người lại, lập tức lao đến nắm chặt lấy cổ áo Victor mà dí vào tường.

- Mày có còn là con người nữa không?! Tường Vy vẫn chỉ là trẻ con! - Alpha gần giọng, tay nắm chặt lấy cổ áo anh.

- Trẻ con? 18 tuổi rồi thì đâu còn là trẻ con? - Victor cười khẩy, ngữ điệu như muốn khích đều Alpha.

- Mày...! - Alpha tức điên người, nắm chặt lấy cổ áo Victor rồi đập mạnh vào tường.

Victor nhắm nhủ nhưng rồi cũng nhanh tay rút súng ra và chĩa vào người Alpha.

- Mày đừng có mà manh động, mày nên nhớ tao là người đang giữ thế chủ động. - Victor nhếch mép cảnh cáo Alpha.

- Victor, đừng làm hại anh ấy! - Erena thốt lên đầy lo lắng.

Victor chột dạ, Erena thật sự nói thế sao? Alpha nắm lấy cổ áo anh rồi đập đầu anh vào tường thì không sao, nhưng anh mới dí súng vào hắn thì cô lại vội vã ngăn lại?

Việc anh cố khích đều Alpha để máu điên anh ta nổi lên, tất cả đều mang một mục đích là khiến cho người con gái trong kia chứng kiến con người thật của người cô yêu thương, để rồi từ đó mà tổn thương hết lần này đến lần khác. Nhưng Erena lại đang làm gì? Cô đang khích đều lại anh hay sao?

- Vậy bây giờ tôi lại thành người xấu rồi à? - Anh chau mày hỏi lại cô.

Nhân lúc anh mất cảnh giác, Alpha lập tức cướp lấy súng từ tay anh rồi chĩa thẳng vào cằm anh, Alpha cũng ngạc nhiên tại sao nó lại đơn giản tới vậy, nhưng chuyện đó không còn quan trọng nữa.

Tiếng bên ngoài quá ồn ào nên Tường Vy lục đục tỉnh giấc.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thắm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Cái cảm giác ấy

Tiếng tranh cãi ngày một to, cô gái trẻ ấy bật dậy vươn vai, mặt nhăn nhó đầy khó chịu.

- Vậy ra mọi chuyện là như vậy thật sao? - Victor cười nhếch môi, đôi mày chau lại.

- Chuyện gì? - Alpha tiếp tục gần giọng.

- Tao đã ngạc nhiên khi biết mày mạo hiểm bẻ lệch cái kế hoạch đó chỉ để bảo vệ Erena, ra là vì mày vẫn còn tình cảm. - Anh tiếp tục dùng ngữ điệu khích đều anh ta.

- Vậy thì mày nên cảm ơn tao mới đúng chứ? Thay vì chĩa súng vào tao thế này, nếu không có tao thì hai người có gặp lại nhau và nói lại tình xưa thế này không? - Anh nhướn mày nói thản nhiên.

Nghe từng câu nói vô tâm như vậy từ chính miệng Victor thốt ra khiến cô cảm thấy đau nhói, cô khẽ nhủu mày, môi bặm lại.

- Victor... không phải... - Cô thốt lên khe khẽ.

- Mày vui lắm chứ gì? Vì mày đã chờ Erena rất lâu rồi mà, giờ được gặp lại rồi. - Anh bật cười khiêu khích.

Alpha cắn chặt răng, tay nắm cổ áo Victor ngày càng chặt hơn, đồng thời dí mạnh nòng súng vào cằm Victor. Anh biết Victor đang cố ý khiêu khích mình nên cũng tỏ ra tức giận và có ý làm điều ngược lại.

- Phải, tất nhiên là vui rồi! Người con gái mà tao yêu cuối cùng cũng quay trở về, nếu là mày, mày có vui không? - Alpha nói như chửi vào mặt anh.

- Vậy trong lúc hai người hạnh phúc với nhau, tao chăm sóc một người đang đau khổ thì không được sao? Vậy là xấu à?! - Victor trừng mắt.

Bất chợt một tiếng động phát ra từ phía phòng ngủ, cả ba người đều đổ dồn mắt về phía đó, Tường Vy vì không đứng vững mà đứng chống tay vào cánh cửa bên cạnh.

Alpha tròn tròn mắt, cô đã đứng đó từ lúc nào? Đã nghe được gì rồi?

Erena cũng nhìn cô bé, trên người đang mặc đồ của Victor, chính vì vậy mà cô càng cảm thấy nhói đau hơn. Bao lâu nay chưa từng có một người con gái nào được khoác áo của anh lên người, ngoại trừ cô, vậy mà bây giờ...

- Ra là vậy... - Tường Vy nhếch nhẹ khóe môi, đôi mắt không thể mở to hơn do sung nhìn thẳng vào khẩu súng anh đang cầm trên tay và chĩa thẳng vào cầm Victor.

- Tiểu thư... không phải sự thật đâu... - Alpha lấp bắp, không biết phải giải thích thế nào.

- Cái gì không phải sự thật? Tôi thấy Victor nói đúng đấy chứ...? - Cô tiểu thư vẫn cố grọng cười, nhưng nhìn vào thì ai cũng biết cô che giấu cảm xúc rất tệ.

- Trong lúc tôi đau đớn nhất, Victor đã ở bên tôi, vậy anh dựa vào đâu mà nói anh ấy là người xấu? - Cô nén giọng lại.

- T... Tiểu thư... Cô không thể đặt niềm tin vào hắn được! - Alpha cố gắng bào chữa.

- Anh ấy còn đáng tin hơn anh đấy! Anh lúc nào cũng chỉ biết giấu tôi hết chuyện này đến chuyện nọ! - Cô tiểu thư tức giận nắm chặt hai tay lại, hét lên, nước mắt cũng bắt đầu lăn xuống gò má.

Alpha sững người, trong lòng lại cảm thấy khó chịu và bất lực. Trái ngược với anh ta, Victor lại cười thầm trong lòng, kế hoạch của anh đang tiến triển rất tốt.

- Vậy mà bây giờ anh còn đang muốn giết người mà tôi tin tưởng nhất sao..?

- Không... Tiểu thư không được tin hắn, hắn là một tên mưu mô, hắn sẽ làm hại tiểu thư. - Alpha luống cuống, một con người vốn điềm tĩnh như anh lại có ngày mất bình tĩnh trong tình huống này đến vậy.

- Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ tiểu thư... vậy nên...

- Ba tôi về rồi. Điều đó đồng nghĩa với việc anh không còn nhiệm vụ nào liên quan đến tôi nữa. - Vy nói với giọng ngạt ngạt, tiếng khóc nức cũng pha lẫn với lời nói.

- Tránh xa tôi ra. - Cô dứt lời thẳng thừng rồi bỏ đi ra khỏi căn phòng khách sạn ấy.

Alpha bối rối vô cùng, với tính cách của Tường Vy thì những lúc thế này cô sẽ làm điều gì dại dột cũng nên. Những việc khác vào lúc này không còn quan trọng với anh nữa, anh chỉ lo cho cô thôi.

Anh tức tối buông cổ áo Victor ra, đồng thời thả khẩu súng xuống dưới sàn rồi chạy theo cô.

Victor đứng chỉnh lại cổ áo mà cười thầm trong lòng, tuy nhiên vẻ mặt của Erena lại khiến anh ngưng lại.

Cái cách cô nhìn anh như người mất hồn, thật sự rất thất vọng.

- Tại sao anh lại làm vậy? - Cô nghẹn nghẹn giọng.

- Đưa cô bé về đây, rồi còn khích cho Alpha nổi điên lên để nói những câu đó... có phải tất cả đều là kế hoạch anh vạch ra không...? - Erena rung rung.

Victor chau mày như không vừa lòng, lập tức thở hắt.

- Em nghĩ tôi dụ dỗ con bé đó vào đây sao? Đó là ý của con bé, vậy mà ai cũng đổ cho tôi sao? - Anh trừng mắt nhìn cô chằm chằm, ngữ điệu cũng dần thay đổi.

- Anh cũng đừng làm Alpha bị thương nữa... - Cô tiếp lời.

- Nay, tôi chưa kịp làm gì thì hắn ta suýt chút nữa đã bắn thủng sọ tôi rồi. Em đừng nói em không thấy. - Anh bất bình, hai tay chống nạnh.

- Em đang bênh hắn ta? - Victor nói với giọng tức tối.

Cô không trả lời, chỉ có tiếng sput sput đáp lại.

- Em đang đứng trước mặt tôi, và bênh thằng đó à?! - Victor lớn tiếng quát tháo.

- Em chỉ muốn giữa hai người không còn hiềm khích nào...! Dù gì anh ấy cũng đã mạo hiểm tính mạng để cứu em... Anh đừng như thế nữa! - Erena nói trong nước mắt, tiếng sput sput ngày một lớn.

Victor mở to mắt, từng lời nói của cô lọt vào tai anh càng khiến anh như tức điên lên.

- Hắn liều mạng cứu em một lần thì là người tốt, còn tôi đánh đổi rất nhiều chỉ để có được sự an toàn của em trong 6 năm qua, thì là người xấu à?! - Anh quát thẳng vào mặt cô với sự tức giận như lên tới đỉnh điểm.

Nước mắt cô rơi xuống ngày một nhiều, bản thân không thể kìm nén thêm được nữa.

- Không... ý em... - Cô mấp máy miệng.

- Im đi. Em nói đủ rồi. Kể từ bây giờ em không được phép rời khỏi đây dù chỉ một bước! - Victor tức giận chỉ thẳng tay vào mặt cô rồi quay lưng bỏ đi.

Erena khóc nức lên đầy sợ hãi, liền lảo đảo chạy theo sau và bám lấy cánh tay anh.

- Victor... anh... - Cô thút thít cố gắng giữ anh lại, nhưng không, anh lạnh lùng gạt phắt tay cô ra.

Erena tràn trề nỗi thất vọng liền ngồi thụp dưới đất, nước mắt tuôn ra ngày một nhiều, cô đưa tay lên ôm mặt mà khóc thành tiếng.

Victor cầm chìa khóa phòng ra ngoài và khóa lại, treo lên cửa biển báo "không làm phiền" rồi bỏ đi.

Khi Alpha xuống tới cửa khách sạn thì đã không còn thấy Vy nữa, trong lòng bất chợt lại cảm thấy lo lắng khôn xiết.

Anh liền bắt một chiếc taxi và quay trở về biệt thự của Venela, có lẽ cô đã về đây.

Alpha vừa bước vào trong đã tìm ngay quản gia Lâm để hỏi.

- Tiểu thư có về đây không bác? - Anh lo lắng vô cùng.

- Tiểu thư vừa về nhưng chạy lên phòng luôn rồi, sắc mặt có vẻ không tốt lắm. - Ông chống tay vào cằm đầy khó hiểu.

Nghe vậy anh lập tức chạy tốc lên tầng, đứng trước cửa phòng cô. Cánh cửa bị khóa chặt lại, anh có thể nghe thấy tiếng cô gào thét từ bên ngoài, tiếng đập phá đồ đạc cũng vang lên liên tiếp.

Alpha muốn gõ cửa nhưng lại không đủ dũng khí, dù gì cô tức giận tới vậy cũng là do anh.

Mọi chuyện dường như đang chuyển biến thành ngày càng phức tạp, anh sợ nếu không can thiệp sớm thì sẽ có chuyện không hay xảy ra...

Tuy bận tới mất tối mũi, tới mức không có cả thời gian cho việc "xử lý" hành động của Alpha, nhưng ngay sau khi nhận được cuộc gọi khẩn từ anh về tình trạng của cô con gái duy nhất, ông đã ngay lập tức trở về nhà.

Ông đứng trước cửa phòng cô con gái, quay sang hỏi anh với vẻ mặt vô cùng sốt sắng.

- Đã có chuyện gì xảy ra?! - Ông gắt lên.

Alpha chỉ biết lặng im, điều này quả thật rất khó nói ra.

Nhìn biểu cảm trên gương mặt anh như vậy càng khiến ông thêm tức giận.

- Ăn hại! - Ông quát anh rồi nhìn vào cánh cửa trước mặt.

- Vivi, là ba đây con! Có chuyện gì vậy con? - Ông nói với ngữ điệu hết sức lo lắng.

Nhưng tất cả những gì ông nhận lại được không phải lời nói mà là những tiếng gào thét và tiếng khóc nức nở. Lo sợ con gái vì mất bình tĩnh mà làm phải chuyện không hay, ông lập tức ra lệnh cho Alpha mở cánh cửa ra.

Alpha nhanh chóng sử dụng kỹ thuật phá khóa của mình để cánh cửa mở ra, hiện ra trước mắt là một căn phòng bừa bộn, đồ đạc bị đập vỡ lung tung, vương vãi khắp nơi.

Cô tiểu thư quỳ thụp trên giường, thất thần.

- Vivi! - Phúc Thạch thốt lên, đồng thời bước chân vào trong phòng cô.

- Ba đừng có mà lại đây! - Cô hét lên, đồng thời quay mặt ra nhìn ông. Hai mắt cô đỏ hoe, sưng lên vì khóc. Nhìn cảnh này ai mà lại không xót cơ chứ?

- Đừng một ai lại gần đây...! - Giọng cô nhỏ dần, đồng thời cũng nghẹn ngào hơn, dường như cô lại khóc nữa rồi. Anh nhìn cô, trong lòng lại thấy áy náy, bứt dứt.

- Vivi, nói ba nghe, đã có chuyện gì? - Ông vẫn không hết sốt sắng.

- Ba không hiểu được đâu... - Cô lẩm bẩm trong mồm.

- Ba sẽ cố gắng để hiểu con. - Ông cố gắng dỗ dành cô.

- Vậy sao...? - Cô nhếch mép cười gượng.

- Con biết phải tin ai đây...? - Cô mấp máy môi.

Ông ngạc nhiên, dường như vẫn chưa hiểu ý.

- Con biết phải làm sao đây... khi mà người con đặt lòng tin vào lại suốt ngày giấu con hết chuyện này đến chuyện khác...?! - Tường Vy lớn giọng, đôi mắt đỏ hoe nhìn thẳng về phía ông và Alpha.

Nghe tới đây ông đã ngờ ngợ tới Alpha, chính ông đã nói với cô rằng có thể tin anh, nhưng ông cũng không ngờ anh lại để cô phát hiện ra thân phận thật của mình.

- Vivi... - Ông nói nhỏ.

- Ba có giấu con chuyện gì không...? - Cô nhìn ông, với đôi mắt long lanh bởi nước mắt.

- K...không! Con có thể tin tưởng ở ba mà, giữa chúng ta không bao giờ có bí mật, chẳng phải vậy sao? - Ông giờ tay ra trấn an cô, lời ông nói vậy cũng làm cô cảm thấy ôn hòa phần nào, việc giải tỏa cảm xúc cũng trở nên dễ dàng hơn.

Khóc mỗi cô nhếch lên, lại là một nụ cười gượng gạo khác.

- Cái cảm giác... người mình dành tình cảm cho vẫn một lòng một dạ chờ đợi người khác... dù mình có làm bất cứ điều gì cũng không làm người ta mây mưa rung động... rồi mình phải chứng kiến người đó môi chạm môi với người khác tận mắt... - Cô nói to dần, tiếng sụt sịt cũng pha lẫn trong đó.

- Cái cảm giác ấy... nó như muốn phát điên lên! - Cô hét lên trong tiếng khóc, hai tay ôm chặt lấy đầu, nước mắt rơi lã chã xuống ướt đầm ga giường.

Lòng ông như quặn lại, đây không phải lần đầu tiên Tường Vy có tình cảm với một ai đó, nhưng đây lại là lần đầu tiên ông thấy cô con gái của mình đau khổ tới vậy.

Ông lao đến và ôm lấy cô, tay vuốt nhẹ mái tóc rối bời ấy, cô thuận theo tự nhiên mà rúc vào lòng ông như một đứa trẻ. Cô khóc ngày một to, tim cũng thất lại, cảm giác này thật đau đớn.

Vòng tay ông che chở lấy cô con gái, trong lòng cũng thầm cảm thấy tức giận, tất cả là Alpha, anh là người đã khiến con gái ông trở nên thế này.

Alpha chỉ biết đứng ngoài cửa nhìn vào, cái cách cô khóc lóc trong vòng tay của ba mình khiến anh trở nên bất lực và tuyệt vọng, anh đã làm cô tổn thương tới thế này sao...?

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thầm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Sự thật

Phải mất một lúc lâu thì Tường Vy mới thiếp đi vì mệt, ông để cô con gái nằm ngay ngắn xuống giường, đắp chăn cho cô rồi mới rời đi.

Lòng ngực ông ướt đầm bởi những giọt nước mắt của cô, Phúc Thạch đứng dậy, lặng lẽ bước ra khỏi cửa phòng, tay khép nhẹ lại.

Sắc thái trên gương mặt ông thay đổi, hai tay nắm chặt lại, thờ hất một cái rồi đi thẳng qua mặt Alpha.

- Mày về căn cứ ngay! - Lão nói với ngữ điệu tức tối rồi thẳng thừng bước qua anh.

Alpha thấy ngập ngừng trong giây lát rồi lập tức nghe theo, chân anh chập chững bước đi với vẻ thất thần.

Hai người họ cùng rời khỏi căn biệt thự của chủ tịch tập đoàn Venela to lớn, ông bước lên ghế trước, còn chàng trai trẻ thì ngồi phía sau, chiếc xe bảy chỗ đỗ sẵn trước cửa biệt thự liền lăn bánh trên đường, người đàn ông trẻ đứng từ xa liền đưa mắt nhìn theo, trong đầu liền ập tới những suy nghĩ, những âm mưu.

Ất hẳn mọi chuyện vừa xảy ra rất tồi tệ, tâm lý của Tường Vy không ổn định, tính cách của cô bé cá tính như vậy nên những lúc mất bình tĩnh dễ nói buột miệng, hơn nữa, cái tình yêu thương con cái hết mực của tên Phúc Thạch đó càng khiến cho câu chuyện thêm cao trào,

"Giờ chắc là về căn cứ để xử tội cậu ta, nhưng lão ta chấp nhận gạt hết đồng công việc đang ngập đầu ấy sang một bên để dành cả một buổi để hành xử cậu ta à?" Victor suy nghĩ đầy dăm chiêu.

Chiếc xe bầy chỗ dừng tại cửa hàng "nguy trang" quen thuộc của tổ chức V, lão Phúc Thạch xuống trước rồi tới Alpha. Vừa đặt chân xuống căn cứ nằm dưới lòng đất, ông đã lập tức dùng chân đạp vào lưng của Alpha khiến anh nhào người về phía trước, hai chân vẫn đứng nhưng có hơi trùng xuống.

Ngay lập tức ông dùng chiếc gậy chống để đi của mình để đập mạnh vào đầu anh một cái thật mạnh, mọi sự tức giận như dồn hết vào cú đánh ấy, Alpha chệnh choạng, rồi cũng quy xuống trước bao ánh mắt đầy ngạc nhiên của mọi người trong tổ chức, một dòng máu chảy xuống từ trên đỉnh đầu xuống gò má anh, mắt cũng mờ dần, nhận thức cũng kém đi.

- Xích thẳng chó này vào cho tao! Đêm nay tao sẽ xử mày cho ra nhẽ! - Phúc Thạch nói với giọng tức tối rồi lập tức chống gậy bỏ đi.

Các thành viên của V tuy không hiểu chuyện gì nhưng vẫn phải làm theo lời của ông chủ, họ cùng nhau dựng anh dậy và xích vào một chiếc ghế bằng những sợi xích to.

Victor đi lòng vòng giải quyết một số việc nữa rồi mới trở về khách sạn. Cánh cửa phòng khách sạn mở ra, mọi thứ bên trong thật bừa bộn, cảm tưởng như vừa có một cơn bão quét qua đây. Đồ đạc ném lộn xộn, quần áo vương vãi khắp nơi, anh nhìn là biết Erena vừa có những giây phút nổi loạn như thế nào.

Bước tiếp vào bên trong phòng ngủ, cánh cửa được đẩy nhẹ vào trong, bóng dáng người con gái ngồi trước bàn trang điểm dần lộ rõ trước mắt anh.

Cô ngồi soi gương trước bàn trang điểm, nước mắt chảy giàn giụa trên gương mặt xinh đẹp, cô biết anh đang đứng tựa lưng vào cửa phía sau nhưng vẫn không đưa mắt nhìn anh lấy một lần.

- Anh có nhất thiết phải làm vậy không? - Cô cất giọng run run hỏi anh.

- Có. - Anh thản nhiên trả lời.

Erena thở dài một cái đầy ngao ngán.

- Em không biết anh âm mưu làm gì, nhưng có thể... đừng làm tổn thương họ được không? - Cô nuốt nước mắt vào trong mà nói.

Victor lập tức chau mày khi nghe cô nói vậy.

- Em điên rồi à? Hãy nghĩ cho bản thân mình trước đi rồi hãy nghĩ cho người khác. - Anh giờ giọng khá tức tối.

- Nhưng em không giống như anh. Anh nghĩ cho bản thân đủ rồi, nghĩ cho người khác một chút đi... - Giọng cô run lên dần.

- Có thể nghĩ tới em một chút không? - Cô rung rung.

Victor nghiêng răng, hai mày chau lại.

- Em có biết em đang nói gì không? - Anh tức giận.

- Anh thù Phúc Thạch, nhưng tại sao lại đi làm khổ những người xung quanh lão ta chứ không phải lão chứ? - Cô hất giọng.

Victor khoanh hai tay lại trước ngực, giọng điệu cũng trở nên khó nghe hơn.

- Vậy lão ta muốn giết tôi thì liên quan gì tới em nào? Em đừng nói em đã quên tất cả những gì hắn làm với em.

- Nhưng Alpha thật sự không phải người xấu! Sao anh cứ phải làm anh ấy khổ hết lần này tới lần khác vậy?! - Cô đầy tức giận quay ngoắt lại nhìn anh, đôi mắt cô chứa đầy sự giận dữ.

Victor dường như không thể chịu được nữa, hai tay anh buông thõng xuống, ngữ điệu cũng trở nên bất cần với một chút khinh khỉnh.

- Sau tất cả mọi chuyện, em vẫn không thể biết được lời nào là nên nói lời nào không nên nói. Ngủ xuẩn.

Vừa dứt lời, Victor lập tức quay lưng bỏ đi với vẻ hậm hực, để lại cô gái trẻ cùng với nỗi tức tối và đau đớn đang giằng xé trong lòng. Erena thật sự không thể hiểu được những điều Victor làm cho cô là có nghĩa lý gì..

Victor rời khách sạn và đi thăm dò thêm, vậy là Phúc Thạch đã trở lại công ty làm nốt việc, xem ra đêm nay lão ta mới trở lại căn cứ để xử lý Alpha, anh gạt gù về nhanh kế hoạch trong đầu mình.

Một tay anh nhanh chóng cầm chiếc điện thoại lên và gọi vào số của cô tiểu thư bé nhỏ, tuy nhiên cô không nghe.

Victor đoán lúc này Tường Vy cảm thấy chẳng thoải mái gì, nhưng kịch hay mới thật sự sắp tới, anh lại phải "mạn phép" làm khổ cô thêm chút nữa rồi..

Phải gọi tới cuộc thứ ba thì Tường Vy tiểu thư mới chịu nhấc máy, Victor nhanh chóng hỏi thăm tình hình.

- Alo? - Giọng điệu mệt mỏi từ đầu dây bên kia vọng lại khiến Victor như hứng thú.

- À, tiểu thư. Em không sao chứ? Lúc này tôi thật sự không có ý để em thấy chuyện như vậy... thật xin lỗi quá... - Anh nói với giọng điệu áy náy.

- Không, anh chẳng có lỗi gì cả, nhờ anh mà tôi mới biết được sự việc là như thế nào đấy chứ. - Tường Vy giọng gao trả lời.

- Em thật sự không sao chứ? - Victor vẫn giả bộ.

- Không sao... - Cô trả lời nhỏ dần.

- Nghe giọng là biết em không ổn rồi, nếu em muốn thì có thể đi giải sầu cùng tôi mà. - Anh an ủi nhẹ nhàng.

Tường Vy lặng im một lát rồi mới tiếp lời.

- Vậy tối nay được không...? Tôi muốn tới mấy chỗ vui vẻ kia để quên đi ngày hôm nay... - Cô thành thật nói.

- Được, khi nào em sẵn sàng thì có thể gọi cho tôi. - Victor vừa dứt lời thì cô tiểu thư cũng cúp máy ngay sau đó, có lẽ vì cô không thể tiếp tục nói chuyện điện thoại, giọng cô run hết lên rồi.

Đến 10 giờ tối, Tường Vy đã chuẩn bị đồ đâu vào đấy, giờ này cô có thể ra ngoài dễ dàng vì bố cô - ông Phúc Thạch đêm nay có lẽ sẽ không về nhà.

Cô ra đến trước cửa, một chiếc ô tô 4 chỗ đã đỗ ở ngay trước đó, Victor đã nhanh chóng thuê một chiếc xe để thuận tiện cho việc đi lại.

Cô ngồi lên xe anh, chiếc xe lăn bánh trên một đoạn đường dài, nhưng nó không rẽ vào một trong những vũ trường quen thuộc với cô mà lại dẫn tới một khu ngoại ô.

Tường Vy rất đổi làm ngạc nhiên, liền quay ngoắt nhìn về sang anh.

- Victor? Chúng ta đi đâu vậy?! - Cô nói với giọng bối rối.

- Tôi nghĩ em nên hít thở khí trời thoáng đãng để cảm thấy khá hơn, chứ không nên tới mấy chỗ ồn ào thế kia. - Anh cất giọng điềm tĩnh trước sự hoảng hốt của cô.

Anh dừng xe ven đường, con đường vắng tanh, cả màn đêm bao trùm lấy không gian hiu quạnh xung quanh.

- Sao vậy? - Tường Vy ngạc nhiên.

- Tự dừng xe dừng lại... - Victor chau mày ra vẻ bối rối, anh khẽ tắt máy rồi lại nổ máy lên nhưng không có dấu hiệu tốt đẹp.

- Sao tự dừng lại thế chứ?! - Cô tiểu thư bé nhỏ của Venela lập tức hét toáng lên.

Victor chỉ lặng lẽ bước xuống xe rồi tiến về phía trước, tay khẽ mở nắp xe lên, giả bộ xem xét các động cơ, trong lòng thầm mừng.

Tường Vy lúc đầu vẫn ngồi yên trong xe, nhưng cái tính lo lắng ấy càng ngày càng lớn, cô lập tức nhảy phắt xuống xe, chạy tới bên anh.

- Xe bị sao vậy? - Cô tò mò.

- Không biết nữa... phải có dụng cụ thì mới tìm hiểu rõ thêm được. - Anh xắn tay áo, đồng thời khẽ lắc đầu đầy vô vọng.

Tường Vy chep miệng một cái đầy phiền hà rồi hai tay chống nạnh nhìn xung quanh, bất ngờ ánh đèn từ một cửa hàng nhỏ gần đó đã thu hút ánh nhìn của cô, ngay lập tức cô gái này liền thốt lên như nãy ra một sáng kiến.

- Ở kia có cửa hàng gì kia? Hay là tôi chạy tới đó tìm người giúp nhé?!

- Đ... được. Đi cẩn thận. - Victor ngờ ngạc nhìn cô chạy đi mà trên môi khẽ nở một nụ cười, đó chính là căn cứ của V.

Tường Vy bước vào phía trong, một người đàn ông to béo ngồi ở bàn thanh toán khẽ ngước mắt lên, sắc mặt ông có chút thay đổi khi nhìn thấy cô, đây là..

- Chú gì ơi, bạn cháu bị hỏng xe ngay gần đây, chú có thể tới xem không? - Cô nói với vẻ hoảng hốt, hai bàn tay nhỏ bé đồng thời bầu vuu lấy cánh tay của người đàn ông.

Người đàn ông này ngờ ngợ, nhưng chưa thể nhận ra cô, cô gái này thật sự rất quen. Bỗng nhiên cô kéo hắn đi vội vã như vậy cũng khiến hắn bối rối, liền thuận chiều mà đứng dậy đi theo.

Đi khỏi cửa hàng được một quãng, điện thoại cô rung lên khi nhận được tin nhắn của Victor, cô ngơ ngác mở ra xem.

"Lấy cho tôi vài lon bia XY nhé."

Tường Vy khẽ che miệng, tay cô chỉ về chiếc xe anh đỗ phía xa kia rồi chạy về cửa hàng để mua đồ cho Victor, vẫn không quên nói vọng lại với người đàn ông.

- Xe bạn cháu ở ngay kia, chú giúp cháu nhé!

Người đàn ông thờ dãi đầy phiền hà, tự nhiên lại bị làm phiền thế này. Đi đến gần tới chiếc xe, hắn không hề nhìn thấy bất kì người nào, bất chợt ngay lúc này lại nhận ra, cô gái vừa rồi chẳng phải là con gái của Phúc Thạch hay sao?

Nhận ra điều chẳng lành, cô con gái của ông chủ lại đang ở ngay "bên trên" của căn cứ, nơi mà ông đang có mặt, hắn ta liền rút chiếc điện thoại ra từ túi quần.

"Phập!" Tiếng dao găm vào da thịt kêu lên, máu từ vết thương bắt đầu chảy, rồi lan rộng ra. Hắn đỡ người vì bất ngờ, khẽ ngoái mặt lại phía sau, một chàng trai trẻ đã nhanh chóng lao ra đâm hắn từ phía sau lưng từ khi nào.

- Lâu lắm không gặp. - Victor nói với giọng trầm xuống, kèm theo nụ cười khẩy.

Hắn trước lúc ngã khụy xuống thì cũng đã nhận ra anh, kẻ phản bội.

Anh kéo lê xác hắn và đem giấu đi, cũng không quên cắt lấy một ngón tay của hắn.

Tường Vy lúc này vẫn mãi tìm kiếm loại bia XY mà Victor muốn, tuy nhiên tìm từ này tới giờ vẫn không thấy, vì thực chất nó còn chẳng tồn tại.

Bất chợt Victor chạy thật nhanh vào cửa hàng, tiến tới gần chỗ quầy thu ngân, Tường Vy tròn mắt ngạc nhiên.

- Sao anh lại..

- Ông chú kia bảo tôi vào lấy vài thứ đồ nằm trong ngăn kéo bàn thu ngân. - Anh gãi tai cười trừ.

Tường Vy không nghi ngờ gì, chỉ quay ngoắt lại tìm kiếm tiếp.

- Mà cái loại bia XY, tôi tìm mãi đâu có thấy? - Cô chau mày.

- Tìm lại đi, loại này đang nổi lắm, chắc chắn là có mà! - Victor tranh thủ lúc cô đang mãi tìm kiếm mà tra ngón tay hắn ta vào chỗ tra dấu vân tay, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tường Vy nhìn anh chạy đi đầy khó hiểu rồi lại quay về tìm kiếm tiếp, tuy nhiên, lần này có gì đó khác...

Cô chau mày, quay ngoắt mặt nhìn về phía quầy thu ngân, sau quầy là một cánh cửa bí ẩn được mở ra, bên trong tối om, cô đầy kinh ngạc đứng thẳng dậy, từng bước bước đến gần đó.

"Rõ ràng lúc trước làm gì có..." Cô khẽ run lên.

Tất nhiên là cô có cảm thấy sợ, nhưng bản tính tò mò trong cô lại bất ngờ trỗi dậy, dường như không thể làm chủ được hành động.

Cô giờ đã đứng trước cánh cửa ấy, có cầu thang dẫn xuống dưới, một luồng gió lạnh hút xuống dưới, cảm tưởng như muốn cô bước xuống dưới đó.

Tường Vy đầy tò mò, chập chững bước từng bước xuống dưới, cầu thang hình xoắn ốc, con đường đi xuống có vẻ khá dài. Bất chợt dọc theo cầu thang có một khung cửa sổ, ánh sáng cũng từ đây mà phát ra, không những vậy còn có tiếng người nói chuyện, cô lập tức nép người phía sau bức tường trên cầu thang, ngó mặt nhìn qua khung cửa sổ mà nghe ngóng xem.

Khung cảnh dưới đó thật sự rất khó tả, một đám người đang đứng túm tụm vào đó, trông coi bộ khá đông, ở một bên thì có một người ngồi trên ghế, một người thì đứng đối diện với người đang ngồi trên ghế ấy.

Tường Vy neoh mắt lại, người đàn ông đang đứng đó...

"Ba?"

Cô đưa mắt nhìn tiếp sang người đang ngồi trên ghế kia, máu me ở trên người người đó rất nhiều, cảnh tượng thật sự rất đáng sợ, cô khẽ nổi da gà, hai tay đưa lên che lấy miệng.

Dưới đó, ông Phúc Thạch đầy tức giận, tay lâm lâm chiếc gậy, lập tức chỉ thẳng vào mặt anh.

- Thằng chó chết! Tao đã nuôi mày từ khi mày còn bé... Không những là nuôi mày, tao còn nuôi con mẹ bị điên của mày! Vậy mà... mấy lấy oán trả ơn tao thế này sao?! - Vừa dứt lời, ông dùng gậy đánh thật mạnh vào người anh.

Anh nhăn nhó đầy đau đớn, những vết thương do các đòn roi gây ra cho anh ngày càng rỉ thêm nhiều máu.

Ông càng ngày càng mạnh tay hơn, dường như tất cả tức giận ông đều dồn hết vào những cú đánh.

Tường Vy tròn tròn mắt khi chứng kiến người bố ngày ngày hiền lành yêu thương cô lại có ngày ra tay với người khác thế này. Cô liền nheo mắt lại, một giọt nước mắt khẽ trào ra, lăn dài trên gò má cô.

"Alpha...?"

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Lời tạm biệt

Tiếng gậy đập vào da thịt vang lên giữa không gian im ắng, mọi người đứng xung quanh không ai dám can thiệp lấy một lời.

Được một hồi thì Phúc Thạch dừng lại, chống chiếc gậy xuống đất. Tường chừng ông sẽ ngưng tay tại đó, nhưng không, ông tiến gần tới chiếc bàn gần đó, với tay lấy một chai rượu rỗng và một chai rượu đầy.

Ông mạnh tay đập mạnh chai rượu rỗng vào bàn, mảnh vỡ văng tung tóe, trên tay ông còn lại cái chai cùng với những mảnh vỡ sắc nhọn.

Tường Vy mở tròn mắt nhìn theo từng bước chân ông hướng về phía anh, trong lòng cảm thấy như hẫng lại, không lẽ ông..

Ông tiến tới, nghiêng môi thật chặt và cửa mạnh mảnh chai vào da thịt anh, máu rỉ ra, Alpha cắn răng thật chặt vào mảnh khăn đang buộc qua miệng mình, hai mắt nhắm nghiền đầy vẻ đau đớn.

- Mày làm đau con gái tao 1, tao trả lại mày 10. - Ông nghiêng răng rồi tiếp tục ra tay thật mạnh.

Không những vậy, ông mở chai rượu đầy kia rồi lập tức đổ xuống đầu, xuống người anh. Rượu chảy qua các vết thương đang còn rỉ máu khiến anh có cảm giác như bản thân đang bị thiêu sống, hơn nữa lại còn đau xót tới tận xương tủy.

Anh ưỡn người lên giẫy giụa trong đau đớn, tiếng xiềng xích kêu lên cùng với tiếng rên đầy xót xa của anh, mắt thấy tai nghe những điều như vậy, nước mắt cô cũng tuôn ra không ngừng, hai tay vẫn ôm ghì lấy phần miệng, hai mắt thì đỏ hoe.

Đổ hết chỗ rượu, ông vứt chai xuống đất, chàng trai đang bị trói trước mắt ông thì vẫn đang kêu lên trong đau đớn, nhưng tiếng cũng nhỏ dần.

- Khoan đã. Mày làm tổn thương tinh thần con gái tao, thì tao nên làm thế với mày chứ nhỉ? - Ông gằn giọng rồi quay ngoắt sang nhìn anh với ánh mắt căm thù, dường như bản thân ông vừa nảy ra một suy nghĩ gì đó.

- Không biết con mẹ mày đang sống thế nào? - Ông nói với giọng khiêu khích, tay cũng chủ động rút chiếc điện thoại từ trong túi quần ra.

Alpha mắt nhắm mắt mở nhìn hành động của ông mà như ngằm hiểu ý định, lập tức giẫy nảy mạnh hơn nữa, tiếng kêu gào ngày một to.

Tường Vy dường như cũng hiểu ý đồ của người cha của mình, lập tức cuống cuống rút điện thoại ra và gọi vào số ông.

Cuộc gọi của cô con gái đã đến ngay trước khi ông định bấm gọi cho người của mình, ông bối rối, ngập ngừng một lúc rồi mới bắt máy.

- Alo? Có chuyện gì sao con gái? - Giọng ông lại điềm tĩnh, tỏ rõ vẻ lo lắng cho cô con gái duy nhất của mình.

- Ba à...? - Cô run run khi cất tiếng nói khe khẽ, cô không muốn họ phát hiện ra mình đang có mặt tại đây. Hơn nữa, nước mắt cô vẫn rơi, rơi cả vào kẻ môi, nơi đang nở một nụ cười đầy đau xót, không ngờ ba cô lại có thể giờ giọng nhanh tới vậy.

- Có chuyện gì sao? Con lại đang khóc đó à?! - Ông nheo mày đầy lo lắng khi nghe tiếng thút thút từ phía đầu dây bên kia.

- Ba... đang ở đâu vậy...? - Tường Vy cố nén giọng lại để không nói to.

- Ba đang ở công ty. Có chuyện gì sao?! - Ông ngày càng cảm thấy lo lắng.

Cô khẽ nhếch môi, trố mắt nhìn. Mới chiều nay thôi, ông còn ôm cô vào lòng và nói không bao giờ giấu cô chuyện gì, không hề dối cô vậy mà giờ đây, cô tận mắt thấy một đằng, ông lại nói một nẻo thế này thật "dễ chịu" quá mà.

- K... không có gì đâu ạ. - Cô nói trong sự nghẹn ngào, dường như không chịu được nữa mà đập má. Ngay sau đó cũng nhanh chóng tắt nguồn, một tay bịt chặt lấy miệng rồi chạy khê lên trên.

Lúc này, một thành viên của V có nghe thấy tiếng động khê chỗ cầu thang, nhưng vì chủ quan nên cũng không ra kiểm tra, dù gì người ngoài cũng không ai có thể xuống đây được.

- Alo? Alo?! - Phúc Thạch càng lo lắng hơn khi cô con gái cúp máy ngang như vậy, lúc này chẳng còn gì quan trọng bằng Vivi của ông nữa rồi.

Ông quay sang nhìn Alpha với ánh mắt hình viên đạn rồi liền dùng chân đạp ghế xuống khiến anh ngã ngửa về phía sau.

- Làm gì thì làm. - Ông lạnh lùng nói rồi bỏ đi. Dù ra tay vẫn chưa đủ nhưng hiện giờ ông chỉ quan tâm tới mỗi cô tiểu thư của Venela, hơn nữa ông cũng phải để cho V chữa trị cho vết thương của Alpha, một người như cậu ta thật sự không thể để chết uổng phí, ông vẫn còn có thể lợi dụng tài năng của cậu ta.

Ngay lập tức mọi người của V liền chạy tới đỡ lấy và đưa Alpha vào phòng để cứu chữa những vết thương, họ chỉ có thể làm ở đây, không thể tới bệnh viện được.

Tường Vy nước mắt giàn giụa chạy lên trên, ra khỏi cửa hàng, xe của Victor đã đỗ ngay trước đó, cô ngạc nhiên ngược mắt lên nhìn.

- Xe mới sửa xong, đi được rồi. Em không sao chứ? - Victor nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

Lúc này rồi cô còn muốn để ý cái gì nữa chứ, chỉ khê khua tay rồi nhảy lên xe anh.

- Không có gì, đi thôi. - Cô nói với vẻ vội vàng.

Suốt cả chặng đường về, Tường Vy chẳng hề hé môi nửa lời, cô chỉ lặng lẽ tựa đầu vào cửa kính xe và khóc, Victor cũng không hỏi gì hơn mà chỉ biết cười thầm trong lòng, kế hoạch của anh ắt hẳn đã thành công rồi.

Tuy nhiên còn một việc nữa, lúc Tường Vy rời khỏi đó, cánh cửa vẫn chưa đóng lại, tên trông cửa hàng cũng biến mất một cách bất ngờ như vậy, chắc chắn đến giờ V cũng đã phát hiện ra anh có dính líu tới, và lại một lần nữa, Erena vẫn là mục tiêu của chúng, vì cô là điểm yếu duy nhất của anh.

Anh đưa cô trở về căn biệt thự, trước khi tạm biệt, Tường Vy có đứng lại và nói với anh một câu.

- Sáng mai chúng ta có thể đi ăn sáng không...? - Giọng cô cất lên khe khẽ, chẳng rõ vì sao cô luôn có cảm giác rất gần gũi với Victor, cô muốn được tâm sự mọi chuyện với anh...

- Được thôi, hãy gọi tôi. - Anh trả lời, sau đó cùng rời đi khi cô bước vào bên trong.

Anh trở về phòng khách sạn của mình ngay sau đó, Victor mệt mỏi đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, đèn tắt, Erena đã chìm vào giấc ngủ, có lẽ cô đã mệt mỏi lắm nên mới vậy.

Victor tắm xong xuôi rồi mới bước chân lên giường, nằm xuống bên cạnh cô gái ấy mà trong lòng đầy băn khoăn lo lắng. Anh khẽ quay đầu nhìn sang cô, đôi mắt cô sưng húp lên, ngày hôm nay đối với cô đã quá đủ rồi.

Trong lòng anh khẽ nhói lên, tay anh với sang định vén tóc cô, nhưng rồi lại rút lại, anh không muốn phá giấc ngủ ngon lành ấy của cô...

_____

Mắt cô mở hé hé, anh đang lấy chiếc áo sơ mi từ trong tủ ra, ngắm nhìn một hồi lâu rồi choàng lên cơ thể săn chắc, vạm vỡ ấy.

Cô chống tay ngồi dậy, vén tóc ra phía sau coi rất khiêu gợi, chiếc váy ngủ nửa kín nửa hở những phần da thịt trắng bóc, cô khiến mọi người đàn ông trên thế giới này không thể chối từ. Mái tóc rối bời trước nắng, bờ môi căng mọng thốt lên nhẹ nhàng, ánh mắt triu mến nhìn vào anh.

- Anh lại đi có việc à? - Cô cất giọng khe khẽ.

- Ừ. - Anh trả lời một cách vô tình, không thèm bén mảng, để tâm gì tới cô. Chỉ thẳng tay vứt cho cô chiếc áo sơ mi để choàng tạm khi cô bước xuống giường đỡ lạnh.

- Em có thể ra ngoài đi dạo được không? Đã lâu lắm rồi em mới trở về đây. - Cô mỉm cười nhẹ nhàng, tin chắc rằng anh sẽ gật đầu đồng ý. Đồng thời cũng mặc chiếc áo sơ mi vào người. Cô cố tỏ vẻ như vậy vì không muốn nhắc lại chuyện hôm qua, cô không muốn cãi cọ với anh nữa... điều đó làm cô quá mệt mỏi rồi.

"Không". Từ đó thẳng thừng thốt ra từ miệng anh bằng giọng điệu lạnh tanh, khiến cô ngạc nhiên. Anh rút tấm vé gì đó từ ngăn kéo ra và vứt xuống trước mặt cô một cách phũ phàng.

- Em về New York đi. - Anh ra lệnh cho cô.

- Tại sao? - Cô ngạc nhiên, có vẻ không đồng ý.

- Em nói muốn về đây để gặp cậu ta, gặp thì cũng gặp rồi, ở lại làm gì nữa? - Anh chau mày nhìn cô.

- Em muốn ở bên anh. - Cô vẫn cố giữ giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng khuôn mặt đang dần trở nên biến sắc. Cô đã cố gắng để hàn gắn lại mọi chuyện... vậy mà..

- Để? - Anh thờ ơ.

- Chăm sóc anh... - Cô lạc giọng dần.

- Tôi không cần. - Anh thẳng thừng nói ra, câu nói ấy khiến cô khóc nức lên một tiếng trong lòng. Nao nao trong lòng, những xúc cảm trong cô dần biến thành một màu đen tối tăm.

- Vậy 6 năm qua... em ở bên anh... có nghĩa gì? - Giọng cô rung rung, như muốn ép cho nước mắt chảy ra nhưng nín nhịn. Tới mức này dường như cô chẳng thể kiềm chế được cảm xúc của mình nữa.

- Tôi không muốn cãi nhau với em. - Anh chau mày khó chịu rồi quay đi.

Cô biết rõ tính anh, cô biết anh đang nghĩ gì, có lẽ anh vẫn giận chuyện hôm qua, nếu cô còn tiếp tục hỏi, thì không chắc rằng chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Nhưng nếu không phải một người quan trọng đối với anh, anh sẽ không đối xử như vậy. Cô không có vị trí, không có một chút gì tồn tại trong anh, nên giờ đây cô có làm gì, cũng chỉ khiến anh thêm khó chịu.

Cô hít một hơi thật sâu, rồi lấy tay gạt nhẹ nước mắt trên khoé mi. Cô bước nhẹ xuống giường, đi tới chỗ anh, vòng tay ôm nhẹ như muốn níu giữ anh bên mình.

- Em xin lỗi... hôm qua em không nên nói những lời như vậy... - Cô hạ giọng nói với anh.

Anh không trả lời mà chỉ gạt tay cô ra, thẳng tưng bước ra ngoài cửa. Chỉ còn một mình cô bơ vơ trong căn phòng khách sạn rộng rãi, nước mắt cô rơi xuống trong vô thức, lăn dài trên khoé mi.

Erena ngồi phịch xuống đất trong vô vọng, nào đâu dám cãi lại anh bao giờ. Cô chưa từng nghĩ tại sao cô lại như vậy, sao lại si mê anh tới như thế? Suốt 6 năm trời ở bên anh, anh đã bao giờ coi cô là một người phụ nữ thực thụ chưa, hay chỉ là một món đồ chơi để anh thoả mãn dục vọng?

Anh có thể tồi tệ, có thể nhẫn tâm nhưng cô chưa một lần có thể dứt bỏ, bằng cách nào đó, anh đã trở thành một phần không thể thiếu trong cô từ lâu. Có lẽ anh đã chán, nên anh muốn vứt bỏ. Hoặc anh chưa từng có hứng thú với cô.

Cô quay mặt nhìn lên giường, tấm vé máy bay vẫn nằm trên đó, giờ bay là 11:00 trưa nay. Vậy là anh muốn tống khứ cô đi thật nhanh. Cô khóc nức lên nhưng cũng chỉ dám giữ trong lòng, lặng lẽ đứng dậy và soạn đồ vào trong va li.

—

Victor rời khỏi phòng khách sạn với cảm giác cũng chẳng dễ chịu gì, anh đã phải đuổi khéo cô về New York như vậy cũng là vì an toàn của cô, ánh mắt của cô lúc này nhìn anh thật khó làm người ta quên được mà.

Tuy tối hôm qua Tường Vy đã nói vậy nhưng không hề có cuộc gọi nào vào sáng nay, có lẽ đêm qua cô bé đã suy nghĩ rất nhiều, có lẽ cô cần có thêm chút riêng tư.

Cũng không thể quay trở về phòng khách sạn ngay được, anh và Erena vừa xảy ra chuyện như vậy, anh sợ anh quay lại gặp cô sẽ khiến bản thân mình không cho phép cô rời đi, anh sẽ lại giữ cô bên mình, nhưng như vậy thì thật sự rất nguy hiểm.

Đành vậy, Victor phải kiếm tạm một quán cà phê gần khách sạn để giết thời gian, tới gần trưa thì mới quay lại với cô.

—

Anh trở về phòng, đã thấy cô dọn hết đồ vào trong va li, chuẩn bị mọi thứ đã kỹ càng. Thấy anh về, cô cũng chẳng buồn nhìn mặt anh, chỉ mở miệng hỏi cho có.

- Anh bận lắm mà, bây giờ không phải làm việc sao?

- Để tôi tiễn em ra sân bay. - Anh đứng tựa lưng vào vách tường, khoanh tay nhìn cô.

Dĩ nhiên, cô đã không từ chối, vì nếu vậy thì anh sẽ nhận ra có điều chẳng lành.

Anh đã đưa cô tới sân bay, thậm chí còn làm thủ tục check in cho cô, cũng không quên nhắc cô rằng khi cô về New York sẽ có người của Unknown ra đón và bảo vệ cô 24/7 khi ở nhà.

Khi mọi thứ đã xong xuôi, anh mới đứng đó, còn cô thì kéo vali lên máy bay.

Đi được nửa đường, cô bỗng đứng sững lại như ngẫm nghĩ điều gì đó. Victor chau mày khó hiểu. Cô liền bước lại về phía anh rồi đặt nhẹ một nụ hôn lên trên môi anh.

Nụ hôn chỉ trong chớp nhoáng, thực chất chỉ là một cái chạm môi nhẹ, tưởng như vô cảm, nhưng đối với cô, đó là một sự lưu luyến.

Cô quay bước bỏ đi mà không ngoái lại thêm một lần nào nữa, nước mắt cô lăn dài trên má mà anh không thể nào biết được.

Anh cười khẩy một cái, cho rằng cô còn quá trẻ con ở cái độ tuổi hai mươi tư, chỉ là tạm biệt thôi, rồi sẽ gặp lại, có cần phải như vậy? Nhưng đối với cô, đây là nụ hôn từ biệt, vì cô biết rằng, cô và anh sẽ không còn gặp nhau nữa.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thắm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Thân thuộc?

Anh đưa mắt nhìn bóng cô xa dần, chẳng mấy chốc mà biến mất vào trong đám người đông đúc. Trong lòng có phần cảm thấy bất an.

Victor khẽ lắc đầu, tự nhủ bản thân hơi có phần lo lắng thái quá, trách mình suy nghĩ quá nhiều.

Bất chợt chiếc điện thoại của anh lại khẽ rung lên, Victor nhanh tay rút nó ra khỏi túi quần, dòng chữ hiện lên ngay trên màn hình khiến anh không mấy ngạc nhiên, nhẹ nhàng bắt máy.

- Alo? - Anh cất giọng trầm ấm.

- Chúng ta có thể đi ăn trưa không? - Giọng Tường Vy thỏ thẻ từ đầu dây bên kia.

- Được thôi, chờ tôi, tôi sẽ tới đón em.

- Không cần đâu, tôi sẽ tự đi được. - Cô tiếp lời.

- Vậy nhắn địa chỉ cho tôi, tôi sẽ tới thẳng đó. - Anh nói với sự chắc chắn rồi cúp máy, ngay lập tức chạy nhanh đi lấy xe.

Tường Vy ngồi trước bàn trang điểm, hai mắt cô sưng húp lên, thâm quầng, đêm qua cô đã suy nghĩ rất nhiều nên chẳng ngủ được mấy. Cô khẽ thở dài, mọi chuyện giờ đây cũng đã thấu hiểu được gần hết.

Cô bước chân xuống dưới cầu thang, tiếng chân chạm khẽ lên từng bậc, tưởng chừng như không phát ra một tiếng động nào, nhưng người đàn ông đang ngồi dưới phòng khách lại lập tức gấp vội tờ báo trên tay lại, tức tốc bước nhanh về phía chân cầu thang.

- ViVi! Con sao rồi? - Ông Phúc Thạch giương đôi mắt đầy vẻ lo âu lên mà nhìn cô đang bước xuống.

- Sao là sao ạ? - Cô cất tiếng đáp trả bằng một giọng bơ phờ, vẻ mặt không có lấy một chút nào sức sống.

- Hôm qua con đã gọi điện cho ba mà, con khóc phải không? Có chuyện gì vậy?! - Ông hỏi cô với ngữ điệu đầy sốt sắng, dường như không thể giữ được bình tĩnh thêm nữa khi nhìn thấy đôi mắt sưng húp của cô.

Cô bước hần chân xuống dưới nền nhà, sai bước tới giữa phòng khách, ba cô thì một mực lơ đãng theo sau hỏi han cô.

Tường Vy đang đi bỗng đứng khựng lại, khiến ông giật mình.

Cô từ từ quay người lại, ánh mắt cô nhìn ông có vẻ gì đó rất lạ. Cô biết ẩn sau cái vẻ lo lắng đó nghĩa là gì, hay có thể nói rằng, cô biết ông đang lo lắng những gì.

- Ba không tới công ty sao? - Cô nhướn mày hỏi ông với vẻ bất cần, dường như đang chờ đợi thêm từ ông một lời nói dối.

- Con như thế này sao ba có thể yên tâm mà đi làm chứ?! - Ông chau mày.

Tường Vy chỉ biết cười thầm trong lòng, liền xoay bước mà đi thẳng ra phía cổng.

- Con muốn đi đâu cơ chứ?! - Ông níu tay cô lại, trên mặt lộ rõ vẻ hoang mang, ông biết chắc chắn cô sẽ đi gặp Victor, người mà đã gián tiếp cho cô nhìn thấy tất cả những sự thật mà ông hằng giấu kín bấy lâu nay.

- Con chỉ muốn đi ăn trưa với bạn thôi. - Cô lạnh nhạt lên tiếng đáp trả câu hỏi ấy của ông.

- Con như vậy còn muốn đi đâu?! - Ông sốt sắng, cuống cuống hẳn lên.

- Ba. - Cô nhắm nghiền mắt lại, cảm giác như đang nhắm nhin.

- Con ổn. Con chỉ muốn ra ngoài ăn trưa với bạn cho khuây khỏa đầu óc thôi. Hơn nữa, con muốn được riêng tư, nên ba đừng có cho người đi theo con. Nếu ba làm vậy, con sẽ không về nhà đâu. - Cô nói với một chất giọng đầy vẻ kiên định, ánh mắt sắc bén liếc nhìn ông rồi lập tức cất bước bỏ đi.

Nhìn bóng lưng ấy xa dần mà trong lòng ông lại dấy lên những lo âu khôn nguôi. Chuyện đêm qua cô chắc chắn đã thấy hết, và cuộc gọi lúc ấy... chắc chắn là cô đã ở đó và chứng kiến mọi chuyện. Victor là người đã dàn xếp tất cả những điều này...

Phúc Thạch chỉ biết nắm chặt tay lại thành nắm đấm, cắn chặt răng đầy sự tức giận, máu điên trong người ông như đang sôi sục lên.

Khoảng hơn ba mươi phút sau, cô đã tới địa chỉ mà họ đã trao đổi trước đó qua tin nhắn.

Họ dùng bữa trưa tại một nhà hàng tầm trung, anh vẫn rất lịch thiệp với cô, thậm chí còn dùng vẻ mặt lo lắng đó để hỏi han.

- Em không sao chứ? Rốt cuộc là đêm qua đã có chuyện gì? - Victor khẽ hỏi han cô với một giọng trầm ấm.

Tường Vy ngược đôi mắt sưng húp, thâm quầng lên nhìn anh với một vẻ yếu ớt, cô thở dài một tiếng, bặm môi nhẹ nhàng rồi thốt lên khe khẽ.

- Anh đã biết mọi chuyện phải không?

Victor chau mày như lắng nghe thêm.

- Việc bố tôi sẽ làm gì vào tối hôm qua... anh đã biết trước... đó là lí do mà anh đã đưa tôi tới đó phải không? - Cô thở thè cất giọng yếu ớt, có cảm giác như nó đang run lên nhưng cô vẫn cố kìm nén vậy.

Victor nhìn cô chằm chằm, tưởng như anh rất bất ngờ nhưng thực chất lại không, khóe môi anh nhấc lên, một nụ cười khá bí hiểm.

- Em thông minh hơn tôi tưởng đấy. - Anh "tám tắc khen ngợi" cô.

Tường Vy lại tiếp tục hít lấy một hơi dài rồi tiếp lời.

- Anh từng nói Alpha với anh... hai người từng là bạn... vậy anh từng làm việc cho ba tôi à...? - Giọng cô bé run lên, ngày một rõ rệt.

- Lại thông minh nữa rồi. - Anh nói với vẻ thản nhiên, các đầu ngón tay gõ nhẹ xuống bàn.

- Bây giờ không còn nữa... có phải ba tôi đã đắc tội gì với anh không...? Đó là lí do anh tới để trả thù ba tôi sao...? Anh sẽ giết ông ấy à...? - Cô giương đôi mắt long lanh lên nhìn anh, ngập ngừng từng tiếng.

Victor nhìn giương đôi mắt như cún con ấy lên nhìn mình, trong thâm tâm cũng suy nghĩ gì đó nhưng rồi cũng vẫn cứ thẳng thừng mà thốt ra những lời ấy.

- Lần này em không thông minh tí nào. - Anh khẽ lắc đầu.

- Đúng là để trả thù ông ta, nhưng mục tiêu của tôi là em. - Anh nhìn chằm chằm vào cô không rời, bản thân anh như muốn nhấn chìm cô bằng ánh mắt của mình.

Mắt cô ầng ậng nước, chỉ biết nhìn anh rồi nở một nụ cười trừ, rồi cũng cúi mặt xuống, một tiếng sụt sịt vang lên.

- Vậy chắc hẳn ba tôi đã làm hại đến người mà anh yêu thương nhất rồi? - Cô nói với giọng run lên rõ rệt, gương mặt vẫn chưa dám ngẩng lên để mà đối diện với anh.

Victor nhún mày, câu hỏi này của cô có phần khiến anh khó trả lời.

- Này, có phải em tọc mạch quá rồi không? Nếu đã biết tôi là người như thế nào, sao còn có thể hỏi thêm nhiều chuyện như vậy? Không sợ tôi sẽ giết em vì đã biết quá nhiều à? - Anh chau mày đầy tức tối.

Bất chợt cô ngẩng mặt lên, nhìn anh với đôi mắt long lanh bởi nước, một nụ cười đầy khó hiểu bất chợt hiện lên trên môi cô, Victor nhăn mặt, sao cô có thể giữ được vẻ mặt bình thản tới vậy?

- Không hiểu sao... tôi lại cảm thấy anh rất thân thuộc... - Tường Vy cất giọng yếu ớt, cảm tưởng như có chút bật cười trong lòng.

Victor giương đôi mắt sắc lạnh ấy mà nhìn thẳng vào cô, ẩn sâu trong cái nhìn ấy là cả một sự bất ngờ, có lẽ có một chút bối rối.

Cái cảm giác cô nói, chắc hẳn là cái thứ cảm giác mà anh cũng cảm thấy mỗi khi ở gần cô, hay cũng chính là thứ cảm giác mà anh có đối với Phúc Thạch khi còn ở V.

Anh đã từng cảm thấy giữa mình với ông ta có một cảm giác gì đó rất thân thuộc, tuy nhiên đó là một cảm nhận sai lầm của anh, lúc đó anh chưa biết được hết về con người thật của lão.

Vậy có lẽ nào, cái cảm giác mà Tường Vy vừa nói tới cũng chỉ là sai lầm?

- Ý em là gì? - Anh cất giọng với ngữ điệu lạnh như băng đáp trả lại cô.

- Chỉ là... tôi cảm thấy vậy thôi... - Tường Vy nở một nụ cười mỉm nhưng trong lòng lại khẽ nhói lên.

- Tôi nên làm gì bây giờ...? Chắc là ba tôi cũng đã biết rằng tôi biết mọi chuyện rồi... anh thật sự sẽ không sao chứ? - Tuy bản thân cũng đang lâm vào thế khó xử nhưng Tường Vy vẫn không ngừng lo lắng cho người khác.

Victor bật cười, cô bé này có phải lo lắng thái quá rồi không.

- Giờ em đang lo ngược lại cho tôi đấy à? - Anh hỏi với giọng như trên người cô.

Cô nhủ mảy mai, hai tay ôm chặt lấy đầu rồi cúi mặt xuống mặt bàn, chốc chốc lại phát ra một tiếng thở dài.

- Ba tôi... sẽ làm hại thêm nhiều người nữa phải không...? Những người xung quanh anh ấy...? - Giọng cô bé khẽ run lên khi nghĩ tới những điều tưởng chừng như cô không dám nghĩ ấy.

Anh nhướn mày nhìn cô.

- Hay là... chỉ mỗi chị ấy thôi...? - Vy ngược đôi mắt đầy vẻ suy tư ấy lên nhìn anh, dường như có chút lo lắng.

Victor khẽ đánh mắt về phía khác, đồng thời thở dài một cái.

- Yên tâm. Không ai có thể làm hại Erena lần nữa. - Anh nâng ly rượu vang trên tay rồi nhấp lấy một ngụm với vẻ bình thản.

Tất cả đã nằm trong kế hoạch của anh, khi Erena đến Mỹ, người của Unknown sẽ đón cô tại đó và đưa cô về nhà an toàn. Anh còn khéo léo dẫn Chris phải ở tạm đó để có thể bảo đảm cho sự an toàn của cô trong khoảng thời gian anh đi vắng.

Tường Vy nghe vậy nhưng cũng chạnh lòng, trong thâm tâm vẫn nuôi giữ một sự tò mò, rốt cuộc người con gái ấy có gì đặc biệt...

—

Anh mở mắt ra thật chậm rãi, khung cảnh trước mặt mờ mờ, anh chớp mắt thêm vài lần, cảnh tượng hiện lên dần rõ nét hơn.

Trước mắt anh là một trần nhà xập xệ, ẩm ướt, anh nheo nhăm đưa mắt nhìn sang bên cạnh, có một bóng người đang ngồi đó, vẻ mặt mệt mỏi hiện rõ, hình như đang ngồi ngủ gật.

Anh cố chống tay ngồi dậy nhưng lại khựng lại vì những vết thương như bị cọ xát vào những miếng vải băng bó, khiến anh khẽ chau mày và cắn răng đầy đau đớn.

Chàng trai ngồi bên cạnh giường nghe thấy tiếng động, lập tức tỉnh giấc, nhanh chóng đỡ anh nằm xuống.

- Alpha, đừng cố cử động, những vết thương sẽ rỉ máu ra đấy! - Cậu ta cuống quýt dìu anh nằm xuống.

Alpha nằm gối đầu xuống chiếc gối màu trắng ngà mà gương mặt như thẫn thờ, mọi chuyện không ngờ lại thành ra như vậy.

- Lần này ông chủ mạnh tay thật đấy... xem chút nữa bọn em tưởng mất anh rồi. - Cậu ta chẹp miệng lắc nhẹ đầu.

Alpha lặng lẽ nhếch mép cười đầy đau đớn, nhưng cũng mang vẻ châm chọc.

- Cái mạng này khó lấy đi lắm... - Anh cố cất giọng nói.

Chàng trai kia nhìn anh mà thở dài không thôi.

- V loạn cả rồi... ông chủ đang điên tiết hết lên, tiểu thư cũng biết cả rồi... - Chàng trai nói với vẻ chán chường.

Alpha lại lặng lẽ nhìn trần nhà. Phải, tiểu thư biết cả rồi, tất cả là tại anh, cô biết được thân thể thật sự của anh rồi... tất cả là do...

Khoan đã...

Biết hết gì cơ...? Tường Vy mới chỉ biết thân phận của anh thôi mà... còn V...?!

Alpha bật dậy, hai mắt mở to, lúc này anh chẳng quan tâm tới những vết thương trên cơ thể mình nữa.

- Biết gì cơ?! - Anh thốt lên đầy khó khăn.

- Biết về chúng ta... - chàng trai ấy đáp lại đầy vẻ giương gao.

Alpha chau mày lại, dường như không thể tin vào tai mình nữa. Tường Vy... rốt cuộc em cũng đã biết tất cả rồi sao...?

Không được, Tường Vy rất nhạy cảm, trông vẻ ngoài cứng rắn như vậy thôi nhưng bên trong lại rất yếu đuối... khi biết được chuyện này chắc hẳn cô sốc lắm... Tường Vy không chịu được đâu...!

Alpha như bị dẫn dắt bởi chính những điều ấy, trong đầu anh giờ chỉ có mỗi cô, đến nỗi những vết thương vừa mới băng bó lại rỉ máu ra do anh cử động nhiều.

- Alpha! Nằm nghỉ đi! - Chàng trai kia ra sức ấn ghì anh xuống giường.

- Không được! Tiểu thư... - Anh nấp mấp miệng, dường như chẳng còn sức để thốt lên thành tiếng.

Phải mất một lúc lâu, cùng với sự can thiệp của các thành viên khác trong V, Alpha mới chịu nằm xuống, nhưng tâm trí của anh thì vẫn chỉ nghĩ tới mỗi cô gái ấy...

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Em chọn ra đi

Máy bay cuối cùng hạ cánh, mọi người từ từ bước xuống với vẻ đầy mệt mỏi sau một chuyến bay kéo dài gần 20 tiếng đồng hồ.

Giờ là 8 giờ sáng theo giờ Mỹ, nên sân bay cũng có phần tấp nập. Chris đưa mắt nhìn xung quanh, ngó trông bóng dáng quen thuộc.

Phía xa xa kia đã phát hiện ra cô rồi, anh nhanh chóng vẫy tay gọi cô với vẻ tươi tỉnh.

Erena ngẩng mặt lên và nhìn thấy anh, cũng liền kéo vali về phía đó.

Anh giúp cô đặt chiếc vali vào trong cốp xe taxi, hai người cùng ngồi phía sau xe và trên đường về căn biệt thự của Victor.

Dọc đường đi anh đã có ý định hỏi thăm cô về những chuyện đã xảy ra mấy tuần qua, nhưng khi quay sang phía bên cạnh thì cô đã ngủ từ bao giờ. Cũng đúng, chuyến bay dài tới vậy cơ mà.

Cô tựa thẳng đầu vào tấm đệm gối phía sau đầu, nhưng đi đường xóc nên có phần bị lắc nhẹ, cô đổ người về phía cửa kính ô tô.

Nhưng Chris đã kịp nhìn và nhanh tay đỡ lấy đầu cô không bị đập vào cửa kính mà đập vào lòng bàn tay mình. Anh khẽ nhìn cô, đảm bảo cô không tỉnh giấc mới nhẹ kéo cô về.

Đầu cô khẽ tựa vào bờ vai vững chắc của anh, cô vẫn ngủ rất say, ở góc độ này, trông cô còn xinh đẹp hơn rất nhiều, điều đó khiến tim anh lại loạn nhịp hơn nữa...

Anh cứ ngấm nhìn gương mặt kiều diễm ấy mãi không thôi, người con gái này đã phải chịu khổ rất nhiều rồi... nhìn bóng mắt sưng húp ấy kia, chắc hẳn trên máy bay cô đã khóc rất nhiều, rốt cuộc đã có chuyện gì...

Cuối cùng cũng tới nơi, anh khẽ lay người cô gọi dậy, Erena ngỡ ngàng tỉnh giấc, định hình một lúc rồi xuống xe lấy vali.

Gương mặt cô bơ phờ, mệt mỏi, đôi mắt sưng húp lên, Chris thấy từ nãy nhưng vẫn quyết định không nói gì về chuyện đó.

Anh xách vali vào trong nhà cho cô, nhưng họ vẫn đứng ở trước cửa, dường như Erena không có ý định cho anh vào nhà khi cứ đứng lì ở cửa ra vào như vậy, cũng không có vẻ gì là sẽ mời anh vào.

- Victor nói em phải ở đây với chị dâu, canh chừng chị, chắc hẳn chị cũng nghe anh ấy nói rồi. - Chris nhẹ nhàng cất giọng để phá tan bầu không khí im lặng giữa hai người từ suốt đoạn đường dài.

Erena thờ dài ngao ngán, cất giọng nhẹ nhàng.

- Không cần đâu, cậu về đi. - Giọng cô dịu dàng.

- Không được, đó là lệnh. - Cậu nhíu mày.

Erena gắng gượng giấu sự buồn phiền bên trong mình rồi ngẩng mặt nhìn anh, nở một nụ cười dịu dàng.

- Victor đã nói không cần nữa rồi, tôi cũng muốn được nghỉ ngơi riêng tư.

Lời nói của cô nhẹ nhàng nhưng yếu ớt, Chris nhìn sâu vào trong đôi mắt cô, cô chắc chắn là đang nói dối, nỗi buồn lớn thế kia, cô có giấu đi đâu thì cũng vẫn sẽ lộ...

Anh cảm thấy có điều không ổn, cảm giác như nếu bây giờ anh không nói ra tất cả, thì sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

Erena định đóng cửa lại, nhưng Chris đã giơ tay ngăn điều đó. Cô ngo ngác ngược mắt lên nhìn anh.

- Khoan đã... tôi có điều muốn nói. - Anh nhìn cô bằng ánh mắt kiên quyết.

Erena không hiểu gì nhưng vẫn mời anh vào nhà. Cô rót một tách trà rồi đặt ra trước mặt anh, hai người ngồi đối diện nhau trong phòng khách của căn biệt thự.

Chris nâng tách trà lên và làm một ngụm, ánh mắt có phần bối rối.

- Cậu có chuyện gì sao? - Erena cất giọng nhẹ nhàng mà hỏi anh, cái chất giọng ấy ngọt ngào mà thật dịu dàng khiến Chris càng không thể làm chủ được bản thân mình.

Anh ngồi thẳng dậy mà nhìn cô, đôi mắt cô ngây thơ nhìn về phía anh.

- Chúng ta bằng tuổi mà phải không? - Anh cất tiếng hỏi cô.

- Ừm. - Cô nhẹ nhàng gật đầu.

- À, ừm... chúng ta quen nhau cũng được 6 năm rồi... - Chris có phần lắp bắp, điều này khó nói ra hơn anh tưởng.

Erena vẫn nghe ngóng anh.

- Tôi... - Anh lúng túng một lúc lâu nhưng chẳng thể nói thêm gì.

Ánh mắt ngây thơ và hồn nhiên của cô vẫn hướng về phía anh, cô vẫn đang chờ đợi.

Chris chột giật mình, thế này thật hèn quá, có điều đó mà không nói ra được, cơ hội đã đến thế này rồi.

- Xin lỗi, người ngay thẳng thì không nên nói vòng vo. - Chris hít một hơi thật sâu rồi cất tiếng.

Erena ngo ngác nhìn anh.

- Tôi yêu cậu. - Chris thẳng thừng nói ra, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô đầy kiên quyết.

Cô như quá ngạc nhiên mà trở nên đờ người ra, hai mắt mở to nhìn anh, lúc này đây cô không biết phải nói gì, sao lại diễn ra đột ngột như vậy...

Nhìn phản ứng của Erena như vậy, Chris cũng không thất vọng, anh biết trước rằng sẽ thế này.

- Cậu không cần nói gì đâu, tôi biết cậu sẽ từ chối. - Anh mỉm cười nhẹ nhàng như khiến cô cảm thấy thoải mái hơn và bớt gượng gạo.

- Cậu yêu Victor mà phải không? Ai mà chẳng nhận ra điều đó. - Chris mỉm cười xoa hai tay vào vói nhau, điều đó thể hiện sự ngại ngùng của anh, nhưng vẫn phải mỉm cười và trò chuyện thật tự nhiên, nếu không Erena sẽ thấy ngại lắm.

- Hôm nay tôi nói ra vì tôi nghĩ sẽ chẳng còn có cơ hội nào nữa, tôi chỉ muốn nói ra điều mà tôi đã giữ kín 6 năm nay thôi.

Erena vẫn không hết ngạc nhiên, những lời mà Chris vừa nói ra, đều rất chân thật...

- Thôi, tôi về đây. - Anh nói rồi đứng dậy quay đi chỗ khác, Erena cũng vậy mà đứng dậy theo.

- Chris... - Cô cất giọng nhỏ nhẹ.

Anh ngạc nhiên quay mặt lại nhìn cô.

- Tôi... không xứng đáng với tình cảm của cậu đâu... Tôi... - Cô lúng túng không biết phải nói thế nào.

- Tôi đã nói cậu đừng có nói gì mà. - Anh nhếch mép cười trừ.

- Tình cảm của tôi, nên tôi biết ai là người xứng đáng với nó. Cậu luôn xứng đáng với những gì tốt đẹp nhất. - Chris nhìn cô với ánh mắt vô cùng nhẹ nhàng, những lời nói cũng hết sức ngọt ngào, điều đó cũng đã giúp cô vui bớt đi nỗi buồn trong lòng.

- Cậu cũng biết tính Victor mà, anh ấy hay nói những lời dễ gây người khác tổn thương... nhưng thực chất lại không có ý đó. Nên cậu cũng đừng khóc nữa, mắt sưng hết lên rồi kìa... - Anh nói những lời an ủi cô, nó nhẹ nhàng nhưng lại sâu lắng.

Anh biết tất cả mọi chuyện, Erena là một người nhạy cảm, nên những điều Victor làm đều khiến cô dễ dàng bị tổn thương.

Erena chợt cảm thấy nhói lên trong lòng, Chris tốt với cô, cô biết điều đó, cô luôn nghĩ anh đối với cô chỉ là bạn bè thân thiết, nhưng thật không ngờ tình cảm mà anh dành cho cô lại lớn và đậm sâu như vậy.

Chris đi về phía cửa, nhưng bất chợt lại đứng khựng lại, ngoái mặt về phía cô.

- Còn nữa... thật lòng tôi rất muốn hai người đến với nhau. Nhưng nếu Victor làm tổn thương cậu một lần nữa.. thì tôi sẽ không đứng im nhìn cậu phải đau đớn như vậy nữa đâu. - Chris nói những lời thẳng thắn cùng với sự quyết tâm cao độ rồi rời đi, trước đó còn kịp nói với cô ba chữ "Nghỉ ngơi đi".

Căn nhà rộng thênh thang giờ chỉ còn mình cô, cảm xúc trong cô giờ thật lộn xộn, không biết rõ là buồn hay vui nữa...

Cô bất chợt ngồi thụp xuống đất, lưng tựa vào cửa, nước mắt cứ thế mà bất giác rơi xuống, lăn dài trên hai gò má ửng hồng của cô.

Erena đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt ấy, nhưng càng lau lại càng chảy, cô khóc ngày một to hơn, dường như không thể nào kìm lại bản thân mình, cô bỗng khóc nức lên nữa.

Những điều mà Victor đã làm khiến cô tổn thương lập tức ập đến trong tâm trí, những hình ảnh ấy dần hiện ra, điều đó khiến cô càng khóc nhiều hơn, lồng ngực phía bên trái cũng co thắt lại ngày càng mạnh mẽ.

- Nín đi mà...! - Erena khóc nức lên nhưng chẳng thể dừng, cô tự cất tiếng an ủi và kiểm chế bản thân nhưng càng làm vậy, nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn.

Phải mất một lúc lâu thì Erena mới có thể tự nín và ổn định lại được tâm trạng. Cô vào trong bếp và uống một chút nước, trên tay cầm chiếc điện thoại, lặng lẽ bấm gọi vào số máy quen thuộc.

Chuông đổ một lần, rồi ngay sau đó đầu dây bên kia liền nhắc máy, một giọng nam cất lên khiến tim cô khẽ run lên.

- Alo? - Đầu dây bên kia bắt máy.

- Em tới nơi rồi... - Cô cất tiếng nhẹ nhàng.

- Ủ. - Victor đáp trả lại một cách an tâm, biết được vậy là anh đã nhẹ nhõm phần nào.

- Nghỉ ngơi đi. - Anh nói với ngữ điệu có phần cứng nhắc rồi cũng cúp máy ngang vì có việc bận cần giải quyết, nhưng điều đó đối với Erena thì thật quá đau đớn.

Tay cô vẫn áp điện thoại lên tai, trên môi bỗng hé nở một nụ cười gượng gạo.

"Em yêu anh...". Đó là khẩu hình miệng của cô khi cố gắng thì thầm vào chiếc điện thoại, một giọt nước mắt nữa lại lăn dài trên gò má cô.

Đau đớn. Thật sự quá đau đớn.

Bất chợt Erena lên kho và tìm kiếm, mang xuống một chiếc máy ghi âm Victor đã lâu không dùng đến, một vài đồ nghề từ trong hộp dụng cụ của Victor.

Cô mò chiếc máy ghi âm ra rồi nói vào đó vài lời.

"Alo?"

"Điện thoại của em hết pin, em không để ý."

"Em biết rồi."

"Anh có mệt lắm không?"

"Anh nghỉ ngơi đi, em phải có việc rồi."

Nói xong vài lời đó mà trong lòng cô lại thêm một lần quặn đau, cô còn biết tới cả cách dàn xếp một cuộc đối đáp như vậy, vì lần nào gọi điện hỏi thăm cô từ xa, anh cũng đều sẽ nói cùng một câu chuyện, cùng một thứ tự, giống như con rô bốt đã được lập trình như vậy.

Vô tâm tới đau lòng.

Cô dùng kim, kéo và các dụng cụ khác để nối chiếc máy ghi âm đó với chiếc điện thoại đặt bàn. Sau đó cũng nhanh chóng dùng máy mình gọi thử vào số máy bàn.

Thành công.

Cô thở dài một cái đầy mệt nhọc, giờ thì có thể buông bỏ được rồi.

Erena tắt nguồn chiếc máy điện thoại và để nó trên mặt bàn phòng khách. Quần áo trong vali đồ đã sẵn nên Erena không cần phải soạn thêm gì, nhưng cô phải làm một việc trước khi quyết định ra đi.

Ngắm nhìn những nơi đã từng có kỉ niệm giữa họ.

Căn phòng ngủ ấy, nơi mà họ đã từng cùng nhau hòa làm một không chỉ một lần, đã từng cùng ôm nhau ngủ từ đêm tới tận sáng,... căn phòng bếp ấy, nơi mà sáng nào cô cũng nấu nướng, còn anh thì ngồi đọc báo ở bàn ăn, nhâm nhi tách cà phê...

Tất cả chỉ còn là quá khứ, là kỉ niệm êm đẹp giữa muôn vàn tổn thương ấy.

Cô xách vali ra ngoài, trong lòng còn chút vương bận, nhưng ngắm nhìn một hồi rồi cũng nở một nụ cười đầy đau xót.

Còn luyến tiếc gì chứ, cô đã bước qua cánh cửa này rồi, sẽ không còn quay lại đây nữa, cô đã lựa chọn cho mình cái cách tự rời xa anh để cả hai có được tự do cho riêng mình, không ai ràng buộc ai nữa.

Đáng lẽ như vậy cô phải thật vui sướng chứ, tại sao trong lòng lại thổn thức không yên như vậy?

Erena thở dài, kéo vali theo từng bước nặng trĩu rồi khỏi khuôn viên ngôi biệt thự, cô bấm chặt môi lại, dường như muốn kìm những giọt nước mắt không tuôn ra thêm một lần nào nữa.

Mọi chuyện chỉ nên đi tới đây thôi.

"Tạm biệt anh, người em yêu."

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Muộn màng

Chiếc xe taxi dừng bánh ngay trước cổng một căn biệt thự xa hoa, lộng lẫy. Phía cửa sau của xe được mở ra, một cô gái bước xuống với dáng vẻ mệt mỏi, gương mặt không một chút biểu cảm.

Cô bước vào trong căn biệt thự, rồi tiến thẳng vào phòng khách.

Chợt nghe thấy tiếng guốc giày một rõ, người đàn ông lớn tuổi đang ngồi trên ghế sofa với vẻ mặt đầy lo âu lập tức đứng phắt dậy.

Tường Vy nhìn thấy ông, nhưng vẫn cố tình đi lướt qua, ánh mắt chăm chăm nhìn về phía trước, thật sự rất gượng gạo, cô dường như chưa đủ sẵn sàng để có thể nói chuyện với ông lúc này.

- Vivi! - Ông Thạch cất tiếng gọi cô lại, ngữ điệu như cố nài nỉ cô đứng lại.

Vy đứng lại, hít lấy một hơi thật sâu, hai mắt cô nhắm nghiền lại như cố gắng lắng nghe những lời "bao biện" mà ông sắp sửa nói.

- Ba có chuyện muốn nói với con. - Ông cất giọng nhẹ nhàng nhưng cũng dễ thấy sự lo lắng ẩn trong câu nói.

- Chúng ta đâu có gì nói ngoài công việc ở công ty của ba ra? - Tường Vy cất tiếng đáp trả với giọng điệu gượng gạo, cũng thật khó nghe.

- Con cứ ngồi xuống đây đã... - Ông chau mày, đồng thời hạ giọng xuống như muốn nài nỉ cô.

Cô tiểu thư khề liếc mắt nhìn sang chiếc ghế sofa, lại một tiếng thở dài nữa, trong lòng cô bây giờ thật sự rất hỗn độn, con giận như đang muốn trào lên trong cô nhưng lại đang bị kìm lại.

Cô ngồi vắt chân trên chiếc ghế sofa hạng sang, giương đôi mắt vô hồn ấy mà nhìn người bố đang ngồi phía bên kia.

Ánh mắt ông nhìn cô thật ảm áp, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt cô quá lâu, những lời nói thốt ra từ khuôn miệng ấy cũng thật lắp bắp, đầy khó khăn.

- Ủm... ba chỉ còn có mỗi con... nên con biết ba rất thương con mà, phải không? - Các ngón tay của ông đan vào với nhau thể hiện sự bối rối, dường như có điều gì đó rất khó nói, không thể nói thẳng ra, khiến ông cứ vòng vo mãi không thôi.

Nhìn dáng vẻ này của bố mình, Tường Vy lại càng cảm thấy nhói trong lòng, cô đánh mắt sang chỗ khác như để suy nghĩ gì đó, mãi một lát sau, cô hòng cô mới có thể thốt lên lời.

- Con biết ba định nói gì, ba vào thẳng vấn đề đi... vòng vo thế này... chẳng giống ba chút nào... - Cô đưa ánh mắt trầm xuống mà nhìn ông.

Bầu không khí trong căn biệt thự rộng lớn như bị kéo xuống tới đáy, những hơi thở nhẹ nhàng nhưng lại vẫn mang lại cảm giác nặng nề, điều đó khiến ông Phúc Thạch càng khó mở lời, ông không biết phải bắt đầu chuyện này thế nào nữa...

- Vivi à... chuyện tối hôm qua... - Ông ngập ngừng cất tiếng với vẻ lo âu.

- Nơi đó có lâu chưa vậy...? - Cô bất chợt cất câu hỏi xen ngang vào lời nói của ông, Phúc Thạch lại một lần nữa bị cứng họng lại.

- Có trước Venela... - Ông cúi gằm mặt xuống, ngữ điệu như bất lực, liền thú nhận tất cả.

Tường Vy khẽ nở một nụ cười đầy chua xót, vậy tức là, ngay từ lúc bắt đầu, ông đã là người như vậy. Cả một tập đoàn lớn như hiện giờ chỉ là một vỏ bọc hoàn hảo cho ông.

- Vậy có nghĩa là... từ trước tới giờ, con lớn lên bằng những đồng tiền "bẩn" sao? Là tiền của một ông trùm xã hội đen kiếm được nhờ những công việc đáng ghê tởm... chứ không phải của một người đàn ông thành đạt... chủ tịch của tập đoàn lớn nhất Hà Nội hay sao...? - Cô bất chợt lớn giọng, mọi thứ như dần đi quá xa, cô không thể giữ được bình tĩnh.

Ông vẫn cúi mặt xuống, đến ngay cả con gái mình ông còn không dám đối diện, trong lòng ông như tan nát ra, vậy là mọi thứ ông cố gắng che giấu từ xưa tới nay đều đã đổ bể.

- Con được sống trong nhung lụa... trong vinh hoa phú quý... đều là "nhờ" có sự hy sinh của rất nhiều người phải không?! - Cô lớn tiếng hơn, những câu hỏi thốt ra từ khuôn miệng cô như những tiếng mắng xối xả vào người đàn ông ngồi đối diện.

Sự thật này thật quá cay nghiệt, lòng cô như bị lửa thiêu đốt, nhưng tức giận thì tức giận, cô vẫn cảm thấy thật khó xử.

Khi cô biết con người thật của Alpha, mọi thứ đã rất khó cho cô để qua thể bỏ qua việc thân thể của anh, nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy chính người bố mà cô yêu thương nhất trên đời này, lại có thể ác độc tới như vậy, cô thật sự rất sốc, mọi thứ trong cô thật hỗn loạn.

- Ba biết những việc ba đã và đang làm thật không thể tha thứ... nhưng con hãy hiểu cho ba... đã quá muộn để có thể quay đầu lại... - Ông hỏi hã "van xin" cô con gái, ánh mắt ông nhìn cô lúc này khiến cô như không kìm nổi nước mắt, lúc này sự tức giận như chuyển hóa dần thành thương xót, dù gì, người đàn ông này cũng là cha đẻ của cô, là người đã nuôi lớn cô tới tận bây giờ, hơn nữa...

- Ba tuyệt đối sẽ không bao giờ để con phải dính líu tới những công việc tùm lùm của ba, ba sẽ cho con một cuộc sống yên bình nhất có thể...

Từng lời nói của ông như những nhát dao vô hình, nó không làm tổn thương cô, nhưng lại khiến cô đau nhói nơi lồng ngực, ánh mắt của ông đã nói lên tình yêu thương vô bờ bến dành cho cô, những lúc thế này, cô biết phải làm gì đây...

Nước mắt cô chảy giàn giụa trên gò má, càng lấy tay lau thì lại càng thêm ướt đầm gương mặt xinh đẹp, cảm tưởng như hai hốc mắt đó chẳng thể nào ngừng tuôn ra nước mắt được.

- Ba... - Cô lắp bắp nói với giọng điệu run run.

Khỏe mi ông cũng ướt ướt, chắc hẳn ông đang cảm thấy khó chịu lắm, nhìn con gái mình như vậy, con tim ông càng như thắt lại...

Dường như không thể chịu được thêm, cô liền đứng dậy và ôm mặt chạy lên trên tầng, bỏ lại ông một mình ngồi dưới phòng khách.

Đầu óc ông bây giờ hoàn toàn trống rỗng, hai tay ông vuốt lấy mặt, toàn thân như sụp đổ, mọi thứ sao lại đến quá bất ngờ như vậy...

Victor ngồi trong phòng khách sạn, về mặt trầm tư suy nghĩ khi nhớ lại cuộc nói chuyện với cô tiểu thư của Venela, cái cảm giác thân thuộc mà cô nói đến, có liên quan gì tới cảm giác mà anh cảm nhận được khi ở gần cô không?

Tại sao? Tại sao hai người lại có cảm giác đó?

Giữa lúc im ắng, cả căn phòng bỗng vang lên một tiếng chuông điện thoại khiến Victor như bừng tỉnh, anh cầm máy lên và nhìn vào màn hình, đó là số của bố anh.

Victor thờ dãi nhưng vẫn bắt máy ngay sau đó.

- Alo?

- Anh là người nhà của ông Trần Minh Triết phải không? Chúng tôi gọi tới từ bệnh viện A, bệnh nhân bị ngất nên có người đưa tới bệnh viện.

- Sao? Ngất ư? Được rồi, tôi tới ngay. - Victor đáp lời vội về hốt hoảng, lập tức đứng dậy và chạy đi.

Vài phút sau, anh đã có mặt tại bệnh viện A, ngay lập tức Victor liền chạy vào trong, tra hỏi tên bố rồi chạy tới nơi ông đang nằm, nhưng khi chạy tới trước cửa phòng thì chợt thấy một bác sĩ đứng ngay ngoài cửa, anh liền dừng chân.

Đôi mắt anh đầy vẻ lo lắng, nhìn vào bên trong khung cửa sổ, đã thấy người đàn ông đó đang nằm trên giường bệnh, hình như ông vẫn chưa tỉnh.

- Anh là người mà tôi đã gọi phải không? - Người bác sĩ cất tiếng hỏi anh.

- À... phải. - Victor thờ dốc rồi đáp lại lời bác sĩ.

- Tôi có chuyện muốn nói riêng với anh, về tình trạng của bệnh nhân. - Vị bác sĩ nói với vẻ mặt trĩu xuống, cùng anh bước vào văn phòng.

Có điều gì đó chẳng lành... Victor có thể cảm nhận thấy điều đó...

Người bác sĩ cỡ tuổi trung niên, tay cầm một chiếc bút, ngồi đối diện anh với vẻ mặt trầm hấn xuống, đem lại không khí nặng nề.

- Anh là con trai của bệnh nhân phải không? - Ông cất giọng hỏi.

- Phải, là tôi. - Victor đã không ngần ngại mà trả lời luôn, trông đáng vẻ anh bây giờ ắt hẳn đang rất tò mò.

- Trông anh thế này chắc cuộc sống cũng khá giả, nhưng hình như anh là con người của công việc? - Vị bác sĩ hỏi tiếp.

- Bác sĩ muốn nói gì? - Anh chau mày, dãn mắt kiên nhẫn.

- Ban này khi bệnh nhân được đưa vào bệnh viện, tôi vô tình chợt nhận ra, bởi ông ấy là một người rất đặc biệt. - Người bác sĩ tháo chiếc kính đang đeo ra rồi đặt nó xuống mặt bàn, các ngón tay đan lại với nhau.

- Vài tháng trước ông cũng ngất lịm đi rồi được mọi người đưa vào trong viện, tôi có khám cho ông, rồi phát hiện ông bị ung thư gan, lúc đó đã ở giai đoạn 3, các tế bào ung thư đã dần lan sang các bộ phận khác.

Victor mở to mắt, điều bác sĩ nói khiến anh sốc vô cùng, lúc đó đã là giai đoạn 3... vậy mà hôm trước gặp lại anh, ông đã chẳng nói gì tới việc đó...

- Tôi có hỏi ông có người thân không, thì ông chỉ cười và nói rằng ông có một người con trai, nhưng cậu ấy luôn bận rộn với công việc của mình nên ông không muốn làm phiền. Tôi đã đề nghị ông làm xạ trị ngay lúc đó, nhưng ông từ chối, với lý do là không muốn chữa bệnh, ông cảm thấy sống đến đây là đủ. Nhưng theo tôi thấy thì đáng về ông lúc đó, giống như không có tiền thì đúng hơn... - Giọng vị bác sĩ trầm xuống, từng lời lẽ ông nói Victor đều thấm hết, anh ngồi thẫn người ra, ngẫm nghĩ lại về bản thân mình đã tới tệ đến mức nào.

- Bây giờ tiến hành làm xạ trị, liệu có kịp không?! - Anh cuống cuồng cất tiếng hỏi ông.

- Tôi rất tiếc nhưng... giờ e là đã quá muộn... Căn bệnh đã chuyển sang giai đoạn cuối, tế bào ung thư đã lan ra toàn bộ cơ thể ông rồi...

Victor như chết lặng, người cha đã nuôi anh thời ấu thơ, tất cả đã quá muộn rồi sao...? Dù ông có đánh đập mẹ con anh, hay si và mẹ anh thế nào, hay cả việc ông luôn nói ông không phải cha đẻ của anh thì đó vẫn là bố anh trên giấy tờ. Nhưng anh đã làm gì? Anh bỏ đi, bỏ mặc ông, khinh rẻ ông, mặc cho ông tự chống cự với căn bệnh quái gở ấy, khiến ông đau đớn, bị hành hạ không biết bao lâu rồi...

Anh trở về căn phòng bệnh nơi bố anh đang nằm đó, nhìn ông ngủ thế này, trong lòng anh lại quặn đau.

"Thời gian còn rất ngắn, hãy trân trọng nốt thời gian còn lại với bệnh nhân." Câu nói ấy của vị bác sĩ cứ luôn lảng vảng trong đầu anh. Cả người anh thất thần, ánh mắt nhìn ông dần trở nên vô hồn, vậy ra anh không những là một kẻ khốn nạn, lại còn bất hiếu.

Người đã đâm mẹ anh rồi bỏ trốn, anh không tìm được để trả thù, giờ đến ngay cả bố anh, anh cũng không thể cứu...

Bất chợt ông từ từ mở mắt, nhìn khung cảnh xung quanh, rồi nhìn thấy anh đứng đó, ông có chút ngạc nhiên.

- Kh... Khái con... - Ông lắp bắp, giọng run rẩy.

Tiếng gọi của ông như đánh thức anh, Victor chớp nhẹ mắt rồi nhìn xuống ông, trong lòng lại càng đau thêm. Trông đáng vẻ ông như đang sợ anh lắm...

Chương 84: Lo lắng

S... Sao con lại ở đây? Đi đi, con bận lắm mà...! - Ông cố gắng ngồi dậy, tay xua xua như có ý đuổi anh.

- Bận gì nữa chứ?! - Anh quát nhẹ ông, đồng thời để ông nằm yên xuống giường.

- Ông còn định giấu đến bao giờ nữa? Tôi biết cả rồi. - Anh chau mày với vẻ tức giận nhưng trong lòng lại như thất lại, cảm xúc được dâng lên cao nhưng bị anh cố ý đè nén xuống.

Ánh mắt ông trở nên đáng thương, ông không biết phải nói với anh thế nào nữa.

- Sao hôm trước vẫn không nói gì cho tôi? - Anh cất ngữ điệu lạnh lùng, nhưng vẫn thật đau lòng.

- Ừm thì... bố không muốn làm phiền con... - Ông lúng túng trước câu hỏi của anh, giọng điệu trở nên run rẩy.

- Con còn phải lo công việc, và lo cả cho bạn gái con nữa mà! - Trên môi ông chợt nở một nụ cười, một nụ cười gượng gạo như để lừa anh rằng ông vẫn ổn.

Nhìn nụ cười đầy giả tạo đó của ông, trong lòng anh lại dấy lên những nỗi đau, càng thấm thía sự tội tệ của mình.

- Đến giờ thì những thứ đó quan trọng hay sao?! - Anh quát lên, nhưng rồi cũng nén lại khi nhận ra mọi người xung quanh đang dần chú ý.

Anh kéo ghế và ngồi xuống bên cạnh giường của ông, giữa hai người lại là một bầu không khí nặng nề, im phăng phắc.

Erena không biết phải đi đâu, nên đi bộ loang quanh các khu phố, tay xách một chiếc vali khá cồng kềnh. Cô quyết định bỏ lại hết tất cả những gì thuộc về anh, hay những thứ anh đã mua cho cô. Nền trên người cô lúc này là tiền mà mình kiếm được từ những nhiệm vụ cùng với Unknown, những bộ quần áo mà cô tự tay mua.

Cô tìm được một căn hộ cho thuê thuộc một chung cư mini, căn hộ không quá to, nằm ở tầng 5, chỉ có một phòng ngủ, một phòng tắm và nhà bếp liền phòng khách, đồ nội thất cơ bản đã có sẵn, phù hợp cho một người.

Erena quyết định thuê nó, một căn hộ nhỏ nằm cách căn biệt thự của Victor chừng 3 dãy phố.

Sau khi dỡ đồ ra, sắp xếp lại mọi thứ trong căn hộ của mình, Erena lập tức ngồi sụp xuống chiếc giường đơn mà thờ phào.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, vậy là cô đã quyết định thật rồi, đã lựa chọn con đường rồi bỏ anh rồi. Erena khẽ gật đầu, thầm cảm thấy như đây là một quyết định đúng đắn, nhưng trong lòng lại không cảm thấy thoải mái, có chút gì đó khó chịu, quyết định này có thật sự là điều cô muốn hay không?

Lưng cô mỏi rã rời, liền ngả người nằm xuống chiếc giường đơn, mắt nhìn lên trần nhà, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh của người đàn ông ấy.

Erena nhắm nghiền mắt vào, muốn gạt phăng suy nghĩ ấy đi nhưng không thể, cô vẫn cứ nghĩ về anh, không biết giờ này anh đang làm gì, đã ăn gì chưa,...?

Cô đang nhớ anh, thật sự rất nhớ anh..

Erena ngồi bật dậy, bụng cũng bắt đầu kêu đói, cô liền ra ngoài mua chút gì đó ăn, đồng thời cũng muốn đi dạo cho thành thoi, hít thở chút không khí trời cho đỡ bí bách.

Từng bước chân dạo trên con phố đông người, nhưng trong lòng cô lại thật cô đơn, thật sự rất trống vắng. Cô muốn được nhắn tin hỏi thăm anh quá.. nhưng đâu có thể được nữa. Erena lắc đầu lia lịa, như muốn gạt bỏ ngay cái suy nghĩ viển vông ấy ra khỏi đầu mình.

Cô bước chân vào một siêu thị mini gần căn hộ của mình, tìm vài món đồ bỏ tạm vào bụng như bánh mì, bơ và một vài vật dụng cho ngôi nhà mới.

Sau khi lượn lờ vài vòng trong siêu thị, cô quyết định vòng ra quầy thu ngân để tính tiền. Tuy nhiên, ánh mắt của cô đã dừng lại ở người đàn ông đứng ở quầy thu ngân ấy, bất giác Erena khẽ chau mày, nhìn người đàn ông này thật sự rất quen...

- Cửa quý khách hết 20 đô. - Người đàn ông nói rồi cho những món đồ của cô vào những chiếc túi bóng, mắt lúc này mới ngược lên nhìn cô.

Anh ta cũng bất chợt chau mày khi nhìn thấy Erena cứ nhìn chăm chăm vào mình như vậy, mới đầu còn định hỏi cô sao lại nhìn mình như vậy, nhưng lát sau anh cũng có cảm giác gì đó..

- Hình như... chúng ta đã gặp ở đâu rồi thì phải? - Người đàn ông hơi nghiêng đầu, cất giọng hỏi cô.

- Tôi cũng thấy anh có hơi quen.. - Câu trả lời của Erena có phần hơi mập mờ, cô dường như vẫn chưa thể nhận ra anh ta.

- Anh tên gì? - Cô hỏi thêm với vẻ hoài nghi.

- Mark. - Anh ta đáp lại, bất chợt lại mở to mắt ra và chỉ thẳng tay vào cô như đã nhận ra gì đó.

- Cô... cô là cô gái mà tôi đã gặp ở quán bar hồi ấy phải không?! Erena phải không nhỉ?! - Lời nói của anh lập tức thể hiện sự bất ngờ.

Lúc này Erena cũng đã nhớ lại, đúng là Mark rồi, 6 năm trước, giữa họ đã từng có một sai lầm trong chớp nhoáng, cả hai cùng say khi cùng nhau trò chuyện trong quán bar. Nhưng ngay sau đó, cô cũng gặp lại anh trong một cửa hàng tạp hóa nhỏ hơn bây giờ, anh thậm chí còn mời cô đến chỗ anh làm khi biết cô thất nghiệp nữa.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó..

Cô đã không gặp lại anh kể từ lần Victor tới và đuổi theo anh, đáng vẽ của Victor lúc đó như muốn giết anh... vậy sao lúc này anh vẫn có thể...?

- Phải rồi... tôi nhớ ra rồi! - Cô vô cùng bất ngờ nhưng giọng điệu lại có phần ngại ngùng, cô biết phải đối mặt với anh thế nào sau chuyện của Victor đây...?

- Không ngờ là có thể được gặp lại cô cơ đấy! - Anh cười thật tươi, nhưng nụ cười ấy lại dịu xuống khi anh bắt gặp vẻ mặt trĩu xuống ấy của Erena.

- Cô không sao chứ? - Anh nhướn mày khẽ hỏi.

- À... không sao! Nhưng... chuyện ngày hôm đó... - Erena ngược đôi mắt đầy vẻ bối rối ấy lên mà nhìn anh.

Mark suy nghĩ một hồi, nhưng rồi lại nở một nụ cười rất tươi ở trên môi, giống như anh chẳng thêm bận tâm tới chuyện đó.

- À! Cái cậu con trai mà cô quen đó ấy hả? Sau cái lúc cậu ta đuổi kịp tôi thì cả hai mới phát hiện ra là hiểu nhầm nhau! - Mark gãi tai cười trừ.

- Vậy sao lúc đó anh lại chạy đi? - Erena chau mày đầy khó hiểu.

- Tại trước đó có nợ tiền vài người, tôi tưởng cậu ta tới đòi tiền tôi. - Mark cười cho qua.

Nhìn đáng vẻ anh ta lúc này thật mực cười khiến cô cũng bất giác mà bật cười theo. Vậy nghĩa là Victor vẫn chưa làm hại gì anh ta, thật may quá.

- Sao? Vậy đến bây giờ thì cô đã có việc làm chưa? - Mark vừa có ý hỏi vừa có ý trêu cô, nhưng thấy vẻ mặt đó, anh cũng như đoán được câu trả lời.

Erena không trả lời, một phần cô thấy ngại vì bản thân cũng không hay làm việc ở ngoài nhiều, hơn nữa nếu có làm thì cũng chỉ được một hai buổi đầu rồi lại có chuyện, nên hiện tại cô cũng chưa quyết định nổi cho mình một công việc.

- Thôi, bây giờ tôi phải đi có việc rồi, cho tôi gửi tiền. - Erena nói rồi cười rất tươi, đưa tiền cho anh rồi xách lấy những chiếc túi bóng.

- Gặp lại được anh, tôi rất vui. - Cô nói rồi ra khỏi siêu thị, bỏ lại đó một người đàn ông cứ dán mắt vào cô mãi không thôi, dù là 6 năm trước hay bây giờ, vẻ đẹp của Erena vẫn luôn khiến Mark phải chú ý tới rất nhiều.

—

Tường Vy nằm dài trên chiếc giường rộng lớn và êm ái, mắt nhìn lên trần nhà, trong lòng thì như nổi bão, mọi thứ thật sự rất hỗn loạn, cô còn chẳng thể khóc được nữa...

Cuộc nói chuyện với bố cô thì cũng đã diễn ra rồi, những điều cô cần biết, giờ cũng đã biết cả rồi. Thế nhưng... còn Alpha...? Anh bây giờ đang thế nào rồi? Đêm hôm qua mọi thứ thật tồi tệ..

Cô ngồi bật dậy, trong lòng nơm nớp lo âu, bụng cô kêu lên ồng ọc do chưa ăn tối, nhưng cô còn chẳng thêm bận tâm, bây giờ cô chỉ nghĩ đến mỗi anh.

Tường Vy nhanh chân chạy xuống tầng, bác Lâm cũng đã dọn hết món lên bàn ăn, ông Thạch thì ngồi trên bàn như chờ cô. Thấy cô con gái chạy xuống ông liền vỗ tay gọi cô.

- Vivi! Vào ăn cơm đi con! - Ông cất giọng ấm áp.

Tuy nhiên, cô chỉ quay mặt sang nhìn ông chứ chẳng hề có ý định sẽ bước vào nhà bếp.

- Vivi? - Ông cất tiếng hỏi lại khi thấy cô đứng đó.

- Con phải đi gặp anh ấy. - Cô giương đôi mắt to tròn ấy lên mà nhìn ông.

Phúc Thạch lập tức chau mày, ông biết cô đang nói đến ai, trong lòng liền dấy lên những tức giận.

- Vivi, không được! - Ông quát lên, hai mắt trợn lên đầy tức giận.

- Ba có gì chứ?! Nếu không phải vì ba độc ác, làm anh ấy ra tới mức vậy thì con có phải chạy tới thăm anh ấy không?! - Tường Vy lập tức phản bác lại gay gắt, với tính tình bướng bỉnh của mình, mấy lúc thế này thật quá quen thuộc.

- Nhưng tại sao con cứ phải cấm đầu vào nó?! - Ông lớn tiếng, từng đường nét trên gương mặt đều thể hiện lên sự giận giữ.

- Vì con yêu anh ấy! - Cô vẫn tiếp tục cãi lại.

Nghe câu nói đó thốt ra từ miệng cô, ông thậm cảm thấy đau lòng. Cô có thể yêu bất kì ai cô muốn, nhưng Alpha thì không được, một con người như vậy làm gì có tương lai.

- Con thì biết gì về yêu với đương mà nói?! - Ông gằn giọng.

- Được rồi, không phải là yêu, nhưng con rất thích, rất rất thích anh ấy, và chỉ muốn ở bên anh ấy thôi, ba đã vui chưa? - Cô nói rồi quay lưng bỏ đi.

- Vivi! - Ông lớn tiếng đuổi theo cô ra ngoài.

- Vivi! - Ông kéo tay cô lại, nhưng cô lại gạt ra.

- Tối thế này con biết ở đâu mà đi?! - Ông hỏi với vẻ lo lắng, bối rối.

- Không biết thì con nhờ Victor! - Cô nói với vẻ bướng bỉnh.

Nghe thấy cái tên ấy, Phúc Thạch chẳng thể nào yên tâm nổi, mọi sự đến mức này cũng là một tay hấn ta gây ra. Ông nghiêng răng thật chặt, bất chợt lại hạ giọng xuống với cô con gái bướng bỉnh.

- Để ba đưa con đi.

Nghe câu nói này của ông, Tường Vy có phần ngạc nhiên, nhưng rồi cũng trở nên hí hửng.

Cả căn cứ được một phen nhón nháo, khi có tiếng bước chân vọng từ cầu thang xuống, họ định ninh là ông chủ, nhưng đôi chân đầu tiên đặt xuống nền nhà của căn cứ lại là một đôi chân thon gọn, đi một đôi guốc cao gót tầm 7 phân, bện trên người một chiếc váy hàng hiệu.

Người bước xuống phía sau mới là ông Phúc Thạch, mọi người nhìn thấy khẽ cúi đầu chào ông, nhưng nhìn cô gái kia, họ bất ngờ đến nỗi bất động.

Ông chỉ tay về hướng căn phòng nằm cuối dãy, cô khẽ bước về phía đó, từng bước, từng bước thật nhẹ nhàng.

Alpha nằm quay mặt vào trong tường, hai mắt nhắm lại, lim dim chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, nhưng anh nghe thấy tiếng bước chân ngày một rõ.

Cánh cửa phòng anh được mở ra, ánh sáng bên ngoài chiếu vào trong căn phòng tối đen như mực.

- Tôi bảo tôi chưa muốn ăn. - Giọng anh cất lên có phần yếu ớt, lâu lâu mới được nghe cái giọng này, Tường Vy bất giác bật cười vì sung sướng.

- Anh không ăn thì sao khỏe được? - Cô cất giọng nhẹ nhàng đáp lại câu nói ấy.

Alpha giật mình, cái giọng này...

Anh quay mặt lại, cổ chống tay ngồi dậy nhưng sức khỏe lại không cho phép, chỉ biết trợn tròn mắt nhìn cô gái đang đứng ở đó.

- T... tiểu thư...? - Anh lắp bắp, giọng run lên yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Cách trở

Người con gái ấy đột nhiên lại xuất hiện trước mặt anh, hai mắt cô mở to, giương lên nhìn anh trong bộ dạng thê thảm ấy.

Trong lòng anh chợt cảm thấy nhói lên, được gặp cô bất ngờ thế này khiến anh có phần cảm thấy vui sướng, nhưng khi suy nghĩ lại về tất cả mọi chuyện đã xảy ra, rằng cô đã bị tổn thương thế nào, rằng mọi thứ xoay quanh cuộc sống của cô đã bị đảo lộn như thế nào, tất cả cũng là từ anh mà ra.

Không những thân phận của anh không xứng đáng với cô, cả việc anh ở bên cô... cũng không đem lại gì tốt đẹp, tất cả những gì anh mang lại cho cô chỉ toàn đau thương.

Sắc mặt anh lại trở nên lạnh toát, ánh mắt nhìn cô cũng chuyển thành sự hờ hững, vô tình. Anh khẽ nằm xuống, quay mặt lại phía trong tường.

- Nơi này không dành cho tiểu thư, xin hãy về đi. - Anh cất giọng lạnh nhạt.

Tường Vy đứng ngoài cửa, nhìn anh, nghe giọng anh như vậy, trong cô không thể không đau lòng.

- Em chỉ muốn đến xem anh thế nào... - Cô tiểu thư khẽ cất giọng nhẹ nhàng, yếu ớt, ánh mắt toát lên đầy vẻ lo âu, yếu đuối.

Nghe cái giọng của người con gái ấy, trong lòng anh như được thắp lên một ngọn lửa ấm áp, tuy nhiên một mặt khác trong anh lại muốn dập tắt ngọn lửa le lói ấy.

- Vẫn sống. Tiểu thư xin hãy về đi. - Anh cất giọng thờ ơ, lạnh nhạt như muốn đuổi cô đi.

Tường Vy đứng ngay trước cửa, đôi mắt cứ nhìn chằm chằm vào bóng lưng của người đàn ông ấy. Cô khẽ nở một nụ cười trên môi, nhưng trong lòng nhói lên từng hồi.

- Được. Em sẽ đi. Anh hãy ăn vào, vậy mới khỏe nhanh được. - Cô nói với giọng như nhe nhặn, nhìn những vết thương trên cơ thể anh, rồi nghe cái giọng gượng gạo ấy, những hình ảnh đầy ám ảnh của đêm đó như đổ ập lại trong đầu cô, cô biết bây giờ anh đang đau đớn thế nào, dù anh có che giấu đi hàng vạn lần đi chăng nữa, cô vẫn có thể cảm nhận được.

Những xúc cảm trong lòng như không thể kìm chế được hơn nữa, một giọt nước mắt trào ra từ hốc mắt cô, lăn dài trên gò má của cô gái trẻ, Tường Vy quay lưng và bỏ đi.

Nghe tiếng cô bỏ đi, anh cũng chẳng cảm thấy dễ chịu hay thoải mái gì. Dù nhiều chuyện đã xảy ra, nhưng anh vẫn muốn được ở bên cô lâu hơn nữa...

Alpha lặng lẽ thở dài đầy phiền muộn, hai mắt nhắm nghiền lại như ngẫm nghĩ gì đó.

Nhìn thấy bóng dáng người con gái ấy bước ra từ căn phòng nằm cuối dãy, tất cả mọi người đều chỉ biết trở mắt đứng nhìn, cô thật sự rất giống bố, ngay cả cái vẻ ngoài đầy mạnh mẽ ấy...

Cô đứng ở giữa sảnh, lặng lẽ đưa mắt nhìn quanh, nơi đây thật tăm tối, đôi lúc lại đem lại cảm giác rợn người. Ông Phúc Thạch nhìn cô mà cũng chỉ biết thở dài đầy khó xử.

- Vivi... - Ông cất giọng đầy bối rối, điều đó khiến tất cả mọi người trong tổ chức trở mắt đầy ngạc nhiên, có lẽ cả cuộc đời này họ cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày họ có thể thấy một mặt hết sức dịu dàng, ôn nhu như lúc này của ông chủ.

- Con muốn ở một mình một lúc. - Cô nói với vẻ gượng gạo rồi bỏ đi lên trên.

Nghe câu nói đó của cô con gái, Phúc Thạch chỉ biết ngồi chờ đợi, cho cô một khoảng thời gian được ở một mình.

Ngay khi cô vừa bỏ lên trên, ông Phúc Thạch mới lặng lẽ bước vào phòng của Alpha.

Ông vừa đi vừa chống gậy, nghe tiếng gậy đập xuống sàn ngày một rõ, rồi chẳng mấy chốc mà dừng lại ngay trước cửa phòng, Alpha chỉ biết im lặng và lắng nghe.

- Mày phải làm con bé ngừng hy vọng đi. - Ông thẳng thắn ra lệnh.

Nghe vậy, anh vẫn nằm lặng thinh, mặt quay vào trong tường, mắt mở nhưng thần thờ.

- Nhưng không được làm tổn thương con bé. - Ông nói rồi quay lưng bỏ đi.

Alpha vẫn tiếp tục nằm ngẫm nghĩ, nếu anh còn tiếp tục để cô hy vọng, thì sẽ chẳng thể đảm bảo được sự an toàn cho cô, vốn dĩ cuộc sống của anh đã có quá nhiều rắc rối và nguy hiểm, anh không muốn những người anh yêu thương phải chịu đựng những cảnh đó giống anh.

Cánh cửa phòng bệnh được mở ra, chàng trai trẻ cầm chiếc cặp lồng trên tay, bước vào bên chiếc giường bệnh, kéo ghế ngồi xuống.

Anh mở chiếc cặp lồng ra, mùi cháo thịt tỏa hương thơm ra thoang thoảng, anh múc ra bát, một tay cầm thìa khuấy nhẹ, thổi trên bề mặt.

Người đàn ông đang nằm trên giường bỗng gắng gượng ngồi dậy, ho sù sụ.

Anh cầm bát cháo nóng hổi trên tay, đưa mắt nhìn người đàn ông ốm yếu đang ngồi ngay trước mặt mình mà trong lòng cũng có phần cảm thấy khó xử, một phần cảm thấy đau lòng.

Anh khuấy rồi thổi cho bát cháo nguội bớt, xúc một thìa cháo rồi đưa ra trước miệng ông, người đàn ông ấy nhìn rồi cũng há miệng ăn.

Nhìn cái sự nhẹ nhàng, ân cần này anh dành cho ông mà trong lòng ông khẽ cảm thấy ấm áp và hạnh phúc. Ông chợt cảm thấy hối hận vì những khoảng thời gian ngày xưa ấy, ông đã đánh đập, lăng mạ, chửi bới mẹ con anh như thế nào.

Chẳng mấy chốc ông đã ăn xong bát cháo, anh cho ông uống một ngụm nước rồi lại đỡ cho ông nằm xuống.

Lúc này anh mới để ý rằng ông đã gầy đi nhiều lắm, vẻ mặt cũng xanh xao, thiếu sức sống.

- Bạn gái con sao rồi? Có khỏe không? - Ông bất ngờ mở lời bắt đầu cuộc trò chuyện.

Anh ngạc nhiên khi nhận được câu hỏi đó từ ông, nhưng rồi cũng lại trở về vẻ thản nhiên.

- Vẫn khỏe.

- Ừm, vậy thì được... - Ông gật gật đầu, chep miệng.

- Hai đứa định bao giờ cưới...? - Ông cất giọng hỏi nhẹ anh.

Câu hỏi của ông khiến anh phải ngẫm nghĩ, thật sự khó trả lời.

- Còn sớm mà. - Anh trả lời một cách lạnh nhạt, qua loa, ánh mắt cũng nhìn đi chỗ khác.

Ông lại tiếp tục gật đầu.

- Ừm... con bé được đấy... xinh xắn, ngoan ngoãn... trông ánh mắt còn có phần giống mẹ con... - Ông ngược lên trên trần nhà, ánh mắt và giọng điệu giống như đang hồi tưởng.

Victor chỉ lặng lẽ nhìn ông, trong đầu cũng trầm suy nghĩ, không hề hé nửa lời.

Anh cho ông uống thuốc, rồi cho ông ngủ. Mãi cho đến lúc đó, anh mới có thời gian rảnh rỗi để ra ngoài hít thở khí trời cho đỡ bí bách.

Anh bật chiếc điện thoại của mình lên, sử dụng sim quốc tế của mình và gọi vào số máy của Erena. Tuy nhiên, không ai trả lời.

Anh nhìn vào màn hình điện thoại mà khẽ chau mày, quyết định gọi lại một lần nữa nhưng kết quả vẫn vậy, điện thoại cô đã tắt hẳn nguồn, anh không thể liên lạc được.

Victor chuyển số máy sang máy bàn của nhà mình, liền gọi vào đó, bất chợt anh nghe được giọng nói quen thuộc từ đầu dây bên kia.

- Alo. - Giọng cô cất lên vẫn nhẹ nhàng như mọi khi.

- Sao tôi gọi vào điện thoại em không được? - Anh chau mày, giọng điệu có phần trách móc.

- Điện thoại của em hết pin, em không để ý. - Cô đáp lại như cố thanh minh.

- Sạc đi chứ. - Anh hơi tức tối nói như ra lệnh.

- Em biết rồi. - Tiếng cô đáp lại nhẹ nhàng từ đầu dây bên kia.

Trong lúc anh còn đang im lặng, anh muốn kể những chuyện đã xảy ra cho cô nghe, về chuyện của bố anh và căn bệnh của ông, nhưng anh vẫn chưa biết phải bắt đầu thế nào, thì...

- Anh có mệt lắm không? - Cô cất giọng hỏi han.

- Cũng hơi hơi... - Victor trả lời, anh định nói tiếp câu trả lời của mình bằng việc kể hết cho cô mọi chuyện, nhưng...

- Anh nghỉ ngơi đi, em phải có việc rồi. - Tiếng cô nói như cắt ngang mạch cảm xúc trong anh, cổ họng anh cứng lại, nếu cô đã bận vậy thì anh cũng không nên làm mất thêm thời gian của cô, có lẽ nên để lúc khác.

- Được rồi. - Anh nói với giọng hạ thấp xuống rồi cúp máy ngay sau đó.

Cánh tay đang cầm lấy điện thoại của anh buông thõng xuống, trước kia có cô ở bên cạnh, có chuyện gì cũng lắng nghe anh, có gì cũng cùng anh chịu đựng, trải qua.

Chợt anh cảm thấy hụt hẫng quá, những tâm tư, muộn phiền trong lòng anh lại phải cất giấu trong lòng, chờ đợi để có dịp được nói ra hết thôi..

Erena vẫn tiếp tục cuộc sống một mình ấy, tuy có phần không quen, nhưng đó không phải khó khăn lớn nhất đối với cô.

Điều khó khăn nhất lúc này là cô nhớ anh, thật sự rất nhớ anh.

Suốt cả ngày Erena chỉ biết đi lang thang khắp nơi trên các đường phố, để tìm kiếm những nơi tuyển nhân viên, nhưng mọi chuyện lại không hề dễ dàng như vậy.

Erena không hề có bằng cấp gì, học thức cũng không nhiều, nên việc tìm kiếm và được tuyển vào một nơi nào đó làm việc là rất khó.

Đi bộ cả một ngày dài, Erena dừng chân tại một ghế đá trong công viên. Cô đưa mắt nhìn xung quanh và hít thở không khí trong lành cho đầu óc được sáng khoái, nhưng một khi đầu óc của cô được thanh thoi, thì nỗi nhớ anh lại ập đến.

Việc mỗi ngày được nhìn thấy anh, được gần anh dường như là đã quá quen đối với cô, nó như đã trở thành một phần của cuộc sống, khiến cô không để gì từ bỏ.

Những lần anh đi công tác và để cô lại một mình, cô có nhớ anh nhưng cảm giác không hề giống thế này. Bởi lúc đó cô biết rằng anh rồi sẽ trở về bên mình, rằng sẽ lại được gặp anh, và ở bên anh.

Nhưng còn lần này thì sao? Cô không còn dám nghĩ đến việc sẽ gặp anh một lần nữa. Cô phải gạt anh ra khỏi tầm mắt của mình, tuy đau đớn, nhưng bắt buộc phải làm được. Bởi nếu nhìn thấy anh, cô sẽ còn đau khổ hơn nữa, vì nó giống như một ảo ảnh, thấy được nhưng không thể chạm tới.

Chỉ nghĩ tới anh thôi cũng khiến cô khóc nức lên, cả công viên rộng lớn, vắng bóng người. Cô ngồi đó và khóc, khóc để giải tỏa những đau đớn trong lòng mình, để khiến cho bản thân thoải mái hơn.

Nhưng mọi chuyện lại không dễ dàng như cô đã nghĩ.

Suốt cả một ngày cô cố gắng làm cho mình trở nên bận rộn, để không nghĩ tới anh, nhưng dường như không hề hấn gì, chỉ làm cô nhớ anh hơn nữa.

"Em thật sự... nhớ anh nhiều lắm.."

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Nhiều ngày trôi qua, Tường Vy vẫn thật kiên nhẫn, mỗi ngày đều tới và thăm Alpha một cách đều đặn. Nhưng cái thái độ mà anh dành cho cô lại không mấy vẻ chào đón cho lắm, mỗi lần cô đến, anh lại tỏ ra lạnh nhạt và phủ phàng hơn.

Tuy điều đó khiến cô đau lòng không ít lần, nhưng dường như cô cũng không có ý định dừng việc làm đó lại.

Đạo gần đây, do chuyện của cô tiểu thư và con át chủ bài của V gây ra mà cả tổ chức đều như náo loạn cả lên, các thành viên cũng trở nên chủ quan trong một số chuyện.

Tường Vy rời khỏi căn cứ của người cha, một chiếc xe 4 chỗ dừng trước cửa cũng đã đưa cô đi. Ở phía xa kia, núp lùm sau những tán cây, rất nhiều cặp mắt đỏ đôn vào hình bóng của người con gái ấy, theo dõi sát sao từng nhất cử nhất động của cô.

"Con bé này gần đây rất hay ra ra vào vào căn cứ của V, không những vậy còn có xe đưa đón tận nơi, không lẽ là đối tác mới?" Một tên cất tiếng, tay cầm ống nhòm nhìn về hướng căn cứ.

"Đối tác thì ít ra chúng ta phải từng thấy qua rồi chứ? Còn con bé này lạ hoắc, mặt còn non choẹt, có khi còn đang tuổi đi học." Một tên khác đáp trả lại nghi vấn của đồng đội với một giọng khó ưa.

"Theo dõi xem con bé này hay đi đâu, làm gì, gia thế ra sao." Hắn ra lệnh.

Đã gần một tuần kể từ lúc ông nhập viện, nhưng dường như kết quả không mấy khả quan, sức khoẻ ông tuột dốc không phanh, căn bản vì đã quá muộn..

Hôm nay lại như mọi ngày khác, Victor vào trong phòng bệnh với một chiếc cặp lồng đựng cháo nóng, tâm thế không mấy thoải mái, bởi anh luôn có cảm giác bất an khi ngày qua ngày mọi chuyện cứ ngày càng tệ đi, anh biết anh luôn phải chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng không có gì là biết trước được...

Anh vội bước dọc hành lang, tay anh cầm chiếc cặp lồng cháo bỗng run lên, Victor khẽ chau mày, cảm nhận điều bất ổn. Bất chợt một nữ y tá chạy ra khỏi phòng bệnh của bố anh, cách nơi anh đang đứng khoảng 3m, về mặt cô hoảng hốt thấy rõ, lập tức chạy thật nhanh tới chỗ anh với vẻ vội vã.

- Bệnh nhân... bệnh nhân...! - Cô y tá dường như chẳng thể nói rõ ra đầy đủ khuôn chữ, hơi thở cũng gấp gáp, hai tay bấu lấy cánh tay anh rồi chỉ vào phòng bệnh.

Victor lập tức chau mày, những đường nét trên gương mặt anh xô lại với nhau, tay cầm cặp lồng cháo cũng chợt buông bỏ, đổ ụp xuống sàn bệnh viện. Người đàn ông trẻ này lập tức chạy vào phòng bệnh, đến bên giường của bố mình mà như chẳng thể giữ được bình tĩnh.

Ông ho sù sụ, thậm chí còn ra cả máu, cánh tay cũng run lên bần bật, sắc mặt xanh xao, cảm tưởng như chẳng còn một giọt máu. Victor lập tức quỳ thụp xuống bên giường ông, hai tay nắm lấy bàn tay gầy gò đang run lên lay bẩy của ông.

- Này...! Đừng có dọa tôi! - Anh lớn giọng như quát ông nhưng thực chất lại như đang run lên.

Ông vẫn ho, đôi lúc dừng lại để hít thở, nhưng sắc mặt vẫn không hề ổn hơn.

- Khái... bố có chuyện... muốn nói với con... - Giọng ông run lên, khàn khàn, trong hơi thở còn có phần nặng nhọc.

Victor nắm chặt lấy bàn tay gầy gò ấy của ông mà thầm nghĩ rằng như ra lệnh cho ông.

- Có chuyện gì chúng ta sẽ nói chuyện sau... đừng nói như thể ông sắp đi xa như vậy, ông không được chết! - Anh trừng mắt lên nhưng sự bối rối đang hiện lên rất rõ sau đôi mắt màu nâu sẫm ấy.

- Không... ta phải nói...! Đó là về bố của con...! - Ông gồng mình lên nói, tay cũng cấu chặt vào hai bàn tay to lớn của anh.

- Không, ông đã là bố của tôi rồi, đừng nói gì cả! - Victor một mực muốn gạt phăng lời nói của ông, không phải anh không muốn nghe, mà là anh không muốn ông phải dùng hết sức của mình ra để nói những chuyện đó vào lúc này, sức khỏe của ông thật sự rất tệ, anh không muốn tin rằng ông thật sự sắp ra đi...

- Khái...! - Ông quát nhẹ anh. - Ta không phải bố ruột của con...! - Ông thốt lên đầy đau đớn, anh nhìn ông mà trong lòng cũng chưa xót ngậm ngùi, có thể thấy khoẻ mồm ông rung rung.

Anh biết mình không phải con ruột ông, đó là lí do mà anh và mẹ bị ông coi thường, chửi bới, đánh đập suốt những tháng ngày tuổi thơ rỗng rã, còn điều gì có thể tệ hơn đây...?

- Con phải nghe ta...! - Ông rướn cổ lên như để lời nói thốt ra được dễ nghe hơn, hơi thở bỗng chốc trở nên nặng nề.

- Mẹ con đã giấu con chuyện này, thậm chí còn muốn mang bí mật này theo mình khi bà mất... bà muốn con không bao giờ biết được sự thật về ông ta... nhưng ta nghĩ con cần phải biết bố ruột mình là ai... - Ông lại tiếp tục ho sù sụ sau mỗi câu nói, điều đó khiến tim anh đập nhanh, dường như đang cố giữ bình tĩnh.

- Bố ruột của con... là Nguyễn Phúc Thạch... chủ tịch của tập đoàn Venela... - Lời nói ấy của ông thốt lên mà trong anh như chết lặng, rối cuộc, ông đang nói cái gì vậy...?

- Ông... ông đùa tôi...? - Trên môi anh nở một nụ cười gượng gạo, tay khẽ run lên, ánh mắt dần trở nên vô hồn.

- Không... ta không thể nhầm được...! Tuy lúc đó ông ta chưa có cơ ngơi trong tay... giờ thì đã quá phát đạt... nhưng ta không thể nhầm được...! - Ông nắm chặt lấy bàn tay anh, hai mắt nhìn thẳng vào người con trai của mình, Victor giờ như người mất hồn, hai chân đang quỳ nhưng cũng không thể vững được nữa, liền ngồi thụp xuống đất, con tim như đau thắt lại.

- Không... ông nói dối... - Victor khẽ lắc đầu, mọi thứ như đang đổ sụp bên trong anh, đó không phải sự thật, hãy nói rằng đó không phải sự thật đi, thế giới này có biết bao nhiêu người, nhưng tại sao lại là lão ta...?

- Vợ của ông ta dường như đã phát điên sau khi phát hiện mẹ con và ông ta có mối quan hệ ngoài luồng... nghe đâu vì vậy mà lão mất đi đứa con trai đầu lòng... đó là lí do mà mẹ con không muốn con biết gì về chuyện này... vì ông ta không biết đến sự tồn tại của con... - Ông giương đôi mắt rung rung ấy lên mà nhìn anh, lời nói cũng dần trở nên khó nghe, thốt lên không rõ chữ, cũng một phần vì Victor đã quá sốc, nên những lời nói lọt vào tai anh như được chất lọc...

- Trong ngăn kéo tủ gỗ đầu giường... trong quyển sách của bố... là tờ giấy xét nghiệm... Khái... bố không nói dối con... - Ông chau mày lại, lời nói thốt lên pha lẫn với những tiếng rên rỉ trong cổ họng ông thật đau đớn, điều đó khiến anh càng thêm quặn lòng.

Bất chợt ông ho sù sụ, ho cả ra máu, tay cũng run lên, nhưng rồi cũng buông thõng ngay trong bàn tay anh, cái chết đến với ông thật gấp gáp, mắt ông chưa kịp nhắm lại, ông cũng không để cho anh có cơ hội để gọi ông một tiếng "bố" lần cuối cùng.

- Bố! Bố...! - Victor khẽ lay lấy tay ông, nhưng người đi thì cũng đã đi rồi, chẳng còn gì có thể níu giữ...

Cả phòng bệnh vang lên tiếng kêu đầy đau đớn của người đàn ông trẻ, người đàn ông đã nuôi nấng anh, cuu mạng hai mẹ con anh, tuy chữi bói, lẳng mạp, đánh đập mẹ con anh nhưng anh cũng đã từng gọi một tiếng "bố", giờ lại ra đi một cách thảm thương tới vậy, ngay trước mắt anh, ngay trước những sự thật mà ông đã nói bảo phút lâm chung.

Victor rời khỏi bệnh viện và trở về căn nhà cũ kĩ ấy, anh chạy rất nhanh vào căn phòng của ông, mọi thứ xập xệ, đồ nát, bẩn thỉu. Anh quỳ sụp xuống bên chiếc tủ gỗ để đầu giường, chiếc ngăn kéo mục nát được anh kéo ra một cách vội vàng và mạnh bạo, một quyển sách hiện ra ngay trước mắt anh.

Quyển sách cũ rích, anh đã thấy ông đọc nó từ khi anh còn bé, còn ở với mẹ và ông dưới mái nhà này, một quyển sách nói về những niềm hạnh phúc nhỏ nhoi trong cuộc sống, một quyển sách mà anh cho rằng nó thật sự quá tầm thường để bận tâm, giờ đây lại là chìa khoá mấu chốt cho mọi sự việc mà anh luôn tìm kiếm.

Anh mở quyển sách ấy ra, một tờ giấy được gấp gọn lại bỗng ẩn hiện sau những trang sách, Victor run tay mà cầm lên. Một tờ giấy xét nghiệm ADN, hai mẫu ADN của cả hai bên đều trùng khớp đến 99,98%, điều này khiến mắt anh như mờ đi, cảm tưởng như lồng ngực đang bị co thắt lại, không thể thở bình thường.

Người phụ nữ trẻ với gương mặt thanh tú đang rào bước trên con phố, những bước chân tìm đến một khách sạn hạng trung, cô mở điện thoại ra và nhìn vào địa chỉ nhận được trong phần tin nhắn, liền bấm thang máy và lên đứng số phòng.

Cánh cửa khách sạn được mở ra, bên trong đó là một người lớn hơn cô khoảng 2-3 tuổi, ngồi trên ghế sofa và nhâm nhi một ly vang đỏ. Cô bước vào bên trong rồi khẽ quay người bấm chốt cửa, đôi chân thon thả rào bước vào trong phòng khách sạn, tay đặt túi xách lên bàn rồi ngồi xuống ghế đối diện người đàn ông.

- Đã 4 năm kể từ ngày đó rồi, sao anh lại liên lạc với em? - Người phụ nữ chau mày đầy khó hiểu, khẽ cất giọng hỏi người đối diện.

Người đàn ông nhâm nhi ly rượu xong liền đặt nhẹ xuống mặt bàn, lặng lẽ đưa mắt nhìn người phụ nữ.

- Tôi đã đưa cô một số tiền tương đối lớn, để cô có thể rút khỏi tầm mắt của tôi và vợ tôi, càng xa càng tốt. Cô đã nhận nó, rồi sao giờ lại dám quay lại đây và phá hỏng cuộc sống hôn nhân của tôi? - Ông quát lớn, đồng thời tay cũng đập mạnh xuống bàn.

Nhìn thấy đáng sợ và đáng sợ đó, người phụ nữ liền chột dạ, nhưng vẫn phải cố giữ bình tĩnh.

- Anh nói vậy là sao? Tôi đâu có xuất hiện trước mặt anh hay vợ anh? Huống hồ hôm nay còn là anh gọi tôi đến? Cô ra về bất bình.

- Cầm ngay, con đi già mồm! - Hắn ta nói rồi đập mạnh ly rượu xuống đất, chiếc ly vỡ tan tành, các mảnh vỡ văng ra khắp nơi.

- Tự dưng vợ tôi nhớ lại cô sau 4 năm hay sao? Chỉ có cô đã tự tiện xuất hiện trước mặt cô ấy, nên cô ấy mới nổi điên lên sau từng ấy năm im lặng như vậy! - Hắn ta tức tối mắng chửi xối xả vào mặt người phụ nữ.

- Anh có ý gì? Tôi đã tránh xa hai người vạn dặm rồi, vợ anh tự nhiên lại nổi điên lên như vậy, chẳng phải là vẫn có vấn đề về thần kinh sao? Hồi đó chẳng phải đã có dấu hiệu rồi à? - Người phụ nữ gân cổ lên nói bật lại, điều đó khiến hắn càng như sôi máu, lập tức cầm chai rượu vang lên mà ném mạnh về phía cô.

Người phụ nữ giơ tay đỡ, nhưng những mảnh vỡ đã cắm vào cánh tay cô khiến nó rỉ máu, rượu đỏ vào khiến những vết thương càng thêm xót.

- Đứa con trong bụng cô ấy đã chết rồi... tất cả là vì mày...! Vì con đi như mày mà thành ra vậy cả! - Hắn tức tối chửi rửa cô, tay chỉ trỏ vào mặt cô.

Dường như không thể nhẫn nhịn, người phụ nữ gắng gượng đứng dậy từ những mảnh vỡ, hai mắt chau lại nói như thách thức ông.

- Anh thôi ngay trò giả nhân giả nghĩa ấy đi! Người tự tìm đến con đi như tôi là anh, người đã có gia đình nhưng vẫn chủ động lăng nhăng cũng là anh, vậy giờ lại nói cái giọng đạo đức như vậy sao? Chuyện này là một mình tôi sai à? - Người phụ nữ lớn giọng, từng lời nói được thốt ra trong những giọt nước mắt.

- Có lẽ chị ta cũng sẽ không bị điên... nếu như ngày hôm đó anh nghe tôi và dừng lại... - Cô nghĩ rằng, trừng mắt nhìn hắn. Đường như không thể chịu đựng thêm, cô liền ôm lấy chiếc túi xách và chạy ra ngoài phòng khách sạn, để lại một mình hắn ta phá tan tành mọi thứ trong đó cùng với sự tức tối.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Quá khứ bị chôn vùi

Hai con người hòa quyện với nhau trong căn phòng khách sạn ấy, cùng nhau tăng sức nóng trong không khí, cùng nhau hòa làm một, không ai chịu rời khỏi ai.

Những giây phút như vậy không chỉ xảy ra một lần, mà là đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần trong một khoảng thời gian dài.

Tuy nhiên đó chẳng phải mối quan hệ đáng tự hào gì, khi đó là giữa một người đàn ông đã có gia đình, còn người kia thì lại là gái điếm.

Một người vì muốn thỏa mãn nhu cầu sinh lý thiết yếu, còn một người vì muốn kiếm tiền để trang trải cho cuộc sống đầy khó khăn mà tìm đến với nhau, chứ chẳng hề có thứ gì giống như tình yêu tồn tại giữa họ.

Cho đến một ngày, họ đang đầu ấp tay kê bên nhau trên chiếc giường khách sạn dành cho hai người, người đàn ông khẽ cất lên những lời nói mĩa mai, bốn cợt về người vợ của mình.

Hắn nói dạo gần đây cô ta rất hay khó chiều, tính nết thì dở dở ương ương, chán ăn thèm ăn thất thường, nhan sắc bỗng sa sút bất ngờ, chính những điều đó khiến ông càng thêm chán nản mỗi lúc đi làm về mệt mỏi.

Cùng là phụ nữ với nhau, có lẽ cô cũng hiểu điều mà người vợ ấy đang gặp phải là gì, nhưng chỉ là chưa chắc chắn. Nhưng với linh cảm của phụ nữ thì cô có phần có thể khẳng định, lúc đó, cô có đề nghị họ dừng lại, nhưng hắn ta không chịu.

Không lâu sau, cũng trong một đêm ân ái, hai con người ấy lại quấn lấy nhau trên chiếc giường đôi, nhưng lần này, người vợ kia đã nhìn thấy tận mắt hình ảnh chồng mình và một người phụ nữ khác đang ân ái cùng với nhau.

Cô vợ ngã thụp xuống đất, vẻ mặt như thất thần, bàng hoàng, con tim như bị quặn lại, đến việc thở thôi cũng khó khăn. Người đàn ông ấy lúc này mới lo cho vợ, lập tức nhanh chóng đưa cô ta đến bệnh viện, nhưng cú sốc đó đã làm cô động thai, vài hôm sau, cái thai chẳng thể cứu vãn được nữa.

Người vợ luôn ám ảnh hình bóng của người phụ nữ mà ngày hôm đó đã tận mắt chứng kiến, những hình ảnh đó như ám ảnh, giằng xé trong tâm trí cô vợ, khiến cô như phát điên.

Gia đình người vợ có gia thế thuộc hạng khủng, đó là lí do khiến người đàn ông kia chẳng thể rời bỏ cô, dù có chán ngấy đến thế nào. Và cũng như để lo toan cho cái gia đình ấy, người mà phải ra đi chính là người phụ nữ làm gái kia.

Cô nhận được một số tiền như một thỏa thuận sẽ không xuất hiện trước mắt gia đình họ nữa, cô đồng ý.

Ít lâu sau, người phụ nữ ấy về sống ẩn dật tại một khu ổ chuột, cô trót đem lòng yêu một người đàn ông làm công nhân, họ yêu nhau say đắm, anh sẵn sàng bỏ qua quá khứ của cô, rồi khi cô phát hiện mình đã có thai, anh ta cũng chẹp miệng mà cuu mang cho cả hai mẹ con.

Về phần người vợ kia, sau cú sốc ấy đã gây ra cho cô một chấn động mạnh, một vết thương lớn trong lòng, tâm trí của cô bất ổn, chốc chốc lại gọi nhớ đến những hình ảnh năm xưa, rồi cô lại đập phá tất cả mọi thứ.

Mọi chuyện quá đổi khó khăn, trong suốt 4 năm trời sau đó, cô không thể mang thai do cú sốc tâm lí năm nào, rồi niềm vui lại đến với gia đình họ, khi cô lại một lần nữa mang trong mình giọt máu của người chồng từng phản bội mình một lần, cô lại nhớ tới lần ấy.

Cái thai trong bụng cô khiến cô gọi nhớ tới cái đêm định mệnh ấy, mọi thứ lại như đảo lộn hết cả lên, người phụ nữ mất bình tĩnh, và cái thai thứ hai lại chẳng thể giữ được.

Biết mình chẳng thể làm được gì khác, tất cả mọi tội lỗi mà cả ông và người phụ nữ kia gây ra, giờ ông lại đổ hết lên đầu cô ta, mọi thù hận như chỉ nhằm vào một mình người con gái ấy, mỗi thù hận ấy như đã làm cho hắn phát điên và mất bình tĩnh... để giờ đây hắn lại chủ động tìm kiếm liên lạc, rồi hẹn gặp cô sau 4 năm trời.

Sau cái ngày gặp ấy, người phụ nữ đã có những linh cảm chẳng lành, mọi mối nguy hiểm đều như nhắm vào cô. Số lần cô cùng đứa con trai chừng 4 tuổi ra đường cũng ngày một ít hơn, cô hạn chế tất cả mọi việc, gạt gia đình nhỏ của mình sang một bên.

Có lần cô liều mạng tìm đến hắn, mục đích chỉ là để lấy thử mẫu tóc của hắn để mang đi xét nghiệm, giây phút cô nhận ra con trai cô cũng là con của hắn khiến con tim cô như thất lại, nỗi sợ như lại một lần nữa trào dâng lên. Lúc này mối nguy hiểm không chỉ nhằm vào cô, mà còn nhằm cả vào đứa con bé bỏng của cô.

Đó là lí do cô phải giấu nhem chuyện này đi, đứa bé và hắn ta, cả hai không được biết đến sự tồn tại của người kia, cô tuyệt đối không thể để hắn động một cái móng tay lên người đứa con của mình.

Đó là một ngày trời âm u, cô rảo bước trên phố cùng đứa con trai, đứa trẻ năng động, tinh nghịch, chạy nhảy loanh quanh chân mẹ, cười nói vui vẻ, khúc khích.

Từ phía xa kia, một chiếc xe ô tô màu đen đã theo dõi cô từ xa, người phụ nữ đó biết, nhưng lại không nói gì.

Đứa trẻ đang chạy lăng xăng bỗng bị mẹ giữ tay lại, lập tức đưa ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên lên nhìn mẹ.

- Gấu con đi mua kem đi, mẹ chờ ở công viên phía trước. - Cô nở một nụ cười thật tươi, dịu nhẹ như một tia nắng hồng tỏa nhẹ.

Đứa bé sau khi được mẹ đưa cho tờ tiền, liền sung sướng nhảy cẫng lên rồi chạy đi. Người phụ nữ liền chuyển sắc mặt, đôi mày thanh mảnh chau lại với nhau, ánh mắt đảo ngang đảo dọc, nhìn xung quanh với vẻ đầy lo âu và sợ hãi.

Cô đi bộ ra trước cổng công viên, ánh mắt nhìn ra mặt đường mà như vô hồn, bất chợt hít một hơi thật sâu rồi thở phào, hai mắt nhắm nghiền lại.

Chiếc ô tô màu đen lao thật nhanh về phía cô, đâm hẳn lên vỉa hè như một chiếc xe điên. Người phụ nữ bị đâm thật mạnh nên văng ra xa cách mũi xe chừng 2m.

Vết thương rất nặng, máu chảy ra lênh láng, đầu óc cô choáng váng, ù tai bởi chấn động mạnh, mọi thứ trở nên mơ hồ, không còn nghe ngóng, nhìn thấy rõ được gì, cảm tưởng như sắp ngất lịm đi.

Người trong xe nhìn người phụ nữ đang nằm trên vũng máu ấy, vết thương này quá nặng, không thể nào cứu được, biết vậy, chiếc xe mới lùi lại rồi phóng ga bỏ trốn.

Đứa trẻ quay trở về cùng hai chiếc kem ốc quế, nhưng bất chợt cả hai liền rơi xuống mặt đất, đôi chân của đứa bé cũng đứng không còn vững, lập tức run lên lay bẩy khi nhìn thấy cảnh tượng ấy.

Nước mắt vô thức chảy ra từ hốc mắt của đứa trẻ nhỏ, hai đôi chân run lên, chạy cuống cuống về phía người phụ nữ đang nằm dài trên mặt đất, được một lúc lại vấp ngã giữa đường, rồi lại gắng gượng chạy tới.

Hai bàn tay bé nhỏ xoa lấy gò má của người phụ nữ ấy, máu dính đầy lên hai bàn tay, tiếng đường như chẳng thể thốt ra nổi từ cổ họng của đứa trẻ nhỏ.

- M... mẹ ơi...? - Giọng đứa bé run lên lay bẩy, tiếng sụt sịt hòa lẫn với tiếng máu máo khiến cho từng tiếng càng thêm khó nghe.

Người phụ nữ nằm bất động dưới mặt đất, hai mắt đang dần nhắm lại, mọi thứ xung quanh trở nên mơ hồ, tiếng kêu đầy thảm thương của đứa trẻ ngay bên cạnh mình cũng ngày một nhỏ dần.

- Tha lỗi... cho mẹ... - Cô ngập ngừng nói đầy nặng nhọc, dường như dồn hết sức vào những lời đó.

- Mẹ ơi...! Có ai không...? Cứu mẹ cháu với! - Đứa trẻ cuống cuống quay ngang quay dọc nhìn xung quanh với vẻ hoảng hốt, nước mắt giàn giụa, ướt đầm khuôn mặt cậu.

- Phải bảo vệ... bản thân... - Người mẹ cất tiếng thỏ thẻ, bàn tay thanh mảnh đang nằm trong hai lòng bàn tay của đứa trẻ bỗng run lên rồi buông thõng.

Cô đã trút hơi thở cuối cùng của mình ngay trước mặt đứa trẻ, hai mắt cô vẫn mở, dường như còn điều gì muốn nói nhưng không thể tiếp tục. Người dân xung quanh cũng đã chạy tới hiện trường vụ tai nạn, nhưng tất cả đã quá muộn.

Victor quỳ sụp xuống dưới đất, hai tay buông thõng, mắt mở to nhìn chăm chăm vào vô định. Không thể như vậy được, trên đời này sao lại có thể ngang trái đến thế?

Tay anh run lên, ôm lấy cái đầu đang đau như búa bổ, từng câu chuyện được kết nối lại với nhau, vậy ra đó là lời giải thích cho tất cả mọi chuyện.

Giờ thì anh đã hiểu tại sao mẹ anh luôn muốn anh giữ những kỉ niệm giữa hai mẹ con vào trong tim, vào trong tiềm thức anh, bà muốn anh giấu kín nó và không được để lộ ra ngoài.

Vì bà biết cái chết sẽ đến với mình như thế nào và muốn bảo vệ cho anh.

Giờ thì anh đã hiểu được cái cảm giác thân thuộc mà bản thân mình có được khi ở gần cô con gái của lão, hay cũng chính là thứ cảm giác mà anh từng cảm nhận được ở lão ta, trong suốt những năm tháng tuổi thơ gắn liền với V.

Vì họ cùng chung huyết thống.

Giờ thì anh cũng đã hiểu, lão ta muốn giết anh 1, thì ngày càng muốn làm hại đến người con gái của anh 10.

Vì cô gái ấy thật sự rất giống mẹ anh.

Lòng ngực anh đau thắt lại, Victor lập tức thở hắt ra, con người mà anh căm ghét, hận tới tận xương tủy, bấy lâu nay anh tìm kiếm vì đã gây ra cái chết cho mẹ mình, không ngờ lại chính là lão ta, ngay sát bên anh nhưng anh lại không hề hay biết gì.

Đau đớn hơn nữa, chính bố ruột của anh lại là người giết chết mẹ ruột anh. Victor chợt nở một nụ cười đau xót, anh cười cho chính số phận trớ trêu của mình, một giọt nước mắt chợt rơi xuống trong vô thức, lăn dài trên gò má anh, rồi rơi thấm xuống mặt đất.

Anh vẫn cười, ngày càng rõ tiếng, cả căn nhà sập xệ bỗng vang lên giọng cười đầy đau đớn của anh, anh càng cười, nước mắt càng tuôn ra xối xả.

Lòng ngực anh rất đau, cảm giác như đang bị ai đó bóp chặt lấy, khí vào hay thoát ra cũng khó khăn. Anh ngẩng mặt lên trần nhà, tay nắm chặt lấy tờ giấy xét nghiệm đang cầm trên tay mà cảm giác như muốn phát điên lên. Anh hét, hét thật to, hét như để tổng khứ cái cảm giác chết tiệt ấy ra khỏi người nhưng không thể.

Cảm xúc trong anh hỗn loạn, anh không thể ngừng khóc, không thể ngừng đập phá, lòng ngực thất lại, đầu đau như búa bổ.

Cú sốc này đối với anh là quá lớn, suốt 26 năm cuộc đời, anh đã phải trải qua biết bao nhiêu cảm xúc, biết bao nhiêu nỗi đau về thể xác lẫn tinh thần, nhưng không hề có cảm giác nào như thế này.

Anh ngồi xuống bên cạnh khung cửa sổ đã hoen rỉ, tay rút ra một liều thuốc từ trong bao, Victor khẽ cầm bật lửa lên và châm lửa đốt.

Lặng lẽ hít một hơi rồi nhả khói theo làn gió, anh đưa mắt nhìn ra xa xăm, mọi thứ lúc này thật rối bời và mờ lung, anh không biết bản thân mình phải làm gì nữa.

Hình ảnh người con gái ấy nhất thời hiện lên trong tâm trí anh, phải rồi, anh còn có cô cơ mà, những lúc thế này anh chợt thấy không có cô ở ngay bên cạnh thật là thiếu xót quá.

Anh muốn được nghe giọng cô nói, trong lòng thầm mặc định điều đó giống như một liều thuốc an thần, chỉ cần nghe thấy âm thanh nhẹ nhàng ấy thôi, có lẽ anh sẽ ổn hơn chút nào đó.

Không phải chán chường, nghĩ ngợi gì lâu thêm, anh liền cầm điện thoại trên tay và gọi và dãy số ấy. Tuy nhiên không có ai bắt máy.

Victor kiên nhẫn gọi lại một lần nữa, vẫn là kết quả cũ, thậm chí còn không thể kết nối được tới đầu dây bên kia. Điều này thật giống với gần một tuần trước, anh cố liên lạc cho cô nhưng nhận lại vẫn là sự im lặng.

Không dừng lại, Victor gọi tiếp vào số máy bàn ở nhà, lúc này cuối cùng cũng được nghe giọng nói thân thuộc ấy.

- Alo? - Tiếng cô cất lên nhỏ nhẹ từ đầu dây bên kia.

- Sao lần nào tôi gọi em cũng không được thế? - Anh chau mày hỏi với giọng trách móc.

- Điện thoại của em hết pin, em không để ý. - Erena lại nói câu nói đó, giọng điệu hạ thấp xuống giống như mỗi lúc bị anh mắng.

Nghe cái giọng điệu ấy, trong lòng anh lại cảm thấy trĩu xuống, anh gọi điện cho cô vì muốn được nghe giọng cô an ủi, chứ không phải muốn nghe cô buồn rầu thế này.

Victor thờ dài một cái rồi lặng lẽ cất tiếng hỏi.

- Em khỏe không? - Tiếng anh cất lên thật nhẹ nhàng, thật hiếm khi ôn nhu tới vậy.

Thế nhưng câu trả lời của cô ngay sau đó lại khiến anh như chết đứng.

- Em biết rồi.

Victor chau mày, cô đang nói gì vậy?

- Anh có mệt lắm không? - Cô tiếp lời.

Nhận ra điều chẳng lành, Victor vẫn quyết định giữ im lặng.

- Anh nghỉ ngơi đi, em phải có việc rồi.

Anh dường như chết lặng, cuộc hội thoại này quá quen, lần trước anh gọi cô cũng vậy, cũng vẫn là những câu nói này.

Như chẳng thể kiên nhẫn được thêm, anh cuống cuống tắt máy rồi lại gọi lại.

- Alo?

...

- Điện thoại của em hết pin, em không để ý.

Anh buông thông tay đang cầm điện thoại xuống, hai mắt nhắm nghiền, tay kia đặt nhẹ lên trán mà khẽ day, lúc này cuối cùng cũng đã hiểu ra mọi chuyện...

Chương 88: Quyết định buông bỏ

Chris ngồi lấp ráp lại những khẩu súng đang được đặt trên bàn mà trong lòng cứ nôn nao, bồn chồn khó chịu. Anh cứ cầm súng lên rồi đặt xuống, một lúc rồi lại quên mất mình đang làm dở chuyện gì, tâm trí không thể tập trung vào việc nào khác.

Anh chep miệng đầy bất lực rồi đứng tựa lưng vào cạnh bàn, lặng thinh mà suy nghĩ, cũng đã gần một tuần kể từ hôm đó rồi, Chris nghĩ lại mà thấy thật ngại quá. Trong lòng anh vừa muốn nói cho cô biết tất cả tình cảm của mình, nhưng giờ nói xong lại không biết phải đối mặt với cô thế nào.

Từ hôm đó Erena cũng không đến căn cứ một lần nữa, Chris lại càng thêm mặc định do cô cũng không biết phải đối mặt với anh thế nào nên mới vậy.

Chiếc điện thoại đang đặt trên mặt bàn bỗng rung lên, Chris nhìn xuống rồi nhấc máy.

- Erena đâu?! - Tiếng người đàn ông quen thuộc cất lên đầy hốt hoảng từ đầu dây bên kia rất nhanh, Chris còn chưa kịp nói gì.
- Ở nhà... em nghĩ vậy. - Chris ngẫm nghĩ, trả lời một cách ngập ngừng không quyết đoán.
- Nghĩ?! Chẳng phải cậu đang ở nhà tôi sao?! - Victor lập tức nổi cáu, anh đã không còn giữ được bình tĩnh nữa rồi.
- Nhưng anh đã bảo em không cần đến đó nữa... - Chris ngập ngừng, đôi mày chau lại, lập tức suy nghĩ lại những lời nói khi ấy của Erena.
- Lúc nào?! - Victor lớn tiếng gắt gỏng.
- Nhưng Erena... - Chris định tiếp lời, nhưng cổ họng như bị chặn lại, anh nhớ lại vẻ mặt, ánh mắt, ngữ điệu lúc ấy của cô thật sự rất đáng nghi ngờ mà, tại sao anh lại không để ý thêm chút nữa cơ chứ?
- Anh... em xin lỗi... - Anh ngập ngừng nói với Victor, nhưng dù có nói hàng trăm lần đi chăng nữa thì vẫn không có gì thay đổi.

Victor không muốn nghe những lời như vậy, anh cúp máy ngay sau đó, hai mắt anh nhắm nghiền lại, thờ dài đầy mệt mỏi. Chỉ trong vòng một ngày thôi, biết bao chuyện tồi tệ đều thi nhau đổ ập hết lên đầu anh, giờ là lúc anh đau đớn nhất, yếu đuối nhất, thì ngay cả người con gái đã cùng anh gắn bó suốt 6 năm ròng rã cũng đã bỏ anh mà đi.

Anh không trách cô, không có quyền trách cô vì đã bỏ đi sau tất cả những điều tồi tệ mà anh đã làm với cô. Chỉ là lúc này đây anh rất buồn, rất nhớ, và rất lo cho cô. Không biết giờ đây cô đang ở đâu? Làm gì? Có nhớ anh như anh nhớ cô không...?

Chris chạy vội tới căn biệt thự của Victor ngay sau khi nhận được cuộc điện thoại ấy. Anh bấm chuông cửa rất nhiều lần, nhưng cả căn nhà vẫn chìm trong sự im lặng, không hề có dấu hiệu cho thấy có người ở nhà.

Anh vò đầu bứt tóc đầy bất lực, nếu không phải vì anh quá hèn nhát, không dám đối mặt với cô sau khi nói những lời như vậy thì có lẽ anh vẫn có thể thân nhiên tới đây thường xuyên, lúc ấy thì đã không có chuyện như thế này.

Chris nhanh chân chạy đi khắp nơi để tìm kiếm bóng hình quen thuộc ấy, nhưng anh biết kiếm cô ở đâu giữa New York rộng lớn thế này.

Đúng quả thật là bằng tốt nghiệp rất quan trọng, nếu không có thì không thể làm được gì. Đã gần 1 tuần từ khi bỏ đi, đi khắp nơi xin việc nhưng chẳng nơi nào có thể nhận cô.

Cô dùng tiền của mình để mua lại một chiếc điện thoại cũ rẻ tiền, trước lúc về nhà có ghé qua siêu thị của Mark để mua đồ ăn. Trong lúc tính tiền, thấy Erena cứ cầm mắt vào chiếc điện thoại, miệng lầm bầm tính toán, đôi mày chau lại, Mark có thể đoán được rằng cô đang gặp khó khăn.

Lần trước gặp cô, anh cũng biết cô không có việc làm, cũng biết cô vì ngại nên không dám mở lời xin việc ở chỗ anh. Nhưng đến mức này rồi, anh thật sự muốn giúp đỡ cô mà không khiến cô thêm ngại.

Nhân lúc cô không để ý, Mark nhanh tay lấy tám biển "tuyển nhân viên" đang cất ở dưới ngăn bàn thu ngân lên rồi đặt cạnh hộp kẹo cao su.

- Cửa cô hết 2 đô 10 xu. - Mark để hết đồ của cô vào túi nilon rồi đưa ra phía trước.

Erena không để ý, chỉ chăm chú nhìn vào ví, đồng thời lấy tiền ra và đưa cho anh.

- Cô ăn kẹo cao su không? - Anh cất tiếng hỏi rồi gõ nhẹ vào hộp kẹo như cố ý gây sự chú ý của cô.

- Ừm... tôi... - Erena ngẫm nghĩ rồi nhìn lên phía hộp kẹo cao su, Mark như cười thầm trong lòng khi biết cuối cùng cô cũng đã thấy tấm biển ấy.

Cô như đứng hình một lúc, ngập ngừng chỉ tay vào tấm biển.

- Anh đang tuyển nhân viên sao? - Erena giương đôi mắt to tròn của mình lên, điều đó khiến trái tim Mark như thêm rung rinh trước vẻ dễ thương ấy của cô.

- À ừ, gần đây nhiều hàng quá nên một mình tôi cũng không xoay kịp. - Mark gãi đầu cười trừ.

- Vậy đã có ai chưa? - Cô tiếp tục hỏi dò, ánh mắt nhìn anh như đang mong chờ.

- Vẫn chưa... họ không muốn làm ở đây, chắc vì đây là siêu thị mini.

- Không biết... có điều kiện gì không? - Erena nhướn mày, nghe ngóng câu trả lời của anh.

- Không, tôi chỉ cần người nhận hàng và xếp hàng thôi, chăm chỉ là đủ.

- Vậy không biết tôi... có thể không? - Cô ngập ngừng hỏi nhỏ, mở lời nói với anh thế này sau những chuyện của quá khứ có phần khiến cô càng thêm ngại, nhưng giờ cũng như đã lâm vào bước đường cùng rồi.

- Cô muốn làm ở đây sao?! - Mark ra vẻ ngạc nhiên, liền nở một nụ cười đầy vui thú.

Erena ngại ngần, khẽ gật đầu nhẹ nhẹ.

- Được vậy thì tốt quá, chiều nay cô tới làm luôn được không? - Ánh mắt của anh như vớ được vàng, nhìn chăm chăm vào cô mãi không rời.

Anh vui 1 thì cô vui 10, gánh nặng kinh tế của cô vậy là cũng đã giảm đi được một phần. Trở về nhà với tâm trạng phấn khởi, Erena đặt đồng hồ ăn lên mặt bàn bếp, trên môi nở một nụ cười thật tươi.

Đó là nụ cười đầu tiên của cô kể từ lúc rời đi, niềm vui này cô không muốn giữ một mình, cô muốn được chia sẻ nó với anh, muốn kể cho anh nghe.

Quên mất.

Cô đã quyết định dừng lại rồi cơ mà, sao nhất cử nhất động bản thân làm xong vẫn đều nghĩ tới anh như vậy?

Tuy tự đặt cho bản thân mình mục tiêu là như vậy, nhưng trái tim cô lại đi ngược lại với suy nghĩ ấy, cô không thể ngừng quan tâm tới anh được, cô cũng rất tò mò, rất lo lắng từng ngày, từng giờ, từng phút, dù có lẽ giờ đây đã có người khác lo cho anh thay cô rồi...

Victor đứng cách căn biệt thự của Venela khoảng 2-3m, mắt anh cứ nhìn vào đó chăm chăm, trong lòng chợt thấy ngọt ngào, bí bách. Một lúc sau, cánh cổng được mở ra, bóng dáng của một người con gái bước ra từ cánh cổng rồi bước vào trong chiếc xe đen đỗ sẵn ngay trước cổng đã thu hút sự chú ý của anh.

Tường Vy tiểu thư, con gái của Phúc Thạch, hay cũng chính là đứa em gái cùng cha khác mẹ của anh. Nhìn cô bé, trong lòng anh lại càng thêm khó chịu. Anh đã từng làm cô tổn thương rất nhiều, hết lần này đến lần khác. Một cô bé ngây thơ, hồn nhiên, vô tội như vậy mà anh lại nhắm vào chỉ vì mối ân oán giữa anh và lão ta.

Chiếc xe màu đen bắt đầu lăn bánh, Victor cũng lặng lẽ gọi xe đi theo, bám đuôi cô không gần nhưng cũng không xa, hành động của anh xảy ra trong vô thức, anh muốn biết cô đi đâu, làm gì, có nguy hiểm hay không.

Chiếc xe đen của cô dẫn đến căn cứ của V nằm ở ngoại ô Hà Nội rồi cũng đi mất ngay sau đó, biết vậy nên Victor đã xuống xe trước rồi đi bộ để tiện theo dõi cô từ xa. Việc này khiến anh khá ngạc nhiên, cô tự mình đi tới căn cứ của V sao? Cô có ổn không?

Anh đứng từ phía xa, núp sau những tán cây, lặng lẽ nhìn bóng cô bước vào trong căn nhà ấy. Victor khẽ thờ dài, trong lòng thầm suy nghĩ vài điều. Có lẽ anh nên dừng lại mọi chuyện, anh không thể lôi kéo đứa em gái bé nhỏ của mình vào trận chiến không hồi kết này nữa, cũng sao có thể tiếp tục tìm cách trả thù lại Phúc Thạch sau tất cả những gì hắn làm, vì dù gì đó cũng là bố của anh...

Anh thật sự rất mệt mỏi, có quá nhiều chuyện khiến anh phải suy nghĩ. Bấy lâu nay anh và Phúc Thạch luôn đấu đá qua lại không ít lần nhưng chẳng thể tới hồi kết, vậy có lẽ anh nên là người chủ động chấm dứt cuộc chiến này ở đây thôi...

Anh sẽ chờ Tường Vy lên, đảm bảo cô về nhà an toàn, rồi sẽ trở về Mỹ và tìm Erena, lần này anh không thể để mất cô được nữa.

Tường Vy bước chân xuống sảnh của căn cứ, mọi người trông thấy liền giương gao cúi chào, kể từ hôm đó, ngày nào cô cũng đến đây rất đều đặn, cô muốn đảm bảo rằng Alpha vẫn ổn và sức khỏe của anh đang dần tốt lên. Tuy anh vẫn lạnh nhạt và phũ phàng, nhưng cô vẫn kiên trì, ngày nào cũng đến thăm anh, ngồi ngắm nhìn anh một lát rồi lại rời đi.

Tiếng bước chân quen thuộc vang dọc hành lang, dừng lại ngay trước cánh cửa phòng anh. Alpha thờ dài, anh lại phải dùng những lời lẽ tồi tệ để nói với cô nữa rồi, anh không muốn làm vậy nữa, nhưng anh không thể làm cô tiếp tục sa vào mối quan hệ đầy rẫy nguy hiểm thế này...

Cô bước vào trong, kéo chiếc ghế gỗ và đặt cạnh giường anh, giọng nói cất lên nhẹ nhàng.

- Anh đã thấy khỏe hơn chưa?

Đáp trả lại câu hỏi của cô là một sự im lặng, cả căn phòng lặng thinh, thậm chí còn nghe được tiếng thở. Phải mất một lúc sau, tiếng của người đàn ông đó mới cất lên.

- Tiểu thư định làm chuyện này đến bao giờ? - Giọng anh cất lên với ngữ điệu lạnh lùng.

Được nghe giọng nói ảm áp của anh, Tường Vy chợt nở nụ cười trong vô thức.

- Em sẽ không dừng lại đâu, nên anh đừng mong chờ. - Cô nói với sự nhản nại.

Alpha nhíu đôi mày lại đầy bất lực.

- Cô thật sự khiến tôi khó chịu rồi đấy.

Cô nghe thấy tiếng nghiến răng, anh giấu cảm xúc của mình giỏi thật đấy, nhưng cô sẽ không nhụt chí đâu.

- Vậy anh cứ coi như không có em ngồi đây đi. - Cô tiếp lời.

- Cô thật sự có vấn đề à?! Nói vậy còn không hiểu, đầu cô chứa gì vậy? Phân sao? - Alpha tức tối, lập tức chống tay ngồi dậy, trừng trừng mắt nhìn cô với vẻ giận dữ.

Tường Vy ngạc nhiên với câu nói của anh, mọi lần anh vẫn câu gắt nhưng chưa từng buông những lời lẽ thậm tệ tới mức vậy. Hai mắt cô mở to, nhìn anh đầy bối rối.

Alpha cắn răng nhìn vào vẻ mặt đáng thương ấy mà khẽ cười khẩy.

- Nhìn mặt cô không bệnh thì cũng thành bệnh.

Tường Vy như chết lặng, sao anh có thể nói ra những lời như vậy? Tim khẽ nhói lên, hơi thở như bị hịt hắng.

- Nên làm ơn hãy rút khỏi tầm mắt của tôi. - Anh lớn tiếng, nói như xỉ vả vào mặt cô rồi lại nằm xuống, quay mặt vào trong tường.

Tường Vy thất thần, từng lời nói của anh như thấm nhuần vào trong tâm trí, găm sâu vào trái tim, nó giống như một tảng đá lớn, đè nặng lên lồng ngực, trong cô cảm giác bí bách, nhức nhối.

Cô đứng dậy và bỏ đi khỏi căn cứ trước bao ánh mắt đầy ngạc nhiên của mọi người. Họ đã nghe thấy Alpha lớn tiếng, điều này đúng là chưa từng thấy, hơn nữa lại còn là với con gái cưng của ông chủ.

Victor đứng từ xa, chợt thấy Tường Vy bước ra khỏi căn cứ với vẻ vội vàng, anh chợt thấy ngạc nhiên khi cô xuống dưới căn cứ mà lên nhanh như vậy.

Cô đi bộ được vài bước khỏi căn cứ của V, trên tay mới rút điện thoại ra và gọi xe tới đón, chợt một chiếc xe 7 chỗ lập tức lao tới cạnh cô, 2 người đàn ông nhảy xuống xe, nhanh chóng túm lấy cô rồi bắt vào xe.

Victor tròn mắt, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, anh bất giác đứng phất dậy, chạy thoăn thoắt trên đồi theo chiếc xe đang chạy phía dưới chân đồi. Anh vừa chạy vừa nhìn chiếc xe đang lẩn tránh, vừa né những gốc cây trên sườn đồi.

Anh chạy mà chẳng cần quan tâm tới mọi thứ xung quanh, trong lòng lại dấy lên những nỗi lo, rốt cuộc bọn chúng là ai? Sao lại nhắm vào Tường Vy?

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Bỏ qua nhau

Tường Vy bị những cánh tay của 2 người đàn ông giữ chặt, muốn cựa quậy thôi cũng khó khăn, cô sợ hãi cố hét lên nhưng lập tức bị một tên to lớn bịt miệng lại bởi một mảnh khăn đã tẩm thuốc.

- Ai mà ngờ lão ta lại có một cô con gái cơ chứ? - Một tên lên tiếng cười khoái chí, ngồi ghé lái phụ rồi ngoái đầu nhìn cô bé.

Tường Vy trợn trừng hai mắt, đảo mắt nhìn những người đàn ông xung quanh mình, ánh mắt đầy sự hoảng loạn, nhưng dần trở nên lơ đãng rồi nhắm nghiền lại.

- Có vẻ như lần này chúng ta đã kiếm được "món hàng ngon", bù cho món hàng đã mất. - Tiếng cười man rợ đầy đắc ý của tên ngồi ở ghế phụ lái vang lên.

Victor chạy trên rìa đồi, mắt vẫn dán chặt vào chiếc xe đang lăn bánh dưới đường, mồ hôi chảy ướt đầm lưng áo anh, hai chân mỏi ròi.

Anh quan sát, phát hiện phía trước có một khúc cua, tuy cảm tưởng như sắp kiệt sức nhưng anh chợt bứt tốc, chạy thật nhanh về phía rìa đồi, hai chân dùng sức bật mạnh người về phía trước.

Đám đàn ông đang ngồi trong xe cười nói đầy sung sướng vì đã đạt được mục tiêu, bất chợt một tiếng "rầm!" kêu lên ngay trên nóc xe khiến chúng giật bắn cả mình.

Victor trụ thân mình bằng cả hai tay và hai chân ở trên nóc chiếc xe đang lăn bánh, lúc này mới thảm chệp miệng đầy bất lực, tại sao anh lại liều mình hành động như thế khi bản thân đang không hề có vũ khí, hơn nữa còn có mỗi một mình đấu lại với không biết bao nhiêu người trong xe.

Lần này thật sơ xảy, anh hành động thật bốc đồng, không có sự chuẩn bị trước, có lẽ là vì trong đầu anh lúc ấy chỉ lo cho người con gái kia đang gặp nguy hiểm.

Mấy tên chau mày nhìn nhau đầy hoài nghi, ánh mắt như thảm đổ trách nhiệm cho nhau, liền tâm đầu ý hợp cùng nhau đánh mặt về phía tên ngồi ở chỗ phụ xe, hấn chệp miệng đầy phiền phức.

Tay hấn lăm lăm khẩu súng, lên đạn đầy đủ rồi liền hạ kính xe, nhòai người ra khỏi cửa xe, xoay người nhìn lên trên.

Phần nóc xe che đi phần lớn tầm nhìn của hấn, hấn chau mày cố nhướn thêm ra nhưng cũng chỉ thấy lấp ló.

Victor nằm áp sát người vào nóc xe, khễ bò lên trên, hai tay bám vào vành nóc xe, bò sát sang rìa. Anh quay mặt nhìn sang bên, cái đỉnh đầu của hấn lấp ló, tay cầm súng của hấn cũng giờ lên. Victor giật mình, ngón tay của hấn đã đặt kê vào cò súng, nhân lúc này, anh nhanh chóng dùng tay bám chắc vào vành nóc rồi giờ chân lên đập thật mạnh vào mặt hấn.

Hấn bất ngờ, cũng vì lực dồn vào chân Victor rất mạnh nên không lường trước được, một tiếng gãy của xương vang lên ròn rã, nửa người trên của hấn như bị treo vát vương ở cửa xe.

Nhìn cảnh tượng đó, tên lái xe bỗng chợt dạ, đánh mắt thật nhanh nhìn lên trên rồi đánh tay lại thật mạnh sang hai bên, chiếc xe rung lắc khiến Victor mất thăng bằng.

Anh bị quán tính vật ngã sang một bên, một tay cũng không còn bám chắc nên tuột khỏi vành nóc, cả thân thể to lớn như sắp rơi ra khỏi xe.

Cánh tay còn lại của anh gồng lên, bám chắc vào nóc, hít một hơi thật sâu như để tinh thần được sẵn sàng, việc cần làm bây giờ phải hạ được tên lái xe.

Victor bám tay sang phần rìa nóc rồi đu cả người vào trong xe, chân anh đá mạnh vào hấn, tay anh nhanh chóng giật lấy khẩu súng đang được dặt ở thắt lưng của tên ngồi ở ghế lái phụ, chĩa thẳng nòng súng vào đầu hấn mà bóp cò.

Máu của hấn ta bắn lên cửa kính bên cạnh, Victor lập tức mở cánh cửa đó ra và đập hấn ra ngoài, lúc này mấy tên ngồi phía sau xe mới cuống cuồng lên, trong đầu vẫn chưa định vị được chuyện gì vừa xảy ra, thật quá nhanh.

Một tên ngồi phía sau luống cuống rút ra một khẩu súng, chĩa về phía trước mà bóp cò liên hoàn, Victor thấy vậy liền đập phanh thật mạnh, chiếc xe dừng gấp, chúng theo đà mà đổ nhào người về phía trước, đập đầu vào hàng ghế phía trước.

Ngay sau đó, anh lại đập ga, chiếc xe phóng đi rất nhanh, chúng lại một lần nữa mất cân bằng, ngã người về phía sau, nhân lúc đó, Victor nổ súng và làm cho một tên bị thương ở cánh tay phải.

Anh nấp sau ghế lái mà đầy khó khăn, anh vừa phải lo né những viên đạn, đôi lúc lại phải quay đầu điều khiển vô lăng, điều chỉnh tốc độ vừa phải.

Hai bên nổ súng bắn nhau qua lại một hồi, tấm kính trước mặt anh và chiếc ghế cũng đã thủng lỗ chỗ, cuối cùng anh cũng hạ được một tên. Còn một tên nữa, nhưng hấn đã lấy người con gái kia ra làm bia đỡ đạn.

Victor lấp ló sau chiếc ghế da, không ít lần đã chĩa súng vào hấn nhưng chẳng thể bóp cò, anh sợ sẽ bắn nhầm vào Tường Vy.

Anh lăm lăm khẩu súng trên tay, hít một hơi thật sâu như để lấy can đảm, lập tức anh quay ngoắt người lại, hành động rất nhanh.

Tên kia cũng chẳng còn đạn, chỉ còn cách dùng người con gái đang bất tỉnh kia làm tấm bình phong. Victor chĩa súng vào tên đàn ông đang nấp sau bóng

dáng của Tường Vy, lập tức nổ súng, viên đạn bay một cách khéo léo vòng qua cổ của người con gái và trúng vào cổ của gã phía sau, đường đạn bay chỉ lệch đi một chút nữa thôi là trên cổ cô sẽ xuất hiện một vết đạn sượt qua.

Anh buông súng, tựa lưng vào chiếc ghế da, chân cũng dẫm vào bàn đạp phanh để dừng xe lại. Mồ hôi chảy ướt lưng áo anh, cả khuôn mặt bóng nhẫy đầy vẻ mệt mỏi, anh đưa mắt nhìn lên trần xe mà thở hổn hển.

Victor đánh mắt nhìn vào gương chiếu hậu, hình ảnh của cô gái đang chìm trong giấc ngủ say ấy hiện lên ngay trong tầm mắt của anh, ánh mắt của anh toát lên vẻ khó xử, trong đầu lại liên tục gọi nhớ lại sự thật tàn nhẫn ấy.

Sau khi nghỉ ngơi lại sức, Victor đã xuống xe và lôi xác của mấy tên kia xuống, vứt ở ven đường. Xử lý xong xuôi mọi chuyện, anh đặt Tường Vy nằm hẳn xuống ghế của hàng ghế sau cùng.

Hành động của anh như khựng lại, chân chừ một lúc khi nhìn thấy gương mặt lúc này của cô, nhìn càng kĩ cô càng giống với lão ta, điều này làm anh càng thêm khó xử, liền thở dài đầy mệt mỏi, một tay anh vuốt lấy mặt, thật sự mọi thứ sao lại trở nên khó khăn đến vậy?

Anh lái chiếc xe đến một đoạn đường ven sông, ít người qua lại, Tường Vy vẫn chưa tỉnh dậy nên mọi thứ thật im ắng, Victor ngồi tựa lưng vào chiếc ghế da, tay nhấc điện thoại lên và bấm vào số máy hiện trên màn hình.

Sau 2 hồi chuông, đầu dây bên kia nhắc máy.

- Alo ạ? - Tiếng một chàng trai cất lên.

- Thế nào rồi? - Giọng anh cất lên đầy mệt mỏi.

- Em vẫn chưa tìm thấy... nhưng em sẽ tìm tiếp, anh đừng lo. - Chris nói như muốn trấn an Victor.

- Anh sắp xong việc chưa? Có cần em giúp gì không ạ? - Chris tiếp lời, anh biết thời gian này Victor đã rất mệt mỏi.

- Tôi định về từ hôm nay rồi, nhưng phải lo nốt vài việc liên quan đến cô con gái của lão ta. Cậu tìm Erena là được rồi. - Anh nói với vẻ mệt mỏi rồi cũng cúp máy ngay sau đó.

Chris nghe giọng của Victor qua điện thoại cũng biết được phần nào tâm trạng trong anh. Tuy câu từ có vẻ súc tích, ngắn gọn, nhưng anh biết Victor cũng rất lo cho cô gái ấy.

Sau khi nhận cuộc gọi, Chris lại đứng dậy và tìm kiếm quanh khu phố nơi Victor ở, anh đã đi qua đi lại khắp khu phố này cũng phải hơn 1000 lần rồi, đến khi chẳng còn góc ngách nào nữa, anh mới quyết định mở rộng phạm vi tìm kiếm của mình, sang những khu phố lân cận.

Đã sang đầu giờ chiều, nhưng Chris vẫn chẳng có gì để bỏ vào bụng, sức cũng như cạn kiệt nhưng anh lại chẳng thấy mệt, có lẽ vì chưa tìm thấy Erena nên mọi thứ đối với anh đều không quan trọng, không đáng bận tâm.

Cổ họng anh khô rất, đôi có thể không bận tâm nhưng cả một thời gian tương đối dài, anh lại đi vào đầu giờ chiều nên rất mất sức và mất nước. Chris thò tay vào túi quần và lấy ra vài đồng tiền lẻ, chỗ này đủ mua một chai nước, sau đó anh có thể tiếp tục đi tìm cô tiếp.

Chris nhìn xung quanh như tìm kiếm, bất chợt bắt gặp một siêu thị mini, anh liền chạy vào đó thật nhanh.

- Mark, chỗ đồ này thì để ở đâu? - Erena tay ôm một thùng hàng rồi quay sang hỏi người đàn ông đang đứng ở quầy thu ngân.

- À, để chỗ đồ khô, gần khu đồ uống ấy. - Anh nói rồi chỉ tay về phía đằng trước.

Erena nghe rõ rồi gật đầu nhẹ nhàng, tay ôm thùng hàng rồi rào bước về phía đó. Mark nhìn theo bóng lưng cô đi về phía trước mà bất giác nở một nụ cười nhẹ nhàng, ấm áp, vẻ đẹp của người con gái này luôn hấp hồn anh, kể từ bây giờ ngày nào anh cũng được gặp cô, chỉ cần nghỉ thôi cũng thấy hạnh phúc.

Erena xếp từng hộp đồ ăn lên giá, miệng ngân nga hát thầm, nụ cười nhẹ nhàng xuất hiện trên đôi môi ấy. Cô kiểm hàng rất kĩ lưỡng rồi mới sang quầy khác, ngay khi vừa bước ra khỏi quầy đồ đóng hộp, nụ cười trên môi cô như tắt hẳn.

Hai ánh mắt bất gặp nhau mà chẳng thể nào ngờ được, người con trai ấy trông thật mệt mỏi, phờ phạc, nhưng khi thấy cô, vẻ mặt liền trở nên tươi tỉnh như vừa được hồi sinh.

- Chris... - Cô mấp máy môi, vốn dĩ chẳng mong chờ gì sẽ được gặp được anh sau những chuyện đã xảy ra, vậy mà giờ đây lại gặp nhau trong tình huống thế này.

Chẳng để cô nói thêm gì, Chris đã nhanh chóng tiến đến và ôm lấy cô vào lòng, Erena ngạc nhiên, tròn hai mắt. Hành động này rốt cuộc là ý gì cơ chứ?

Anh buông cô ra sau khoảng vài giây, mùi hương từ cô tỏa ra khiến anh quên hết mọi vất vả, cái nhìn anh dành cho cô thật ấm áp, dịu dàng.

- Sao cậu lại bỏ đi? Tôi tìm cậu một muốn chết! - Anh nói với giọng trách móc cô.

Mới đầu Erena không dám đối diện thẳng mặt với anh, dĩ nhiên là vì còn ngại chuyện lần trước, nhưng sau đó, cô liền ngược mắt nhìn lên anh một cách rụt rè.

Cô đã làm anh phải lo lắng tới vậy sao? Ánh mắt anh đã nói lên tất cả rồi kia... điều ấy khiến cô càng thêm áy náy, cô rất cảm kích tình cảm anh dành cho cô, lo lắng cho cô nhiều tới vậy, nhưng người mà cô thật sự muốn gặp trong tình cảnh lúc này lại không phải là người con trai đang đứng trước mặt..

- Vì Victor phải không? - Chris nhú mày lại rồi nhìn cô như cố gắng hỏi. Anh biết câu hỏi này là thừa thãi bởi chỉ cần nhìn sắc mặt của cô là biết, nhưng anh chỉ muốn kiểm chuyện để được nói với cô.

Cô ngược mắt nhìn anh nhưng vẫn không nói gì.

- Xin lỗi vì làm cậu thất vọng, vì tôi không phải anh ấy. - Giọng của anh có phần hơi trĩu xuống, nét mặt buồn thấy rõ.

- Đừng nói vậy. - Erena chau mày, nói như trách móc anh.

- Nhưng đừng buồn nhé, anh ấy đã định về hôm nay rồi, nhưng còn phải lo nốt việc liên quan tới cô tiểu thư kia, nên... - Anh nói rồi giơ tay lên đặt nhẹ lên má cô, ngón tay cái sờ nhẹ qua bông mắt của cô.

- Mắt sưng hết rồi này. - Giọng của Chris trầm xuống đầy vẻ ôn nhu, ấm áp.

Trước sự dịu dàng này của Chris, lòng cô lại càng quặn đau hơn, tay cô gạt nhẹ bàn tay anh xuống, trên môi nở một nụ cười chua xót khiến Chris ngạc nhiên.

- Dù gì thì vẫn là vì người con gái khác mà... - Tiếng cô cất lên thỏ thẻ, anh có thể cảm nhận được nỗi đau hiện tại của cô thông qua giọng nói một cách rõ ràng.

- Không, Victor thật sự đã định về hôm nay rồi... - Chris cố nói như giải thích.

- Chris. - Cô bất chợt lên tiếng chặn ngang họng anh.

- Giúp tôi một việc được không? - Cô ngược đôi mắt màu xanh dương ấy lên nhìn anh như cầu xin, con tim anh bỗng trật một nhịp khi nhìn thẳng vào đôi mắt ấy.

- Đừng nhắc đến tên anh ấy, đừng kể gì về anh ấy, cũng đừng nói với anh ấy tôi ở đây... - Cô nói mà giọng rung rung, khóe mi cũng ươn ướt, điều này khiến Chris khó mà tự chủ được.

- Hãy giúp tôi quên anh ấy... xin cậu...

Chris nhú mày nhìn xuống cô, chỉ cần nhắc tới cái tên ấy thôi cũng đủ khiến cô trở nên yếu đuối tới thế này, trong lòng anh chợt thấy nhói lên từng hồi. "Tại sao lại dùng ánh mắt đó để nhìn tôi? Sao lại nói ra câu đó, trong khi đáng vẻ của cậu lại giống như đang cầu xin tôi điều ngược lại...?"

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Huyết thống

Victor ngồi trong xe mà thầm ngẫm nghĩ biết bao chuyện, anh cứ cầm điện thoại lên rồi đặt xuống không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng cũng quyết định cầm lên và bấm gọi điện.

Anh cầm chiếc điện thoại mà áp vào tai như đang chờ đợi gì đó.

- Alo?

...

- Điện thoại của em hết pin, em không để ý.

Anh vẫn im lặng, cố gắng không phát ra một tiếng động gì như để lắng nghe thật rõ cái giọng nhẹ nhàng, ấm áp rất đỗi quen thuộc ấy.

- Em biết rồi.

...

- Anh có mệt lắm không?

Nghe đến đây, Victor chợt bật cười, một nụ cười hạnh phúc, nhưng cũng thật cay đắng.

- Anh nghỉ ngơi đi, em phải có việc rồi.

Anh lại tiếp tục bật cười, khẽ lắc đầu.

- Tôi phát điên mất thôi. - Victor nói với giọng nửa bông đùa, nửa thật, có phần bất lực.

Anh bấm tắt máy, rồi lại gọi lại một lần nữa.

- Alo?

...

- Điện thoại của em hết pin, em không để ý.

Victor thở dài, bản thân anh như đang mất tự chủ, không còn ý thức được hành động mình đang làm là gì nữa.

- Tôi nhớ em. - Giọng anh cất lên đầy vẻ mệt mỏi, bơ phờ, âm điệu rù xuồng.

- Em biết rồi.

...

- Anh có mệt lắm không?

...

- Anh nghỉ ngơi đi, em phải có việc rồi.

Ánh mắt của anh nhìn vào vô định, lúc này chẳng khác gì một người mất hồn.

- Tôi xin lỗi... - Giọng người đàn ông này trầm xuống, nghe thật thiếu sức sống.

Sau đó là một chuỗi dài những lời độc thoại đó của người con gái kia, Victor cứ tắt máy rồi gọi đi gọi lại không biết bao nhiêu lần.

Tường Vy nằm ở ghế sau bất chợt mơ màng tỉnh dậy, đầu cô còn hơi đau do tác dụng phụ của loại thuốc mê được tẩm trong mảnh khăn kia.

Cô mắt nhắm mắt mở nhìn xung quanh, đây đúng là chiếc xe mà cô đã bị mấy tên lạ mặt bắt vào, còn những chuyện sau đó thì cô không biết gì hết.

Cô cố gắng nhòm dậy nhìn về phía trước, không thấy mấy tên kia đâu, chỉ thấy một người đàn ông đang ngồi ở ghế lái, xung quanh chỗ đó có rất nhiều máu, trên kính có cả vết đạn bắn thủng lỗ chỗ, hay ngay cả trên chiếc ghế cô đang nằm cũng dính máu.

Tường Vy đầy sợ hãi liền nằm thụp xuống, nhắm mắt vờ như chưa tỉnh giấc. Cô không nhìn rõ người đàn ông ngồi ở phía trước đó là ai, nhưng nếu một mình hạ được cả một đám đông những tên to lớn như vậy thì chẳng phải vừa, cô cần quan sát tình hình thêm một chút nữa.

- Ước gì em có thể nghe tôi nói lúc này. - Tiếng của người đàn ông ấy cất lên đầy mệt mỏi.

Tường Vy giật mình, cái giọng này quen quen, hình như cô đã nghe ở đâu đó rồi, cô liền tập trung nghe ngóng thêm.

- Tôi xin lỗi vì đã là một thằng hèn. Tôi đã thật tồi tệ với em. - Người đàn ông liên tục nói với giọng trách móc, anh tự trách bản thân.

Tường Vy ngỡ ngàng dần nhận ra, là Victor sao?

- Những ngày qua đối với tôi thật sự là ác mộng... ước gì em ở bên tôi lúc này. - Tiếng của anh trở nên ngập ngừng, khẽ run lên.

- Tôi đã biết bố đẻ của mình là ai rồi, còn có một đứa em gái nữa. - Anh nói rồi bật cười, một nụ cười đầy gượng gạo, sự thật ấy thật không thể tưởng tượng được.

- Tôi mong em không trách tôi vì đã không về tìm em sớm hơn. Tường Vy gặp nguy hiểm... - Anh nói với giọng trầm xuống.

Câu nói ấy của anh khiến cô gái đang nằm phía sau phải giật mình, vì cô mà anh đã làm hỏng điều gì quan trọng hay sao?

- ...còn tôi... thì không thể bỏ mặc em gái mình được... - Nói đến đây, giọng của anh run lên rõ rệt, một giọt nước mắt lăn dài trên gò má, đến bây giờ anh vẫn không thể chấp nhận được sự thật phũ phàng ấy, nhưng trí óc vẫn điều khiển cơ thể anh phải làm theo điều mà bản tính mách bảo, dù anh không chấp nhận nhưng không thể chối bỏ giọt máu đang chảy trong cơ thể mình.

Tường Vy như chết lặng, cô vừa nghe thấy gì? Victor vừa nói gì? Cô im lặng và ngẫm nghĩ trong sự bối rối, cô cầu mong cho bản thân mình nghe nhầm, ngàn vạn lần cầu xin, mong điều anh nói không phải sự thật.

Ai là em gái ai? Vậy có nghĩa Victor là anh cùng cha khác mẹ của cô hay sao? Không thể nào, cha cô không phải người như vậy, có lẽ có nhầm lẫn gì đó ở đây, đó không thể là sự thật được...

Cô hé mắt tí hí nhìn vào gương chiếu hậu, khuôn mặt anh được phản chiếu lại qua gương, lúc này trông thật thất thần. Anh cúi gằm mặt xuống, nước mắt lặng lẽ chảy ra ngày một nhiều.

Tuy quen biết anh chưa được lâu, nhưng cô cũng chưa từng nghĩ người đàn ông đó lại có lúc như thế này.

Lúc này cô mới suy nghĩ lại về cảm giác mà bản thân mình có với anh, cái cảm giác quen thuộc ấy, cô có nó bởi cô và anh cùng chung huyết thống ư?

Tường Vy vẫn không thể tin vào những gì tai mình đã nghe thấy, cô cần làm rõ chuyện này, nhưng có lẽ không phải bây giờ...

Cô vẫn tiếp tục nằm, vờ như mình vẫn chưa tỉnh dậy, cả xe lúc này lại chìm vào một bầu không khí nặng nề, im ắng vô cùng.

Nghe tiếng lục đục phía sau xe, Victor giật mình nhìn vào gương chiếu hậu, người con gái kia chống tay xuống đệm ghế, gồng gượng ngồi dậy.

Đầu tóc cô bù xù, mắt nheo nhăm nhìn xung quanh vờ về lạ lẫm, rồi ánh nhìn đổ về phía người đàn ông kia.

- Tỉnh rồi à? - Người đàn ông cất giọng trầm liền hỏi nhẹ.

- Tôi nhớ là tôi đã bị 2 tên to lớn bắt vào đây... - Tường Vy đặt nhẹ tay lên đầu, khẽ nhủ mấy giờ giọng yếu ớt, trong lòng vẫn thầm mong anh không biết cô đã tỉnh từ nãy.

- Tôi mong em không ghét mang ơn người khác, nhất là người đã cứu mạng mình ấy. - Victor nói với giọng điệu kênh kiệu, trêu chọc cô.

Dĩ nhiên cô đã biết anh là người đã cứu cô, nhưng vẫn phải vờ như vừa mới biết được chuyện đó.

Cô tỏ rõ sự ngạc nhiên ra mặt, hai mắt mở to, tiếng cũng cất lên thật ngập ngừng.

- Không lẽ... anh...

- Tôi đưa em về nhà nhé? - Anh cất tiếng chặn ngang lời nói của cô.

Tường Vy nhìn sắc mặt anh qua gương chiếu hậu, trông thật mệt mỏi, anh như đang cố gạt cô đi, bình thường thì lại toàn tìm cơ muốn làm phiền cô.

Cô chỉ lặng lẽ gật đầu, anh cũng lái xe đi mà chẳng nói thêm một câu gì. Không chịu được bầu không khí im lặng tới vậy, Tường Vy muốn cất tiếng phá tan bầu không khí ấy nhưng lại chẳng biết phải nói gì, hơn nữa nghi vấn của cô còn chưa được làm rõ, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào? Thật mong lung quá.

Chiếc xe chẳng mấy chốc đã dừng bánh ngay trước cánh cửa biệt thự xa hoa ấy, anh đứng tựa lưng vào cửa xe, hai tay đút vào túi quần, anh muốn nhìn thấy cô vào nhà an toàn rồi mới yên tâm bỏ đi.

Tường Vy bước chập chững về phía cánh cổng, chợt đứng khựng lại như đang suy nghĩ gì đó, Victor thấy vậy cũng tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Cảm ơn anh, vì đã cứu tôi... - Cô ái ngại đối mặt với.

- Không biết hôm nào đó chúng ta có thể đi ăn không? - Cô ngược đôi mắt ấy lên mà nhìn anh, thế nhưng câu trả lời của anh lại khiến cô tụt hứng.

- Không cần đâu. - Anh trả lời bằng giọng lạnh lùng, nhưng ánh mắt lại nhìn cô theo một cách khác.

Tường Vy chợt thấy kì lạ, trước kia anh chưa từng từ chối cô bất cứ chuyện gì, vậy mà nay lại còn thêm cái giọng ấy, sao tự dưng lại thay đổi 180 độ như vậy? Khiến cô cảm giác thật xa lạ...

Bỗng nhiên Tường Vy rút ra từ trong túi áo một chiếc khăn tay, tiến thêm một bước về phía anh, tay giơ lên khiến anh bất ngờ.

Cô thấm nhẹ lên trán anh, có một vết xước trên đó, còn vương 1 chút máu, có lẽ do lúc này có xảy ra xô xát, anh va phải đầu đó.

Victor cũng gạt cô ra ngay sau đó, tất cả những tiếp xúc thân thể đều bị anh giới hạn.

- Sao?! Vậy con gái ta thì sao?! - Phúc Thạch đập tay xuống bàn thật mạnh, vô cùng tức tối, hét lớn vào chiếc điện thoại.

Người của V phát hiện ra xác của mấy tên kia nằm cách căn cứ chừng 4 cây số, trước đó cũng chưa nhận được tin báo rằng tiểu thư đã về nhà an toàn.

Hơn nữa những tên kia là người của Mạnh Hồ, một đối thủ của V trong đợt tranh chấp hàng hóa vừa rồi, nên ít nhiều suy luận ra được chúng đã theo dõi và nhắm vào cô con gái của Phúc Thạch để trả thù.

Ông tức tối chạy ra ngoài cửa, tay bấm điện thoại định gọi người mang xe đến, nhưng có một chiếc xe 7 chỗ đang dừng trước cổng chính, cạnh đó còn có hai bóng người nên ông đã ra xem thử.

- Vào nhà đi. - Victor nói rồi định quay lưng bỏ đi, thế nhưng Phúc Thạch đã lao đến thật nhanh, tay nắm chặt lấy cổ áo của anh, đẩy mạnh người anh đập vào cửa xe.

- Lại là mày thằng chó này! Mày cấu kết với bọn kia phải không?! - Ông nói như sĩ vả vào mặt anh, cảm tưởng như muốn nuốt trọn.

- Ba! Là anh ấy cứu con! - Tường Vy gất lên, lớn tiếng nói ông.

Victor vẫn thật điềm tĩnh, chỉ thản nhiên đưa mắt nhìn xuống ông, trong lòng lại dấy lên những cảm xúc lẫn lộn. Người đàn ông này... thật sự là bố anh sao?

Ông như bị câu nói của cô con gái cung làm cho đứng hình, cổ họng cứng đờ không biết nói gì thêm.

Victor chỉ lẳng lặng gỡ bàn tay ông đang nắm chặt lấy cổ áo anh, nói với giọng thản nhiên.

- Tôi khuyên ông nên để tâm tới đứa con "duy nhất" của ông thật cẩn thận.

Ánh mắt anh nhìn ông như muốn cảnh báo trước, dù gì Tường Vy bị nguy hiểm cũng vì thân phận của ông gây ra cho cô. Cái nhìn ấy tưởng như lạnh nhạt nhưng lại đầy ẩn ý, Tường Vy cứ dán mắt vào ánh mắt ấy của anh mãi không thôi, mỗi hoài nghi kia lại một lần nữa khiến cô bối rối.

Victor quay lưng bỏ đi, để lại chiếc xe đã tan tành ấy lại cho Phúc Thạch, đi được vài bước, anh bỗng đứng khựng lại, ngoái đầu về phía sau.

- Vy, rất vui được gặp em. - Anh nở một nụ cười âm áp rồi bỏ đi, bóng anh cứ thế xa dần.

Ông Phúc Thạch quay về nhìn đứa con gái, hai tay vuốt nhẹ trên mái tóc cô, rồi sờ nhẹ lên má cô đầy vẻ lo lắng.

- Con có sao không? Bọn nó có làm gì con không?

Tuy vậy nhưng cô lại chẳng để tâm tới câu hỏi của ông, tầm nhìn vẫn thu gọn vào bóng lưng của người đàn ông đang xa dần, bỗng chốc lại nhìn xuống chiếc khăn tay vừa dùng để thấm ít máu trên trán của anh.

Cô đưa chiếc khăn tay dính máu và một sợi tóc cho một người đàn ông mặc áo blu trắng ngồi trên ghế. Ông ta cầm lấy rồi nói với giọng khàn khàn.

- Xét nghiệm sẽ tốn thời gian khá lâu đó.

- Tôi chờ được mà. - Cô nói với vẻ điềm tĩnh, kèm theo đó là một nụ cười cho có.

Chuyện này nhất định cô phải làm cho ra nhẽ.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thầm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Trống vắng

Kể từ ngày biết chỗ làm của Erena, ngày nào Chris cũng ghé qua, có lúc chẳng nói một lời, nhưng anh chỉ muốn được nhìn thấy cô, có lẽ chỉ vậy là đủ.

Thấy Chris xuất hiện nhiều, Mark cũng vì thế mà trêu chọc Erena.

- Cậu ấy dạo này đến đây nhiều nhỉ? Bạn trai cô à? - Anh giờ giọng cười cợt.

- Không... bạn thôi. - Erena ngại ngần đáp trả, hai má hơi đỏ ửng lên vì lời nói trêu đùa ấy của Mark.

- Trưa nay anh muốn ăn gì? - Cô vừa xếp đồ lên giá, vừa ngoái đầu nhìn anh.

Mark ngẫm nghĩ một hồi rồi cười thật tươi.

- Gì cũng được, cô ăn gì tôi ăn nấy.

- Vậy tôi gọi hai suất gà rán nhé? - Cô nhướn mày hỏi anh.

- Được thôi. - Anh cười đáp trả.

Sau mấy ngày làm ở đây, tâm trạng của Erena đã thoải mái hơn rất nhiều, cười cũng nhiều hơn, bởi có Mark ở đây luôn đối tốt, quan tâm và luôn cố gắng làm cô vui.

Chris đỗ chiếc xe BMW của Victor ở trước cửa chính của sân bay, anh đứng tựa lưng vào cánh cửa xe, mắt ngóng nhìn về phía cánh cửa tự động cứ mở ra mở vào liên tục bởi giờ có rất đông người.

Một dáng người quen thuộc liền bước qua cánh cửa tự động, tay kéo một chiếc vali, trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh tím than bó sát vào người, để lộ ra cơ thể vạm vỡ, ở dưới mặc một chiếc quần âu màu đen, nhìn tổng thể liền toát lên vẻ quyền lực.

Anh tiến thẳng về phía chiếc BMW, tay bật mở cốp và nhét chiếc vali vào trong. Chris nhìn theo anh rồi nở một nụ cười thật tươi.

- Anh. - Chris nói.

Victor quay ra nhìn Chris rồi cũng mỉm môi cười lại, tay vỗ nhẹ vào vai chàng trai ấy hai cái.

Chris cảm lái, Victor ngồi bên ghế lái phụ, mắt nhìn thẳng về phía trước, lưng ngả vào chiếc ghế da, chuyến bay kéo dài hai mấy tiếng đồng hồ khiến cả cơ thể anh như rụng rời cả ra.

- Mấy ngày gần đây có gì mới không? - Anh cất tiếng hỏi đàn em thân cận, ngữ điệu đầy vẻ mệt mỏi.

- Vụ hợp tác lần trước với The Python thành công mỹ mãn, hôm trước thì chúng ta có vài lời mời hợp tác cùng, trong đó có của Justin Tr và Be34 là đáng cân nhắc. - Chris tập trung lái xe, vẫn không quên thông báo tình hình cho Victor.

Victor gật gù đầu, tay mở chiếc điện thoại ra như tìm kiếm gì đó.

- Erena thì sao? - Giọng anh một lần nữa cất lên với vẻ điềm tĩnh, nhưng điều đó lại khiến Chris phải suy nghĩ.

- À... - Anh ngập ngừng, chẳng thể nói được ra lời, chỉ biết ậm ừ trong miệng.

- Tìm ra chưa? - Victor quay sang nhìn Chris, đôi mày nhíu lại, giọng cũng gần hơn.

Chris vẫn nhìn thẳng về phía trước, trong đầu liền cố gắng suy nghĩ thật nhanh. Ngay lập tức quay sang nhìn Victor trong chớp nhoáng, tiếng cất lên cũng thật vội vã.

- Chưa ạ. - Giọng anh cất lên đượm buồn.

Victor nghe rồi cũng chỉ biết gật nhẹ đầu, mắt lại nhìn về phía trước với vẻ mệt mỏi. Một lát sau liền tựa đầu vào miếng đệm phía sau, hai mắt nhắm nghiền lại như muốn nghỉ ngơi.

Anh xách vali vào căn nhà rộng lớn của mình, hít một hơi thật sâu, không khí im ắng bao trùm nơi đây, trong lòng anh chợt thấy hiu quạnh theo.

Anh bước vào từng phòng ốc trong căn nhà, nơi nào cũng tràn ngập hình ảnh của cô, giờ đây lại trở nên trống vắng.

Ngay tại căn bếp này, anh đã từng nhìn thấy bóng lưng của cô mỗi khi về, mùi đồ ăn thơm nức, hòa lẫn với mùi thơm tự nhiên toát ra từ cơ thể cô, chỉ cần đó là đủ khiến anh quên đi hết mọi mệt mỏi của một ngày.

Anh nhìn sang phòng khách, bên cạnh chiếc điện thoại bàn là một chiếc máy ghi âm đã cũ của anh, cô đã cài đặt, nối dây, làm tất cả mọi thứ thật khéo léo, anh còn bị lừa nữa kia.

Trên bàn uống nước là một đồng hồ, bao gồm cả chiếc điện thoại của cô đã tắt nguồn, được đặt nằm ngay ngắn trên mặt bàn, bên cạnh là một tờ giấy nhỏ.

Victor tiến gần vào, tay nhấc mảnh giấy lên, từng dòng chữ thanh mảnh, ngay ngắn giống như con người cô chợt khiến anh nhói lên.

"Cảm ơn anh."

Victor chep miệng xuyết xoa, lập tức cầm lấy tờ giấy ấy mà vò nát trong lòng bàn tay.

Anh lê đôi chân mệt mỏi lên cầu thang, tiến vào căn phòng của cô, mọi thứ đều trống trơn, một chút hơi người cũng không có.

Victor ngồi xuống chiếc giường ấy, xoa nhẹ mặt ga, cảm tưởng như đang cố gắng níu giữ từng chút kỉ niệm về cô. Những hình ảnh ấy lần lượt đổ ập trong đầu anh.

Anh ngả lưng xuống chiếc giường ấy, ánh mắt lơ đãng nhìn lên trên trần nhà, cố gắng hít thật sâu, nơi đây chỉ còn vương lại một ít mùi hương của cô, nhưng chỉ cần một ít như vậy thôi, anh cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Chẳng mấy chốc mà Victor đã chìm vào giấc ngủ, ngay trên chiếc giường êm ái và còn vương lại chút mùi hương nhẹ nhàng, thoang thoảng của cô.

Trong mơ, hình ảnh của cô hiện ra ngay trước mắt, vẫn là nụ cười ấy, ánh mắt ấy.

"Victor!" Tiếng cô cất lên thanh thoát, vẫn là giọng nói ấy, anh mỉm cười trong vô thức.

Mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn, nhưng cô đã chẳng còn ở bên anh nữa.

Victor bật dậy, trở lại với thực tế. Cả căn phòng tối om, trống trơn, hay chính cả căn nhà này cũng vậy, lòng anh cũng không khác là bao. Một tay anh giờ lên, đặt lên trán rồi lắc đầu, từ bao giờ một người như anh lại trở nên mất tự chủ vì một người con gái như vậy?

Anh cầm lấy chiếc chìa khóa đặt trên bàn, xuống nhà, lái xe tới căn cứ, lúc này cũng đã tối rồi.

Không khí ở đây vẫn ồn ào, náo nhiệt như mọi khi, cách anh bước vào trong trước sự chào đón của mọi người vẫn vậy, nhưng người con gái thường hay sát cánh cạnh anh nay đã không còn.

Anh đến để bàn bạc với mọi người về những chuyện làm ăn sắp tới, đồng thời giải quyết một số việc còn dang dở. Thực chất anh chỉ cố gắng làm cho mình thật bận rộn để không còn tâm trí nào nghĩ đến cô nữa.

- Tôi đi mua đồ ăn đây, có ai muốn ăn gì không? - Chris lên tiếng, chân bước về phía cửa.

"Một bánh mì", "nhớ mua thịt bò nhé!", "mua hộ vì nước tăng lực",... từng lời nói cất lên.

- Này, dạo này mày ghé siêu thị hơi nhiều đấy! - Tiếng Jackie cất lên trêu ghẹo cậu bạn.

Victor nghe nhưng không mấy để tâm, vẫn tiếp tục chú ý vào tập giấy đang cầm trên tay.

Chris lườm nguyệt cậu bạn với mái tóc đỏ, ra ám hiệu ý nói cậu nên ngậm mồm lại, nếu không sẽ ăn no đòn.

- Được rồi được rồi. Nhớ mua sandwich cho tôi. - Jackie cười trừ, vẻ mặt của Chris vừa rồi thật sự khiến anh sợ hãi.

Vừa quay lưng định bỏ đi, tay đã đặt sẵn lên núm vặn cửa nhưng hành động của anh bỗng khựng lại bởi một tiếng gọi.

- Chris. - Giọng người đàn ông ấy cất lên khiến anh vì ngạc nhiên mà quay đầu lại.

- Để tôi cho cậu quá giang, dù gì tôi cũng có việc cần phải đi. - Victor đứng dậy, đút một tay vào túi quần, nói với giọng điềm tĩnh.

Chợt cảm thấy không ổn, Chris lập tức phản bác lại ngay lời nói của Victor.

- Không cần đâu anh, cũng gần đây mà. - Chris nói nhưng thực chất lại đang rất lo sợ.

- Vậy càng tiện đường. - Victor rút chiếc chìa khóa xe ra khiến Chris càng thêm phần lúng túng nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

- Em còn phải đi vài chỗ nữa, không dám phiền anh.

Victor nhìn anh một lúc rồi cũng nở một nụ cười mỉm.

- Vậy tùy cậu.

Nghe vậy Chris mới thấy yên tâm, liền chạy ra ngoài thật nhanh, trong lòng có phần vẫn còn nom nớp lo sợ, sợ rằng mọi chuyện sẽ lộ ra.

Người đàn ông đứng ở quầy thu ngân đang đếm lại tiền, liền ngẩng mặt lên và nhìn xung quanh.

- Erena. - Anh cất tiếng gọi.

- Có chuyện gì thế? - Cô chạy tới chỗ anh, về mặt ngờ ngạc.

- Hôm nay chúng ta đóng cửa sớm. - Anh nói rồi sắp xếp tiền lại vào ngăn kéo.

Erena vẫn ngờ ngạc chưa hiểu chuyện.

- Tại sao vậy?

- À, tôi có một người bạn mới mở một cửa hàng bánh kếp ở cuối phố, nên muốn đóng cửa sớm để tới ủng hộ cậu ấy. - Anh đưa ánh mắt dịu dàng mà nhìn cô, kèm theo đó là một nụ cười triu mến.

Cô gật gật nhẹ đầu.

- Tôi hiểu rồi. - Cô cười nhẹ rồi quay lưng bước đi.

- Erena. - Anh cất tiếng gọi, cô liền dừng chân mà quay người lại nhìn anh.

- Cô có muốn đi cùng với tôi không? - Anh rụt rè hỏi nhỏ, hai má có phần hơi ửng đỏ, có lẽ vì ngại.

Erena ngạc nhiên trước câu hỏi của anh, ngẫm nghĩ một hồi, nhưng dòng suy nghĩ ấy liền bị anh làm cho đứt quãng.

- Cô đừng nói là cô về nhà luôn nhé? Cô đâu thể cả đời chỉ có từ nhà đến siêu thị rồi từ siêu thị về nhà được? Hãy tự thưởng cho bản thân mình một khoảng thời gian được thư giãn đi, cô sẽ thấy tốt hơn đây. - Mark cố gắng thuyết phục cô, ngày nào cô cũng rầu rĩ, anh chỉ muốn cô được vui vẻ, muốn được nhìn thấy cô cười.

Erena như chỉ biết im lặng trước những lời nói đầy thuyết phục của anh, đúng là cô không thể sống như thế mãi được, chẳng phải cô đã quyết định buông bỏ để không phải buồn rầu nữa hay sao?

Cô đưa mắt nhìn anh, ngẫm nghĩ thêm một chút rồi khẽ gật đầu đồng ý, điều đó khiến Mark sung sướng nhảy cẫng cả lên.

Chỉ 10 phút sau, Chris có ghé qua, nhưng siêu thị đã đóng cửa tuy giờ mới có 8 giờ tối, chưa đến giờ đóng cửa mà? Anh đứng thất thần trước cánh cửa cuộn bằng sắt đã được đóng chặt ấy mà trong lòng tràn ngập sự tò mò.

Mark cùng với Erena bước vào quán bán bánh kếp nằm ở cuối khu phố, mới ngày đầu khai trương quán nhưng số lượng cũng tương đối đông, khởi đầu như vậy là quá thuận lợi.

Hai người ngồi xuống một chiếc bàn đôi, đối diện nhau. Mark cầm thực đơn trên tay rồi mở ra, đưa lại trước mặt Erena khiến cô bất ngờ.

- Quý cô chọn món trước đi. - Anh mỉm cười nhẹ nhàng.

Erena nhìn anh rồi cũng mỉm cười nhẹ, cô xem thực đơn rất kỹ rồi chọn món, tiếp đến là anh.

Món ăn ra cũng rất nhanh, phục vụ chu đáo, đồ ăn chất lượng, họ cùng nhau ngồi nói rất nhiều chuyện, trên trời có, dưới biển có, nhưng hầu như toàn là Mark nói, anh cô tình kể những câu chuyện có yếu tố hài hước, cuối cùng thì cô cũng đã cười.

- Cô có nụ cười rất đẹp. - Anh nói với giọng nhẹ nhàng, ánh mắt tập trung vào khuôn miệng của cô.

Câu nói ấy của anh khiến cô có phần ngại ngùng, hai má chợt đỏ lên, môi cũng mím lại chẳng thể nói nên lời.

- Đẹp như vậy tại sao lại không cười thường xuyên chứ? Cứ rầu rĩ mãi. - Anh chau mày hỏi cô với giọng nửa thật nửa đùa.

Erena vẫn im lặng, cô cảm thấy rất ngại, và cũng rất khó nói.

- Tuy tôi không biết cô phải trải qua những chuyện tồi tệ gì, nhưng chuyện gì đã qua thì cứ cho nó qua đi, đừng buồn mãi vì quá khứ, hãy sống vì tương lai ấy. - Anh an ủi và động viên cô với một tâm trạng vô cùng phấn khích.

Cô ngược mắt nhìn người đàn ông đang ngồi phía đối diện mình, cô biết anh đang cố làm tắt cả mọi chuyện để khiến cô trở nên vui vẻ, anh nói đúng, tất cả đều đúng.

Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với anh nhiều đến vậy, mọi ngày ở siêu thị chỉ biết nói với nhau về công việc, nhưng sau tối nay, cô mới biết rõ hơn về con người anh.

Mark thật sự là một người tốt, vui tính, dễ mến và quan tâm tới cô rất nhiều. Nhưng nhìn anh như vậy, trong cô lại không thể ngừng nghĩ tới một con người trái ngược hoàn toàn với anh...

Chương 92: Về nhà với anh?

Siêu thị nơi Erena làm đột nhiên đóng cửa sớm nên Chris phải tới nơi khác để mua. Anh bước trở về căn cứ với tay xách một đồng túi đồ, cả lũ òa lên đây sung sướng.

Chris đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy Victor đâu, chẳng lẽ anh đi có việc nhưng vẫn chưa về sao?

Mọi người cùng nhau chia chác đồ ăn, Chris có để dành một phần bánh mì kẹp thịt cho Victor, phòng khi anh chưa ăn tối.

Trong bầu không khí đầy sự vui tươi, ồn ào huyên náo này, chợt có tiếng xe ô tô phía bên ngoài, chắc Victor đã về.

Tuy nhiên chờ một lúc lâu lại chẳng thấy anh vào, lúc này đã 9 rưỡi tối rồi, Chris liền bước chân ra ngoài để xem thế nào.

Người đàn ông ấy đứng tựa vào cánh cửa xe, ngửa đầu lên trời, thổi phì phèo những làn khói thuốc vào không khí, trên tay cầm một bao thuốc đã gần hết.

- Anh đã ăn gì chưa ạ? Em có để đồ ăn cho anh. - Chris cất giọng hỏi han.

Victor cảm lấy điều thuốc đã hút hết rồi vứt xuống đất, lập tức rút một điếu nữa ra từ trong bao, ngậm vào miệng rồi châm lửa. Anh hút một hơi, thả khói ra rồi lên tiếng đáp trả.

- Tôi không đói. Cứ vào trong đi. - Giọng anh cất lên đầy vẻ mệt mỏi, nó trầm xuống.

- Anh nên ăn vào cho có sức, gần đây anh đã mệt mỏi nhiều rồi. - Chris vẫn cố khuyên nhủ đàn anh.

Tuy nhiên Victor lại chẳng đáp trả bằng lời, anh chỉ giơ tay lên rồi vẫy vẫy về phía sau như có ý muốn bảo Chris hãy vào trong, anh muốn được ở một mình.

Thấy vậy rồi Chris cũng không nói gì thêm, nhưng cái nhìn anh dành cho Vic cũng thật đáng chú ý, từ khi nào Victor trở nên như vậy.

Đến nửa đêm, khi mọi người đã say giấc, Chris lại chợt tỉnh giấc, cảm thấy cổ họng khô rát nên quyết định ra phòng bếp để lấy một ly nước.

Anh đi ngang qua phòng khách, cả căn phòng tối om, nhưng giữa phòng lại lóe lên một tia sáng le lói, yếu ớt. Chris nheo mắt nhìn ra nơi đó, hình bóng một người đàn ông đang ngồi cạnh chiếc bàn gỗ hiện lên.

Anh ngồi khom người, chống hai cùi trỏ lên đùi, mắt nhìn xuống ly rượu đang cầm trên tay. Trước mặt anh là một chai rượu đã voi đi hơn nửa.

Chris tiến lại gần chiếc bàn ấy, đôi mày chau lại.

- Victor. - Anh cất giọng như trách móc.

Victor ngẩng mặt lên, ánh mắt anh lơ đãng, mệt mỏi thấy rõ. Anh nhìn Chris trong một giây lát rồi lại rót thêm rượu vào ly, nhấp thêm một ngụm.

Chris ngồi xuống trước mặt Victor với vẻ bất lực.

- Tối nay anh chưa ăn gì mà đã uống rượu thì sẽ bị cồn ruột đấy. - Chris nhấn mạnh nói như cố ngăn cản Victor.

- Nếu cậu không có việc gì làm thì đi ngủ đi. - Victor nói với giọng như ra lệnh.

Bất lực càng thêm chông chênh trước câu nói của anh, Chris đành cầm chai rượu lên và tự rót cho mình một ly.

Anh đưa mắt nhìn về người đàn ông đang ngồi đối diện, đáng vẻ mệt mỏi, tiêu tụy thấy rõ. Chris liền thở dài, rốt cuộc hai con người này muốn sao đây? Khiến cho người ở giữa như anh cũng trở nên bối rối, khó xử theo.

Chris nhấp một ngụm rượu, rồi lại tự rót thêm cho mình, ánh mắt anh nhìn Victor vẫn không thay đổi.

- Anh cứ thế này sao? - Anh hỏi với giọng hơi tức tối.

- Anh nghĩ Erena sẽ vui khi biết anh thế này sao? - Chris tiếp lời.

Victor liếc mắt nhìn anh rồi lại làm vẻ không quan tâm.

- Cậu trở nên nhiều chuyện từ khi nào thế? - Victor hỏi ngược lại với giọng mỉa mai, điều đó khiến Chris khó chịu.

Anh nghiêng răng, ánh mắt dùng để nhìn Victor cũng trở nên sắc bén hơn.

- Em đã gặp Erena. - Chris như buột miệng vì quá tức giận trước những lời nói mỉa mai của Victor.

- Tôi biết. - Anh trả lời một cách thản nhiên, Chris ngạc nhiên vô cùng, hai mắt mở to nhìn Victor chăm chăm. Lúc này suy nghĩ mới thấy chắc hẳn lúc tối Victor đã lén theo dõi Chris khi anh cố gắng đến siêu thị nơi Erena làm việc để mua đồ, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm vì tối nay Erena đã về trước.

- Tôi còn biết cậu thích cô ấy từ lâu rồi kia. - Victor nói với vẻ điềm tĩnh, ngồi tựa lưng vào phần đệm ghế sofa phía sau lưng, mắt nhìn Chris như khiêu khích.

Chris vẫn im lặng nhìn anh, đôi mày nhíu lại.

- Sao lại không chủ động? - Victor nhướn mày hỏi Chris, lúc này men rượu cũng đã ngấm dần vào trong anh.

Chris hít một hơi, mắt liếc đi chỗ khác, có phần hơi khó nói.

- Vì lúc đó cậu ấy ở bên anh. - Giọng Chris hạ thấp xuống, đượm buồn, ánh mắt sau đó lại đổ dồn về người đàn ông đang ngồi phía trước.

- Nhưng giờ thì không còn nữa. - Lần này lại là Chris nói với Victor bằng giọng thách thức.

Victor bật cười, để lộ ra chiếc răng nanh nhọn hoắt, anh có say nhưng không đến mức là không hiểu được ẩn ý trong câu nói đó của đàn em.

Chris chợt giật mình trước nụ cười bí hiểm ấy của Victor, tại sao tự nhiên lại bật cười? Chắc chắn có gì đó bất thường.

- Xin lỗi vì đã làm cậu phải thất vọng rồi. - Victor vừa nói vừa cười một cách cợt nhả, ngôn từ cũng sắc mùi rượu, bỗng chợt thái độ của anh thay đổi 180 độ, nó đột nhiên nghiêm túc tới lạ thường.

Victor đột nhiên ngồi nhướn người ra, ghé sát vào tai Chris mà nói với giọng hạ thấp xuống đầy vẻ thách thức.

- Tôi không thể mất cô ấy một lần nữa.

Câu nói ấy khiến Chris chợt dạ, anh hiểu ẩn ý sau câu nói ấy, lần này Victor đã quyết tâm thật rồi, tuy bản thân cũng cảm thấy sợ vì khả năng cạnh tranh của anh với Victor không cao, nhưng anh không thể dễ dàng từ bỏ được.

Cả hai ngồi nhâm nhi ly rượu của mình rồi nhìn nhau với ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, cả bầu không khí im lặng lại một lần nữa bao trùm cả căn phòng.

—

Trưa ngày hôm sau, sau khi luyện tập như mọi ngày cùng với các thành viên trong tổ chức, Chris có ý định ra ngoài ăn trưa, lúc đó cũng đã đưa mắt nhìn xung quanh như đang tìm kiếm, anh đã không thấy Victor từ sáng rồi, cũng không thấy chiếc BMW đâu, có lẽ anh đã đi từ rất sớm.

Erena vươn vai cho đỡ mỏi, hôm nay siêu thị nhập về rất nhiều hàng khiến cho đôi vai cô như gãy đến nơi, cô mở điện thoại lên và nhìn vào màn hình, giờ là 12 giờ trưa, thời gian nghỉ đã đến, cô định gọi đồ ăn và vào trong phòng nghỉ của nhân viên.

Cô vừa quay lưng lại thì bất gặp một dáng người cao ráo khiến cô bất ngờ, Chris đứng ngay trước mặt cô, khẽ nở một nụ cười rạng rỡ.

- Giờ đang là giờ nghỉ trưa của cậu phải không? Chúng ta có thể đi ăn không? - Anh mở lời hỏi cô với vẻ vẫn còn hơi ngại ngùng.

Erena ngẫm nghĩ một lúc rồi cũng gật đầu đồng ý.

Họ cùng nhau dùng bữa tại một quán ăn bình dân bên ngoài, hai người ngồi đối diện nhau, Erena thì tập trung vào ăn, còn Chris thì lại dành thời gian để ngắm cô nhiều hơn là ăn.

Cô mặc một chiếc áo phông màu sữa, quần bò đen, mái tóc màu nâu vàng của cô được buộc đuôi ngựa phía sau đầu, cả gương mặt thanh thoát được lộ ra, nhìn tổng thể thì rất đơn giản nhưng cô vẫn đẹp một cách lạ thường.

Mọi cử động của cô đều thu gọn lại trong tầm nhìn của anh, mới đầu cô còn rất tự nhiên, nhưng sau khi nhìn thấy anh cứ nhìn mình chăm chăm, bản thân liền tự cảm thấy ngại, hành động dần trở nên gượng gạo.

- Cậu đừng có nhìn tôi chăm chăm như vậy được không? - Erena vẫn không dám ngẩng mặt lên, khẽ cắt giọng rụt rè.

- À, tôi xin lỗi. - Chris lúc này mới ý thức được hành động của mình đang làm thật quá vô duyên, liền ngừng ngay lại rồi tập trung vào phần thức ăn của mình.

Những lời nói của Victor từ đêm qua vẫn còn đọng lại trong đầu anh, khiến tâm trạng anh cứ thấp thỏm lo âu mãi không thôi. Anh không biết có nên nói với Erena rằng Victor đã về Mỹ hay không, nếu nói thì cũng chẳng biết phải lựa lời mà nói thế nào để cô không buồn.

Tối tối, giờ là 9 giờ tối, còn một tiếng nữa là đến giờ đóng cửa siêu thị, Mark liền mặc áo khoác ngoài vào rồi rời đi với vẻ vội vã, trước đó cũng không quên dặn Erena trông cửa hàng rồi đến giờ thì đóng cửa hộ, đột nhiên anh có chuyện gấp phải đi.

Erena không mấy may lo nghĩ gì liền gật đầu đồng ý, bây giờ chỉ còn một mình cô ở siêu thị, tối rồi, lại gần đến giờ đóng cửa nên cũng ít khách qua, cô liền đứng ở quầy thu ngân và đếm lại doanh thu trong ngày.

Một vị khách bước vào, đi lướt qua quầy thu ngân, đáng người cao to, nhưng Erena lại chẳng để ý, còn đang mãi tập trung vào xấp tiền trên tay.

Người đàn ông đó chỉ vào và mua cho mình một chiếc bánh mì kẹp và một lon cà phê, dường như để lót bụng cho bữa tối.

Tiếng lon nước đặt "cạch" xuống bàn thu ngân bên cạnh là một chiếc bánh mì kẹp được đặt trong hộp nhựa.

- Tính tiền cho tôi. - Tiếng người đàn ông ấy cất lên một cách lạnh nhạt.

Erena giật mình, con tim khẽ nhói lên một cái, ánh mắt từ từ ngược lên đầy gượng gạo. Victor đang đứng ngay trước mặt cô, nhưng dường như anh chẳng thèm để ý, mắt vẫn dán chặt vào màn hình điện thoại.

Anh không nhìn thấy cô sao? Nhưng cô thì không thể coi như không thấy anh được, anh đã về Mỹ rồi sao? Cô cứng đờ người, dường như không thể cử động, cô nhìn từng đường nét trên gương mặt anh, trong lòng lại khẽ xót xa.

"Trông anh gầy đi rồi..."

Con tim cô vẫn nhói lại khi anh đột nhiên xuất hiện trước mặt mình như thế, bất chợt liền nhận ra mình đang mất tập trung, cô liền nhìn xuống bàn rồi tính tiền cho anh.

"Bánh mì kẹp và cà phê ư? Anh đừng nói đây là bữa tối của anh... ăn vậy sao đủ chất...?"

Cô nhét từng món đồ của anh vào túi rồi để ra ngay trước mặt cho anh.

- Của quý khách hết 65 xu... - Giọng cô cất lên thò thè, run run. Nếu cô nói to hơn có lẽ sẽ lạc giọng, vì trong lòng đang đau lắm, cô sẽ òa khóc mất thôi.

Victor rút ra từ ví 1 đô la, đặt xuống bàn.

- Không cần trả lại. - Anh nói với vẻ lạnh lùng rồi cầm túi bỏ đi, thậm chí còn chẳng thèm nhìn cô lấy một lần.

Ngay khi anh bước ra khỏi cánh cửa, Erena liền ngồi thụp xuống đất, một tay ôm nhẹ vào ngực trái, lồng ngực cô thất lại, cảm giác thật đau đớn.

Nước mắt cô tuôn ra, cô bật khóc thút thít, cô đã cố gắng quên đi cái hình bóng ấy, cố gắng không quan tâm nhưng khi nhìn thấy anh, con tim cô lại rung lên.

Phải mất một lúc cô mới có thể tự nín được, cô lấy tay lau hết nước mắt, gượng gượng đứng ở quầy thu ngân cho đến khi đóng cửa, cô chẳng còn tâm trí nào nữa rồi, cô muốn về nhà...

Cuối cùng thì cũng đến giờ đóng cửa, cô tắt đèn hết xong xuôi rồi ra ngoài kéo cánh cửa sắt xuống, khóa lại, sau đó mới quay lưng bỏ đi.

Tường chừng mọi thứ không thể tồi tệ hơn nữa, nhưng bước chân của cô bỗng khựng lại khi nghe được giọng nói quen thuộc ấy từ phía sau.

- Sao lại bỏ đi? - Anh hỏi với giọng lạnh tanh nhưng có sự quan tâm ẩn trong đó.

Cô ngạc nhiên vô cùng, lập tức quay ngoắt người lại, Victor đút hai tay vào túi quần, đứng tựa lưng vào bức tường nằm cách siêu thị khoảng 2m.

Nhìn thấy cô quay lại, anh lập tức đứng thẳng người, đối mặt với cô.

- Giờ này chắc em tan làm rồi phải không? Nói chuyện với anh đi. - Anh hạ thấp giọng xuống mà nói với cô.

Nghe những lời đó, Erena càng dễ rung động, nhưng vẫn gượng gồng mình, cô đã quyết tâm rồi cơ mà.

- Em không có gì để nói. - Cô lạnh lùng đáp trả rồi quay lưng lại.

- Nhưng anh thì có. - Victor cất giọng như muốn níu kéo cô.

- Em không muốn nghe, em mệt rồi. - Erena cố gắng gạt bỏ những lời nói của anh ra khỏi đầu, cô cất bước đi nhưng anh lại tiến thêm gần đến chỗ cô.

- Vậy về nhà đi. - Tiếng của anh cất lên nhẹ nhàng, lời nói ấy khiến cô càng thêm đau nhói, con tim cô thất lại, rốt cuộc người đàn ông này muốn gì cơ chứ, sao lại cứ thế này...

Bạn đang đọc truyện *[Tình Yêu Thầm Kín]* Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Suy sụp

- Nhà? - Erena thở hắt, thái độ có chút thay đổi, dường như cố gồng mình lên để đối diện với anh, ánh mắt và ngữ điệu như có chút khinh khỉnh.

- Nhà nào cơ chứ? - Cô cất tiếng hỏi một câu đầy đau đớn.

- Nhà của mình. - Ánh mắt anh trĩu xuống nhìn cô, giọng nói vẫn rất nhẫn nại.

- Là nhà của anh. Từ trước tới giờ em chỉ là người ở kẻ mà thôi... - Ánh mắt cô nhìn anh thật khó tả, giọng nói hơi run lên nhưng vẫn cố kìm nén.

Anh ngạc nhiên trước câu nói của cô, bản thân lúc này cũng có phần hơi mất bình tĩnh.

- Sao em lại như vậy?! - Hai mày anh chau lại, thái độ cũng trở nên gay gắt hơn.

- Sao anh có thể hỏi em câu đó? - Erena cũng vì thái độ ấy của anh mà trở nên cáu gắt, sau tất cả những chuyện anh làm, sao anh có thể thân nhiên hỏi những câu như vậy?

Cô hít một hơi thật sâu như cố kìm nén bản thân mình lại, giọng nói lại run lên.

- Chỉ là... em không thể trở về bên anh một lần nữa... - Giọng cô trầm xuống cùng với ánh mắt đượm buồn.

- Chúng ta quá khác biệt... - Con tim cô nhói lên, tự mình nói ra những lời này cũng khiến cô không thoải mái gì, thật sự rất khó chịu.

- Nếu đó là lí do, thì tại sao lại quyết định ở bên anh những 6 năm? - Victor nhíu mày đầy khó hiểu, lí do đó thật sự không thuyết phục, mọi lời cô nói đều thật vô lý.

Erena nuốt nước bọt, ánh mắt nhìn đi chỗ khác trong một giây phút, con tim cô nhói lên liên tục khi nghĩ tới câu nói sắp được thốt ra từ chính bản thân mình.

- Bây giờ em không còn muốn ở bên anh nữa... - Giọng cô run lên, đôi mắt màu xanh dương giương lên nhìn anh mà ầng ầng nước, nhưng chẳng thể tuôn ra ngoài, cô vẫn cố kìm nén lại tất cả...

Câu nói ấy của cô khiến anh hụt hẫng, cảm tưởng như có hàng nghìn mũi kim đâm thật chặt vào trái tim anh, anh chợt nhận ra cách cô đối xử với anh bây giờ thật giống với anh của những tháng ngày trước đó, không bao giờ nghĩ tới cảm xúc của đối phương, luôn buông những lời nói thật tàn nhẫn, và luôn làm cô bị tổn thương.

Erena quay lưng bỏ đi, một cách vội vã, dường như cô không thể đối mặt với anh thêm một giây phút nào nữa. Nhưng anh không thể để cô đi như vậy, những bước chân của anh cũng di chuyển, tiến về phía cô thật nhanh.

Anh vói tay ra và đặt lên vai cô như muốn níu giữ cô lại, Erena ngay tức khắc khua cánh tay về phía sau, gạt bàn tay to lớn của anh ra khỏi vai mình.

Cô quay ngang người, ở khoảng cách gần thế này, mùi nồng của rượu khê luồn vào cánh mũi cô, Erena khê nhíu mày.

"Anh uống rượu sao?"

Hóa ra là men rượu đã ngấm vào trong người anh, nên Victor mới có thể thốt ra những lời nói thật nhẹ nhàng ấy, những lời mà có lẽ số lần Erena nghe được có thể đếm trên đầu ngón tay.

- Anh đi đi! Không tôi sẽ báo cảnh sát đấy! - Cô lớn tiếng, một phần vì không đủ can đảm để đối diện với anh, một phần vì không thể kìm nén bản thân thêm nữa, cô sẽ òa khóc mất nếu còn ở gần anh.

Trước lời nói có phần lớn tiếng của cô, Victor cũng không thể bình tĩnh được nữa, cùng với chút men rượu trong cơ thể, anh bắt chợt lớn giọng ngược lại.

- Được! Em báo đi! Bắt anh vào tù được thì càng tốt, để anh không phải nhìn thấy em. Vì nếu thấy em, anh sẽ chỉ muốn được ở gần em! - Anh quát lên khiến cô giật bắn mình, hai mắt anh cũng tròn to nhìn cô trừng trừng, dường như lúc này anh chẳng thể làm chủ được lời nói của mình nữa.

Con tim cô lại rung lên từng nhịp, cô lại rung động trước anh một lần nữa. Dường như lúc này không thể kìm nén được thêm nữa, nước mắt cô tuôn ra

không thể tìm lại được, lăn dài trên gò má cô.

Câu nói ấy của anh vừa khiến cô hạnh phúc, bởi có lẽ đó là câu nói ôn nhu nhất mà Victor dành cho cô trong suốt 6 năm rông rã, nhưng hầu hết lại khiến cô như thất lòng lại, tại sao khi cô đã quyết định buông bỏ tất cả, chấm dứt mọi chuyện thì anh lại nói ra những lời lẽ như vậy?

Cô sụt sịt một tiếng đến nao lòng, Victor khẽ nhủ mảy, chợt cảm thấy tự trách bản thân mình vì đã lớn tiếng với cô, trách mình vì lúc nào cũng là nguyên do chính khiến những giọt nước mắt lăn dài trên má cô.

Anh bắt chợt trở nên lúng túng, hai tay giơ lên trước mặt cô như định gạt đi những giọt nước mắt ấy, nhưng cô đã lùi lại như cố né tránh hành động ấy của anh, mặt cô cúi gằm xuống, đến mức này thì thật sự không đủ can đảm để đối diện với anh nữa rồi.

Cô ghét anh tới vậy sao?

- Đừng khóc... - Giọng anh run lên, có chút bối rối, ánh mắt cũng thu gọn tầm nhìn vào chỉ còn mỗi người con gái ấy, mọi vật xung quanh như mờ đi.

Erena không nói một lời gì thêm mà chỉ quay lưng lại, bước những bước đi thật nhanh, vội vã. Nước mắt rơi lã chã, cô giơ hai tay gạt đi hai hàng nước mắt ấy nhưng dường như càng lau thì gương mặt ấy lại càng ướt đầm. Cô thút thít, khóc ngày một to hơn, cố gắng bước thật nhanh về nhà.

Anh đi theo cô suốt cả quãng đường về nhà ấy, không phát ra một tiếng động gì, chỉ lặng lẽ bám theo, ánh mắt vẫn dõi theo bóng lưng ấy, anh giữ một khoảng cách thật ổn định, cùng với tâm trạng bất ổn lúc này của cô thì không hề phát hiện ra có người theo dõi mình.

Cô bước vào tòa nhà chung cư mini, anh đứng phía dưới mà ngược nhìn lên, cả tòa nhà đều tối đèn, trong lòng thầm tự nhủ một câu như cố gắng khiến cho bản thân mình yên tâm.

"Ra là em sống ở đây."

Anh đưa mắt quan sát cả tòa nhà, tuy hơi nhỏ nhưng cũng không tệ, ít ra cô còn có một chỗ ở tốt, vậy là anh có thể yên lòng được phần nào.

Erena đi thang máy lên tầng của mình, tay cô tra chìa vào ổ khóa, vặn vài vòng rồi mở thanh nắm cửa một cái "cạch". Vừa bước vào trong và đóng cửa lại, cô đã ngồi thụp xuống đất, lưng tựa vào cửa ra vào.

Nước mắt cô tuôn ra ngày một nhiều, không thể dừng lại được, cô khóc nức lên thành tiếng, hai tay đặt lên đầu gối mà cố gào khóc thật to hơn nữa như để giải tỏa tất cả những suy tư trong lòng.

Anh chờ đợi một hồi lâu, ngược mắt nhìn lên các tầng nhưng vẫn không có tầng nào sáng đèn, cô anh mới như nhưng vẫn chẳng thể biết cô sống ở tầng nào. Một lát sau, sự kiên nhẫn của anh như đã được đền đáp, ánh đèn của một phòng ở tầng số 5 liên sáng đèn, anh không chắc đó có phải phòng của cô hay không, liền nheo mắt lại nhìn cho rõ.

Một bóng đen liền xuất hiện sau tấm cửa sổ kính của tầng 5, mái tóc được buộc đuôi ngựa phía sau, dáng vẻ ấy khiến anh khẽ bật cười, một nụ cười dịu dàng, anh không thể nhầm lẫn được.

"Em sắp đi ngủ chưa?" Anh rất muốn hỏi cô nhưng chẳng thể thốt ra lời nào, chỉ biết tự hỏi thầm trong lòng.

Erena dọn lại ít đồ trên bàn bếp, đôi lúc vẫn còn sụt sịt vài tiếng, sau đó mới tắt đèn và lên giường đi ngủ.

Thấy ánh đèn chợt vụt tắt, mắt anh liền mở to hơn ra vẻ ngạc nhiên.

"Ngủ ngon nhé. Em chưa chúc ngủ ngon anh mà đã đi ngủ trước rồi sao? Em trở nên vô tâm như vậy từ lúc nào vậy chứ?"

Victor chỉ biết cười thầm trong lòng đầy cay đắng, anh ngược mắt nhìn lên tầng phòng cô thêm một lúc nữa rồi mới quyết định quay lưng bỏ đi.

Điện thoại anh rung lên trong túi quần, Victor nhủ mảy rồi rút nó ra, nhưng rồi lại cất ngay vào túi khi nhìn thấy người gọi là Chris, tất cả mọi việc hiện tại đối với anh đều không còn quan trọng nữa.

Anh rảo những bước đi đầy nặng nhọc trên những con phố đêm, dáng vẻ đầy mệt mỏi, giống như một người mất hồn.

Những bước chân ấy đưa anh trở về ngôi nhà đã từng là của hai người. Nơi đây càng khiến anh thêm mệt mỏi, con tim càng như đau hơn, bởi ở đâu anh cũng có thể tưởng tượng ra hình bóng của cô.

Anh ngồi ở phòng khách nhưng không bật đèn, bên cạnh anh lúc này chỉ có chai rượu mạnh làm bạn. Victor vừa uống mà vừa suy nghĩ về quá khứ, về những lúc mà cô còn ở bên cạnh anh, nhưng anh lại chẳng hề quan tâm tới cô dù chỉ một chút.

Nửa chai rượu mạnh ấy hết chỉ trong nháy mắt, như không còn gì để giúp anh giải tỏa, Victor chỉ còn có thể tìm đến khói thuốc. Những điếu thuốc lá đã hút hết được vút đầy dưới sàn nhà, cả căn nhà tràn ngập mùi khói thuốc, càng thêm bí bách, khó chịu. Chiếc điện thoại của anh vẫn rung lên liên tục không ngừng, nhưng Victor lại chẳng thèm liếc nhìn lấy một lần.

Men rượu ngấm vào trong người, đầu anh lảo đảo, cảm tưởng như mọi thứ đang đảo lộn lên, đôi chân của anh bước lên cầu thang một cách loạng choạng, vô thức bước vào phòng cô.

Victor chấp chững bước vào trong, đến bên chiếc giường trống trơn ấy mà ngồi thụp xuống, hai đầu gối co lên, lưng tựa vào chân giường.

Bóng tối bao trùm quanh anh, cả không gian tĩnh mịch như càng làm nổi buồn trong anh trào dâng. Ánh mắt mệt mỏi ấy hướng vào vô định, trong đầu chợt vọng lại những câu nói từng được thốt ra từ người con gái ấy.

"Ồ đâu cũng được... ở cùng anh là được..."

"Anh ăn sáng rồi hẵng đi."

"Tay anh đang chảy máu kia! Đồ cứu thương đâu!"

"Nếu có gì không ổn thì nói em ngay nhé...?"

...

Anh chỉ biết ngồi cười trong vô thức, từng giọt nước mắt lăn dài trên má. Cô đã từng quan tâm anh như vậy cơ mà, còn anh thì sao? Rốt cuộc thì đã làm được gì cho cô chưa? Hay chỉ có gạt cô sang một bên, làm cô buồn,...

Tiếng rên rĩ trong miệng người đàn ông ấy vang lên giữa căn phòng, sự trầm mặc, tĩnh lặng của không gian càng làm nổi bật lên âm thanh đến nao lòng ấy.

_____

Sáng hôm sau, khi siêu thị vừa mở cửa, Erena cũng vừa mới nhận hàng mới về và đang xếp chúng lên giá thì Chris đã tới tìm cô.

Anh thờ hồng học, vẻ mặt cũng rất vội vã khiến cô bất ngờ.

- Tôi xin lỗi vì phải hỏi cậu câu này nhưng... tối qua Victor có tới tìm cậu không? - Chris vừa thờ vừa hỏi cô.

Erena ngạc nhiên trước câu hỏi của anh, tuy bản thân cũng tò mò nhưng vẫn cố gắng không quan tâm tới chuyện đó.

- Không. - Cô thân nhiên trả lời.

Nghe cô nói vậy, Chris cũng có phần hơi hụt hẫng, nhưng rồi cũng đứng thẳng dậy.

- Được rồi, tại cả tối qua tôi cố gọi điện cho anh ấy nhưng không thấy nghe máy, dù gì cũng cảm ơn cậu. - Chris nói với vẻ vội vã kèm theo chút lo lắng, sau đó liền chạy đi thật nhanh.

Ngay khi Chris vừa rời đi, sắc mặt của Erena liền thay đổi 180 độ. Anh nói vậy là sao? Victor không nghe máy suốt cả tối ư? Tối qua lúc gặp cô, trên người anh còn phảng phất mùi rượu, hơn nữa cô còn nói những lời rất phũ phàng với anh, không biết lúc anh về có gặp chuyện gì không.

Cô bước vào phòng nghỉ cho nhân viên rồi đóng chặt cửa, lập tức ngồi thụp xuống, lưng tựa vào cửa, tay nhanh chóng rút chiếc điện thoại ra, gõ vào đó một dãy số như đã hằn sâu vào trong tâm trí cô.

Erena nhìn dãy số đó đang để trên màn hình rồi lại cắn môi đặt điện thoại xuống, nhưng điều đó lại khiến lòng cô chẳng yên, lại đành cầm lên.

Cô như tự dằn vặt mình, không biết nên bấm gọi hay không. Đây là số máy mới của cô, nếu cô gọi thì anh cũng không biết, nhưng cô có nên gọi không?

Trần trọc suy nghĩ mãi, Erena chợt liếc mình, cắn răng rồi bấm gọi vào dãy số đó, cô không thể chịu được nữa, cô muốn biết rốt cuộc anh đã có chuyện gì...

Điện thoại rung lên 3 hồi chuông nhưng chẳng có ai nghe máy, lúc này Erena mới như sự tỉnh, ý thức lại hành động mình đang làm thật thiếu suy nghĩ, liền cuống cuồng định bấm tắt đi.

- Alo? - Giọng người đàn ông ấy cất lên thật yếu ớt khiến cô như chết lặng.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thâm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Ảo giác

Tiếng điện thoại đặt dưới đất rung lên liên hồi khiến anh nheo nhắm mắt tỉnh dậy. Ánh mắt anh lơ phờ, mệt mỏi nhìn xung quanh, đêm qua anh đã ngủ dưới sàn nhà từ lúc nào không biết.

Một tay anh duỗi thẳng sang bên, anh khẽ quay mặt sang nhìn, một hình bóng quen thuộc đang nằm ngay bên cạnh khiến anh giật mình.

Người con gái ấy gối đầu lên tay anh, những sợi tóc che bớt đi những đường nét trên gương mặt thanh thoát, dịu dàng ấy. Cô thật đẹp dưới ánh nắng ban mai, vẻ đẹp ấy như hút hồn anh, khiến anh cứ ngắm nhìn cô mãi không thôi, đồng thời cười tủm tỉm.

- Anh dậy rồi à? - Cô nằm úp người xuống, hai tay chống xuống đất như để nâng phần thân trên lên, bàn tay nhỏ nhắn, thanh mảnh của cô chống vào cằm, những sợi tóc rủ xuống che đi nửa gương mặt xinh xắn khiến cô càng thêm phần quyến rũ.

Chỉ một câu hỏi nhỏ nhẹ ấy thôi cũng khiến anh tràn ngập trong hạnh phúc, anh cười rất tươi, nhắm mắt lại tận hưởng nó, có lẽ đó là nụ cười tươi nhất của anh trong những ngày dài u uất đầy ác mộng này.

Nhưng đến khi mở mắt ra, trước mắt anh lại là hiện thực phũ phàng, không hề có cô ở đây, anh nằm dưới đất, chơ vơ, đơn độc giữa căn phòng rộng lớn. Hôm qua anh đã uống quá nhiều rượu nên có lẽ bây giờ vẫn chưa tỉnh hẳn, từ đó tạo ra những ảo giác cho chính bản thân anh, khiến anh thật hạnh phúc, nhưng rồi cũng thật hụt hẫng.

Chiếc điện thoại ấy lại rung lên, Victor đưa đôi mắt mệt mỏi sang nhìn nó, một dòng số lạ hiện lên trên màn hình. Anh quay đi, không muốn bận tâm, cũng không có ý định sẽ trả lời bất cứ một cuộc gọi nào.

Chiếc điện thoại rung lên hồi thứ ba, Victor cũng vì mất kiên nhẫn và bình tĩnh vì điện thoại của mình nên mới quyết định bấm máy nghe bữa, dù gì cũng là số lạ.

_____

Cái giọng của người đàn ông ấy cất lên khiến người cô trở nên bần rần, một tay dùng để bịt miệng lại, ngăn không cho bản thân mình cất lên một tiếng động nào.

- Alo? - Người đàn ông tiếp tục cất giọng, chất giọng lần này có chút khàn, thể hiện rõ sự mệt mỏi, yếu đuối.

Nước mắt của cô bắt đầu tuôn rơi, lăn dài xuống bàn tay đang bịt lấy miệng. Anh đã làm gì đến mức khản cả giọng như thế?

Erena nhanh tay bấm nút tắt, nghe giọng anh thôi cũng đủ khiến cô trở nên nhạy cảm và bắt đầu bật khóc.

_____

Victor khẽ chau mày nhìn chiếc điện thoại, anh không bận tâm gì nhiều, chỉ nghĩ có lẽ nhầm số. Anh hít một hơi thật sâu, cố gắng gượng ngồi dậy, trong đầu còn lảng lảng, dư âm của men rượu hôm qua.

Từng bước chân đầy nặng nề của anh lê dọc hành lang, cánh cửa phòng tắm được mở ra, Victor bước vào đứng trước chiếc gương lớn ở bồn rửa mặt, anh bóp kem đánh răng ra và đặt lên chiếc bàn chải của mình.

Tay anh chuyển động, mắt nhìn thẳng vào chiếc gương lớn trước mặt mà đánh răng, ánh mắt lơ đãng, bông bọt sủi lên, thâm tím, mới chỉ có mấy ngày mà Victor đã trở nên thật tàn tạ từ lúc nào.

Bỗng chợt cử động của anh khựng lại, nhẹ nhàng quay mặt nhìn xuống bên cạnh, người con gái ấy cũng đang đứng đó, đánh răng như mọi ngày.

Vẻ đẹp thanh thoát, nhẹ nhàng của cô như thấp lên một ngọn lửa ấm áp trong cõi lòng lạnh lẽo, u uất của anh. Victor đứng hình nhìn cô không rời mắt, ánh mắt dịu dàng, ấm áp ấy, nhưng thực chất chỉ có mình anh đứng đó, nhìn chăm chăm vào khoảng không vô định bên cạnh mình.

Anh vừa bước chân ra khỏi cánh cửa phòng tắm, đáng về mệt mỏi, cả người vẫn còn nồng nặc mùi rượu nhưng anh lại chẳng nhận ra, hay anh chẳng hề quan tâm.

Tiếng chuông của vang lên "kính coong, kính coong", nó giống như một hồi chuông cảnh tỉnh trong lòng anh, hai mắt anh mở to, chột dạ, không rõ vì sao mà anh lại mặc định trong đầu mình rằng người bấm chuông lại là cô, dù đâu còn lý do gì khiến cô tìm đến anh nữa... nhưng trong lòng anh vẫn còn lóe lên tia hy vọng nhỏ nhoi ấy.

Anh chạy thật nhanh xuống dưới tầng, tay vặn khóa và mở cửa, nhưng sự mong đợi của anh lại chẳng được đền đáp, người xuất hiện sau cánh cửa ấy lại là Chris, điều đó khiến anh hụt hẫng rất nhiều, không cần suy nghĩ gì thêm, anh liền thẳng tay đóng mạnh cửa vào, nhưng Chris thấy vậy liền nhanh chóng chèn chân vào cửa nhằm ngăn cản cánh cửa ấy đóng lại, rồi bước vào trong.

Victor bước vào sảnh chính của căn nhà, Chris cũng bước vào ngay sau anh với vẻ vội vã, vẻ mặt thể hiện rõ sự khó chịu khi bước vào ngôi nhà tràn ngập mùi khói thuốc, người Victor thì nồng nặc mùi rượu.

- Anh định giải quyết thế nào về vụ làm ăn lần này với Be34? Em đã gọi anh gần trăm cuộc từ tối qua nhưng anh chẳng thèm trả lời! - Chris nói với giọng thờ hờn hển, mới sáng sớm anh đã chạy một mạch từ siêu thị tới đây, cảm tưởng như sắp mất kiên nhẫn.

Victor lại ra vẻ không quan tâm cho lắm, chỉ khẽ giơ tay lên mà xua xua về phía sau, một tay chống nạnh.

- Cậu xem làm gì thì làm, giải quyết hộ tôi đi. - Anh nói với vẻ bất cần, thản nhiên.

Ngữ điệu ấy lọt vào tai khiến Chris khó chịu, giờ ngay đến cả việc làm ăn anh cũng bỏ xó thế này, trong lúc mọi người thì cuống cuồng lo lắng đủ thứ chuyện, thì anh lại ở đây với cái dáng vẻ hết sức thản nhiên thế này.

- Anh định thế này đến bao giờ? - Chris nói với giọng như trách móc đàn anh của mình.

Victor không trả lời, vẫn chỉ đứng lặng thinh như vậy.

Điều đó như khiến Chris càng sôi máu lên, tay anh nắm chặt lại, bắt đầu nghiêng răng.

- Tất cả chỉ vì một người con gái thôi à? - Chris hỏi với giọng mỉa mai, dáng vẻ thản nhiên này của Victor khiến anh thật nhức mắt, Victor vốn là con người hoàn hảo nhất trong mắt anh, một người luôn có được lòng tin từ mọi người, luôn có những suy nghĩ khôn ngoan, và hành động thì luôn quyết đoán.

Tuy đã trải qua biết bao chuyện tồi tệ, nhưng Victor chưa từng suy sụp, hay trở nên tàn tạ. Giờ nhìn thấy bộ dạng này của Victor, Chris thật dễ nổi cáu, anh đã tự hủy hoại bản thân mình đến thế này, nhưng lý do...

- Không chỉ là một người con gái. Cô ấy là tất cả đối với tôi... - Anh nói với giọng trầm xuống, đượm buồn.

Nghe tới đây, Chris chỉ biết thở hắt lên đầy tức tối, như không thể kiềm chế được nữa, anh lao đến và nắm chặt lấy cổ áo của Victor, giằng về phía mình.

- Sao anh có thể... nói ra câu đó? - Chris trừng mắt nhìn người đàn ông đang ở trước mặt mình, hỏi với giọng mỉa mai, khề cười khẩy.

- Sau tất cả những điều mà anh đã làm với cô ấy, mà anh vẫn có thể nói rằng cô ấy là tất cả đối với anh sao?! - Anh gằn giọng, tay nắm chặt lấy cổ áo của người đàn ông ấy hơn.

Ánh mắt của Victor vẫn thật vô hồn, thái độ dường như không thay đổi gì khi Chris có hành động bộc phát như vậy.

Chris thở hắt một cái, rốt cuộc cái dáng vẻ này là thế nào, câu nói thản nhiên đó của Victor càng khiến anh như tức điên lên.

- Anh đối xử với cô ấy thế nào suốt 6 năm qua? Rồi bây giờ lại thản nhiên nói như vậy?! Tại sao lúc cô ấy quyết định buông bỏ mọi thứ thì anh lại làm thế này?! - Chris nói như chửi xối xả vào mặt Victor, hai mắt trợn to lên đầy tức giận.

Ngay trước những lời nói như chửi thẳng vào mặt như vậy, Victor vẫn không phản ứng gì, ánh mắt anh thản thờ nhìn vào vô định. Chris vô cùng tức tối nhưng lại chẳng thể làm được gì, chỉ biết nghiêng răng đầy bất lực.

Anh thả tay, hất mạnh cổ áo Victor sang một bên rồi tiến ra phía cửa ra vào, tay anh đặt lên tay vịn cửa, bỗng chợt dừng lại, mặt hơi quay sang ngang.

- Tại sao khi anh có cô ấy lại không biết trân trọng? - Chris hạ giọng xuống, hỏi với ngữ điệu đầy thất vọng rồi bỏ đi.

Victor vẫn đứng thản thờ ở giữa sảnh, lặng im không nói một lời, nhưng trong lòng lại đang ngẫm nghĩ về những lời mà Chris đã nói, nó thấm nhuần vào trong anh.

Anh đứng lặng người một lúc lâu rồi quay nhẹ đầu nhìn về phía phòng bếp, con tim lại khề rung lên, ánh mắt anh trĩu xuống.

Người con gái ấy đứng bên bàn bếp, từng cử động nhẹ nhàng mà uyển chuyển, khiến anh không thể rời mắt khỏi bóng lưng ấy.

"Sáng nay anh muốn ăn gì?"

Cái giọng dịu nhẹ ấy cất lên khiến anh cảm thấy dễ chịu, khoe môi lại khề nhấc lên trong vô thức, ánh mắt anh cứ mãi nhìn vào khoảng không vô định ấy...

Mãi cho tới tối, sau khi tan làm, Erena bước một mình về căn hộ nhỏ đã thuê, trong lòng vẫn còn vướng bận vì chuyện của Victor sáng nay. Cả ngày cô không tập trung làm việc được sau khi nghe được cái giọng khàn khàn, thiếu sức sống ấy của anh.

Cô rảo bước dọc con phố ấy, dưới những ánh đèn đường vàng sáng, trong đầu vẫn cứ nghĩ mãi về người đàn ông kia.

Erena như chết lặng khi nhìn về phía trước, một dáng người rất đỗi quen thuộc đang đứng ngay trước cửa chính của tòa nhà. Victor đứng đút hai tay vào túi quần, mặt cúi gằm xuống đất.

Cô thở dài một tiếng, trong lòng lại cảm thấy khó xử, khề cảm thấy gợn gợn, sao mới nhìn thấy người đó thôi mà khoe mi cô lại đã ươn ướt đến vậy.

Erena hít một hơi thật sâu, tay giơ lên dụi mắt rồi quyết định bước về phía trước thật thản nhiên. Cô đi lướt qua ngay trước mặt anh, thấy vậy, Victor lập tức khua tay nắm lấy cổ tay của cô.

Erena ngoái đầu lại ra về cau có, cánh tay cố gắng vùng vẫy nhưng Victor lại càng nắm chặt hơn.

- Bỏ ra! - Cô quát lớn, tay vẫn cố vùng ra nhưng càng làm vậy, anh lại càng nắm chặt hơn nữa.

- Anh làm tôi đau đấy! - Cô tiếp tục quát lớn, khuôn mặt nhăn nhó đầy tức giận.

Lúc này Victor như mới hoàn hồn, anh buông cổ tay cô ra một cách nhẹ nhàng, rồi khẽ nắm lấy tay cô, nhưng Erena đã gạt ra một cách phũ phàng.

Anh cảm thấy hụt hẫng, ngẩng mặt lên từ từ mà nhìn cô, ánh mắt anh trùng xuống, trông thật bơ phờ, mệt mỏi.

Erena trông đáng vẻ này của anh sao có thể không đau lòng cho được? Người đàn ông đang đứng trước mặt cô nồng nặc mùi rượu, hai bông mắt thì thâm quầng lên, ánh mắt bơ phờ, mệt mỏi, từ bao giờ mà anh trở nên tàn tạ thế này? Cô chỉ biết thâm đau lòng nhưng vẫn cố gắng gượng.

- Anh làm gì ở đây?! Anh theo dõi tôi à?! - Cô lớn tiếng, nói với giọng đầy tức giận, ánh mắt cũng nhìn anh với vẻ khinh khỉnh.

Nghe vậy Victor liền trở nên lúng túng, cố gắng bào chữa.

- Anh không có... - Anh nói với giọng bối rối, ánh mắt lúc này nhìn cô thật đáng thương.

Cô đưa mắt nhìn anh từ đầu đến cuối, đây là Victor mà cô đã từng biết suốt mấy năm qua hay sao? Người đàn ông nổi tiếng phũ phàng, đào hoa sát gái như anh lại có ngày trở nên như thế này trước mặt cô sao?

- Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh! - Cô nói thẳng thừng rồi quay lưng lại định bỏ đi.

- Erena! - Anh như muốn níu kéo cô lại, cô vẫn lặng im như nghe ngóng.

- Hãy về với anh đi... - Anh cất tiếng thỏ thẻ, yếu ớt, tim cô khẽ hẫng lên một nhịp, tê thật...

Cô hít một hơi thật sâu như cố nén những giọt nước mắt vào trong mình.

- Anh đi đi. - Cô vẫn ra lệnh với chất giọng lạnh tanh, còn chẳng thèm ngoái đầu lại nhìn anh lấy một cái.

- Anh xin lỗi... vì tất cả mọi chuyện... - Anh ngập ngừng cất giọng nhẹ nhàng, điều đó khiến cô như muốn phát điên, trái tim cô loạn nhịp, sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

- Đừng lấy lời "xin lỗi" ra để bù đắp cho mọi thứ... Sao bây giờ anh mới cảm thấy hối tiếc cơ chứ? - Erena cũng ngậm ngùi đáp trả, từng lời nói cô cất lên vừa như trách móc anh, vừa tự khiến bản thân mình cảm thấy thật đau đớn.

Victor mắt vẫn không rời bóng lưng cô, lời nói có phần trở nên bất lực.

- Vì anh chưa từng nghĩ đến một ngày em sẽ rời đi...

Erena chỉ biết khóc nức lên trong lòng, không thể quay mặt lại, cô không muốn anh nhìn thấy mình khóc nữa.

- Đừng làm những chuyện vô ích này nữa... tôi thật sự không còn muốn bên anh nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Con đường ngắn nhất

Người con gái với vẻ ngoài thật sang chảnh ngồi vắt chân trên chiếc ghế, ngồi đối diện cô là một người đàn ông khoác trên mình một chiếc áo blu trắng, tay khẽ lật từng tập tài liệu trên chiếc bàn làm việc như tìm kiếm gì đó.

Ánh mắt của người con gái ấy cứ nhìn chăm chăm vào từng cử động của ông, trong lòng nom nớp đầy sự tò mò. Bất chợt người đàn ông ấy rút ra một tờ giấy rồi đưa cho cô.

- Đây là kết quả xét nghiệm của cô. - Ông nói với giọng khàn khàn.

Tường Vy gơ cả hai tay nhận lấy tờ giấy ông đưa một cách cẩn trọng, cô xoay ngược tờ giấy lại rồi đọc một cách kỹ lưỡng.

Hai mẫu ADN trùng nhau tới 99,9%, trong cô giờ đây chợt cảm thấy rất lạ, nhưng cô vẫn gắng gượng, ngẩng mặt lên mỉm cười và không quên cảm ơn người đàn ông đó.

Cô bước ra hành lang của bệnh viện, tay cầm tờ giấy trên tay, sắc mặt liền thay đổi hoàn toàn ngay sau khi bước qua cánh cửa ấy.

Tường Vy ngồi xuống băng ghế ngoài hành lang bệnh viện, hai chân chụm lại, tay tờ giấy liền đặt nhẹ lên đùi, ánh mắt trở nên thất thần.

Cô chỉ là xác nhận lại cho chính xác lời nói khi ấy của Victor, cô đã chuẩn bị tâm lý từ trước rồi, nhưng thật sự cô vẫn mong những gì anh nói khi ấy không phải sự thật, và cả tờ xét nghiệm này cũng cho cô kết quả khác bây giờ, nên giờ đây cô thật sốc.

Victor hơn cô tám tuổi, vậy là lúc mẹ cô và ba cô đã cưới nhau được 1 năm, cũng là lúc bố cô có một quan hệ ngoài luồng, không ai khác, lại chính là mẹ của Victor.

Tường Vy nhắm mắt rồi suy nghĩ tiếp, cô biết việc mẹ cô đã có hai lần sảy thai trước đó nên khi cô được sinh ra sau rất nhiều năm, cả gia đình cô đã phải bao bọc, bảo vệ cô đến nhường nào. Có lẽ nào là vì người phụ nữ ấy?

Cô nắm chặt tay lại rồi tiếp tục suy nghĩ, việc này Victor và ba cô đã biết được từ lúc nào rồi? Hay ba cô chưa hề biết chuyện này?

Tường Vy liền vận óc, cố nhớ lại cái lần mà cô vô tình bắt gặp Victor đứng mặt ba cô trong phòng làm việc của ông, cô đã thấy cái nhìn ấy, đó không phải là cái nhìn của một người cha dành cho đứa con trai ruột của mình, kể cả đó có là con ngoài giá thú đi chăng nữa.

"Tường Vy gặp nguy hiểm... còn tôi thì không thể bỏ mặc em gái mình được...!"

Câu nói đầy ghen ghét lúc ấy của Victor lại một lần nữa vọng lại trong đầu cô, phải rồi, thái độ của Victor sau ngày hôm ấy cũng khác hẳn so với ban đầu.

Cô vẫn còn nhớ mấy ngày đầu anh còn tỏ ra rất thân thiện, dễ gần, đáng tin cậy, cảm tưởng như cô còn có thể tâm sự hết mọi chuyện trên trời dưới đất cho anh nghe.

Giờ cô mới hiểu không phải tự dưng mà cô có cảm giác thật dễ gần như vậy đối với anh, thật quen thuộc...

Vậy là Victor chắc hẳn mới biết chuyện này, mấy ngày nay cô cũng không gọi điện cho anh bởi còn bận chờ đợi kết quả xét nghiệm, cũng không thấy anh liên lạc gì nên cũng không biết thế nào.

Chợt cô rút điện thoại từ chiếc túi xách tay, bấm số trong danh bạ rồi bấm gọi, nhưng lại chẳng thể kết nối được. Cô gọi lại vài lần nữa nhưng kết quả vẫn không thay đổi.

Không cần nghĩ thêm một giây phút nào, Tường Vy lập tức đứng dậy, bắt taxi và tới khách sạn mà Victor đang ở thật nhanh.

Tường Vy đã từng tới một lần nhưng lần đó vì vội bỏ đi nên không nhớ phòng nào, liền chạy tới quầy lễ tân và nhờ họ tìm thử tên anh xem anh ở phòng nào, nhưng họ lại chẳng thể tìm thấy tên trong danh sách.

Cô ngăn người ra, nếu vậy chẳng lẽ anh không thuê ở đây nữa, vậy cô biết tìm anh ở đâu? Khi điện thoại thì không thể kết nối, cô còn rất nhiều chuyện muốn hỏi, muốn nói trực tiếp với anh.

Lúc này đây cô thấy thật cô đơn quá, bản thân gặp phải nhiều chuyện nhưng lại chẳng thể giải bày cùng với ai. Victor không thể liên lạc được, Alpha thì càng không, cô đã không gặp lại anh từ cái ngày hôm đó, cũng được vài ngày rồi.

Tường Vy chợt nhớ về những ngày đã xưa, khi mà cô còn có bạn thân là Ngọc Linh, phải rồi, là cái người mà là bạn gái mới của Minh Huy, bạn trai cũ của cô.

Tuy Minh Huy đã chết nhưng Vy vẫn đâu thể làm bạn lại với người như vậy, có lẽ điều đó khiến cô trở nên thật cô độc, cô nhận ra xung quanh mình chẳng còn ai, mọi người cứ thế mà dần bỏ cô đi hết.

Tường Vy bắt xe và trở về nhà, khuôn mặt cô lộ rõ vẻ bơ phờ, chán nản. Thấy cô tiểu thư trở về, bác Lâm quản gia lập tức gọi điện và thông báo cho ông chủ mình.

Cô bước lên tầng bằng những bước chân nặng trĩu, cánh cửa phòng được mở ra rồi đóng lại ngay sau đó, khóa chặt. Tường Vy lẻ bước đến bên chiếc giường to lớn rồi nằm phịch xuống, mắt nhìn thẳng lên trần nhà mà ngẫm nghĩ.

Điện thoại cô rung lên từ trong túi, cô nhú mày đây phiền hà rồi lấy nó ra, kê lên tai mà nghe.

- Vivi hả con? Con cứ đi loanh quanh đâu làm ba tìm mãi, lần sau con ra ngoài nhớ báo ba một tiếng, ba sẽ cho người đi với con, chứ thế này ba lo lắm!
- Tiếng người đàn ông cất lên từ đầu dây bên kia với vẻ sốt sắng, đầy sự lo âu nhưng vô tình làm cô thấy rất phiền.

- Con không muốn lúc nào cũng phải có người đi theo theo dõi, bảo vệ. Con muốn có không gian riêng của con. - Cô gần giọng đáp trả với vẻ khó chịu.

- Nhưng ba rất lo! Lo con gặp nguy hiểm nữa... - Ông tiếp lời.

- Nếu ba không muốn con gặp những chuyện đó thì hãy bỏ cái công việc đáng ghê tởm ấy đi! - Cô quát lên đầy bướng bỉnh rồi cúp máy ngay sau đó.

Tường Vy đập mạnh chiếc điện thoại xuống đệm rồi giãy nảy lên, cảm giác thật khó chịu, trong đầu cô lúc này chỉ có thể nghĩ tới tờ giấy xét nghiệm ấy.

Đêm hôm đó Erena đã suy nghĩ rất nhiều, cô thật sự đã nói ra những lời đó với Victor, mặc dù trong lòng lại chẳng có được một chút thoải mái. Cô nằm dài trên giường, chân đắp hồ lên bụng, mắt đôi lúc lại nhìn về phía chiếc đồng hồ, giờ đã là 11 giờ kém 5.

Erena thờ dãi, màn đêm tĩnh lặng khiến cô càng dễ suy nghĩ, hình bóng của người đàn ông ấy vẫn cứ luôn hiện hữu trong trí óc cô.

Cô khẽ nhói đau trong lòng khi nhớ lại hình ảnh thật thảm hại ấy của anh, Erena có thể nhận ra được những thay đổi dù chỉ nhỏ nhất của anh, Victor đã gây đi nhiều quá kể từ lần cuối cô gặp, anh mỗi lần gặp cô người cũng có mùi rượu, không nhiều thì ít, rồi đôi khi lại còn có mùi khói thuốc, đôi mắt anh luôn đượm buồn, bông mắt quầng lên, tất cả những điều đó càng khiến cô thêm khó chịu trong lòng.

Chợt chiếc điện thoại của cô rung lên, Erena ngạc nhiên với tay lấy chiếc điện thoại trên đầu giường, mắt nheo nhắm nhìn vào màn hình đang sáng.

"Lô hàng sáng ngày kia về là gồm 2 thùng to đó."

Một tin nhắn đến từ Mark, giờ này anh mới nhắn chắc là để sáng mai cô đọc được, anh luôn phải làm ngay mọi thứ trước khi anh quên mất, nên điều này khiến Erena không ngạc nhiên cho lắm.

"Tôi biết rồi." Cô nhắn đáp trả lại.

Erena bấm tắt màn hình rồi đặt chiếc điện thoại xuống, vừa mới quay lưng nhắm mắt lại thì chiếc điện thoại lại rung, màn hình lại sáng lên.

Cô khẽ chau mày ngoái người nhìn sang, một dòng chữ lại hiện lên trên màn hình.

"Xin lỗi nhé, tôi nhầm làm cô tỉnh giấc à?"

Erena với tay cầm lấy chiếc điện thoại rồi trằm chằm lên qua đầu, tay bấm bấm trên màn hình cảm ứng.

"Không, tôi chưa ngủ mà."

Một lát sau, chiếc điện thoại lại rung lên ngay trong tay cô.

"Cô thức muộn vậy sẽ bị đau dạ dày đấy."

"Tôi cũng chuẩn bị đi ngủ đây."

"Nhà cô có bột nghệ với mật ong không?"

Erena ngạc nhiên trước câu hỏi của anh, đôi mày khẽ nhíu lại.

"Có, nhưng mà để làm gì?"

"Pha bột nghệ với mật ong bằng nước ấm đi, uống trước khi đi ngủ và sáng dậy tốt lắm đấy, vừa tốt cho dạ dày vừa đẹp da."

Erena bỗng bật cười trước dòng tin nhắn ấy của Mark, miệng cô cười tủm tỉm, tay gõ gõ nhắn lại.

"Vậy à?"

"Thật đấy, cô nên chú ý tới sức khỏe của mình đi, mấy ngày nay trông cô mệt mỏi lắm."

Ánh mắt cô hơi trùng xuống, anh nói đúng, cô đã suy nghĩ quá nhiều, quá mệt mỏi vì mấy ngày gần đây rồi, có lẽ cô nên biết chú ý tới bản thân mình nhiều hơn.

Sau khi đọc được lời nhắc nhở ấy của Mark, Erena cũng liền bước chân xuống giường, chập chững bước đi về phía phòng bếp, tay bật công tắc đèn trên tường lên.

Cô đưa mắt nhìn lên bàn bếp, rồi tìm kiếm trên tủ bếp, lấy ra một lọ bột nghệ và một lọ mật ong. Erena với tay lấy bình đun nước siêu tốc rồi đun lấy một ít nước sôi, pha với nước lọc để pha bột nghệ mật ong.

Nhưng ngay khi vừa mở lọ bột nghệ ra, cô đã cảm thấy nôn nao, và rồi cũng không kiềm được, Erena liền đặt chiếc lọ xuống mặt bàn bếp rồi chạy ra chỗ bồn rửa bát, nôn thốc nôn tháo.

Trong bụng cô cảm thấy rất khó chịu, hơn nữa lại cảm thấy nôn nao, Erena mở vòi nước để xả, đồng thời lau lên miệng.

Một tay cô đặt xuống bụng, chẳng lẽ cô lại bị đau dạ dày thật? Mới nghĩ thôi đã thấy thật đáng lo như vậy, Erena lập tức pha bột nghệ với mật ong thật nhanh rồi uống trong vòng một hơi, sau đó mới lên giường đi ngủ.

Sáng ngày hôm sau, sau khi vệ sinh cá nhân và thay quần áo, Erena đã định rời khỏi nhà và tới luôn siêu thị, nhưng đôi chân cô đã dừng lại ngay trước cửa ra vào, rồi ngay lập tức trở lại vào trong, pha nhanh một cốc mật ong với bột nghệ lót bụng rồi mới đi làm.

Vừa bước vào siêu thị, Erena đã thấy Mark đang bày đồ lên các giá, nhìn anh mà cô lại trầm nghĩ lại về các tin nhắn đêm qua.

Anh khẽ quay lại nhìn thấy cô, Mark liền nở một nụ cười rất tươi như một lời chào buổi sáng, rồi lại quay đi làm việc tiếp.

- Mark này... - Cô bỗng cất giọng khiến anh ngạc nhiên mà ngoái đầu lại nhìn người con gái với một cái nhìn đầy chờ đợi.

- Đêm qua tôi đã uống, sáng nay cũng uống rồi... - Cô nói thỏ thẻ.

Nhìn cái vẻ mặt đỏ của cô khiến anh liền bật cười, hai người khẽ cười tủm tỉm đầy ngại ngùng, lát sau Erena mới định quay đi để bắt tay vào làm việc.

- À Erena... - Mark bỗng cất tiếng gọi cô như mới sực nhớ ra gì đó.

Erena ngơ ngác đứng ngẩn người nhìn anh lấy một thứ gì đó ra từ túi áo khoác.

- Ăn đi, cô không ăn sáng là sẽ bị đau dạ dày đấy. - Anh nói như dặn dò cô rồi đưa ra trước mặt anh một chiếc bánh bông lan được đặt trong hộp nhựa trong.

Erena mới đầu còn ngại ngùng, phải chần chừ một lúc mới dám cầm lấy với vẻ ngập ngừng.

- Anh không ăn sao? - Cô nhìn xuống chiếc bánh rồi khẽ hỏi.

- Tôi ăn rồi. - Anh nói rồi cười nhẹ nhàng.

- Ừm. lát nữa tôi sẽ ăn. - Erena nói rồi định cất vào túi áo.

- Ăn luôn đi, lát nữa rồi cô quên thì sao? - Mark khẽ nhún mày, nói với giọng như "ra lệnh" nhưng cũng thật nhẹ nhàng.

Erena hơi bất ngờ nhưng rồi cũng cười tủm tỉm trêu lại anh.

- Anh có vẻ quan tâm đến dạ dày của tôi quá nhỉ? - Cô cười trêu chọc anh.

- Thì... con đường ngắn nhất để tới trái tim của một người con gái là thông qua dạ dày mà. - Mark nói rồi đôi lúc lại đưa ánh mắt đầy ái ngại lên nhìn cô, miệng chỉ biết cười tủm tỉm.

Erena mở to cả hai mắt đầy bất ngờ, mới sáng sớm ngày ra, câu nói của anh như giúp cô tỉnh ngủ hẳn ra, rốt cuộc anh đang nói gì vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thắm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Anh yêu em

Erena trở mặt đầy ngạc nhiên, bản thân liền cảm thấy khó xử, chợt Mark cười phá lên, tay khua khua trước mặt.

- Đùa thôi! Cô mà không ăn thì lấy đâu ra sức mà làm việc? - Mark nở một nụ cười tươi tắn rồi đáp trả lại biểu cảm đầy ngạc nhiên, bối rối của cô.

Erena cười gượng gạo, cũng ngập ngừng rồi quay lưng bắt tay vào làm việc.

Gần đến giờ nghỉ trưa, Chris lại đến siêu thị mua đồ, nhưng mục đích chính là để tìm cô. Vừa nhìn thấy Chris, trên môi cô liền nở một nụ cười nhẹ nhàng.

- Lát nữa đi ăn không? - Anh hỏi cùng với một nụ cười rất tươi.

Erena đánh mắt nhìn sang xung quanh rồi một lúc rồi cũng gật đầu đồng ý.

Họ dùng bữa tại một quán ăn bình dân, ánh mắt của anh dành cho cô vẫn luôn thật dịu dàng.

- Erena này. - Anh cất tiếng gọi cô.

- Hừm? - Cô ngước mắt lên nhìn anh.

- Tôi biết cậu không muốn gặp lại anh ấy, nhưng không lẽ cậu không định quay lại kia thăm mọi người sao? - Anh đưa mắt nhìn cô, tay vẫn cầm đĩa và xiên vào miếng thịt bò.

Erena cũng vì câu hỏi của anh mà trong lòng lại hiện lên hình ảnh của người đàn ông ấy, có chút suy nghĩ vương bận trong đầu cô.

- Mấy ngày nay anh ấy cũng không đến căn cứ, nếu cậu muốn đến thì cứ gọi cho mình trước cũng được. - Anh nhai miếng thịt trong miệng rồi tiếp lời.

Cử động tay của Erena trở nên chậm hơn, tay cầm dao ăn nhưng lại chỉ dừng mãi ở một chỗ, không nhúc nhích một chút nào. Chris nói rằng biết cô không muốn gặp lại Victor nhưng lại chẳng hề biết Victor ngày nào cũng tới tìm cô.

- Mọi người đều nhớ cậu đấy. - Anh khẽ chau mày nhìn cô như trách móc.

Erena vẫn không nói gì.

- Tôi cũng nhớ cậu nữa... - Anh liền hạ giọng xuống nói với vẻ nhẹ nhàng.

Erena khá bất ngờ, ánh mắt lúc này của anh thật chân thành, cô có thể nhận ra điều đó rất rõ, nhưng cô lại không thể có một chút cảm giác nào với anh, trong đầu lại thoáng nghĩ về hình bóng của người đàn ông kia.

Tại sao tất cả mọi chuyện lại thành ra thế này cơ chứ? Cô đã quyết định buông bỏ rồi cơ mà, sao trong đầu lại vẫn cứ nghĩ đến anh...

Cô đưa mắt nhìn ra ngoài trời, bầu trời cũng trở nên âm u, cảm tưởng như có thể mưa bất cứ lúc nào, thật sự giống tâm trạng cô lúc này quá.

Im lặng một hồi để suy nghĩ, Erena liền gắng gượng giấu nỗi buồn của mình vào bên trong, trên môi liền nở một nụ cười rất tươi, chủ động phá tan bầu không khí đầy khó xử.

- Còn cậu nữa ấy, sao dạo này chăm tới chỗ tôi quá vậy? Lại còn hay rủ đi ăn nữa. - Cô nói với giọng như có vẻ trêu chọc anh.

- Để nhắc cho cậu nhớ là vẫn có một người đang thích cậu rất nhiều đấy. - Chris nhướn mày nhìn người con gái đối diện, ánh mắt ấy thật dịu dàng, ấm áp, khẽ khiến cô đỏ mặt vì ngại ngùng.

Chưa kịp trả lời gì, chợt Erena cảm thấy đầy bụng, nôn nao trong người nên đã lập tức đứng dậy và chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh trước cái nhìn đầy ngạc nhiên và lo lắng của Chris.

Ngay khi cô vừa trở vào từ nhà vệ sinh, Chris đã không thể giấu nổi vẻ mặt lo lắng.

- Cậu sao thế? Không khỏe ở đâu sao? - Anh hỏi với giọng sốt sắng.

- Không sao... dạo này tôi chỉ hơi đầy bụng... - Erena khẽ lắc nhẹ đầu, nói với giọng nhẹ nhàng cho anh an tâm.

- Giữ sức khỏe đi chứ, hay cậu đi khám đi? - Chris nhăn mặt, ngữ điệu như có ý muốn thúc giục cô.

- Không sao đâu mà! - Erena vẫy vẫy tay, lập tức nở một nụ cười trên môi như muốn giữ anh bình tĩnh.

Chris không nói nữa nhưng nhìn cô thật đáng lo ngại, sao vẫn thật bình tĩnh như vậy.

Dạo gần đây Mark hay đi về trước giờ đóng cửa hàng chừng 1, 2 tiếng, Erena cũng lấy làm tò mò nhưng không dám hỏi, người dọn hàng và đóng cửa cuối cùng lại là cô.

Ngay khi vừa quay lưng bước đi sau khi đóng cửa hàng, cô lại đứng khựng lại khi nhìn thấy người đàn ông kia đứng trên vỉa hè, cách siêu thị chừng 3m, ánh mắt đổ dồn về phía cô.

Erena khẽ thờ dài một tiếng, từ khi nào mà Victor trở nên chai lì đến thế này cơ chứ? Da mặt anh dày từ lúc nào vậy?

Cô nắm chặt hai tay, cố hít một hơi thật sâu để lấy dũng khí mà đi lướt qua anh. Mùi hương của cô khẽ thoảng qua, anh nhẹ nhàng hít lấy mùi hương quen thuộc ấy, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn phần nào, những ngày qua thật sự là ác mộng.

Ngược lại với anh, Erena lại ngửi thấy mùi rượu phảng phất, cô khẽ nhăn mặt.

"Sao ngày nào anh cũng chỉ biết uống rượu như thế...?"

- Erena. - Giọng nói quen thuộc ấy lại cất lên, khẽ gọi tên cô khiến cô có phần xốn xang trong lòng, nhưng vẫn cắn răng mà bước tiếp.

- Em còn định thế này tới bao giờ? - Anh tiếp tục nói.

Nghe tới đây, Erena chột đứng bước, đồng thời quay ngoắt mặt lại mà nhìn anh với cái nhìn sắc bén, dường như cô vẫn chưa hiểu câu hỏi của anh.

- Thế này là thế nào cơ chứ? Tôi không hiểu anh đang nói gì? - Erena khẽ nhún mày lại.

- Về nhà được chưa? - Victor hỏi với giọng nhẹ nhàng, điều đó khiến cô có phản rung động, nhưng khóe môi vẫn khẽ nhếch lên, cô lập tức cất giọng như một sự mỉa mai.

- Tôi đang trên đường về nhà mà, anh mới là người ngăn cản tôi làm việc đó đấy.

- Nhà của chúng ta...

- Không có "chúng ta" nào ở đây cả, chỉ có anh thôi. Tôi không muốn dính líu tới anh nữa. - Cô quay lưng bỏ đi, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Victor bước nhanh về phía cô, hai người tiến tới một ngã tư đường, lúc này cô đã sang vỉa hè bên kia, anh còn cách cô một con đường nhỏ.

- Erena... - Anh lại một lần nữa gọi tên cô thật nhẹ nhàng, lúc này cô đã không còn chịu được nữa, liền quay ngoắt mặt lại.

- Anh đứng yên đấy, đừng có bước thêm một bước nào nữa! Vì mỗi cử động, mỗi lời nói của anh đều làm tôi phải ghê tởm! - Cô trừng mắt nhìn anh, đôi mày nhíu lại, giọng cũng thật gắt gỏng khiến Victor cũng cảm thấy giận mình.

Anh đứng yên lại đó, chỉ biết đứng nhìn cô đứng ở bên kia đường, ngữ điệu có phần bất lực.

- Được, anh sẽ không bước thêm một bước nào nữa. - Victor hạ giọng xuống, chợt lúc này lại cảm nhận được có vài giọt mưa rơi xuống đầu, xuống vai áo mình, ngày càng nặng hạt. Tuy nhiên chỗ cô đứng lại có mái hiên nên không hề bị ướt một chút nào.

Anh thở dài một hơi, ánh mắt nhìn thẳng vào cô thật rõ sự yếu đuối, mệt mỏi, hai mí mắt trùng xuống.

- Anh không muốn chúng ta kết thúc như vậy. - Anh cất giọng thỏ thẻ, có phần như muốn cầu xin cô. Mưa to như trút xuống khiến mái tóc của anh ướt sũng, rủ xuống khuôn mặt điển trai.

Erena chỉ biết thờ hất một cái đáp trả, ánh mắt nhìn anh cũng thật lạnh nhạt.

- Kết thúc? Chúng ta còn chưa có bắt đầu nữa kia.

À, phải. Anh bỗng cảm thấy chua xót nơi cõi lòng khi nghe thấy câu nói đó của cô. Victor chỉ biết mỉm cười cay đắng cho cái sự thật ấy, anh chưa từng cho cô cơ hội để cả hai có thể bắt đầu, vậy mà giờ đây anh lại làm thế này, cô chán ghét anh cũng phải thôi...

Erena quay mặt định bỏ đi.

- Anh yêu em... - Giọng anh cất lên thỏ thẻ, cổ gồng nín kéo người con gái ấy lại.

Tim cô cảm tưởng như ngừng đập khi nghe thấy câu nói ấy, đúng nó rồi, câu nói mà cô đã chờ suốt 7 năm qua, cuối cùng nó cũng đã được thốt ra từ chính miệng anh.

Khóe môi cô nhếch lên, từng giọt nước mắt lăn dài xuống gò má, cảm giác này là sao? Cô thấy rất hạnh phúc khi nghe anh nói vậy, nhưng con tim lại thất lại như bị bàn tay ai đó bóp chặt, tại sao lại là lúc này?

Nếu bây giờ cô trở lại bên anh, điều gì có thể đảm bảo rằng anh sẽ không còn như trước? Đâu phải dễ dàng để anh có thể thay đổi bản chất vốn trắng hoa của mình.

Chung quy lại thì vẫn sẽ chỉ có người yêu nhiều hơn là người đau nhiều hơn.

Erena cắn răng quay mặt lại, cả người anh ướt sũng, cô nhìn vào ánh mắt của anh đang nhìn mình, nó dịu dàng nhưng lại đượm buồn, nặng trĩu xuống, vậy ra đây là ánh mắt của kẻ đa tình.

Cô thấy môi anh mấp máy, liền khẽ im lặng nghe xem những lời đó là gì.

- Anh thật sự sẽ phát điên mất... - Giọng anh run lên, ngập ngừng nói, từng từ thốt lên cũng rất khó nghe. Cô không thể thấy nước mắt của anh, vì mưa đã cuốn trôi đi tất cả, mưa thật to và nặng hạt, cũng giống như nỗi buồn trong anh ngay lúc này...

"Anh mới là người đang khiến em phát điên..."

Con tim cô rung lên loạn nhịp, nhìn dáng vẻ của anh lúc này mà thật quặn đau, cô không muốn bản thân mình phải chịu khổ hơn nữa, nhưng dù quay lại với anh hay không, cô cũng đều thật khó xử thế này.

Chỉ còn có tiếng mưa rào, anh và cô đều nhìn nhau mà lặng thinh, phải mất một lúc, Erena mới có thể nói ra.

- Tại sao bây giờ anh mới nói...? - Erena ngập ngừng cất giọng.

Anh chỉ biết lặng thinh, đáp trả lại cô bằng ánh mắt nặng trĩu của mình.

- Tôi đã không còn yêu anh nữa rồi. - Erena thẳng thừng nói một cách thật phũ phàng, ánh mắt nhìn anh cũng thật vô tình.

Mắt Victor lúc này hơi mờ, có lẽ do kiệt sức vì mấy ngày nay anh đã không ăn gì, ngày qua ngày chỉ biết có rượu và thuốc lá. Hơn nữa mưa rất to, anh không thể nhìn thấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên gò má của người con gái ấy.

Victor chỉ biết gượng cười trước câu trả lời ấy, anh không trách cô mà trách chính bản thân mình.

Anh cởi chiếc áo vest khoác ngoài ra và tiến thật nhanh đến chỗ cô, tuy bên ngoài đã ướt hết nhưng mặt trong của áo vẫn chưa ướt hẳn, chỉ hơi ẩm.

Erena tròn mắt ngạc nhiên khi anh đã tiến đến trước mặt mình từ bao giờ, bất chợt lại trở nên lúng túng.

- Anh... - Cô lắp bắp, ngơ ngác nhìn xung quanh.

- Anh sẽ đi. - Anh nhìn xuống cô thật ảm áp, ôn nhu, đồng thời choàng chiếc áo đó lên đầu cô, bởi ngoài trời đang mưa to, nhưng Erena lại không mang theo cái ô nào cả, trên đường về ắt hẳn sẽ khó khăn.

- Em đừng để bị ướt. - Anh dẫn dò thật nhẹ nhàng, đồng thời nở một nụ cười dịu dàng khiến Erena quặn đau, ở gần anh thế này khiến cô như muốn phát điên lên, cô thật sự rất nhớ anh...

Anh quay lưng bỏ đi ngay sau đó, bỏ lại cô đứng đó, trong lòng dấy lên những đau đớn, khi anh đã đi khuất khỏi tầm mắt, Erena liền ngồi phịch xuống đất, chỉ còn biết òa khóc, nước mắt cô giàn giụa, một tay cô ôm lấy phần ngực trái của mình, cái cảm giác này thật khó chịu...

Suốt cả một ngày dài tự nhốt mình giữa bốn bức tường, cô tiểu thư của V cảm thấy ngột ngạt, bí bách vô cùng. Mọi chuyện cứ lần lượt đổ ập lên đầu cô khiến cô sốc hết lần này đến lần khác.

Tinh thần cô căng thẳng, lại chẳng được nghỉ ngơi tí nào cùng với thiếu ngủ nên người cô mệt mỏi rã rời, trong lòng vương vấn rất nhiều chuyện nhưng lại chẳng thể giải bày ra với ai.

Sau một hồi suy nghĩ, cô quyết định sẽ đi du lịch vài hôm để có thể thư giãn đầu óc một chút.

Tường Vy bước cầu thang xuống dưới tầng, cả nhà không một bóng người, chắc giờ bác Lâm vừa ra ngoài mua chút đồ, nhưng còn ba cô, cô không biết ông ở nhà hay ở công ty nữa, dù gì cô cũng phải hỏi ý kiến ông về việc đi du lịch.

Cô bước đến phòng làm việc của ông nằm dưới tầng 1, cô đứng trước cánh cửa to ấy mà khẽ gõ cửa.

Không thấy ai trả lời, cô khẽ đặt tay lên tay nắm vặn cửa mà vặn thử, nhưng không ngờ cánh cửa lại không khóa.

- Ba ơi? - Cô cất tiếng hỏi nhẹ, đồng thời ngó mặt vào nhìn xung quanh nhưng lại không có một bóng người.

Tường Vy bấu môi, liền đứng tựa lưng vào cửa mà rút điện thoại ra gọi cho ông.

Nhưng cô nghe thấy tiếng điện thoại rung, liền ngơ ngác hạ máy xuống khỏi tay mà nhìn xung quanh, tiếng rung phát ra từ trên mặt bàn của ông.

Tường Vy thờ dãi rồi tiến vào chỗ bàn làm việc, khẽ bấm tắt cuộc gọi rồi thờ dãi khi nhìn thấy chiếc điện thoại ông để quên trên bàn làm việc.

- Sao lại để quên điện thoại cơ chứ? Ba có bao giờ để quên thứ gì đâu? - Cô lẩm bẩm trong miệng với vẻ trách móc.

Cô cầm nó trên tay rồi định mang đến công ty cho ông, nhưng chiếc điện thoại lại một lần nữa rung lên, cô ngạc nhiên nhìn vào màn hình điện thoại, trên đó hiện lên tên của người gọi đến: "Phi".

Với bản tính vốn tò mò, Tường Vy liền bấm nghe máy sau 2 lần đổ chuông, cô chưa kịp cất tiếng lên thì tiếng của người đàn ông từ đầu dây bên kia đã cất lên với giọng điệu đầy vội vã.

- Thưa ông, tình hình sức khỏe bà ta đang trở nên tệ hơn. Nếu chúng ta chuyển nơi ở cho bà ta ngay bây giờ thì sẽ nguy hiểm cho tính mạng, nhưng nếu không đổi thì nhờ đến giờ tên Alpha tìm ra thì sao ạ?!

Tường Vy tròn mắt ngạc nhiên trước tất cả những gì mà cô vừa nghe được, anh ta nói gì cơ?

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thảm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ngăn cản

Tường Vy chỉ biết tròn mắt trước những gì mà tai mình nghe thấy, các ngón tay lúng túng bám vào màn hình cảm ứng để tắt máy. Cô cầm chiếc điện thoại trên tay mà run lên lấy bầy.

Chiếc điện thoại rung lên, cô nhìn vào màn hình, là người tên Phi kia nhắn tới.

"Ý ông chủ thế nào ạ? Chúng ta phải quyết định nhanh ạ!"

Tường Vy vẫn lặng thinh, chau mày suy nghĩ, dĩ nhiên cô rất tò mò nhưng những gì cô vừa nghe thấy lại rất đáng sợ.

Chiếc điện thoại trong tay cô lại một lần nữa rung lên, cô nhú mày nhìn xuống màn hình, chợt nhìn thấy cái tên khiến cô phải giật mình.

Là Alpha...

"Vâng ạ."

Anh nhắn lại như vậy, trong lòng cô lại lo rằng bố cô đã ra lệnh cho anh làm gì đó, nhưng anh đã khỏi hẳn chưa, sao chưa gì mà đã đi làm những việc đó..

Mới đầu còn lưỡng lự, nhưng khi nghĩ đến hình ảnh anh tay súng tay dao, người dính đầy máu là cô lại không thể yên lòng, lập tức dùng tay vuốt trên màn hình để mở, nhưng máy ông để mã bảo mật gồm 4 chữ số.

Cô bấm mãi, đồng thời nhú mày nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trên tay, Tường Vy bấm thử ngày sinh của ông, không được, cô liền thử tiếp sang ngày sinh của mẹ cô, rồi ngày mà mẹ mất cũng đều không được.

Tường Vy cắn môi, cố gắng vận óc ra suy nghĩ thật kĩ, có thể là gì được cơ chứ? Vài giây sau, cô như nảy ra một thứ gì đó trong đầu, liền gõ 4 số vào máy, màn hình được mở ra, cô đã mở khóa thành công, ra là ngày sinh của cô.

Cô bấm vào phần tin nhắn, có hai tin nhắn mới đến từ một người tên Phi, còn lại là của Alpha. Cô bấm vào tên của người đàn ông ấy, khung tin nhắn được mở ra, hai mắt cô mở to, vì mất thăng bằng mà phải đứng dựa vào thành bàn làm việc.

Ngay trên tin nhắn anh nhắn lại là tin nhắn của ông, thời gian nhắn là 30 phút trước, vậy là ông cũng chỉ vừa mới tới công ty, cô nhìn chăm chăm vào dòng chữ ấy mà trong lòng chợt thấy sợ hãi vô cùng.

"Nếu mày muốn chuộc lỗi thì mang đầu tên Victor về đây, không thì đừng hòng giữ mạng cho mẹ mày."

Tường Vy bỗng run lấy bầy, đọc những dòng ấy khiến cô nhớ lại cái ngày mà ông tra tấn anh như thế nào, bỗng chốc lại rùng mình, mặt tái mét lại.

Nếu ông đã nói vậy, ắt hẳn người phụ nữ mà tên Phi kia đã nhắc đến chính là mẹ của Alpha, bà đang gặp nguy hiểm? Còn Victor... Alpha sẽ chuẩn bị tiến hành ngay bây giờ hay sao? Cô không thể liên lạc với Victor để thông báo cho anh, chỉ có thể giữ chân Alpha mà thôi.

Cô cất chiếc điện thoại của ông vào trong túi xách rồi chạy thật nhanh ra ngoài, tay cầm điện thoại mình mà gọi xe riêng.

Tường Vy chạy tức tốc vào cửa hàng siêu thị nhỏ nằm ngoài ngoại ô, người bán đứng đó thấy cô liền mở cửa hầm cho cô xuống, vì người cũ đã bị Victor xử khử cách đây không lâu nên vị trí này giờ đây đành phải phân công cho người trong tổ chức, cô chạy thật nhanh xuống, tuy nhiên lại không có anh ở đó.

- Ô... chào tiểu thư. - Mọi người bên dưới căn cứ rất bất ngờ khi thấy cô nhưng rồi cũng cúi đầu rồi đồng thanh chào.

Tường Vy không mấy để ý tới họ, chỉ biết nhìn xung quanh rồi tức tốc chạy vào căn phòng nằm ở dưới hành lang, nhưng rồi cũng trở ra rất nhanh.

- Alpha đâu?! - Cô nói với về vợ i, thờ hồn hên.

- Anh ấy về căn hộ riêng lấy đồ rồi ạ. - Họ lúng túng trả lời cô với ngữ điệu đầy vẻ bất ngờ, ngay sau khi nhận được câu trả lời ấy Tường Vy đã chạy đi ngay tức khắc.

Một lát sau, khi Alpha đang ở trên căn hộ số 2901 của Royal Palace, tay anh sắp xếp, chuẩn bị những thứ vũ khí, tự trang bị chúng vào người mình, nạp đạn, mài dao đầy đủ như đã rất sẵn sàng.

Chợt có tiếng chuông cửa bồm ồm, Alpha nhăn mặt nhìn về phía cánh cửa rồi bước về phía đó. Anh vận thanh nạm cửa rồi kéo vào phía trong, người con gái ấy liền lao mạnh vào người anh.

Vừa vì bất ngờ, một phần cũng vì lực đẩy của người con gái kia cũng khá mạnh nên Alpha có phần chệch choạng, mất thăng bằng, chân bước lùi lại phía

sau vài bước.

Ngay sau khi bước chân qua được cánh cửa, Tường Vy nhanh chóng vói tay cầm vào thanh nắm cửa rồi kéo đóng sập lại, hai tay lập tức vòng qua eo anh mà ôm chặt lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào ngực anh.

Alpha ngạc nhiên vô cùng, hai tay giờ lên hờ hững, tránh không động vào người cô. Anh đưa ánh mắt đầy bất ngờ ấy xuống mà nhìn người con gái đang vùi đầu vào lòng mình mà trong lòng chợt thấy khó xử.

Anh đã không gặp lại cô kể từ ngày mà anh nặng lời, mắng đuổi cô đi, tính đến giờ cũng được mấy ngày rồi. Giờ cô lại đột nhiên xuất hiện lại còn ôm anh thế này, trong lòng khẽ cảm thấy khó hiểu.

- Anh không được đi đâu hết! - Cô nói như ra lệnh cho anh, gương mặt nhỏ nhắn vẫn vùi vào khuôn ngực vạm vỡ ấy.

Alpha lúc này mới hạ tay xuống mà cầm vào cánh tay cô, cố gắng kéo cô ra nhưng anh càng kéo thì cô lại càng ôm chặt hơn.

- Cô đang làm gì vậy? Bỏ ra. - Alpha nhíu mày đầy khó chịu.

Tường Vy vẫn rất cứng đầu, tay vẫn ôm ghì lấy anh.

- Tôi biết anh định làm gì, nên đừng hòng đi đâu! - Cô nói với giọng phụng phịu, bướng bỉnh.

Câu nói này khiến anh có phần chột dạ, nhưng cuối cùng cũng gỡ bỏ được hai cánh tay đang ôm chặt lấy mình của Tường Vy.

- Tôi không hiểu cô đang nói gì! - Alpha nói với giọng tức giận rồi gạt phăng cô ra.

Cô bị anh đẩy ra rất phũ phàng, lập tức giương đôi mắt to tròn lên mà nhìn anh, ánh mắt ấy có chút vội vã, nhưng sao anh lại thấy rất nhiều sự lo lắng ẩn sau ánh mắt ấy của cô.

- Đừng làm hại tới anh ấy! - Cô lớn giọng.

Alpha ngạc nhiên chau mày nhìn cô.

- Cô... - Anh ngập ngừng cất tiếng.

- Tuyệt đối không được làm hại Victor!

Trong anh chợt nhói lên, một cảm giác chạnh lòng trào dâng, mắt anh dán chặt vào người con gái ấy, đáng vẻ, sắc mặt đều toát lên vẻ vội vàng, lo âu, hai tay anh khẽ nắm hờ lại, trong lòng có hơi tức giận.

- Cô... thích hắn ta sao? - Anh chau mày ngập ngừng hỏi cô.

- Không! Kh... - Tường Vy chợt phản ứng có phần thái quá khi nghe được câu hỏi ấy, cô và Victor là anh em cùng cha khác mẹ... sao có thể có chuyện đó?

Nhìn cách phản ứng này của Tường Vy, Alpha lại càng thêm nghi ngờ, nếu hoàn toàn không có gì thì sao lại có dáng vẻ thế này cơ chứ?

- Vậy hai người rốt cuộc là gì của nhau? Mà cô phải bảo vệ hắn ta đến thế? - Alpha nheo mắt lại lờ mờ như có ý dò hỏi cô.

- Tôi... không thể nói cho anh được. - Tường Vy bỗng ngập ngừng, lúng túng trước câu hỏi của anh, chuyện này đúng thật là không thể nói cho ai được...

Nhìn vẻ giấu diếm này của cô tiểu thư càng khiến mọi chuyện trong mắt anh thêm rõ ràng, tất cả đều liên quan tới cậu ta, Erena, giờ là tới Tường Vy, tại sao tất cả những người anh quan tâm, yêu thương nhất đều bị cậu ta "hót tay trên"?

- Mà sao anh phải quan tâm tới chuyện riêng của tôi như vậy? - Thái độ của cô cũng dần có những chuyển biến khi nghe những lời nói có phần mỉa mai của anh khi nhắc tới Victor.

Cô hỏi câu đó khiến anh càng thêm tức giận, hai tay anh nắm chặt lại, trong lòng liền dấy lên những uất ức, bực bội.

- Tôi chỉ muốn xem tiểu thư là kiểu người thế nào? Ngày hôm nay nói thích người này, ngày mai lại thích người khác ngay được. - Anh nói với giọng có phần mỉa mai.

Ngữ điệu đó cùng với vẻ mặt khinh khỉnh của anh khiến cô vô cùng giận dữ, nếu anh đã không có tình cảm gì với cô thì tốt nhất cũng đừng nên nói những lời như vậy chứ.

- Anh... - Cô nghiến răng, đôi mắt mở to, giương lên nhìn anh.

- Nhưng sao cứ nhất thiết phải là tên khốn thối tha đó cơ chứ? - Alpha nhăn mặt hỏi cô, lúc này chỉ cần nhắc tới Victor thôi là anh đã đủ điên tiết lên.

Trước những lời lẽ xúc phạm Victor của Alpha, Tường Vy như không thể làm chủ được bản thân mình, liền buột miệng nói.

- Tên khốn thoắt tha ư? Hừ. Có thể anh thấy vậy, nhưng tôi lại thấy anh ấy rất tốt đấy chứ! - Cô vênh mặt lên đầy kênh kiệu, ngữ điệu như khiêu khích anh.

- Tốt? Cô bị hấn bỏ bùa mê thuốc lú rồi à?! - Alpha bắt đầu lớn giọng đầy giận dữ, những nếp nhăn trên trán bắt đầu xô lại.

- Tôi thấy còn tốt hơn anh đấy! Vì ít ra anh ấy còn quan tâm và luôn nghĩ cho tôi. - Cô tròn mắt cãi lại từng lời anh nói.

Con giận của anh như lên đến đỉnh điểm.

- Còn tôi cố giữ cho em tránh xa khỏi tên khốn như hấn thì không phải vì quan tâm, vì nghĩ cho em à?! - Anh trừng mắt nhìn cô, ngữ điệu giống như đang quát tháo.

Tường Vy chột chột dạ, những lời này của anh lại một lần nữa khiến cô phải rung động. Nhưng giờ cô phải làm anh phân tâm càng lâu càng tốt, cô buộc phải giữ chân anh không cho anh thực hiện chuyện đó.

- Tốt nhất là anh đừng nên động tới Victor. - Cô hạ giọng xuống nói như có ý "đe dọa" đồng thời định quay lưng lại để ra đứng chặn li ở chỗ cửa ra vào, không cho anh đi đâu.

Nhưng trong tình thế lúc này, Alpha chẳng thể nghĩ gì khác ngoài việc nghĩ rằng Tường Vy sẽ bỏ đi tìm Victor ngay bây giờ.

Anh như bị mất kiểm soát, hành động không còn ý thức được nữa, một tay anh giờ lên nắm lấy cổ tay cô mà kéo mạnh về phía mình.

Tường Vy bất ngờ bị giật ngược lại phía sau nên liền xoay người lại thật nhanh, bàn tay to lớn của anh luồn nhẹ vào mái tóc mềm mượt của cô, anh cúi nhẹ đầu khiến cô không kịp phản ứng.

Hai bờ môi chạm vào nhau, cô tiểu thư vô cùng bất ngờ, hai mắt mở to nhìn anh đang giữ chặt lấy đôi môi của mình mà khẽ cựa quậy.

Nhưng Alpha càng giữ cổ tay cô chặt hơn, không cho cô vùng vẫy, anh cũng chủ động hôn sâu hơn, hai cánh môi lồng vào nhau, Tường Vy cảm tưởng như ý chí của mình đang bị anh "hút" hết đi.

Cô phải cựa quậy mãi mới có thể thoát ra khỏi nụ hôn nồng nhiệt ấy của anh, khi chưa kịp nói gì, anh đã được cô tặng cho một cú tát ngang má, mặt anh quay sang một bên, nhưng sau đó cũng quay từ từ về nhìn cô.

- Anh rốt cuộc coi tôi là gì hả?! Tôi và tình cảm của tôi là thứ để cho anh chơi đùa hay sao?! - Tường Vy tức tối nói như si và vào mặt anh, mấy ngày trước anh còn xúc phạm rồi đuổi cô đi, đến hôm nay lại còn hành động như vậy.

Anh vẫn chỉ biết nhìn chăm chăm vào cô bé ấy, lặng thinh, vì anh biết chẳng thể nói gì để biện hộ cho hành động vừa rồi.

Cả cuộc đời này anh mới chỉ hôn có 3 lần, 2 lần đầu đều bị cô cướp mất, lần thứ 3 này lại là chủ động dành cho cô...

Nụ hôn bất ngờ của anh dĩ nhiên làm tim cô trở nên loạn nhịp, nhưng việc tình cảm của cô bị đem ra trêu đùa như vậy ắt hẳn khiến cô vô cùng tức giận.

Cô lại định bỏ đi, nhưng một lần nữa bàn tay của anh lại nắm chặt lấy cổ tay cô mà kéo lại.

Hai tay anh vòng qua cổ cô mà ôm ghì thật chặt, dáng người của Tường Vy cũng khá nhỏ nhắn nên nằm gọn trong vòng tay anh.

- Xin em, đừng có gặp hấn ta nữa... - Anh nói thì thầm vào tai cô khiến cô trở nên bần rần tay chân, tim cũng đập nhanh hơn.

Cô không thể ngừng thích anh được, mấy ngày qua trong đầu cũng vẫn nghĩ tới anh, dù cho anh đã nặng lời, xúc phạm cô đến thế nào thì cô vẫn thích. Nên việc anh chủ động thế này dĩ nhiên khiến cô mất bình tĩnh.

Hai tay cô cũng chạm vào lưng anh mà ôm lấy người đàn ông này, giọng cô cất lên thỏ thẻ.

- Anh còn đau không? - Cô vừa hỏi, vừa xoa nhẹ lưng anh.

- Giờ thì hết rồi. - Anh đáp trả một cách nhẹ nhàng.

Hai người ôm nhau một lúc, Tường Vy mới cất giọng.

- Anh đừng làm hại tới anh ấy.. bây giờ em không thể giải thích cho anh được...

Alpha liếc nhìn sang cô, mặc dù tay đã ôm cô thật chặt trong lòng mình rồi nhưng lại chẳng yên tâm một chút nào. Anh không biết vì lý do gì mà Tường Vy lại một mực muốn bảo vệ hấn ta như thế, một phần cũng suy nghĩ tới người đàn ông kia, trong lòng lại nơm nớp lo sợ tới tính mạng của mẹ mình.

- Anh đang lo về bố em phải không? - Cô cất tiếng hỏi nhỏ khi thấy anh im lặng như vậy.

- Đừng lo, có em ở đây rồi. - Cô mỉm cười rồi xoa nhẹ lưng anh như muốn an ủi, ánh mắt lúc này có gì như đang suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thầm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Chờ đợi

Cô buông anh ra, gương đôi mắt to tròn mà đượm buồn ấy lên mà nhìn anh.

- Em cần phải tới công ty của ba. - Cô nói với giọng nhẹ nhàng.

Anh đưa ánh mắt đầy lo lắng xuống mà nhìn cô, dường như trong lòng vẫn còn chưa an tâm.

- Em sẽ không tới gặp anh ấy nữa, chỉ cần anh làm theo lời em, mọi chuyện sẽ ổn thôi. - Cô vuốt nhẹ vào áo khoác anh cho phẳng phui, không quên nở một nụ cười mỉm trấn an anh.

Cô không thể nói với Alpha về những chuyện cô biết về mẹ anh được, mọi chuyện chưa rõ ràng, hơn nữa nếu anh biết được thì anh sẽ nổi điên lên mất, tuy anh nói không đau, nhưng rõ ràng những vết thương còn chưa lành lại mà..

Alpha với tay ra mà nắm lấy cổ tay người con gái ấy, cô ngỡ ngàng quay mặt lại nhìn anh.

- Để anh đưa em đi. - Giọng anh cất lên nhẹ nhàng, phải tận mắt trông thấy cô bước vào công ty của Phúc Thạch thì lòng anh mới có thể yên tâm được phần nào.

Tường Vy đứng trước cửa phòng ông mà khẽ hít một hơi thật sâu rồi thở ra từ từ, cô lấy chiếc điện thoại của ông từ trong chiếc túi xách của mình ra, kiểm tra kỹ càng lại một lần nữa xem mình đã xóa nhật kí cuộc gọi vừa rồi của tên Phi kia hay chưa.

Sau khi mọi chuyện đã sẵn sàng, trên môi cô lập tức nở một nụ cười tươi tắn, lấy lại vẻ nhí nhảnh như mọi ngày, một tay đẩy nhẹ cánh cửa trước mặt mình mà bước vào trong.

Ông khẽ ngẩng mặt nhìn lên khi thấy có người mở cửa, hai đồng tử giãn ra, sự xuất hiện bất thành linh của cô con gái khiến ông ngạc nhiên, hơn nữa sắc mặt còn rất tươi tắn, sao cô có thể như vậy sau khi trải qua những ngày dài đầy giông tố vừa qua.

Tay ông với nhẹ lấy chiếc ví đang đặt trên bàn, thường thì cô tới thế này đều là vì muốn xin thêm tiền tiêu.

- Ba để quên điện thoại ở nhà. - Cô nói rồi đưa chiếc điện thoại ra trước mặt ông, Phúc Thạch từ ngạc nhiên rồi chợt bật cười, với tay cầm lấy chiếc điện thoại từ tay cô con gái.

- Ô cảm ơn con, lúc nãy ba đi vội quá nên cũng không để ý! - Ông cười nhẹ đáp trả cô, trong lòng thầm mừng vui vì cô vẫn còn quan tâm tới ông thế này.

Cô đứng nhìn ông đang ngồi trên ghế làm việc mà khẽ nở một nụ cười gượng gạo, dường như vẫn còn điều gì đó muốn nói.

- Đạo này công ty có nhiều việc lắm không ba? - Cô hỏi han ông với giọng ngây thơ, tò mò.

Ông ngược mắt lên nhìn cô, trước mặt vẫn còn các giấy tờ quan trọng cần phải kí kết, nhưng vẫn phải tạm gác lại mà trả lời đứa con gái ông hết mực cưng chiều này.

- Đạo này cũng nhàn hơn rồi. Sao? Con gái ba lo ba làm quá sức hả? - Ông nhếch mép cười cợt, trêu chọc cô con gái.

- Tại ba cứ suốt ngày cắm mặt vào công việc ấy... chả thấy nghỉ ngơi bao giờ cả. - Tường Vy bĩu môi, mặt xị xuống không mấy hài lòng.

- Được rồi được rồi, ba sẽ nghỉ ngơi mà. - Ông cười mỉm đầy mừng rỡ khi Tường Vy giờ đây đã biết quan tâm, lo lắng cho ông rồi.

Cô nhìn ông thêm một lúc, trong lòng cảm thấy khó xử, trong đầu lại hiện lên những hình ảnh mà mình đã đọc được.

- Ba. - Cô cất tiếng gọi ông.

Phúc Thạch ngẩng mặt lên nhìn cô, nghe ngóng, giống như đang chờ đợi.

- Mình đi du lịch đi. - Tường Vy buột miệng nói ra, đồng thời cười mỉm thật nhẹ nhàng.

- Con muốn đi đâu à? Đi với Ngọc Linh à? - Ông nhưn mày hỏi cô.

Ông không hề nghe thấy chữ "mình" đó, hoặc có thể do ông không dám tin vào những gì tai mình nghe được. Tường Vy chỉ biết cười thầm trong lòng, ông không hề biết cô và "cô bạn thân" kia đã không còn là bạn.

- Con muốn đi với ba. - Cô thẳng thắn trả lời.

Ông chỉ biết mở to mắt đầy ngỡ ngàng.

- Với ba sao? - Ông Thạch không thể giấu nổi biểu cảm đầy ngạc nhiên của mình. Cô chỉ khẽ gật đầu và mỉm cười, Tường Vy chưa từng như thế này, trước kia ông có rủ cô đi du lịch vài lần nhưng cô luôn từ chối, thà đi một mình còn hơn là đi với ông, nhưng giờ lại chủ động rủ ông đi thế này thật quá bất ngờ.

Cô không những quan tâm về việc ông làm quá sức, rồi lại còn rủ ông đi du lịch để thư thái đầu óc nữa. Ông vẫn cứ sợ từ khi cô biết sự thật về ông và V thì sẽ xa lánh ông, nhưng giờ cô làm thế này thật khiến ông vui mừng khôn xiết, niềm hạnh phúc và tự hào như đang trào dâng trong lòng ông, cuối cùng cô con gái của ông cũng đã trưởng thành, biết suy nghĩ cho ông rồi...

- Con muốn đi đâu? Lúc nào? - Ông hỏi cô với vẻ sốt sắng, như không thể chờ đợi thêm.

- Tối nay ạ. Chúng ta đi Thái đi. - Cô nói với vẻ niềm nở.

Đôi mày của ông hơi nhíu lại khi nghe cô nói thời gian khởi hành, tuy nhiên trong đầu lại không nghĩ gì nhiều cho lắm.

- Được, để ta thu xếp, con về trước đi. - Ông gật đầu đồng ý.

- Con chờ ba rồi mình cùng về. - Cô giờ giọng nũng nịu, cô phải đảm bảo không được để ông rời xa tầm mắt của mình dù chỉ một giây, nếu không ông sẽ gọi Alpha hay làm gì anh vì đã không tìm Victor.

Ông ngạc nhiên chỉ biết ngơ ngác nhìn cô.

- Con sẽ ngồi im lặng mà. - Tường Vy cười thật tươi rồi quay lưng bước về chiếc ghế sofa đặt trước bàn làm việc của ông, tay nhanh chóng lấy chiếc tai nghe từ trong túi xách ra, cắm vào máy, mắt dán chặt vào điện thoại, đầu thì thoàng lại lắc lư theo điệu nhạc bên tai.

Ông Phúc Thạch nhìn cô mà khẽ bật cười, đúng là, Tường Vy vẫn cứ bướng bỉnh và trẻ con như vậy, từ trước tới giờ ông chưa từng thắng được cái tính ấy của cô.

Ông lại tiếp tục vui mặt vào đồng giấy tờ quan trọng ở trên bàn, một lúc sau mới như nhớ lại gì đó, liền với tay lấy chiếc điện thoại đang nằm trên bàn.

Ông nheo mắt nhìn trên màn hình, một tin nhắn mới đến từ Phi, ông liền bấm vào mà đọc.

"Ý ông chủ thế nào ạ? Chúng ta phải quyết định nhanh ạ!"

Ông ngẩng mặt lên và nhìn về phía cô con gái, cô vẫn rất chăm chú vào chiếc điện thoại của mình, đầu lắc lư theo điệu nhạc.

- Vivi. - Ông cất tiếng gọi cô, nhưng cô tiểu thư vẫn rất thản nhiên, dường như không nghe thấy ông nói gì.

- Vivi. - Ông gọi một lần nữa và to hơn, nhưng mọi thứ vẫn không thay đổi, chắc hẳn cô bật nhạc to lắm nên mới không nghe thấy gì.

Sau khi kiểm tra chắc chắn như vậy, ông mới nhấc máy lên và gọi cho Phi.

- Có chuyện gì? - Ngữ điệu của ông bây giờ hoàn toàn trái ngược với lúc nói chuyện với cô, đôi mày ông chau lại thật nghiêm nghị, giọng hơi gằn.

Ông nghe người đó nói trong điện thoại mà sắc mặt trở nên tối lại, cách nói chuyện có phần tức giận hơn.

- Cứ để sức khỏe bà ta ổn định đi đã, nếu bà ta chết thì ta không thể lợi dụng Alpha được nữa. - Ông nhíu mày lại, những nếp nhăn trên trán ông xô lại với nhau, mắt cũng nhìn chằm chằm vào cô con gái đang ngồi trên sofa.

Tường Vy vẫn ngồi lắc lư đầu theo giai điệu, miệng đôi lúc còn mấp máy hát nhép. Nhưng đó chỉ là một vở kịch, cô đeo tai nghe nhưng thực chất là không hề bật nhạc, đôi tai còn đang căng ra và cố gắng nghe ngóng từng lời ông nói.

- Cứ xong xuôi đi rồi chuyển, chuyển về cái nhà ở Quảng Ninh ấy cũng được. - Ông nói như ra lệnh rồi tắt máy ngay sau đó.

"Quảng Ninh? Nhưng ở đâu Quảng Ninh cơ?" Tường Vy khẽ nhăn mặt, phần nào hiểu được tình hình lúc bấy giờ. Hẳn là sau khi mẹ của anh ổn định lại sức khỏe, ba cô sẽ chuyển bà đi Quảng Ninh để Alpha không tìm ra. Nhưng địa chỉ cụ thể thì cô không biết, từng này thông tin vẫn chưa thể làm gì được.

Sau một ngày dài làm việc mệt mỏi, Erena vẫn không quên pha một cốc bột nghệ với mật ong trước khi đi ngủ, lúc này đã hơn 10 giờ, cô đã định đi ngủ nhưng chợt nghe thấy tiếng tin nhắn đến, liền cầm chiếc điện thoại lên.

"Ngày mai nghỉ làm nhé." Một tin nhắn mới đến từ Mark khiến cô ngạc nhiên vô cùng.

"Sao vậy?" Erena chau mày đầy khó hiểu mà nhắn lại.

"Tôi có việc chút ấy mà."

"Có gì không ổn sao? Đạo này tôi thấy anh cũng hay về sớm." Erena nhắn hỏi đầy tò mò.

"Nhà tôi có chút chuyện ấy mà, giải quyết cũng xong rồi, nhưng mai tôi muốn nghỉ ngơi một hôm cho thoải mái, cũng tiện đi cái hội chợ mới mở ở cuối phố nữa."

Erena thở phào nhẹ nhõm, cô cứ lo lắng không biết anh có chuyện gì, nếu mọi chuyện đã giải quyết xong, mai anh cũng đi chơi thư giãn thì càng tốt.

Một lúc sau, chiếc điện thoại của cô lại thông báo thêm một tin nhắn mới.

"Mai cô có muốn đi hội chợ đó cùng tôi không?"

Erena tròn mắt nhìn "lời mời" ấy của anh, liền đặt chiếc điện thoại xuống mà ra về nghỉ ngơi. Đúng là cô có phần ngại ngùng khi đi với anh, nhưng có được dịp đi chơi thư giãn cũng tốt, mấy ngày nay cô đã quá mệt mỏi rồi.

9h sáng ngày hôm sau, họ hẹn nhau tại trước cửa siêu thị rồi cùng đi, hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi kẻ, quần bò, còn cô ăn vận rất giản dị nhưng vẫn thật nổi bật trong mắt anh.

Mái tóc nâu vàng được búi cao lên, chiếc váy lụa màu be dài ngang đầu gối cùng với lớp trang điểm mỏng nhẹ mang lại vẻ nhẹ nhàng, giản dị cho cô.

Họ cùng nhau bước vào hội chợ mới mở ấy, không khí náo nhiệt, người ra người vào rất đông đúc. Erena sánh bước bên anh mà mắt chữ A mồm chữ O không ngừng thể hiện sự kinh ngạc.

Mark khẽ liếc nhìn sang cô mà bật cười, ắt hẳn đây là lần đầu tiên cô tới những nơi thế này. Mark nhìn về phía quầy bán kẹo bông, liền chỉ tay với vẻ mặt hồ hởi.

- Erena, cô muốn ăn cái đó không? - Anh nhướn mày hỏi cô.

Erena ngơ ngác nhìn theo hướng tay anh đang chỉ, trên môi lập tức nở một nụ cười rạng rỡ.

- Tôi thích cái đó lắm! - Nụ cười của cô giống như tỏa ra một ánh hào quang, Mark nhìn vào như bị hấp hồn trong vài giây, rồi cũng bước theo sau cô.

_____

Hôm nay Victor lại tới siêu thị tìm cô, nhưng thật bất ngờ khi nó lại đóng cửa. Anh ngơ ngác nhìn xung quanh thêm một lúc rồi quyết định đến thẳng nhà cô.

Mấy ngày trước ngay khi biết nơi cô ở, Victor đã âm thầm điều tra ngay xem căn hộ cô ở nằm cụ thể là phòng nào. Anh đứng trước cửa nhà cô, chờ dài vài lần như để chuẩn bị sẵn dũng khí rồi mới dám gõ cửa, nhưng gõ vài ba lần cũng không thấy động tĩnh gì, anh liền mặc định giờ này cô đang ra ngoài, quyết định đứng lì ở đó mà chờ cô về.

Anh gio chiếc đồng hồ đang đeo trên tay lên, giờ đã là 3 giờ chiều.

_____

Cả một ngày họ cùng nhau chơi các trò chơi tại hội chợ: tàu lượn, nhà ma, xe điện đung,... và tất nhiên là thưởng thức cả các món ăn ở đó nữa.

Tối tận tối khoảng 8h, hai người mới rào bước dưới ánh đèn đường, vừa đi vừa cười nói vui vẻ, trên tay Erena lúc này còn đang ôm một con thú nhồi bông hình chú chim cánh cụt rất đáng yêu.

- Hôm nay vui nhỉ? - Mark cười nói rồi đánh mắt sang nhìn cô.

- Ừm - Erena vui vẻ cười tít mắt, cả ngày hôm nay thật sự rất vui, mọi chuyện buồn phiền hay khiến cô đau đầu được gạt tạm sang một bên, thậm chí còn không nghĩ đến Victor một lần.

Cũng nhờ buổi đi chơi ngày hôm nay mà cô mới biết thêm được nhiều hơn về tính cách của anh, hơn nữa, hôm nay đi bộ nhiều như vậy cô mới thấy rõ chân anh đi thì thoải mái có phần khập khiễng một bên chân, trước kia cô có để ý vài lần ở siêu thị nhưng phạm vi đi lại rất nhỏ nên không thấy nhiều.

Giống như bị tật ở một bên chân, khi bước đi anh không có biểu cảm gì làm đau đớn, cô cũng tò mò nhưng sợ anh không vui nên đành thôi.

Anh nhìn con gấu bông trên tay cô mà khẽ hỏi.

- Cô thích nó chứ? - Câu hỏi của anh có phần ngại ngùng.

- Tất nhiên rồi, cảm ơn anh! - Erena nói với sự vui sướng rồi ôm chặt con thú bông vào trong lòng, điều đó khẽ làm Mark đỏ mặt.

Họ dừng chân ngay trước cửa tòa chung cư nơi Erena ở, vậy là tạm biệt ở đây rồi.

- Cảm ơn đã đưa tôi về. - Erena mỉm cười nhẹ nhàng rồi cúi đầu cảm ơn anh.

Họ tạm biệt nhau, chờ cho đến khi Erena lên nhà thì Mark mới quay lưng bỏ đi.

Cô bước ra khỏi thang máy mà trong lòng vẫn thấy thích thú khi nhớ lại những giây phút vui vẻ của ngày hôm nay, tuy nhiên nụ cười trên môi cô tắt hẳn khi nhìn thấy người đàn ông trong bộ vest màu xanh sẫm đang đứng trước cửa nhà mình, mặt cúi gằm xuống đất với vẻ mệt mỏi.

Nghe tiếng cô về, anh khẽ ngẩng mặt lên, vẫn là ánh mắt ấy, nó luôn khiến cô thật khó xử mỗi khi đối diện.

- Anh đến đây từ lúc nào? - Erena khẽ nhúm mày nhìn anh với vẻ hơi khó chịu.

- Ừm... anh nghĩ là... 3 giờ...? - Victor cất giọng điệu yếu ớt lên, giọng nói thì thảo như hết hơi.

Erena lập tức thờ ơ ngay sau câu nói của anh, lúc này cô chút tức giận, giờ đã là 8 giờ tối rồi.

- Vậy là anh đứng đây chờ tôi 5 tiếng à? - Cô nhăn mặt tỏ vẻ bất bình trước hành động của anh.

- Nhưng em đã chờ anh những 7 năm mà... - Anh nhìn cô với ánh mắt của một kẻ đa tình, đôi mắt trùng xuống, điều đó càng khiến cô thêm nhói đau trong lòng.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Anh biết lỗi rồi...

Erena tiến gần đến anh, tay cũng rút ra từ trong túi một chiếc chìa khóa.

- Anh đi về đi. - Cô đẩy nhẹ anh sang một bên, Victor cũng hơi chập chững mà lùi lại.

Đầu cảm thấy hơi lâng lâng, lại còn hoa mắt, anh nheo nhắm mắt cố nhìn con thú bông cô đang ôm trên tay.

- Em vừa đi đâu về à? Đi với ai thế? - Anh nhìn con thú nhồi bông mà Mark đã gấp được cho cô ở hội chợ mà cất giọng thờ ơ, hơi thở cũng trở nên nặng nhọc, đầy khó khăn.

- Không phải việc của anh. - Cô đánh mặt sang nhìn anh mà nói với giọng đầy khó chịu, những lúc thế này anh thật phiền phức.

Chỉ nhìn thoáng qua anh cô cũng thấy được rõ vẻ mệt mỏi, tiêu tụy hiện rõ trên gương mặt anh, cô nhìn kĩ thêm một chút, anh đang nhắm mắt, một tay đặt lên đầu.

Erena khẽ nhúm mày nhìn anh, trông đáng vẻ anh có vẻ không ổn cho lắm.

- Anh sao th...

Chưa kịp để cô nói hết câu, hai mắt anh nhắm hờ lại, chân như không còn lực để trụ vững liền trùng xuống, Erena nhanh chóng quay ngoắt sang mà đỡ lấy anh.

Cả cơ thể của anh đổ nhào vào người cô cũng khiến Erena hơi trùng người xuống theo, nhưng cô có thể cảm nhận được anh đã sút cân đi khá nhiều, trước kia anh đâu có như thế này...

Cầm anh tựa vào vai cô, Erena lập tức cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ cơ thể to lớn này, cô cũng dùng tay vỗ nhẹ vào lưng anh nhưng không thấy động tĩnh gì.

- Victor... Victor! - Cô cố gọi anh nhưng vô vọng, đành gắng gượng đứng thẳng dậy, chặt vật dòn hết sức vào việc lôi anh vào trong nhà.

Phải vất vả lắm cô mới có thể đưa anh nằm lên chiếc giường đơn của mình. Erena đặt anh nằm thẳng, cởi giày và áo vest cho anh, thi thoảng lại giờ tay

lên mà lau mồ hôi.

Victor thở thật nặng nhọc, hai mắt nhắm nghiền lại, cơ thể ngày càng tiết ra nhiều mồ hôi hơn. Erena biểu lộ rõ sự lo lắng trên gương mặt, một tay cô nhanh chóng cởi những chiếc khuy áo sơ mi của anh, làm lộ ra phần ngực săn chắc đang ướt đẫm mồ hôi.

Erena vào phòng tắm rồi trở lại thật nhanh với một chậu nước nhỏ và một chiếc khăn. Cô đặt nó xuống bên cạnh giường, giặt khăn rồi vắt thật khô, trước hết phải lau người cho anh.

Cô thấm nhẹ khăn vào da thịt anh, cảm giác quen thuộc ấy bỗng nhiên lại ủa về một cách mãnh liệt, cô có thể thấy rõ anh đã gầy đi nhường nào, trong lòng lại chỉ có thể biết trách thầm người đàn ông này.

"Sao anh chẳng bao giờ biết tự lo cho bản thân anh thế? Sao anh suốt ngày chỉ gọi làm cho em lo lắng?"

Sau khi lau người cho anh, Erena đã cho anh uống thuốc hạ sốt, lúc này cơ thể nóng ran của Victor mới hạ nhiệt đi phần nào.

Erena ngồi cạnh giường, nhìn anh ngủ mà trong lòng lại chẳng yên được một chút nào. Cô ngắm anh rất kĩ, rất lâu rồi cô mới có thể nhìn anh ở cự li gần thế này. Anh đã làm gì để mà suốt ngày trên người đều có mùi rượu, người thì gầy đi rồi, còn bị sốt cao như vậy nữa...

Cô liền nhớ lại ngày hôm đó trời mưa to, anh lại chẳng thể đứng vào chỗ có mái hiên vì cô đã "cắm" anh không được bước thêm một bước nào nữa. Erena chep miệng vừa trách mình vừa trách anh, trách mình sao có thể nhẫn tâm tới vậy, trách anh sao có thể khờ khạo, không biết cân nhắc xem việc gì nên nghe theo, việc gì không nên như thế..

Chợt cô thấy anh động dậy, đầu hơi xoay nhẹ sang hai bên, mắt nhắm nghiền nhưng đôi mày lại nhíu lại, mồ hôi bắt đầu tuôn ra.

- Không... đừng mà... - Victor mấp máy môi.

Erena đứng ngồi không yên, một tay cầm lấy chiếc khăn rồi khẽ thấm mồ hôi cho anh, chắc hẳn anh đang mơ thấy điều gì tồi tệ lắm.

- Đừng... đừng bỏ anh... - Anh giãy giụa mạnh hơn nữa, Erena vì lúng túng mà bàn tay kia của cô liền nắm chặt lấy tay anh, các ngón tay đan vào với nhau.

- Victor, em ở đây... - Cô nói với giọng nhẹ nhàng như cổ xoa dịu anh, phải mất một lúc Victor mới có thể bình tĩnh lại rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Erena ngồi thụp xuống bên thành giường, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay anh, tay kia mân mê những đường gân trên mu bàn tay ấy.

Cô chợt cảm thấy đau lòng khi thấy anh thế này, mấy ngày nay không biết anh có ăn gì không hay trong bụng chỉ toàn rượu là rượu, hay xung quanh anh có còn xảy ra gì không, sao mà con người này có thể suy sụp nhanh đến thế?

Ngồi được một lúc, Erena lại phải đứng phắt dậy và chạy ra bồn rửa bát, trong bụng cô cảm thấy rất khó chịu, lập tức muốn nôn ra.

Cô đứng tựa vào thành bàn bếp mà khẽ chau mày, một tay xoa nhẹ lên bụng, không rõ bản thân bị làm sao nữa...

Sáng ngày hôm sau, anh mơ màng tỉnh giấc, mắt nhắm mắt mở nhìn xung quanh, không gian nơi đây chật hẹp nhưng mang lại cảm giác lạnh lẽo, không phải nhà anh, cũng không phải bệnh viện.

Anh quay đầu và nhìn sang bên cạnh, người con gái ấy đang ngủ gục bên mép giường, hai tay vẫn nắm chặt lấy bàn tay anh, ngay cả lúc ngủ mà cô vẫn xinh đẹp tới vậy, không biết bao lâu rồi anh mới lại được nhìn ngắm hình ảnh này.

Victor rút nhẹ cánh tay mình đang được cô ôm ra mà đặt nhẹ bàn tay lên mái tóc mềm mượt của cô, Erena khẽ ngoảnh tỉnh giấc.

Vừa mở mắt ra đã thấy tay anh đang đặt trên đầu mình, cùng với ánh mắt hết sức dịu dàng ấy, Erena liền xác định lại tình thế lúc này mà liền đứng phắt dậy, vẻ mặt có chút khó xử.

- Cả đêm hôm qua em ngủ như thế đấy à? Vì anh nằm giường của em đúng không? Nằm xuống đây nghỉ ngơi một chút đi. - Anh nhíu mày nhìn cô rồi gắng gượng ngồi dậy, chân định bước xuống giường nhưng đã bị cô ngăn lại kịp thời.

- Ngồi yên đó đi. Tôi không muốn anh đi lại trong nhà của tôi. - Erena chỉ tay vào anh như ra lệnh, mặt mũi nhăn lại bày tỏ sự không vừa lòng rồi tiến về phía bàn bếp, lấy đồ trong tủ lạnh ra và nấu nướng.

Victor bị cô quát cho một câu rồi đành ngồi im, ngoan ngoãn như một chú mèo con, nhìn anh lúc này ai mà nghĩ anh lại là một tên trùm một nhóm xã hội đen thuộc hạng ghê gớm cơ chứ?

Anh ngồi tựa lưng vào đầu giường, mắt nhìn không rời bóng lưng người con gái đang nấu nướng phía đằng kia.

- Anh xin lỗi vì đã làm phiền em phải chăm sóc anh thế này... - Victor cất giọng nói có phần hơi ngại.

- Tôi đã bảo anh đừng có nói mấy lời "xin lỗi" nữa cơ mà. Lúc anh làm sao không nghĩ đến hậu quả đi? - Erena đáp trả với giọng đầy bức bối, thậm chí lúc nói còn chẳng thèm nhìn anh lấy một lần.

Victor chỉ biết lặng im khi nghe cô nói câu đó, ánh mắt anh trĩu xuống đượm buồn.

Erena chợt dừng tay đang dở việc, liền quay ngoắt lại lờm anh với ánh mắt sắc lẹm.

- Hay là hôm qua anh biết rõ mình sốt như sắp ngất lịm đi nên mới đến tìm tôi? Anh không còn cách nào khác để tiếp cận tôi nữa à? - Cô nói với giọng tức tối, cố gắng nói như muốn vạch trần "kế hoạch" của anh.

- Anh không có... - Victor giương đôi mắt vô tội ấy lên mà nhìn cô như muốn bào chữa cho vụ việc ngoài ý muốn của ngày hôm qua.

Chợt vùng bụng dưới bên phải của anh bị quặn đau, Victor lập tức dùng tay ôm lấy phần đó như một phản xạ, mặt anh nhăn lại đầy đau đớn.

- Sao vậy?! - Erena rất bất ngờ khi thấy anh như vậy, trong cô lại dấy lên những lo lắng, hai mắt mở to nhìn người đàn ông ấy đang ngồi trên giường.

- Kh... không sao... em đừng lo. - Victor giơ tay ra trước mặt, gắng gượng nói rồi cười mỉm cho cô an tâm, nhưng cơn đau vẫn giằng xé anh, một lúc sau mới dịu dần đi, dạo gần đây anh rất hay bị vậy, thi thoảng cơn đau đến, rồi đi, Victor cũng không quan tâm lắm, dù đó là cơ thể anh, sức khỏe của anh.

- Tôi đâu có lo gì, bây giờ nếu anh thêm bệnh thì chẳng phải tôi là người khổ sao? - Erena nói một cách lạnh nhạt rồi lại quay đi, tay tiếp tục làm công việc dở dang.

Lúc này Victor lại cảm thấy thật chua xót, những lời cô vừa nói thật giống với anh của trước kia, càng ngẫm càng thấy giống, phải chăng đó là những gì xứng đáng với anh?

Chừng nửa tiếng sau, Erena bước đến bên cạnh giường anh với một bát cháo thịt nóng hổi.

Cô đặt bát cháo lên chiếc tủ kê đầu giường, bên cạnh là một chiếc thìa.

- Ăn đi rồi tôi gọi Chris đưa anh về. - Cô nói với vẻ lạnh lùng rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, mắt nhìn xuống chiếc điện thoại đang cầm trên tay, nhắn tin cho Mark xin đi làm muộn ngày hôm nay.

Victor cầm bát cháo trên tay, hít một hơi thật sâu để cảm nhận mùi thơm từ đồ ăn chính tay cô nấu. Múc vài thìa cháo rồi thổi cho nguội bớt, nhưng mắt lại cứ nhìn chằm chằm vào từng cử động của Erena, thật sự rất tò mò, rốt cuộc là cô đang nhắn tin với ai cơ chứ?

Erena cảm nhận rất rõ có người đang nhìn mình, lập tức ngẩng mặt lên, trùng mắt nhìn anh, Victor cũng lập tức quay mặt đi ngay tức khắc, cô ý né tránh cái nhìn đáng sợ ấy của cô.

Một lát sau, Victor đã ăn sạch hết bát cháo mà cô nấu cho, Erena liền cầm lấy bát cháo mà đứng dậy, định mang ra bồn rửa bát.

Chợt cánh tay của cô bị giữ lại phía sau, người đàn ông ấy đang với tay ra mà nắm lấy cổ tay cô, lập tức kéo lại một chút, cô cảm nhận được một thứ gì ấm ấm đặt lên trên mu bàn tay của cô.

Anh đang tựa trán vào tay cô, hai mắt nhắm nghiền lại, mở miệng nói với giọng như nũng nịu.

- Erena... - Anh khẽ gọi tên cô, Erena chợt cảm thấy xốn xang trong lòng.

- Anh thật sự biết lỗi rồi mà... - Anh tiếp tục nũng nịu, vùi đầu vào bàn tay cô. Erena thờ dãi, sao có thể nói rằng cô không rung động được, vì cô chưa từng hết yêu anh mà...

Nhưng cứ nghĩ đến cái cảnh anh lảng nhảng, vui vẻ, chần ảm đậm êm bên người con gái khác, Erena lại chẳng thể yên tâm được, không có gì đảm bảo anh sẽ một lòng một dạ chung thủy với cô. Bản tính của Victor đâu phải cô không biết.

Cô quay mặt nhìn người đàn ông đang vùi đầu vào bàn tay mình như thế, thật lòng cũng có phần mùi lòng, nhưng vẫn nơm nớp lo sợ, cô sợ nếu cô có lại anh một lần nữa cũng chẳng thể giữ được.

Erena lạnh lùng rút tay ra khiến Victor vô cùng ngạc nhiên, anh ngẩng mặt, giương ánh mắt ngờ ngàng ấy mà nhìn cô.

- Thôi làm mấy cái trò vớ vẩn ấy đi. - Erena nhăn mặt nói với ngữ điệu lạnh nhạt rồi cầm bát cháo đã hết đi về phía bồn rửa.

Victor tất nhiên thấy hụt hẫng, liền đưa mắt nhìn xung quanh với vẻ thất vọng. Chợt anh thấy con chim cánh cụt bông đó được cô đặt ở trên tủ kê cạnh đầu giường, thậm chí còn đang quay mặt nhìn thẳng vào anh.

Anh nhìn nó một lúc rồi cảm nhận thấy có điều gì đó không ổn lắm, liền dùng tay quay người nó lại, lưng nó lúc này hướng về phía anh, nhưng Victor trong lòng vẫn chẳng yên, liền đưa mắt nhìn về phía người con gái kia, cô vẫn đang rửa bát và dọn dẹp mọi thứ trên bàn bếp, nhân lúc cô không để ý, Victor đã thẳng tay gạt con chim cánh cụt xuống đất.

Con thú nằm bẹp dưới nền nhà lạnh lẽo, Victor giương mắt nhìn nó mà mẫn nguyện, lúc này mới cảm thấy thoải mái.

Chương 100: Em bé?

Chuyến bay của Tường Vy và Phúc Thạch rất suôn sẻ, họ hạ cánh xuống sân bay Suvarnabhumi ở Thái Lan. Thời tiết ở đây tương đối nóng nực, khiến cho tâm trạng của ông Thạch cũng phần nào không thoải mái, nhưng vẫn gắng gượng nói cười với cô con gái, dù gì đây cũng là lần đầu tiên hai bố con đi du lịch với nhau.

Họ bắt taxi về một khách sạn 5 sao mà ông đã đặt trước hai phòng, ông quyết định dành ra 2 tiếng để nghỉ ngơi tại phòng trước khi lên đường đi chơi đó đây.

- Con vào phòng nghỉ ngơi chút đi, ngủ một giấc rồi chúng ta sẽ đi. - Ông đưa thẻ phòng cho Vy rồi nói với giọng nhẹ nhàng.

Cô đưa mắt nhìn xuống chiếc thẻ phòng, ông muốn cô vào nghỉ để ông có thể được ở một mình, lúc đó cô không thể biết được nhất cử nhất động của ông, không thể thể được.

- Ba, con đâu có mệt gì đâu? Chúng ta đi luôn thôi, không nên lãng phí thời gian như vậy! Để con vào cất đồ rồi ra ngay. - Cô đáp trả ông bằng một giọng nhí nhảnh,

Tay ông cầm điện thoại đang định nhắn tin cho Alpha để xem xét tình hình, nhưng Tường Vy trở lại rất nhanh, cảm tưởng như không có một giây nào cô rời mắt khỏi ông, Phúc Thạch vì vậy không thể nhắn tin cho người của mình.

Erena đem trả chiếc áo vest đã giặt sạch cho Victor, anh cầm nó trên tay rồi nhìn cô với ánh mắt tiếc nuối, anh muốn được ở lại đây thêm một chút nữa, nhưng anh đã hạ sốt rồi, còn ăn cháo cho lại sức nữa nên Erena đã đuổi anh về.

- Để tôi gọi Chris tới đón anh. - Erena bấm gì đó trên điện thoại rồi đưa lên áp vào tai.

Victor thấy vậy liền nhanh tay giật chiếc điện thoại trên tay cô, bấm tắt máy, nhưng sau đó vẫn chưa dừng lại.

- Đừng gọi cho Chris, cậu ấy còn phải bận nhiều việc. - Victor nói.

Anh nói thế đã đành, nhưng tay vẫn còn bấm gì đó trên điện thoại cô.

- Anh làm gì vậy? - Erena nói với giọng tức tối, liền kiễng chân, với tay giật lại chiếc điện thoại của mình.

Cô nhìn vào màn hình, một dãy số quen thuộc đang được cô gọi đi, hai mắt chỉ còn biết mở to nhìn nó. Điện thoại trong túi quần anh rung lên, Victor rút ra rồi bấm tắt, về mặt nhăn nhăn.

Erena lập tức nhăn mặt lườm anh, ra là lấy máy cô gọi vào máy mình để lấy số, tối qua và sáng nay vẫn còn hơi mệt nên còn ra vẻ yếu đuối, nũng nịu cô, bây giờ khỏe hơn một chút đã lại lưu manh như vậy.

Victor không muốn cô gọi cho Chris sợ dĩ anh không muốn Chris biết nơi này. Nhà của Erena chỉ có độc nhất anh mới được biết, chỉ có anh là được đặt chân vào đây.

Erena thờ dài ngoai ngán rồi quay mặt đi mà nói với giọng mỉa mai, khiêu khích.

- Phải rồi, cậu ấy còn nhiều việc, đỡ hơn suốt ngày chỉ biết mỗi rượu và thuốc lá. - Cô vênh mặt lên thật kênh kiệu, Erena thừa biết Victor không thích bị so đo với người khác bao giờ nên mới dùng cách này để giúp anh "cảnh tỉnh", tuy không được lòng anh cho lắm nhưng hiệu quả.

Victor dĩ nhiên rất khó chịu khi mình bị đem ra so sánh với người khác, lại còn bị đặt vào thế thấp hơn. Trong đầu lúc này liền mặc định, nếu bản thân mình cứ như thế này thì chẳng mấy chốc Chris sẽ là người có được cô chứ không phải anh.

- Anh về đây. - Anh nhìn cô với ánh mắt đầy tiếc nuối, thể hiện rõ ý nghĩ của anh, hiển nhiên là muốn cô níu anh ở lại.

Nhưng Erena lại dùng cái dáng vẻ lạnh lùng, thờ ơ để đáp lại kì vọng của anh, để anh rời đi mà chẳng nói thêm một lời nào nữa.

Phải mất một lúc sau khi Victor đi thì Erena mới thay quần áo và chuẩn bị đi làm, lúc này cô mới để ý thấy con thú nhồi bông sao tự nhiên lại rơi xuống, nằm sấp dưới sàn nhà.

Victor về nhà thay quần áo rồi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân, anh nhìn mình trước gương, ngắm nghía mấy lần, đúng thật là bản thân anh đã trở nên thật tàn tạ.

Câu nói của Erena lại một lần nữa văng vẳng trong đầu anh, giống như một động lực khiến anh phải thức tỉnh lại. Mấy ngày nay anh bỏ bê công việc, thậm chí còn chẳng ăn gì, suốt ngày chỉ có rượu bia, nếu anh là cô thì cũng chẳng hề muốn quay lại với.

Hôm nay anh chọn cho mình một chiếc áo sơ mi đen cùng với chiếc quần âu, mái tóc được anh vuốt gọn lên trên, thậm chí còn cạo râu, lúc này mới thật sự trở về với dáng vẻ điển trai vốn có.

Anh vào gara và lấy chiếc BMW, lái thẳng tới căn cứ của mình.

Mọi người tại căn cứ đang tập luyện rất hăng say ngoài sân, Chris thì đang định tới siêu thị nơi Erena làm việc để mua thêm nước, bỗng chợt nhìn thấy một chiếc xe BMW đang tiến lại gần về phía này rồi đỗ ngay trước cửa căn cứ.

Cả lũ trở mắt nhìn nhau khi thấy cánh cửa xe mở, người đàn ông với dáng vẻ lịch lãm ấy bước xuống sau bao ngày vắng bóng, dáng vẻ có phần gầy hơn nhưng sắc mặt lại vẫn giữ được thần thái vốn có.

Anh bước tiến đến gần nơi mọi người đang tập luyện, cả lũ ồ lên, nháo nhào khi nhìn thấy anh.

- Anh! Mấy ngày rồi anh mới lại xuất hiện đây! Tụi em lo muốn chết! - Mọi người tranh nhau nói, thể hiện rất rõ sự lo lắng.

- Xin lỗi vì đã làm mọi người lo lắng như thế! Mấy ngày qua coi như cho mọi người thời gian nghỉ ngơi, từ hôm nay lại tập trung vào công việc nhé! - Anh nói với một tâm trạng hồ hởi, cả bọn nghe xong đều vỗ tay đồng tình.

Chris tròn mắt nhìn anh đầy vẻ ngạc nhiên, mới đây anh còn trông thấy Victor trong một dáng vẻ đáng thất vọng, vậy mà đúng một cái lại đột nhiên xuất hiện trở lại, lấy lại phong độ rất nhanh.

Victor đưa mắt nhìn xung quanh, liền tia thấy Chris cũng đang nhìn mình, nụ cười phấn khởi trên môi anh dần chuyển sang có chút gì đó có ý đồ.

Chris đang đi về phía cổng, chứng tỏ là lại chuẩn bị đi gặp Erena, trước lúc đó thì Victor thấy anh cần phải làm gì đó.

- Nói chuyện riêng với tôi một chút. - Anh nói với Chris đang đứng phía xa kia rồi quay lưng bước ra sau căn cứ.

Hai người đứng đối diện nhau, xung quanh không hề có người nên nói chuyện cũng dễ.

- Mấy ngày qua cậu làm tốt lắm, lúc không có tôi mà cậu vẫn quán xuyến được các anh em trong tổ chức, tôi có lời khen đây. - Victor gật gù khen ngợi đàn em thân cận của mình, tỏ vẻ hài lòng.

- Nhưng sau hôm nay thì mọi thứ lại về đúng với quỹ đạo của nó nhé. - Anh liếc mắt nhìn Chris với cái nhìn đầy ẩn ý, chỉ cần nhìn ánh mắt ấy thôi Chris cũng biết rằng Victor không chỉ nói về vấn đề của mấy anh em trong tổ chức, mà còn cả về người con gái kia.

- Em nghĩ là cái quỹ đạo đấy đang thay đổi đấy. Vì trong lúc anh còn đang mải vui đùa vào đồng bia rượu kia thì người bên cạnh cậu ấy là em, là em một tay chăm sóc cho cậu ấy, lo lắng cho cậu ấy từng bữa ăn một, nên anh đừng quá tự tin về chuyện này. - Chris nhướn mày đáp trả anh với ngữ điệu đầy vẻ khiêu khích.

Tuy nhiên Victor lại rất thân nhiên trước lời nói như đang khiêu chiến mình như vậy, anh chỉ lặng lẽ chẹp miệng, cất giọng bình thản.

- Vậy à? Sao đêm qua tôi không thấy cô ấy nói gì với tôi về cậu nh? - Victor làm vẻ ngờ ngạc, câu nói này khiến Chris vô cùng bất ngờ, ý anh nói vậy là...

- Thôi, dù gì cũng cảm ơn cậu đã chăm sóc cô ấy hộ tôi mấy ngày qua. - Victor nhếch mép cười khênh rồi dùng tay vỗ vào vai Chris mấy cái, sau đó mới bỏ đi, để lại Chris đứng đó với tâm trạng thất thần. Đêm qua sao?

Victor đánh xe đi, chiếc xe đỗ tại một căn nhà khác, anh bước vào trong với vẻ đầy tự tin, cũng khá lâu rồi anh không đến đây.

Anh bước vào sảnh của căn nhà ấy, lúc này có 3 người đàn ông đang ngồi xung quanh chiếc bàn đặt trong sảnh, một trung niên và hai người đàn ông trẻ đối trẻ.

Nghe tiếng người bước vào, người đàn ông trẻ với mái tóc dài, đầu đội một chiếc mũ của cao bồi liền nhướn cổ lên mà chào đón với vẻ mặt hết sức ngạc nhiên.

- Ô kìa, xem ai xuất hiện này? - Mike nói với giọng trêu chọc anh.

Justin Tr và Josh nghe vậy rồi cũng quay mặt lại nhìn, quả thật bất ngờ khi thấy anh.

- Victor! Mấy tuần nay cậu chết dí ở xó nào thế? - Ông cất giọng vừa trêu chọc vừa trách móc anh, họ đã không gặp nhau kể từ lúc Victor về Việt Nam

giải quyết vài việc, lúc anh trở về Mỹ thì cũng không xuất hiện để mà gặp họ khi có lời mời hợp tác cùng.

Victor ngồi xuống chiếc ghế sofa cạnh Mike, đối diện là Josh và Justin Tr, anh ngồi vắt ngang chân, một tay để kê lên thành ghế sofa, miệng cười gượng gạo, ái ngại.

Nhìn dáng vẻ có phần gầy đi của Victor, họ cũng khá ngạc nhiên, và còn ngạc nhiên hơn nữa khi không thấy người con gái thường hay sánh vai bên anh.

- Erena đâu? - Josh hỏi như trên anh, miệng cười châm chọc.

Victor không biết trả lời thế nào, chỉ lặng lẽ gờ tay lên gãi nhẹ mũi.

- Hai người lại cãi nhau đấy à? - Justin Tr chau mày tra hỏi anh.

Victor vẫn giữ im lặng.

- Đây rốt cuộc bao giờ cưới thế? Bọn tôi chờ được ăn cưới hai người mà chết già mất! - Mike huých vào cánh tay Victor như có ý thúc giục.

- Cô ấy bỏ đi rồi. - Victor lên tiếng đáp trả tất cả những câu hỏi của họ, ánh mắt đượm buồn nhưng sắc mặt thì cố tỏ ra bình thản một cách gượng gạo.

- Thôi, tôi tới đây để bàn công việc mà. - Victor lập tức chuyển chủ đề, 3 người đàn ông kia chỉ biết im lặng nhìn nhau, rồi đổ dồn ánh mắt nhìn về anh.

Họ bàn công việc được một lúc, thì con đau lại ập tới, Victor dùng tay ôm lấy phần bụng dưới bên phải mà khẽ nhăn mặt.

- Sao thế? - Josh hỏi han.

- Không sao. - Victor lắc đầu, mỉm cười đáp trả.

Một lát sau, Victor lại nhăn mặt ôm lấy bụng, cả 3 người đàn ông kia đều đổ dồn ánh mắt vào anh.

- Victor. - Justin Tr lên tiếng, anh cũng từ từ ngẩng mặt lên nhìn ông.

- Đi khám xem. - Ông chau mày lờm anh.

Victor ngẫm nghĩ một lúc, nhận ra tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào mình.

- Được rồi, tí nữa tôi sẽ đi. - Anh gượng gạo đáp trả.

_____

Chris chạy tới chỗ của Erena thật nhanh như để xác minh lại câu nói của Victor. Nhìn anh chạy tới với dáng vẻ vô cùng vội vã, Erena cũng hết sức ngạc nhiên.

- Victor hôm qua đã ngủ ở chỗ cậu? - Anh mở to mắt nhìn cô.

- Sao cậu... - Cô lấp bắp, nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên.

Nhìn biểu cảm này của cô, anh biết rằng lời Victor nói là sự thật.

- Cậu... - Anh nói có phần hơi lớn tiếng, nhưng rồi cũng hạ giọng xuống.

- ...có sao không? - Anh ngược mắt nhìn cô, anh sợ cô ở gần Victor như vậy sẽ lại bị tổn thương.

Erena cười nhẹ nhàng đáp lại sự lo lắng ấy của anh.

- Không sao đâu mà...

Chợt trong bụng cô lại cảm thấy khó chịu, Erena lập tức chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh rồi nôn ọe. Khi cô trở lại, ánh mắt của Chris nhìn cô thật hoảng hốt.

- Cậu thật sự cần phải đến bệnh viện, Erena. - Anh nhíu mày nhìn cô, trong lòng thật chẳng yên.

- Không cần đâu... - Cô lắc tay từ chối.

- Đi, để tôi xin phép cho cậu nghỉ làm hôm nay. - Anh chẳng chờ cô trả lời mà lập tức nắm lấy cổ tay cô mà lôi đi. Chris xin phép Mark cho cô nghỉ làm ngày hôm nay rồi lập tức đưa cô tới bệnh viện.

_____

- Chúc mừng cô, em bé được hơn 3 tuần rồi. - Bác sĩ nói với tâm trạng vô cùng phấn khởi.

- Hãy chăm sóc vợ thật cẩn thận nhé. - Vị bác sĩ nhìn sang Chris mà dặn dò.

Cả hai đều thất thần, em bé? Em bé nào? Chris tròn mắt quay sang nhìn cô, sắc mặt của cô lúc này trông thật nặng nề, u ám.

Erena nhủ mảy lại suy nghĩ, nếu là hơn 3 tuần, thì chắc hẳn là lần cuối cùng mà cô làm với anh, hôm đó sau khi làm trong nhà tắm xong, họ trở vào giường và Victor đã chủ động thêm một lần nữa, ngày hôm đó họ không hề dùng biện pháp phòng tránh. Nhưng sao lại là lúc này...?

Chris dìu cô ra ngoài hành lang bệnh viện, vẻ mặt thất thần của cô hiện rõ, Chris cũng cảm thấy khó xử thay cho cô.

- Erena... - Chris cất giọng gọi nhẹ nhàng.

Cô từ từ ngẩng mặt dậy và nhìn ra xa xăm, chợt thấy một bóng dáng quen thuộc bước ra từ căn phòng phía xa xa kia. Erena nheo mắt lại nhìn cho rõ, kia chẳng phải là Victor sao? Trên tay anh cầm một tờ giấy, nhưng anh làm gì ở đây? Trông sắc mặt anh không mấy ổn lắm.

Victor nhìn tờ giấy ghi "viêm ruột thừa" ở trên tay, trong đầu lại vang vọng lời nói của vị bác sĩ.

"Cậu nên phẫu thuật sớm, nếu ruột thừa bị viêm không được xử lý kịp thời, nó có thể vỡ ra và vi khuẩn cũng như các chất độc hại sẽ đi vào khoang bụng gây đe dọa đến tính mạng."

Victor nhăn mặt cảm thấy thật phiền phức, sao lại bị lúc này cơ chứ? Anh đang chuẩn bị hợp tác với The Demons, nếu bây giờ phẫu thuật thì sẽ phải nằm yên một chỗ, có lẽ để sau lần hợp tác này phẫu thuật vẫn chưa muộn.

Không nghĩ ngợi gì thêm, anh liền vò nát tờ giấy đang cầm trên tay rồi bỏ vào túi áo.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Tình trạng tệ hơn

Chris đi cạnh cô, từng bước đi của cô thật chậm rãi, nặng trĩu. Ánh mắt như vô hồn, thậm chí còn chẳng biết phía trước mặt mình có gì, cô chỉ đi và đi.

- Nhà cậu ở đâu? Chúng ta đã đi qua con đường này 3 lần rồi... - Chris đứng lại, tay cũng nắm lấy cổ tay cô nhằm giữ bước chân cô đứng lại.

Erena vẫn nhìn vào vô định, khuôn mặt thất thần, một tay đặt nhẹ lên bụng của mình.

- Tôi muốn được ở một mình. - Cô nói với giọng mệt mỏi.

- Nhưng ít ra tôi phải đưa cậu về tận nhà! - Anh nhíu mày nhìn cô với vẻ lo lắng.

Erena từ từ quay mặt nhìn anh, ánh mắt cô lộ rõ vẻ ưu phiền. Cô đọc địa chỉ nhà rồi cả hai người cùng rảo bước trong im lặng.

Cả hai đứng trước cửa tòa chung cư mini, ánh mắt anh nhìn cô thật nuối tiếc, cảm tưởng như còn chưa muốn rời xa. Cô gạt tay anh đang nắm lấy cổ tay mình, thậm chí nói mà còn chẳng thèm ngẩng mặt lên.

- Cậu về đi, đến đây là được rồi... - Cô cất giọng ừ ừ.

Chris nhìn bộ dạng này của Erena mà trong lòng cũng trĩu xuống theo.

- Bao giờ thì cậu định nói...

- Đừng nói cho anh ấy. - Cô cất tiếng ngắt lời anh, khiến vẻ mặt của Chris lúc này lập tức chuyển sang ngạc nhiên, đôi mày liền chau lại đầy khó hiểu.

- Erena? - Ngờ diệu của Chris có phần bất bình.

- Anh ấy biết thì càng thêm rắc rối thôi. Cậu cứ coi như cậu không biết gì đi. - Erena chép miệng nói một cách lạnh lùng, mắt vẫn không nhìn anh lấy một lần, chỉ lặng lẽ bước vào trong tòa nhà.

Chris chỉ còn biết ngăn người nhìn bóng cô khuất khỏi tầm mắt của mình, anh giơ tay lên vò mái tóc của mình, khuôn mặt nhăn lại đầy tức tối. Anh đau xót cho người con gái kia và số phận đầy trở trêu của cô, muốn sống một cuộc sống bình thường nhưng chẳng thể được.

Erena bước vào căn hộ của mình, việc đầu tiên làm đó chính là ngồi xuống chiếc giường đơn, tay vẫn đặt nhẹ lên bụng.

Trong đầu cô lúc này thật sự rất rối bời, cô không biết mình phải làm gì bây giờ nữa. Erena cúi đầu nhìn xuống bụng, tay cô xoa nhẹ, cố gắng cảm nhận một sinh linh nhỏ bé đang lớn dần lên trong bụng mình mà khẽ mỉm cười.

Nhưng càng nghĩ thì trong lòng cô càng quặn đau hơn, đứa bé này lại xuất hiện ngay lúc cô muốn chấm dứt tất cả với người đàn ông ấy. Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, có khi nào..

"Bé con..."

Erena xoa nhẹ tay lên bụng mình, nhìn bằng ánh mắt âu yếm.

"Có lẽ nào con đến vì muốn bố mẹ quay về với nhau không...?"

Ánh mắt cô trùng xuống hơn nữa, đượm buồn, Erena lặng lẽ thờ dài rồi cắn môi, không biết nên làm gì.

Cô mở chiếc điện thoại lên là một dãy các tin nhắn đến từ Mark, có lẽ anh đã rất lo lắng khi thấy Chris xin phép cho cô nghỉ một cách gấp gáp như vậy, sắc mặt của Chris lúc đó cũng rất nguy cấp nữa.

"Cô không sao chứ? Có chuyện gì vậy? Không khỏe ở đâu sao?"

Cô thờ dài rồi nhấn lại cho anh vài dòng.

"Không sao đâu."

"Mai cô cứ nghỉ thêm một ngày đi."

"Không cần đâu mà..."

"Cô đừng có chủ quan."

Erena chẳng thể cãi lại Mark, anh thật sự là một người tốt, lại rất hay để ý, quan tâm tới người khác kể cả những chi tiết nhỏ nhặt nhất.

Sau khi đi khám, Victor muốn gặp Erena để tạm quên đi cơn đau của mình nên mới tới tìm cô ở siêu thị, mới đầu anh đi lướt qua quầy thu ngân, mắt nhìn xung quanh tìm kiếm bóng hình ấy, nên không mấy để ý tới người đàn ông đang đứng ở quầy thu ngân.

Anh tìm kiếm quanh siêu thị không chỉ một vòng, nhưng càng tìm lại càng không thấy đâu. Victor chau mày đầy khó chịu khi không thể gặp được người con gái ấy, liền hăm hực bước ra phía cửa.

Ánh mắt anh chợt dừng lại ở người đàn ông đang đứng ở quầy thu ngân, mấy lần anh tới đây đều đứng ngoài cửa chờ cô nên không mấy để ý, còn hôm anh vào trong thì lại chỉ có mỗi Erena ở siêu thị, anh không biết là có cả người đàn ông này làm việc ở đây.

Nhưng có điều gì đó không ổn, Victor liền nheo mắt lại để nhìn cho rõ, người đàn ông đó đang cúi mặt xuống và tập trung sắp xếp lại một số thứ đồ dưới ngăn bàn quầy thu ngân nên Victor không thể thấy rõ cả khuôn mặt anh ta.

Trong anh cảm thấy một chút ngờ ngợ, người đàn ông này anh đã gặp ở đâu đó rồi, nhưng nghĩ mãi lại chẳng thể nhớ ra là ai, liền lảng lạng bỏ đi. Ngay sau khi Victor bỏ ra ngoài cửa hàng, Mark mới ngẩng mặt lên mà nhìn theo anh, nhưng một lúc sau lại tiếp tục làm việc, về mặt cũng không mấy bận tâm.

Sau cả một ngày đi tham quan, du lịch khắp thành phố Bangkok, Tường Vy và ông Phúc Thạch quyết định dùng bữa tại một nhà hàng buffet nổi tiếng của đất Thái.

Cả hai bố con bước vào trong, chọn một chỗ ngồi cố định rồi mới đứng dậy đi lấy đồ ăn ở xung quanh. Sau khi lấy về đĩa của mình khá nhiều món ăn với các sự đa dạng, hai người mới ngồi một chỗ và thưởng thức.

Cô ngẩng mặt nhìn ông ngồi đối diện mình, tuy tay ông cầm đũa và gấp thức ăn vào miệng nhưng mắt lại thi thoảng liếc sang chiếc điện thoại đang đặt trên mặt bàn cạnh mình.

Tường Vy chỉ thờ dài lặng lẽ rồi rút chiếc điện thoại từ trong túi xách của mình ra rồi đặt lên mặt bàn, để cách hai người một khoảng bằng nhau, sau đó liền với tay cầm lấy chiếc điện thoại của ông mà đặt lên trên điện thoại của mình.

Ông Phúc Thạch ngỡ ngàng trước hành động chớp nhoáng của cô, nhưng cô tiểu thư thì vẫn thản nhiên cầm đũa lên và tiếp tục gấp thức ăn.

- Con muốn mình tập trung vào việc trò chuyện với đối phương nhiều hơn là tiêu tốn thời gian vào điện thoại. - Cô ngẩng mặt lên và khẽ mỉm cười nhìn ông.

Ông vẫn rất lấy làm ngạc nhiên, lúc này thái độ có phần bất bình vì quá sốt sắng muốn được liên lạc với Alpha và Phi.

- Nhưng ba phải xem tình hình công ty thế nào.

- Ba hãy tự thưởng cho bản thân mình một kì nghỉ đúng nghĩa đi. Ở công ty đâu phải chỉ có mỗi ba làm việc đâu? - Cô tiểu thư nhú mày, bĩu môi cãi lại ông một cách bướng bỉnh.

Ông nhìn đứa con gái độc nhất của mình mà khẽ cảm thấy bất lực, thật hiếm khi ông có dịp được đi du lịch cùng cô thế này nên cũng không muốn kì nghỉ này trở nên căng thẳng, đành mỉm cười bỏ qua và cố gắng tận hưởng nó một cách trọn vẹn nhất.

Chợt cô đưa mắt nhìn ngắm xung quanh, chợt một cảnh tượng vô tình lọt vào mắt cô khiến cô khẽ nhói lên trong lòng.

Ở bàn bên có một gia đình đang ngồi ăn, hai bố mẹ và hai người con. Người anh lớn chừng 15-16 tuổi đang vói tay sang trêu chọc đứa em gái chừng 5-6 tuổi, họ cười nói vui vẻ, điều đó khiến cô có phần chạnh lòng.

Thấy Tường Vy chẳng động đũa nữa, ông Phúc Thạch mới nhìn cô đầy ngạc nhiên, vẻ mặt cô buồn rầu, ánh mắt đượm buồn nhìn chằm chằm vào phía sau ông.

Ông nheo nhắm mắt quay đầu lại nhìn theo hướng cô nhìn, cảnh tượng ấy liền lọt ngay vào mắt ông, Phúc Thạch quay trở lại bàn ăn của mình, dùng đũa gắp một miếng sườn từ đĩa thức ăn của mình sang đĩa của cô, lúc này Vivi mới như bừng tỉnh.

- Con tủi thân vì là con một à? - Ông nói với giọng hơi trầm xuống, mắt nhìn xuống đĩa thức ăn.

Cô ngạc nhiên trước câu hỏi của ông, ánh mắt cũng trùng xuống theo.

- Không ạ... chỉ là... có người để chơi cùng như vậy thì cũng vui... - Cô mỉm cười gượng gạo.

Ông Phúc Thạch thở dài, không khí trên bàn ăn bỗng trùng xuống khiến mọi thứ trở nên khó xử.

- Ba xin lỗi... - Ông nói với giọng ừ ừ, ông đang cảm thấy thật tội tệ và có lỗi với cô con gái vì đã không thể cho cô một đứa em. Sau khi sinh Tường Vy không lâu, mẹ cô đã mất vì trầm cảm.

- Đó đâu phải lỗi của ba chứ...! - Cô nhú mày lại nhìn ông, chắc hẳn ông nghĩ rằng do lỗi của ông mà cô lại thành con một.

Nhưng nghe những lời nói đó của ông, cùng với những gì ông suy nghĩ, cô lại nhói lòng chợt nghĩ tới Victor, người anh trai ngoài giả thú của mình..

- Ba thích con trai hay con gái vậy...? - Tường Vy khẽ nhướn mày hỏi nhỏ.

- Vivi con nói gì vậy? - Ông nhú mày hỏi lại cô như có ý trách móc, bày tỏ sự không vừa lòng với câu hỏi của cô.

- Con nào mà chả là con! Hơn nữa ba đã có Vivi của ba rồi mà, con đừng suy nghĩ linh tinh! - Ông chẹp miệng.

Ánh mắt cô bỗng trùng xuống, lúc này chỉ nhìn vào đĩa thức ăn đang để trước mặt mình, giống như cố ý né tránh cái nhìn đầy vẻ trách móc của ông.

- Vậy nghĩa là có cả hai thì càng tốt phải không...? - Cô lăm bắm thật nhỏ ở trong miệng.

Ông khẽ vói tay và xoe nhẹ đầu của cô khiến cô có phần ngạc nhiên, chợt ông đứng dậy, trên tay cầm đĩa thức ăn của mình.

- Ba đi lấy thêm đồ ăn, ba lấy thêm sườn cho con nhé? - Ông nhìn cô rồi hỏi nhẹ nhàng.

- Dạ vâng. - Tường Vy gật đầu rồi khẽ mỉm cười.

Ông vừa đi được một lúc thì trên mặt bàn rung lên mấy hồi, Tường Vy nhú mày nhìn vào hai chiếc điện thoại đang chồng lên nhau, là điện thoại của ông đang có cuộc gọi mới đến từ Phi.

Tường Vy lập tức mở to mắt rồi nhìn xung quanh một cách dè chừng, phải đảm bảo rằng cô lúc này không trong tầm mắt của ông.

Cô nhanh tay cầm lấy chiếc điện thoại của ông mà bấm tắt cuộc gọi, sau đó nhấn tin lại vào số của tên Phi đó.

"Ta đang họp, có chuyện gì thông báo nhanh đi."

"Thưa ông, tình trạng sức khỏe của bà ta đang dần tệ hơn, sợ chúng ta không thể làm gì được nữa ạ."

Tường Vy đọc những dòng ấy mà như chết lặng, mẹ của Alpha sẽ không sao chứ? Điều này thật sự làm cô cảm thấy hoảng loạn thay cho anh.

"Chuyến bà ta tới bệnh viện tốt nhất đi, yêu cầu bác sĩ giỏi nhất chữa trị."

Cô không nghĩ được gì nhiều mà chỉ nhấn đi những dòng suy nghĩ ngay tức thời đó.

"Nhưng thưa ông, trước giờ chúng ta chưa từng làm vậy... nhờ bị lộ..."

"Bây giờ vấn đề hàng đầu là phải để bà ta sống đã."

Tên Phi đó dường như có chút lưỡng lự, mãi không thấy nhấn lại khiến cho Tường Vy lo sốt vó, đứng ngồi không yên.

"Vâng ạ."

Ngay khi nhận được tin nhắn ấy, trông lòng cô mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn phần nào, lập tức nhanh tay xóa đi lịch sử cuộc gọi nhờ và những dòng tin nhắn ban nãy của cô với Phi đi, rồi đặt lại chiếc điện thoại lên trên điện thoại mình một cách ngay ngắn.

Ông Phúc Thạch cũng trở lại cùng với khay thức ăn ngay sau đó, ông đặt xuống trước mặt cô, mùi thơm tỏa ra khiến cô phải hít một hơi để mà thưởng thức.

- Thơm quá ba! - Cô cười tí mắt.

- Để con phải chờ lâu rồi, ba phải chờ họ nướng mề mới rồi mới lấy, vậy mới ngon. - Ông cười lớn đầy vẻ hạnh phúc khi nhìn thấy nụ cười tươi rói kia của cô, đồng thời tay gấp cho cô thật nhiều sườn.

- Này, con ăn nhiều vào. - Ông cười, ánh mắt nhìn cô đầy sự yêu thương, bảo bọc.

- Cảm ơn ba! Ba cũng ăn nhiều vào. - Cô cười tươi sung sướng, nhưng trong lòng lại có chút nhói đau, cô thì nhận được sự chăm sóc ân cần, bảo bọc cẩn thận của ông như thế này, còn Victor thì không được như vậy. Ánh mắt của ông dành cho cô thật dịu dàng, ấm áp bao nhiêu thì ánh mắt ông nhìn anh lại căm thù bấy nhiêu.

Cô không biết ông có biết sự thật ấy không, nhưng dựa vào những gì cô đã tận mắt trông thấy thì ông ắt hẳn là ghét anh nhiều lắm...

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thắm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Hôn mê

Người đàn ông nằm trên giường mà trần trọc, quay hết bên này sang bên kia, mồ hôi chảy ướt đầm ga giường và gối. Hai mắt anh nhắm nghiền, đôi mày nhíu lại, miệng mấp máy, phát ra những tiếng kêu ư ừ ở trong miệng.

Hình ảnh người phụ nữ nằm giữa vũng máu dưới đất ấy lại hiện về trong tâm trí anh, mọi thứ vẫn thật rõ ràng như vừa mới xảy ra ngày hôm qua. Người phụ nữ mất mở hé, giờ bàn tay đầy máu ấy lên, miệng mấp máy như muốn cầu cứu anh.

Anh càng chạy thì càng như bị kéo lại, khoảng cách giữ hai người ngày một xa, anh giờ tay lên như cố níu giữ người phụ nữ ấy, nước mắt rơi xuống lã chã.

"Mẹ! Đừng mà!"

Hình ảnh ấy biến mất, lúc này trên tay anh lại đang cầm một tờ giấy, anh lật ngược lại, dòng chữ ấy đập thẳng vào mắt anh. Anh run tay hạ tờ giấy xuống, một tay ôm lấy đầu mình một cách hoảng loạn.

Lúc này xuất hiện trước mặt anh là hình bóng của hai người, một người đàn ông trung niên và một cô gái trẻ. Anh neho nhắm mắt lại để nhìn cho rõ, họ đồng thời cũng tiến bước lại gần anh hơn.

Cả hai người họ đều đang tay ra cùng một lúc, thậm chí còn cùng nở một nụ cười thật đáng sợ, đồng thanh cất tiếng.

"Con trai."

"Anh."

Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy?

"Không, không... Tránh xa tôi ra!"

Anh lắc đầu, chân bước lùi về phía sau nhưng bước được vài bước liền bị hất. Anh ngã ngửa ra đằng sau, cả cơ thể to lớn đang rơi xuống một vực thẳm, cuối cùng cũng xuống đáy, nhưng...

Lúc này anh lại đang nằm rất êm, gối đầu trên đùi một người con gái. Anh thở hắt hắt đưa mắt nhìn lên, gương mặt xinh đẹp dịu dàng ấy xuất hiện ngay trước mắt anh, giọng nói nhẹ nhàng cất lên an ủi.

"Anh không sao chứ? Mồ hôi anh chảy ướt đầm hết rồi này."

Cô khẽ nhủ mảy trách móc anh, đồng thời cầm một tờ giấy trên tay mà thấm nhẹ mồ hôi trên khuôn mặt anh.

Anh thở đều dần, nhưng chợt mọi thứ xung quanh bỗng trở nên tối dần, sắc mặt của người con gái ấy cũng thay đổi 180 độ, liền gạt anh ra và đứng phắt dậy.

"Erena?" Anh nheo nhắm mắt, cố với tay như định giữ cô lại.

Nhưng ánh mắt cô nhìn anh thật sắc lạnh, ngữ điệu cất lên cũng lạnh nhạt hơn.

"Anh cút đi."

Cô thẳng thừng bỏ đi sau câu nói đó, để lại người đàn ông nơi đây cố gắng níu kéo cô trong bất lực.

"Không... Erena... Đừng mà..."

Victor nằm quay hết bên này sang bên kia, mồ hôi nhễ nhại chảy ướt sũng áo, lập tức ngồi bật dậy, hai mắt mở to.

- Đừng bỏ anh mà!

Anh thở hắt hắt, đưa mắt nhìn xung quanh, đây là phòng anh mà, nhưng lại thật trống vắng, một mình anh nằm trên chiếc giường rộng lớn, trong một căn phòng rộng lớn được bao trùm bởi một màu đen.

Hóa ra đó chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ quá sức kinh khủng, tất cả những điều tồi tệ nhất đối với anh đều gộp lại thành một.

Anh đứng dậy và tiến đến chỗ tủ quần áo, lấy tạm một cái để thay chiếc áo đang mặc đã ướt sũng mồ hôi. Chợt vùng bụng dưới bên phải lại đau, Victor lập tức chống tay vào cánh tủ quần áo mà đứng trừng người xuống, tay kia ôm chặt lấy bụng, khuôn mặt anh nhăn nhó thật đau đớn, hơi thở cũng cố gắng điều chỉnh mới có thể đều dần, cơn đau cũng dần dịu đi.

Lúc 7 giờ sáng ngày hôm sau, Mark đã đến và mở cửa siêu thị, dọn dẹp và bày các mặt hàng ra, anh phải tự tay làm tất cả mọi thứ một cách nhanh nhất bởi anh đã bảo Erena nghỉ làm ngày hôm nay.

Trong lúc anh còn đang mải lấy hàng từ trong kho ra để bày biện ra các gian, chợt có tiếng người bước vào, Mark lập tức đứng phắt dậy một cách vội vã, ngó mắt nhìn ra chỗ cửa siêu thị.

- Chúng tôi chưa mở cửa thưa quý khách. - Mark nói thật lịch sự.

Một người đàn ông với dáng người cao ráo ăn vận thật giản dị đang đứng trước cửa siêu thị, anh mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc sơ mi màu xanh lá mạ.

Ánh mắt của hai người đàn ông chạm nhau, Victor khẽ nheo mắt lại như cố nhớ lại người này, nhưng Mark sau khi nhìn thấy Victor thì cũng liền cúi xuống và tiếp tục làm việc như muốn né tránh cái nhìn đang hướng về mình.

- Khoan đã... - Victor cất giọng hơi trầm, dường như đã ngỡ ngơ ra điều gì, chợt hình ảnh ấy hiện lại trong đầu anh, lập tức đồng tử của anh giãn ra.

- M16? - Anh nhủ mảy hỏi lại.

Mark vẫn lặng lẽ cúi mặt xuống, tay vẫn liên tục lấy những món hàng ra khỏi thùng.

- Tôi không còn dùng "cái tên" đó nữa.

Victor khẽ nhếch mép cười khẩy, tên sát thủ đã rửa tay gác kiếm năm ấy mà anh đã bắt lại cho Trịnh phu nhân, không ngờ sau ngần ấy năm anh lại có thể gặp lại hân. Nhớ lại lúc ấy hình như anh còn "tặng" lại cho hân một vết thương ở lườn và một ở đùi.

- Vậy là bỏ "nghề" để về làm mấy việc này sao? - Victor hỏi như có phần khích đều hân, ánh mắt anh nhìn hân đang ngồi ở đó, để ý từng chi tiết ngoại hình nhưng vẻ mặt hân dường như không thay đổi.

Đây là nơi Erena làm việc, không lẽ hân là đồng nghiệp làm cùng ở đây sao?

- Có sao đâu, tự dùng sức của bản thân để mở ra một siêu thị của riêng mình, chẳng phải hay hơn suốt ngày đi đâm thuê chém mướn hay sao? - Mark liền đứng thẳng người dậy và bước những bước đi khập khểnh về phía Victor.

Victor nhìn xuống chân của Mark, anh ta đi lại khó khăn với cái đùi mà chính tay anh đã đâm, lúc này mới khẽ nhủ mày lại.

Vào cái ngày hôm đó, khi Victor đến tận cửa hàng tạp hóa của hắn để bắt sống, Erena cũng có mặt ở đó. Hai người thậm chí còn cãi nhau trước mặt hắn ta, hiển nhiên là hắn ta biết sơ sơ về mối quan hệ của người. Hơn nữa gần đây còn là chủ nơi Erena làm việc, ít nhiều cũng hiểu nhau thêm, không lẽ nào...

- Dù gì cũng cảm ơn anh, với đôi chân thế này thì tôi cũng chỉ thích quanh quẩn ở trong này thôi. - Mark nở một nụ cười mỉm, giương mắt lên nhìn anh.

Victor nhủ mày lại cảm nhận được sự mỉa mai ẩn trong lời nói và biểu cảm thân nhiên ấy của Mark, hai tay nắm chặt lại như dồn sự tức giận vào đó.

- Mày đừng hòng nghĩ tới việc lợi dụng Erena để trả thù cho cái chân của mày...! - Victor nghiêng răng lại.

Mark khẽ chep miệng, gương mặt không biểu lộ ra quá nhiều biểu cảm.

- Tôi không hề lợi dụng cô ấy gì cả, cũng không có ý định sẽ trả thù. Anh nghĩ xem, tôi bỏ nghề lâu như vậy rồi, liệu có cửa nào đánh bại được anh không? - Mark nhún vai nhìn Victor, cái thái độ này càng khiến anh thêm khó chịu, Victor vẫn có thể cảm nhận được, đằng sau trong lời nói tưởng chừng lịch sự ấy lại là rất nhiều ẩn ý.

- Vậy thì hãy coi như đó là lời cảnh cáo trước, cứ cẩn thận đấy. - Victor lườm Mark với một ánh mắt sắc lạnh, dè chừng cảnh giác.

Mark cũng nhận ra cái nhìn ấy chứa đựng một sự nguy hiểm tới mức nào, chỉ lặng lẽ đáp trả lại bằng một ánh mắt hết sức hiền lành.

- Anh đang đe dọa anh ấy đấy à?! - Tiếng của một cô gái cất lên khi nhìn thấy ánh mắt sắc như lưỡi dao ấy, liền bước gần về phía Victor.

Cả hai chàng trai đều ngơ ngác nhìn sang cô, về mặt cô lúc này có phần tức giận.

- Erena, tôi đã bảo cô nghỉ ngơi nốt ngày hôm nay đi mà? - Mark cất tiếng hỏi, ngữ điệu thể hiện sự lo âu.

Victor tròn mắt ngạc nhiên, chỉ biết quay ngoắt sang nhìn anh ta, rồi lại quay ngoắt về nhìn cô.

- Sao em phải nghỉ? Em không khỏe ở đâu à? - Anh nhướn mày hỏi cô với vẻ sốt sắng.

- Không sao đâu Mark. - Erena quay sang nhìn Mark mà nói với giọng dịu dàng, sau đó liền nắm chặt lấy cổ tay của Victor mà kéo ra ngoài với vẻ giận dữ.

Victor ngạc nhiên nhưng cũng đi theo cô ra ngoài, miệng thì vẫn hỏi cô liên hồi với vẻ vô cùng sốt sắng.

- Em không khỏe ở đâu à? Đau ở đâu à? - Anh hỏi một cách dòn dập.

Erena kéo anh ra xa siêu thị một chút rồi mới buông tay anh ra, quay mặt lại nhìn anh vô cùng tức tối, anh bị vẻ mặt ấy của cô mà dọa cho sợ, liền khép miệng ngay lập tức.

- Tôi bị sao thì cũng không liên quan đến anh! Anh xâm nhập vào đời tư của tôi hơi nhiều rồi đấy! - Cô lớn giọng đầy bức bối.

Victor muốn giải thích tất cả nhưng có những điều thật khó nói.

- Nhưng... hắn ta không hẳn là người tốt... - Trong lời giải thích của Victor có chút ngập ngừng, lúng túng.

- Có thể hắn chỉ muốn lợi dụng em thôi... - Anh nhủ mày nhìn cô, ánh mắt trùng xuống.

Erena nghe những lời ấy mà trong lòng liền có những hoài nghi, ánh mắt cô nhìn anh cũng trở nên sắc hơn trước.

- Ngày hôm đó thật sự giữa hai người đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không? - Cô lườm anh rồi hỏi với giọng đầy hoài nghi.

Victor lúng túng không biết phải giải thích cặn kẽ thế nào, nhưng nhìn dáng vẻ ấy của anh, cô cũng biết được câu trả lời, không chừng cái chân bị tật của Mark cũng là do Victor đã "góp phần", vì trong trí nhớ của Erena 6 năm về trước, anh ta vẫn bình thường.

- Chỉ là... - Victor hít sâu một hơi, cố gắng khuyên ngăn cô giữ khoảng cách với Mark, nhưng chợt cơn đau lại ập đến, Victor nhăn nhó đầy đau đớn, tay ôm chặt lấy phần bụng.

Erena có phần giật mình khi trông thấy anh như vậy, về mặt biểu lộ rất rõ sự lo lắng khôn nguôi.

- S...sao vậy? - Cô bắt chợt trở nên lúng túng.

- Kh... không sao đâu... - Anh giờ tay lên trán tỉnh cô, trên môi cũng gắng gượng nở một nụ cười.

Erena nhủ mày, chep miệng đầy cau gắt.

"Bây giờ anh lại còn giấu em nữa cơ đấy..." Cô khẽ nhăn mặt khi nhìn dáng vẻ này của anh, đồng thời nói với giọng khinh khỉnh.

- Thôi dù gì chuyện của anh cũng không phải chuyện của tôi. - Ánh mắt cô liếc nhìn sang chỗ khác, bước chân cũng bước đi.

- Em đừng... thân thiết với anh ta quá... - Victor gắng gượng cất lời can ngăn cô mà thật khó khăn, khuôn mặt nhăn lại đau đớn.

Erena ngoái đầu nghe anh nói rồi cũng vờ như bỏ ngoài tai, anh đứng tựa người vào bức tường phía sau lưng mà cố gắng thở đều, nén lại cơn đau, mắt nhắm mắt mở nhìn bóng cô khuất đi.

Phi và một vài người nữa quyết định chuyển người phụ nữ ấy sang một bệnh viện lớn tại Hà Nam, làm thủ tục nhập viện cho bà để có thể bảo toàn được tính mạng cho người phụ nữ này.

Tên Phi đó ra sảnh chính của bệnh viện để làm thủ tục nhập viện với giấy tờ giả của bà, bắt buộc phải làm điều đó để người khác không thể biết được, và Alpha cũng không dễ gì tìm ra. Mãi sau mới trở vào phòng bệnh chăm sóc đặc biệt.

Hắn đứng nhìn người phụ nữ ấy nằm bất động trên giường bệnh, hai mắt nhắm nghiền. Anh đã trông chừng người đàn bà này được 12 năm rồi, nhưng nếu tính thời gian bà nằm lì một chỗ thì là được 3 năm, 3 năm bà chìm vào trong một giấc ngủ dài đến giờ vẫn chưa tỉnh dậy, chỉ biết nằm yên ở đó.

Nhưng thời gian trở gàn lại đi thì sức khỏe có phần suy yếu đi, tương chừng có thể mất mạng. Phi vuốt mặt thờ dài ngao ngán, công việc của hắn tương chừng đơn giản nhưng chỉ cần lơ là một chút là mọi chuyện sẽ đổ bể.

Lần gần đây nhất Alpha được gặp bà là 2 năm trước, lúc đó bà đã nằm im bất động trên giường như vậy, nhưng càng ngày họ càng cảm anh đến gặp bà, bởi Alpha kĩ năng ngày càng được nâng cao, nếu anh có thể cứu được bà ra khỏi tay của Phúc Thạch thì sẽ không còn gì có thể trói buộc anh ở lại bên ông ta nữa.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thảm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Nguy kịch

Cả bốn người đàn ông đều túm tụm vào bên chiếc bàn ở phòng khách của một căn cứ mang một vẻ u uất. Trước mặt họ là một tờ giấy lớn ghi rõ kế hoạch một cách cặn kẽ, người đàn ông trung niên với mái tóc đã bạc màu liền chỉ tay lên đó rồi trình bày rất chi tiết, ba người còn lại gật gật đầu đồng tình.

- Được, cứ làm vậy đi. - Mike nhoen miệng cười, anh khá thích thú với kế hoạch lần này.

Victor cũng soạn lại đồ dùng rồi định đứng dậy, nhưng cơn đau lại ập tới, lần này còn dữ dội hơn mấy ngày trước. Một tay anh ôm lấy phần bụng đó, mặt hơi nhăn lại nhưng vẫn cố chịu đựng.

- Cậu đã đi khám chưa đấy? - Justin Tr chau mày nhìn anh với vẻ không hài lòng.

- Rồi. Không có gì đáng lo ngại đâu.. do căng thẳng chút thôi. - Anh nhếch mép cười như để che giấu vẻ đau đớn hiện tại của mình, nhưng cơn đau ấy ngày một dữ dội, anh không thể chịu được nữa.

Victor chống tay còn lại vào bức tường bên cạnh mình, tất cả lực dồn cánh tay ấy như để trụ vững, không để bản thân phải ngã khuỵu xuống.

Mấy người đàn ông kia trông thấy mà cũng hoảng hốt vô cùng, Josh liền chạy tới và đỡ lấy Victor, Justin Tr lớn giọng chỉ tay ra lệnh.

- Mike, chuẩn bị xe!

Sáng sớm, Erena đứng bên bàn bếp và chuẩn bị đồ ăn sáng cho một ngày làm việc. Cô vói tay và vịn vôi nước để rửa củ cà rốt, nhưng lực mở mạnh quá nên khiến nước bắn ra ngoài, ướt xuống sàn nhà.

Erena chép miệng đầy vẻ khó chịu, liền cố gắng vịn vôi nước lại để tắt, dường như nó đã bị kẹt, cô đành phải bước lại gần hơn để vịn đóng lại nhưng đã bước phải vũng nước ban nãy, đôi dép của cô đi trong nhà cũng trơn nên mới trượt nhẹ, cô may mắn chống được khuỷu tay vào bàn bếp nên mới không bị ngã hẳn.

Erena đóng vôi nước, gắng gượng đứng thẳng dậy nhưng bụng cô đột nhiên rất đau, linh cảm thấy điều chẳng lành, cô chợt thấy sợ hãi, hành động cũng trở nên lúng túng hơn bao giờ hết.

Cô nhăn mặt đầy đau đớn, một tay ôm bụng thật chặt, tay kia cố với lấy chiếc điện thoại đang đặt trên bàn bếp, bấm chọn một số trong danh bạ.

Erena gắng gượng áp tai vào điện thoại, đầu dây bên kia đổ hai hồi chuông, cuối cùng cũng bắt máy.

- Alo? - Người đàn ông bên kia cất giọng.

- Bụng tôi... đau quá...! - Erena nhăn nhó, trong tiếng nói còn như có tiếng khóc nức lên vì sợ hãi.

Chris cảm thấy lo lắng thay cho cô, lập tức đứng phắt dậy với vẻ sốt sắng.

- Cậu đang ở đâu?! - Anh hốt hoảng hỏi lại rồi nhanh chóng chạy ra chỗ chiếc xe 7 chỗ đang đỗ ở trước cửa căn cứ rồi phóng đi ngay khi Erena đọc địa chỉ nhà.

- Tình hình của bệnh nhân đang rất tồi tệ, ruột thừa bị viêm đã vỡ ra, vi khuẩn và các chất độc hại đang đi vào khoang bụng, gây nguy hiểm đến tính mạng, chúng ta cần phải làm phẫu thuật ngay! - Vị bác sĩ nói với vẻ nguy cấp.

- Vậy bác sĩ hãy cho tiến hành mổ luôn đi! - Josh nói như thúc giục, trong tình huống thế này chẳng thể giữ nổi bình tĩnh nữa.

Sau khi khám xong mọi thứ, Erena ngồi cạnh Chris, trước mặt họ là một vị bác sĩ nữ, trên mặt bàn bày biện rất nhiều giấy tờ.

Bà đan các ngón tay lại với nhau trên mặt bàn, ngẩng mặt nhìn hai người mà nói với giọng động viên.

- Đứa bé không sao hết, lúc đó thai phụ hơi lo lắng quá nên có phần ảnh hưởng tới tâm lý dẫn tới động thai nhẹ, chỉ cần chú ý hơn là được.

Erena và Chris liền thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu cảm ơn bác sĩ.

- Còn nữa, sức khỏe của người mẹ cũng không hẳn là tốt, từng phá thai một lần nên rất nhạy cảm, cần phải chú ý giữ gìn thai nhi. - Vị bác sĩ căn dặn cẩn thận.

- Vâng ạ, cảm ơn bác sĩ. - Cả hai cùng đồng thanh rồi đứng dậy, Chris dìu cô ra ngoài, vẻ rầu rĩ ấy lại xuất hiện trên khuôn mặt của cô, điều đấy khiến anh nặng lòng theo.

Chợt bước chân anh dừng lại, cổ tay của cô bị anh nắm lấy, Erena liền ngơ ngác ngoái mặt lại nhìn anh.

Ánh mắt anh lúc này thật lạ, đôi môi mấp máy thật lúng túng, dường như có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại chẳng thể nói ra.

Cô chau mày nhìn anh, bỗng Chris hít một hơi thật sâu như để lấy dũng khí, đồng thời ngẩng mặt lên nhìn cô với cái nhìn thật nghiêm túc.

- Mình hẹn hò đi. - Chris cất tiếng, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, đây rõ ràng không phải nói đùa.

Erena tròn mắt ngạc nhiên, dường như chưa kịp tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

- G... gì cơ? - Cô lắp bắp hỏi anh như để đính chính lại.

- Mình hẹn hò đi! - Anh nhấn mạnh lại một lần nữa như để khẳng định, điều đó khiến cô cảm thấy khó xử.

- Chúng ta đã từng nói về vấn đề này rồi mà... - Erena ngại ngùng vô cùng, cổ tay cố gắng rút ra khỏi bàn tay anh đang nắm chặt lấy, đồng thời nhìn sang hướng khác như để né tránh cái nhìn chứa đựng đầy yêu thương ấy của anh.

Nhìn thái độ ấy của cô khiến trong lòng anh khẽ nhói lên, tuy nhiên vẫn cố kìm nén cảm xúc mà tiếp tục lên tiếng.

- Sau những điều tôi đã làm... cậu vẫn không hề cảm thấy một chút nào rung động sao...? - Anh nhú mày hỏi cô, ngữ điệu như còn mong chờ điều gì đó tốt đẹp sẽ đến, nhưng.

- Chris... tôi xin lỗi nhưng... - Erena rút tay mình ra khỏi tay anh, chân lùi một bước về phía sau.

Chris cảm thấy bị tổn thương, anh đã yêu đơn phương cô được 6 năm rồi, nhưng chưa từng có cơ hội để có thể chủ động, giờ đây có dịp để tiếp cận nhưng cô lại chẳng thể mở lòng với anh dù chỉ một lần.

Anh nắm chặt hai bàn tay lại thật bất lực, chân bước tiếp một bước về phía trước, như không còn tự chủ được hành động, lời nói cũng vì buột miệng mà thốt lên.

- Tôi sẽ chăm sóc tốt cho mẹ con cậu!

Erena sốc vô cùng trước câu nói ấy của Chris, cô ngược đời mắt long lanh của mình mà nhìn lên, ánh mắt ấy của anh thật nhẹ nhàng, chân thành.

- Tôi sẽ không bao giờ để cậu phải tổn thương đâu mà... - Anh nắm chặt tay mình lại, những lời này nói ra mà trong lòng thấy thật đau đớn.

Cô nhắm hờ mắt lại thăm thấy khó xử, cô biết Chris tốt với cô thế nào suốt thời gian qua, sự ấm áp và tốt bụng ấy thật sự rất quen thuộc, mỗi lần anh đối xử dịu dàng như vậy với cô đều có thể nhìn thấy hình bóng của Alpha ở trong anh.

Điều đó càng khiến cô không cảm thấy rung động một chút nào trước anh, vốn dĩ cô chỉ coi cả Alpha và Chris giống như một người anh, người bạn thân thiết, không hơn không kém.

Cô tiếp tục lùi lại vài bước, mặt cúi gằm xuống, tránh phải đối diện với ánh mắt ấy, cô cảm thấy bản thân mình thật có lỗi và hoàn toàn không xứng đáng với tình cảm mà anh dành trọn cho.

- Nhưng tôi thật sự... không có tình cảm với cậu... - Cô nói với giọng đầy ngập ngừng, lúng túng. Thật khó để có thể đối mặt với anh ngay lúc này.

Chris hựt hắng vô cùng, cổ hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, anh đã nghĩ tới trường hợp này, và dĩ nhiên khả năng rất cao là nó sẽ xảy ra, nhưng sao anh vẫn hy vọng quá nhiều vào nó đến như vậy.

Anh đưa mắt nhìn xuống cô mà cắn răng kìm nén cảm xúc trong lòng, rồi mới đảo ánh nhìn ra xung quanh. Chợt Chris nhau mày, thu gọn tầm nhìn vào ba người đàn ông đang đứng chụm lại ở phía xa kia, trước cửa một căn phòng.

- The Demons? - Chris lấy làm ngạc nhiên khi thấy Justin Tr cứ đi đi lại lại với vẻ lo lắng ấy, đáng lẽ giờ này họ phải đang ở căn cứ mà bàn kế hoạch phi vụ mới với Victor chứ.

Thấy Chris bước lướt qua mình, Erena mới ngoái đầu nhìn về phía sau mình, sự xuất hiện của The Demons ở phía xa kia cũng khiến cô bất ngờ, cảm thấy cần phải tới chào một tiếng.

Mike đứng tựa lưng vào tường, Josh ngồi trên dây ghế chờ còn Justin Tr thì cứ đi đi lại lại mãi không thôi, sự lo lắng hiện rõ trên gương mặt của từng người.

- Mọi người làm gì ở đây vậy ạ? - Tiếng một chàng trai trẻ cất lên đã thu hút ánh nhìn của cả ba người đàn ông. Họ quay mặt ra nhìn chàng trai trẻ có vết sẹo dài trên má, sau đó là người con gái xinh đẹp với mái tóc màu nâu vàng bước đến và đứng cạnh anh, cô khẽ cúi đầu thay cho lời chào, sau đó lại dùng ánh mắt ngơ ngác mà họ.

Chris nhìn sang cánh cửa phòng bên cạnh mình, rồi nhìn lên trên, ba chữ "Phòng phẫu thuật" hiện lên ngay trước mắt anh.

- Có chuyện gì không ổn sao ạ? - Anh chau mày đầy hoài nghi, cảm thấy có điều không ổn khi nhìn kĩ hơn vào những vẻ mặt đầy lo lắng ấy.

Justin Tr liếc mắt nhìn Erena rồi lại quay đi ngay tức khắc như để trốn tránh ánh mắt tò mò ấy của cô, lời nói thốt ra sao lúc này lại cảm thấy vô cùng khó khăn.

- Là Victor...

Cái tên ấy lọt vào tai cô mà Erena như chết đứng người. Cô mở to mắt rồi nhìn sang căn phòng đang đóng chặt cửa ấy, lúc sau lại quay ngoắt sang nhìn người đàn ông trung niên kia.

- Sao cơ ạ?! - Chris thốt lên đầy hoảng hốt, Victor tại sao lại phải nằm trong phòng phẫu thuật.

- Ruột thừa của cậu ấy bị viêm nhưng giờ đã vỡ ra, vì khuẩn đang đi vào khoang bụng nên họ phải phẫu thuật để cắt bỏ nó. - Ông nhún mặt giải thích, trong lòng lúc này cảm thấy vô cùng sốt ruột khi ca phẫu thuật xảy ra cũng đã khá lâu rồi, hơn nữa bác sĩ nói việc ruột thừa bị viêm vỡ ra như vậy sẽ đe dọa đến tính mạng khiến ông càng lo thêm.

Erena như gặp phải một cơn sốc lớn, hốt hoảng vô cùng, chân cô đứng không còn vững nữa, Chris kịp thời quay sang đỡ lấy cô trước khi cô kịp ngã xuống, anh dịu cô ngồi xuống dây ghế chờ ở ngoài hành lang, cổ vuốt lưng an ủi, đồng thời động viên cô.

- Sẽ không sao đâu. - Anh mỉm cười gượng gạo nhìn cô nhưng thật tâm lại lo lắng khôn xiết, mấy ngày nay anh đã không quan tâm tới Victor cho lắm, Victor luôn ít tới căn cứ, nếu có tới thì cũng như chỉ ghé qua rồi đi ngay, với lý do là tới bàn việc với The Demons nên Chris mới không mấy bận tâm, lúc này mới thấy bản thân mình thật quá vô tâm.

Erena ngồi trên ghế, mắt mở to thất thần, các ngón tay của cô đan vào nhau đầy bối rối, trong đầu liên luống cuống nhớ lại mấy ngày trước. Cô đã từng thấy anh ôm bụng đầy đau đớn khi đang ngồi trên giường của cô, đã từng thấy anh nhăn nhó suýt ngã quỵ khi đứng nói chuyện với cô ngày hôm trước.

Cô khẽ đặt tay lên bụng mình, nước mắt cũng trào ra, chảy ướt đầm gương mặt kiêu diễm, cô cắn chặt môi lại đầy lo lắng.

"Bố con sẽ không sao đâu phải không bé con...?"

Chợt cánh cửa phòng phẫu thuật được mở ra, một người y tá chạy ra với vẻ hốt hả, Chris thấy vậy liền chạy theo mà hỏi vội.

- Cô y tá, mọi chuyện thế nào rồi?! - Anh hỏi cô với giọng thật hốt hoảng.

- Chúng tôi vẫn đang cố gắng hết sức. - Cô cố gắng đáp trả một cách gọn lẹ nhất rồi nhanh chân chạy đi.

Một lát sau cô quay lại với một bịch máu ở trên tay rồi trở vào trong phòng phẫu thuật một cách vội vàng, nhìn cảnh tượng ấy mà nước mắt của Erena tuôn ra ngày một nhiều hơn, cô lúc này thật sự đang rất sợ.

"Anh không được có chuyện gì đâu nhé!"

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Về bên anh

Sau 1 thời gian nghỉ ngơi ở bên Thái, ông Phúc Thạch cũng quyết định cùng với Tường Vy trở về Việt Nam, mặc cho cô con gái có nài nỉ thêm đi nữa.

Họ bước xuống sân bay Nội Bài của Hà Nội, cô đẩy chiếc xe đựng những chiếc vali của hai người rồi đi ngay sau ông. Cô đưa mắt nhìn xung quanh rồi lập tức bắt gặp ngay một người đàn ông với dáng người quen thuộc đang đứng ở đó.

Thấy hai bố con cô, anh lập tức bước đến thật nhanh, cúi người chào cả hai.

Khi anh ngẩng mặt lên, ánh mắt mà ông và anh nhìn nhau đều rất lạ, anh thì ra về sợ sệt, Tường Vy quan sát ánh nhìn ấy của bố mình, thật sự rất đáng sợ, ắt hẳn ông rất muốn hỏi anh về vấn đề của Victor.

Ông đi lướt qua anh và ra ngoài trước, bỏ lại Alpha đứng đối diện với cô tiểu thư của Venela sau bao ngày xa cách. Cô có thể nhìn thấy rất rõ vẻ bối rối, ngại ngùng đang hiện lên trên mặt anh, chắc khoảng thời gian cô đi Thái cũng là lúc anh ngẫm nghĩ lại về cái nụ hôn bất chợt hôm ấy.

Tường Vy bật cười thâm trong lòng, một tay đẩy chiếc xe chở hành lý ra xa rồi bước đi những bước đi uyển chuyển về phía trước, Alpha hơi bất ngờ, liền với tay ra giữ chiếc xe đẩy lại rồi đẩy ra ngoài chỗ xe đang đỗ.

Anh xếp vali của hai người vào cốp xe rồi trở lại vào trong xe, nhìn sang ghế bên cạnh, cô đã ngồi đó với vẻ mặt thản nhiên.

- Đó là chỗ của ông chủ. - Anh nói như nhắc nhở.

- Em thích ngồi đây. - Tường Vy đáp trả một cách tự nhiên, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước. Đúng thật sự là nổi tiếng cổ chấp.

Alpha thờ dài đầy bất lực, liền ngoái đầu nhìn ra bên ngoài xe, ông Phúc Thạch đang nghe điện thoại, miệng cười nói, chắc là nói chuyện với đối tác.

- Cài dây an toàn cho em. - Cô nói như ra lệnh.

Alpha ngạc nhiên đưa mắt nhìn cô, rồi lại nhìn người đàn ông đang đứng ngoài kia. Vốn dĩ anh không định làm điều đó, nhưng nghe thấy giọng cô như vậy, cảm giác như có một ma lực nào đó cưỡng ép cơ thể anh phải làm theo.

Anh cắn răng nhướn người sang phía cô, một tay kéo chiếc dây an toàn ra mà cài vào. Tường Vy nhòm người lên mà thom nhẹ vào má anh, Alpha giật mình quay ngoắt nhìn sang cô.

Về mặt cô vẫn thản nhiên như thế, ở khoảng cách gần thế này, con tim anh lại đập nhanh hơn. Chợt có tiếng mở cửa xe, anh nhanh chóng ngồi về chỗ ngồi của mình, đưa mắt nhìn vào gương chiếu hậu.

Ông bước vào trong xe, ngồi ở ghế sau, ông đưa mắt nhìn người con gái đang ngồi ở ghế trước qua gương chiếu hậu.

- Con thích ngồi ở đây. - Cô nói với vẻ nhí nhảnh rồi chống tay lên thành cửa, nhìn ra ngoài.

Ông không còn cách nào khác mà đành chiều theo ý cô.

Chiếc xe đỗ lại trước cửa căn biệt thự ấy, ông và cô bước vào trong trước, Alpha xách hành lý vào sau.

Anh xách vào phòng cho ông chủ, trước khi rời đi còn ra lệnh, ánh mắt ông thật đáng sợ.

- Vào phòng làm việc của ta ngay. - Đợi mầy ông chau lại, ngữ điệu gần xuống.

Chợt có tiếng của Tường Vy cất lên, vọng lại từ phòng khách.

- Alpha! Mang đồ của tôi lên tầng với!

Cả ông Phúc Thạch và Alpha đều rất ngạc nhiên, nghe thấy lời đề nghị ấy của cô, Alpha lập tức phải quay ra ngoài và mang đồ của cô lên trên phòng. Alpha đặt nó vào giữa phòng, chợt có tiếng chốt cửa, anh liền đứng thẳng dậy, quay người nhìn về phía sau lưng mình.

Tường Vy đứng tựa người vào cánh cửa phòng, hai tay đặt sau lưng, tí hờ lên ổ khóa cửa, gương đôi mắt to tròn, ngây ngô ấy lên mà nhìn anh.

Anh đứng nhìn cô, giờ trong không gian kín thế này mà chỉ có mỗi hai người, thật sự không thể ngừng suy nghĩ mà.

- Mấy ngày qua anh có làm theo lời em không thế? - Cô nghiêng đầu hỏi anh để đảm bảo rằng anh không tìm tới Victor.

Alpha khẽ gật đầu, trong lòng vẫn còn dấy lên những hoài nghi, đây tò mò.

- Vậy rốt cuộc là tại sao? - Anh nhú mày hỏi cô.

- Bây giờ em không thể nói được mà. - Cô mỉm cười nhẹ nhàng.

Alpha lại một lần nữa suy nghĩ về không gian bị gò bó thế này, trong lòng dĩ nhiên cảm thấy ngại ngùng, một phần cũng vì hành động tự phát của mấy ngày trước.

- Ông chủ đang chờ anh ở dưới tầng. - Anh khẽ háng giọng mà nói như muốn lảng tránh cái nhìn chăm chăm của cô về hướng này.

- Em sẽ nói rằng nhờ anh sửa cái máy làm tóc, nên cứ ở đây thêm một lúc nữa đi. - Cô dùng ánh mắt dịu dàng ấy mà nhìn anh, trên môi nở một nụ cười mỉm.

Cô nghiêng đầu hết bên này qua bên kia mà nhìn anh chăm chăm, thấy anh cứ có vẻ lẩn trốn ánh mắt của mình, Tường Vy liền tiến bước đến trước mặt anh.

- Chúng ta còn một chuyện nữa cần phải làm thật rõ ràng đây! - Cô ngược mắt lên nhìn anh, Alpha ngạc nhiên liền nhìn xuống cô, dường như vẫn chưa hiểu cô muốn nói tới chuyện gì.

- Anh có thích em không thế? - Cô khẽ nhú mày, đôi môi mỏng manh hơi bĩu ra với vẻ hờn dỗi.

Alpha chỉ biết lạng người nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình, ở khoảng cách gần thế này, anh có thể dễ dàng ngửi được mùi hương nước hoa dịu nhẹ của cô, hơn nữa Tường Vy lại còn làm vẻ mặt dễ thương như vậy, anh trong phút chốc lại không thể ngừng suy nghĩ, yết hầu của anh chạy lên rồi chạy xuống, mắt cũng nhìn chăm chăm vào cô, nhưng dường như chỉ tập trung vào một bộ phận...

Thấy anh im lặng như vậy, trong lòng cô lại cảm thấy lo lắng, có chút sợ hãi, không lẽ anh không thích cô thật, vậy nụ hôn lần đó chỉ như một trò đùa, tình cảm của cô đối với anh rốt cuộc là gì?

- Sao anh lại im lặng?! Rõ ràng anh còn chủ động hôn em... - Tường Vy xị mặt xuống và nói với giọng như giấy nẩy lên.

Chợt Alpha cầm lấy tay cô mà kéo lại về phía mình, một tay anh luồn nhẹ vào mái tóc cô. Anh cúi xuống, khẽ đặt nhẹ môi mình lên môi cô, Tường Vy mở to mắt đầy ngạc nhiên, tuy chỉ là chạm nhẹ lên nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại đó, thật sự vẫn không thể tin được cảnh tượng lúc này.

Alpha khẽ chạm trán mình vào trán cô, ánh mắt anh thật ấm áp khiến tim cô đập liên hồi, giọng nói thủ thi ấy của anh cất lên khiến tim cô càng thêm loạn nhịp.

- Anh không muốn em bị tổn thương bởi công việc của anh...

Giọng của anh thì thầm như vậy khiến cô càng thêm rung động, trên môi khẽ nở một nụ cười thật hạnh phúc, hai tay cô vòng qua mà ôm lấy cổ anh.

- Anh nghĩ rằng tránh mặt thì sẽ không sao, nhưng chính điều đó mới khiến em bị tổn thương. - Cô mỉm cười rồi nói với anh thật nhẹ nhàng, lúc này giữa hai người dường như chẳng còn khoảng cách, chỉ còn hơi thở của hai người hòa lại với nhau.

Erena ngồi trên chiếc ghế được đặt cạnh giường bệnh của anh, nhìn anh đang ngủ mà trong lòng quặn đau, liền nhớ lại cảnh tượng lúc ấy...

Cánh cửa phòng phẫu thuật xảy ra sau chừng mấy tiếng chìm trong sợ hãi, một vị bác sĩ bước ra với vẻ mệt mỏi. Ông thông báo rằng ca phẫu thuật đã thành công, bệnh nhân cũng đã qua cơn nguy kịch, nhưng phải 2 tiếng nữa anh mới có thể tỉnh lại vì thuốc mê.

Ngay sau đó, các y tá đã đẩy giường bệnh của anh từ phòng phẫu thuật sang phòng hồi sức, và kể từ giây phút ấy, cô đã không rời mắt khỏi anh một chút nào.

Hai bàn tay cô ôm lấy bàn tay to lớn đang được cắm ống truyền nước của anh mà trong lòng như quặn đau, đôi lúc lại đưa mắt nhìn khuôn mặt gầy gò,

ồm yếu thấy rõ của anh.

Cũng đã 2 tiếng trôi qua kể từ khi anh ra khỏi phòng mổ, Erena lại càng sốt ruột mong anh tỉnh dậy hơn nữa.

Chợt có tiếng người đẩy cửa bước vào, Erena liền quay ngoắt nhìn về phía sau, một người đàn ông trung niên bước vào, sau đó là hai người đàn ông khác.

- Cậu ta chắc cũng sắp tỉnh rồi, cô đừng lo. - Justin Tr nhìn anh đang nằm bất tỉnh trên giường rồi an ủi cô.

- Dạ... - Cô khẽ cúi đầu cảm ơn.

Tất cả bọn họ đều nhìn đáng vẻ lo lắng của cô túc trực bên anh mà cũng cảm thấy khó hiểu.

- Cô thật sự không biết về bệnh tình của cậu ta à? - Mike đứng khoanh tay, khẽ nhủ mày.

Tâm trạng cô lại trùng xuống, chỉ lẳng lẳng lắc đầu, đúng là cô không biết gì hết, cô thật sự vô tâm mà..

- Mike! - Justin quay ngoắt sang lườm huyệt anh ta.

Bỗng chợt bàn tay to lớn của anh liền động đậy trong lòng bàn tay cô, Erena bất giác quay ngoắt sang nhìn anh.

Victor từ từ mở mắt, đảo con ngươi nhìn xung quanh, sự xuất hiện của cô khiến anh ngạc nhiên.

- Erena...? Justin...? - Anh cất tiếng đầy khó khăn, dường như cố gắng chống tay ngồi dậy khi thấy mấy người đàn ông kia.

- Cậu nên nằm yên đó đi không vết mổ sẽ rách ra đấy! - Ông giờ tay ra như ra lệnh cho anh nằm xuống.

Nhưng với tính cách có phần cố chấp của mình, Victor vẫn gắng gượng ngồi dậy để có một lời cảm ơn cho tử tế, vì nếu không có họ thì mạng anh đã mất rồi.

Thấy Victor không có ý định dừng lại như vậy, Mike và Josh liền tiến tới và đỡ anh ngồi tựa lưng vào thành giường, họ phải thật nhẹ nhàng để tránh không cho vết thương bị bực chỉ.

Anh ngồi dậy tuy có phần đau đớn nhưng vẫn chịu đựng, gắng gượng cúi đầu bày tỏ sự thành kính.

- Thật sự... cảm ơn mọi người... tôi cũng xin lỗi... vì tôi mà... mọi người lỡ chuyện rồi...

Justin Tr và mọi người không có biểu lộ gì là trách móc anh, ngược lại còn thấy lo lắng, sau đó lại nhìn sang người con gái đang ngồi kia.

- Đừng khách sáo như vậy, cậu bớt cố chấp đi là được. Giờ chúng tôi cũng có việc rồi, hai người nói chuyện đi. - Ông khẽ hắng giọng rồi quay lưng bỏ ra ngoài, trong căn phòng bệnh lúc này chỉ còn có mỗi cô và anh.

Không gian yên tĩnh, trầm mặc, anh chợt thấy khó xử không biết phải nói gì, ngập ngừng mãi mới dám nhìn thẳng vào người con gái ấy, nhưng cô lại đang nhủ mày và lườm anh, Victor chợt cảm thấy sợ hãi.

- Anh... - Victor ngáp ngư.

- Sao anh không bao giờ có thể tự lo cho bản thân mình được hả?! - Cô lớn giọng trách móc anh.

- Anh muốn dọa chết em à?! - Cô đánh nhẹ vào chân anh đang để duỗi ra, mặt nặng mày nhẹ.

Victor nhìn cô bằng ánh mắt âu yếm, dịu dàng, một tay cố với ra nắm lấy bàn tay cô như muốn xoa dịu con giận ấy.

- Erena... anh xin lỗi... - Anh nói với giọng yếu ớt, ánh mắt trĩu xuống nhìn cô trông rất tội nghiệp.

Thấy vậy trong lòng cô lại chẳng thể được yên, người đàn ông này hết lần này đến lần khác đều làm cô phải loạn nhịp.

- Đừng có nhìn em bằng ánh mắt như vậy. - Cô trừng mắt, gằn giọng đầy tức giận.

- Anh xin lỗi... anh thật sự biết lỗi rồi mà... - Giọng Victor cất lên thỏ thẻ yếu ớt, ánh mắt nhìn cô như thể đang van xin.

Erena thở dài một hơi, những giọt nước mắt đang đọng lại nơi khóe mi, trực chờ trào ra.

- Em thật sự rất ngu phải không? - Cô giương đôi mắt long lanh bởi nước ắt mà nhìn anh.

Victor không hiểu ý cô, khẽ nhủ mày.

- Vì trong suốt 6 năm qua... anh đã tồi tệ đến thế nào, thì em vẫn không thể vứt bỏ tình cảm này được... - Cô nhếch mép cười thật cay đắng cho chính

cảm xúc và tình cảm của mình bấy lâu nay, nước mắt cũng không kìm nén được nữa mà trào ra, lăn dài trên gò má.

Anh nhìn những giọt nước mắt cô tuôn rơi mà trong lòng cũng nặng thêm, chẳng thể thoải mái hơn một chút nào.

Victor nắm chặt tay cô, dùng ngón tay cái xoa nhẹ lên mu bàn tay cô.

- Anh yêu em... - Cái giọng cất lên nhẹ nhàng, khe khẽ.

Nước mắt cô tuôn ra ngày một nhiều hơn, Erena thậm chí còn khóc nức lên thành tiếng, Victor cũng vì thế liền kéo tay cô lại, Erena ngồi lên mép giường, tay vòng qua cổ anh mà ôm chặt lấy, nước mắt rơi ướt đầm áo người đàn ông.

Chris trở lại với một suất đồ ăn đựng trong hộp đang cầm trên tay vì lo rằng cô sẽ đói và mệt mỏi sau cả một buổi sáng nhiều chuyện như vậy. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng ấy qua cánh cửa phòng bệnh, đôi chân anh lại khựng lại, không còn ý định muốn bước vào trong.

Ánh mắt anh trùng xuống đượm buồn, trong lòng khẽ nhói đau.

"Suy cho cùng thì cậu vẫn không thể nào quên được anh ấy. Tôi mãi mãi vẫn chỉ là người đến sau thôi."

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thắm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Anh trai

Chris sau khi lấy can đảm, trên môi gắng gượng nở một nụ cười thì mới dám lấy tay đẩy cánh cửa phòng bệnh sang một bên, bước chân vào trong.

Erena buông Victor rồi ngồi xuống chiếc ghế được đặt bên cạnh giường bệnh, nghe tiếng người bước vào, cả hai đều ngước mắt nhìn về phía cánh cửa.

Chris bước vào cùng với một hộp đồ ăn, nhìn hai người đó mà khẽ chep miệng đầy đau xót.

- Hai người đừng có mà làm tôi mệt theo nhé. - Anh nhếch mép "dận dò", ánh mắt có phần thể hiện sự chấp nhận đầy luyến tiếc.

Victor nhìn người con trai đang đứng đó mà trong lòng có phần cảm thấy ái ngại.

- Dù gì cũng cảm ơn cậu... - Lời cảm ơn chân thành ấy của Victor khiến Chris khá bất ngờ, thật hiếm khi anh dùng cái giọng đó để nói với những người ở Unknown, ngoại trừ Erena ra.

Anh khẽ lắc đầu mà mỉm cười, ý nói Victor không cần phải quá khách khí như vậy.

Victor lúc này mới như chợt nhớ ra, liền quay ngoắt sang nhìn cô gái đang ngồi cạnh mình.

- Mà sao em biết anh ở đây? Là ai đã gọi em đến thế? - Anh hỏi với giọng tò mò.

Cô khẽ lúng túng trước câu hỏi của anh, cố nhìn đi chỗ khác vì không dám đối diện.

- À... em vô tình thấy Justin Tr thôi... - Cô ngập ngừng trả lời một cách nhỏ nhẹ.

- Sao? Em làm gì ở bệnh viện? Em đau ở đâu à? - Victor lập tức lo lắng vô cùng, vì cử động nhiều nên vết thương lại đau, anh khẽ nhăn mặt.

- Cô ấy tới để khám cho con của hai người. - Chris cất tiếng đáp trả thay cho Erena khi thấy dáng vẻ ấp úng không biết phải nói thế nào của cô.

Cả Erena và Victor đều giật mình, cô quay ngoắt sang lườm huyết anh rồi chep miệng khi đã "vô tình" tiết lộ điều ấy, còn người đàn ông đang nằm trên giường ấy thì chỉ biết mờ to mắt, ngẫm nghĩ về những gì vừa lọt vào tai mình.

Anh ngẩng mặt lên mà tròn mắt nhìn Chris và Erena với vẻ ngạc nhiên vô cùng.

- Gì cơ...? - Victor tròn mắt nhìn cô.

Erena ngáp ngứ thêm một lúc rồi cũng khẽ đặt nhẹ tay lên trên bụng mình, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn xuống.

- Được hơn 3 tuần rồi... - Giọng cô cất lên khe khẽ đầy vẻ hạnh phúc.

Alpha phải xuống tầng ngay sau đó, chỉ còn một mình cô ở trên này, vừa rời khỏi tầm mắt anh là cô lại lộ rõ vẻ lo lắng.

Cô đặt tay lên miệng, đôi mày chau lại, đi đi lại lại quanh phòng như suy nghĩ, tay kia cầm điện thoại và vẫn cố liên lạc vào số điện thoại của Victor, thời gian qua ngày nào cô cũng cố liên lạc vào số của anh, một ngày phải gọi tới 20 lần, cách vài phút lại gọi lại nhưng lần nào cũng không thể liên lạc được.

- Làm gì trên đó mà lâu vậy? - Ông ngồi bên bàn làm việc, hai tay chống trên bàn, đan các ngón tay lại với nhau, chau mày lại mà nhìn người con trai đang đứng nghiêm chỉnh trước mặt mình.

- Tiểu thư nhờ tôi sửa hộ cái máy làm tóc, thưa ông chủ. - Anh cúi đầu đáp lời.

Ông vẫn nhìn anh với cái nhìn đầy hoài nghi, nhưng rồi cũng cất tiếng hỏi vào vấn đề chính.

- Máy ngày vừa qua công ty có gì không?

- Thưa ông chủ, máy ngày qua công ty vẫn ổn định ạ.

Tường Vy bước xuống tầng 1, đưa mắt nhìn xung quanh, không hề thấy bóng dáng của hai người đó đâu, chắc hẳn đang ở trong phòng làm việc của ông. Cô bước vào căn bếp to lớn đầy đủ tiện nghi, nơi mà bác quản gia Lâm đang chuẩn bị đồ ăn tối.

Cô lượn lờ một vòng quanh bếp, mắt đảo xung quanh như đang tìm kiếm gì đó, bác Lâm thấy vậy liền lấy làm lạ.

- Tiểu thư tìm gì sao? - Ông nhướn mày hỏi cô.

- Dạ không, bác cứ tiếp tục làm việc đi ạ. - Cô quay ngoắt sang nhìn ông mà nở một nụ cười hết sức nhí nhảnh, bác Lâm cũng không để ý nữa mà quay lại tiếp tục làm việc.

Tranh thủ lúc bác Lâm không để ý, Tường Vy đã nhanh chóng rút lấy một con dao nhỏ mà sắc dùng để gọt hoa quả, tiện tay giấu nó vào thắt lưng, để trùm áo ra ngoài.

Phúc Thạch gạt đầu vừa ý, chợt màn hình điện thoại của ông sáng lên, có một tin nhắn mới vừa đến, ông đánh mắt nhìn sang.

"Thưa ông, sức khỏe của bà ta đã ổn định, chúng tôi đang chuẩn bị đưa bà ta về Quảng Ninh."

Ông khẽ nhếch mép, lúc này cũng nhớ tới chuyện quan trọng hơn cả.

- Vậy còn Victor...

Chợt cánh cửa được mở ban ra, một cô gái hồn nhiên bước vào trước ánh mắt đầy ngỡ ngàng của ông Phúc Thạch. Cô đi lướt qua người anh, Alpha khẽ chau mày đầy khó hiểu, rốt cuộc cô đang muốn làm gì.

Cô đã nhanh mắt nhìn thấy cái ánh mắt của ông thay đổi như thế nào khi cô bước vào, ánh mắt ấy đang từ dửng dưng sát khí, có thể thấy rõ sự nguy hiểm, nhưng sao đó lại nhanh chóng trở nên dịu dàng. Chắc chắn là ông đã hỏi về chuyện của Victor.

Cô tiến thẳng đến bàn làm việc của ông, hỏi với vẻ hết sức vô tư.

- Ba có thấy cục sạc dự phòng của con để đâu không? Con tìm mãi mà không thấy đâu! - Cô nhíu mày đầy bức dọc, hai tay khoanh lại trước ngực.

Alpha vừa nhìn cô vừa ngẫm nghĩ, cô xông hẳn vào phòng làm việc của ông vào lúc này chỉ để hỏi một cục sạc dự phòng sao? Không, có gì đó không ổn..

- Ba không có thấy. - Ông đáp lại nhẹ nhàng.

- Là nhĩ?! Con tìm mãi không thấy đâu luôn ấy! - Cô bĩu môi bày tỏ sự khó chịu, hờn dỗi.

- Vùi, bây giờ ba đang bận chuyện quan trọng, lát nữa xong việc ba sẽ tìm với con được không? - Ông nói với giọng dịu dàng như dỗ dành cô, cố gắng "đuổi khéo" cô ra ngoài.

Tường Vy hậm hực quay lưng bỏ đi, nhưng đi tới gần cửa, bước chân của cô lại dừng lại, ông Phúc Thạch liền nheo mắt đầy khó hiểu.

- Ba đừng nghĩ tới việc làm hại tới anh ấy.. - Cô mấp máy môi, cất tiếng thỏ thẻ.

Lời nói ấy liền lọt vào tai Alpha, anh khẽ nắm chặt tay vào, rốt cuộc cô đang làm gì vậy cơ chứ?

Không nghe rõ lời nói của cô con gái, ông cố gắng nhướn người lên mà hỏi lại.

- Con nói sao?

- Con nói ba đừng có làm gì hại tới Victor. - Cô quay ngoắt người lại mà nói với ông, thật to và đồng dục, từng câu từng chữ.

Cả ông Phúc Thạch lẫn Alpha đều tròn mắt, đổ dồn ánh mắt về phía người con gái ấy.

Về mặt của ông ta từ ngạc nhiên mà biến chuyển thành tức giận, đôi mày nhíu lại, những nếp nhăn xô lại với nhau.

- Con có biết con đang nói gì không thế?! - Ông lớn giọng quát cô.

- Con biết. Và con sẽ không để ba làm hại tới anh ấy đâu! - Cô gân cổ cãi lại ông.

Phúc Thạch nắm chặt hai tay lại, bản thân ông cũng có thể cảm nhận huyết áp của mình đang tăng, Tường Vy đã được ông quá mức chiều chuộng rồi nên đâm ra hư đốn, giờ còn dám xen vào công việc của ông.

- Vivì! Ba chiều con quá giờ con muốn làm gì thì làm phải không?! - Ông quát lớn, mặt đỏ gay gắt, lúc này đã nổi giận thật sự rồi.

Cả cuộc đời này đây là lần đầu tiên ông lớn tiếng với cô đến vậy nên phần nào trong cô vẫn cảm thấy bị tổn thương, khóe mi bắt đầu ươn ướt.

Chợt cô rút con dao ra từ sau thắt lưng mình và kẻ lưỡi dao vào cổ, hành động ấy của cô khiến cả ông lẫn anh phải thót tim.

- Tiểu thư...! - Alpha giơ tay lên định bước tới chỗ cô mà giật lấy con dao, nhưng lưỡi dao kẻ rất sát, cô cũng rất cảnh giác nhìn xung quanh, về mặt anh hiện rõ vẻ lo sợ nhưng không thể để anh lấy con dao ra khỏi tầm tay được.

- Vivì! Con định làm gì?! - Ông đập bàn rồi chỉ tay về phía cô, đồng tử giãn ra đầy sợ hãi.

- Con nói cho ba biết...! Nếu như ba động tới Victor, hay những người quan trọng với anh ấy... thì ba sẽ không còn được gặp lại con gái của ba nữa đâu! - Cô nói rồi trừng mắt nhìn cả hai người, chân cũng lùi bước dần rồi chạy ra ngoài cửa thật nhanh, bỏ lại con dao dưới đất.

Alpha định đuổi theo cô ngay lập tức nhưng bệnh huyết áp của ông lại tái phát, anh phải chạy ngay tới bên bàn làm việc của ông, kéo ngăn kéo và lấy ra một lọ thuốc.

Sau khi diu ông vào phòng nằm nghỉ, anh liền chạy thật nhanh ra ngoài cổng biệt thự, chiếc xe mui trần màu hồng phấn của cô đã lăn bánh, anh nhanh chóng ngồi lên chiếc Ducati màu đen của mình mà phóng theo.

Anh chậm chân hơn cô một bước, khi anh đỗ xe ở tầng hầm của Royal Palace thì đã thấy cô đi ra chỗ thang máy. Alpha chạy thật nhanh theo nhưng vẫn không kịp, cô đã bước vào thang máy và đi lên tầng, anh liền với tay bấm loạn nút lên của thang máy rồi vào chiếc thang bên cạnh.

Alpha thở dốc rồi bấm nhanh con số 28, đó là tầng cô ở, phòng 2801.

Cánh cửa thang máy được mở ra, anh đưa mắt nhìn cô bước vào trong phòng, anh chạy thật nhanh khi thấy cánh cửa ấy đang đóng lại, nhưng lần này đã may mắn kịp thời chèn chân vào cửa.

Tường Vy bất lực liền buông thõng hai tay, đi vào giữa phòng mà đứng đó, Alpha đóng sầm cửa mà bước vào theo cô.

Anh khua tay nắm lấy cổ tay cô mà kéo về phía mình, Tường Vy quay người lại, gương mặt cau có, khó chịu không dám ngẩng lên, chỉ biết cúi gầm xuống đất.

- Sao em lại làm thế? - Anh đặt hai tay lên vai cô, dùng lực mà đè lên như cố ép cô mở miệng.

Tường Vy vẫn lựa chọn im lặng, môi cô mím chặt lại, cố gắng kìm nén những giọt nước mắt đang đọng trên khóe mi.

- Nói đi! Tại sao em lại làm thế?! Em nghĩ gì mà lại dùng tính mạng mình ra để đe dọa ba em?! - Anh trừng mắt đầy tức giận, hành động vừa rồi của cô thật khó có thể chấp nhận được, hẳn ta rốt cuộc là ai, đã làm gì để Tường Vy trở nên mù quáng thế này?

Cô mím môi chưa được bao lâu nhưng rồi cũng òa khóc, nấc lên từng tiếng.

Nhìn gương mặt giàn giụa nước mắt của cô mà anh không thể chịu đựng được thêm, anh nắm chặt lấy hai vai cô khiến cô đau đớn.

- Hẳn đã làm gì để em trở nên như thế này?! - Anh gần giọng, dí mặt sát vào mặt cô như cố ép cô mở lời nhưng chẳng thể.

Con tức giận như lên tới đỉnh điểm, Alpha buông cô ra rồi đứng thẳng dậy, vuốt mặt một cái đầy bất lực.

- Được, vậy anh đi tìm hấn ta để làm rõ chuyện này! - Anh nói với giọng hừng hực quyết tâm rồi quay lưng bỏ đi.

Tường Vy sợ hãi vô cùng, liền chạy theo mà ôm chặt lấy anh từ sau lưng, tiếng khóc ngày một to, cô meo meo nói không rõ chữ như muốn giữ anh ở lại.

Cô càng làm thế này càng khiến anh như tức điên lên. Alpha thở hắt một cái rồi gạt tay cô ra thật mạnh, quay ngoắt người lại như chất vấn cô gái này.

- Vậy em nói đi! Tại sao em lại phải làm như vậy?! - Anh lớn tiếng, mắt cũng tròn trĩnh rất đáng sợ.

Tường Vy cúi gầm mặt xuống đất, sực sật thêm vài cái rồi như lấy hết dũng khí của mình ra mà nói.

- Vì Victor là anh trai của em! - Cô gào lên trong tiếng khóc, Alpha chỉ biết tròn mắt, bước chân lùi lại phía sau, cô nói vậy tức là sao?

Tường Vy khóc càng lớn hơn nữa, liền ngồi thụp xuống đất mà khóc với vẻ bất lực, cô gào mỗi lúc một to. Alpha khẽ đưa mắt nhìn xuống cô, tay khẽ run run, cú sốc này thật quá lớn, vậy bấy lâu nay hai người họ đấu đá qua lại như vậy nhưng thực chất lại là cuộc chiến giữa hai cha con hay sao?

Alpha cũng vì nhìn dáng vẻ của cô như vậy mà lòng quặn đau, liền ngập ngừng quỳ xuống bên cạnh cô, tay ôm lấy vai cô mà quay cô vào lòng mình, tay kia vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt của cô như vỗ về.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Hy vọng nhỏ nhoi

Tường Vy ngồi co chân trên chiếc ghế sofa màu trắng tinh, vẻ mặt thất thần, ừ rừ, đôi lúc còn sực sật chưa nín hắt. Alpha vào trong bếp rồi trở ra cùng với một ly nước lọc trên tay.

Anh đặt cốc nước xuống mặt bàn kính trước mặt cô rồi ngồi xuống phần đệm ghế bên cạnh, vẻ mặt cũng không mấy tươi tỉnh hơn cô là bao.

Alpha ngồi khom người, hai khuỷu tay chống lên đùi mà trầm ngâm suy nghĩ, phải một lát sau, khi cô đã lấy lại được bình tĩnh, anh mới cất lời.

- Em biết từ khi nào? - Giọng của anh có phần trầm xuống, ánh mắt cũng lộ rõ vẻ suy tư.

Tường Vy ngẫm nghĩ một hồi rồi mới trả lời với giọng còn hơi run.

- Vào cái ngày em bị kẻ thù của ba bắt cóc... em đã vô tình nghe thấy khi Victor nói chuyện điện thoại... chắc cũng khoảng 2 tuần rồi... - Cô ngậm ngùi.

Alpha lại tiếp tục suy nghĩ, mọi chuyện thật rắc rối.

- Hắt ta biết được bao lâu rồi? - Anh tiếp tục hỏi.

Tường Vy khẽ chau mày như gọi nhớ lại.

- Ừm... em không nghĩ là anh ấy đã biết từ lâu... chắc là chỉ trước em không lâu lắm...

Alpha đưa tay lên mà vuốt mặt một cái đầy phiền muộn, thở dài một cái rồi đánh mắt nhìn sang cô.

- Em chắc về chuyện này chứ?

Tường Vy thất thần gật đầu, im lặng một lúc rồi đưa mắt nhìn vào chiếc túi xách đang để trên mặt bàn.

Alpha đưa mắt theo hướng nhìn của cô mà thầm hiểu ý, liền nhồm người dậy, vớ lấy lấy chiếc túi xách màu be, mở ra và lục tìm. Chợt hành động của anh ngưng lại khi thấy một tờ giấy được gấp gọn, nằm dưới đáy túi xách của cô.

Anh cầm lấy và mở ra một cách vội vã, trong lòng vẫn thầm mong đó không phải sự thật. Nhưng từng dòng chữ hiện ra trước mặt anh sao lại có thể đau lòng đến thế, có phải cuộc đời thật trở trêu khi luôn làm trái lòng người như vậy?

Anh lặng lẽ nhét tờ giấy lại vào trong túi xách của cô, hai tay liền gơ lên mà vò đầu bứt tóc, chuyện này là thật rồi, một chuyện tồi tệ như thế này không ngờ lại có thể xảy ra rồi...

Anh cắn môi đầy ngẫm nghĩ, ngay đến cả bản thân anh sau khi biết được chuyện này còn cảm thấy sốc như thế, huống hồ gì là người trong cuộc biết được. Sức khỏe của Phúc Thạch ngày càng kém đi do tuổi tác và cũng một phần vì bệnh huyết áp cao, nếu ông biết được chuyện này thì không biết mọi chuyện có thể tồi tệ đến đâu nữa.

Việc ông có một đứa con rơi đã quá tồi tệ rồi, chưa nói tới việc đó còn là kẻ mà ông thù ghét bấy lâu nay, luôn luôn tìm cách hạ thủ.

- Ông chủ đã biết chưa? - Anh cất giọng hỏi đầy lo lắng.

- Chưa... - Tường Vy trả lời thờ thề.

Vậy thì tốt, sức khỏe của ông đang như vậy, nếu biết được chuyện này chắc sẽ không chịu nổi nữa. Anh ngồi tựa lưng vào chiếc sofa với vẻ mệt mỏi, chốc chốc lại nhìn sang cô.

Tường Vy ngồi thu hai chân trên ghế, vòng hai cánh tay qua mà ôm lấy, đôi lúc vẫn còn sực sật không nín hân.

Anh ngồi xoay ngang người nhìn sang cô, một tay vắt ngang lên lưng ghế.

- Lại đây nào. - Giọng anh cất lên nhẹ nhàng, Tường Vy ngập ngừng ngoái đầu nhìn anh, Alpha đang ngồi đó, dang hai tay ra như muốn đón cô vào lòng. Ánh mắt anh thật dịu dàng, ấm áp, một phần nào khiến cô cảm thấy như được xoa dịu.

Tường Vy từ từ quay người rồi ngồi sát vào anh, hai tay vòng qua eo mà ôm lấy người đàn ông ấy, má áp vào khuôn ngực ấm áp ấy. Alpha ôm lấy cô, vỗ về nhẹ nhàng, anh không thể tưởng tượng được người con gái này đã phải chịu đựng những gì trong những ngày qua.

Cô đã chứng kiến những chuyện thật tồi tệ mà ông làm với Alpha, thái độ của ông khi đối diện với Victor, mối quan hệ vô cùng khắc nghiệt ấy nhưng thực chất họ lại mang cùng một huyết thống, họ là cha con nhưng lại muốn lấy mạng của đối phương, cô phận là em gái, là con gái lại càng khó xử hơn.

Alpha trầm ngâm suy nghĩ, nếu như lời cô nói, vậy sau khi đưa Tường Vy trở về từ tay của bọn bất cóc thì anh ta đã đi đâu, Alpha không hề thấy anh ta xuất hiện một lần nào nữa, có khi nào đã trở về Mỹ? Nếu anh ta vẫn ở đây thì có ý định sẽ gặp Phúc Thạch hay không?

Erena về lại căn biệt thự của hai người mà trong lòng thầm cảm thấy hạnh phúc cùng với một chút nhung nhớ. Cô bước vào trong và đưa mắt nhìn xung quanh, cô thật sự nhớ nơi này quá.

Cô bước vào trong phòng của anh để lấy một vài đồ dùng cá nhân để đem vào viện, trong lòng vẫn cười thầm khi nhớ lại vẻ mặt ngỡ ngàng, biểu cảm rất đỗi trẻ con của Victor lúc ấy.

Dường như người đàn ông ấy không tin vào những gì mà mình đã nghe được, lập tức tròn xoe mắt nhìn cô cười khúc khích rồi lại nhìn xuống bụng cô.

"Ý em là... anh sắp được làm bố sao?" Lời nói đầy vẻ bất ngờ khi ấy của anh vẫn còn vang vọng trong đầu cô, Erena bật cười rồi soạn đồ vào một chiếc túi.

Ngay sau cái gật đầu nhẹ nhàng, cùng với nụ cười tủm tỉm ấy của cô, thái độ của anh đã thay đổi 180 độ, trên môi anh nở một nụ cười rất tươi, có lẽ cô chưa từng thấy anh cười tươi như vậy trong suốt 7 năm qua. Anh kéo tay cô vào rồi ôm chặt lấy cô, khuôn mặt anh áp sát lấy phần bụng thon thả, đôi lúc lại dùng tay xoa nhẹ trên đó, nhìn với ánh mắt trầm trồ.

Sau khi soạn những đồ cần thiết, Erena mở các ngăn kéo ra để kiểm tra xem mình còn thiếu gì không, hai mắt cô neoh lại nhìn cho rõ một thứ nằm dưới một quyển sổ. Erena tò mò cầm lên và ngắm nghía, nó nhỏ, trông giống hình dạng một cái sim điện thoại.

Cảm thấy kì lạ vô cùng, trước kia Victor chưa một lần đổi số điện thoại nên không lí gì lại có một cái sim cũ ở đây, hay đây là sim 2 của anh, nhưng vì lí do gì mà lại nằm lẫn lóc trong này, có chuyện gì không ổn hay sao?

Hoài nghi với những nghi vấn của mình, Erena không nghĩ gì nhiều nữa, chỉ lặng lẽ cất vào trong túi xách của mình.

Chris đã chờ cô sẵn ở ngoài cửa, nhưng trước khi trở vào viện thì cô đã nhờ anh đưa mình tới siêu thị của Mark.

Cô bước vào trong với vẻ mặt đầy ngỡ ngàng của chàng trai ấy.

- Erena?! Tôi tưởng cô xin nghỉ cơ mà?! - Anh tỏ rõ sự ngạc nhiên.

Erena cười ngại ngùng, mấy ngày nay cô đã không ít lần xin nghỉ, gây phiền phức cho anh nhiều lần nên vô cùng ái ngại.

- Ừm... tôi xin lỗi vì mấy ngày qua đã nghỉ rất nhiều... - Cô cúi gầm mặt xuống mà nói với giọng thô thể, ngập ngừng.

- Không sao đâu mà, cô vì sức khỏe chứ đâu phải không có lí do! - Mark đáp trả với vẻ thoải mái.

Những lời tiếp theo của cô dường như rất khó thốt ra, vẫn còn ứ đọng lại ở đầu môi, phải chần chừ một lúc cô mới có thể mở miệng ra một cách đầy ngại ngùng.

- Tôi có thể xin nghỉ thêm một thời gian nữa được không...? - Cô ngập ngừng cất giọng.

- À... có chuyện gì sao? - Mark nhú mày tò mò.

- Chuyện này... - Cô có phần bối rối.

Âm ừ thêm một lúc nữa, Erena mới có thể nói về việc Victor phải nằm viện sau cuộc phẫu thuật loại bỏ ruột thừa, và đó cũng là lí do mà cô phải tạm nghỉ thêm một vài ngày nữa để chăm sóc cho anh.

Erena ngẩng mặt lên nhìn anh, chột trong lòng cảm thấy rất lạ, biểu cảm của Mark đột nhiên biến chuyển rất khác, trong thời gian cùng làm việc, cô chưa từng thấy anh có cái biểu cảm đó trên gương mặt bao giờ. Nó đầy ẩn ý, nếu nhìn kĩ thì có lẽ sẽ rất đáng sợ.

Tuy nhiên anh lại nhủ mày lại trách móc cô ngay sau đó giống như mọi lần.

- Cô cũng là người không mấy khỏe mạnh đâu, cũng nên biết nghỉ ngơi một chút!

- Tôi biết rồi... - Erena ngại ngần đáp trả rồi quay lưng bỏ đi, lúc này trong lòng vẫn còn dấy lên những cảm giác ái ngại, bởi nói chuyện của Victor cho Mark nghe thì thật sự chẳng hay ho gì, thế nhưng biểu cảm không mấy bận tâm ấy của anh sau đó cũng khiến cô an tâm hơn phần nào.

Mark hướng tầm nhìn về phía cửa, nhìn người con gái ấy rời đi mà trong lòng như đang suy nghĩ rất nhiều, về mặt trầm tư suy nghĩ một lúc rồi lại sờ xuống cái chân bị tật.

Erena mang đồ cá nhân của anh vào trong phòng rồi xếp vào trong phòng bệnh hạng sang. Victor vẫn đang ngồi tựa lưng vào thành giường, mắt nhìn theo từng hành động, cử chỉ của cô.

Cô vừa đổ đầy nước vào bình đun nước siêu tốc, trong đầu lại vừa nghĩ về cái sim ấy, liền khẽ chau mày lại mà ngẫm nghĩ.

- Victor. - Cô gọi vọng ra từ phòng vệ sinh, tay vẫn đang sắp xếp đồ dùng cá nhân lên giá cho anh.

- Sao em? - Anh nhướn mày hỏi lại, về mặt như đang ngóng trông câu hỏi của cô.

- Anh đôi số à? - Cô hỏi với giọng điềm tĩnh.

Victor ngạc nhiên vô cùng, trả lời với giọng hơi bất ngờ.

- Không có.

- Hay anh bỏ số nào đi à? - Cô vẫn giữ cái giọng điềm tĩnh đến lạ lùng ấy mà hỏi.

- Không có mà. - Victor vẫn trả lời thật thản nhiên, đôi mày nhíu lại trông rất oan ức.

Erena chỉ im lặng bước từ phòng vệ sinh ra, tới chỗ túi xách được đặt trên chiếc tủ kê cạnh đầu giường của anh, lấy ra một vật gì đó.

Victor cứng họng ngay trước người con gái đang đứng cạnh mình, trên tay cầm một vật nhỏ, sắc mặt không mấy vui vẻ, ánh mắt đờ đờ sát khí nhìn xuống anh.

- Vậy cái gì đây? - Cô hỏi với giọng nhẹ nhàng nhưng sao lại khiến anh lạnh sống lưng.

- Cái đó... em lấy ở đâu ra? - Victor chỉ tay vào cái sim nhỏ mà cô đang cầm trên tay, cảm giác lo sợ đang nổi lên.

Trong cô càng thêm hừng hực lửa đốt khi anh hỏi câu hỏi đó thay vì trả lời thẳng luôn điều mà cô đang hỏi.

- Trong ngăn kéo đầu giường của anh, nằm dưới một quyển sổ. - Cô nhấn mạnh từng từ ngữ, cố tình cho anh nghe rõ, trước kia cô luôn dọn dẹp mọi thứ trong nhà, chưa từng bỏ qua một góc ngách nào hết, đây là lần đầu tiên cô thấy cái sim này, hơn nữa còn được đặt dưới một quyển sổ to như muốn giấu đi.

Victor vẫn chưa biết phải trả lời thế nào, cái sim đó lẽ ra anh không muốn nhìn thấy nữa, nhưng lại không đủ can đảm để vứt hẳn đi, vì trong đó có những số liên lạc thật...

- Erena, không phải như em nghĩ đâu... - Anh gờ tay ra như để trấn an cô, chắc chắn cô đang nghĩ rằng anh lừa dối gì sau lưng cô.

Về mặt đó là sao? Anh đang bao biện đấy à?

- Em hỏi đây là cái gì? - Erena gần giọng hơn, ánh mắt cũng trở nên sắc lẹm như chặn họng anh.

Victor không biết phải giải thích thế nào, mọi hành động, lời nói trở nên lúng túng.

- Cái sim đó... - Anh ngập ngừng.

Erena trừng mắt khiến anh run lên, chưa kịp nói gì thêm, cô đã đưa tay về phía anh như muốn đòi thứ gì đó.

- Đưa điện thoại anh đây. - Cô nói như ra lệnh.

- Erena. - Victor khẽ nhíu mày như muốn xin xò.

- Em nói đưa đây. - Cô lớn tiếng hơn khiến anh như bị điều khiển, liền bắt lực với lấy chiếc điện thoại trên bàn rồi đưa cho cô.

Erena nhanh tay tháo vỏ điện thoại của anh rồi lắp chiếc sim vào, sau đó bắt anh mở máy lên.

Về mặt của cô lúc này thật đáng sợ, anh cảm thấy choáng ngợp, Erena chưa từng như thế này trước đây, nhìn thấy vẻ giận dữ lúc này của cô giống như một con sư tử đang chuẩn bị vồ mồi, không ngờ một người như Victor lại có ngày sợ rúm ró trước một cô gái như vậy.

- Erena. - Anh vẫn cố giải thích.

- Anh trật tự một lúc đi, nói nhiều sẽ ảnh hưởng đến vết thương đấy. - Cô "dặn dò" anh với ngữ điệu thật đáng sợ.

- Vậy là em sẽ ở đây vài ngày? - Alpha nhúm mày hỏi cô.

Tường Vy không đáp trả, chỉ lẳng lặng gật nhẹ đầu.

- Em không lo cho ba em sao? - Anh tiếp tục hỏi với ngữ điệu không mấy hài lòng.

- Có chứ! Chỉ là... em vẫn chưa biết phải đối diện với ba thế nào... - Cô cất tiếng rất nhanh, nhưng rồi cũng nhỏ dần. Cô vẫn chưa biết phải giải thích thế nào về hành động khi đó, thật sự khó khăn.

Alpha thở dài đầy mệt mỏi rồi đứng dậy, chỉnh lại quần áo rồi nói nhẹ nhàng.

- Anh sẽ về xem ông chủ thế nào. - Anh lấy tay vuốt nhẹ mái tóc cô.

Tường Vy cũng mỉm cười, đặt nhẹ tay mình lên tay anh như một lời chào tạm biệt rồi nhìn bóng anh bước qua cánh cửa ấy.

Cô thở dài một tiếng rồi cầm lấy chiếc điện thoại thật nhanh, cố gắng gọi vào số máy ấy. Ngày nào cô cũng gọi nhưng đều không liên lạc được, thế nhưng chưa một lần bỏ cuộc, việc giải cứu mẹ của Alpha có lẽ chỉ có Victor mới có đủ khả năng để giúp cô, mọi việc thật gấp gáp quá.

Chợt đầu dây bên kia kêu lên từng hồi, Tường Vy tròn mắt bất ngờ vì sung sướng, không ngờ có thể liên lạc được với anh sau bao ngày.

Erena cầm máy anh mà kiểm tra những danh bạ có trong sim 2 ấy, và điều đặc biệt ấy dĩ nhiên làm cô không mấy thoải mái, có cả số điện thoại của cô và một số người ở Việt Nam, và hiển nhiên là có cái tên Tường Vy ấy.

- Tường Vy... - Cô đọc cái tên ấy lên một cách nhẹ nhàng.

- Erena... con bé... - Anh vẫn cố giải thích một cách thật bất lực.

Chợt có một cuộc gọi đến từ người con gái vừa được nhắc tên ấy, Erena chỉ lẳng lẽ bắt máy, bật loa ngoài rồi đưa sát vào miệng anh, ánh mắt nhìn xuống thật sắc bén.

- Alo? Victor?! - Giọng Tường Vy cất lên đầy sung sướng như vớ được vàng.

- Có chuyện gì? - Victor ngập ngừng trả lời với giọng lạnh lùng.

- Em đã cố liên lạc với anh từ rất lâu rồi! Anh...! - Cô nghẹn ngào nói qua điện thoại, cảm tưởng như vỡ òa trong sự hạnh phúc, cuối cùng niềm hy vọng nhỏ nhoi ấy của cô cũng được thắp sáng lên.

- Cố liên lạc với tôi làm gì? - Anh lạnh nhạt đáp.

- Victor... em thật sự cần anh giúp... - Cô nói như cầu xin.

- Xung quanh em đâu có thiếu người, sao phải tìm tới tôi? - Victor nhúm mày, nói chuyện với cô thế này khiến anh không thể gạt bỏ những suy nghĩ ám ảnh đẩy ra khỏi đầu.

- Nhưng chỉ có anh mới có thể giúp anh ấy thôi... làm ơn đi mà... - Tường Vy đứng ngồi không yên, khẩn khoản cầu xin anh qua đường dây điện thoại.

Erena lặng im đứng nghe họ nói chuyện như vậy dĩ nhiên không vui vẻ gì.

- Tôi không còn ở Việt Nam nữa, với lại tôi với em là gì của nhau mà cứ phải làm phiền nhau tới vậy? - Anh bắt đầu bày tỏ sự khó chịu.

Nghe những lời đó từ chính anh trai của mình, người đã biết tất cả mọi chuyện, Tường Vy cảm thấy nghẹn trong lòng, khẽ nhói đau.

- Victor... - Cô rung rung nước mắt.

- Đừng tìm tôi nữa. - Victor gằn giọng rồi định giơ tay bấm tắt máy.

- ...Nhưng em là em gái của anh mà...! - Tường Vy bật khóc bất lực, ngữ điệu run lên.

Cả Erena và Victor đều đứng hình, khi cô còn đang tròn mắt nhìn người đàn ông đang ngồi trên giường bệnh với vẻ mặt khó hiểu thì Victor lại vô cùng bất ngờ với những gì bản thân vừa nghe thấy.

Chuyện này... sao cô biết được...?

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thắm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Hoãn lại

Victor cứng họng, trong đầu cảm thấy rất mờ lung, chuyện đó sao cô có thể biết được? Anh bàng hoàng ngược mắt nhìn sang người con gái bên cạnh, vẻ mặt của cô cũng không kém phần bất ngờ.

- Tôi sẽ gọi lại sau. - Victor nói với giọng trầm xuống rồi tắt máy thật nhanh. Anh cầm lấy chiếc điện thoại từ tay người con gái ấy rồi úp màn hình xuống giường, tâm trạng trở nên thất thần.

- Con bé... nói vậy là sao...? - Erena vẫn còn rất sốc, ngập ngừng hỏi lại anh.

Anh cúi gằm mặt xuống, lời nói thốt ra đầy khó khăn.

- Anh đã cố nói tất cả với em... - Giọng anh cất lên một cách trầm lắng, lộ rõ vẻ muộn phiền, u sầu.

Erena từ từ ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh giường mà lắng nghe, trong lòng nặng trĩu theo. Victor chần chừ một lúc rồi mới kể tất cả sự thật ra, xuyên suốt câu chuyện, Erena chỉ biết lắng nghe rồi thầm cảm thấy thương anh, không ngờ người bố đã nuôi nấng anh suốt những năm tháng tuổi thơ đã qua đời, rồi thậm chí cả sự thật bàng hoàng kia, kẻ thù không đội trời chung của anh bao lâu nay lại là bố đẻ, hơn nữa còn là người đã ra tay với mẹ anh.

- Anh đã biết từ lúc nào...? - Cô nói với giọng đầy thương cảm, nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang ngồi trên giường, vẻ mặt anh ủ rũ, đau buồn khiến lòng cô càng thêm quặn đau, anh đã phải chịu đựng cú sốc này từ khi nào, những chuyện thật tồi tệ ấy ập đến bất ngờ quá...

- ...vào ngày mà em bỏ đi... - Câu trả lời ấy của anh như khiến tâm trạng cô thêm trùng xuống, chợt cảm thấy bản thân thật tồi tệ. Vậy tất cả điều này đã lí giải cho sự suy sụp thật nhanh chóng của anh trong một thời gian ngắn, bởi những chuyện tồi tệ thì nhau ập đến với anh, mà anh lại chẳng thể giải bày những nỗi lòng ấy của mình cho ai.

Cô chợt nhớ lại lời mà Chris đã từng nói, về việc Victor vì lo chuyện của Tường Vy mà không thể về New York ngay, cô đã từng rất tức giận, cảm thấy tủi thân khi mình đã ở bên anh tận 7 năm trời nhưng vẫn không thể quan trọng bằng một cô bé mới quen. Nhưng giờ thì cô đã hiểu, cô bé ấy thật sự quan trọng với anh như thế nào.

Erena thờ dãi rồi ngồi sang phần mép giường của anh, nhướn mình vòng tay ôm trầm lấy anh mà vỗ vỗ, những ngày qua anh đã mệt mỏi đủ rồi...

- Được rồi... giờ có em ở đây rồi... Hai mẹ con em rất thương anh mà... - Cô thì thầm nhẹ nhàng vào tai anh như cố gắng xoa dịu nỗi đau.

Nghĩ tới đứa bé đang nằm trong bụng Erena lúc này, Victor bất giác nở một nụ cười, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn phần nào, liền vòng tay đặt nhẹ lên eo cô.

Alpha bước vào căn phòng của ông chủ, ông đang nằm trên giường nghỉ ngơi, bên cạnh là một vị mặc áo blu trắng, ngoài ra còn một người đàn ông nữa với mái tóc đã bạc.

- Tình hình hiện tại của bệnh nhân đã tốt hơn, nhưng vẫn nên nghỉ ngơi thêm vì huyết áp đôi lúc còn không ổn định, chưa nên làm việc. - Vị bác sĩ dặn dò người đàn ông tóc bạc kia thật cẩn thận.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ, để tôi tiễn ông. - Bác Lâm cúi đầu cảm ơn rồi cùng vị bác sĩ rời khỏi phòng, Alpha đứng đó nhìn họ lướt qua rồi cũng cúi đầu chào.

Sau khi cánh cửa được đóng lại, Alpha liền tới bên giường của ông, đứng thẳng người, hai tay chấp lại phía trước người.

Ông dùng ánh mắt đầy vẻ lo lắng mà nhìn lên anh, cất giọng yếu ớt.

- Vivi đâu?

- Tiểu thư đang ở Royal Palace ạ. - Anh thẳng thắn đáp lời.

Ông khẽ nhủ mày, liền nhớ lại về việc làm ban nãy của cô.

- Tại sao con bé có thể... - Ông nói với giọng run run rồi ho sù sụ.

- Tôi vẫn chưa thể nói chuyện với tiểu thư được ạ. - Anh vẫn dùng vẻ mặt nghiêm túc ấy mà nói dối anh.

Chợt ông thờ dãi một tiếng đầy muộn phiền, cảm thấy có phần bất lực.

- Mấy ngày này coi như ta nhờ cậu trông nom con bé, đừng để nó làm điều đại dột. - Ông nói nhưng không mấy thoải mái.

Alpha tròn mắt đầy ngạc nhiên, đôi môi hé ra định cất tiếng nói nhưng bị ông chặn họng.

- Còn việc của thằng đó thì... cứ hoãn lại đi. - Ông chẹp miệng đầy gượng ép.

Dĩ nhiên Alpha không thể tin vào những gì mình vừa nghe được, ông luôn cố gắng tách anh và Tường Vy ra khỏi nhau, nhưng giờ lại chỉ định anh phải ở bên chăm sóc cô, vậy là thế nào?

Hơn nữa nếu bây giờ anh toàn tâm toàn ý canh chừng cô, vậy ông thì thế nào?

- Nhưng ông chủ... - Anh ngập ngừng, đôi mày bỗng nhíu lại lộ vẻ không đồng tình.

- Ta cũng chỉ ở nhà chứ đi đâu, hơn nữa còn có bác Lâm bên cạnh. Vivi vẫn chỉ là một đứa trẻ con, lại hay nghĩ linh tinh, vậy mà lúc này lại chẳng có ai..

- Giọng ông trầm hẳn xuống, rõ ràng lộ rõ vẻ mệt mỏi qua giọng nói thều thào, yếu ớt nhưng nỗi buồn và lo lắng như được thể hiện nhiều hơn.

Nghe lời chỉ định như vậy, anh không dám làm trái, chỉ ngẫm nghĩ một lúc rồi khẽ cúi đầu vâng lệnh.

- Mọi chuyện ở công ty cũng nhờ cậu quán xuyến vài ngày. - Ông dặn dò anh rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.

Phải rồi, Alpha là trợ thủ đắc lực, là cánh tay phải của ông mà. Ngoài những chuyện trao đổi, buôn bán hàng cấm và giết chóc ra thì những việc của công ty anh cũng biết được khoảng 90%, đôi lúc còn đứng ra quản lý mọi việc của công ty mỗi khi ông đi vắng, tuy là thư ký riêng của ông nhưng lại được giao toàn quyền.

Phải mãi cho tới khi ông chìm vào giấc ngủ, Alpha mới rời đi.

Tường Vy ngồi co chân trên chiếc sofa màu trắng cỡ lớn, mắt dán chặt vào chương trình hoạt hình đang chiếu trên màn hình tivi 60 inch ở trước mặt, nhưng sắc mặt lại không được tươi tỉnh.

Chợt chiếc điện thoại của cô vang lên nhạc chuông, Tường Vy mệt mỏi với tay cầm lấy chiếc điện thoại rồi giờ màn hình ra trước mặt. Cô lập tức tròn mắt, ngồi thẳng dậy, hắng giọng rồi bắt máy.

- Alo? - Cô cất giọng thật nhanh, giống như đang trông chờ gì đó.

Nghe thấy giọng của người con gái ấy cất lên từ đầu dây bên kia mà Victor lẫn Erena đều quay ra nhìn nhau đầy khó xử, phải mất một lúc thì Victor mới cất giọng.

- Sao em lại nói vậy? - Giọng anh lúc này có hơi run run.

Tường Vy ậm ừ một lát, cắn môi cảm thấy khó nói.

- Hôm đó lúc anh nghe điện thoại trên xe... em đã tỉnh rồi... - Cô ngập ngừng đáp lại.

Victor trầm nhớ lại rồi thờ dãi, lúc đó anh đã không hề để ý, không thể ngờ rằng mình lại có thể làm lộ thông tin một cách bất cẩn như vậy.

- Những lời tôi nói hôm đó chỉ là đùa thôi, em đang lầm tưởng đó là sự thật sao? - Anh bật cười hời với giọng bồn chồn, như muốn làm rõ chuyện này.

- Victor... - Tường Vy xị mặt xuống đầy vẻ buồn rầu đến nao lòng.

- Em đã xét nghiệm ADN rồi... - Giọng cô cất lên rầu rĩ.

Victor cứng họng, đôi mày nhíu lại mà suy ngẫm. Cô đã thấm máu trên trán cho anh vào lúc họ chia tay nhau, anh lập tức nhắm nghiền mắt lại đầy bất lực, ranh ma, thật sự ranh ma.

- Vậy em gọi để nhận anh trai hay sao? Hay ông ta muốn gọi tôi về để đoàn tụ gia đình? - Anh hắng giọng rồi nói với giọng như trên ngời.

- Không... ba vẫn chưa biết gì hết...

- Tốt, cũng đừng có nói. - Anh ngắt ngang lời cô bằng một câu nói cụt ngủn.

Tường Vy đơ ra một lúc rồi lại tiếp lời với vẻ khẩn khoản.

- Thật ra em muốn gọi để nhờ anh giúp một việc... bây giờ chỉ có anh mới có thể giúp được em thôi...! - Tường Vy nói với vẻ vội vã.

- Giúp? - Victor chau mày.

- Là chuyện của Alpha...

Nghe tới đây, Victor liền nhận thấy ánh mắt của Erena đã có sự thay đổi, có chút lo lắng ẩn sau đôi mắt màu xanh dương ấy.

Victor ngồi tựa lưng vào thành giường, hai bàn tay đan vào nhau để trên bụng mà ngẫm nghĩ. Erena cũng lo lắng không kém anh, vậy ra Alpha bị ép buộc phải làm tay sai của Phúc Thạch vì mẹ của anh đang nằm trong tay lão ta, đó là lí do vì sao dù có chết anh cũng không rời khỏi V.

Anh đã cúp máy ngay sau khi giải thích cho cô biết về tình hình hiện nay của mình, anh có thể đưa người của Unknown về đó và giúp Tường Vy giải cứu cho mẹ của Alpha, nhưng trước hết cô phải đem về cho anh những thông tin cụ thể và chính xác trước đã.

Erena im lặng suy nghĩ một lúc rồi liền cất giọng.

- Em nghĩ lần này mình nên giúp Alpha đi... tội nghiệp anh ấy, bao nhiêu lâu như vậy mà... - Erena chống tay vào cằm mà trầm ngâm suy tư.

Victor khẽ liếc mắt lườm cô, sao cô có thể bày tỏ sự lo lắng đối với người đàn ông kia trước mặt anh cơ chứ?

- Đây, bạn trai của em còn đang bị thương đang nằm ở đây đây. - Anh nói với giọng như cà khịa cô, trong lòng thầm cảm thấy khó chịu.

Erena nghe câu nói ấy của anh mà trong lòng cũng cười thầm, thì ra anh cũng có lúc ghen như vậy. Việc này thật sự rất hiếm xảy ra nên cô càng muốn trêu tức anh thêm nữa.

- Ai nói anh là bạn trai em? - Cô bĩu môi.

Victor lập tức nhủ mày lại với vẻ bất bình.

- Gì cơ?! - Anh nói có phần lớn giọng.

- Em đâu có nghe anh khẳng định một lần nào chứ?! - Cô quay ngoắt mặt đi với vẻ hờn dỗi.

Cảm giác tức tối như được dâng tới đỉnh điểm, Victor liền nắm chặt lấy cổ tay của cô, lớn giọng khẳng định.

- Vậy từ giờ trở đi anh là bạn trai của em, của một mình em thôi!

Khỏi phải nói, dĩ nhiên là Erena cảm thấy hạnh phúc vô cùng, cô đánh mắt nhìn anh rồi bật cười khi nhìn thấy vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của anh khi nói vậy, nhìn cô cười khiến Victor cũng bất giác bật cười theo, một phần vì khi cô cười quá dễ thương, một phần cũng vì anh cảm thấy ngại vì chưa từng nói những lời như vậy.

Nhưng nụ cười trên môi cô dần tắt mất khi nghĩ tới tình cảnh đầy nghiệt ngã của người đàn ông kia, dĩ nhiên là Victor nhận ra ẩn ý bên trong vẻ mặt u sầu ấy của cô.

Anh xoa nhẹ bàn tay của cô như an ủi.

- Anh sẽ xem xem thế nào. - Victor nói như vậy khiến cô an tâm phần nào.

Trong lúc còn mãi băn khoăn không biết phải làm thế nào để tìm thêm thông tin về mẹ của Alpha, tiếng chuông cửa kêu lên, Tường Vy nhanh chân chạy ra mở cửa.

Trước mặt cô là một người đàn ông, trên tay cầm túi nylon chứa rất nhiều đồ ăn và rau củ quả, hình như anh vừa đi chợ về rồi mới tới đây.

Anh bước vào trong với vẻ ngạc nhiên của Tường Vy, cô ngỡ ngàng đóng cửa lại rồi bước sau lưng anh.

- Em muốn ăn gì? - Anh cất giọng nhẹ nhàng mà hỏi cô, đồng thời đặt túi đồ lên trên bàn bếp, xắn ống tay áo lên ngang cùi trỏ.

Tường Vy đứng nép mình bên chiếc tủ lạnh, mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng người đàn ông ấy với vẻ âu yếm, đôi lúc lại tủm tỉm cười, những lúc này thấy anh thật sự dịu dàng quá, điều đó khiến tim cô loạn nhịp, nhìn cảnh tượng này sao giống như cô và anh đã về cùng một nhà quá vậy?

"Nhưng khoan đã, còn thiếu gì đó..." Tường Vy ngẫm nghĩ một lúc rồi như nãy ra một ý nghĩ gì đó.

- 501046. Vì anh không có thể cảm ứng nên dùng bảng mã mật khẩu ngoài cửa đi. - Cô nói với giọng nhí nhảnh, trong lòng thầm thấy thích thú, đúng vậy, giờ thì anh có thể thoải mái ra vào căn hộ của cô rồi, giờ thì giống như họ đã về cùng một nhà rồi.

Alpha chỉ khẽ mỉm cười rồi tiếp tục rửa những chỗ rau củ dưới vòi nước. Chợt hai cánh tay nhỏ nhắn liền vòng qua mà ôm chặt anh từ phía sau, má cô áp sát vào tấm lưng rộng của anh.

- Ba đã nói gì với anh? - Cô hỏi nhẹ nhàng, trong lòng vẫn thầm thấy thích thú, miệng cười tủm tỉm, sao cái cảnh này giống như mấy đôi vợ chồng son cô hay thấy trên phim quá.

- Thì ông chủ bảo anh phải tới chăm sóc, để ý tới em. - Anh trả lời với giọng thân thiện.

Nụ cười trên môi cô bỗng tắt hẳn, hai tay liền buông người anh ra, bước lùi lại mấy bước.

Alpha ngạc nhiên mà ngoái đầu nhìn cô, về mặt cô lúc này xị xuống, môi bĩu ra.

- Sao? - Anh nhướn mày hỏi cô.

- Anh đến đây vì ba em ra lệnh cho anh làm thế à? - Cô nhấn mạnh nhìn anh, vậy mà cô cứ tưởng anh vì quan tâm lo lắng cho cô mà tới đây, không ngờ tất cả chỉ là vì lệnh của ba cô sao.

Alpha không trả lời, điều đó khiến cô vô cùng bức dọc mà bước ra ngoài.

Lát sau anh nghe thấy tiếng "tít, tít" ở ngoài phòng khách, liền gọi vọng ra ngoài.

- Em làm gì thế?

- Đóng mật khẩu cửa ra vào. - Cô trả lời một cách lạnh lùng, vẫn còn rất tức giận.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Lừa đảo?

Sau một lúc chuẩn bị đồ ăn, Alpha trở ra phòng khách cùng với một đĩa thức ăn, trên đó có vài lát bánh mì gối, vod trứng ốp la, xúc xích rán, ngoài ra còn có vài quả dâu tây để tráng miệng.

Anh đặt đĩa thức ăn xuống mặt bàn ở phòng khách, Tường Vy vẫn đang ngồi co chân trên ghế sofa, khoanh tay thật chặt trước ngực, khuôn mặt xị xuống râu rĩ, giận dữ.

Alpha nở một nụ cười tủm tỉm, trông về mặt của cô lúc giận dữ thật quá dễ thương, điều đó khiến anh càng muốn trêu cô hơn.

Anh ngồi khom mình đối diện cô mà ngắm nghía gương mặt dễ thương ấy mãi không thôi, chống cằm trông xuống đùi, cầm tỉ vào bàn tay.

Tường Vy vẫn bĩu môi, quay ngoắt mặt sang một bên, đôi lúc vẫn liếc mắt nhìn sang xem anh còn nhìn mình không, nhưng lần nào cũng bắt gặp cái nhìn vô cùng âu yếm đầy của anh.

Cô khẽ nuốt nước bọt "ực" một cái, khi thật, lúc này anh thật đẹp trai quá, hơn nữa còn cứ nhìn cô chăm chăm như vậy, cô sẽ không chịu nổi mất.

- Nhìn anh này. - Giọng anh cất lên thật nhẹ nhàng, giống như đang dỗ dành cô.

Tường Vy không phản ứng gì, vẫn xị mặt ra như vậy.

Chợt anh nhòm người lên, mặt tiến đến sát gần mặt cô, cô có thể cảm nhận rất rõ hơi thở của anh phả vào da mặt mình, dĩ nhiên hai má cô bắt đầu ửng hồng lên.

- Anh nói là nhìn anh này. - Alpha tiếp tục nói với giọng ngọt như rót mật vào tai cô, đồng thời dùng tay cầm nhẹ lấy cằm cô mà xoay về phía mình.

Tường Vy mới đầu vẫn còn hờn dỗi nhìn thẳng xuống đất để né tránh ánh mắt anh, nhưng lúc sau cuối cùng cũng chịu ngẩng mặt lên nhìn anh.

Ánh mắt anh dịu dàng vô cùng, cảm giác như muốn bao trọn lấy cô bằng cái nhìn hết sức tình cảm ấy.

Chợt cô có cảm giác anh đang tiến vào gần hơn, Tường Vy nhìn chăm chăm vào cánh môi ấy mà khẽ đỏ mặt, bối rối nhắm tịt mắt vào mà như đang chờ đợi, nhưng chợt có một thứ gì đó chạm vào môi cô, một chút dầu mỡ và còn đang nóng, Tường Vy khẽ hít vào, mùi xúc xích rán thơm phức len lỏi vào cánh mũi cô.

Tường Vy mở tròn mắt, anh đã ngồi xuống ngay ngắn từ lúc nào, tay thì cầm đĩa xiên vào miếng xúc xích rồi dí vào miệng cô bắt cô ăn.

Cô tức tối vô cùng, liền gạt phăng ra rồi giẫy nảy lên, mặt nặng mày nhẹ.

- Sao anh dám lừa em chứ?! - Cô lớn giọng quát rồi lườm anh, sao có thể lừa em vậy cơ chứ.

Alpha không nói gì mà chỉ khẽ nở một nụ cười thật tươi vì thích thú, đồng thời đứng thẳng người dậy như sắp rời đi.

Tường Vy ngược đôi mắt to tròn ấy lên mà nhìn anh với vẻ còn hơi hờn dỗi.

- Anh phải tới công ty xem có chuyện gì không. - Anh mỉm cười nhẹ nhàng rồi vuốt lại quần áo cho phẳng phiu.

Với tính tình vốn trẻ con của Tường Vy, cô dĩ nhiên sẽ không quan tâm tới những chuyện kinh doanh, làm ăn của ông, không những vậy còn tỏ ra thêm giận dỗi khi mình đã như vậy rồi mà anh cũng chẳng thêm dỗ dành gì, lại còn bỏ đi.

- Chỗ đó có gì vui mà ai cũng thích đến đó thế! - Cô khoanh tay trước ngực với vẻ bướng bỉnh.

- Đừng nói như vậy, đó là cả tâm huyết của ba em mà. - Anh chep miệng rồi bỏ ra ngoài, để lại Tường Vy ngồi một mình trong căn hộ rộng lớn.

Bụng cô đã sôi lên ừng ực, phải chờ tới khi tiếng cửa đóng lại vang lên, Tường Vy như người nhìn ra phía cửa ra vào để đảm bảo anh đã đi rồi mới dám động đũa và ăn một cách ngon lành, không rõ vì cô đang đói muốn chết nên ăn gì cũng thấy vừa miệng, hay anh có tài nấu ăn rất khá nữa?

Anh phóng chiếc Ducati màu đen tới Venela - tập đoàn bất động sản có tiếng tại Hà Thành. Alpha bước vào trong với một vẻ ngoài lịch lãm, đi một vòng quanh công ty để xem các nhân viên làm việc thế nào, rồi mới tới phòng của thư kí để xem xét tình hình công ty.

Thế nhưng thông tin mà anh nhận được lại không hề vui vẻ chút nào.

- Tình hình công ty vài ngày trở lại đây không được ổn lắm ạ, mấy dự án lớn cũng bị trì hoãn không kí được hợp đồng do bên đối tác không chấp thuận điều kiện thỏa thuận. Không những vậy, dự án khu chung cư Golden Star lần trước chúng ta làm chủ thầu mới đây cũng nhận được những phản đối gay gắt đến từ người dân. - Cô thư kí dùng tay đẩy kính lên mà thông báo với vẻ vô cùng lo lắng.

Alpha chau mày khẽ cảm thấy bất an, tay cầm lấy quyển sổ sách đang để trước mặt cô thư kí, quay lại để xem.

Từng con số hiện ra trước mặt anh báo động một điều vô cùng bất an, ngay cả biểu đồ thể hiện thái độ của người dân đối với các dự án cũng đang đi xuống một cách rõ rệt, có thể nói là tụt dốc không phanh.

Alpha đặt tờ giấy xuống và chạy ra ngoài công ty thật vội vã, anh muốn tới thông báo cho ông Phúc Thạch về chuyện này, nhưng một cảnh tượng vô cùng hỗn loạn diễn ra ngay trước cửa công ty đã níu chân anh lại.

Một đám đông đang la ó, trên tay cầm những tấm biển, những tấm băng rôn với những dòng chữ như: "Lừa đảo!", "Bán khống!", "Hãy trả lại tiền cho người dân!",...

Anh tròn mắt ngạc nhiên, bọn họ ai ai cũng có một vẻ mặt vô cùng tức giận như nhau, tất cả đều đang rất dễ bị kích động nên anh cần phải xử lý thật khéo léo. Alpha bước tới đó với vẻ từ tốn, trái lại, họ lại cố gắng lao vào công ty nhưng đã bị bảo vệ giữ lại.

- Xin lỗi, có chuyện gì hai bên sẽ từ từ giải quyết, mong mọi người không làm ồn ở nơi chúng tôi làm việc. - Anh nói với giọng điềm tĩnh, đồng thời giơ tay ra cố gắng trấn tĩnh đám đông.

- Từ từ cái mẹ gì? Bọn tao từ từ cho chúng mày giải quyết thì chúng mày bỏ lơ, bây giờ còn muốn gì?! - Một người đàn ông đứng đầu liền đáp trả gay gắt.

- Nhưng rốt cuộc là có chuyện gì mà thành ra thế này ạ? - Anh vẫn giữ giọng bình tĩnh.

Nghe được câu hỏi đó từ anh như càng khiến họ thêm kích động.

- Mày là thằng nào? - Người đàn ông kia trừng mắt.

- Tôi làm ở đây. - Anh đáp trả.

- Mày là nhân viên ở đó mà mày còn dám hỏi tao là có chuyện gì à?! - Người đàn ông kia lại gất gỏng hơn nữa.

- Cái công ty chó chết của chúng mày chỉ toàn lừa đảo! Không bằng được một nửa như quảng cáo mới chó chết chứ! - Ông gào lên đầy tức giận, tay cổ vói tới người con trai đang đứng đó nhưng bị giữ lại.

Nhìn vẻ mặt như vẫn chưa hiểu chuyện gì của Alpha càng khiến họ thêm tức giận.

- Xin ông cứ bình tĩnh đã ạ. - Anh vẫn hạ giọng, gờ tay ra cổ trấn tĩnh người đàn ông đang bị kích động.

- Bình tĩnh gì nữa?! Giám đốc, chủ tịch các thứ của chúng mày đâu?! - Ông ta gào lên, những người phía sau cũng lên tiếng.

- Chủ tịch của chúng tôi hiện không có ở công ty ạ. - Anh nhẫn nhịn giải thích.

Chợt người đàn ông kia vói tay ra và nắm được cổ áo Alpha mà kéo lại, không những thế ông ta còn giành giật rất mạnh khiến anh có phần bị giật mình.

- Nó trốn rồi đúng không?! Biển thủ được một đồng tiền của người dân xong trốn rồi đúng không?! - Ông ta gào vào mặt anh, hai mắt trợn trừng lên rất dữ tợn.

- Xin ông giữ bình tĩnh, nếu không chúng tôi sẽ gọi công an. - Alpha vẫn nói với giọng nín nhịn.

Người đàn ông kia như không thể chịu được thêm, liền vung ra một nắm đấm thật mạnh, Alpha nghiêng mặt sang một bên, mọi người lúc này ra sức giữ ông ta lại.

- Mày báo đi! Mày gọi hộ bọn tao công an đến đây thì càng tốt! Loại lừa đảo chó chết chúng mày phải có công an vào giải quyết thì mới được! - Ông ta lớn giọng.

Phải mất một lúc sau khi công an địa phương tới và đưa đám đông về phường vì tội gây rối trật tự công cộng thì nơi đây mới trở nên im ắng.

Alpha đứng nhìn họ bị đưa về phường mà trong lòng vẫn cảm thấy không ổn, những điều họ nói là sao? Venela từ trước giờ đâu có như vậy? Hơn nữa anh cũng không biết chuyện gì, ông Phúc Thạch chưa từng cho anh xem nhưng thông tin "chìm" như vậy, những gì anh biết được chỉ là thông tin "nổi" trên bề mặt.

Anh phóng chiếc mô tô thật nhanh về căn biệt thự của ông mà trong lòng vẫn còn rất tò mò. Cánh cửa phòng ngủ được mở ra, người đàn ông ấy đang ngồi tựa lưng vào giường, trên tay cầm một tờ báo lật qua lật lại.

- Thưa ông chủ. - Anh tiến đến cạnh giường của ông, hai tay chấp lại phía trước mà lên tiếng.

Ông không mở miệng, chỉ ngước mắt lên nhìn anh thay cho câu trả lời.

- Tình hình của công ty... đang không mấy khả quan ạ. - Alpha cúi gầm mặt xuống mà nói.

Ông khẽ nhúm mày, yêu cầu anh thông báo chi tiết hơn. Nhưng ngay sau khi nghe anh nói lại hết mọi chuyện, sắc mặt ông có phần nhợt nhạt đi, giống như đang lo sợ chuyện gì đó.

- Ông chủ, chuyện họ nói là sao? Khu chung cư Golden Star quảng cáo sai sự thật là sao ạ? - Alpha quyết định cất tiếng hỏi khi những thắc mắc của mình vẫn chưa có lời giải đáp.

Ông nhăn mặt đầy khó chịu, cố gắng giấu đi vẻ lo sợ, liền đáp trả với giọng điệu khinh khỉnh.

- Kệ chúng nó, bọn dân ngu, lúc ta quảng cáo như thế thì thích thú lao vào mua vội, giờ nghĩ lại thấy đắt quá lại vu khống cho ta quảng cáo sai sự thật để đòi lại tiền! Cậu không cần quan tâm quá sâu vào chuyện này, đây là chuyện của những người đứng đầu như ta, cậu chỉ cần dẹp loạn đến khi ta đi làm là được rồi. - Ông nói với vẻ bồn chột, có chút gì đó gượng gạo.

Alpha ra về ngẫm nghĩ nhưng cũng chỉ khẽ gật đầu vâng lệnh.

Anh cũng rời đi ngay sau đó để ông có thời gian nghỉ ngơi, suốt thời gian trên đường anh không thể nào ngừng băn khoăn được, có chuyện gì mà lại thành ra như thế?

Alpha đứng trước cửa căn hộ ấy mà bấm chuông, một lát sau cô gái ấy mới ra mở cửa. Mới đầu sắc mặt cô khi thấy anh cũng không tốt lắm, sao Tường Vy có thể giận dai tới vậy được cơ chứ?

Nhưng lúc này anh lại đang bận nghĩ về chuyện kia nên không mấy để ý tới cô, chỉ thẳng chân bước vào trong nhà.

Thấy anh ngồi phịch xuống ghế, lưng tựa ra phía sau với vẻ mệt mỏi, Tường Vy cũng chau mày lại và nói với giọng hờn dỗi.

- Anh đang so với em xem mặt ai xị hơn đây à?

Tuy nhiên không thấy anh trả lời, cô lại quay lại, nheo mắt nhìn anh, một bên má anh hơi đỏ lên, có vết xước nhỏ, cô lập tức luống cuống ngồi thụp xuống cạnh anh, tay chạm nhẹ xung quanh phần má bị đỏ ấy.

- Anh sao thế? Ai đánh anh à?! - Cô hốt hoảng vô cùng.
  - Không có gì. - Anh quay đi mặt cách gượng gạo nhưng bị cô giữ lại.
  - Là ba đánh anh à?! - Hai mắt cô mở to và nhìn vào vết thương ấy.
  - Không có. - Anh vẫn cố gắng né tránh.
  - Đừng có giấu em! - Tường Vy quát lên, khiến anh cũng giật mình rồi ngập ngừng quay sang nhìn cô, nhìn cô như đang mổ xẻ máu thịt này, hẳn là lo cho anh lắm.
  - Lần này thật sự không có mà... - Anh hạ giọng xuống nói với cô, ánh mắt cũng dịu dàng hẳn lên.
- Tường Vy nhủ mảy lại mà thở dài, trước khi đi anh có nói là phải tới công ty, khi trở về thấy anh như thế này, không lẽ nào...
- Công ty có chuyện gì sao...? - Cô ngược đôi mắt long lanh ấy lên mà nhìn anh với vẻ đầy lo lắng.
  - Không có gì đâu. - Anh mỉm cười rồi đặt nhẹ tay lên mái tóc của cô mà xoa nhẹ. Tường Vy ngoài miệng thì nói không quan tâm tới cái tập đoàn ngớ ngẩn ấy, nhưng thật tâm lại luôn lo lắng mỗi khi xảy ra chuyện, cô bé này thật sự rất trẻ con.

Anh ngoài miệng thì cười nói không sao, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ rất nhiều, có lẽ anh cũng đã đoán ra gì đó về chuyện của công ty.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Thông tin cần thiết

Erena rót nước vào ấm đun siêu tốc, suốt cả ngày cô cứ đi đi lại lại như vậy, trong lòng Victor dĩ nhiên cảm thấy lo lắng.

- Mai anh xuất viện nhé. - Anh nhướn mày hỏi vọng ra chỗ cô.

Erena nhủ mảy quay ngoắt sang nhìn anh như khề lờm nhẹ, ngừ điệu cất lên như phản đối.

- Xuất gì mà xuất? Anh khỏe rồi à hay gì? - Cô nói với vẻ hơi gắt gỏng.
  - Anh khỏe rồi mà. - Anh vẫn nói như năn nỉ, điều ấy càng dễ nhận lại cái lờm huýt của cô hơn.
  - Thì... anh vẫn sẽ ở nhà thôi mà, nằm ở đây bí bách lắm. - Victor xị mặt xuống, vẫn ra sức nài nỉ.
  - Chứ không phải anh đòi xuất viện sớm để dễ dàng giúp Vy về chuyện của Alpha hơn sao? Việc anh giúp dĩ nhiên em ủng hộ nhưng với điều kiện là sức khỏe anh phải cho phép. - Erena rót nước sôi vào một chiếc cốc, đồng thời cho bột vào để pha sữa, trên tay vừa khuấy cốc sữa vừa bước đến cạnh anh mà nói với vẻ không hài lòng.
  - Không phải... là anh không muốn em mang thai mà cứ đi đi lại lại thế này suốt. - Victor thở dài mà chau mày ngược nhìn cô.
- Erena đặt cốc sữa xuống bàn mà nhìn anh đầy ngẫm nghĩ, vẻ mặt năn nỉ ấy của anh dễ dàng khiến cô mỉm lòng, nhưng một phần cũng vì cô lo cho sức khỏe của anh.
- Không để cô phải đứng lâu hơn, Victor liền dùng tay kéo cô ngồi xuống mép giường bệnh, sát gần với mình, hai bàn tay to lớn của anh nắm chặt lấy bàn tay thanh mảnh của cô, những lời nói thốt ra như mật rót vào tai cô.
- Đi mà... anh đã nằm ở đây gần một tuần rồi... anh không chịu được nữa đâu... - Victor nói với giọng nũng nịu, phải rồi, đã được gần một tuần kể từ khi ca phẫu thuật của anh thành công, đồng nghĩa với việc những lời nũng nịu này của anh cô cũng đã quen dần.
  - Nhưng nhờ anh có chuyện gì thì sao? - Erena chau mày đầy lo lắng.
  - Anh sẽ nghỉ ngơi một chỗ mà. - Anh xoa nhẹ bàn tay cô, trên môi nở một nụ cười nhẹ nhàng như khiến cô an tâm hơn.

Tuy vẫn chưa đồng tình với ý kiến của anh nhưng Erena có thể cảm nhận được anh đang cố gắng nhướn người về phía mình, mặt anh ghé sát mặt cô, Erena ngại ngần nhắm hờ mắt, hơi thở ấm nóng của anh ngày một rõ rệt.

Chợt cánh cửa được mở ra, Justin Tr bước vào với vẻ hào hùng.

- Victor này. - Giọng ông cất lên khiến cả anh và cô đều giật mình khẽ quay mặt sang hai bên, Victor khẽ hắng giọng mà nhìn ông với ánh mắt hình viên đạn.

- Làm lại nhé, tôi quên gõ cửa rồi. - Ông cười trừ định bước lùi lại khi nhìn thấy cảnh tượng ấy.

- Thôi bỏ đi. - Anh nói với giọng giận dỗi, chán chường.

Ông bật cười rồi bước vào trong, theo sau ông là Mike, Josh và Chris.

- Trông cậu cũng không mệt lắm nhì? - Ông cười khẩy nói với giọng trêu chọc anh.

Victor vẫn ngược đôi mắt hình viên đạn ấy lên mà nhìn ông với vẻ chán chường.

Erena thấy nhiều người bước vào ngay sau cảnh tượng ấy vừa diễn ra, cô có phần ngại ngùng định đứng dậy rồi ra ngoài, bởi từ trước tới giờ mỗi khi Victor và mọi người bàn việc làm ăn thì ít khi cô được ngồi nghe và lên ý kiến cùng.

Chợt cánh tay cô cảm giác như bị giữ lại, Erena ngơ ngác quay lại nhìn, cô bị anh kéo ngồi xuống phần mép giường ấy, tay anh nắm chặt lấy tay cô.

Justin Tr ngồi xuống chiếc ghế kê cạnh giường anh, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào hành động ấy của Victor nhưng cũng chỉ cười thầm ở trong lòng, và cả Chris cũng không ngoại lệ.

- Việc làm ăn lần này khá thuận lợi đấy, may là có cậu Chris đây. - Justin tấm tắc khen ngợi rồi vỗ vỗ vào vai chàng trai có vết sẹo dài trên má.

Victor đưa mắt nhìn chàng trai ấy mà khẽ gật đầu ra vẻ vừa lòng, vì vô tình gặp phải sự cố phải nhập viện gấp nên Victor phải bắt đắc dĩ để Chris đi thay, may mắn thay Chris đã không làm anh thất vọng.

- May là không làm hỏng việc làm ăn của mọi người, tôi thật sự thấy rất áy náy. - Victor cười ái ngại, nói với giọng hơi trầm xuống.

- Chúng ta cũng không để bụng gì, lần sau cậu chú ý sức khỏe mình hơn là được. Vậy giờ đã khá hơn chưa? - Ông hỏi anh.

- Tôi khỏe lên nhiều rồi, mai xuất viện được rồi. - Victor cười thật thoải mái, tuy nhiên vẻ mặt của Erena lại đổi lập hoàn toàn.

Justin nhìn thấy vẻ mặt ấy của Erena mà liền khẽ hắng giọng.

- Hình như có người không đồng tình đâu. - Ông nói như cố ý châm chọc anh.

Victor xoa lấy bàn tay nhỏ bé của cô rồi nhìn với ánh mắt nũng nịu, nài nỉ như một chú cún con. Nhìn cảnh tượng vô cùng tình cảm này của hai người, dĩ nhiên trong lòng Josh, Mike và cả ông Justin Tr đều cảm thấy vô cùng nhẹ lòng, hạnh phúc thay cho họ. Nhưng riêng Chris thì lại khác, ánh mắt của anh vẫn còn gì đó đượm buồn, khó nói, Chris nhìn họ một lúc rồi lại quay mặt đi như né tránh.

Alpha đã rời đi từ sáng sớm rồi, mấy ngày nay ngày nào anh cũng phải tới công ty rồi tới khu chung cư Golden Star mà mấy ngày nay dấy lên những cuộc biểu tình gây xôn xao dư luận, công an cũng có tới công ty vài lần để xem xét tình hình cũng như điều tra, hỏi "cung" anh, dĩ nhiên Alpha chỉ cung cấp những thông tin bề nổi, cũng là tất cả những gì anh biết nên mọi chuyện vẫn chưa được giải quyết hoàn toàn.

Cũng đã gần một tuần kể từ khi cô rời khỏi nhà để tránh mặt của bố, nhưng trong lòng thì vẫn không ngừng lo lắng về sức khỏe của ông, cũng như không thể kéo dài thêm chuyện của Alpha, cô phải tìm được địa chỉ cụ thể một cách nhanh nhất.

Cô lái chiếc xe mui trần màu hồng phấn của mình về căn biệt thự sa hoa. Tường Vy bước xuống nhập mã mở cổng chính rồi đỗ xe vào trong sân trước.

Cô bước vào trong nhà, bác Lâm vô tình ngạc nhiên chạy ra đón.

- Tiểu thư? Cô về rồi. - Ông đứng thẳng người, khẽ cúi đầu trước cô.

Tường Vy cũng lễ phép cúi đầu chào lại, đồng thời giơ một ngón tay lên trước miệng, ý bảo ông nhỏ tiếng lại.

- Ba cháu đâu ạ? - Cô cất tiếng hỏi nhỏ nhẹ.

- Ông chủ đang ngủ trong phòng ạ. - Ông đáp trả cũng thật nhẹ nhàng.

Tường Vy gật gật đầu rồi rón rén từng bước đến gần phòng ông. Cô hít một hơi thật sâu rồi thở dài ra, tay cô mở nhẹ cánh cửa phòng ông ra, hé mắt nhìn vào trong.

Ông Phúc Thạch đang nằm ngủ trên giường, hai mắt nhắm nghiền, có vẻ như đã ngủ say. Tường Vy rón rén bước vào trong và đóng nhẹ cửa, cố gắng không phát ra tiếng động nào rồi nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ở chiếc điện thoại đang nằm trên tủ kê đầu giường của ông.

Tường Vy cắn răng mà bước đến gần, tay với lấy chiếc điện thoại mà mở mã khóa, mắt vẫn đảo liên tục giữa chiếc điện thoại đang cầm trên tay và người

đàn ông đang nằm trên giường, tìm cứ thồn thức, cảm tưởng như có thể bay ra ngoài bất cứ lúc nào.

Cô mở phần tin nhắn ra và tìm tin nhắn của ông với tên Phi kia, đây rồi, tay cô ngừng lướt tìm kiếm, bấm vào khung tin nhắn khi thấy tên hấn ta. Cô kéo mấy dòng tin nhắn lên như cố gắng tìm kiếm điều mình cần.

Chợt hai mắt cô mở to, nhìn chăm chăm vào những dòng chữ ấy.

"Chúng tôi đã chuyển bà ta tới nơi rồi ạ." Hấn thông báo.

"Tốt, tới chỗ ở Quảng Ninh ấy hả?" Ông nhấn hỏi lại.

"Vâng, chỗ gần mỏ than của ông Trịnh ấy ạ."

Tường Vy chau mày lại, tiếp tục kéo để tìm kiếm thêm thông tin cụ thể hơn nhưng chẳng có, chợt nghe có tiếng ông cựa quậy, cô giật bản mình, liền bấm tắt màn hình rồi giấu điện thoại ra sau lưng.

Ông nheo nhắm dần mở mắt, thấy cô đứng đó liền cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

- Vivì? - Ông Phúc Thạch biểu lộ rõ vẻ bất ngờ.

- Ba... - Cô ngáp ngừng, rồi ánh mắt trùng xuống.

- Con làm gì ở đây? - Ông vẫn không khỏi bất ngờ.

- Thì con... tới thăm ba mà... - Cô đứng đung đưa, khẽ bĩu môi.

Ông rõ ràng vẫn còn giận cô vì việc làm bốc đồng ngày hôm ấy, nhưng nhìn thấy cô biết quan tâm tới mình như thế này, trong lòng ông lại dịu bớt xuống.

- Ba đã thấy khỏe hơn chưa...? Con xin lỗi vì đã làm ba tức giận... - Cô ngáp ngừng áy náy, ông bị như vậy là do cô, mặt cô xị xuống đầy hối lỗi.

- Ba khỏe hơn rồi, mai ba đi làm - Ông hắng giọng rồi nói.

Tường Vy tròn mắt ngạc nhiên, đi làm ư?

- Ba! - Cô nhú mày lại.

- Ba khỏe rồi mà, dạo này công ty cũng nhiều chuyện, ba phải đi làm thôi. - Ông cười trừ.

Ông đưa mắt nhìn xung quanh giống như đang tìm kiếm gì đó.

- Điện thoại của ba đâu rồi? Con có thấy nó đâu không? Ba phải xem tình hình công ty thế nào. - Ông chau mày lại nhìn xung quanh, Tường Vy thì toát hết mồ hôi, cắn môi đầy lo sợ.

- B.ba! Ba chưa khỏe mà đã động đến điện thoại là sao?! - Cô lúng túng cất giọng một cách ngáp ngừng.

- Ba còn chưa hỏi tội con chuyện lần trước đâu! - Ông ngược mắt lên mà nhìn cô, khẽ lườm huýt cô con gái.

Tường Vy cứng họng, chẳng biết phải nói gì lúc này, nếu cô còn phản đối việc ông làm thì chắc chắn ông sẽ phải ép cô trả lời chuyện đó cho tới cùng.

Chợt lúc này như nảy ra một ý nghĩ, Tường Vy liền nhanh tay dựng ông dậy, dựng cả chiếc gối ông đang gối đầu lên, đặt chiếc điện thoại vào đó thật nhanh.

- Ba có để ở đây không? - Cô giả vờ giờ giọng tìm kiếm, đánh trống lảng câu hỏi của ông.

Cô mở điện thoại ông, thoát phần tin nhắn đang đọc dở rồi tắt màn hình, mọi thứ được thực hiện với một thao tác hết sức nhanh nhạy.

Lục đục sau lưng ông một lúc, tay lật mọi thứ lên ra về tìm kiếm, Tường Vy chợt cảm lấy chiếc điện thoại rồi đưa cho ông.

- Đây này, ba nằm lên hỏi sao tìm không thấy! - Cô nhú mày nói với giọng trách móc.

Ông cảm lấy điện thoại từ tay cô mà vẻ mặt như vẫn chưa hiểu chuyện, rõ ràng trước khi đi ngủ, ông nhớ ông đã để nó ở trên kệ tủ mà. Phúc Thạch liếc mắt nhìn đáng vẻ trách móc của cô mà trong lòng có phần cảm thấy hoài nghi.

- Con và thằng đó rốt cuộc là thế nào? - Ông chau mày hỏi cô với giọng trầm xuống.

Tường Vy chợt dạ, cô đâu thể trả lời rằng Victor và cô có cùng huyết thống, họ là anh em cùng cha khác mẹ được? Nhất là khi sức khỏe ông đang như thế này, chi bằng lần tránh đi thì sẽ tốt hơn.

- Ba cứ nghỉ ngơi đi nhé... ba đừng làm gì quá sức! - Cô dặn dò thật vội vàng rồi đi cũng thật nhanh.

- Vy! - Ông gọi lớn nhưng cô đã bước qua cánh cửa ấy, Phúc Thạch chỉ có thể thở dài đầy bất lực.

Erena và Chris sau khi tiễn các thành viên của The Demons ra về thì cũng trở vào phòng bệnh ngay sau đó. Ánh mắt Victor nhìn Chris giống như đang có điều gì muốn nói. Môi anh hơi hé, tiếng cũng chuẩn bị được thốt ra, chợt chiếc điện thoại đặt cạnh anh rung lên, Victor nhìn xuống màn hình rồi bất máy.

- Alo? - Anh cất giọng.

- Anh Victor... em không thể tìm được thông tin cụ thể hơn nữa, tất cả những gì em biết là hần ta nói rằng đã chuyển bà ấy tới một nơi gần mộ than của ông Trịnh... ở Quảng Ninh... anh có biết đó là ở đâu không? - Cô hỏi với ngữ điệu hốt hải, vội vã.

Victor nheo mắt lại mà nghĩ ngợi, mộ than của ông Trịnh? Ở Quảng Ninh sao?

- Không thể cụ thể hơn sao? - Anh chau mày hỏi lại.

- Em không thể tìm được thêm nữa... - Giọng cô cất lên yếu ớt, ắt hẳn lúc này vẫn còn sợ hãi khi suýt chút nữa bị ông phát hiện.

- Được, cứ biết thế đi đã. - Victor thở dài rồi cũng cúp máy ngay sau đó.

Sắc mặt anh trầm lại, đôi mày nhíu vào giống như đang suy nghĩ. Mộ than ở Quảng Ninh của ông Trịnh? Chẳng lẽ là Trịnh Hoàng Quân?

Thấy vẻ mặt của Victor thay đổi, tràn ngập suy tư ngay sau khi nghe cú điện thoại ấy, cả Erena và Chris đều vô cùng ngạc nhiên.

- Victor? Có chuyện gì à? - Erena cất tiếng hỏi nhẹ nhàng.

Anh vẫn ngẫm nghĩ, phải mất một lúc sau mới cất tiếng đáp trả, nhưng với ngữ điệu thật cứng rắn.

- Chris, gọi thêm người đi. Tôi có việc cho các cậu làm.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Anh đây

Tường Vy cầm chiếc điện thoại trên tay rồi ôm vào trong lòng, nhắm mắt lại mà thở dài đầy nhẹ nhõm, ít ra cũng đã có thể cung cấp thêm cho Victor vài thông tin cần thiết.

Chợt có tiếng bấm mã khóa điện tử kêu lên "tít, tít", Tường Vy ngơ ngác ngoái cổ nhìn ra phía ngoài cửa, đôi chân chập chững bước về hướng đó.

Tiếng "píp píp" vang lên khi ổ khóa điện tử được nhập chính xác, phải rồi, Alpha biết mã khóa điện tử căn hộ của cô để có thể tiện cho việc ra vào, tiện luôn cả việc giám sát cô mấy ngày nay. Cánh cửa được đẩy vào, chàng trai có dáng người cao lớn bước vào trong với vẻ mặt mới.

Nhìn thấy anh về, trên gương mặt cô liền chuyển sắc, khuôn mặt xinh đẹp lại trở về vẻ rạng rỡ, tươi tắn, trên môi nở một nụ cười thật tươi, làm lộ ra hàm răng trắng bóc, đều đặn.

Nhưng cái đi lướt qua của anh đã khiến cô có phần hụt hẫng, môi hơi khép lại, khẽ chau mày quay ngoắt về phía sau mà nhìn anh. Alpha ngồi phịch xuống chiếc sofa mà ngửa đầu ra sau, hai mắt nhắm nghiền lại, thở ra từng tiếng thở đầy mệt mỏi, những giọt mồ hôi thì lăn dài trên trán. Cả ngày hôm nay anh cứ phải chạy đi chạy lại khắp các nơi đang thực hiện dự án của Venela, giải quyết những rắc rối, khúc mắc giữa công ty và người dân, hay cả những phóng viên đang chờ chờ để lấy tin về những ồn ào gần đây, cả một ngày chạy đôn chạy đáo khắp nơi, hai lỗ tai cũng đều bị lấp đầy bởi những tiếng mắng chửi.

Tường Vy nhìn thấy anh như vậy mà tâm trạng cũng trĩu xuống theo, cô tiểu thư liền cắn môi, đảo mắt nhìn xung quanh đầy ngẫm nghĩ, chợt một ý nghĩ nảy lên trong đầu óc non nớt của Vy khi cô nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường đang chỉ 6 rưỡi chiều.

Không nói một lời nào, Tường Vy lập tức chạy nhanh vào trong phòng bếp, tay mở chiếc tủ lạnh cỡ lớn ra mà nhìn vào đó với vẻ tìm kiếm.

Alpha vẫn nhắm nghiền mắt lim dim ngủ, nghe thấy tiếng lạch cạch phát ra từ bếp, anh khẽ nhướn mày nghe ngóng nhưng chẳng đủ sức để đứng dậy, cơ thể anh mệt mỏi, mọi năng lượng như bị rút cạn.

Tường Vy cầm trên tay một hộp đựng trứng, một gói xúc xích và vài thứ đồ khác, tay bấm vào chiếc bếp hồng ngoại để bật lên.

Cô đọc hướng dẫn sử dụng ở trên các bao bì một cách kĩ lưỡng, lăm bằm rồi gặt gù lăm theo. Tường Vy sung sướng đeo vào chiếc tạp dề còn mới cứng màu hồng phấn. Đây là lần đầu tiên cô mặc một chiếc tạp dề, trước kia khi mua sắm đồ dùng cho căn hộ thì cô chỉ mua cho có, hay đơn giản là nhìn nó rất bắt mắt nên cô mới mua về, chứ chưa từng có ý định sẽ sử dụng.

Việc bếp núc này thật xa lạ quá, cô bắt tay vào việc chế biến đồ ăn theo hướng dẫn mà tay chân còn rất lúng túng.

Từ trong bếp vọng ra những tiếng lạch cạch, rồi có cả mùi khét bốc lên, Alpha nhú mày lại khẽ khịt mũi, tuy rất mệt và buồn ngủ nhưng trong lòng liền linh cảm có điều chẳng lành, Alpha lập tức mở mắt ra, khẽ chep miệng, neho nhắm nhìn về hướng căn bếp.

- Vy? - Anh cất giọng hỏi.

Anh nghe thấy tiếng chạy, Tường Vy chạy ra tới cửa bếp, ngó mắt nhìn ra phía anh đang ngồi trên ghế sofa.

- Em không sao! Anh chờ đấy đi! - Cô cười thật tươi đến mức tí cả mắt vào rồi trở vào bếp ngay sau đó.

Alpha nhú mày đầy khó hiểu nhưng cũng gắng gượng ngồi dậy với dáng vẻ mệt mỏi.

Một lát sau, Tường Vy quay trở lại cùng với một cái bát đang cầm trên tay, Alpha neho mắt nhìn cô đặt nó xuống bàn trước mặt mình rồi lại ngẩng mặt lên nhìn khuôn mặt hớn hơ ấy của cô.

- Anh chắc là đói với một lăm...! Anh ăn đi này! - Cô hớn ha hớn hơ cầm đôi đũa lên mà dí vào tay anh, anh lặng lẽ nhìn xuống cái bát ấy.

Dĩ nhiên là không ngon mắt một chút nào, một bát mì có xúc xích rán và trứng chần, đơn giản nhưng lại chẳng ra hồn. Sợi mì còn cứng, hình như cô vừa mới cho nước sôi vào chưa được lâu, xúc xích rán thì cháy đen gần hết 2 mặt, còn trứng thì... nhìn sơ qua cũng chưa thể đánh giá được gì.

Nhưng nhìn về mặt hào hứng này của Tường Vy, sao anh có thể làm cô tụt hứng được, dù gì đây cũng là lần đầu tiên cô nấu một món gì đó. Anh khẽ thở dài mà cầm đũa lên, gấp mì lên và cho vào miệng. Răng anh cắn đứt sợi mì rồi nhai nó trong khoang miệng của mình, nhưng hành động lại có phần ngập ngừng, gượng gạo.

- Sao? Sao? Có ngon không?! - Cô tròn mắt nhìn anh, ánh mắt long lanh như đang chờ đợi câu trả lời từ anh.

Alpha không trả lời, chỉ lẳng lặng ngược mắt lên nhìn cô, tay cầm đũa gấp mì rồi đưa lại gần miệng cô. Tường Vy thấy vậy mà miệng liền cười tùm tùm đầy vui sướng, cô ngưng ngừng ghé sát vào mà ăn.

Tuy nhiên khi vừa cắn đứt những sợi mì, Tường Vy lập tức lùi người lại, mặt nhăn nhó với tay rút một tờ giấy ăn đang hộp để trên bàn, cô nhè nó vào khăn giấy rồi gói gọn lại.

- Mặn thế! - Cô thốt lên, mặt mày nhăn nhó rất khó coi, thế nhưng về mặt của Alpha vẫn không thay đổi, anh vẫn nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt vô hồn như vậy.

Cô nhìn lại anh cùng với bát mì trước mặt mà trong lòng liền cảm thấy ái ngại, ban nãy cho gói gia vị có sẵn trong gói mì vào cô lại nghĩ nó chỉ đem lại mùi hương, chứ không nghĩ lại đậm đà tới vậy nên mới cho thêm gia vị vào...

- Em... - Cô lúng túng nhìn anh đầy ngưng ngừng, món ăn tệ đến vậy mà cô còn có thể cho anh ăn sao?

Alpha đặt đũa lên thành bát, nhìn xuống đôi bàn tay ngọc ngà của cô, Tường Vy sinh ra đã là cảnh vàng lá ngọc sống trong nhung lụa, sao có thể làm quen mấy việc này, hơn nữa còn có thể bị bỏng hay đứt tay bất kể lúc nào.

- Em đừng làm gì hết. - Anh dùng ánh mắt dịu dàng ấy mà nhìn lên cô, anh chỉ muốn cô không gặp phải những chấn thương không đáng có, nhưng dường như Tường Vy lại đang hiểu nhầm sang ý khác.

Cô khẽ cảm thấy chạnh lòng khi nghe anh nói vậy, tự cảm thấy bản thân mình vô dụng.. Tường Vy liền đứng dậy với vẻ ngập ngừng, anh nhìn vào mắt cô, có lẽ bây giờ mới nhận ra họ đang nghĩ tới hay ý khác nhau.

- Vy, ý anh không phải... - Alpha cố cất tiếng giải thích.

- Không sao đâu, tự dung em buồn ngủ quá. - Cô nói dối một cách gượng gạo rồi bước thẳng về phía phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Alpha ngoái cổ nhìn về cánh cửa phòng ngủ đang đóng chặt phía sau lưng mình mà khẽ thở dài một tiếng.

- Em muốn đi ngủ thì cũng phải ăn đã chứ!

Tường Vy không nghe, chỉ nằm trằm chằm kín đầu, cô nằm không yên, cứ lăn bên này rồi lăn bên kia, có lúc thì giãy nảy lên mà thầm trách bản thân mình.

Alpha có phần cảm thấy bất lực trước tính cách có phần trẻ con ấy của cô, nhưng anh vẫn cố ăn hết bát mì đó dù cho cả hình thức lẫn hương vị đều chẳng đâu vào đâu, sau đó còn rửa bát đũa rồi nấu cho cô một nồi súp gà.

Anh đứng trước cửa phòng cô với vẻ mệt mỏi, cánh cửa vẫn đóng chặt lại, Alpha cứ định giơ tay lên gõ cửa mãi mà cứ ngập ngừng, cuối cùng cũng đủ can đảm mà gõ vào đó hai lần.

- Nếu đói thì hãy ăn nồi súp anh đã nấu trên bếp. - Anh chau mày dấn dò thật cẩn thận với ngữ điệu nhẹ nhàng.

Không nghe thấy hồi âm, Alpha liền thờ dài một hồi.

- Anh lên phòng đây. - Anh nói tiếp với ý thông báo rồi bỏ đi.

Một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế bành trước bàn làm việc, trên mặt bàn có đặt một tấm biển tên kèm theo dòng chữ "Tổng giám đốc Lý Quang Hùng." Ông ta ngồi tựa lưng vào chiếc ghế với vẻ quyền lực, trên tay cầm chiếc điện thoại mà áp vào tai.

- À không, tôi gọi để bàn bạc về chút chuyện nhỏ của công ty mấy ngày nay ấy mà. - Ông ta cười khúc khích đáp trả đầu dây bên kia.

- Cậu cũng thấy rồi đấy, những vụ ồn ào ngày càng nhiều, tôi còn thấy có cả phóng viên, vụ này trước sau gì cũng to ra và vỡ lở nhưng chủ tịch lại không đứng ra giải quyết gì hết. Tôi gọi cho cậu cũng để bàn bạc xem có cách giải quyết nào để "cứu" lấy Venela hay không. - Ông nói qua điện thoại rồi nở một nụ cười nửa miệng.

- Cậu cũng nghĩ vậy phải không? Những lúc thế này đúng thật phải có người đứng ra mà giải quyết chứ, nếu cứ thế này thì Venela sẽ theo đà đi xuống mất. - Ông gạt gù đồng tình sau khi nghe lời hồi đáp từ bên kia đầu dây.

- Được, vậy tối mai sau khi tan làm, ở quán Đèn Lồng nhé. - Ông cười tùm tùm đầy ẩn ý rồi cúp máy, trên màn hình hiện ra cuộc gọi với Giám đốc hành chính đã tắt. Ông ngồi đan hai bàn tay vào với nhau mà cười mãi nguyên.

Sau khi làm nốt vài việc vụn vặt và tắm rửa xong xuôi, Alpha bước ra khỏi phòng tắm với tâm trạng đã có phần nào thoải mái hơn. Anh mặc trên người một bộ quần áo ở nhà thật thoải mái, áo thun kết hợp với quần đùi thể thao, trên tay cầm chiếc khăn tắm mà lau đi mái tóc còn đang ướt.

Anh tiến lại gần chiếc giường đơn với gam màu cơ bản là đen và trắng, đưa mắt nhìn ra ngoài trời qua khung cửa sổ được đặt ở đầu giường. Anh chợt nhìn thấy một tia sáng lóe lên giữa bầu trời, làm lộ ra một màn mây đen đang phủ kín bầu trời, tiếng sấm cũng vang lên đùng đoàng, từng hạt mưa cũng rơi xuống thật mau và nặng hạt, Alpha khẽ nheo mắt vào mà suy nghĩ, chợt trong lòng cảm thấy chợt dạ, liền đứng phắt dậy.

Sấm chớp càng nổi lên ngày một nhiều, một cơn mưa to rất to ập tới, anh đưa mắt nhìn đồng hồ, giờ đã là 11 giờ nhưng trong lòng vẫn chẳng thể yên. Alpha chạy ra khỏi căn hộ của mình thật gấp gáp và xuống tầng dưới bằng thang bộ, bước chân cuối cùng cũng dừng ở trước cửa căn hộ 2801.

Anh bấm mã điện tử rồi mở cửa bước vào trong, cả căn hộ đều đã tối đèn, dù chỉ một chút ánh sáng cũng không có. Alpha vẫn nghĩ rằng cô tiểu thư đã ngủ nhưng trong lòng lại cảm thấy điều ngược lại. Ngoài trời mưa to như trút nước, sấm chớp đùng đoàng, gió to khiến cho các tán lá cây phải nghiêng ngả theo.

Alpha đứng trước cửa phòng ngủ của Tường Vy mà khẽ lấy tay gõ vào đó, đồng thời cất tiếng gọi.

- Vy? Em ngủ chưa? - Anh hỏi với ngữ điệu nhẹ nhàng, nhưng không có tiếng cô đáp trả, chỉ có tiếng sấm chớp ngoài kia.

Anh liền đẩy cửa bước vào trong, trên giường là Tường Vy đang nằm trườn chần kín đầu, ánh sáng từ điện thoại của cô phát ra, hiện lên mập mờ qua tấm chăn mỏng, đúng như những gì anh nghĩ, có lẽ cô phải tìm đến ánh sáng để đỡ sợ, đồng thời phải lẫn trốn mình trong tấm chăn.

Alpha đứng cạnh thành giường của cô, khẽ cất tiếng khi thấy cô đang run lên.

- Vy... là anh đây...

Nghe thấy giọng nói ấm áp quen thuộc ấy, Tường Vy liền ngập ngừng kéo chăn xuống để lộ ra đôi mắt vẫn còn đang run lên đầy sợ hãi.

Ánh mắt ấy của cô khi nhìn thấy anh lập tức thay đổi, giống như tìm thấy một tia sáng giữa màn đêm u uất, tấm tối.

Cô đặt chiếc điện thoại xuống giường và với tay ra, anh thấy vậy cũng kéo chiếc ghế chỗ bàn trang điểm của cô lại gần để ngồi tạm, tay cũng với lên phần giường cạnh cô mà nắm lấy bàn tay đang run lên ấy.

Lần trước cũng tương tự thế này, cô nằm trên giường, anh ngồi ghé bên cạnh và chờ cô ngủ thì thôi. Nhưng lần đó hai người vẫn thật xa cách, còn giờ thì... lại tay trong tay rồi cơ đấy.

Mãi một lúc sau trời cũng không ngớt mưa, từng hạt mưa cứ rơi xuống là tả, còn Tường Vy thì vẫn cứ trần trọc mãi không thể ngủ nổi, dù cho hai mắt nhắm nghiền lại, tay vẫn đang nắm chặt lấy bàn tay anh.

- Anh không ngủ à? - Cô cất giọng hơi run, hé mắt nhìn anh đang ngồi đó.

- Em ngủ rồi anh sẽ ngủ mà. - Anh mỉm cười nhẹ nhàng đáp trả, ánh mắt nhìn xuống cô cũng thật ấm áp.

- Như thế á? - Cô chau mày hỏi lại với giọng bất bình.

Đột nhiên Tường Vy bỏ tay mình ra khỏi tay anh, nằm lù ra và để chừa lại một phần giường khiến Alpha vô cùng ngạc nhiên.

- Nằm xuống đi. - Cô nói với giọng có phần nhí nhảnh, đồng thời lấy tay vỗ nhẹ vào phần giường trống bên cạnh mình mà nhìn anh với đôi mắt to tròn ấy.

- Em chắc chưa? - Alpha nhăn mặt hỏi lại khi thấy hành động vô cùng bạo dạn ấy của cô.

Tường Vy không dùng lời nói để đáp lại, mà chỉ lặng lẽ đặt chiếc gối ôm vào giữa, tay vẫn vỗ nhẹ vào phần giường bên cạnh mình.

Alpha đánh mắt nhìn sang hướng khác mà nhắm nghiền lòng lự phải mất một lúc rồi cuối cùng cũng quyết định bước chân lên giường, kéo chăn và nằm xuống cạnh cô, trong lòng có phần cảm thấy ngại ngùng. 26 năm cuộc đời, lần đầu tiên anh được nằm gần một người con gái cho tới vậy, hơn nữa đây còn là cô con gái cưng của ông chủ anh.

Tay cô lại nắm lấy bàn tay anh, ở cự li gần thế này, mũi anh chỉ có thể ngửi thấy mùi hương từ cô, nhẹ dịu và dễ chịu, đôi lúc nhìn lên cô cũng thấy gương mặt ấy thật trẻ con, dễ thương, dĩ nhiên trong lòng cũng cảm thấy xao xuyến.

Mất thêm một lúc nữa nhưng Tường Vy vẫn chưa thể chìm vào giấc ngủ bởi ngoài trời còn đang mưa rất to, âm thanh ấy lọt vào tai cô quá dễ dàng.

- Anh kể chuyện đi. - Cô cất tiếng, hồi nhỏ, những lúc thế này cô thường cấp gối sang phòng bố mình để ngủ, ông còn hay kể cho cô nghe những câu chuyện cổ tích rất hay nên mọi thứ dường như đã trở thành thói quen.

- Anh không biết chuyện gì cả. - Anh cất giọng đáp lại thật nhẹ nhàng.

- Vậy kể về anh đi. - Cô cười tủm tỉm rồi nắm chặt lấy bàn tay anh.

Alpha khẽ cảm thấy ngạc nhiên, những chuyện riêng của anh chưa từng mở lòng để tâm sự với ai, Victor đã từng là người đầu tiên biết được kha khá thứ về đời tư của anh nhưng cuối cùng lại thành kẻ phản bội, từ đó Alpha càng sống khép mình hơn nữa.

Câu nói của cô khiến anh phải suy nghĩ thật lâu, bây giờ cô lại muốn nghe chuyện về anh ư? Anh có đủ can đảm để chia sẻ những câu chuyện đó một lần nữa không?

Cả căn phòng im lặng không một tiếng người, Alpha không trả lời, cô cũng tưởng anh vì mệt quá nên mới ngủ thiếp đi, cũng đành không gạn hỏi thêm gì nữa.

- Tên của anh là Phong... - Giọng của người con trai ấy cất lên phá tan bầu không khí im ắng trầm mặc, người con gái cũng ngạc nhiên mà mở to mắt.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thầm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Kế hoạch lật đổ

Alpha cựa quậy tỉnh giấc, neho nhắm mắt nhìn xung quanh, với tay lấy chiếc điện thoại đàn để trên mặt bàn mà áp vào tai.

- Alo ạ? - Anh cất giọng còn ngái ngủ.

- Cậu hôm nay lại dậy muộn như vậy sao? Còn đang ngái ngủ nữa chứ! Ha ha. - Tiếng người đàn ông cất lên đầy sáng khoái từ đầu dây bên kia khiến Alpha chợt dạ, lập tức giờ màn hình ra trước mặt để nhìn lại kĩ hơn, cái tên hiện ra trước mắt khiến anh hoảng hốt, liền hắng lại giọng mà trả lời thật ngay ngắn.

- Ông chủ, có chuyện gì vậy ạ...? - Giờ là 8 sáng, Alpha trả lời với giọng còn hơi vội, đồng thời đưa mắt nhìn cảnh tượng xung quanh mình, cả căn phòng trước mắt anh đều bị phủ kín bởi gam màu trắng - hồng, bên cạnh là người con gái đang còn say giấc nồng, tay vẫn còn đang nắm chặt bàn tay anh từ đêm hôm qua.

- Tới nhà ta đi, rồi cùng tới công ty. - Ông nói như ra lệnh rồi cúp máy ngay sau đó.

Alpha hé môi định cất lời nhưng chợt nhận ra đầu dây bên kia đã tắt máy, liền ngó người ra ngồi dậy. Anh buông bàn tay cô ra rồi bỏ đi thật nhẹ nhàng, cố gắng không phát ra tiếng động.

Anh nhanh chóng lên căn hộ của mình để vệ sinh cá nhân và thay quần áo. Alpha bận vào người một bộ vest xám mang lại vẻ lịch thiệp, trẻ trung, hai tay

vuốt lên mái tóc sao cho thật ngay ngắn.

Chàng trai ngấm ngĩa về ngoài cửa mình trước gương một lúc, nhưng hành động của anh bỗng chợt khựng lại, có gì đó không ổn, liền khẽ hít một hơi thật sâu rồi lập tức với tay lấy lọ xịt khử mùi đang đặt trên giá để đồ.

Anh xịt lên người rất nhiều, mùi hương trở nên nồng nặc, nhưng sao anh vẫn có thể ngửi thấy mùi hương dịu nhẹ của người con gái kia, việc nằm trên giường ngủ của cô khiến cơ thể anh bị ám mùi, hơn nữa người anh sắp gặp còn là Phúc Thạch, nếu để ông phát hiện ra thì Alpha chỉ có thể để lại cái mạng này ở nhà của ông.

Sau khi đặt lọ xịt xuống, anh gơ cổ tay lên và đưa mắt nhìn xuống chiếc đồng hồ, ánh mắt trở nên hốt hoảng, lập tức rời đi trong vội vã.

Chiếc xe Ducati màu đen tuyền của Alpha tiến thẳng vào khuôn viên của ngôi biệt thự của Venela, trước cổng biệt thự lúc này đã có sẵn một chiếc Porsche đậu sẵn, anh bước vào trong nhà, cúi chào bác Lâm rồi tiến thẳng vào phòng ngủ của ông, lúc này ông đã thay đồ xong hết, bận lên người một bộ vest đen kèm theo cả vạt màu đỏ đum.

Anh đứng ở cạnh cánh cửa phòng, chấp hai tay lại phía trước người mà chờ đợi người đàn ông đang chỉnh lại trang phục trước tấm gương lớn đặt trong phòng.

- Vivi sao rồi? - Ông cất giọng trầm trầm mà đầy lo lắng.

- Tiểu thư vẫn khỏe ạ. - Anh cúi đầu đáp trả, ông Phúc Thạch gật gù đầu rồi ngẫm nghĩ một lúc.

- Để xe của cậu ở đây đi, hãy đi cùng nhau, đã có xe chờ sẵn ngoài kia rồi. - Ông nói như ra lệnh.

- Vâng. - Anh khẽ cúi đầu nghe theo.

Bất chợt người đàn ông khịt khịt mũi như ngửi gì đó rồi quay mặt sang nhìn anh khiến anh có phần cảm thấy lo lắng. Đôi mày ông chau lại, ánh mắt nhìn anh như đang hoài nghi càng khiến Alpha cảm thấy lo lắng, bất an.

- Mùi này... rất quen. - Ông nói với vẻ đầy hoài nghi, đôi mắt hơi nheo lại mà nhìn anh.

Alpha khẽ nuốt nước bọt đầy sợ hãi.

- Dạ? - Ngữ điệu cất lên còn hơi run.

Ông Phúc Thạch vẫn nheo mắt lại, khịt khịt mũi, giống như đang ngẫm nghĩ, phân tích cái mùi hương ấy.

- Cậu... dùng mùi của Xmen phải không? - Ông chỉ tay về phía anh rồi hỏi với giọng hoài nghi.

- D...dạ. - Anh lúng túng gật đầu, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào mắt ông, vậy mà anh cứ tưởng suốt chút nữa bị ông lấy đi cái mạng này rồi.

- Ha ha, nhưng hôm nay hơi nồng nặc đấy nhé! - Ông cười như trêu chọc rồi đi lướt qua người anh, đồng thời dùng tay vỗ hai cái vào vai anh.

Alpha thờ dãi nhẹ nhõm trong lòng rồi cũng đi theo chân ông tới công ty.

Chiếc xe vừa dừng trước cổng tập đoàn Venela, cảnh tượng ấy lại hiện hữu rất rõ ngay trước mặt họ, một đám đông lại đứng tụ tập ngay trước cổng công ty mà biểu tình, họ hô hào âm ỉ, giăng những tấm băng rôn, giờ những tấm biển vẫn là với nội dung ấy. "Lừa đảo", "bồi thường cho dân",...

Nhưng lần này phóng viên đã đến đông hơn mấy ngày qua, có lẽ người dân đã đâm đơn kiện, hay báo công an, nhưng vụ việc vẫn đang trong quá trình xem xét nên công an chưa điều tra cụ thể, nhưng sớm muộn gì thì cũng tới...

Alpha bước ra ngoài xe trước rồi sau đó mới dìu ông xuống xe. Ngay khi chân của người đàn ông ấy vừa bước xuống vỉa hè, đám đông liền lao tới một cách vô vấp, mặc cho chàng trai trẻ ra sức bảo vệ ông.

- Ông Phúc Thạch, ông hãy lên tiếng trước những cáo buộc của người dân về việc lừa đảo, biển thủ tiền các dự án chung cư do tập đoàn của ông làm chủ thầu và xây dựng?! - Một phóng viên dí mic vào sát ông, đồng thời hỏi với giọng cấp bách.

"Ông Phúc Thạch!", "Xin hãy lên tiếng!", "Xin hãy trả lời!", "Ông giải quyết việc này thế nào? Liệu ông có bồi thường cho người dân không hay vẫn sẽ cho qua?!"... đám đông nhao nhao lên, xô đẩy, có khi còn chà đạp lên nhau chỉ để mong có được bài phỏng vấn độc quyền, mang lại tin nóng về cho tờ báo của mình, nhưng tất cả đều bị Alpha gạt ra.

- Xin hãy lùi lại! - Anh chau mày đầy vẻ khó chịu, đồng thời dang rộng cánh tay ra để che chắn cho ông.

Cùng với sự giúp đỡ của bộ phận bảo vệ, anh cũng đưa ông vào được công ty một cách an toàn, không một vết xước. Họ đứng phui rồi chỉnh lại quần áo cho chỉnh tề rồi cùng bước vào trong, Alpha đi ngay sau ông.

Chợt có hai người đàn ông trong bộ vest đen cũng đang tiến ngược về hướng này, ông Phúc Thạch thấy vậy cũng liền dừng chân mà chờ họ tới.

Hai người họ đứng trước mặt ông và Alpha, cùng nhau cúi đầu xuống chào với vẻ cung kính, nể trọng, nhưng khi ngẩng mặt lên thì vẻ mặt và ánh mắt đều toát lên vẻ mỉa mai, đầy hiềm khích.

- Vậy là sau bao ngày giông bão, cuối cùng vị chủ tịch của chúng ta cũng đã chịu lộ diện. Thật đáng mừng. - Vị tổng giám đốc cất giọng nói đầy sự châm chọc, khiêu khích khi nhìn vào ông Phúc Thạch.

Alpha đưa mắt nhìn vào người đàn ông đi phía sau ông Quang Hùng, là Giám đốc tài chính Hoàng Nhật Anh, người mà đang nở một nụ cười mỉm nơi khóe môi.

- Tôi sẽ coi như đó là một lời chào mừng của ông. - Ông Phúc Thạch cười khẩy.

Tổng giám đốc Quang Hùng, phó tổng giám đốc Tùng Khánh và Phúc Thạch từng là những người bạn có thể gọi là thân, Quang Hùng và Tùng Khánh là người đã góp phần nào vốn giúp Phúc Thạch từ lúc mới thành lập nên Venela, lúc đó họ đã thống nhất sẽ để Phúc Thạch làm chủ tịch vì vốn mà ông góp vào là nhiều hơn, nhưng càng ngày cách làm việc của vị chủ tịch càng khiến Quang Hùng không hài lòng nên giữa hai người mới có khúc mắc, còn riêng về phần ông Khánh thì vẫn có niềm tin tuyệt đối và ra sức ủng hộ vị chủ tịch.

Ông Hùng đưa mắt nhìn sang người con trai đang đứng sau lưng ông Phúc Thạch mà khẽ cười khẩy, nhưng ánh mắt ông nhìn anh lại có vẻ thương cảm.

- Hạnh phúc xa hoa thì mình hưởng, còn khó khăn gian khổ thì để người khác chịu. Đúng là một lựa chọn "khôn ngoan". - Quang Hùng đưa mắt lườm huyệt cả hai người rồi cùng giám đốc tài chính quay người bỏ đi.

Alpha có đưa ánh mắt hình viên đạn nhìn theo bóng lưng hai người đàn ông đó nhưng ông Phúc Thạch lại bỏ đi trước mà không nói lời nào, Alpha đành lui thủ đi theo sau.

Ông ngồi xuống chiếc ghế bành trong phòng làm việc của chủ tịch một cách khó nhọc, ngước mắt lên để nhận thấy vẻ không mấy hài lòng của Alpha, ông liền thở dài.

- Thừa ông chủ, về vụ ồn ào mấy ngày nay, chúng ta nên sớm giải quyết, không thì không hay đâu ạ! - Alpha quyết định lên tiếng sau một hồi ngẫm nghĩ, phá tan bầu không khí im ắng.

- Alpha, đây là chuyện của ta, công ty của ta, không cần cậu lo hộ. - Ông nhún mày nói với vẻ không hài lòng.

- Đi thông báo cho các giám đốc đi, chiều nay 2 giờ họp. - Ông nói với nữ điều dưỡng có, đồng thời với tay mở đồng hồ sách trên bàn ra mà bắt tay vào làm việc.

Alpha vô cùng bất lực, hai tay chắp lại trước người chột nấp chặt lại đầy vẻ nín nhịn, nhưng vẫn cúi đầu trước ông mà nghe theo lệnh ông. Anh rời khỏi văn phòng của ông mà trong thâm tâm vẫn chẳng thể hiểu nổi tại sao ông lại hành xử như vậy, trước kia mọi việc khó khăn gian khổ mà ông gặp phải anh đều là người đứng ra giải quyết hay chịu trách nhiệm thay, nhưng sao lần này ông lại có vẻ muốn gạt anh ra không muốn cho anh dính líu tới việc này. Qua những lời người ngoài bàn tán qua lại, anh có thể suy đoán rằng ông đã biến thủ tiền dự án chung cư, tội đó nếu công an vào cuộc làm cho ra nhẽ thì có thể sẽ phải ngồi tù, nhưng tại sao ông vẫn cứ ôm vào mình như vậy?

Trong cuộc họp đầu giờ chiều, ông Phúc Thạch đã trấn an mọi người trong công ty và mong mọi người vẫn tập trung chăm chỉ làm việc mà không cần bận tâm tới những lời đồn đoán và hiểu nhầm bên ngoài công ty, tuy nhiên nói thì luôn dễ hơn làm, vụ việc đang được đẩy đi càng ngày càng xa nên không thể tránh được những lời bàn tán kể cả trong công ty, bởi vậy mà năng suất làm việc của họ cũng giảm đi trông thấy.

Sau đó vài tiếng, ngay sau khi tan làm, Quang Hùng đã có một buổi hẹn ăn tối cùng với Giám đốc tài chính, nhưng để tránh những lời dèm pha nên họ đã tự đi xe tới chỗ hẹn vào những thời điểm khác nhau, cách nhau 15 - 20 phút.

Nhật Anh bước vào một nhà hàng Trung Hoa - quán Đền Lồng, một nữ nhân viên liền chạy ra đón tiếp ông với vẻ nồng nhiệt.

- Dạ chào quý khách, quý khách đã đặt bàn trước chưa ạ? - Nữ nhân viên liền cúi đầu trước ông.

- Có rồi, tôi đi với ông Quang Hùng. - Ông đáp.

- Dạ, ông Hùng đã tới rồi, mời quý khách đi lối này. - Cô nhân viên cúi đầu lễ phép, đồng thời hướng tay về phía trước, dẫn đường cho ông.

Cánh cửa được mở ra, là một phòng ăn riêng dành cho VIP, ông Nhật Anh bước vào với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, bởi ngoài ông Quang Hùng ra, còn có một người đàn ông nữa ngồi trên bàn ăn, đó là ông Mạnh, Giám đốc nhân sự.

- Sếp, anh, hai người tới lâu chưa? - Ông Nhật Anh nhìn sang hai người đang ngồi trên bàn ăn mà khẽ cúi đầu đầy cung kính.

- Cũng mới tới thôi, lại đây ngồi đi. - Ông Mạnh chỉ tay về chiếc ghế trước mặt mà nói.

Sau khi gọi món, họ đã có một cuộc trao đổi "nhỏ".

- Mấy cậu hôm nay cũng nghe chủ tịch nói trong buổi họp rồi, thấy sao? - Ông Quang Hùng đưa mắt nhìn họ.

- Nói thật là... em thấy không thuyết phục chút nào. - Nhật Anh chau mày, lập tức chẹp miệng với vẻ bất bình.

- Gì mà hiểu lầm ở đây cơ chứ? Không có lừa thì sao có khời? Hơn nữa chất lượng của các công trình đó tồi hơn hẳn, thậm chí còn đang xuống cấp rõ rệt, nhưng tiền của tập đoàn chúng ta bỏ ra thì không thể cắt bớt, vậy số tiền ăn bớt đó đi đâu? Không vào túi riêng của ông ta thì còn đi đâu được chứ? - Ông Mạnh tiếp lời với ngữ điệu bức xúc.

- Đúng vậy, tự chủ tịch đã đem lại tiếng xấu cho tập đoàn, phúc lộc thì mình ông ta hưởng, còn những gì tiêu cực nhất thì lại ảnh hưởng tới tất cả mọi người trong công ty! - Ông Nhật Anh cũng không kiềm được sự tức giận.

Các món ăn cũng đã được dọn lên, ông Hùng chỉ lặng lẽ gấp món rồi nhìn họ tranh cãi qua lại một hồi, cuối cùng cũng nói thật bình thản.

- Vậy giờ phải làm thế nào để cứu lấy "nguồn sống" của mọi người trong công ty đây? Các cậu có ý nào không? - Ông nhưn mày hỏi.

Cả hai vị giám đốc kia ngẫm nghĩ một lúc rồi cũng lên ý kiến.

- Em nghĩ ông ta không nên ngồi vào vị trí chủ tịch nữa. - Ông Mạnh lên tiếng thật chắc chắn.

- Vậy ý cậu là thay chủ tịch? Nhưng thay ai? Hay thay cô tiểu thư độc nhất của chủ tịch vào? - Ông Hùng bật cười trước ý kiến đó của họ.

- Con bé đó sao? Nó còn chẳng học hành cho tử tế, mấy lần thấy nó tới công ty cũng chỉ để xin tiền của chủ tịch! Venela mà rơi vào tay nó thì chỉ có sạt nghiệp! - Nhật Anh ra vẻ tức tối khi nghe nhắc tới người con gái kia.

- Vậy còn ai hợp với cái ghế đó cơ chứ? - Quang Hùng vẫn cười khàn khách như cố ý kích họ.

Hai vị giám đốc ngẫm nghĩ thêm một lúc rồi nhìn nhau gật đầu đồng tình, quyết định đồng thanh.

- Sếp là người hợp nhất. - Ánh mắt của họ nhìn về ông thật sắc bén.

Nhận được ánh mắt đầy chắc chắn ấy của họ, Quang Hùng liền cười thầm trong lòng nhưng bên ngoài thì vẫn tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

- Sao vậy được? Các cậu điên rồi! - Ông nở một nụ cười đầy vẻ bông đùa.

- Tại sao lại không được ạ? Sếp làm việc rất nghiêm túc, hơn nữa còn là người đã đi cùng với chủ tịch từ thuở mới thành lập, công ty con ngày ấy sớm trở thành một tập đoàn hùng mạnh như bây giờ cũng là nhờ một phần công rất lớn của sếp mà! - Ông Mạnh tiếp lời.

Cả hai người kia ra sức thuyết phục, ông Quang Hùng vẫn ra vẻ lắng nghe, nhưng trong lòng lại rất đắc ý, hả hê.

Hôm nay là ngày Victor xuất viện, lúc 8 giờ sáng, Erena đã giúp anh dọn đồ và làm thủ tục xuất viện một cách chu toàn. Họ nắm tay ra ngoài cổng bệnh viện, bắt một chiếc taxi để về căn biệt thự của hai người.

Erena dìu anh từng bước nhẹ nhàng vào trong nhà, cánh tay cô khoác vào cánh tay anh, chợt Victor dừng bước lại, nắm lấy cánh tay cô mà bỏ ra khỏi tay mình, bàn tay anh gơ lên, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn, thanh mảnh của cô.

- Anh tự đi được, đâu có yếu đến vậy. - Victor nhìn sang cô với ánh mắt nhẹ nhàng, đồng thời nở một nụ cười triu mến.

Erena đứng bên bàn bếp mà gọt hoa quả, Victor ngồi chỗ bàn ăn, hai tay chống vào cằm, nhìn ngắm cô không ngừng, quan sát từng cử chỉ, hành động dù chỉ nhỏ nhất nhất.

Chợt về mặt bơ phờ, thất thần của cô làm cho anh phải chú ý, Victor liền chau mày nhìn kĩ hơn.

- Có chuyện gì à? - Anh hỏi với giọng nhẹ nhàng.

- Hà? Không. - Erena giật mình trước câu hỏi của anh, có phần bất ngờ nhưng rồi vẫn điềm tĩnh mà đáp lại.

Nhìn dáng vẻ vô cùng đáng nghi ấy, Victor liền nhiu mày ra vẻ không hài lòng, lập tức đứng dậy và tiến lại gần chỗ cô.

- Nhưng rõ ràng trông em có tâm sự mà. - Victor nói vào tai cô thật nhỏ nhẹ, hai tay vòng nhẹ lên phía trước ôm lấy bụng cô, Erena khẽ rung mình, nỏ da gà

- Em chi... Ý em là không biết Chris sẽ phải xoay xở thế nào ở Hà Nội.. dù gì cậu ấy cũng không biết tiếng, mọi thứ đều lạ lẫm... - Erena nói với ngữ điệu đầy lo lắng, đôi tay đang cầm dao gọt hoa quả cũng dừng lại.

- Em đang lo cho cậu ta đấy à? - Victor nghiêng người, quay mặt sang nhìn cô với ánh mắt đầy vẻ khó chịu, ghen tuông, cô đang ở trong vòng tay của anh mà có thể để tâm trí ở nơi người con trai khác ư?

Nhận ra thái độ có phần bất bình ấy của Victor, Erena liền quay sang nhìn anh thật dịu dàng, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng, chớp nhoáng lên môi anh rồi nói như muốn giải thích.

- Ý em là... tất cả bọn họ đều không có ai là quen với Việt Nam.. cả tiếng cũng không biết, ít nhiều cũng gặp khó khăn...

Victor nhủ mảy nghe cô nói nốt câu rồi nhìn xuống phần bụng của mình mới lành lại, rồi cất tiếng hỏi với giọng khó chịu.

- Vậy em muốn anh phải làm gì lúc này? - Ngữ điệu của Victor có phần cau có.

Erena im lặng trước câu hỏi của anh, ngẫm nghĩ một lúc rồi đặt con dao cùng với quả táo trên tay xuống mặt bàn, lau tay vào chiếc khăn trước mặt rồi đặt nhẹ bàn tay lên tay anh đang ôm lấy mình từ phía sau.

- Hay bây giờ thế này nhé... anh ở đây, còn em sẽ về Việt Nam với họ xem thế nào? - Erena quay mặt nhìn sang anh với ánh mắt đầy hào hứng, giống như vừa nảy ra một ý hay, nhưng biểu cảm của Victor lại hoàn toàn trái ngược.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thầm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Mỏ than?

Những lời lẽ đó liền lọt vào tai anh khiến Victor bộc lộ thái độ ngay tức khắc, đôi mày nhíu lại, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào người con gái đang trong vòng tay mình.

- Gì?! - Anh thốt lên một tiếng đầy ngạc nhiên.

Biết ý kiến đó của mình khó có thể được anh chấp nhận nên Erena chỉ có thể tiếp tục nhìn anh bằng ánh mắt xin xỏ.

- Tại sao em được đi còn anh thì phải ở nhà? - Victor hỏi với giọng điệu bất bình, ánh mắt nhìn cô vẫn không thay đổi.

- Vì người mới phẫu thuật không nên đi lại, cử động nhiều. - Cô dùng lý lẽ để nói như muốn cãi anh, nhưng...

- Vậy phụ nữ có thai thì được phép à? - Anh nhướn mày hỏi móc lại cô khiến Erena cứng họng.

- Vậy bây giờ thế này đi, em đi thì anh đi, còn nếu anh phải ở lại đây thì em cũng đừng hòng đi đâu hết. - Anh nói với ngữ điệu thật cứng đầu, đồng thời ôm chặt lấy cô hơn như muốn giữ người con gái ấy bên mình. Anh không muốn cô làm mọi thứ một mình, nhất là ở một khoảng cách xa như vậy, trong lòng anh cứ dấy lên một nỗi sợ, anh sợ sẽ mất cô một lần nữa..

Victor xoa nhẹ tay lên bụng cô khiến Erena bất ngờ mà nhìn xuống, cảm anh tựa vào vai cô, ánh mắt nhìn xuống bụng người con gái với vẻ dịu dàng.

- Cục cưng, con nói xem, mẹ con nói vậy có nghe được không?

Trước thái độ cũng như những lời nói đầy vẻ cứng nhắc như vậy của Victor, Erena càng thêm khó nghĩ. Cô sợ rằng cứ Chris và vài người của Unknown đến một đất nước hoàn toàn xa lạ đối với họ để tìm kiếm một người phụ nữ không rõ danh tính thì sẽ tốn rất nhiều thời gian, hơn nữa nếu quá lâu thì có thể mẹ của Alpha sẽ bị chuyển đi chỗ khác, cơ hội tìm kiếm sẽ càng khó hơn. Nhưng cô vẫn chưa thể để Victor về đó và giúp sức mọi người bởi vết mổ của anh vẫn luôn là mối lo lắng hàng đầu của cô.

Lúc này đã là 9 rưỡi tối, ông Phúc Thạch lại tự nhốt kín mình trong thư phòng, nơi đây được xây dựng với bức tường cách âm tốt nhất nên việc nghe lén được từ bên ngoài là không thể nào. Ông ngồi trên chiếc ghế bành, trên tay cầm chiếc điện thoại, bấm số trên màn hình cảm ứng rồi để kê lên tai.

Đầu dây bên kia rung lên ba hồi chuông rồi mới có người bắt máy, một giọng đàn ông trầm trầm cất lên với vẻ mệt mỏi: "Alo?".

- Sếp Thành, là tôi, Phúc Thạch bên Venela đây. - Ông cất tiếng với ngữ điệu hồ hởi, cảm tưởng như mới bắt được vàng.

- Xin lỗi vì gọi muộn, tại tôi nghĩ sếp bận cả ngày nên giờ mới dám gọi, có làm phiền sếp không? - Ông uốn lưỡi mà nói với giọng thật dẻo quẹo.

- À cũng không có gì quan trọng lắm, tôi chỉ định mời sếp trưa mai đi dùng bữa cùng với tôi để bàn một số chuyện, sếp không bận chứ? - Ông ta tiếp lời.

Một nụ cười đầu hiểm ác nở trên môi ông, dường như đã đạt được mục tiêu.

Sau hơn hai mươi tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay, Chris cùng với vài người khác của Unknown, gồm có Jackie, Martin, Paul và Bob bước xuống sân bay với tâm trạng vô cùng mệt mỏi, toàn thân cảm giác như rã rời hết ra.

Họ đứng trước cổng sân bay Quốc tế Vân Đồn, tay xách những túi đồ, kéo theo những chiếc vali phía sau. Jackie đứng neho nhắm mắt nhìn ra xa xăm như quan sát tổng thể nơi đây, miệng thở đầy khó chịu.

- Tao phát điên vì cái thời tiết ở đây mất! - Jackie thở dài ngao ngán, thoáng thấy vẻ bức tức trước không khí oi bức, khó chịu của thời tiết Việt Nam, một tay anh vò lấy mái tóc màu đỏ khiến nó rối tung lên, thu hút mọi ánh nhìn của những người xung quanh.

- Con người ở đây thân thiện phết nhỉ? Cứ nhìn bọn mình chăm chăm rồi cười tủm tỉm nãy giờ. - Jackie cười tít cả mắt thích thú.

- Có mà người ta cười đều cái quả đầu đỏ chót của mày thì có. - Chris nói với ngữ điệu chán nản rồi kéo chiếc khẩu trang lên, che đi vết sẹo dài trên má, đồng thời vẫy tay gọi taxi.

- Đẹp mà. - Jackie bĩu môi rồi chẹp miệng, lững thững đi theo sau Chris.

Một chiếc taxi 7 chỗ liền đỗ trước mặt họ, cửa kính xe hạ xuống, Chris hơi cúi người ngó mặt vào mà nói với người tài xế bằng tiếng Anh.

- Vì chúng tôi tới đây hơi vội nên chưa đặt phòng khách sạn từ trước, cũng không biết khách sạn nào ở thì tốt, chú có thể đưa chúng tôi tới khách sạn nào tốt tốt được không? - Anh nhướn mày hỏi người trong xe.

Người tài xế ngó người trước câu hỏi bằng tiếng Anh của anh, câu nói khá dài, vốn tiếng anh lại có hạn nên nghe chữ được chữ mất, nhưng nghe loáng thoáng được từ "khách sạn".

- Kh... khách sạn à? Được, được! - Người tài xế lập bập đáp trả bằng thứ tiếng của Chris, vì không phải tiếng mẹ đẻ, cũng như vốn ngoại ngữ có hạn nên phát âm còn khó nghe, tuy vậy Chris vẫn hiểu, đồng thời ra hiệu cho mọi người dọn đồ lên xe và di chuyển.

Anh ngồi ở ghế lái phụ phía trước, người tài xế lái đi được một đoạn liền cắt tiếng hỏi lại.

- Khách sạn nào nhỉ? - Ông cố gắng phát âm chuẩn hơn.

- Khách sạn nào tốt tốt một tí ấy! - Jackie từ phía sau xe nói vọng lên.

Người tài xế nhủ mảy mảy lại cố gắng nghe hiểu câu trả lời của cậu thanh niên với mái tóc đỏ rực, một lúc sau mới gật gù như đã hiểu.

Cuối cùng thì họ cũng thuê được hai phòng ở một khách sạn 4 sao nằm cách trung tâm thành phố 5 phút đi xe. 5 chàng trai cất đồ vào trong phòng rồi nằm dài lên những chiếc giường êm ái, bây giờ là đầu giờ chiều, lúc này họ cũng đã dùng bữa trưa trên máy bay nên bây giờ cảm thấy vô cùng buồn ngủ.

Chris nằm vắt tay lên trên trán mà ngẫm nghĩ lại những lời dặn dò, cũng như những thông tin cần thiết mà Victor đã cung cấp cho anh trước khi đi.

"Mục tiêu của chúng ta bị nhốt ở đâu đó xung quanh mỏ than của một người đàn ông, theo lời mà con bé nói thì đó là ông Trịnh, Trịnh Hoàng Quân. Ông ta là một người rất quyền lực và nổi tiếng không chỉ ở tỉnh Quảng Ninh mà còn trải dài khắp đất nước bởi là chủ tịch của một tập đoàn công nghiệp than - khoáng sản rất lớn, mỏ than lớn nhất của tỉnh Quảng Ninh cũng thuộc quyền sở hữu của ông ta."

Chris nhắm mắt lại nghĩ thêm chút nữa, theo lời Victor nói thì mục tiêu là một người phụ nữ trung niên, và điều khó khăn nhất chính là chưa ai có thể xác định được danh tính của bà ấy, tên tuổi hay về ngoài như thế nào cũng không ai hay biết. Bà được coi như là con tin của V nhằm uy hiếp Alpha và biến anh ta thành con át chủ bài.

Nhiệm vụ lần này thật khó, nếu để mất thêm nhiều thời gian thì có lẽ sẽ còn khó hơn vì không hề biết V sẽ chuyển bà đi chỗ khác vào lúc nào.

Anh bật dậy sau một hồi ngẫm nghĩ, Chris đưa mắt nhìn xung quanh, thấy tất cả đều đã nằm bẹp xuống giường, không chút sức sống. Chris lập tức nhủ mảy mảy rồi đập mạnh vào lưng Jackie khiến cậu ta nhồm người dậy, mặt mày nhăn nhó đầy đau đớn.

- Mày điên à?! - Jackie gắt lên.

- Gọi chúng nó dậy đi, không có thời gian cho chúng mày nằm uòn ra đây đâu. - Chris đứng dậy nói với giọng thúc giục, đồng thời bước vào phòng tắm để rửa mặt.

Martin nghe tiếng ồn ào của hai cậu bạn cùng phòng mà cũng tỉnh giấc theo, chỉ biết than ngắn thở dài mà gắng gượng ngồi dậy, sang phòng bên cạnh mà gọi Bob cùng với Paul.

Họ tụ tập ở dưới sảnh khách sạn, bàn bạc lại kế hoạch một lần nữa trước khi đi. Tất cả mọi người đều thống nhất sẽ tự tản ra và tìm cách tới mỏ than lớn nhất tỉnh Quảng Ninh, từ đó quan sát và tìm kiếm thêm các khu vực lân cận, nơi nào cảm thấy có khả năng cao được dùng để "giám cầm" một con người thì lập tức đánh dấu trong lúc chờ đợi Victor cung cấp thêm thông tin về danh tính của người phụ nữ đó.

Mọi người tản hết ra, mỗi người một nơi, Chris thì đi lại quanh khách sạn, ánh mắt nhìn xung quanh đầy lạ lẫm, lúc này trông anh thật giống một du khách đi du lịch.

Bước chân cứ đưa anh dọc vỉa hè, chẳng mấy chốc mà dòng người trở nên tấp nập hơn, ra là anh đã vào tới trung tâm thành phố từ lúc nào mà không biết. Chris đi qua một khu thật náo nhiệt, người mua kẻ bán tấp nập, xôn xao, anh liền đưa mắt nhìn theo, ra là một khu chợ. Đây là lần đầu tiên anh đến với Việt Nam nên cách sinh hoạt cũng như con người nơi đây luôn thu hút được sự chú ý và ánh mắt đầy sự tò mò của anh.

Nhìn thấy một người đàn ông lái taxi đang dừng xe bên vỉa hè, Chris liền tiến lại gần và gõ nhẹ tay vào tấm kính, người đàn ông đó ngạc nhiên, tay bấm hạ tấm kính xuống, ngó mặt ra nhìn anh.

- Xin hỏi muốn đến mỏ than lớn nhất ở đây thì đi hướng nào vậy? - Chris nói với giọng thân thiện, nhưng sắc mặt của người đàn ông kia lại không giống như nghe được những lời anh nói.

Nhìn vẻ mặt đó của người tài xế, Chris biết rằng vốn tiếng anh của người đó cũng có hạn nên mới gặp khó khăn trong việc nghe.

- Xin hỏi, muốn đến mỏ than lớn nhất ở đây, thì đi hướng nào vậy? - Chris lặp lại câu hỏi một cách chậm rãi và nói nhấn mạnh từng từ, ngoài ra còn dùng tay để miêu tả bằng ngôn ngữ thân thể cho người đó hiểu.

- Sao? Cậu muốn đi đâu cơ? - Người tài xế nheo nhăm mắt, nhướn người ra hỏi lại bằng tiếng Anh.

Chris thở dài đầy bất lực, chỉ biết cười trừ.

- Được rồi, xin lỗi đã làm phiền. - Anh cười rồi bỏ đi.

Rảo bước trên con phố, chốc chốc Chris lại tiến gần đến những người đi bộ để hỏi đường, nhưng dường như số người biết tiếng Anh ở đây rất ít nên việc giao tiếp của anh cũng rất khó khăn, những người biết tiếng thì lại không biết phải chỉ cho anh thế nào, họ không biết cách diễn đạt.

Những lúc thế này thật bất lực làm sao, anh đã cố gắng tìm đường trên bản đồ nhưng cách chỉ của nó thật sự rất lòng vòng, anh đưa địa chỉ cho tài xế taxi thì họ cũng từ chối với lý do đường tới đó rất gấp ghe và khó đi. Tất cả mọi lý do đều dẫn tới việc Chris phải đi bộ, tuy điều đó sẽ dễ dàng và thuận lợi hơn cho việc quan sát, tìm kiếm những khu dân cư xung quanh, nhưng sao anh có thể tới đó khi thậm chí còn không biết phải đi hướng nào?

Nhìn thấy một chàng trai người ngoại quốc đang loay hoay trên vỉa hè như tìm kiếm gì đó, trên tay cầm một chiếc điện thoại, sắc mặt biểu lộ rõ sự bối rối, người con gái ấy liền bước tới.

Một bàn tay nhỏ nhắn vỗ nhẹ vào vai Chris khiến anh giật mình mà quay ngoắt người lại, trước mặt anh là một cô gái với dáng người nhỏ nhắn, mái tóc màu đen được búi gọn lên phía sau đầu, những đường nét trên khuôn mặt toát lên vẻ năng động.

- Anh có cần sự giúp đỡ không? - Cô cất giọng nói trong trẻo lên mà khiến Chris như bừng tỉnh, cách phát âm của cô thật chuẩn xác, so với tất cả những người ở đây mà anh đã gặp, điều đó khiến anh không khỏi ngạc nhiên.

- À... ừm, tôi muốn biết đường tới mỏ than lớn nhất ở đây, cô biết nó nằm ở hướng nào không? - Chris hỏi.

Nghe câu hỏi ấy của anh xong, người con gái ấy thăm tháy khó hiểu, lập tức đưa mắt nhìn anh từ đầu đến cuối, trông anh giống như những vị khách du lịch khác nhưng tại sao lại có ý muốn khác lạ tới vậy.

- Ừm. nó nằm ở hướng này. - Tuy thấy hơi khó hiểu nhưng cô vẫn chỉ đường cho anh, cánh tay cô giơ lên, chỉ về hướng Nam.

- Nhưng anh không thể tới đó bằng taxi đâu, đường tới đó rất gấp ghe và khó đi, hơn nữa còn bị cấm, sẽ chẳng có xe nào đồng ý tới đó đâu. Còn nếu anh muốn đi thì chỉ có thể tới những khu dân cư gần đó thôi, nhưng đường vẫn khá khó đi đấy. - Cô nhún mày "cảnh cáo" anh trước.

Nghe thấy từ "khu dân cư", trong Chris liền cảm thấy như bắt được vàng, lập tức gật đầu.

- Được được! Đi hướng đó phải không? - Anh xác định lại hướng đi với tâm trạng không thể nào háo hức hơn.

Người con gái gật đầu nhưng lưỡng lự một lúc, dường đi ở đó rất loằng ngoằng, còn khó đi, nếu để anh ta đi một mình tới đó bằng taxi thì có lẽ sẽ bị "bóp" đến tiền triệu chứ chẳng ít.

- Tôi có thể đi cùng anh tới đó. - Cô nói như ra vẻ gợi ý.

Chris rất ngạc nhiên trước lời đề nghị ấy, liền nhướn mày hỏi lại.

- Thật sao? Không phiền cô chứ?

Người con gái nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay rồi lại nhìn lên anh, lắc nhẹ đầu, trên môi nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Cô giúp anh bắt một chiếc taxi rồi cùng đi chuyển tới những khu dân cư xung quanh mỏ than ấy. Lúc này ngồi cạnh nhau trên chiếc taxi, cô mới có dịp đề hỏi chuyện anh.

- Vậy anh từ đâu tới? - Cô quay sang hỏi anh.

- Mỹ. Tôi ở New York. - Anh đáp lại.

- Trước kia tôi cũng từng ở New York vài năm. - Cô tròn mắt ngạc nhiên trước sự trùng hợp.
- Ô, đó là lí do vì sao cô phát âm chuẩn tới vậy, nếu không nhìn mặt thì tôi đã nghĩ cô là người bản xứ đấy! - Anh tấm tắc khen cô.

Người con gái ngại ngần cười tủm tỉm.

- Cảm ơn anh. Mà tại sao anh lại muốn tới mỏ than lớn nhất ở đây? - Cô ngạc nhiên.

Chợt cảm thấy lúng túng trước câu hỏi ấy của cô gái, Chris ậm ừ một lúc rồi cũng cắn răng mà nói dối.

- À, thật ra tôi rất quan tâm tới môi trường và sức khỏe của con người, trước khi đi du lịch ở Việt Nam thì tôi có nghe vài người bạn của tôi đã từng tới đây trước nói rằng ở đất nước của cô có nguồn tài nguyên khoáng sản rất phong phú, đặc biệt là Quảng Ninh thì nổi tiếng về than đá, lại là nơi có mỏ than lớn nhất cả nước. Lúc nghe thấy điều đó tôi có phần hơi lo ngại, tôi không biết việc họ khai thác than đá có ảnh hưởng tới môi trường xung quanh và những cư dân sinh sống quanh đó không, nên muốn đích thân tới xem thử thế nào. - Chris giải thích rất cụ thể và chi tiết khiến người con gái kia trầm trồ thán phục.

- Chà, người như anh thật hiếm có đấy! - Cô chep miệng tấm tắc khen ngợi khiến Chris cũng trở nên ngại ngần theo.

Sau một khoảng thời gian ngồi trên xe taxi, lúc này họ phải xuống xe và đi bộ để vào các khu dân cư đó, người con gái kia vừa đi bên cạnh anh, vừa thì thoàng liếc sang anh với vẻ đầy tò mò.

- Đất nước chúng tôi ô nhiễm tới vậy à? - Cô vừa hỏi vừa cười tủm tỉm như có ý trêu chọc anh.

Chris ngạc nhiên, lúc này mới chợt nhớ ra, từ lúc gặp nhau cho tới giờ anh chưa từng bỏ khẩu trang ra một lần nào, thật bất lịch sự quá.

- À không! Tôi không có ý đó với đất nước của cô, chỉ là có thứ tôi không đủ tự tin để "khoe" ra. - Chris gãi tai cười trừ, ngữ điệu có chút ái ngại.

- Đừng tự ti về bản thân mình như thế chứ. - Cô mỉm cười khích lệ anh.

Nghe được lời động viên ấy, trong lòng Chris cũng cảm thấy có phần thoải mái hơn, dù gì đeo khẩu trang suốt cả buổi như vậy cũng thật bất lịch sự. Anh ngập ngừng tháo chiếc khẩu trang ra rồi bỏ vào túi áo.

- Trông có tệ lắm không? - Anh ngập ngừng hỏi cô.

Người con gái ngược mắt lên nhìn anh, mới đầu quả thật thấy ngạc nhiên trước vết sẹo ấy, nhưng rồi khóe môi vẫn nhếch lên một nụ cười nhẹ nhàng.

- Trông tuyệt mà, nó làm anh trông ngầu hơn đấy! - Cô gật gù khen ngợi, đôi lúc lại liếc nhìn sang anh, có thể nhận thấy anh đang đỏ mặt vì ngại.

Đi được vài bước cô lại cảm thấy kì lạ, liền quay sang nhìn anh kĩ hơn.

- Tôi từng nhìn thấy anh ở đâu rồi phải không nhỉ? Chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa? - Cô nhíu mày tỏ vẻ hoài nghi.

Chris cũng chau mày lại trước câu hỏi của cô, ngắm nghía lại người con gái ấy nhưng rồi lại lắc đầu.

- Tôi không nghĩ vậy. - Anh nói.

- Chắc tôi nhớ nhầm. - Người con gái gật đầu gượng gạo chấp nhận.

- À, tôi là Chris. - Anh dừng chân, quay người, giơ tay về phía cô.

Người con gái ngạc nhiên rồi cũng bắt tay với anh, trên môi nở một nụ cười nhẹ nhàng.

- Tôi là Mỹ Anh.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thâm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Ý định tạo phản?

quán cà phê sang trọng, tay khuấy nhẹ cốc cà phê nóng hổi trước mặt, ngồi trước mặt ông là một thanh niên trẻ, đội một chiếc mũ lưỡi trai che đi gần hết khuôn mặt.

- Nhớ phải theo sát hần từng li từng tí, không được bỏ lỡ một giây phút nào, cũng đừng quên chụp nhiều ảnh lại để làm bằng chứng. - Ông nhú mày nói với giọng ra lệnh.

Cậu thanh niên kia gật gù nghe lời.

- Làm tốt thì cậu muốn bao nhiêu cũng được. - Ông cười khẩy rồi nhấp một ngụm cà phê.

Chris và Mỹ Anh cùng nhau bước trên con đường gập ghềnh ấy mà vào khu dân cư lân cận mỏ than ấy. Băng qua nhiều đoạn đường khó đi, cuối cùng thì Chris cũng nhìn thấy những ngôi nhà của dân cư ở đó, tuy nhiên cảnh tượng hiện ra trước mắt anh thật vô cùng ấn tượng bởi những mái nhà xập xệ, lụp xụp, dưới chân anh là những con đường đất đỏ. Chris đưa mắt nhìn xung quanh với vẻ choáng ngợp, những tán lá bám đầy bụi than đã phản ánh việc mỏ than đã gây ô nhiễm tới môi trường, ảnh hưởng nặng nề tới đời sống của dân cư quanh mỏ than.

Cô đưa anh đi xung quanh đó, dĩ nhiên là Chris đã quan sát rất kĩ từng căn nhà quanh đó, nhưng thật khó để có thể biết được căn nào là căn cần tìm. Họ đi qua một con sông nhỏ, tuy nhiên lại không hề mang lại vẻ tươi mát bởi lúc này nó đã khoác lên mình một màu đen xám do ô nhiễm bởi bụi than.

- Đi cùng tôi thế này, không làm phiền cô chứ? - Chris nhướn mày hỏi cô với giọng có phần ái ngại.

- Không sao, trước 4 giờ thì tôi cũng không bận gì. - Cô ngược nhìn lên anh đang đi bên cạnh mình, đồng thời nở một nụ cười triu mến.

Chợt cô đưa mắt nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay, giờ đã là 4 giờ kém, nụ cười trên môi cô tắt hẳn, thay vào đó là biểu cảm vô cùng cuồng quýt đang hiện rất rõ lên trên khuôn mặt của cô.

- Ôi, đã 4 giờ kém rồi, chắc tôi phải về luôn rồi. - Mỹ Anh nhìn anh với vẻ vội vàng, bối rối.

- Vậy để tôi tiễn cô. - Chris nhìn thấy dáng vẻ của cô mà cũng trở nên lúng túng theo.

Họ cùng đi ra phía đường chính, Chris cẩn thận vẫy tay và bắt cho cô một chiếc taxi. Cánh cửa mở ra, Mỹ Anh bước vào trong nhưng vẫn giữ cửa mở, còn căn dặn anh cẩn thận trước khi về.

- Anh biết đường rồi chứ? Lát nữa anh chỉ cần nói với tài xế taxi là về khách sạn anh đang ở là được.

- Tôi biết rồi mà. Cảm ơn cô vì hôm nay đã đi cùng với tôi. - Chris hơi cúi đầu xuống mà bày tỏ sự chân thành.

- Không có gì đâu. Rất vui được gặp anh. - Mỹ Anh cười hiền hậu rồi ngồi ngay ngắn vào trong xe.

Chris một tay đóng sập cánh cửa lại cho cô, tay còn lại thì vẫy chào, trên môi không quên nở một nụ cười triu mến.

- Về cẩn thận nhé, tạm biệt.

Chiếc xe taxi lẩn bánh đi, Chris đứng nhìn nó khuất khỏi tầm mắt mình rồi mới quay lưng bỏ đi, anh lại tiếp tục đi vòng quanh và quan sát thêm rồi mới về.

Mỹ Anh trở về căn biệt thự nằm giữa trung tâm thành phố mà mất tận hơn 30 phút, cô vội vã mở cửa và bước vào trong căn biệt thự, nhưng may thay là vẫn chưa có ai về.

Cô bắt tay vào bắt đầu nấu nướng, không lâu sau thì có tiếng xe ô tô lái thẳng vào trong ga ra của căn biệt thự, Mỹ Anh liền cuống quýt rửa tay dưới vòi nước, lau khô tay vào khăn mà chạy ra trước cửa.

Một người đàn ông bước vào với vẻ quyền lực, trên người mặc một bộ vest màu đen, tay cầm một chiếc cặp. Cô nhìn ông liền cúi đầu xuống chào hỏi hết sức lễ phép.

- Chào chủ tịch ạ. Hôm nay bữa tối nấu muộn hơn mọi ngày, nhưng cháu sẽ cố dọn ra nhanh nhất có thể ạ. Bây giờ cháu đi bật nước nóng cho chủ tịch.

- Mỹ Anh nói với ngữ điệu hết sức lo lắng rồi lập tức chạy đi ngay.

- Mỹ Anh. - Ông bất ngờ cất tiếng gọi khiến cô ngạc nhiên mà đứng lại.

- Dạ?

- Hôm nay cháu đã đi thăm Nhi phải không? - Ông hỏi với giọng trầm xuống, ánh mắt đượm buồn.

Mỹ Anh cúi mặt xuống trước câu hỏi của ông.

- Vâng... - Giọng cô cũng ịu xuống.

Người đàn ông khẽ thở dài, trong lòng lại cảm thấy nặng trĩu, đã 6 năm kể từ ngày cô con gái độc nhất của ông rời xa thế giới này rồi, không ngờ thời gian lại trôi qua nhanh tới vậy.

Ông nhìn người con gái trẻ đang đứng phía trước, trong trí óc lập tức ủa về những kỉ ức ngày trước. Mỹ Anh đã từng theo sau hầu hạ Uyển Nhi một khoảng thời gian rất lâu. Mỹ Anh từng là con của cô quản gia của gia đình nhà họ Trịnh nên từ bé cả 2 người đều rất thân với nhau, cho tới khi Uyển Nhi kết hôn với người đàn ông tên Minh Thắng và quyết định sang Mỹ định cư thì Mỹ Anh cũng đi theo, không màng bệnh tật của cô chủ, luôn luôn theo sát từng chút một và chăm sóc rất cẩn thận.

Mỹ Anh ngoài tư cách là một người hầu của Uyển Nhi, cô còn là người bạn thân nhất của cô ấy, tất thảy những niềm vui nỗi buồn đều san sẻ hết cho nhau. Giờ đây Uyển Nhi cũng không còn trên thế giới này, mẹ của Mỹ Anh cũng bệnh mà mất nên giờ cô trở về đây, trở thành quản gia của gia đình nhà họ Trịnh. Cả một căn biệt thự to lớn mà chỉ có 3 người ở, ít nhiều cả ông Trịnh lẫn bà Trịnh cũng yêu thương cô, coi cô như con cháu trong nhà, cùng nhau bù đắp tình thương sau những lần mất mát.

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau, ông Phúc Thạch khoác chiếc áo vest đang treo trên móc áo vào người, chỉnh đốn ngay ngắn rồi bước ra khỏi công ty. Nhìn chiếc xe riêng đón ông lăn bánh đi, một bóng người ăn mặc kín đáo, bịt kín mặt mũi từ đầu đến cuối cũng liền bám theo từ xa.

Người đó từ xa liền gờ máy ảnh lên mà chụp lại cái khoảnh khắc ông bước chân vào một quán ăn phong cách Châu Âu thật sang trọng, trên tay cầm một chiếc vali mang lại vẻ đầy hoài nghi.

Sau 1 tiếng ăn trưa, Phúc Thạch rời khỏi nhà hàng đó với gương mặt vô cùng mãn nguyện, bên cạnh anh lúc này còn có một người đàn ông nữa, dáng vẻ thật quyền lực, chiếc vali ban nãy Phúc Thạch cầm cũng đã chuyển sang tay người đàn ông này.

Hai người không bắt tay hay chào hỏi gì nữa mà chỉ mỗi người đi một ngã, nhưng khoảnh khắc họ cùng nhau bước ra khỏi nhà hàng và trao đổi chiếc vali đều đã được ghi lại hết trong chiếc máy ảnh này.

Ngày qua ngày đều trốn chui trốn lủi trong căn hộ ở Royal Palace, Tường Vy vẫn không thể gạt bỏ được nỗi lo lắng của mình về chuyện của mẹ Alpha. Cả cơ thể cô bồn chồn, đứng ngồi không yên, cảm tưởng như chẳng thể chịu đựng được nữa mới quyết định trở về nhà.

Cô tiểu thư bước chân vào nhà với sự ngạc nhiên của bác Lâm, mấy ngày nay cô biệt tăm biệt tích đi đâu, có trở về nhà thì cũng đi ngay nên ông có phần lo lắng.

- Bác Lâm, ba cháu về chưa? - Cô ngó ngang ngó dọc rồi rón rén hỏi ông.

- Ông chủ về rồi, đang tắm thưa cô. - Ông tay vừa chuẩn bị bữa tối, vừa trả lời câu hỏi của cô.

Tường Vy ngạc nhiên, giờ đúng là giờ tan làm nhưng sao ông về rồi mà Alpha lại chưa? Nhưng khoan đã, còn có việc quan trọng hơn, điện thoại của ông, cô nhất định phải tìm thêm thông tin từ nó, giờ này ông đang tắm nên ắt hẳn là ông trời thương cô, cho cô một cơ hội.

Cô định mở cửa thư phòng nhưng không thể, căn phòng bị khóa lại, cô có cố gắng kéo đẩy kiểu gì nó cũng hễ xoay chuyển. Tường Vy cố giữ bình tĩnh mà bước tiếp sang phòng riêng của ông. Cánh cửa được đẩy vào dễ dàng, cô đưa mắt nhìn quanh đây cẩn trọng rồi mới bước vào trong và đóng cửa lại cẩn thận.

Cô tiến lại gần chỗ đầu giường, nơi chiếc điện thoại của ông được đặt nằm ngay ngắn trên chiếc tủ gỗ kê cạnh giường. Tường Vy cầm chiếc điện thoại đó lên, mở khóa màn hình rồi tìm kiếm đồng tin nhắn trong vội vã.

Từng dòng chữ ấy hiện hữu ra trước mắt cô, Tường Vy vừa đọc vừa cố gắng ghi nhớ những thứ cần thiết vào trong đầu.

"Mọi chuyện vẫn ổn chứ?"

"Mọi chuyện vẫn ổn thưa ông chủ, nhưng chuyển tới đây có phần bất lợi, nơi đây cái gì cũng bám đầy bụi than, ngay cả con sông ngay trước nhà cũng bị ô nhiễm nặng nề nên không khí có phần bị ảnh hưởng, bà ta còn vừa mới trải qua giai đoạn nguy hiểm, nếu cứ tiếp tục ở đây lâu dài thì có lẽ sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe đấy ạ."

Đọc những dòng chữ ấy mà cô liên tục cảm thấy thương xót cho người phụ nữ ấy, bà vốn là người bệnh mà còn phải chịu cảnh ngộ khắc nghiệt như vậy.

- Con đang làm gì vậy? - Giọng người đàn ông cất lên với vẻ cau có, đầy bất ngờ ngay sau lưng cô.

Tường Vy chợt dạ liền bám tất màn hình nhưng chưa kịp thoát phần tin nhắn ra, quay ngoắt người lại phía sau, ông đang đứng trước cửa, mắt hằm hằm nhìn cô.

- B... ba... ba tắm xong rồi hả? Mấy ngày này ba đừng làm việc quá sức quá... - Cô gượng gạo cười rồi nói lái sang vấn đề khác, nhưng tay chân lại đang run bần bật lên.

- Ba hỏi là con đang làm gì?! - Ông gần giọng hơn rồi bước thật nhanh về phía cô, giật lấy chiếc điện thoại đang đặt trên bàn.

Ngay khi vừa mở ra, từng dòng tin nhắn giữa ông và Phi liên hiện ra trước mắt, từng nếp nhăn trên trán ông xô hết vào với nhau, ánh mắt trở nên giận dữ quay sang nhìn cô.

- Con...! - Ông tức tối gần giọng, ông đã rất ngạc nhiên và dĩ nhiên là cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi dạo gần đây bỗng dưng cô lại trở nên quan tâm và muốn gần gũi hơn với người cha bận rộn của mình, vậy ra tất cả chỉ là vì chiếc điện thoại này đang ẩn chứa những bí mật to lớn từ trước tới nay.

- Con dám...! - Ông tròn mắt dữ tợn nhìn thẳng vào cô con gái, khắp người cô run lên, đôi môi mấp máy chẳng thể nào thốt nên lời, cô chưa từng thấy ông đáng sợ như vậy đối với mình, chân liền chập chững bước lùi về phía sau.

Vậy là cô đang tìm cách cứu lấy người phụ nữ đó sao? Nếu Tường Vy biết được những chuyện này rồi, còn Alpha? Anh đã biết được vị trí hiện tại của bà ta chưa? Đã hơn 2 năm rồi kể từ lần cuối họ được gặp nhau. Thường thì khoảng 4-5 tháng thì anh được phép gặp mẹ mình một lần, với một điều kiện là phải làm được việc gì đó lớn và mang lại nhiều lợi ích cho ông. Mỗi lần như vậy ông đều phải xích hai tay anh lại phía sau lưng rồi mới cho gặp, để phòng anh chống lại ông. Nhưng sau lần cuối cùng đó, ông không thể cho anh gặp lại bởi càng ngày kỹ năng chiến đấu của Alpha càng tăng cao, việc xích tay lại như vậy chưa chắc đã là an toàn đối với ông. Nỗi sợ hãi luôn bủa vây, nếu anh biết được và cứu được bà ta ra, anh sẽ không còn là con cún con bị khuất phục dưới chân ông được nữa.

Vậy mà nỗi sợ bấy lâu nay ông cố gắng che giấu lại bị chính cô con gái mà mình yêu thương, tin tưởng len lút tìm kiếm sau lưng ông, nếu chuyện này đổ bể thì ông sẽ không còn con át chủ bài, hơn nữa còn có thể mất mạng chứ chẳng chơi.

Ông khua tay nắm chặt lấy cổ tay cô, sức ông dồn rất mạnh vào và nắm khiến cổ tay cô gái đỏ ửng hết lên, Tường Vy nhăn mặt đầy đau đớn.

- Ba ơi! Đau quá...! - Cô nhăn nhó.

- Con cái bất hiếu! - Ông quát thẳng vào cô với giọng vô cùng giận dữ, đồng thời kéo tay cô ra khỏi phòng mình.

Tường Vy bị ông kéo tay một cách vô cùng mạnh bạo, cổ tay đỏ hết lên, đôi chân cũng không trụ vững được mà chập chững bước theo sau ông, cố gắng giằng tay ra nhưng không thể.

- Ba ơi... bỏ con ra! - Cô nói với giọng cầu xin, khóe mi bắt đầu ươn ướt.

- Câm mồm! - Ông hét lên, tròn trừng mắt phóng thẳng ánh nhìn vào cô.

Nước mắt tuôn ra ngày một nhiều, lăn dài trên gò má, ướt đầm gương mặt xinh đẹp ấy. Cô cảm thấy sốc vô cùng, trước kia ông chưa từng như vậy, đây giống như một con người khác, không phải ba cô...

Ông lỏng tay cô vào căn phòng nằm dưới chân cầu thang tầng 1 và khóa chặt cửa lại, mặc cho cô có đập cửa, gào khóc thế nào đi chăng nữa. Những chuyện gần đây ở công ty đã đủ làm ông điên đầu, nay lại phát hiện thêm điều này, rõ ràng là ông không thể giữ được bình tĩnh.

Tường Vy đập thật mạnh tay vào cửa, gào khóc ngày một to hơn.

- Ba! Mở cửa cho con...! - Tiếng cô thút thít sau cánh cửa có phần khiến ông đau nhói trong lòng nhưng chưa thể làm dịu đi cơn nóng giận trong ông.

- Tốt nhất là con nên ở trong này đi. Nếu con còn có ý định làm phản ta, thì hai mẹ con nó sẽ không bao giờ gặp lại nhau được nữa đâu. - Ông ghé sát mặt vào cánh cửa mà "dận dò" cô với giọng điệu thật nguy hiểm khiến sống lưng cô ớn lạnh rồi bỏ đi.

Tường Vy ngồi thụp xuống đất, sụt sịt vài tiếng đầy khó khăn. Cô cố gắng nhìn xung quanh rồi tự trấn an bản thân mình, đột nhiên như nảy ra ý gì đó, cô lập tức thò tay vào chiếc túi xách và lục tung lên như tìm kiếm gì đó.

Cô tìm kiếm trong danh bạ, bấm vào số máy ấy với vẻ vội vã và gọi bằng sim quốc tế. Từng hồi chuông điện thoại kêu lên là con tim cô đập nhanh hơn từng nhịp.

Vừa nghe được tiếng người vọng lại từ đầu dây bên kia, Tường Vy lập tức khóc nức nở lên.

- Victor...! Hãy giúp anh ấy...! Làm ơn đi...! - Cô khóc nức lên, cảm tưởng như không thể kìm nén được thêm.

Victor chỉ nghe thấy tiếng khóc nức lên át đi tiếng nói, anh khẽ nhăn mặt nhìn vào chiếc điện thoại rồi lại áp vào tai.

- Có chuyện gì? - Anh hỏi lại.

- Alpha... anh phải cứu lấy mẹ anh ấy... - Tường Vy vẫn cứ khóc nức lên, lời nói ra cũng rất khó nghe.

Victor thờ dãi rồi nói với giọng nhẹ nhàng như cố trấn an cô.

- Nào, bình tĩnh, không khóc. - Anh nhủ mày.

Tường Vy cố gắng nín lại, tiếng sụt sịt cũng ít dần đi, tiếng thờ dãi lại, nghe thấy vậy, Victor mới tiếp tục hỏi.

- Có chuyện gì?

Tường Vy gắng gượng giải thích một cách cặn kẽ nhất có thể cho anh trai mình, vị cứu tinh của mình về những thứ mà mình đã đọc được trong tin nhắn của ông.

- Vậy bây giờ em đang ở đâu? - Victor nhú mày lại.

- Ba nhốt em vào trong một căn phòng. còn nói nếu em phản lại ông thì hai người họ sẽ chẳng bao giờ gặp được nhau nữa... - Tường Vy vẫn thút thít từng tiếng.

Victor nhăn mặt trầm thấy bất bình, anh đã từng thấy ông ta cưng chiều con gái mình đến thế nào, vậy mà không ngờ giờ lại có thể đối xử với cô một cách mạnh bạo tới vậy. Anh có thể hiểu giờ đây cô đang hoảng sợ tới mức nào, lão ta rất ít khi chỉ nói suông, nếu lần này không thể cứu được người phụ nữ ấy thì có lẽ từ giờ trở đi sẽ không còn cơ hội nào nữa.

- Được rồi, vậy em cứ ở yên đó đi đừng làm mọi chuyện rối thêm, mọi việc để anh lo. - Victor nói với giọng nhẹ nhàng để trấn an cô rồi mới tắt máy.

Tường Vy nhìn xuống màn hình chiếc điện thoại, chỉ còn có 12% pin, đây không phải phòng của cô nên không hề có sạc điện thoại. Cô ôm chiếc điện thoại vào trong người mà khóc thút thít, tay cứ gơ lên mà lau đi những giọt nước mắt cứ lăn dài trên má.

Tường Vy đưa mắt nhìn xung quanh, nơi đây bị bao bọc bởi 4 bức tường kín đáo, một chiếc cửa sổ cũng không có, cô cảm môi đầy ngấm ngấm mà bất lực...

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Chuyện bé xé to

Người đàn ông ngồi trên bàn làm việc, đối diện là một thanh niên bịt kín mặt mũi với vẻ bí ẩn. Ông ta nhìn xuống những tấm ảnh được đặt đầy trên mặt bàn, liền cảm lên mà "ngắm nghía" thật kỹ lưỡng rồi bật cười đầy khoái chí.

- Đã điều tra xem người đàn ông đi bên cạnh lão ta là ai chưa? - Ông hơi nhú mày, ngón tay gõ gõ vào tấm ảnh.

- Dạ rồi, người đàn ông đó là Đại tá Huỳnh Công Thành, trưởng công an quận Hoàn Kiếm, thành phố Hà Nội. - Cậu ta bẩm báo.

Ông Quang Hùng chep miệng, gật đầu như thăm thấy Phúc Thạch thật cao tay bởi đã ra tay hối lộ quan chức cấp cao, thế nhưng một phần lại cảm thấy "thương" ông ta bởi lần này đã vô tình bất cẩn.

Tay ông rút một chiếc phong bì ra từ túi áo vest rồi đặt xuống mặt bàn, di về phía đối diện.

Cậu thanh niên cầm lấy chiếc phong bì lên, mở ra và lên nhìn vào đó, lập tức gật gật đầu đầy thỏa mãn rồi mới rời đi. Trước đó cũng ghi nhớ lời dặn dò của người đàn ông trung niên: "Cứ tiếp tục theo dõi xem có động tĩnh gì mới không."

Ngay sau khi cậu thanh niên kia vừa đi khỏi, ông ta lập tức rút điện thoại ra, bấm số máy.

- Tôi đây, việc kêu gọi các cổ đông sao rồi? - Ông nói với giọng hơi khàn.

- Thừa sếp, việc kêu gọi các cổ đông trong công ty thì khá dễ dàng, hầu hết là đồng tình với ý kiến bãi bỏ chức chủ tịch của ông Phúc Thạch, duy chỉ có Phó tổng giám đốc là vẫn không có ý kiến gì. Còn các cổ đông ngoài công ty thì khó hơn em tưởng. họ vẫn không tin vào những tin đồn dạo gần đây của Phúc Thạch, hơn nữa họ cho rằng vụ việc không có công an vào cuộc thì càng không đáng tin, tin đồn vẫn chỉ là tin đồn. - Người từ đầu dây bên kia đáp lại với giọng khàn khoản, đáng lo ngại.

Ông Quang Hùng thở dài, các ngón tay khẽ gõ xuống mặt bàn, khóe môi khẽ nhếch nhẹ lên đầy vẻ hiềm ác.

- Những chuyện đó thì cứ từ từ, để sau khi những thứ này được đưa cho công an, thì họ sẽ nghĩ thế nào. - Ông cười khẩy.

- Là sao ạ? - Người kia như vẫn chưa hiểu ý ông.

- Không có gì. Cậu nghỉ đi. - Ông cười khàn khách đầy mãn nguyện rồi tắt máy.

Hôm nay đột nhiên ông chủ lại giao cho anh rất nhiều việc, đến khi làm xong hết, trở về nhà với tâm trạng mệt mỏi thì đã là 9 giờ tối. Alpha bấm mã vào cánh cửa căn hộ số 2801 rồi bước vào trong, miệng còn nói nhẹ nhàng: "Anh về rồi."

Tuy nhiên cả căn nhà tối thui, chỉ có duy nhất chỗ cửa ra vào nơi anh đang đứng là có sáng bởi đèn cảm ứng. Alpha ngạc nhiên tiến vào trong, trong lòng thầm thấy khó hiểu, không biết Tường Vy đã ăn gì chưa mà đã đi đâu rồi, hay đi ngủ sớm? Anh vừa ngẫm nghĩ vừa đẩy nhẹ cánh cửa phòng ngủ của cô, tuy nhiên chiếc giường lại trống không.

Nỗi lo lắng dành cho cô dường như lấn át đi mất sự mệt mỏi lúc này, Alpha liền rút điện thoại ra mà gọi vào số máy của cô, tuy nhiên lại là thuê bao.

Alpha nhát thời cảm thấy lúng túng, đã là 9 giờ tối rồi, anh lại không biết cô ra ngoài từ lúc nào, cũng với ai, hơn nữa còn không thể liên lạc được với cô. Anh chân chừ, cố gắng giữ bình tĩnh để suy nghĩ rồi cũng rời đi thật vội vã.

Chiếc Ducati màu đen của anh đỗ ngay trước cổng biệt thự, Alpha cởi chiếc mũ bảo hiểm ra rồi chạy vào trong thật vội vã, thế nhưng đến trước cửa thì anh liền tròn mắt không khỏi ngạc nhiên, hai cậu thanh niên mặc vest đen đang đứng trước cửa là người của V, đàn em của anh. Ngoài những lúc phải ra ngoài làm những nhiệm vụ về trao đổi hàng hóa hay giết chóc gì đó do ông chủ giao ra thì họ rất ít khi được rời khỏi căn cứ, vậy mà giờ đây lại đứng sừng sững ngay trước cửa căn biệt thự của Venela.

- Hai cậu làm gì ở đây? - Anh thở hắt ra, đưa ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn sang hai cậu thanh niên đó.

Hai người chỉ biết nhìn nhau qua lại đầy khó xử rồi cũng chỉ cúi gằm mặt xuống, không biết phải trả lời thế nào.

Không có thời gian để đứng lại đây mà tra hỏi họ kĩ lưỡng thêm, anh cần phải biết xem Tường Vy có về đây mà thăm ông Phúc Thạch hay không. Nếu có thì anh bớt lo, còn nếu không biết cô đi đâu thì anh sẽ chẳng ngồi yên được mất.

Alpha bước chân vào trong, hai đàn em ngoài cửa cũng gượng gạo mà bước vào theo như cố ngăn cản, anh đưa mắt nhìn xuống chỗ để giày, đôi giày cao gót màu hồng phấn này mới đây anh vẫn thấy cô đi, ắt hẳn là Tường Vy có về đây rồi, nhưng mà...

- Alpha, tốt nhất anh đừng có vào. - Hai cậu đàn em kia nói với giọng điệu có phần ái ngại.

Trước mắt Alpha lúc này đây là rất nhiều người của V, trải dài từ trong nhà ra tới ngoài cửa, và đặc biệt lại tập trung rất đông trước cửa căn phòng nằm dưới chân cầu thang tầng 1, căn phòng mà trước đây anh từng ở vài ngày.

Alpha đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn từng người một, vẻ mặt họ dường như đang có sự phòng thủ, cảnh giác cao độ đối với anh. Tình cảnh thế này thật hiếm thấy, người của V chưa từng được xuất hiện ở biệt thự của Venela, hơn nữa lại còn đông thế này.

"Rốt cuộc có chuyện gì? Tường Vy đang ở trong đó phải không? Có chuyện gì mà lại thành ra thế này?" Alpha không thể nào gạt bỏ được những mối hoài nghi ấy ra khỏi đầu, liền bước thẳng về phía trước, cố ý xâm nhập qua bức tường được tạo bởi những người đồng đội của mình.

Người của V thấy vậy cũng liền xúm lại mà dùng tay cản lấy người anh, Alpha cố dướn người qua nhưng đều bị đẩy lùi lại phía sau.

- Bỏ tôi ra. - Alpha lườm huyết, gần giọng nói với đàn em của mình.

- Nhiệm vụ của chúng em là giữ cho anh tránh xa khỏi tiểu thư, nếu anh cứ thế này thì bọn em sẽ không thể không động tay. - Họ nghiêng răng ra sức cản anh lại.

Nhưng Alpha vẫn không bỏ cuộc, anh nhướn cổ lên mà nhìn vào căn phòng nằm ở dưới chân cầu thang kia.

- Tiểu thư! Tiểu thư! - Anh lớn giọng gọi vọng về phía đó, ánh mắt tràn đầy sự lo lắng.

Tường Vy ngồi tựa lưng vào cánh cửa phòng, hai tay ôm lấy đầu gối, mặt cúi gằm xuống đầy tuyệt vọng, chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy mà liền bật dậy bùng tỉnh.

Cô quay ngoắt người lại, bắm hai tay vào cánh cửa, miệng hé ra định gọi anh tới đây và cứu cô ra, thế nhưng mọi hành động, cử chỉ liền cứng đờ lại khi lời cảnh cáo của ông lại một lần nữa vang vọng trong đầu cô. Không được, nếu Alpha và cô đều có dấu hiệu làm trái lời của ông thì những chuyện thật tồi tệ sẽ xảy ra với mẹ con Alpha, cô không muốn điều đó, tuyệt đối không thể để điều đó xảy ra.

- Al... Alpha! - Cô ngập ngừng cất giọng thật to và gọi vọng ra ngoài, Alpha cũng dừng hành động hiện tại lại, vênh tai lên mà nghe giọng cô.

- Em không sao đâu! Về đi! - Tường Vy cắn môi nói ra những lời dối lòng ấy.

Anh nghe cô nói có ổn nhưng sao lại thấy thật giả dối, mấy đàn em cũng đẩy anh lại phía sau mà nói với giọng khuyên nhủ.

- Anh nghe rồi đấy, về đi. - Họ nhìn anh một lượt rồi lại đứng về vị trí ban đầu.

Alpha đưa mắt nhìn về phía xa kia với vẻ đầy lưu luyến nhưng rồi cũng ngập ngừng quay đi, ông chủ muốn tách cô ra khỏi anh, lại thế nữa rồi... anh đã có thể vượt qua từng ấy người để đến bên cô, mặc cho bản thân có bị tổn thương về thể xác đến mức nào, nếu như ông không nắm trong tay điểm yếu của anh.

Tường Vy áp tai vào cánh cửa mà lắng nghe, bên ngoài cũng đã trở nên im ắng, cô liền thở dài ngao ngán, thật sự tuyệt vọng, điện thoại cô đã hết pin, tất cả những gì có thể làm lúc này là trông chờ vào Victor...

Chris sau khi cùng Jackie và vài người nữa dùng bữa tối, nạp lại năng lượng sau một ngày dài đi khắp nơi để khảo sát tình hình, họ trở về phòng khách sạn, tắm rửa rồi nằm dài trên giường.

Martin và Jackie nằm xuống giường mà liền cảm thấy sung sướng, mãn nguyện, cả cơ thể họ mỗi nhũ, cuối cùng cũng được ngả lưng xuống tấm đệm êm ái. Thế nhưng Chris lại có đang về hoàn toàn khác, theo những thông tin mà Victor đã cung cấp thêm, anh có thể suy luận ra được phần nào.

Nơi đó cái gì cũng bám đầy bụi than? Ất hẳn là ở khu dân cư cạnh mỏ than mà hôm nay anh đã tới. Con sông ngay trước mặt thì ô nhiễm nặng nề do bụi than? Không lẽ là con sông hôm nay anh đã nhìn thấy? Vậy tức là căn nhà mà họ đang tìm ở ngay sát con sông ấy sao? Vậy thì mọi việc trở nên dễ dàng hơn rồi.

Chris cứ nằm vắt tay lên trán mà suy nghĩ mãi, chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay...

Giữa trưa theo giờ Mỹ, chiếc máy bay đã cất cánh được một tiếng. Erena bước ra khỏi khoang vệ sinh trên chiếc máy bay rồi trở về khoang thương gia, một tay cô ôm bụng, tay còn lại đặt nhẹ lên lồng ngực. Cảm giác thai nghén là thế này sao? Khó chịu thật sự ấy...

Cô ngồi xuống ghế bên cạnh Victor, anh ngược mắt nhìn lên người con gái đang nhăn nhó mặt mày ấy mà cảm thấy trong lòng đau xót.

Anh quay người sang kéo cái dây an toàn cho cô rồi nắm chặt lấy bàn tay mảnh khảnh ấy, các ngón tay đan vào với nhau.

- Khó chịu lắm à? - Anh nhìn cô với ánh mắt âu yếm, giọng cất lên thật nhẹ nhàng, ôn nhu, tay còn lại giờ lên, vuốt những sợi tóc rũ xuống che đi gương mặt của cô về phía sau.

- Ừm. - Erena nhú mày lại, những đường nét trên gương mặt thể hiện sự khó chịu, khẽ gật đầu nhẹ.

Victor nhú mày lại khẽ chep miệng rồi thở dài đầy bất lực, ánh mắt toát lên sự hối lỗi.

- Lẽ ra anh không nên đặt một chuyến bay gấp thế này, cũng nên để em ở lại mới đúng. - Giọng anh cất lên nặng trĩu.

Erena chau mày không đồng ý, liền quay sang mà đánh nhẹ vào vai Victor khiến anh giật mình.

- Anh đi thì em đi, anh ở lại thì em ở lại, nhớ không? - Cô nhướn mày hỏi anh, ngữ điệu như khích lệ.

Victor nhìn cô với dáng vẻ tươi tỉnh hơn thì cũng nhẹ lòng được phần nào, nhưng vẫn thật đáng lo khi Erena là người đang mang thai.

Nhìn vẻ mặt ỉu xiu ấy của Victor, Erena liền chep miệng không hài lòng, tay véo lấy má anh.

- Anh cũng là người đáng ra không nên vận động nhiều ấy! - Cô nói với giọng trêu chọc anh.

Victor ngạc nhiên vì hành động của cô, liền đánh mắt nhìn sang, chưa từng có ai làm cái trò này với anh, với Erena thì đây cũng là lần đầu tiên. Nhưng nhìn nụ cười đang nở lên trên môi cô, anh cũng bất giác mà bật cười theo.

- Em có đói không? - Anh cất giọng hỏi nhẹ nhàng.

- Không, em chỉ buồn ngủ thôi. - Cô mím môi nói với ngữ điệu nũng nịu.

Victor dùng ánh mắt triu mến nhìn sang cô rồi khẽ môi cũng nhếch lên. Tay anh kéo nhẹ đầu cô dựa vào vai mình, Erena có phần hơi bất ngờ bởi hành động bất ngờ của anh.

- Vậy ngủ đi. - Giọng anh thì thầm bên tai khiến cô cảm thấy phần nào ấm áp hơn trong lòng, liền cười tủm tỉm.

Sáng ngày hôm sau, ngay khi ông vừa bước vào công ty, tất cả nhân viên đều quay ngoắt ra nhìn ông Phúc Thạch bằng ánh mắt đầy ẩn ý, dùng tay che miệng mà bàn tán sôi nổi.

Ông Phúc Thạch khẽ nhú mày nhìn xung quanh nhưng rồi cũng không để tâm liền bước vào phòng. Ông vừa vắt chiếc áo khoác lên trên móc áo, Alpha lập tức lao vào trong phòng của ông mà không hề gõ cửa trước.

- Cậu làm gì vậy hả?! - Ông quay ngoắt ra lờm anh rồi gất lên.

- Chủ tịch, ông phải xem thứ này! - Alpha thở hỏn hển, trên tay cầm chiếc điện thoại rồi đưa cho ông một cách vội vã.

Ông Phúc Thạch nhú mày lại rồi giật lấy chiếc điện thoại mà anh đang cầm trên tay.

"Giữa tâm bão mang danh "lừa đảo", chủ tịch của Venela vẫn đi ăn thật thản nhiên như không có chuyện gì."

Một tiêu đề bài báo hết sức nhảm nhí! Nhưng lại tới từ một tòa báo có tiếng, ông Phúc Thạch kéo xuống đọc bài báo, những hình ảnh kèm theo liền đập vào mắt ông.

Cái cảnh ông bước vào nhà hàng, trên tay cầm vali rồi cảnh ông bước ra với tay không, chiếc vali lúc này lại ở trên tay của ông Huỳnh Công Thành, người đang đứng ở gần ông.

Phúc Thạch kéo xuống tiếp để xem phần bình luận, cứ 10 cái thì 9 cái bàn luận đến chiếc vali đột nhiên chuyển từ người này sang người kia.

"Ô, cái vali tự biết bay từ tay người này sang tay người kia à?"

"Ông kia trông quen quá, có phải ông trưởng công an gì của quận Hoàn Kiếm phải không?"

...

- Chủ tịch, có cần tôi giải quyết chuyện này không?! Thật sự sẽ không tốt đâu ạ! - Alpha nhú mồm cố gắng khuyên nhủ ông.

- Cậu ra ngoài đi! - Ông chỉ lớn giọng đuổi anh ra, không hề có ý định để anh nhúng tay sâu vào chuyện này.

- Nhưng chủ tịch...! - Alpha không đồng tình.

- Ra ngoài! - Ông quát lên, tay chỉ về phía cửa.

Alpha hậm hực rồi cũng bước ra khỏi phòng, anh vẫn chẳng thể biết được tại sao ông cứ như vậy.

Ông Phúc Thạch đập mạnh tay xuống bàn đầy tức giận, ông phải đích thân giải quyết, nếu Alpha nhúng tay vào chuyện này, nếu công an biết tới anh rồi điều tra ra thì chẳng phải ông thêm tội nữa sao? Vì đằng sau Venela là cả một tổ chức V to lớn luôn hoạt động trong thế giới ngầm, làm những chuyện phi pháp.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thắm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Khủng hoảng trầm trọng

Sau một thời gian dài ngồi trên máy bay, Erena và Victor cùng nhau bước xuống sân bay quốc tế Vân Đồn của tỉnh Quảng Ninh với tâm trạng hết sức mệt mỏi.

Erena khoác tay mình vào tay anh, tay còn lại của Victor kéo chiếc vali ở phía sau, cùng nhau bước ra ngoài và bắt một chiếc taxi để về khách sạn.

Dọc đường về, Victor có nhắn tin cho Chris ý hỏi anh và những người còn lại thuê khách sạn ở đâu, có gần khu vực cần tìm không, tên là gì. Và dĩ nhiên là Chris đã nhắn lại rất đầy đủ, không thiếu thứ gì.

Anh và cô cùng đặt phòng tại một khách sạn 5 sao nằm giữa trung tâm thành phố. Victor tra khóa vào cánh cửa rồi đẩy vào trong, nội thất được bày biện trang trọng, anh kéo chiếc vali vào trong chỗ phòng ngủ.

Erena ngồi trên giường, cúi người xuống và mở chiếc vali ra dọn đồ, lấy ra những bộ quần áo để đi tắm, giờ cũng đã tối muộn rồi, họ cần phải tắm rửa và đi ngủ thôi, cả ngày hôm nay đã ngồi trên máy bay rồi, cả người mỏi nhừ.

Victor cởi chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt đang mặc trên người, làm lộ ra tấm lưng vạm vỡ, khỏe mạnh và cả những vết sẹo trên đó. Đột nhiên anh ngoái cổ về phía sau để nhìn cô, khỏe môi nhếch lên hỏi với giọng đầy châm chọc.

- Em tắm hay anh tắm trước?

Erena chợt giật mình, lập tức ngẩng mặt lên mà nhìn người đàn ông đang đứng đó, ánh mắt anh nhìn về hướng cô lúc này đầy ẩn ý, khỏe môi hơi nhếch lên với vẻ trêu chọc, cảnh tượng lúc này thật sự rất quen.

- Anh tắm trước đi. - Cô chẹp miệng giả bộ nói với giọng trêu lại anh. Victor thấy vậy cũng bĩu môi đáp trả, nhún vai rồi bước vào phòng tắm như không còn cách nào khác.

Anh vừa bước vào phòng tắm, treo quần áo sạch đang cầm trên tay lên móc, liền chợt nhớ ra mình chưa mang bọt cạo râu và dao cạo vào, liền chẹp miệng, đôi mày nhíu lại mà bước ra ngoài.

Bước chân anh dừng lại ngay trước cánh cửa phòng tắm, đầu anh hơi nghiêng sang một bên, khóe môi nhếch lên đầy thích thú, mắt nhìn không rời người con gái ấy.

Cô nằm nghiêng người trên chiếc giường đôi rộng lớn, chân đắp ngang người, cổ áo của cô trễ sang một bên, để lộ bờ vai trắng nõn và dây của chiếc áo lót màu đen. Mái tóc màu nâu vàng của cô được xõa xuống, càng tăng thêm vẻ quyến rũ đang toát lên trên gương mặt.

Tuy cô không hề cởi đồ của mình ra như cái lần đó, lần đầu tiên của hai người nhưng cách ăn mặc lại vô cùng khiêu gợi, điều đó khiến cho trong anh có phần rạo rức.

- Gì đây? - Anh nhướn mày hỏi như cố ý trêu cô.

- Em muốn cảm ơn anh vì đã cho em đi theo. - Cô nhún vai, kèm theo một nụ cười nửa miệng hết sức khiêu gợi.

Tất cả hành động, lời nói của hai người đang dần khớp với cái lần đầu tiên ấy, như thể này thật gọi nhắc kỉ niệm quá, chính vì vậy nên anh cũng muốn trêu cô thêm một chút.

- Không, Erena. Anh mệt rồi. - Anh ngồi xuống bên mép giường, cúi xuống và lục đồ trong vali như tìm kiếm. Miệng anh cứ cười tủm tỉm giống như đang chờ đợi gì đó, nhưng cả căn phòng liền rơi vào trạng thái im lặng, Victor lập tức thấy rất kì lạ, quay ngoắt đầu về phía sau mà nhìn cô.

Erena nằm quay lưng lại với anh, chân cũng đắp lên kín người, nằm yên vị.

- Ồ? - Victor tròn mắt ngạc nhiên, không khỏi bất ngờ trước hành động của cô, rõ ràng là cô cũng hùa theo anh, làm cho trong anh hứng thú, rạo rức nhưng giờ lại bỏ đi ngủ?

- Anh kêu mệt mà, em cũng mệt. - Cô nhún vai rồi đáp trả cái thái độ đầy ngạc nhiên ấy của anh bằng ngữ điệu như trêu người, đồng thời cũng kéo chân lên cao hơn.

Ánh mắt anh nhìn cô liền trùng xuống có phần hụt hẫng, chẳng nhẽ cô không hiểu là anh đang trêu cô để tăng thêm hưng phấn? Victor liền xì mặt xuống, tay cầm bình xịt bọt cạo râu và dao cạo râu rồi đứng dậy đầy hăm hực mà bước vào phòng tắm.

Một lát sau anh trở ra với một dáng vẻ vô cùng quyến rũ, phần thân trên của anh vẫn còn ứ đọng vài giọt nước, vương trên xương quai xanh, bên dưới quần độc nhất một chiếc khăn tắm, mái tóc còn hơi ướt rũ xuống, càng làm tôn lên những đường nét nam tính, quyến rũ của anh.

Erena đã cầm sẵn quần áo trên tay để chuẩn bị đi tắm, cô đi tới trước mặt anh, ánh mắt khẽ liếc sang nhìn anh với cái nhìn và nụ cười như có ý khiêu khích.

Ngay khi cô vừa đi ngang người anh, lập tức một cánh tay to lớn của anh đã ôm ngang phần eo của cô mà nhấc bổng lên vai, Erena ngạc nhiên vô cùng mà bật lên tiếng hét nhẹ nhẹ, hai tay đánh nhẹ vào lưng anh.

- Anh làm gì thế hả?! - Giọng nói của cô có phần hốt hoảng trước hành động vô cùng bạo dạn của anh.

Victor không đáp lời vội mà chỉ bế cô trên vai, bước chân tiến gần đến chiếc giường đôi rộng rãi, sang trọng ấy, sau đó mới đặt cô xuống giường. Thân người to lớn của anh lập tức bao trùm lấy cơ thể nhỏ bé của cô.

Đầu gối anh khụy trên giường, giữa hai má đùi của cô, tay anh đè tay cô sang hai bên đầu, mặt hai người tiến sát lại với nhau, cô cảm nhận được rất rõ hơi thở ấm nóng, quyến rũ của anh, điều đó khiến trong cô thêm phần rạo rức, nhưng không kém phần ngại ngùng.

- Em vui lắm sao? - Anh nhướn mày, tiến sát lại gần cô hơn.

Erena không đáp trả mà chỉ cố nhịn cười, quay mặt sang một bên mà cười tủm tỉm.

- Anh không giỏi kiểm chế như em nghĩ đâu. - Ngữ điệu đầy sự khiêu gợi của anh thì thấm bên tai cô, Erena khẽ rùng mình.

Victor lập tức cắn nhẹ lấy vành tai cô như cố ý tăng thêm phần kích thích rồi hôn nhẹ xuống cổ cô. Erena khẽ rên nhẹ lên, mắt nhắm hờ lại mà tận hưởng.

Anh hôn lên cổ cô, mút cắn nhẹ nhàng rồi dần dần trở nên mãnh liệt. Một tay anh lần xuống dưới từ lúc nào không hay, Victor khẽ vén áo cô lên, tay anh chạm vào làn da mịn màng của cô rồi mò mẫm lên trên.

Chiếc áo phông và chiếc áo lót được vén hẳn lên, bầu ngực của cô được phơi bày ra ngay trước mặt anh, miệng anh ngậm trọn lấy đầu ngực cô, dùng lưỡi khuấy đảo rồi mút mạnh khiến Erena khẽ rên thêm vài tiếng. Một tay cô chống vào khuôn ngực săn chắc của anh mà đẩy ra, Victor nhìn cô bằng ánh mắt đầy ngạc nhiên.

- Vết thương của anh... không đau sao? - Cô nhướn mày hỏi anh có phần như trêu chọc, miệng hơi cười mỉm, ánh mắt nhìn xuống thân người anh rồi dừng ở vết mổ, nhìn cảnh tượng này ai mà ngờ được đây là người đàn ông vừa mới thực hiện phẫu thuật cách đây hơn một tuần cơ chứ.

- Ồ gần em thì không đau nữa. - Anh nhoẻn miệng cười, ánh mắt và ngữ điệu từ nhẹ nhàng chuyển dần sang quyến rũ đến hóp hồn cô.

Khoảng cách mặt giữa hai người ngày càng được thu ngắn lại, Victor nhắm mắt lại mà đặt một nụ hôn lên bờ môi mỏng manh, mềm mại của người con

gái ấy.

Erena mới đầu chỉ đáp lại nhẹ nhàng, nhưng khi thấy anh bước cả hai chân lên, quỳ gối trên giường để có thể trụ được vững, hai bàn tay hư hỏng cũng tranh thủ lần mò xuống dưới cùi khóa của chiếc quần jeans bó của cô.

Nụ hôn dần trở nên mãnh liệt, hai đầu lưỡi của họ quấn lấy nhau trong khoang miệng ấm nóng. Ở khoảng cách gần thế này mùi hương cơ thể của cô anh có thể cảm nhận thấy rất rõ. Chính là cái mùi hương này khiến anh say mê, chìm đắm, lúc này đây anh chẳng thể nghĩ được đến gì khác hay ai khác ngoài cô.

Chiếc quần jeans của cô được anh cởi bỏ ra hẳn và vứt thẳng tay xuống sàn nhà. Hai tay cô đặt lên khuôn ngực anh rồi đẩy nhẹ sang một bên. Cả thân hình to lớn của anh nằm phịch xuống phần giường bên cạnh cô.

Erena quay sang ngồi lên trên đùi anh, các ngón tay thanh mảnh của cô ve vãn, mân mê phần bụng của anh rồi vuốt lên trên khuôn ngực vạm vỡ của anh. Cô hơi nghiêng nhẹ đầu, mái tóc màu nâu vàng dài ngang lưng của cô rủ xuống che đi một nửa khuôn mặt càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ chết người. Erena hơi cắn nhẹ môi, các ngón tay vẫn vẽ những đường nét hết sức trừu tượng lên trên phần da của anh, ánh mắt chột liếc nhìn sang Victor khiến anh khẽ cảm thấy phấn khích hơn.

- Anh có biết là bây giờ anh mới là cục xà bông không? - Cô nói với ngữ điệu có phần khiêu khích khiến anh phải bật cười, thật là, cô còn nhớ cả câu nói này nữa cơ à?

Phần đàn ông của anh đang nhô lên dưới tấm khăn tắm, Erena cởi chiếc áo phông của mình ra, cởi cả chiếc áo lót, vứt xuống nền nhà rồi nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc khăn tắm đang quấn lấy phần thân dưới của anh.

Cô chạm tay vào thứ cứng cáp, ấm nóng ấy của anh rồi vuốt lên vuốt xuống khiến anh thích thú, Victor khẽ nhăn mặt rồi bặm môi lại.

Erena dùng kỹ năng của tay mình để khiến cho thứ đó trở dậy một cách mạnh mẽ nhất, cô mân mê phần đầu, phần nhạy cảm khiến Victor càng bị kích thích hơn, miệng hơi rên khe khẽ.

Cô nhìn anh với ánh mắt quyến rũ, đôi môi nhoen miệng cười rồi đút thứ cứng cáp ấy vào bên trong mình. Erena sử dụng hông của mình một cách nhuần nhuyễn để đem lại hưng phấn cho cả hai, Victor thấy vậy cũng hưởng ứng theo, một tay anh đặt lên hông cô, tay còn lại đặt lên bầu ngực căng tròn ấy mà bóp nhẹ.

Cả căn phòng bị bao phủ bởi một thứ âm thanh dâm dục, hòa lẫn với tiếng thờ dốc và rên nhẹ của người đàn ông và người phụ nữ đang hòa quyện với nhau.

Một lúc lâu sau Erena liền nằm xuống người anh, bầu ngực cũng áp sát vào với khuôn ngực vạm vỡ ấy, Victor vòng hai bàn tay to lớn của mình ra sau mông cô mà bóp chặt lấy, hông di chuyển nhịp nhàng, thứ đó cũng vì thế mà đâm ngày càng sâu vào.

Cô bấu chặt tay vào bả vai của anh, miệng không ngừng rên lên những âm thanh đầy thỏa mãn, các ngón tay bấu lấy anh ngày càng chặt rồi cuối cùng cũng buông thả ra, thứ chất lỏng màu trắng đục ấy cũng trào ra từ từ từ cửa mình của cô.

Sau khi dùng xong bữa sáng, ông Phúc Thạch lau miệng chuẩn bị đứng dậy đi làm thì thấy bác Lâm quản gia đang nấu bún để mang vào cho Tường Vy ăn sáng. Ông dùng chân đứng trước cửa căn phòng mà cô con gái đang bị nhốt như đang ngắm nghĩ gì đó.

Chợt ông cảm lấy chiếc khay đựng bát bún mà ông Lâm đang bê trên tay.

- Để tôi mang vào cho con bé. - Ông Phúc Thạch nói với giọng nhẹ nhàng.

Bác Lâm thấy vậy cũng khá ngạc nhiên nhưng rồi cũng cúi đầu lùi lại.

Vài người của V đứng canh gác trước cửa phòng thấy ông chủ tiến lại gần cũng đứng tránh sang một bên. Ông Phúc Thạch tra khóa vào ổ rồi vặn tay nắm cửa. Cánh cửa được đẩy ra, ông cũng bước vào trong cùng với khay đựng bát bún trên tay.

Tường Vy đang ngồi trên giường, quay lưng lại với cánh cửa ra vào, mắt cứ nhìn chăm chăm lên bức tường trống trơn ở trước mặt.

Ông Phúc Thạch đặt khay xuống mặt bàn gỗ rồi đứng ngay ngắn dậy, mắt nhìn thẳng vào bóng lưng người con gái mà trong lòng cứ nhoi nhói.

Vốn dĩ việc ông làm là để cô và Alpha không thể gặp được nhau, hơn nữa lúc đó ông cũng hành động trong lúc nóng giận nên mấy phạt cô nặng tới vậy, lúc này nhìn lại mới thấy xót xa trong lòng.

- Ba sẽ để con ra khỏi phòng, nhưng phạm vi vẫn sẽ chỉ là trong nhà. Nếu con có ý định bỏ trốn để tới gặp thẳng đó thì ba sẽ không nhẹ tay với mẹ con nó nữa đâu. - Ông nói như cảnh cáo cô trước rồi rời khỏi phòng.

Tường Vy vẫn ngồi yên trên giường, chẳng hề có động tĩnh gì, chỉ yên lặng mà nghe lời ông nói.

Ông ngồi lên chiếc ô tô màu đen đã đậu sẵn ngoài cửa mà tới tập đoàn. Trong đầu lại đau như búa bổ, sau khi những hình ảnh ấy tràn ngập trên các mặt

báo, giá cổ phiếu và doanh thu của tập đoàn Venela cũng giảm mạnh, các cổ đông từ lớn đến nhỏ có phần sôi sục.

Ông đã năm lần bảy lượt cố gắng liên lạc với ông Thành để cùng giải quyết những bài báo đó, nhưng chẳng thể được. Tất cả những điều đó càng làm ông thêm căng thẳng ngày qua ngày.

Ngay khi vừa bước vào trong tập đoàn, ông đã ra lệnh cho Alpha thông báo cho các giám đốc tổ chức một buổi họp vào lúc 2 giờ chiều để nói về các thông tin trên báo đạo gần đây. Nhận lệnh xong Alpha liền chạy đi một cách vội vã.

- Cậu cứ bình tĩnh, sau vụ việc đó thì các cổ đông đang lục đục rao bán cổ phiếu rồi, hơn nữa giá còn rất tụt dốc. Tất nhiên là ta sẽ mua chỗ cổ phiếu đó rồi, nhưng cũng khá là khó khăn đấy, vấn đề tiền nong không hẳn là dễ dàng. - Người đàn ông ngồi trên bàn làm việc nói chuyện trên điện thoại với giọng điệu thật mãn nguyện, nhưng có phần suy tư.

- Được rồi. - Ông cười khàn khạch qua điện thoại rồi cúp máy ngay sau đó.

Tiếng gõ cửa vang lên, ông nhìn ra phía cánh cửa rồi cũng cất giọng nói: "Mời vào."

Alpha bước vào rồi cúi đầu chào ông, hai tay chấp lại phía trước người.

- Thưa tổng giám đốc, chủ tịch nói 2 giờ chiều nay sẽ có một cuộc họp. - Anh nói rồi đứng thẳng người lên.

- Tổ chức một cuộc họp để đính chính những thông tin đó không phải tin đồn à? - Ông khúc khích như bông đùa.

Câu nói ấy của ông khiến anh khó chịu nhưng vẫn cắn răng nín nhịn, anh cúi đầu xuống đầy kính trọng.

- Tôi xin phép. - Anh hạ giọng xuống mà nói rồi có ý định bỏ đi.

- Alpha. - Giọng ông ta cất lên như có ý giữ bước chân anh ở lại, Alpha vênh tai lên mà nghe ngóng. Ở đây ai cũng gọi anh như vậy, giống như cái tên mà Phúc Thạch luôn dùng để gọi anh, họ không biết tên thật của anh, cũng không còn tò mò về cái tên "Alpha" nữa mà chỉ coi đó như biệt danh của anh.

- Không phải tự dung mà có những thông tin đó, nếu chủ tịch thật sự không làm thì những nguồn tin đó từ đâu mà ra? Tập đoàn của chúng ta đang rơi vào khủng hoảng, các cổ đông còn đang có ý định sẽ tổ chức một cuộc họp cổ đông để bãi nhiệm cái chức chủ tịch của Phúc Thạch. Alpha, ở công ty này ai cũng biết thực lực của cậu thế nào, cách cậu quán xuyến và giải quyết mọi việc đều rất tốt, thế nhưng cậu chẳng hề có một chức vụ tử tế trong tập đoàn, mà chỉ dừng ở vị trí trợ lý riêng của chủ tịch. - Các ngón tay của ông đan vào với nhau, đôi mày chau lại rồi nói với giọng điệu thật nghiêm túc, mắt vẫn nhìn thẳng vào chàng trai đang đứng đó.

Alpha vẫn im lặng, nhún mày lại và tiếp tục lắng nghe.

- Chỉ bằng cậu ủng hộ tôi, giúp tôi có được chức chủ tịch thì không những tôi cho cậu một chức vụ tử tế, mà cậu muốn chức tổng giám đốc, tôi cũng có thể cho cậu. - Ông nói như có ý thuyết phục anh.

- Tôi biết tài thuyết phục của cậu rất giỏi mà, Alpha. - Ông nhếch mép cười, Alpha cũng vì thế mà đánh ánh mắt sắc lẹm như lưỡi dao sang nhìn ông.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Sự trở về đột xuất

Ánh mắt ông nhìn anh giống như một sự chờ đợi, trông mong. Ông Thành đã nói hắt ra như vậy rồi, không có lý do gì để nói rằng anh không hiểu ý ông hay thế nào. Đây không phải loại lời nói sau khi nghe xong có thể im lặng bỏ đi như không có gì. Anh đứng thẳng người quay mặt lại đối diện ông, ngữ điệu cất lên cũng thật nghiêm chỉnh.

- Tôi hiểu ý của tổng giám đốc, nhưng tôi chưa từng có ý định sẽ phản bội lại chủ tịch, mong giám đốc hiểu cho, tôi xin phép. - Anh nói rồi cúi đầu xuống đầy vẻ tôn trọng người đàn ông ngồi trên ghế rồi bỏ ra khỏi phòng.

Ông Thành nhìn cánh cửa phòng đóng lại mà lập tức bậm môi lại, các ngón tay gõ trên bàn giống như đang ngẫm nghĩ điều gì đó.

Vào lúc 8 giờ sáng, Chris cùng với vài người đồng đội cùng nhau đi thang máy xuống sảnh khách sạn để tiếp tục quá trình tìm kiếm thêm, vừa mới ngủ dậy nên chưa ai bỏ gì vào bụng, có lẽ chút nữa trên đường đi sẽ mua đồ ăn sáng sau.

Đi ra gần tới cửa, chợt Jackie đưa mắt nhìn sang bộ bàn ghế sofa được đặt đối diện quầy lễ tân, mắt mở to đầy ngạc nhiên, bước chân cũng dừng lại ngay tức khắc.

Nhìn thấy cậu bạn như vậy, Chris lập tức quay lại và lờ mờ thấy cậu con trai với mái tóc màu đỏ rực rất ấn tượng ấy, dĩ nhiên là anh không hài lòng, họ không có nhiều thời gian, vậy mà cậu ta lại chần chừ ở đây làm gì không biết.

- Đi nhanh cái chân lên. - Chris nói với giọng hơi gần xuống đầy vẻ khó chịu.

- Từ từ... mày có thấy bóng lưng hai người kia quen không? - Jackie hơi nheo mắt, miệng lắp bắp, tay chỉ về phía chiếc ghế sofa đằng kia.

Chris cũng chep miệng rồi nhìn theo hướng tay Jackie chỉ, đột nhiên cảm thấy chợt dạ, mái tóc màu nâu vàng, dài ngang lưng xoắn nhẹ của người con gái, mái tóc màu nâu sẫm vuốt ngược về phía sau, phần gáy được cạo gọn gàng cùng với khung xương vai rộng, to khiến Chris có phần ngờ ngợ.

Chợt hai người đó đứng dậy cùng một lúc, từ từ quay người lại rồi tiến lại gần chỗ họ, mấy cậu con trai liền đứng ngó người ra, không khỏi ngạc nhiên.

Một tay Victor dứt vào trong túi quần, tay còn lại thì một mực nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của người con gái đi bên cạnh. Họ hết nhìn người đàn ông với vẻ ngoài bóng bẩy, lịch lãm với chiếc áo sơ mi màu xanh sẫm được xắn tay áo ngang khuỷu tay, kết hợp với chiếc quần âu rồi đưa mắt nhìn sang người phụ nữ trẻ bên cạnh.

Erena diện trên người một bộ váy liền màu xanh biển nhạt, điều đó như càng thêm khẳng định họ chính là một đôi. Nhưng đặc biệt là lần này cô lại chọn một đôi giày bệt giản dị, thay vì là một đôi giày cao gót như thường ngày.

- A... anh? - Chris nói với vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Victor chỉ cười mỉm rồi đánh mắt nhìn sang người con gái bên cạnh mình, Erena chỉ biết cúi mặt xuống mà cười tủm tỉm, Chris thì không nói làm gì khi anh đã biết chuyện từ trước, nhưng việc nắm tay Victor một cách công khai ngay trước mặt các thành viên khác của Unknown thì cô có vẻ vẫn còn ngại ngùng.

- Hai người về đây lúc nào thế? - Chris vẫn chưa khỏi ngạc nhiên.

- Đêm qua, rạng sáng nay. Hơi gấp gáp nhưng vẫn kịp để thuê một chiếc 7 chỗ để tiện đi lại. - Victor giơ cổ tay lên mà nhìn vào chiếc đồng hồ rồi dùng ngón cái chỉ tay ra phía ngoài cửa khách sạn.

Các chàng trai tròn mắt nhìn hai người đó đi trước mà cảm thấy đầy bất ngờ, nhưng không kém phần ngưỡng mộ đối với người đàn ông kia về cách làm việc và chuẩn bị mọi thứ. Tuy nhiên không chỉ có điều đó là thu hút được ánh nhìn của họ, cái cách mà họ nắm chặt lấy tay nhau mà cùng bước đi, thậm chí còn quay sang nói cười đầy tình cảm như vậy khiến họ không khỏi bàn tán xôn xao. Họ không lạ lắm với việc hai người đi cùng với nhau, cả Unknown đã nhìn cái cảnh tượng đó hết năm này qua năm khác và cũng không ít lần mong ngóng họ có thể đến với nhau đường đường chính chính, nhưng đáp lại sự kì vọng đó của tất cả mọi người thì Erena và Victor chưa từng thể hiện một hành động tình cảm nào thay cho một lời khẳng định.

Giờ cảnh tượng hết sức mới mẻ này đập vào mắt họ, dĩ nhiên tất cả đều không khỏi vui mừng, riêng Chris cũng chỉ biết lặng im dõi theo bóng lưng của họ mà cười nhẹ, trong lòng dĩ nhiên cảm thấy bất lực, tâm trạng cũng dần cảm thấy hạnh phúc thay cho cô.

Anh nắm tay cô cùng bước ra chiếc xe ô tô 7 chỗ mà họ đã thuê vào sáng sớm nay, Victor dùng tay kéo mở cánh cửa chỗ ghế phụ, tay nắm lấy tay cô mà dìu cô bước lên xe một cách nhẹ nhàng nhất, sau đó mới đóng sập cánh cửa đó vào mà đi vòng ra chỗ ghế lái, các chàng trai của Unknown nhìn hành động đó mà không khỏi xuýt xoa.

Victor đặt chiếc điện thoại lên chiếc giá đỡ điện thoại được đặt hơi chếch vô lăng, anh nhướn người sang ghế ngồi bên cạnh, kéo dây an toàn để cài cho cô thật cẩn thận. Erena chỉ đưa mắt nhìn theo từng hành động, cứ chỉ hết sức dịu dàng ấy của Victor mà cười tủm tỉm đầy hài lòng.

- Nó nằm ở chỗ nào? - Victor ngồi vào ghế lái, tay kéo dây an toàn ra mà thất vào người mình, một tay gạt cần số, tay còn lại đặt lên vô lăng.

Chris chỉ cho Victor địa chỉ cụ thể của khu dân cư ấy, Victor nhìn vào bản đồ có trên điện thoại một lúc rồi cũng gật gù hiểu đường, lập tức nhấn ga phóng xe đi.

Victor lái đi được một đoạn thì anh cứ nhìn vào chiếc gương chiếu hậu, những chàng trai ngồi phía sau đều ừ ừ xuống không có chút sức sống nào.

- Đã ai ăn gì chưa? - Anh cất giọng hỏi vọng lại phía sau xe.

Anh nhìn thẳng về phía trước, đôi lúc đánh mắt nhìn vào gương chiếu hậu. Họ lắc đầu thật từ từ và chậm rãi, miệng mở ra mà cất giọng ồ ồ.

- Chưa ạ... bọn em định vừa đi vừa mua đồ ăn luôn... - Những tiếng nói từ sau xe vọng lên.

Victor không trả lời mà chỉ lái thêm một đoạn nữa rồi tấp xe vào một quán ăn ven đường.

- Xuống ăn gì đi rồi đi. - Anh dùng xe lại rồi cũng buông tay ra khỏi vô lăng.

Cả bọn gật gù rồi cũng ngồi thẳng dậy, tay bám vào phần ghế phía trước.

- Vâng ạ! - Jackie nói với giọng đầy phấn khích rồi mở cửa xe ra đầu tiên, chân cũng bước xuống thật nhanh.

- Hai người không ăn gì sao? - Paul ngoái cổ lại nhìn Victor sau khi đã bước xuống xe.

- Cứ ăn đi, lúc này trước khi tới khách sạn thì tôi với Erena đã ăn rồi. - Anh khua khua tay như đuổi khéo họ xuống.

Thấy anh trả lời như vậy, cả bọn cũng nhún vai mà đồng tình, cánh cửa được đóng lại, các chàng trai lập tức chạy nhanh chân ra quán bún ven đường.

Trên xe giờ chỉ còn một không gian riêng cho hai người, Victor cũng giờ tay gỡ thắt dây an toàn ra cho thoải mái, đồng thời quay sang nhìn người con gái đang ngồi bên cạnh.

- Một không? - Anh giờ tay sang vén vài sợi tóc đang rũ xuống của cô ra sau tai.

Cô lắc đầu nhẹ nhàng, đồng thời cũng quay sang nhìn anh với dịu dàng.

- Anh một à? - Erena cất giọng nhẹ nhàng, tay cũng với ra vuốt má anh.

Victor vươn vai một cái, hai mắt nhắm tịt lại rồi nhướn người sang bên, hai tay vòng qua cánh tay cô mà ôm chặt lấy, tựa trán vào vai cô.

- Buồn ngủ. - Anh nói với giọng nũng nịu, lúc này người đàn ông như Victor lại như hóa thành một đứa trẻ đang đòi hỏi sự yêu thương đến từ cô, anh vùi trán vào đó khiến Erena bật cười, tay cô cũng xoa nhẹ má anh.

Trong lòng cô cảm thấy hạnh phúc vô cùng, anh đang nũng nịu với cô, cảnh tượng này thật sự hiếm thấy trước kia, nhưng giờ lại trở thành một thói quen.

Chợt không gian im ắng lúc này bị tiếng chuông điện thoại của anh vang lên phá hỏng bởi điện thoại của anh được kết nối với xe. Victor ngồi dậy mà chẹp miệng đầy bức tức, nhăn nhó mặt mày.

Anh nhìn lên màn hình điện thoại rồi cũng bấm nghe máy, cái giọng của người con gái ấy cất lên kèm theo sự hoảng hốt.

- Victor! Mọi chuyện thế nào rồi?! Anh đã tìm được chưa?! - Giọng Tường Vy cất lên đầy sự vội vã, rõ ràng là tiếng thì thầm vào mic nhưng ngữ điệu lại như muốn gào lên ngay tức khắc.

- Lúc cần em thì em lặn mất tăm mất tích, lúc không cần thì tự nhiên xuất hiện phá đám. - Anh nói với giọng đầy trách móc, người cũng ngồi thẳng dậy, tựa lưng vào chiếc ghế da.

- Anh đã tìm được chưa?! - Cô vẫn không thể bình tĩnh được, cảm giác vô cùng sốt sắng.

- Cứ bình tĩnh, bọn anh đang ở đây tìm rồi, chờ thêm vài ngày đi. - Anh vuốt mặt một cái rồi nói với ngữ điệu như muốn an ủi, trấn tĩnh cô.

Nghe tiếng thở của người con gái qua đầu dây cũng đã nhẹ dần, Victor mới hỏi tiếp.

- Tình hình của em hiện tại thế nào? - Giọng điệu ấy thật ảm áp.

- Bây giờ ba chỉ giam lỏng em trong nhà nên mãi mới sạc được điện thoại, vừa lên nguồn là em phải gọi anh ngay.. - Tường Vy dường như vẫn chưa thể bình tĩnh lại hoàn toàn, thật tâm vẫn còn rất lo lắng tới người phụ nữ không rõ danh tính ấy.

- Anh nhất định... phải tìm được bà ấy đấy... - Giọng của Tường Vy run lên qua đầu dây bên kia khiến Victor phần nào thêm khó xử, việc tìm kiếm một người mà không hề có một thông tin cá nhân nào cho rõ ràng thì chẳng hề dễ dàng gì, hơn nữa thời gian còn có hạn.

Nhưng trong tình huống này thì anh đâu thể trả lời bằng cách nào khác để khiến cô bớt lo lắng ngoài việc hứa với cô rằng mình sẽ giải quyết việc này thật nhanh?

- Được rồi. Tạm thời em cứ ở yên đó mà chờ tin vui đi. Trong khoảng thời gian này, nếu được thì hãy tìm cho mình một lối thoát để có thể trốn ra ngoài bất cứ lúc nào mà không bị phát hiện. - Anh trấn an cô rồi chuyển giọng đầy nghiêm túc, không quên dặn dò thật cẩn thận.

- Để làm gì ạ? - Tường Vy cảm thấy khó hiểu trước lời nói của anh, lập tức chau đôi mày lại mà hỏi với vẻ đầy ngạc nhiên.

- Cứ nghe lời người lớn đi, chuẩn bị trước chẳng bao giờ là thừa đâu. - Anh nói rồi cũng tắt máy ngay sau đó. Sắc mặt của anh liền chuyển sang mệt mỏi, một tay giờ lên mà vuốt mặt, đồng thời thờ dãi một cái, Erena cũng đặt nhẹ tay lên vai anh mà động viên, cô biết việc lần này thật sự rất khó khi bị giới hạn bởi thông tin và thời gian, nhưng nếu không phải lần này thì sẽ là không bao giờ.

Chợt chiếc điện thoại của anh lại rung lên một lần nữa, nhưng lần này lại là một tin nhắn đến, Victor thờ hất ra rồi với tay cầm chiếc điện thoại lên mà nhìn vào màn hình.

"Em quên mất, cái tên hay liên lạc với ba thì được ba lưu với cái tên "Phi", anh có biết là ai không?"

Là tin nhắn của Tường Vy, cô đã cung cấp thêm cho anh một thông tin quan trọng, mắt của anh mở to ra khi nhìn thấy cái tên ấy. Phi? Là Phi của V sao? Là một trong những người được đánh giá là sát thủ tài giỏi bậc nhất của V khoảng hơn 10 năm về trước hay sao? Chẳng phải... anh ta chết rồi à?

14 năm trước, anh và Alpha đều mới gia nhập vào V, lúc đó cả hai người mới chỉ có 12 tuổi, hoàn toàn xa lạ, mỗi người một hoàn cảnh, chẳng ai biết gì về người kia. Lúc đó V có vài sát thủ vô cùng tài giỏi, trong đó có Phi, Alpha và Victor đã từng được gặp mặt vài lần. Nhưng chỉ được hai năm sau khi Victor và Alpha ở đó, cả tổ chức đều nhận được tin rằng Phi đã mất mạng trong một lần làm nhiệm vụ, điều đó đã đem lại một cú sốc và nỗi buồn rất lớn cho tất cả mọi người, bao gồm cả Victor, lúc đó trong mắt anh ta, Phi giống như một tượng đài, anh luôn muốn được như anh ta.

Sau cái chết của Phi, thái độ của Alpha cũng có chút khác, cậu ta luôn có vẻ suy ngẫm gì đó rất nghiêm trọng, cứ vài tháng là lại đi cùng với ông chủ đi đâu đó, đến tối mới về. Victor đã mấy lần gắng hỏi nhưng Alpha vẫn không trả lời, vài ba lần như vậy Victor cũng chẳng thêm hỏi nữa.

Anh ngồi tựa cùi trỏ lên thành cửa kính, tay che lên miệng, đôi mày chau lại đầy suy ngẫm. Victor kết nối những thông tin ấy lại với nhau, thì ra là Phi không chết như lời mọi người đã nói, mà đó là một kế hoạch của ông Phúc Thạch, ông đã đưa anh ta đi lẩn trốn cùng với mẹ của Alpha, vài tháng lại đưa cậu ta đi gặp mẹ một lần.

Victor nhếch nhếch môi cười khẩy, cậu ta là người tài giỏi, Phúc Thạch còn dễ dàng tóm được điểm yếu của cậu ta, nên dĩ nhiên cậu ta như biến thành một con chó chỉ biết vâng lời chủ, chỉ biết phục tùng, tôn thờ lão. Lão không thể làm thế với Victor, nên chỉ có thể biến Alpha thành con át chủ bài có một không hai.

Đó là lí do cậu ta đã không chọn đi cùng anh vào cái ngày Victor quyết định bỏ đi 7 năm về trước.

Dù đã có thêm một manh mối quan trọng, có ích cho việc tìm kiếm, thế nhưng cũng đã 12 năm trôi qua, bây giờ nếu gặp lại thì Victor cũng không chắc chắn rằng mình vẫn có thể nhận ra anh ta.

Chợt cánh cửa xe được mở ra, các chàng trai liền lần lượt bước lên với tâm trạng phấn khích, bát bún vừa rồi có lẽ đã giúp họ tươi tỉnh lại.

Chiếc xe tiếp tục lăn bánh đến khu dân cư gần mỏ than lớn nhất tỉnh Quảng Ninh. Các chàng trai lập tức bước xuống trước và tản nhau ra tìm kiếm, Erena cũng đặt tay lên tay cầm và định đẩy cửa ra, thế nhưng Victor đã nhanh chóng với tay ra và giữ lấy tay cô, ngăn cản hành động đó.

- Em định làm gì? - Anh hỏi với giọng ngạc nhiên.

- Em định xuống cùng mọi người. - Cô tròn mắt nhìn anh.

- Ngoài kia rất nhiều bụi than, không tốt cho em đâu. - Anh nói như muốn khuyên nhủ cô.

- Em không sao đâu, đừng lo cho em. Để em xuống tìm cùng mọi người. - Cô mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn cái dáng vẻ hăng hái ấy của Erena, Victor lập tức cảm thấy bất lực.

- Vậy coi như là anh lo cho con đi. - Giọng anh trầm xuống, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng mà nhìn vào cô, Erena cũng bất ngờ vô cùng.

- Em có nghe thấy gì không? - Victor đưa mắt nhìn xung quanh, đôi mày chau lại ra vẻ nghe ngóng.

- Gì cơ? - Cô ngơ ngác nhìn xung quanh.

Victor chợt đặt nhẹ tay lên bụng cô, ngữ điệu cất lên cũng thật ôn nhu.

- Con bảo con không thích ngửi mùi bụi than đâu, mẹ ngồi yên trên này đi. - Anh nhìn cô rồi mỉm môi cười nhẹ.

Erena thấy vậy mà cũng tùm tùm cười theo hết sức dịu dàng.

- Ở yên đây chờ anh nhé. Anh rất yêu cả hai mẹ con. - Victor nhướn người lên hôn nhẹ lên trán cô, tay áp nhẹ lên má cô mà ngắm nghía với ánh mắt đầy yêu thương rồi mới mở cửa xuống xe.

Chân anh đặt xuống dưới nền đất đỏ, hai mắt neho nhắm nhìn xung quanh, mặt trời cũng đã lên cao, nắng cũng dần trở nên gay gắt, giờ đã là giữa trưa nên việc tìm kiếm cũng sẽ khó khăn phần nào, nhưng trước hết anh vẫn sẽ đi quanh đây xem xét một vòng đã, thời gian cũng không còn nhiều nữa.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thắm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Còn nhiệm vụ nào quan trọng hơn?

Victor rảo bước nhìn xung quanh, cứ mỗi bước đi anh đều để ý rất kĩ khung cảnh, nơi đây chỗ nào cũng dính bụi than, ngay cả trên các tán cây nhỏ nhất. Những bước chân đưa anh tới một con sông nhỏ nhưng đã bị ô nhiễm nặng nề, anh nhìn nó mà trong lòng liền ngẫm nghĩ, đây ắt hẳn là con sông mà Tường Vy đã nhắc đến, vậy thì chắc là căn nhà đó nằm ngay ven sông, hoặc nằm ở một vị trí có thể nhìn thẳng ra con sông ấy.

Ánh nắng trở nên ngày càng gay gắt khiến cho không khí càng thêm nóng nực và ok bức bởi giờ đã là giữa trưa, mọi người sau khi tìm kiếm cũng đã thấm mệt, sức cũng đã kiệt nên mới cùng nhau trở về xe.

Victor bước lên trên xe, hơi mát của điều hòa phả vào mặt khiến anh cảm thấy vô cùng thư thái, sảng khoái. Anh ngồi tựa lưng vào chiếc ghế da mà thờ dài đầy mệt mỏi, cánh cửa xe phía sau cũng được mở ra, các chàng trai cũng bước lên, trên mặt ai nấy cũng đều lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Erena lấy tay mở chiếc cốp phía trước mặt mà lấy ra một tập giấy ướt, cô rút một tờ ra đưa cho Victor rồi đưa cả tập giấy xuống cho các chàng trai phía dưới.

- Có gì khả quan hơn không? - Cô dùng tay vịn mở chai nước được đặt bên hông cửa xe.

Victor dùng khăn ướt lau mặt rồi lắc đầu ngao ngán, cả chiếc khăn đều dính đầy bụi than nên có màu hơi xám, vậy mới thấy môi trường ở đây bị ô nhiễm thật nặng nề.

Victor mở máy lên và lái đến một quán ăn bình dân gần đó để họ có thể dùng bữa trưa, cũng như là hồi lại sức trước khi tiếp tục tìm kiếm vào đầu giờ chiều.

Tuy tìm kiếm rất mệt nhọc từ đầu giờ chiều cho tới tận tối, các chàng trai vẫn chẳng thể tìm ra thêm manh mối nào cụ thể hơn, ngoài việc Chris hơi có phần đa nghi với một căn nhà nằm ở hạ nguồn, khi đi ngang đó, anh đã vô tình thấy có hai người đứng ở trước cổng nhà trò chuyện với nhau, nhưng anh lại thấy giống như đang "canh gác"? Tuy vậy cũng không có gì là chắc chắn nên chẳng thể làm gì hơn.

Tường Vy bước chân ra khỏi căn phòng riêng, khẽ đưa mắt nhìn sang hai bên mà lập tức chep miệng đầy phiền phức, hai người đàn ông trong bộ vest đen lịch lãm đã đứng đó từ lúc nào.

Cô tiếp tục bước xuống cầu thang rồi đưa mắt nhìn một loạt xung quanh, bất kể ở góc nào cũng có người của V, căn biệt thự vốn quá rộng lớn đối với 2 người, giờ thì lại trở nên quá nhỏ bé so với số lượng người đang có mặt ở đây.

Cô bước vào trong bếp và ngồi xuống bàn ăn, bác Lâm đã chuẩn bị các món ăn xong xuôi hết, bày biện trên bàn rất đẹp mắt. Tường Vy nhìn khắp căn phòng, có bác Lâm đang lau dọn bếp, một người của V đang đứng ở gần cửa phòng vệ sinh tầng 1, chấp tay lại trước người, rồi lại đưa mắt nhìn mâm com thịnh soạn ngay trước mặt mà lặng lẽ thờ dài, chỉ có một mình cô ngồi trên bàn ăn.

- Ba cháu đâu ạ? - Cô ngoái cổ nhìn người đàn ông tóc bạc đang lau dọn bàn bếp.

- Ông chủ vẫn đang ở công ty do dạo này có rất nhiều việc, tiểu thư cứ ăn trước đi kéo dôi. - Ông quay mặt ra nhìn cô mà nở một mím cười hết sức nhân hậu.

Cô lại quay mặt trở vào bàn ăn, công ty nhiều việc như vậy, chắc hẳn Alpha cũng giống như ông, phải giải quyết nhiều thứ lắm, đó là lí do mà cô gọi điện thoại cho anh cả ngày mà anh chẳng thể bắt máy tới một lần.

Tường Vy cầm đôi đũa trên tay mà gấp các món ăn vào bát của mình, từ nhỏ tới lớn cô đã lớn lên bằng những món ăn được chế biến hết sức tinh tế cùng với hương vị cuốn hút lòng người, thế nhưng dạo gần đây thì lại có sự thay đổi, hương vị của những món ăn vẫn thế nhưng Tường Vy chẳng thể nào thấy ngon miệng. Cô cứ gấp lên rồi đặt xuống mấy lần, nhưng vẫn phải ăn qua loa cho xong bữa.

Cả ngày cô chỉ biết quanh đi quẩn lại trong nhà, nhưng tự nhốt mình trong phòng là chủ yếu bởi cứ bước chân ra ngoài là lại nhìn thấy những con người trong bộ vest đen khiến cô càng thêm chướng mắt, vậy nên ở yên trong phòng dĩ nhiên là sự lựa chọn phù hợp nhất.

Tường Vy hết đi đi lại lại trong căn phòng rộng lớn rồi lại ngồi phịch xuống chiếc giường cỡ lớn, một lát sau lại ngã lưng xuống chiếc đệm êm ái. Dưới tầng đột nhiên trở nên ồn ào bởi tiếng nói của nhiều người, Tường Vy cau mày lại mà cố gắng lắng nghe, vài câu nói đã lọt vào tai cô.

"Chào ông chủ ạ."

"Ông chủ mới về ạ."

Nghe tới đó cô liền giẫy nảy trên giường, miệng lập tức thờ dài, ba cô về rồi, nhưng cô lại chẳng muốn xuống đó mà nhìn mặt ông một chút nào. Chợt như có một luồng suy nghĩ thoáng qua, cô liền ngồi bật dậy, tay vớ lấy chiếc điện thoại đang đặt trên giường mà bật lên, nhanh tay bấm vào phần danh bạ.

Màn hình điện thoại bất thành linh xuất hiện một cuộc gọi đến, Tường Vy mới đầu con bắt ngờ nhưng cũng bấm nghe máy thật nhanh.

- Alo? - Cô cất giọng thật vội vã, tay cầm chiếc điện thoại mà áp thật chặt vào tai, mắt mở to tròn đầy sự mong ngóng.

- Em ăn com chưa? - Giọng anh cất lên từ đầu dây bên kia hết sức nhẹ nhàng.

- Em vừa ăn rồi. Anh thì sao? - Ngữ điệu của cô cũng hạ nhẹ xuống dần, tâm thế cũng đã bình tĩnh hơn.

- Anh mới từ công ty về, đang chuẩn bị làm đồ ăn đây. - Alpha nói với giọng mệt mỏi, cô có thể nghe được tiếng thờ dài lẫn với tiếng lục đục từ đầu dây

bên kia, phần nào tưởng tượng được dáng vẻ của người đàn ông ấy ngay lúc này. Tay áo sơ mi của anh được xắn lên trên khuỷu tay, hai tay bận bịu với những món đồ đang được sơ chế, đặt trên bàn bếp, chiếc điện thoại được anh nghiêng đầu kẹp lên trên vai.

Giữa hai người bỗng nhiên hình thành một không khí trầm mặc, im ắng. Anh không hỏi cô bất cứ điều gì về việc cô bị giam lỏng trong nhà, cũng như sự xuất hiện của rất nhiều người của V bởi ông Phúc Thạch vốn dĩ đã không muốn Alpha và Tường Vy có bất kì mối quan hệ nào quá thân thiết, nên giờ đây ông lại muốn tách họ ra sau tất cả những biến cố thì cũng không có gì ngạc nhiên.

Về phía Tường Vy cũng không khác là mấy, cô không biết phải giải thích cho anh thế nào về việc bị cách li nhau như thế này, cô không thể nói rằng vì cô biết được mẹ của anh đang ở đâu nên ba cô mới không để họ ở gần nhau để cùng tìm ra cách giải cứu cho bà, vậy nên cách tốt nhất chỉ có thể là giữ im lặng về chuyện này.

Alpha chợt háng giọng một tiếng, phá tan bầu không khí im ắng này giờ khiến Tường Vy vô cùng ngạc nhiên, lòng đầy lo lắng.

- Anh ốm à? - Cô nói với ngữ điệu vô cùng sốt sắng.

- Không hẳn, tại hôm nay ngồi trước cái điều hòa ở công ty lâu quá nên hơi đau họng chút thôi. - Anh nói với giọng nhẹ nhàng để cô bớt lo lắng.

Nghe anh nói vậy trong cô cũng thở dài nhẹ nhõm được phần nào, tuy vậy vẫn không thể hết lo lắng được.

- Anh nhớ giữ gìn sức khỏe. - Cô nói với giọng dịu dàng như căn dặn anh.

- Ừm. - Alpha đáp trả.

- Em nhớ anh nhiều lắm... - Lần này, ngữ điệu của Tường Vy lại trầm xuống thật rõ ràng, có chút nghẹn ngào trong lời nói.

Câu nói ấy lọt vào tai anh, Alpha lại ngẫm lại hoàn cảnh hiện tại giữa hai người một lần nữa mà trong lòng nặng trĩu. Họ chỉ có thể nghe giọng nhau qua một chiếc điện thoại, điều này thật quá tàn nhẫn đối với hai con người đang có tình cảm với nhau, nhưng anh có thể làm gì được? Giữa mẹ và bạn gái, anh không thể làm gì hơn...

Chỉ có sự im lặng đáp trả lại lời nói của cô, cô tiểu thư cũng hiểu được anh cảm thấy thế nào nên cũng đã chủ động kết thúc cuộc đối thoại.

- Anh ăn tối rồi nghỉ ngơi đi. - Cô cười nhẹ, truyền sự vui vẻ gượng gạo vào trong lời nói rồi cúp máy ngay sau đó.

Tường Vy cầm chiếc điện thoại trên tay mà bước từng bước nặng trĩu về phía cửa sổ, gương mặt thất thần đưa ánh mắt nhìn xuống dưới sân của căn biệt thự.

Cô chợt cảm thấy tự nhiên khi dưới sân vắng bóng người, bình thường đâu có như vậy? Tường Vy chống hai tay vào khung cửa sổ rồi ngó đầu nhìn xuống dưới tầng, có hai người đàn ông mặc vest đen đang bước vào phía trong nhà. Cô ngoái đầu nhìn vào chiếc đồng hồ đang treo trên tường phòng, giờ là 8 rưỡi tối, cô quyết định nhìn ra ngoài cửa sổ và quan sát kĩ lưỡng thêm, nhưng vẫn chẳng thấy một bóng người nào.

Sau 5 phút quan sát không rời mắt, cuối cùng thì Tường Vy cũng thấy họ trở lại và đứng vào vị trí canh gác bên cạnh bức tường ngoài sân, nhưng lần này là hai người khác hẳn hai người ban nãy. Cô tiểu thư chống tay lên cằm mà gật gù như hiểu ra sự việc, họ vừa có 5 phút đổi ca canh gác, ra là vậy, nhưng cô cần phải quan sát kĩ lưỡng thêm và chắc chắn vào khoảng thời gian đổi ca ấy. Trước đó Victor đã từng nói cô nên chú ý tìm đường trốn càng sớm càng tốt, tuy không biết Victor có ý định gì nhưng cô cũng chỉ còn biết cách nghe theo, tuy việc đó có phần nguy hiểm.

Ngày qua ngày, Tường Vy vẫn luôn cố gắng theo dõi sát sao thời gian và vị trí mà người của V đứng canh gác, cuối cùng thì cũng đã tìm ra được thời điểm thuận lợi cho việc bỏ trốn. Cứ 11 giờ trưa và 8 giờ tối là sẽ có một lần thay ca 5 phút. Trong khoảng thời gian đó, tất cả mọi người sẽ ở trong nhà, cả không gian ngoài vườn sẽ vắng bóng người. Tường Vy cũng đã tính từng bước đi, vạch rõ kế hoạch bỏ trốn như thế nào thật kĩ lưỡng, chỉ còn chờ Victor báo thời gian mà thực hiện thôi.

Thêm vài ngày đầy cố gắng nữa, Victor vẫn chẳng thể có thêm một thông tin cụ thể nào, thế nhưng trước khi lên đường và thực hiện việc tìm kiếm một lần nữa, Victor đã có một linh cảm tốt, tuy nhiên vẫn không chắc chắn lắm vào bản thân mình.

Victor lái xe đến nơi và đỗ ở chỗ quen thuộc, các chàng trai đều xuống xe rồi tản nhau ra khắp nơi. Lần này Victor chọn một bộ quần áo thoải mái, ít gây sự chú ý của người khác. Chiếc áo ba lỗ màu đen, khoác ngoài là chiếc sơ mi màu xanh bộ đội mang lại vẻ khỏe khoắn, kết hợp với chiếc quần bò đã sờn màu, cả bộ quần áo được anh phủ lên một lớp đất cát và bụi bẩn để đem lại vẻ hòa hợp với khung cảnh và công việc của con người nơi đây. Một bộ quần áo đơn giản, dễ vận động, không thu hút sự chú ý của người khác là một lựa chọn vô cùng đúng đắn, Victor không quên đeo một chiếc khẩu trang màu đen che đi một nửa khuôn mặt điển trai.

Anh đi dọc con đường đất, dòng người đi lại ngày càng vắng dần bởi cũng đã gần trưa, Victor vừa đi vừa liếc mắt nhìn xung quanh, nhưng lại chẳng cảm thấy thứ gì đó đáng nghi.

Người đàn ông với vẻ ngoài bụi bặm, tay kéo chiếc khẩu trang màu đen lên, đồng thời tay cầm lấy chiếc kính râm mà đeo vào, chân bước ra ngoài, những ánh nhìn từ phía cổng cũng như trong nhà đều hướng hết về phía anh ta.

- Anh đi đâu ạ? - Một chàng trai đứng phía cửa trong hỏi với giọng ngạc nhiên, đưa mắt nhìn theo bóng lưng người đàn ông kia.

- Tao chết ngạt vì cái không khí bí bách ở đây mất! - Hấn gần giọng nói với vẻ bức tức rồi bỏ đi.

Phi vừa đi vừa đưa mắt nhìn xung quanh, cảnh tượng vắng bóng người hiện dần ra trước mắt, những người dân nơi đây hầu như đã trở về nhà và nghỉ trưa sau cả một buổi sáng làm lụng vất vả. Hấn đi với dáng vẻ như đang thu mình lại, hai tay đút vào túi áo, mặt được bịt kín bởi khẩu trang và kính râm, mắt liền nhìn về phía trước.

Một người đàn ông đang đi ngược lại về phía hấn, hấn nheo mắt nhìn liền thấy người đàn ông đó đeo khẩu trang, tuy nhiên quần áo lại vô cùng xộc xệch, bẩn thỉu, hấn cũng chỉ nghĩ đó là người mới tới đây lao động nên cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Khi cả hai người đi lướt qua nhau, Victor liền đứng khựng lại, tròn mắt ngạc nhiên khi cái linh cảm kì lạ ấy đột nhiên ập đến, sao anh có cảm giác người đó có cái dáng vẻ giống như anh đã từng gặp ở đâu đó. Dáng người gù gù, lúc đi luôn thu mình lại...

Victor chau đôi mày, quay ngoắt cổ nhìn người đàn ông đã đi cách xa mình được một đoạn, hai mắt nheo lại như cố gắng nhìn rõ hơn để nhớ lại. Chợt hấn ta rút một tay ra khỏi túi áo và giơ lên gãi gãi đầu, Victor lúc này mới thở hắt ra một cái đầy hiềm khích, tay hấn ta không có vẻ gì là giống với người dân lao động ở đây, kèm theo cái vẻ ngoài bịt kín từ trên xuống dưới như vậy, sao có thể không nghi ngờ?

Hấn đến một nơi vắng vẻ, dưới một gốc đa to, đảo mắt nhìn xung quanh như để đảm bảo sự an toàn cho mình, khi xác định được rõ không còn một bóng người, hấn mới đứng tựa lưng vào gốc đa đó, tay kéo khẩu trang xuống, rút ra từ túi quần một chiếc bật lửa và một bao thuốc lá.

Không phải dễ dàng gì cho Victor để có thể trèo lên trên một mái nhà gần đó để có thể theo dõi tên khả nghi đó từ xa. Anh nấp ở trên đó, dưới trời nắng chang chang, vẫn cố gắng ló mặt ra, nheo mắt lại cố gắng nhìn hấn.

Tên kia khum bàn tay vào và châm bật lửa vào điều thuốc đang ngậm trong miệng. Hấn hút một hơi rồi nhả vào không khí một làn khói trắng. Victor nheo mắt lại thêm nữa, góc nghiêng của hấn thoát ần thoát hiện sau làn khói khiến anh khó xác định. Hấn lại hút thêm một hơi nữa đến hết cả điều thuốc rồi mới quay người lại, thả điều thuốc xuống đất rồi dùng chân dẫm lên.

Cả khuôn mặt hấn cuối cùng anh cũng đã được nhìn chính diện, Victor lùi người lại, hít một hơi thật sâu như để lấy lại bình tĩnh, đó là Phi, người tiền bối mà Victor đã từng rất ngưỡng mộ ở V, anh ta vẫn chưa chết.. tuy thời gian trôi qua, trông anh ta có vẻ già hơn nhưng không khác là mấy, anh có thể nhận ra anh ta.

Victor lại trườn người lên để theo dõi Phi thêm nữa, vậy là mọi chuyện đang dần trở nên dễ dàng hơn, bởi chỉ cần thấy được Phi ở đây thì ắt hẳn nhiệm vụ của hấn ta là trông coi mẹ của Alpha. Hấn đã phải giả chết hơn 10 năm về trước ắt hẳn để thực hiện một nhiệm vụ hết sức quan trọng và tuyệt mật, vậy thì còn nhiệm vụ nào quan trọng hơn việc nắm giữ trong tay điểm yếu của con át chủ bài của V cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Căn nhà ở hạ nguồn

Cả 7 người họ ngồi trên một bàn ăn lớn trong một phòng riêng tại một nhà hàng cao cấp chuyên phục vụ đồ ăn phương Tây nằm giữa trung tâm thành phố Quảng Ninh.

Phục vụ bước vào và đưa họ hai quyển menu, Victor cầm lấy một quyển rồi đưa cho Erena xem và chọn món, quyển còn lại được Paul cầm trên tay.

Họ đã gọi rất nhiều món từ khai vị cho đến món chính, ngoài ra còn yêu cầu một chai vang đỏ. Đúng là nhà hàng cao cấp, phục vụ rất chuẩn xác và nhanh gọn, bàn ăn chẳng mấy chốc mà đầy ắp các món thơm ngon, một nam nhân viên phục vụ cũng cầm chai vang đỏ trên tay mà rót vào ly cho từng người.

Ngay khi nam bồi bàn vừa rót rượu vào ly cho Erena xong, Victor nhanh tay cầm ly đó và đặt sang chỗ mình, đổi lại một chiếc ly rỗng về cho cô, tất cả mọi người đều ngạc nhiên trước hành động ấy của anh.

- Cho tôi một ly cam ép. - Anh thì thâm vào tai nam bồi bàn, chàng trai kia cũng gật gù, miệng cũng đáp lại hai chữ "Vâng ạ." rồi rót nốt rượu cho những người còn lại rồi mới rời đi.

Các chàng trai vô cùng ngạc nhiên trước hành động đó, tay cũng cầm sẵn trên ly định nâng lên với mọi người nhưng rồi cũng khựng lại.

- Erena không thích loại vang này sao ạ? - Paul nhướn mày hỏi với giọng đầy ngạc nhiên.

- À không phải, cô ấy không được uống rượu. - Victor mỉm cười rồi khẽ lắc đầu.

Những chàng trai kia tròn mắt nhìn nhau đầy ngạc nhiên, duy chỉ có Chris là ngồi mân mê chiếc bật lửa trên tay, ánh mắt đầy vẻ suy tư, ngẫm nghĩ nhìn vào vô định. Trước kia Erena vẫn thường uống rượu cùng với những người trong tổ chức mỗi khi họ ăn mừng những thành công, vậy sao giờ lại không

thể uống? Không lẽ...

- Không lẽ... Chị dâu... - Jackie nắm chặt bàn tay lại thành hình nắm đấm, giờ lên mà che lấy khuôn miệng đang há hốc ra vì ngạc nhiên.

Erena lập tức đỏ mặt, chỉ biết cúi gầm xuống mà cười tủm tỉm, hai tay để dưới bàn, các ngón tay đan vào nhau đầy khó xử. Chợt Victor với tay sang mà nắm chặt lấy bàn tay cô đầy tình cảm, cô khẽ đánh mắt nhìn sang người đàn ông bên cạnh mình, khóe môi anh nhếch lên, một nụ cười mãn nguyện nhưng cũng có phần ngại ngùng.

- Được hơn một tháng rồi. - Anh cười tủm tỉm, đồng thời giờ tay lên mà gỡ nhẹ mũi.

Tất cả mọi người ồ lên thật to, đồng thời tiếng vỗ tay cũng vang lên không ngớt trong căn phòng kín, mặt ai cũng rõ vẻ rạng rỡ, vui mừng, duy chỉ có Chris là ngồi im một chỗ, tay vẫn mân mê chiếc bật lửa, môi bặm lại, thờ dãi một hơi.

Bởi bàn cũng mang ly nước cam ép của Erena vào ngay sau đó, họ cầm ly trên tay rồi cụng ly trong sự phấn khích tột độ, sức nóng của không khí cũng được tăng lên rõ rệt sau những ngày mệt mỏi vừa qua.

Jackie nhấp một ngụm rượu vang đỏ rồi khà một cái thể hiện sự thỏa mãn, nhưng cũng cất tiếng hỏi ngay sau đó, bày tỏ sự ngạc nhiên.

- Tại sao hôm nay chúng ta lại có một bữa ăn thịnh soạn thế này anh? Nhân dịp thông báo chuyện của chị dâu ấy hả? - Anh ngờ ngác hỏi rồi cũng bật cười ngay sau đó.

Victor cũng cười thâm trong lòng nhưng cũng dùng tay phẩy phẩy gạt phăng đi.

- Không hẳn. Đây coi như là bữa ăn tạm bỏ cho mọi người lấy lại tinh thần, chuẩn bị cho kế hoạch ngày mai đi. - Anh chép miệng rồi nói như để họ chuẩn bị sẵn tinh thần.

Cả bọn trở mắt nhìn anh, Victor nhấp một ngụm rượu vang đỏ rồi cũng từ từ mà giải thích cho họ về kết quả của cuộc tìm kiếm hôm nay của mình. Vậy là sau bao nhiêu công sức, những cuộc tìm kiếm tưởng chừng như chẳng có hồi kết thì cuối cùng Victor cũng đã xác định được vị trí của Phi. Đó là một ngôi nhà ba gian lợp xúp nằm ở hạ nguồn con sông mà họ đã tìm kiếm, xung quanh là những ngôi nhà khác cũng xập xệ không kém, nhưng người dân ở đó toàn là dân lao động nên rất ít khi có mặt ở nhà vào ban ngày, ngăn cách giữa những ngôi nhà đó là những vườn cây um tùm, tán rất rộng. Đặc biệt là ngôi nhà ấy phía bên tay trái không hề có tường ngoài sân mà chỉ được rào bởi một vườn cây um tùm. Victor đã phải trèo lên mái nhà bên cạnh để theo dõi được địa hình và số lượng của phe địch một cách cẩn thận và hết sức cụ thể. Chúng có tổng cộng 9 người, bao gồm cả tên Phi đó. 2 tên đứng canh gác cổng ngoài, 2 tên đứng ở cửa trong nhà, 4 tên còn lại thì tụ tập ở trong dãy nhà bếp, có lẽ là để thay ca với 4 tên đang gác cổng kia. Còn riêng Phi thì có lẽ là cai quản cả chỗ đó, suốt ngày đi đi lại lại nên chẳng ai có thể thay thế được. Tuy nói là canh gác nhưng chúng chỉ đứng đó và nói chuyện với nhau mãi không ngớt, cũng có vẻ chủ quan, một phần vì không muốn người dân xung quanh nghi ngờ, cũng mất phần vì chúng thật sự bất cẩn khi nghĩ rằng sẽ không ai biết được chúng đang ở đó mà tìm đến.

Anh lấy ra từ trong túi áo vest một tờ giấy, trên đó là một bản đồ vẽ tay. Victor đưa họ truyền tay nhau mà xem xét thật kĩ rồi phổ biến kế hoạch hết sức cụ thể.

- Sáng sớm mai tôi sẽ tới và khám xét chỗ đó một lần nữa, nếu không có gì thay đổi thì chiều chúng ta sẽ tiến hành luôn. - Anh gấp tờ giấy lại rồi cất vào túi áo vest đang vắt đằng sau ghế.

- Anh hoạt động vừa vừa thôi, cẩn thận vết thương. - Erena nhíu mày nhìn anh với ánh mắt đầy vẻ lo lắng.

- Chuyện đó anh còn làm được thì mấy chuyện này đâu có gì đáng ngại? - Victor thẳng thừng cất tiếng đáp trả cô bằng một câu nói khiến cho cả căn phòng chỉ biết im lặng, ánh mắt cũng ái ngại mà đổ dồn về phía hai người.

Erena chợt dạ, hai má cũng chợt đỏ ửng cả lên, cô khẽ giờ ngón tay lên mà đặt nó lên trên môi anh giống như thầm ra lệnh cho anh phải giữ mồm giữ miệng ngay trước mặt mọi người, mặt cô cúi xuống đầy vẻ bất lực.

Mọi người ồ lên thật to, đổ dồn ánh mắt về phía hai người bằng cái nhìn đầy ẩn ý. Erena cảm thấy xấu hổ vô cùng, chỉ biết nhắm nghiền mắt lại, trong lòng thầm ước gì hiện giờ có thể kiếm được một cái lỗ nào đó để chui xuống.

- Ô, thế hai người thật sự đã ngủ với nhau hả? - Bob ngậy thơ quay sang hỏi những cậu bạn của mình.

- Tất nhiên rồi, chứ mày nghĩ gì mà chưa? 6 năm rồi chứ đâu ít ỏi gì?! - Jackie đáp trả lại thật gay gắt, có lẽ anh cảm thấy hơi bức tức trước sự "ngây ngô", không biết gì của cậu bạn vốn ngu ngốc ấy.

Chris chau mày thờ dãi, trong lòng có phần cảm thấy khó chịu, trên tay anh cầm chiếc ly rồi uống hết rượu trong đó.

Không khí cũng trầm bớt xuống sau một lúc, Martin háng giọng rồi cất tiếng hỏi như phá tan bầu không khí đầy ngại ngùng.

- Lần này mà có thêm cả Ian thì tốt biết mấy, cậu ấy cũng khá mấy vụ đánh đấm như thế này lắm. Tiếc là anh lại cho cậu ấy đi làm nhiệm vụ khác trước khi chúng ta làm việc này. - Martin chép miệng đầy nuối tiếc.

- Mà bọn em cũng chưa kịp hỏi nên cũng không biết gì hết, rốt cuộc thì cậu ta đang làm nhiệm vụ gì vậy? - Martin chau mày hỏi nhỏ.

- Giám sát, bảo vệ một người quan trọng. - Victor đáp trả một cách thẳng thắn, ngữ điệu trầm xuống. Erena ngồi bên cạnh liếc nhẹ sang anh, phải rồi, người quan trọng đó chính là Tường Vy, ngay từ khi trở về Mỹ và giải cứu cô sau vụ bắt cóc lần đó, Victor đã thề ra lệnh cho Ian - một thành viên đáng tin và tài giỏi của Unknown về Hà Nội để có thể giám sát mọi hành động của Tường Vy từ xa. Nhưng giờ cô tiểu thư ấy lại đang bị giam lỏng trong chính ngôi nhà của mình nên sự an toàn có lẽ đã được đảm bảo, nhiệm vụ cuối cùng của Ian sẽ là đưa cô tới chỗ Victor một cách an toàn sau khi mọi chuyện kết thúc.

Nhận thấy bóng dáng một người đàn ông bị kín từ đầu đến chân rời khỏi căn nhà ấy, Bob núp lùm sau bụi cây ở bên kia con sông nhỏ, tay cầm ống nhòm quan sát thật kĩ rồi thì thầm qua chiếc tai nghe đang đeo.

- Đúng như lời anh nói, hắn ta đã rời khỏi nhà rồi. - Bob thông báo qua chiếc tai nghe.

"Được, tiến hành đi." Victor ra lệnh từ đầu dây bên kia.

- Rồi. - Bob vâng lệnh rồi giơ tay lên bấm vào tai nghe để chuyển kết nối sang những người khác.

- Tiến hành thôi.

Những người khác đã nhận được hiệu lệnh, liền bắt tay vào việc. Unknown quyết định căn lúc người dân xung quanh đi làm hết và tranh thủ những lúc địch chủ quan thì mới tiếp cận đến gần ngôi nhà. Chris, Paul và Martin phục kích từ trên cao, họ trèo từ mái nhà những nhà bên cạnh sang mái ngói của ngôi nhà ấy.

Khuôn viên của nơi này có hình chữ L nằm ngang, phần dài hơn cũng chính là phần nhà chính được nằm ngang ra, nhìn thẳng ra con sông phía trước nhà. Phía bên phải của dãy nhà chính là dãy nhà bếp nhỏ, cũng là nơi mà những tên của V ngồi chờ, cũng như sinh hoạt trong lúc chưa đến ca trực của mình. Phía đối diện của phía nhà bếp chính là vườn cây xum xuê, rất nhiều cây lớn và các bụi cây, hầu như chẳng thể xuyên qua nổi một tia nắng nhỏ.

Chris bám trụ thân trên mái ngói của dãy nhà chính, anh thật thò ở đó và quan sát được 4 tên đang ngồi uống nước và cười đùa ở trong gian bếp, Paul và Martin thì phục kích ở trên mái nhà bếp, ở góc nhìn này họ có thể quan sát được 2 tên đang đứng ở trước cửa ra vào của gian nhà chính nhưng cũng không dám trèo hẳn lộ mặt ra để tránh bị phát hiện. Jackie thì đã khéo léo xâm nhập vào và núp lùm ở sau những bụi cây to đối diện nhà bếp.

Sau khi đã nhận được tín hiệu sẵn sàng của đồng đội, Jackie bắt đầu tiến hành. Anh cầm trên tay một hòn đá nhỏ, đảo mắt xung quanh nhìn những tên trong căn bếp, chúng hầu như không để ý lắm tới xung quanh, thậm chí còn đang đánh bài rất hăng say nữa là chẳng khác, anh nhìn tiếp ra hai người đang đứng ở ngoài cổng nhà, cả hai đều đang mải mê với những câu chuyện phiếm, thì thoảng lại phì phèo điều thuốc.

Jackie ném hòn đá ra cách chỗ mình nấp một khoảng nhằm tạo ra tiếng động, thu hút sự chú ý của hai tên đứng ở phía cửa. Hai tên chau mày nhìn về hướng bụi cây đó, những tên còn lại thì dường như vẫn không biết gì, điều đó đúng theo kế hoạch mà họ đã vẽ ra.

Ngay khi đỉnh đầu của hai tên đó vừa lộ ra khỏi mái che, Chris cầm chắc con dao găm trên tay, nhanh chóng nhảy xuống đầu một tên, hai chân quắp chặt vào thân hắn, một tay bám qua cổ, tay còn lại cầm dao mà rạch ngang một đường ở cổ hắn thật sâu, máu tuôn ra rất nhiều. Tên còn lại giật mình quay ngoắt mặt về phía sau, tay luống cuống rút khẩu súng từ thắt lưng ra nhưng không thể nhanh kịp bằng Chris, con dao được đâm thẳng vào lồng ngực bên trái khiến hắn đổ nhào người ra sau, mắt còn chẳng kịp nhắm.

Nghe thấy tiếng động ở dãy nhà chính, 2 tên ở ngoài cửa liền ngó mặt vào trong và nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng ấy, bước chân vừa được đặt vào sân trong, một tên đã đổ nhào người về phía trước, mặt quay sang một bên. Tên còn lại giật bắn mình nhìn xuống xác đồng đội, máu từ sau gáy hắn ta chảy ra không ngớt, hắn quay ngoắt người lại, tay lăm lăm khẩu súng đưa mắt nhìn xung quanh nhưng chẳng thể thấy bóng dáng ai. Tiếng súng lại vang lên một lần nữa, cả hai tên canh gác ngoài cửa đều đã bị Bob xử đẹp bằng súng ngắm từ xa.

Ở trong sân, cả 4 tên kia đều vô cùng bất ngờ vì bị đột kích, rõ ràng là chúng chưa chuẩn bị sẵn tinh thần nên có chút luống cuống, lúng túng trong cách xử lí. Hai tên ngồi phía ngoài rút súng ra và bắn vài phát đạn về phía Chris nhưng anh đều né được hết vì đã nấp ở sau cột nhà. Tuy nhiên cả hai tên đó đều bị Jackie nã súng vào người, trên người chỉ chừa những phát đạn chí mạng.

Hai tên còn lại núp ở sau cánh cửa, tay lăm lăm khẩu súng nhìn ra phía ngoài, cả Chris và Jackie đều có dấu hiệu như đã rút lui, chúng nhìn nhau một lúc rồi từ từ ngó mặt ra ngoài để khám xét tình hình.

Martin và Paul sau khi nhận được tín hiệu của Chris về tình hình hiện tại, hai chàng trai liền nhảy từ trên mái nhà xuống, hai tay bám vào mái, đu người từ ngoài vào thật nhanh, chân đạp mạnh vào người chúng.

Hai tên bị hai chàng trai của Unknown đẩy ngã vào trong nhà, một tên thì bị Martin nhanh chóng rút dao ra và đâm liên tiếp những phát chí mạng, liền chết ngay tại chỗ. Tên đang đối đầu với Paul thì có vẻ như khó nhằn hơn, cả hai vật lộn một lúc mới có thể phân định kẻ sống người chết.

Tiếng súng nổ ra vang cả bầu trời, phát ra từ căn nhà ba gian nằm ở hạ nguồn con sông khiến Phi giật bắn mình, liền quay ngoắt người lại nhìn về phía của căn nhà. Tuy nhiên bóng dáng của một người đàn ông trong bộ vest lịch thiệp, cũng như mang một vẻ bí ẩn lại đứng ở đó, cách hắn chừng 10m.

Phi nheo mắt nhìn người đàn ông đó, trong lòng thầm cảm thấy một linh cảm xấu, hắn thả điều thuốc đang hút dở trên tay xuống đất, các ngón tay cử động, tự bẻ các khớp tay như để đề phòng trước.

- Cũng lâu lắm rồi mới gặp lại đây nhỉ? - Giọng người đàn ông cất lên trầm lắng, không quá to nhưng Phi có thể nghe rất rõ.

Đây là một con ngõ nhỏ vắng người, nắng chiều cũng tắt dần khiến cho sự quan sát cũng dần trở nên khó khăn bởi không có ánh sáng, xung quanh đây chỉ có những bức tường gạch của những ngôi nhà xập xệ, những thùng hàng bằng gỗ, bằng xộp chất đống, những mòm đá to. Một không gian trầm mặc nhưng đột nhiên lại nổi lên một sát khí đáng nguy hiểm tỏa ra từ hai con người đứng ở hai đầu.

- Mày là thằng chó đẻ nào? - Phi nhướn mày, hất cằm hỏi người đàn ông đứng ở xa kia với ngữ điệu dè chừng.

- Tôi không nghĩ là anh nhớ tôi là ai đâu. - Người đàn ông kia cười khẩy một cái như khiêu khích hấn ta.

- Tao hỏi mày là thằng chó đẻ nào?! - Phi bức tức liền lớn tiếng hỏi lại, mắt đôi lúc vẫn nhìn về hướng hạ nguồn, tay dần dần cầm vào khẩu súng được cài ở thắt lưng. Linh cảm trong hần mách bảo rằng tiếng súng vang lên từ phía hạ nguồn có mối quan hệ hết sức mật thiết với người đàn ông này.

- Một sự dàn dựng rất tuyệt vời, tôi không ngờ là anh lại chịu sống một cuộc sống trốn chui trốn lủi thế này đấy! - Victor nói với giọng mỉa mai, khóe môi nhếch lên rất dễ khiến cho đối thủ bị kích động.

Sau khi nghe những lời đó từ Victor, Phi không thể làm chủ được mình, người đàn ông đó biết được nhiều thứ về hắn, ắt hẳn không phải người dễ chơi. Hắn cầm tay vào khẩu súng rồi rút ra, chĩa về phía Victor và nổ vài phát súng, Victor nhanh chóng nấp sau những thùng hàng gần đó, cũng rút súng của mình ra ngay sau đó.

Phi cũng tìm cho mình một chỗ ẩn thân, thuận lợi cho việc xác định được mục tiêu và ngắm bắn, vừa tập trung vừa cố vận óc suy nghĩ xem người đàn ông đó rốt cuộc là ai mà lại biết nhiều chuyện như vậy nhưng vẫn chẳng thể nhớ ra.

Victor thì thoảng vẫn nhòm người dậy và ngắm bắn vào hắn, khiến cho những thùng hàng nơi hắn đang nấp đã thùng lỗ chỗ, buộc tên Phi phải chạy sang chỗ khác, nhân lúc đó Victor đã bắn được vào chân hắn.

Phi ngồi thụp xuống sau một tảng đá tương đối lớn rồi đưa mắt nhìn xuống viên đạn đang cắm vào chân mình mà thảm tháy khó hiểu. "Sao hắn ta có thể biết được phong cách chiến đấu của mình?"

Ngược lại, những phát bắn của Phi, Victor đều tránh được, dù có đôi chỗ không biết bao nhiêu lần. Anh khẽ cười thầm trong lòng, trong trận chiến này dĩ nhiên là anh có nhiều lợi thế hơn vì Phi và Victor đều từ một tổ chức đào tạo ra nên cách chiến đấu của Phi thì Victor đều nắm rất rõ, nhưng sau đó Victor đã tách ra khỏi V nên cách chiến đấu có phần khác đi. Hơn nữa Phi có lẽ đã tránh xa những việc súng dao như thế này hơn 10 năm rồi nên những cuộc giao tranh như thế này chưa chắc đã bằng được một người thường xuyên như Victor, kể cả hắn có là người từng tài giỏi như thế nào đi chăng nữa.

Cuộc đấu súng diễn ra vô cùng cam go và khốc liệt, nhưng rồi cũng sẽ đến hồi kết, Phi nhòm người dậy, ngắm bắn vào Victor thật chuẩn xác, hắn lập tức nghiêng rãnh và bóp cò, nhưng chẳng có gì bay ra, đạn đã hết sạch. Hắn bắt lực ngồi thụp xuống, đây là khẩu súng cuối cùng mà hắn mang theo bên người lúc này, mồ hôi chảy dòng trên mặt hắn, chẳng lẽ lại kết thúc như thế này sao?

Victor cười khẩy vì nghĩ mình đã nắm được ưu thế, lập tức giơ súng lên và bắn về phía hắn, một viên đạn được bắn về phía tảng đá mà hắn đang trốn sau đó, nhưng sau đó chỉ có tiếng "cạch" của một khẩu súng đã hết đạn vang lên từ phía của Victor.

Phi ngó mặt ra nhìn người đàn ông đang đứng cầm một khẩu súng đã hết đạn ở phía xa mà liền nhe răng cười thật nham hiểm, tay lập tức rút một con dao găm nhọn hoắt ra từ trong túi áo, vậy ra ông trời cũng có lúc thương hắn ta như vậy.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thâm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 119: Sự giải thoát

Hắn lộ mặt ra sau tảng đá mà phá lên cười đầy khoái chí.

- Xem ra ông trời vẫn luôn ưa sự công bằng nhỉ? - Phi hỏi với giọng mỉa mai, ánh mắt sắc như dao nhìn thẳng về những thùng hàng được chất đống lên, Victor đang nấp sau đó.

Anh nhắm nghiền mắt lại đẩy bắt lực, tay tháo băng đạn rỗng ra khỏi súng rồi cầm sang một tay, tay còn lại cũng rút một con dao găm ra từ túi áo. Vết mổ của anh hơi đau, nhói lên một chút, Victor hít một hơi sâu mà cắn răng chịu đựng, có lẽ là do hành động hơi quá.

Victor ngó mặt ra xem xét tình hình rồi cũng bước hẳn ra ngoài, tên Phi thấy vậy cũng ngó ngang ngó dọc thêm một lúc rồi chấp chững đứng dậy.

Trên tay cả hai người đàn ông đều cầm một con dao găm lẫn một khẩu súng đã hết đạn. Tên Phi nghiêng rãnh ken két, hắn hít một hơi thật sâu, mắt nhìn vào tay Victor, con dao được anh cầm chắc hơn, còn tay cầm súng thì thả lỏng như sắp vứt bỏ khẩu súng xuống dưới đất, tên Phi liền cảm thấy thích thú, nói về cận chiến thì có lẽ hắn chẳng thua kém ai.

Hắn nắm chặt con dao trên tay, khẩu súng bị hắn vứt xuống dưới đất, hắn bỏ qua việc chân mình đang bị rỉ máu đầy đau đớn, dồn hết sức vào đôi chân

ấy mà chạy thật nhanh về phía anh, con dao găm được chìa về phía trước, ánh mắt hấn sắc lẹm, hung tợn như một con quái thú đã nổi điên lên.

Tốc độ của hấn lao đến thật đáng ngờ, Victor vẫn thản nhiên nhìn hấn, tay lập tức vút con dao xuống dưới đất, thò tay vào túi trong của áo vest và rút ra một băng đạn mới cứng, anh nhanh tay lắp vào khẩu súng đang cầm trên tay rồi giờ về phía trước, bóp cò nổ súng.

Mũi dao găm được dí sát vào phần bụng của Victor, ngay trúng chỗ hiểm, nếu nó đâm vào thì có lẽ Victor sẽ rất khó giữ được mạng, nhưng cuối cùng cả người hấn đều bị bật ra và ngã về phía sau.

Vết thương nằm ở phần bụng khiến hấn bị mất máu tương đối nhiều, sức cũng cạn kiệt dần, việc thở cũng trở nên khó khăn. Đôi mắt của hấn mờ đi, nhưng vẫn cố mở to ra để trông thấy rõ người đàn ông trẻ đang đứng trước mặt mình.

- Rốt cuộc thì... mày là thằng đéo nào...? - Hấn gắng gượng nói những lời cuối thật thì thảo, trong đầu cũng có đặt ra những nghi vấn nhưng chẳng thể chắc chắn khi thấy cách chiến đấu có phần giống với những người ở V.

Victor vẫn giữ thái độ thật thản nhiên, một tay anh đút vào túi quần, mắt nhìn xuống hấn thật lạnh lùng.

- Là một người đã từng rất muốn được như anh, tiền bối. - Anh nói với ngữ điệu thẳng thừng.

Nghe hai chữ "tiền bối", Phi chợt dạ, cảm thấy như mình thật nhục nhã. Kẻ vừa hạ được anh lại chính là đàn em, lại còn là người đã từng rất ngưỡng mộ mình. Những giây phút cuối đời, Phi nhắm mắt lại khi biết mình chẳng thể sống được nữa, hình ảnh một cậu nhóc chừng 14 tuổi hiện ra trong tâm trí của hấn, cậu luôn nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ, thần phục, không ngừng ca tụng anh.

"Zeta...?"

Tiếng súng lại vang lên một lần nữa giữa không gian vắng lặng, Victor thản nhiên găm một viên đạn nữa vào giữa trán của hấn, không để hấn có cơ hội được kéo dài mạng sống của mình thêm chút nào nữa.

Anh thản nhiên quay lưng lại với cái xác nằm dưới đất, tay thò vào trong túi áo lấy ra một chiếc tai nghe nhỏ rồi đeo vào tai, gương mặt vẫn dửng dưng tới lạ thường.

- Thế nào rồi? - Anh hỏi đàn em của mình qua chiếc tai nghe.

"Xong xuôi hết rồi ạ." Chris báo cáo lại.

- Được, Martin, Paul và Bob ở lại dọn đồng bừa bãi này đi, còn cậu và Jackie đi với tôi. - Victor nói như ra lệnh rồi đi bộ về ngôi nhà nằm ở hạ nguồn.

Cả ba người họ cùng đưa người phụ nữ đang nằm hôn mê trên giường lên chiếc xe 7 chỗ họ đã thuê và đưa về bệnh viện của thành phố Quảng Ninh, Victor thậm chí còn để bà nằm phòng bệnh VIP.

Tường Vy chỉ biết quanh đi quẩn lại trong phòng, từng giờ trôi qua, nỗi lo trong cô lại dâng lên ngày một nhiều. Chiếc điện thoại đang nằm trong tay cô bỗng rung lên, Tường Vy nhìn tên người gọi tới rồi lập tức bắt máy, ngữ điệu cất lên cũng vô cùng sốt sắng.

- Alo? Anh Victor, mọi chuyện thế nào rồi?! - Cô hỏi rất vội vã.

- Mọi chuyện đều ổn, bà ấy cũng được chuyển vào bệnh viện có người của anh trông nom rồi, em có thể tới đó không? - Anh nói với giọng hết sức ôn nhu.

- Bây giờ... e là không được... 8 giờ tối mới có một cuộc thay ca, em chỉ có thể chờ tới lúc đó thôi... - Tường Vy lắp bắp trả lời đầy do dự.

- Vậy hãy tận dụng cơ hội, cố gắng hết sức mình đi. Người của anh chờ sẵn em ở bên ngoài, chỗ sau biệt thự, em chỉ cần qua được bức tường đó thôi. - Victor dặn dò cô thật cẩn thận, ngữ điệu có phần hơi mệt mỏi.

- Em biết rồi... cảm ơn anh nhiều lắm... - Cô thở phào nhẹ nhõm, giọng hơi run run lên vì cảm động.

- Đừng có khách sáo như vậy. - Victor nói một cách cụt lùn, thản nhiên rồi tắt máy.

Tường Vy hạ chiếc điện thoại xuống mà cảm thấy nhẹ nhõm hấn trong lòng, cô đưa mắt nhìn sang đồng hồ đang chỉ 6 giờ chiều mà mong ngóng vô cùng. Cô liền đứng dậy và hít một hơi thật sâu, lúc này thật sự đã có một động lực lớn thúc đẩy cô, khiến cô tràn đầy sức sống. Tường Vy lập tức bắt tay vào chuẩn bị mọi thứ, cô chốt cửa phòng lại, mở tủ quần áo và lấy hết đồ ra, buộc vào với nhau thật chặt, thậm chí còn lột cả ga giường ra để tận dụng độ dài của nó, tất cả được cô nối thành một cuộn dây dài bằng vải, cô cầm hai đầu của mỗi đoạn nối và kéo thật mạnh để kiểm tra độ chắc chắn của nó.

Cô chờ đợi rất lâu, bụng cũng kêu réo lên vì đói nhưng dường như cô tiểu thư chẳng thèm quan tâm đến. Giờ đã muộn rồi nhưng ba cô vẫn chưa về, đó cũng được coi như là một điều thuận lợi cho cô. Đồng hồ cuối cùng cũng điểm đến đúng 8 giờ, Tường Vy cầm chắc trên tay cuộn dây tự buộc bằng vải, đầu kia được buộc chặt vào tay nắm cửa, mắt không ngừng ngó xuống dưới sân nhà mà xem chừng chúng.

Đúng như những gì cô từng theo dõi, chúng đang dần tiến vào trong nhà hết và tiến hành cuộc đổi ca, đây rồi, thời cơ của cuối cùng cũng đã đến rồi. Cô

kéo sợi dây ấy ra ban công, vòng ra bên hông nhà. Ở dưới chỗ ban công cô đang đứng là bên hông của căn biệt thự, chỗ này cũng không có cửa sổ hay bất cứ thứ gì có thể nhìn từ trong ra ngoài, hoàn toàn là góc khuất.

Cô kéo thử lại một lần nữa cho chắc chắn rồi quăng sợi dây xuống dưới, hai tay bám chặt vào nó rồi trèo dần dần từ lan can xuống.

Tường Vy ngoái cổ nhìn xuống đất, chiều cao này khiến cô có phần cảm thấy sợ hãi, chóng mặt nhưng rồi cũng nghiêng rặng lại, nhìn lên phía trên như để quên đi nỗi sợ hãi ấy mà cố gắng leo xuống dưới.

Tay cô nắm chặt vào sợi dây ấy mà leo xuống khiến cho cả cánh tay bị căng ra, vô cùng mỏi và đau, nhưng Tường Vy vẫn cố gắng hết sức và chạm chân xuống đất thành công.

Cô cẩn thận đưa mắt nhìn xung quanh, dường như vẫn không ai để ý đến cô và sự tẩu thoát ấy, vẫn là một màn đêm tĩnh mịch bao trùm lấy người con gái này, Tường Vy lén lút chạy về chỗ bức tường bao quanh nhà. Cô nhìn xung quanh và cố gắng tìm cách để trèo lên.

Chợt như nảy ra một sáng kiến hay, cô tiểu thư liền tiến gần đến hòn non bộ mà ba cô rất thích, dẫm chân lên những hòn đá to, tay tìm cách vịn vào tường. Việc này cũng không dễ dàng gì đối với một cô gái như cô, Tường Vy nhón chân lên, tay vịn hết cỡ để cố gắng bám lấy rìa tường.

Đột nhiên có tiếng động phát ra từ phía xa xa sau lưng, cô chợt dạ trở nên luống cuống, đến giờ họ thay ca rồi, cô phải nhanh lên thôi nếu không sẽ bị phát hiện.

Cô dùng hết sức mình để nhảy lên, cuối cùng cũng bám được vào rìa tường, một nhọc trèo được qua đó, mồ hôi tuôn ra nhễ nhại.

Cả hai tay và hai chân cô đều được bám trên rìa tường, cả thân thể nằm bẹp xuống để không dễ bị chú ý, lúc này bóng tối của khu vực góc khuất này như một lợi thế tuyệt đỉnh cho cô. Tường Vy đưa mắt nhìn xuống mặt đất phía bên kia bức tường, chỗ này không hề có điểm tựa cũng như chỗ để chống chân như trong sân nhà cô, nếu ngã xuống thì có lẽ sẽ khá đau đấy..

Cô ngoái mặt nhìn về phía trong nhà, tất cả mọi người đều đã vào vị trí canh gác sẵn, nếu cô nhớ không nhầm thì một lát sau họ sẽ đi quanh căn biệt thự và kiểm tra một lượt, nếu cô không trốn nhanh thì sẽ bị phát hiện chứ chẳng chơi.

Tường Vy bặm môi lại hít một hơi dài để lấy dũng khí, thân sau trườn xuống trước, hai tay được dồn hết sức vào để bám chặt vào rìa tường, các đường gân trên mu bàn tay cô nổi hết lên, lòng bàn tay đỏ ửng, Tường Vy cắn chặt răng đẩy đau đớn, rồi cũng từ từ thả tay ra, cả thân người rơi tuột xuống mặt đất, phần mông đập xuống đất một cái "rũnh", cô tiểu thư đau đớn dùng tay xoa nhẹ, mặt mày nhăn nhó, đứng dậy cũng có phần khó khăn.

Dù đau đớn đến thế nào nhưng Tường Vy vẫn thật cố gắng, cô như cố quên đi nỗi đau của bản thân để có thể tới được bệnh viện một cách nhanh nhất. Victor đã nói người mà anh bố trí đã chờ sẵn cô ở sau ngôi biệt thự, vậy là cô phải đi vòng thêm một đoạn nữa.

Tường Vy chật vật bước đi bằng chân đất, hơn nữa còn rất đau đớn ra phía sau căn biệt thự, dùng ánh mắt ngơ ngác nhìn xung quanh nhưng có vẻ tìm kiếm rất vội vàng.

Không lâu sau, một chiếc xe 4 chỗ được lái vòng từ con phố gần đó tới và đỗ lại ngay trước mặt cô, người lái xe cũng với người ra mà đẩy cánh cửa ra ngoài.

- Vào nhanh lên. - Chàng trai với ngoại hình của một người ngoại quốc cất ngữ điệu như thúc giục cô bằng tiếng Anh khiến Tường Vy có chút lúng túng, nhưng cũng lên xe thật nhanh chóng.

Chàng trai ấy vừa phóng xe đi thật nhanh, vừa tra cứu địa chỉ mà Victor đã gửi trên bản đồ. Tường Vy chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn anh ta rồi cũng ngả lưng ra sau ghế mà thờ phào nhẹ nhõm.

Người của V đi quanh căn biệt thự một vòng để khám xét như mọi hôm, nhưng một tên đã vội vã chạy đi thông báo với các thành viên còn lại với vẻ mặt sốt sắng, lo sợ khi vô tình phát hiện ra một sợi dây được buộc từ những bộ quần áo và cả ga giường được thông từ trên ban công tầng 2 xuống.

- Tàn ra tìm tiểu thư nhanh lên, trước khi ông chủ về! - Chúng nháo nhào chạy khắp nơi mà tìm cô.

Victor đứng lặng người trước người phụ nữ đang nằm hôn mê trên giường bệnh, bà đeo một cái ống thở, gương mặt xanh xao, phờ phạc. Nét mặt bà rất đổi hiền hậu, nhẹ nhàng, bác sĩ nói não bộ của bà bị ảnh hưởng lớn sau khi bị ốm rất nặng cách đây vài năm, dẫn đến việc bị hôn mê từ đó tới giờ. Việc tỉnh dậy được cũng khá là khó khăn, nhất là đối với những người đã hôn mê 2,3 năm như vậy. Nhưng dù chỉ có 10-15%, hay thậm chí là 1% đi nữa thì tất cả mọi người cũng đều hy vọng điều kì diệu sẽ đến...

Erena bước lại đứng cạnh anh, mắt cũng nhẹ nhàng liếc nhìn người phụ nữ đôn hậu ấy, vậy ra bà chính là lí do mà Alpha đã không thể bỏ V sau từng ấy khó khăn, vất vả. Cô bám nhẹ vào cánh tay anh, Victor khẽ giật mình rồi đưa ánh nhìn dịu dàng ấy nhìn sang cô, tay cũng đặt lên mu bàn tay cô.

- Cũng tối rồi, anh về nghỉ chút đi, anh còn chưa ăn gì mà... - Mặt cô ửng rỏ khi nhìn thấy sắc mặt đầy mệt mỏi của anh sau một ngày có nhiều biến cố xảy ra.

- Anh bảo Martin đi mua đồ ăn rồi. Không sao, anh ngồi đây cũng được, con bé đang trên đường tới. - Anh diu cô cùng ngồi xuống chiếc ghế sofa được đặt trong phòng bệnh, tay còn đưa ra mà vuốt lấy tóc cô và cài ra phía sau tai.

Mãi khi Tường Vy đã đi được nửa đường về bệnh viện Quảng Ninh, cô mới rút điện thoại ra mà gọi vào số máy của Alpha.

Giờ đã là 9 rưỡi tối nhưng cô gọi mãi mà anh cũng không nghe máy, Tường Vy cũng chau mày đầy khó hiểu khi không biết công ty rốt cuộc là có chuyện gì mà dạo này cả ba cô và anh đều rất hay về muộn.

Nhưng cuối cùng thì anh cũng đã bắt máy, Tường Vy sung sướng vô cùng, nhưng vẫn nén cảm xúc của mình lại và quyết định sẽ dành cho anh một bất ngờ thật lớn.

- Alpha, em đau quá... - Cô nói với giọng run run, sụt sịt như sắp khóc.

"Em sao thế?!" Alpha giật bản mình khi nghe thấy ngữ điệu ấy của cô.

- Huhu, anh tới đây được không...? - Cô thút thít.

"Ở nhà hả? Anh tới ngay!" Alpha lập tức nói một cách đồng dạng, vội vã, sự sốt sắng còn được thể hiện rất rõ thông qua lời nói.

- Không... em đang ở bệnh viện ở Quảng Ninh... - Cô sụt sịt thêm vài câu.

"Sao?!" Alpha dĩ nhiên là ngạc nhiên vô cùng khi rõ ràng Tường Vy đang bị cảm tức trong nhà nhưng hiện giờ lại đang bị thương, và có mặt ở bệnh viện Quảng Ninh? Nhưng vì quá lo lắng cho cô nên Alpha chẳng thể nghĩ được cho thấu đáo để có thể tự giải đáp cho mình những thắc mắc ấy. Alpha bỏ mặc lại đồng giấy tờ còn đang nằm ngổn ngang trong kho lưu trữ tài liệu mà bỏ đi.

Từ đây về tới Quảng Ninh mất từ 1 tiếng rưỡi đến 2 tiếng, Tường Vy cũng đã gần về đến nơi nên bây giờ gọi Alpha đến là được.

Hơn 10 giờ tối, Erena và Alpha đang ngồi ở trên chiếc ghế sofa trong phòng bệnh, chợt có tiếng mở cửa ra thật vội vàng khiến cả hai người giật bản mình mà ngẩng mặt nhìn lên.

Người con gái đang đứng trước cửa mà thờ hồn hèn chính là Tường Vy, thậm chí cô còn đi chân đất, phía sau là Ian. Cô chấp chững bước vào trong, mắt cũng từ từ nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh mà trong lòng như được trút bỏ hàng tấn gánh nặng.

Tường Vy lại đưa mắt nhìn tiếp sang người đàn ông đang ngồi ở chiếc ghế sofa, Victor và Erena thấy vậy cũng đứng dậy chậm chậm.

Chẳng nói chẳng rằng, cô tiểu thư đồng dạng lập tức chạy tới, vòng tay qua người Victor mà ôm chầm lấy anh thật chặt, bất ngờ òa khóc.

Victor ngạc nhiên vô cùng khi thấy cô có hành động như vậy, nhìn dáng vẻ vỡ òa trong sung sướng thể này của Tường Vy, anh có thể biết được rằng cô bé đã lo cho người phụ nữ này cũng như lo cho Alpha như thế nào.

- Cảm ơn anh... cảm ơn nhiều lắm... - Cô vui mặt vào ngực anh mà khóc thút thít, lời nói thốt ra cũng có phần khó nghe.

Victor mới đầu còn cảm thấy gượng gạo, nhưng rồi cũng từ từ đặt tay lên đầu cô em gái mà xoa nhẹ.

- Đừng khách sáo như vậy, mối quan hệ thật sự giữa chúng ta đâu có xa lạ đến thế. - Anh nói mà thở dài ra một tiếng đến nao lòng.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Thật sự rất cảm ơn

Ông Phúc Thạch trở về nhà với vẻ tức giận, giờ đã là 11 giờ kém ông mới được về tới nhà, Alpha còn dám bỏ về trước mà không nói một lời nào khiến ông phải gọi người tới lái xe đến đón, ông có gọi cũng không hề nghe máy, thật to gan. Vừa bước vào trong khuôn viên của căn biệt thự, ông lại thấy vô cùng kì lạ khi không thấy các thành viên của V đứng canh gác ở đúng chỗ mà đã chạy đi đâu không biết.

Ông bước vào bên trong căn biệt thự, bác Lâm lập tức chạy ra đón nhưng vẻ mặt vô cùng gượng gạo khi đối diện với ông chủ.

- Ô... ông chủ đã về à... - Bác Lâm cười híp mắt vào nhưng sao Phúc Thạch có thể cảm thấy sự giả tạo, trông bộ dạng này của ông quản gia giống như đang che giấu điều gì đó.

- Vivi đã ăn chưa? - Ông gần giọng hỏi với vẻ hơi tức giận, tay nói lòng chiếc cà vạt đang đeo trên cổ ra mà bước vào phòng bếp.

- T... tiểu thư đã ăn rồi ạ... - Bác Lâm cúi đầu đáp trả rồi đi theo sau chân ông chủ của mình vào bếp.

Tuy nhiên, bước chân của ông Phúc Thạch lại dừng ở ngay trước chân cầu thang lên tầng hai, nhìn thấy vậy, mồ hôi của bác Lâm không ngừng tuôn ra, thấm ướt cả chiếc áo đang mặc.

- Đề ta lên chào nó đã. - Ông Phúc Thạch nói với ngữ điệu đáng sợ.

- Thưa ông, cô chủ đã đi ngủ rồi ạ...! - Ông Lâm giờ hai tay về phía trước như cố giữ chân ông Phúc Thạch lại, hay đúng hơn là ông đang cố ngăn cản việc đó.

- Ông đi bật nước nóng cho ta đi. - Phúc Thạch ngoái mặt lại lườm bác Lâm một cái rồi bước lên trên cầu thang, ngữ điệu như toát ra một ám khí thật đáng sợ.

Bác Lâm không biết phải làm gì, cũng không dám cãi lại nửa lời của ông chủ, hai tay ông đan lại với nhau, cắn môi đầy vẻ lo sợ.

Ông Phúc Thạch đặt chân lên trên hành lang tầng hai heo hút, bước khẽ về phía cửa phòng của cô con gái đang đóng kín lại, tay khẽ vịn tay nắm cửa nhưng chẳng thể mở ra, cánh cửa đã bị khóa ở bên trong. Ông nhìn cánh cửa một hồi, trong lòng lúc này mới ngấm lại, cảm thấy mình có phần thật quá đáng với cô. Đạo gần đây vì bị áp lực bởi công việc cũng như từ phía truyền thông và công chúng nên ông rất dễ cáu gắt, mọi áp lực ấy ông lại xả hết lên đầu cô con gái tội nghiệp.

Ông sờ nhẹ tay lên cánh cửa phòng ngủ của cô mà liên thờ dài một tiếng náo nê, những ngày qua Tường Vy đã phải chịu uất ức rồi...

Nhìn thấy ông Phúc Thạch bước xuống với vẻ mặt hơi rù xuống, nhưng may thay lại không có chút gì là giận dữ, bác Lâm có thể tạm thời thở phào nhẹ nhõm bởi có lẽ ông chủ vẫn chưa biết về sự việc.

Vì quá mệt mỏi vì mọi việc, cũng như trong ông phần nào đó còn đang mãi ăn năn hối lỗi khi đã đối xử quá nặng tay với cô con gái mà ông vô cùng yêu thương nên việc các thành viên của V không làm ông chú ý nữa.

Erena và Victor trở lại bệnh viện sau hơn 20 phút trở về khách sạn lấy đồ. Trên tay cô cầm một chiếc túi khá to và đưa nó cho Tường Vy, cô tiểu thư ngơ ngác nhìn lên người phụ nữ trẻ đang đứng trước mặt mình.

- Chị thấy chân em cũng có cở giày gần gần với chị. Trong này có 3 đôi, một đôi vừa chân chị, một đôi rộng hơn một chút, một đôi chật hơn một chút, mong là em sẽ vừa. - Erena mỉm cười hết sức nhẹ nhàng khiến Tường Vy khẽ đỏ mặt, cảm thấy ái ngại.

Nhìn thấy em gái mình có vẻ chần chừ, không dám cầm lấy chiếc túi, Victor đứng cạnh Erena liền háng giọng, hắt mặt nhìn Vy.

- Cầm lấy đi, đã bảo đừng có ngại mà.

Tường Vy nghe thấy vậy còn cảm thấy ngại hơn nữa, bởi cô đã từng gặp Erena một lần trước đây, cô đã vô tình nghe lén được cuộc đối thoại đầy ẩn ý giữa Erena và Alpha, Tường Vy đã có chứng kiến rất nhiều hiểu lầm giữa hai người đó, nhưng một mặt khác, khi Victor nói anh ấy không có bạn gái, nét mặt của Erena thay đổi rất rõ rệt, nó trở nên rầu rĩ hẳn đi. Dựa vào tất cả những điều đó, Tường Vy chỉ có thể tạm kết luận rằng Alpha đối với Erena chỉ là người cũ, còn người mà Erena thật sự đang dành tình cảm cho, không ai khác chính là Victor, hay cũng chính là anh trai cô. Nhưng Erena có biết điều đó không? Lúc này Tường Vy còn ôm chặt lấy Victor mà khóc thút thít, Erena sẽ không hiểu nhầm đâu chứ...

Nhìn thấy cô tiểu thư còn đang trở mặt nhìn mình giống như đang bắn khoăn suy nghĩ gì đó, hai tay cứ nắm vào nhau mà chần chừ không dám cầm lấy chiếc túi.

- Có chuyện gì sao? - Erena chau mày lại mà nhìn Vy bằng ánh mắt vô cùng lo lắng.

- Chị... chuyện vừa rồi chị đừng hiểu lầm nhé...! Giữa em và anh Victor không phải mối quan hệ đó đâu...! - Tường Vy luống cuống ngẩng mặt lên mà ra sức thanh minh.

Erena mới đầu còn không hiểu ý của Tường Vy nên mới ngơ ngác ra đó, lúc sau hiểu được rồi liền bật cười tùm tùm. Victor cũng không thể giữ được vẻ mặt bình thản trước hành động vô cùng trẻ con ấy của cô tiểu thư đồng đánh, anh liền đứng sát vào Erena hơn, một tay đút túi quần mà đứng với vẻ uy quyền, tay còn lại vòng qua eo người con gái của mình thật nhẹ nhàng.

- Em đang nói cái gì vậy? Bạn gái anh tuy có hay ghen tuông nhưng không đến mức là ghen với cả em gái của bạn trai đâu. - Victor vừa cười châm chọc cô em gái của mình, vừa nói với giọng thẳng thắn vô cùng, tay cũng bám chặt vào eo Erena hơn như đang khẳng định.

Tường Vy nghe lời nói đó được thốt ra từ miệng của người đàn ông ấy mà liền chột dạ, cô đã từng thấy được dáng vẻ trắng hoa của Victor, một người với tính cách tương chừng như lúc nào cũng có thể bông đùa, thiếu nghiêm túc trong chuyện tình cảm như vậy nhưng sao bây giờ lại có thể nói ra câu đó mà Tường Vy lại không hề cảm thấy một chút nào là trêu đùa. Lời nói ấy... thật sự rất nghiêm túc, giống như đang khẳng định chủ quyền vậy...

Hơn nữa, từng câu từng chữ trong lời nói của anh cũng khiến cô vô cùng ngạc nhiên và lúng túng.

"Em gái của bạn trai...? Vậy là chị ấy cũng biết về chuyện đó rồi... Mối quan hệ đó không dễ gì để muốn nói cho ai thì nói, nếu chị ấy cũng biết thì có lẽ giữa họ là thật rồi..."

Những lời nói ấy của Victor khiến Erena sung sướng vô cùng, miệng cô nhếch lên cười tủm tỉm, dạo gần đây tim cô cứ đập nhanh hơn rõ rệt, bởi người đàn ông này luôn khiến cô phải ngạc nhiên, hạnh phúc hết lần này đến lần khác bởi sự ngọt ngào của mình.

- Thôi em đi vào đi, đừng có đi chân đất như thế! - Erena lại cất tiếng giọng nhẹ nhàng, tay cầm chiếc túi mà giờ gần lại trước mặt Tường Vy.

Bây giờ thì họ ai cũng biết hết chuyện rồi, những mối hiểu lầm cũng dần được xóa bỏ, Tường Vy lúc này mới dám gạt gù nhận lấy chiếc túi.

Sau khi thử đi thử lại cả 3 chiếc, cuối cùng thì Tường Vy cũng đã vừa đôi giày rộng hơn. Cô đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường rồi lập tức chạy ra ngoài cửa phòng bệnh.

Erena cũng ngoái đầu nhìn theo cô gái trẻ chạy ra ngoài phòng bệnh rồi cũng quay mặt lại ngay. Cô bám hai tay vào cánh tay của người đàn ông đang đứng bên cạnh mình, nghiêng đầu tựa sang mà trong lòng cảm thấy vô cùng yên bình. Chợt cô bật cười rồi quay sang nhìn anh, mở miệng nói với ngữ điệu như cố ý châm chọc.

- "Bạn gái anh" cơ đấy! - Erena cười tủm tỉm đầy thích thú.

- Chứ không thì là gì? Mẹ của con anh à? - Victor quay mặt sang mà nhìn cô với ánh mắt triu mến, giọng điệu cũng mang vẻ cố tình trêu lại cô.

Erena khề đỏ mặt khi nghe anh nói vậy, liền dùng tay đánh vào cánh tay anh, cả hai cười nói khúc khích rất vui vẻ.

Tường Vy đứng trước cửa phòng bệnh VIP mà mắt không ngừng nhìn về phía trước, đôi lúc còn nhón chân lên, nhưn mảy tìm kiếm. Cũng đã tối muộn rồi, hành lang bệnh viện ít người đi lại, thì thoảng nếu có ca cấp cứu nào đó thì mọi người mới ồn ào tấp nập, còn không thì tất cả đều chìm vào không gian im ắng, tĩnh mịch.

Chợt bóng dáng một người đàn ông trẻ chạy ngang qua hành lang nơi cô đang đứng, hướng về quầy lễ tân của bệnh viện.

- Alpha! - Tường Vy giờ tay gọi anh.

Vừa hay nghe được tiếng cô, Alpha lập tức dừng chân lại, ngoái đầu tìm kiếm rồi chạy thật nhanh tới chỗ cô đang đứng. Ngay lúc Tường Vy còn chưa kịp mở miệng ra nói gì, Alpha đã dùng tay giữ lấy đầu cô, xoay nhẹ sang hai bên, ánh mắt vô cùng lo lắng.

- Em có làm sao không?! Bị thương ở đâu?! Có nặng không?! - Anh hỏi một cách dồn dập, lúc này hơi thở còn chưa đều.

Tường Vy xoay mặt đi xoay mặt lại cũng liền cảm thấy choáng váng, hai tay cô giờ lên, chạm vào hai bàn tay anh mà nói nhẹ nhàng.

- Alpha, em không sao hết. - Cô nói rồi mỉm cười nhẹ nhàng như giữ anh bình tĩnh.

- Sao?! - Alpha chau mày đầy khó hiểu, hỏn hển thở từng tiếng.

- Vì em muốn cho anh xem một bất ngờ thôi. - Cô cười mỉm, trong lòng không thể chờ đợi thêm được nữa.

Đột nhiên Alpha gạt phăng tay cô ra, đôi mày chau lại đầy vẻ giận dữ.

- Em muốn hại anh đau tim chết à?! Em nghĩ gì mà lại lấy chuyện đó ra để đùa như vậy?! - Alpha tức giận mắng cô, mồ hôi chảy thành dòng vì lo lắng trên gương mặt điển trai, anh đã thật sự rất sợ, sợ cô gặp phải nguy hiểm.

Tường Vy không nói gì mà chỉ lặng lẽ cầm lấy cổ tay anh mà kéo lại gần cánh cửa ấy. Alpha vẫn thẳm cảm thấy bức bối, phần nào thờ ơ trước hành động của cô, nhưng đến khi cô kéo cánh cửa ra, anh mới từ từ đưa mắt nhìn vào trong mà vô cùng ngạc nhiên, cổ họng như nghẹn lại.

Cả Victor và Erena đều bị giật mình bởi tiếng mở cửa nên cùng quay đầu lại mà nhìn Alpha. Nhìn hai người họ ôm ấp nhau tình tứ như thế, Alpha có phần cảm thấy ngạc nhiên, đôi mày vẫn chau lại và nhìn tiếp sang chiếc giường bệnh duy nhất trong phòng mà cảm xúc lúc này như muốn vỡ òa ra.

- M... mẹ...? - Anh nấp náy môi, mắt mở to đầy ngạc nhiên, chân chập chững bước gần đến bên giường bệnh.

Cả căn phòng trở nên im ắng, chỉ còn tiếng bước chân chậm rãi, âm thanh run run phát ra từ người đàn ông ấy. Alpha nắm chặt lấy bàn tay gầy gò đang được cảm những ông truyền dịch của người phụ nữ ấy mà quỳ sụp xuống bên cạnh bà.

Cả không gian trầm mặc và lắng xuống theo tâm trạng của Alpha, anh nắm trọn bàn tay của bà bằng hai bàn tay to lớn của mình, anh nhắm nghiền mắt, tựa trán vào tay bà mà nhịp thở cũng đều dần. Bà đã ở đây thật an toàn rồi, anh cuối cùng cũng có thể thấy được bà sau 2 năm, thật là tốt quá, trong lòng anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, tất cả mệt mỏi của những ngày qua gần như đã bay đi hết.

Phải mất một lúc thì Alpha mới có thể lấy lại được bình tĩnh để mà đứng thẳng dậy, tay giờ lên vuốt mặt một cái như để kim nén lại sự xúc động nghẹn ngào.

- Victor đã đưa bà ấy ra khỏi tay của ba em một cách an toàn... Từ giờ anh không phải bị gượng ép nữa rồi... - Tường Vy dùng tay vuốt nhẹ vào lưng

Alpha như để giải thích cho sự có mặt của Victor và Erena ở đây.

Alpha nghe thấy lời giải thích ấy mà trong lòng khẽ cảm thấy chột dạ, ngập ngừng quay mặt nhìn sang Victor và người con gái ấy. Mới đầu cái nhìn của anh còn đầy vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi dần trở nên cảm kích.

Cả hai bước gần lại nhau, mặt đối mặt, nhưng Alpha lại chợt cảm thấy thật khó để mở lời, làm sao anh có thể dùng lời không để diễn tả được hết sự cảm kích này dành cho người bạn thân năm ấy, tất cả đều ứ đọng nơi cổ họng anh, thật khó để có thể thốt ra...

Nhìn về mặt lưng túm, gương mặt khó nói ấy của Alpha khiến Victor không khỏi buồn cười mà liền bật cười, chiếc răng nanh lộ ra. Anh giơ tay ra ngang phần ngực mà nhìn Alpha, khẽ nhướn mày đánh mắt về tay mình. Alpha hiểu ý rồi cũng mỉm cười đầy ái ngại, tay cũng giơ lên rồi đập vào bàn tay của Victor như đang chờ sẵn. Cả hai người nắm chặt lấy tay của đối phương rồi gồng cánh tay, kéo vào người thật mạnh, tay còn lại của cả hai liền vòng ra sau lưng đối phương mà vỗ nhẹ.

Cái ôm này thật quen thuộc, trước đây họ luôn làm vậy như một thói quen, trước và sau khi hoàn thành nhiệm vụ, khi gặp nhau, hay bất kể là có chuyện gì, nó thể hiện được sự đồng cảm, cũng như sự tôn trọng đối với đối phương. Cũng đã 6 năm rồi mới có thể làm lại việc này, cả hai chàng trai phần nào cảm thấy vui mừng trong lòng.

- Cảm ơn cậu... thật sự rất cảm ơn... - Alpha mấp máy miệng mở lời, thì thầm vào tai Victor.

- Cùng lắm là cậu nợ tôi cả một đời thôi, đừng có áp lực quá. - Victor bật cười, giọng trêu chọc Alpha như trước kia anh luôn làm vậy.

Nghe được câu nói hết sức bông đùa nhưng thật thoải mái ấy của Victor sau rất nhiều biến cố, xung đột xảy ra giữa họ, Alpha thầm mừng, trong lòng nhẹ nhõm hẳn đi, trên môi cũng nở một nụ cười nhẹ nhàng.

- Tôi cũng phải xin lỗi cậu.. vì đã từng rất ích kỉ. Tôi không biết cậu phải chịu đựng sự giằng xé như thế nào trong lòng. - Victor chep miệng thở dài, tay vỗ vỗ vào lưng cậu bạn.

Hai người buông nhau ra, nhìn vào mắt nhau mà lại cùng bật cười một lần nữa thật thoải mái, mới đầu giáp mặt còn gượng gạo nhưng giờ có lẽ không còn chướng ngại gì nữa, mọi thứ lại trở về với những gì mà nó vốn như vậy.

- Cũng muộn rồi, tôi phải đưa Erena về nghỉ, hai người cũng đừng có quá sức quá, để tôi bảo người của tôi chia ca trông hộ cho. - Victor nói với thành ý muốn giúp đỡ.

- Không cần đâu, mọi người đã giúp tôi rất nhiều rồi, đêm nay cứ để tôi ở đây. - Alpha phẩy tay từ chối rồi rít, trên mặt vẫn còn sót vẻ ngại ngùng.

- Vậy được. - Victor chep miệng rồi cũng nắm tay mà đưa Erena đi.

Alpha lẳng người nhìn họ tay trong tay hạnh phúc đi về mà cũng mừng thầm cho cả hai, cuối cùng thì ngày đó cũng đã đến. Ngay khi bóng họ vừa mới đi khuất khỏi tầm nhìn, Alpha đã quay trở vào bên chiếc giường bệnh, kéo một chiếc ghế và ngồi bên bà. Tường Vy thấy vậy cũng kéo một chiếc ghế ra và ngồi cạnh anh, tay cầm lấy tay anh.

- Vậy ra việc mà em nói em sẽ lo là đây ấy hả? - Anh xoa nhẹ mu bàn tay cô, mỉm cười hết sức ôn nhu.

Tường Vy không mở miệng mà chỉ cười tủm tỉm đáp trả.

- Lần sau đừng bao giờ làm việc gì liều như thế nhé. - Anh nhướn mày nhìn cô như có ý dạn dò.

Tường Vy gật gật đầu rồi tựa đầu vào vai anh, tay trong tay đầy vẻ hạnh phúc.

_____

Bước ra đến sảnh bệnh viện, Erena liền thấy vẻ mặt của anh ủ rũ hẳn xuống, cô liền thở dài mà cất tiếng hỏi.

- Tuy anh cười nói hết sức vô tư như vậy với cô bé nhưng thực chất anh vẫn thấy rất khó xử phải không? - Cô chau mày nhìn anh đầy lo lắng.

- Biết sao được, anh không thể để cả hai cứ khó xử như vậy rồi cuối cùng thì khoảng cách sẽ ngày càng xa thôi. Dù gì thì cũng có máu mủ, tránh làm sao được cả đời. - Victor thở dài đầy bất lực.

- Ừm... Tường Vy vẫn chỉ là một đứa trẻ con, em lại thấy con bé rất dễ thương. - Erena gật gù khen ngợi.

Nghe vậy, Victor liền cười khẩy một cái thật chua chát, ánh mắt như vẫn còn vương những suy nghĩ trầm tư.

- Con bé thật sự chẳng giống gì bố nó.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thầm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Phản bội

Người đàn ông nằm trên chiếc giường bệnh phòng VIP với sắc mặt phờ phạc, xanh xao, đưa mắt nhìn sang người phụ nữ đang gọt hoa quả ở bên cạnh.

- Bà về nhà nghỉ đi, tôi ở đây cũng đâu cần phải trông nom gì đâu, nằm đây một lúc rồi lát nữa xin xuất viện còn được nữa là. - Ông nói với giọng trầm xuống.

- Ông bớt chú quan đi! Ôm nặng như thế đầu thể nằm vài tiếng là được, người ta nằm vài ngày còn chẳng ăn ai! - Người phụ nữ chau mày gất gỏng.

- Tôi bảo Mỹ Anh về lấy đồ dùng cá nhân của ông rồi, công ty cũng đâu phải có mỗi ông làm việc đâu, nên cứ nằm yên đó đi. - Bà lèm bèm trong miệng.

- Huống hồ tôi còn có mỗi ông... - Đột nhiên ngữ điệu của bà trùng xuống hẳn, ánh mắt sầm đi thấy rõ.

Cô gái trẻ trong bộ trang phục hầu gái vừa đi trong sảnh bệnh viện, vừa quay mặt sang và lục tìm những thứ đang được đặt trong chiếc túi cô đang xách theo bên mình.

- Còn thiếu gì nữa không nhỉ? - Mỹ Anh lẩm bẩm trong miệng.

Vì mãi dán mắt vào chiếc túi đang cầm trên tay mà không để ý tới đường đi nên đã đâm phải một người khác đi hướng ngược lại, chiếc túi trên tay cũng rơi bịch xuống đất, Mỹ Anh ngơ ngác cúi xuống mà nhặt lên.

- Xin lỗi. - Giọng một người đàn ông cất lên bằng tiếng Anh, đồng thời người đó cũng quay lại mà cúi xuống nhặt hộ cô.

Mỹ Anh ngạc nhiên khi nghe thấy giọng nói ấy, liền quay ngoắt sang mà nhìn anh ta. Mắt cô mở to, vô cùng bất ngờ khi thấy mặt người đó.

- Chris? - Cô mấp máy miệng đầy ngạc nhiên.

- Mỹ Anh? - Chris cũng vô cùng ngạc nhiên, liền thốt lên.

Anh cầm lấy chiếc trên tay rồi đỡ Mỹ Anh đứng thẳng dậy, đưa lại chiếc túi cho cô.

- Tôi không ngờ là sẽ gặp lại anh ở đây đây! Anh làm gì ở đây vậy? Bị thương ở đâu sao? - Cô cầm lấy chiếc túi từ tay anh, vẻ mặt vẫn không khỏi ngạc nhiên.

- À không. Có chút chuyện thôi. - Anh gãi đầu cười trừ.

- Còn cô...? - Chris ngại ngần hỏi lại cô.

- Cũng có chút chuyện thôi. - Mỹ Anh bẽn lẽn cười mà trả lời.

Chris gật gật đầu rồi cũng chỉ tay ra phía sau lưng mình, đôi mày nhướn lên.

- Tôi phải đi bây giờ... Rất vui được gặp lại cô. - Anh ngập ngừng nói, trên môi vẫn nở một nụ cười gượng gạo.

- Ừm. Tạm biệt. - Mỹ Anh vẫy tay cười nhẹ nhàng rồi nhìn anh chạy đi.

Tuy nhiên hai mắt cô hơi nheo lại, trong lòng như ngờ ngợ khi thấy bóng dáng của 2 trong số 4 người đang đứng đó sẵn chờ Chris.

Ngoài Chris ra thì chỗ đó gồm có 4 người, 2 đôi nam nữ đang đứng đối diện nhau ở trước cửa một phòng bệnh VIP. Nhưng Mỹ Anh chẳng thể rời mắt khỏi một đôi nam nữ đang nắm lấy tay nhau kia. Bóng lưng thật sự rất quen thuộc, nhưng dường như vẫn chưa chắc chắn nên Mỹ Anh cứ nhìn mãi không rời, đôi chân chập chững bước đến gần họ.

- Mọi chuyện coi như là xong là cả, tôi và Erena có lẽ mấy ngày nữa sẽ về New York. - Victor nhìn Alpha và Tường Vy mà nói.

- Anh về sớm vậy à...? Còn... - Tường Vy cất tiếng lưỡng lự.

- Đừng nói về ông ta với anh. Hãy để cuộc tạm biệt này diễn ra trong sự vui vẻ. - Victor đánh mắt nhìn cô em gái mà nói như "dẫn mặt", nhưng ngữ điệu vẫn thật thản nhiên.

- Victor...? Erena...? - Bỗng chợt giọng một người con gái cất lên phía sau lưng họ, khiến đôi tình nhân ấy và Chris giật mình quay lại nhìn.

Họ đứng mặt nhau trong sự ngạc nhiên, ngỡ ngàng. Chris cũng bất ngờ không kém, anh ngỡ ngác nhìn 3 người họ, họ quen nhau sao?

- Mỹ Anh...? - Erena mấp máy môi, hai mắt mờ to nhìn người con gái ấy.

Chẳng đợi cho người con gái ấy trả lời, Erena liền buông bàn tay của Victor ra rồi tiến về phía Mỹ Anh, ôm chầm lấy cô ấy.

Mỹ Anh mới đầu còn rất sốc nên hành động còn có chút lúng túng, nhưng rồi cũng vòng tay ôm lấy Erena rồi nở một nụ cười hạnh phúc.

Cảnh tượng đó đột nhiên diễn ra trước mắt thật nhanh khiến Tường Vy ngỡ ngác, chỉ biết giữ im lặng và tiếp tục quan sát, nhưng Alpha thì lại chau mày lại và nhìn người con gái đang ôm lấy Erena chăm chăm như đang cố nhớ lại gì đó.

Mỹ Anh buông Erena ra rồi đặt hai tay lên má cô gái xinh đẹp ấy mà xuyt xoa, khòe mi uơn ướn.

- Đã 6 năm rồi... tôi không thể ngờ được là sẽ được gặp lại 2 người... Cô đẹp lên rất nhiều đấy...! - Mỹ Anh nhìn ngắm Erena một lượt rồi nhìn sang người đàn ông đang đứng phía sau lưng Erena.

- Cô làm gì ở đây thế? - Victor cũng không giữ được vẻ ngạc nhiên trước cuộc hội ngộ này.

Sau một hồi kể chuyện sơ qua, Erena và Victor cũng biết được hiện tại Mỹ Anh đã về làm quản gia cho nhà Trịnh, và Mỹ Anh cũng đã biết được Chris là người của Unknown, lúc này cô mới nhớ ra là trước đây cũng đã từng nhìn thấy anh một lần, là lúc Chris đứng trước cửa phòng bệnh của Erena khi cô bị Angela bắt cóc, nhưng cái nhìn đó chỉ là chớp nhoáng, cô không nhận ra anh sau 6 năm cũng là điều hiển nhiên.

- Trái đất này tròn thật đấy, tự nhiên lại gặp được nhau như thế này sau từng ấy năm! - Erena nắm chặt lấy hai tay của Mỹ Anh mà bày tỏ sự vui mừng.

- Ủm! À... lát nữa tôi định sẽ đi thăm phu nhân... hai người muốn đi cùng chứ...? - Mỹ Anh vừa nở một nụ cười tươi rói trước câu nói của Erena, nhưng rồi giọng nói cũng hạ xuống hơi trầm mà hỏi.

- Dĩ nhiên rồi! - Victor lập tức đáp lại.

- Được, tôi phải đưa đồ cho chủ tịch đã, phòng bệnh ở ngay kia thôi, chờ tôi ở đó nhé. - Mỹ Anh chỉ tay về phía trước rồi chạy đi, trước khi đi cô không quên liếc mắt nhìn Alpha một cái với ánh mắt sắc lẹm.

Sau khi Mỹ Anh chạy đi, Victor và Erena quay người lại nhìn hai người kia mà cười nhẹ nhàng.

- Vậy phải tạm biệt luôn rồi. - Victor vỗ nhẹ vào vai Alpha mấy cái.

Khuôn mặt Tường Vy hơi rù xuống đượm buồn, họ vừa mới gặp lại được nhau không lâu. Tuy cô còn cảm thấy chút gượng gạo nhưng không thể lẫn tránh được cái cảm giác thân quen ấy giữa hai người.

- Đừng buồn, thi thoảng tôi sẽ gọi điện hỏi thăm cậu và con bé mà. - Victor cười khẩy trêu chọc Alpha.

- Ai nói tôi buồn chứ? - Alpha chau mày lườm nhẹ Victor, ngữ điệu ra vẻ cứng rắn.

- Đây, nói cho cẩn thận, cậu đang quen em gái tôi đấy. - Victor nhườn mày dẫn mặt cậu bạn khiến mọi người cảm nín theo, Tường Vy khẽ đỏ mặt ngại ngùng.

Chợt Victor đặt tay lên vai Alpha, ghé sát vào tai anh mà thì thầm căn dặn.

- Nhờ cậu chăm sóc con bé, nó vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Anh nói rồi quay sang xoa đầu Tường Vy một cái, mỉm cười nhẹ nhàng rồi quay lưng bỏ đi. Erena cũng vẫy tay chào tạm biệt họ.

Sau khi hai người họ vừa đi khỏi, Tường Vy liền ngỡ ngác quay sang hỏi Alpha.

- Victor đã nói gì với anh thế?

- Bảo anh phải chăm sóc em. - Alpha liếc mắt sang nhìn cô thật nhẹ nhàng.

- Gì chứ! Em đâu phải trẻ con! - Tường Vy mặt xị xuống, môi bĩu ra làm vẻ dỗi hờn.

Alpha không trả lời mà chỉ lặng lẽ bật cười tùm tùm trước sự dễ thương ấy, lúc sau mắt lại nhìn về đôi tình nhân đã đi được khá xa, trong lòng thầm thấy hạnh phúc thay cho họ. Còn về phần người con gái kia, Alpha cuối cùng cũng đã nhận ra. Hồi Minh Thắng còn làm cho V, Alpha thường xuyên phải tới nhà riêng của anh để bàn giao công việc, không ít lần đứng mặt vợ anh ta và cả người con gái đó, rồi cái chết của Minh Thắng cũng là do V đứng sau, nên ánh mắt của Mỹ Anh lúc đó nhìn Alpha cũng dễ hiểu.

Mỹ Anh sau khi sắp xếp lại các đồ dùng cá nhân cho ông Trịnh, liền trở ra ngoài bên giường bệnh của ông mà lấy thuốc ra cẩn thận.

- Mỹ Anh, lúc này cháu làm gì mà lâu quá vậy? - Bà Trịnh hỏi han với giọng nhẹ nhàng.

- Cháu xin lỗi, tại lúc này cháu vô tình gặp lại bạn ở ngoài sảnh bệnh viện. - Mỹ Anh đáp trả hết sức lễ phép.

- Là bạn nào vậy? - Bà Trịnh hỏi nhỏ.

Mỹ Anh có phần cứng họng trước câu hỏi của bà, liền đưa ánh mắt khó xử ra nhìn cả hai người họ rồi cũng cắn răng, từ từ kể ra mọi chuyện.

- Sao?! Là hai người bạn cháu và Nhi đã từng quen ở bên Mỹ mà cháu vẫn hay kể sao?! - Bà Trịnh vô cùng ngạc nhiên khi nghe Mỹ Anh nói rằng đã gặp lại Erena và Victor.

- Dạ vâng...

- Họ đâu? Có còn ở ngoài đó không? Cho ta gặp họ! - Ngay đến cả ông Trịnh cũng không thể giữ được bình tĩnh khi nghe rằng họ đang có mặt ở đây. Mỹ Anh đã kể rất nhiều về Erena và Victor, về những gì mà Victor đã giúp Uyển Nhi hay những điều mà Erena đã làm giúp cho Uyển Nhi cảm thấy bớt cô đơn, nhàm chán và cũng đã truyền sức sống cho cô, khiến cô đồng ý làm xạ trị vào những giây phút cuối đời.

- Cháu nghĩ là có ạ. - Mỹ Anh vẫn nói rất nhỏ nhẹ.

- Mời họ vào đây! Ta muốn gặp họ! - Ông Trịnh nói với ngữ điệu như thúc giục cô, không thể chần chừ thêm nữa.

Mỹ Anh mới đầu còn ngập ngừng trước mong muốn của ông Trịnh, nhưng cô đưa mắt nhìn sang bà Trịnh rồi lại nhìn về ông, ánh mắt của hai người tràn đầy sự mong ngóng, chờ đợi, sao cô có thể không làm.

Cánh cửa phòng bệnh được kéo ra, người con gái ấy từ từ bước đến bên hai người mà sắc mặt không ổn lắm, giống như có điều gì đó khó nói.

- Chúng ta đi chứ? - Victor mở lời. Lúc này chỉ còn hai người họ đứng ngoài chờ, Chris đã được bảo đi về trước.

- Chủ tịch muốn gặp hai người... - Mỹ Anh ậm ừ nói đầy khó khăn, khiến cho cả Erena lẫn Victor đều phải tròn mắt nhìn nhau.

Cánh cửa lại được mở ra một lần nữa, nhưng lần này lại là 3 con người bước vào bên trong một cách từ tốn. Cả ông bà Trịnh đều đưa mắt nhìn đôi nam nữ ấy bước vào mà cảm thấy vô cùng cảm kích.

- Mời cô cậu ngồi xuống đây. - Bà Trịnh đứng dậy, đưa tay về phía bộ sofa được đặt gần giường bệnh, ngữ điệu cất lên thật thanh cao.

Victor dìu Erena ngồi xuống thật nhẹ nhàng, bà Trịnh thì ngồi xuống chiếc sofa đối diện, Mỹ Anh rót nước từ ấm ra các cốc trên bàn và mời ba người.

- Xin lỗi hai người, tôi không thể xuống đó ngồi được. - Ông Trịnh cất giọng khàn khàn yếu ớt.

- Không sao đâu ạ, chủ tịch đang mệt thì cứ nằm yên nghỉ ngơi đi ạ. - Victor quay sang nhìn ông mà nói.

- Cậu là Victor phải không? Còn đây là Erena. - Bà Trịnh nhìn hai người rồi cười thật phúc hậu, nói nhỏ nhẹ.

- Dạ vâng. - Erena đáp lại.

- Mỹ Anh đã kể về hai người rất nhiều. Nghe nói hai người cũng khá thân với Nhi nhà tôi. - Bà cười nhẹ nhàng rồi nhấp một ngụm trà.

Cả hai chỉ biết gật gù, nỗi buồn lại khề ủa về trong lòng khi nghe nhắc tới người con gái ấy.

- Sau khi chồng mất, tôi biết con bé cũng đã suy sụp đi rất nhiều... - Giọng người đàn ông trên giường bệnh cất lên đầy vẻ mệt mỏi, ánh mắt gọi lên rất nhiều hoài niệm.

- Con bé là một người sống rất trầm, sau mất mát đó, con bé lại càng khép mình lại hơn... bên đó còn là nơi đất khách quê người, tất cả các mối quan hệ mà con bé có ở đó cũng chỉ dừng lại ở mức quen biết xã giao, đôi khi cũng chỉ là dựa trên việc con bé là con của ta. Nó cũng vì mặc cảm về việc đã bỏ nhà đi theo tình yêu mà nó đã chọn... nên cũng chẳng dám quay về nhìn mặt cha mẹ lấy một lần... Vậy nên suy cho cùng, người bên cạnh nó lúc đó chỉ có mỗi Mỹ Anh... - Giọng ông trầm xuống, trong lòng như được bao phủ bởi một màu đen u ám.

- Rồi ngay đến cả khi nó biết bệnh tình của mình, nó cũng chẳng thêm chữa... trong đầu thì luôn giữ suy nghĩ muốn được gặp lại người chồng quá cố... mặc cho Mỹ Anh hay bất kể ai khuyên răn cũng đều bỏ ngoài tai... - Ông tiếp lời nói trong sự ghen ngào.

- Chúng tôi biết bệnh tình của con bé đã chẳng thể còn một tia hy vọng nào nữa... nhưng tôi muốn con bé có thể có được một phần nào đó cố gắng... Con người phải sống có mục đích... tôi không muốn con bé ra đi mà cả cuộc đời nó hoàn toàn vô vị... - Bà Trịnh nước mắt ngấn nước mắt dài, bật khóc trong sự đau đớn nơi đáy lòng. Mỹ Anh thấy vậy cũng liền rút lấy một tờ giấy ăn rồi đưa nó cho bà.

- Nhưng may thay con bé đã gặp cô... cảm ơn cô vì đã cho nó có một mục đích sống... cho thật xứng đáng... - Bà sụt sịt rồi khóc nức lên.

- Phu nhân chủ tịch đừng nói vậy ạ... - Erena cất giọng nhẹ nhàng mà bối rối.

Cả không gian trầm lắng chỉ còn lại những tiếng khóc đầy thảm thương và những ánh mắt đượm buồn. Erena và Victor cũng bị những lời kể ấy làm cho phải suy nghĩ về cái ngày mà họ đã mất đi Uyên Nhi, phần nào trong lòng họ cũng cảm thấy vô cùng áy náy trước sự cảm kích của ông bà Trịnh.

Ông Phúc Thạch bước xuống cầu thang, đưa mắt nhìn vào phòng bếp, thấy bác Lâm đã dọn sẵn đồ ăn ra bàn.

- Ông chủ hãy tới dùng bữa sáng rồi hãy đi làm. - Bác Lâm mỉm cười phú hậu nhìn ông.

- Không cần đâu, tôi phải đi ngay. Vivi thế nào? Con bé đã dậy chưa? - Ông chau mày hỏi han với giọng ân cần.

- À... chuyện này... tiểu thư chưa dậy ạ. - Bác Lâm đáp ứng, cô hòng nhen lại đột nhiên cảm thấy lúng túng không biết phải nói thế nào.

Ông Phúc Thạch gật gù rồi bước xuống hầm, đưa mắt nhìn ra ngoài sân bỗng chau mày lại đầy tức giận khi thấy một đám người trong bộ đồ vest đen đứng tùm tùm lại một chỗ.

- Chúng mày làm cái trò gì ở đây? Tao gọi chúng mày đến để túm 5 túm 3 ở đây nói chuyện à? - Ông bước ra chỗ họ gần giọng nói lớn.

Nhìn thấy ông tới, họ cũng đứng gọn vào rồi cúi gằm mặt xuống đất, không một ai dám ngẩng mặt lên dù chỉ một chút.

- Chúng mày cứ liệu hồn, làm việc cho tốt. - Ông lườm huyết tất cả một lượt rồi bước gần về phía cổng chính, nhưng bước chân chợt dừng lại như sợ nhớ ra chuyện gì đó.

- Chúng mày làm gì thì làm, đừng có động đến chỗ hòn non bộ của tao, giá trị của nó còn cao quý hơn mạng sống của chúng mày đấy! - Ông nói lớn như dằn mặt họ, đó là nơi mà ông quý nhất trong cả sân vườn rộng lớn.

Họ vẫn nín thở, không ai dám đáp trả nửa lời.

- Mồm đâu hết rồi? Câm cả rồi à?! - Ông chau mày đầy tức giận khi thấy thái độ ấy của mọi người.

- Hay chúng mày lại làm gì chỗ đó của tao rồi?! - Ông tròn mắt lên rồi lớn tiếng hỏi với ngữ điệu vô cùng dữ tợn, bước chân cũng quay ngược trở lại chỗ hòn non bộ một cách vội vã, các chàng trai cũng cố gắng giữ chân ông lại nhưng không thể.

Vừa tiến gần đến chỗ hòn non bộ, ông đã bị sốc bởi sợi dây được tạo ra bởi 1 loạt các loại quần áo và chăn ga, thông từ trên ban công tầng hai, nơi phòng của Tường Vy xuống. Ông tròn tròn mắt đầy bất ngờ rồi quay ngoắt đầu nhìn vào vẻ mặt từng người một, không một ai dám hé miệng nửa lời, mồ hôi tuôn ra nhễ nhại.

Ông Phúc Thạch dùng răng cắn môi tới chảy cả máu vì quá tức giận, không cần nghe ai nói một lời nào, ông cũng có thể biết rằng chuyện gì đã xảy ra, nhưng...

- Từ lúc nào hả bọn chó đẻ chúng mày?! - Ông tức tới gào lớn.

- Dạ... tối hôm qua... chúng tôi đã định sẽ tìm ra tiểu thư trước khi ông chủ biết chuyện... - Một tên lấy hết can đảm ra để đáp ứng ra vài câu.

Toàn bộ cơ thể ông nóng bừng lên, máu điên như đã dồn lên đến đỉnh đầu, lập tức rút điện thoại và gọi vào số máy của Tường Vy, nhưng cô không bắt máy, mặc dù có là 10 cuộc, thì câu trả lời vẫn vậy. Ông gọi tiếp cho Alpha, mọi chuyện vẫn không có gì thay đổi.

- Con với chả cái... mất dạy...! - Ông lăm bằm trong miệng đầy bức tức, chiếc điện thoại đang nằm trong tay ông đột nhiên bị nắm chặt lại.

Chợt chiếc điện thoại rung lên, một cuộc gọi tới, ông giật bản mình giật chiếc điện thoại lên rồi nhìn vào màn hình, nhưng ánh mắt lại trừng xuống đầy vẻ thất vọng.

- Alo? - Ngữ điệu của ông có phần hơi gần xuống với vẻ cau có.

- Chủ tịch, ông hãy mau tới công ty đi ạ...! - Giọng cô thư kí vang lên đầy vẻ vội vã như có ý thúc giục ông.

Ông Phúc Thạch liền chẹp miệng cảm thấy đầy phiền phức, mới sáng ngày ra mà đã phải trải qua quá nhiều cung bậc cảm xúc thế này thật khiến ông cao huyết áp. Ông ngồi lên chiếc xe 4 chỗ màu đen hạng sang, lái xe trở ông tới tập đoàn Venela, trên đường đi ông đã cố gọi điện cho Alpha thêm vài lần nhưng vẫn không được.

- Mày dụ dỗ con gái tao? Hừ, mày không coi mạng sống mẹ mày ra gì à? - Ông Phúc Thạch cười khẩy, tay lướt màn hình tìm kiếm trên điện thoại.

Ông bấm vào gọi Phi, nhưng đầu dây bên kia không thể kết nối được. Phúc Thạch chợt dạ, mắt mờ to mà suy nghĩ, chuyện này chưa từng xảy ra trước đây. Không lẽ... và còn Tường Vy... không lẽ cô cũng dính vào chuyện này...

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thảm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 122: Bãi nhiệm?

Alpha và Tường Vy cùng ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng bệnh VIP, cô dán chặt mắt vào chiếc tivi đang sáng lên trên tường. Cô tiểu thư nhí nhảnh đôi lúc lại bật cười khi xem những chương trình truyền hình trên đó, cô đang cố gắng tận hưởng nốt ngày hôm nay trước khi phải đối diện với ông Phúc Thạch. Vậy nên ông đã gọi cho cô rất nhiều cuộc nhưng cô vẫn chẳng dám nghe máy lấy một lần. Cô xem một cách chăm chú rồi lại quay sang nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh, tuy nhiên, nụ cười trên môi lại tắt dần khi thấy sắc mặt không mấy ổn của anh.

- Anh đừng lo quá, bác sĩ nói sức khỏe của bác gái đang tốt dần mà... - Cô cất tiếng nhẹ nhàng cố gắng xoa dịu nỗi lo trong anh, ánh mắt anh không rời lấy hình bóng người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh đến nửa giây.

Alpha không đáp lại, chỉ lặng lẽ thờ dài một cái. Phim truyền hình mà cô đang xem trên tivi đã hết, bắt ngờ chuyển sang phần bản tin.

"Sau một thời gian điều tra trước những cáo buộc biển thủ tiền của công ty, lừa đảo, bán khống giá của các công trình chung cư và giá đất, hôm nay cơ quan công an quyết định bắt tay vào cuộc và cụ thể là đã tới thẳng tập đoàn Venela từ sớm, và có lẽ sẽ có một cuộc thẩm vấn với chủ tịch của Venela, ông Nguyễn Phúc Thạch." Giọng của một nữ phóng viên cất lên từ chiếc tivi đã thu hút sự chú ý của Tường Vy.

Ánh mắt của cô đang hướng vào người đàn ông ấy bỗng thu vào đầy hoảng hốt, cô quay ngoắt nhìn vào chiếc tivi, là truyền hình trực tiếp, cô phóng viên buộc tóc đuôi ngựa đang cầm trên tay chiếc mic của đài truyền hình Việt Nam, phía sau lưng cô ta là ngay trước cửa tập đoàn Venela.

Tường Vy lặng người nhìn cảnh tượng ấy, một đám đông đang vây quanh đó như đang chờ đợi, họ không ngừng bàn tán, nhìn chăm chăm vào phía cổng công ty.

Chiếc điện thoại đang đặt trên bàn của Alpha bỗng rung lên, anh chau mày nhìn vào màn hình, hai chữ "ông chủ" hiện lên khiến anh có phản nhói lên trong lòng. Một phần nào đó trong nhận thức của anh vẫn thúc giục anh phải đứng lên và chạy tới chỗ ông và giải nguy ngay tức khắc, nhưng phần còn lại thì cố giữ anh lại nơi này, không quên nhắc nhở anh rằng giữa anh và ông ta chẳng còn mối liên kết gì nữa, nên ông ta có gặp chuyện gì cũng chẳng liên quan tới anh.

Alpha lặng lẽ bấm tắt chế độ rung, mặc cho ông vẫn cố gọi anh trong vô vọng, anh liếc mắt nhìn lên người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh ấy rồi lại quay đầu nhìn lên chiếc tivi.

Chợt cảnh tượng trở nên hỗn loạn, đám đông nháo nhào lên bàn tán, chỉ trỏ về phía cửa công ty khiến cho cô phóng viên cũng lúng túng quay đầu lại, nhưn cổ nhìn ngóang qua đám đông ấy.

"Sau một thời gian, cuối cùng chủ tịch của tập đoàn Venela, ông Nguyễn Phúc Thạch cũng đã lộ diện, đồng ý hợp tác với cơ quan chức năng." Lời của nữ phóng viên cất lên giữa những tiếng xì xào bàn tán của đám đông người dân.

Máy quay cũng được phóng to lên, quay cảnh lực lượng công an bước ra cùng với ông Phúc Thạch, trên mặt ông biểu hiện rõ vẻ lo lắng, Tường Vy nhìn thấy cảnh tượng đó mà liền đứng phắt dậy, giọng nói có phần hơi run lên.

- Ba... - Cô thì thào trong miệng như chẳng thể nói to ra, mắt mở to đầy vẻ bàng hoàng.

"Và bây giờ ông Nguyễn Phúc Thạch sẽ được đưa về trụ sở của công an để tiến hành thẩm vấn kĩ hơn trước vụ lùm xùm đang gây ra một làn sóng lớn trong dư luận."

Tường Vy vội vã đeo vào chiếc balo mà khi đi cô có mang theo rồi chạy ra phía cửa phòng bệnh.

- Vy. - Anh cất tiếng nhẹ nhàng như gọi cô lại.

Tường Vy từ từ ngoái mặt lại nhìn anh, đôi mắt to tròn của cô long lanh, trực trào như sắp òa khóc.

- Đó là ba em.. ông ấy đang có chuyện... em phải đi... - Giọng cô đáp trả lại anh mà run lên trông thấy, anh chỉ biết im lặng khi nghe cô nói vậy, Tường Vy bặm môi lại rồi chạy đi ngay sau đó.

Alpha thờ dài một cái rồi lại đưa mắt nhìn lên trên màn hình tivi, các đám đông nháo nhào lên nhìn theo ông Phúc Thạch đang bước vào trong xe mà chỉ trỏ, máy quay cũng di chuyển theo từng bước đi của ông.

Từ đây về tới Hà Nội mất gần 3 giờ chạy xe, Tường Vy trong lòng lo lắng tới tột độ, không thể chờ đợi được thêm nữa để có thể về với người ba đang gặp chuyện của mình.

Cuối cùng thì cô cũng đã về tới nơi, cô đi taxi ra trụ sở công an gần tập đoàn Venela, mới đi tới gần thôi mà đã thấy một đám đông bu nghịt phía ngoài,

cô đã biết ngay rằng ba cô đang ở trong đó.

Cô trà tiền xe rồi bước xuống vội về mặt hớt hải, cô kiễng chân lên, cố nhìn qua đám đông ấy và tìm kiếm hình bóng của ba cô đang ngồi trong đó.

Chiếc xe 4 chỗ màu đen hạng sang đang đỗ bên lề đường, người tài xế trong đó cắn răng đầy lo lắng mà nhìn xung quanh, đám đông và tiếng ồn ngoài đó khiến anh rùng mình. Chợt bóng dáng của một người con gái đứng ngoài kia đã thu hút sự chú ý của anh, anh ta ngồi trong xe nhướn cổ mấy lần để có thể nhìn rõ hơn. Bất chợt cô gái ấy quay mặt ngang sang một bên, người tài xế giật bản mình, mặt trở nên xanh xao.

"Tiểu thư!"

Cô vẫn cố kiễng chân lên để nhìn qua đám đông, dù chỉ nhìn qua được một khe hở nhỏ thôi cô cũng không bỏ cuộc, trong lòng đang sục sôi như bị lửa thiêu đốt, không biết ba cô ở trong đó bị tra hỏi những gì, họ có làm gì ba cô không?

- O! Đây chẳng phải là con gái của ông ta hay sao?! - Một người phụ nữ thốt lên, tay chỉ thẳng vào mặt Tường Vy mà nói lớn khiến cô giật mình, sợ hãi nhìn quanh.

Ánh mắt của mọi người bắt đầu đổ dồn vào cô như muốn ăn tươi nuốt sống, họ chỉ tay vào cô và mắng chửi không ngừng, thậm chí còn mạnh tay đẩy người cô qua lại.

"Nghe nói con bé này ăn chơi trác táng lắm! Tiền biển thủ có khác! Tiêu chẳng phải lo nghĩ gì!"

"Thằng bố nó như thế thì nó chắc cũng chẳng ra gì đâu!"

"Trông mặt cứ nhon nhon ra thế kia!"

"Đúng là bố nào con nấy!"

Những lời mắng chửi cay nghiệt ấy như những con dao sắc bén đâm thẳng vào người cô. Tường Vy tiểu thư lúc này như một con thỏ trắng lạc vào một bầy hổ dữ.

Chợt sau lưng cô cảm giác đau đớn như bị thứ gì đó ném vào, mỗi lúc một nhiều, cô hét nhẹ lên rồi ngoái đầu về phía sau, một đám đông đang cầm trên tay những hộp trứng rồi ném liên tay vào cô, trông họ không có vẻ gì là thương tiếc lá ngọc cành vàng mà trái lại, những ánh mắt ấy lại đầy vẻ căm thù.

Những lời nói miệt thị, mắng chửi không thương tiếc ấy lại vang lên bên tai cô, "Sao mày không đi chết luôn đi?!", "Loại như mày nên chết cùng với bố mày!",... họ ném trứng ngày một nhiều, vỏ trứng vốn cứng, hơn nữa lại còn được ném bằng một lực rất mạnh vào người cô khiến phần da trắng hồng bị đỏ lên rồi thâm tím đầy đau đớn. Tường Vy nhắm chặt mắt lại vô cùng sợ hãi, cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày cô bị tất cả mọi người khinh rẻ như vậy.

Chợt một người đàn ông chạy tới, dùng thân mình để che chắn cho cô những cú ném trứng, nhanh chóng giữ lấy tay cô và đưa cô thoát khỏi đám đông hung bạo ấy, diu cô vào trong xe.

Sau khi bị cách ly với đám người ấy rồi, không gian trở nên yên tĩnh, bớt ồn ào hơn, Tường Vy mới dám từ từ hé mắt ra. Anh tài xế cũng ngồi vào ghế lái, trên áo cũng dính đầy trứng vỡ vì đã che chắn cho cô.

- Tiểu thư! Tiểu thư không sao chứ?! - Anh thở hắt hắt mà nhìn vào gương chiếu hậu.

Tường Vy lúc này vẫn còn nguyên cú sốc vừa rồi, cô cố gắng thở đều lại dần dần mới có thể bình tĩnh hơn. Trên quần áo cô dính đầy trứng vỡ, đầu tóc bù xù, khắp cả 2 cánh tay là những vết thâm tím, đỏ ửng do bị ném trứng và cả bị cào cào bởi đám đông hung tợn ấy.

Khỏe mi cô uрон ướt, hai mắt vẫn mờ to, khắp người vẫn còn đang run lên vì sợ hãi. Thật sự rất đáng sợ!!

- Tiểu thư đừng sợ, để tôi đưa tiểu thư về. - Anh tài xế nói với vẻ vội vã rồi nhanh chóng thắt dây an toàn vào, phóng xe đi ngay tức khắc.

Cô ngáp ngừng nhìn lên gương chiếu hậu, đó là tài xế riêng của ba cô, anh đã chờ ông ở đây suốt từ lúc ba bị đưa vào đó sao? Nhưng cũng may là cô có thể gặp anh, nếu không suýt chút nữa cô có thể ngất lịm đi vì quá sợ hãi.

Vừa mới đưa cô về tới nhà, bác Lâm đã hớt hã chạy ra đón cô vì đã nhận được cuộc gọi từ anh tài xế riêng. Ông diu cô vào trong nhà, thúc giục cô lên tắm rửa, thay đồ thật nhanh, thậm chí còn pha cho cô một tách trà để uống, để có thể trấn an cô được phần nào sau cú sốc vừa rồi.

Sau hơn nửa tiếng đồng hồ, cô ngồi dưới phòng khách mà trong lòng vẫn không ngừng lo lắng cho ba mình, trên tay cô cầm một tách trà ấm, ánh mắt thì vẫn cứ vô hồn nhìn vào một chỗ.

"Kính coong", tiếng chuông cửa của căn biệt thự vang lên, bác Lâm từ trong bếp liền chạy ra chỗ màn hình trong nhà, nó chiếu hình ảnh từ camera được lắp trước cổng lớn.

- Thưa tiểu thư, có ông Khánh đến ạ. - Bác Lâm quay sang báo với cô.

Nghe thấy cái tên đó, Tường Vy như choáng tỉnh, quay ngoắt sang nhìn bác quản gia với vẻ tươi tỉnh hơn.

- Chú Khánh.. phó tổng giám đốc tập đoàn ba cháu ư? - Cô hỏi lại với giọng còn lưỡng lự.

- Dạ vâng. - Bác Lâm gật đầu.

- Bác mau cho chú ấy vào! - Cô nói với giọng vội vàng rồi đứng ngay ngắn dậy, chỉnh đốn đầu tóc.

Bác Lâm bấm nút trên màn hình, cánh cổng tự động mở ra, một người đàn ông liền bước vào phía trong nhà, cô tiểu thư chạy lon ton ra đón.

- Chú Khánh! - Cô reo lên đầy bất ngờ khi ông đi tới ngưỡng cửa.

- Sao chú lại tới đây? Giờ không phải đang giờ làm việc sao ạ? - Cô ngơ ngác hỏi người đàn ông ấy.

- Chú đi có việc, tiện đường thì ghé qua đây, cũng vì có chuyện muốn nói với cháu. - Người đàn ông cất lên những lời nói đầy vẻ chừng chạc, ngữ điệu thì có phần hơi mệt mỏi, đôi mày hơi cau lại.

Tường Vy vẫn chưa hiểu chuyện, nhưng vẫn luống cuống mời ông vào nhà. Cô có thể thoải mái khi nói chuyện với ông như vậy bởi ông Khánh và ba cô là chỗ thân thiết, ông Khánh cũng đã tới nhà cô không ít lần, từ khi cô còn bé nữa kia.

Bác Lâm mang trà lên và đặt xuống bàn, ngay trước mặt ông Khánh. Người đàn ông ấy ngồi khum người lại, hai tay đan vào với nhau, đôi mày chau lại ra vẻ suy tư.

- Chú... có chuyện gì ạ? - Tường Vy có vẻ ngập ngừng khi thấy biểu hiện của ông Khánh không được tốt lắm.

- Cháu biết chuyện của ba cháu rồi chứ? - Giọng ông có phần hơi trầm xuống.

- Cháu chỉ biết chuyện ba bị người ta đưa đi... còn cụ thể tường tận mọi chuyện thế nào... thì cháu lại chẳng biết gì hết... - Ánh mắt cô trùng xuống khi được hỏi về chuyện đó, vì vậy cuộc hành hung vừa rồi cũng đã vô tình ập lại trong tiềm thức cô.

Ông Khánh thở dài đầy khó khăn rồi cũng kể cho cô nghe về tình hình chung của Venela lúc này và qua loa vài điều về những tin đồn, những cáo buộc về ông Phúc Thạch mấy ngày qua.

- Có chuyện đó sao...? - Tường Vy bàng hoàng vô cùng, ánh mắt trở nên thất thần khi nghe được chuyện đó.

- Cổ phiếu tập đoàn mấy ngày gần đây giảm rất mạnh, uy tín cũng bị ảnh hưởng nặng nề, Venela chưa từng bị xuống dốc không phanh tới như vậy. - Ông Khánh bậm môi mà nói vô cùng đần đo.

- Trước vụ việc lần này, các cổ đông chắc chắn sẽ không để yên đâu. - Ông đưa mắt lên nhìn cô, ánh mắt sắc lạnh đầy ẩn ý nhắm thẳng vào cô gái trẻ.

- Ý chú là sao ạ? - Tường Vy chau mày đầy hoài nghi.

- Sáng mai có một cuộc họp cổ đông, họ sẽ bỏ phiếu kín xem có bãi nhiệm chức chủ tịch của ba cháu không. - Ông thẳng thừng nói khiến Tường Vy không khỏi bất ngờ.

- S... sao cơ ạ?! - Cô thốt lên đầy bất ngờ.

- Và cũng rất có thể sẽ bầu ra chủ tịch mới ngay sau đó. - Ông gật gù nói ra đầy vẻ bất lực.

- Chú nói sao?! Họ muốn lấy đi chức chủ tịch của ba cháu? Rồi ai sẽ là chủ tịch mới cơ chứ?! - Mắt cô mở to, đồng tử giãn ra đầy vẻ uất ức trước những điều vừa lọt vào tai mình.

- Họ sẽ bầu ra một người mà họ cho là làm tốt nhất, trong tình hình hiện tại thì chủ tịch tổng giám đốc có khả năng cao là sẽ lên nắm quyền hành đấy.

- Nhưng cháu đã được ấn định làm người thừa kế của Venela rồi cơ mà?! - Cô tỏ vẻ bức xúc, không vừa lòng.

- Chú biết ba cháu đã ấn định cho cháu từ trước như vậy, nhưng cháu không thể lên chức chủ tịch nếu như không có sự chấp thuận của các cổ đông, ý kiến của họ cũng vô cùng quan trọng. - Ông nói như cố gắng giải thích cho cô tiểu thư hiểu ra vấn đề.

- Chú biết là cháu còn rất trẻ và cũng chưa từng tìm hiểu về những chuyện của tập đoàn một cách cụ thể và nghiêm túc nhất, những chú nghĩ ba cháu đã có một kế hoạch của riêng ông ấy, có lẽ ông ấy định để cháu lớn thêm một chút nữa rồi mới dạy cháu cách điều hành tập đoàn, nhưng không ngờ chuyện không hay lại xảy ra ngoài ý muốn... - Ông nói chậm dần như bất lực.

- Vậy nên nếu bây giờ cháu định tranh chức chủ tịch với tổng giám đốc thì e là sẽ rất khó đấy, trừ khi cháu có cách nào đó để có thể thuyết phục các cổ đông, chứng minh cho các cổ đông thấy cháu có khả năng đưa Venela vực dậy khỏi cuộc khủng hoảng, và họ có thể tin tưởng giao quyền điều hành Venela lại cho cháu. - Ông nhẹ nhàng khuyên răn, góp ý cho cô gái trẻ.

Tường Vy gật gù thấm hiểu từng câu từng chữ mà người đàn ông ấy nói, rằng cần thật chặt môi như đang cố kìm nén sự lo sợ này. Bao nhiêu công sức, tâm huyết của ba cô... cô không thể để nó rơi vào tay người khác.

Từ lúc ông Khánh ra về cho đến tận tối muộn, Tường Vy chỉ biết cắm mặt vào chiếc máy tính xách tay và tra cứu những thứ cơ bản về những việc kinh doanh ở trên mạng, mất thì tìm kiếm từng thông tin, từng dòng lý thuyết trên màn hình, tay cũng ghi chép không ngừng.

Trước kia cô cũng chỉ được ông Phúc Thạch nói cho nghe qua hay đọc lên những quyển sách của ba cô chứ chưa từng học một cách bài bản. Nhưng Tường Vy sinh ra đã được thừa hưởng bộ óc thông minh, nhanh nhẹn nên những việc này cô tiếp thu rất nhanh, những phần nào khó hiểu quá thì cũng chỉ mất gần 10 phút để có thể hiểu được cặn kẽ.

Chợt cô nghe có tiếng bác Lâm ở dưới tầng giống như đang nói chuyện với ai đó.

- Ông chủ mới về à...! - Giọng bác Lâm cất lên đây về lo lắng nhưng cũng có chút run sợ.

"Ông chủ?!" Tường Vy nghe rồi giật bản mình, vậy là ba cô về rồi, họ giữ ông gần 14 tiếng cho cuộc thẩm vấn ấy, không biết ông có bị sao không nữa...

Vì lo lắng cho ba mình, cô tiểu thư đã chạy tức tốc xuống dưới tầng. Người đàn ông trong bộ dạng bơ phờ, bực tức ấy cũng ngược mắt nhìn cô đang chạy gần đến chỗ mình, ánh mắt ấy của ông có phần khiến cô rung mình, sao lại đáng sợ tới vậy?

- Ba! Cuộc thẩm vấn thế nào?! Họ có... - Cô hỏi han một cách vô vấp bởi quá lo lắng cho ông, sợ ông kiệt sức và bị cơ quan điều tra làm khó.

Thế nhưng đáp trả lại sự lo lắng ấy lại là một cú tát thật mạnh vào một bên má khiến cô nghiêng mặt sang một bên, khóe môi bị xước nên rỉ một chút máu, phần má đó đỏ ửng cả lên, cô mở to mắt mà vô cùng bất ngờ.

- Ba...? - Ánh mắt cô long lanh nhìn ba mình.

- Thằng kia đâu? - Ông nghiêng răng, gằn giọng mà trừng mắt nhìn cô, nom vô cùng dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Cuộc họp cổ đông

Cô tròn mắt đầy bàng hoàng nhìn ông, cảm giác thật hụt hẫng, cô đang rất lo cho ông, nhưng nhận lại là một cú tát trời giáng. Từ nhỏ tới lớn cô chưa từng bị ba cô đánh một lần nào, vậy mà...

- Tao hỏi mày là thằng đó và con mẹ nó đâu rồi?! - Ông gào lên vô cùng dữ tợn khiến cô rợn cả tóc gáy, bác Lâm nghe thấy cũng chỉ biết ở yên trong bếp, mấy tên vệ sĩ cũng biết đường mà đi hết ra ngoài sân.

- Ba đang nói gì vậy... con không hiểu... - Tường Vy cúi gầm mặt xuống, mắt đánh về hướng khác, giọng nói cũng nhỏ dần như đánh trống lảng, dĩ nhiên cô biết ông đang nói về chuyện gì, chỉ là cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc đối thoại về vấn đề đó.

- Mày đừng có làm cái vẻ đấy! Mày nhúng tay vào chuyện đó đúng không?! Hai đứa đó đâu rồi?! - Ông hất mặt lên, trừng mắt nhìn cô với vẻ dữ tợn

Tường Vy nắm chặt tay lại, răng cắn chặt vào môi khiến đôi môi hơi rỉ thêm máu, nước mắt chảy ra từ khóe mi, lăn dài xuống gò má cô gái, cảm tưởng như lúc này chẳng thể kìm nén lại cảm xúc đang trào dâng lên trong lòng nữa rồi.

- Ba dừng lại đi! - Cô nói lớn đáp trả, cô không thể chấp nhận điều đó thêm nữa.

Ông bất ngờ vô cùng trước thái độ phản kháng lại có phần gay gắt ấy của cô, những nếp nhăn xô lại trên trán người đàn ông.

- Mọi chuyện đi quá xa rồi! - Cô tiếp tục phản kháng vô cùng gắt gao, ngữ điệu có phần tức tối nhưng cũng run lên trông thấy, nước mắt cũng vì vậy mà tuôn ra ngày một nhiều.

- Họ là con người! Không phải con thú, hay đồ vật để ba muốn làm gì họ thì làm! Ngay cả cái tổ chức đó, ba đừng có biến họ thành những cỗ máy chỉ biết đi giết người cho ba! - Cô nói như hét lên đầy uất ức, bực dọc, lúc này cả gương mặt xinh đẹp đã giàn giụa nước mắt, một bên má đang hơi sưng lên, ửng đỏ.

Nhìn thấy bộ dạng và thái độ đó từ đứa con gái ông đã từng hết sức cưng chiều thật không thể tin nổi, ông nắm tay lại thật chặt thành nắm đấm, răng nghiến ken két, các đường gân nổi trên trán như thể sự bực tức như đã lên tới đỉnh điểm.

Ông vung tay lên và giáng cho cô thêm một bạt tai nữa vào phần má bên kia, Tường Vy lật mặt sang một bên, trên má liền xuất hiện một vết xước, khóe môi lại rỉ thêm máu, tóc cô thì bù xù, những sợi tóc dính lên trên phần mặt đang ướt đẫm nước mắt, tất cả đều làm nổi bật được bộ dạng thảm thương của cô trước sự nặng tay của người bố đã từng rất chiều chuộng, yêu thương mình.

- Mất dạy! - Ông quát lớn, mặt hầm hầm dữ tợn.

- Tao ước gì những hiểu biết của mày về công ty có thể bằng 1 phần 10 hiểu biết của mày về chuyện của thằng đó, để tao bớt khổ sở như bây giờ! - Ông nghiêng răng ken két mà nói với cô với ngữ điệu đầy uất hận.

Cô từ từ quay mặt nhìn ông, nước mắt chảy giàn giụa, ướt đầm gương mặt xinh đẹp, mắt cô đỏ hoe, từng hơi thở thở ra đầy nặng nề.

- Bọn cổ đông chó chết đây sẽ bãi nhiệm chức chủ tịch của tao và đưa một đứa khác lên thay! Lẽ ra chủ tịch kế tiếp của Venela sẽ là mày! Nhưng thay vì chăm chỉ học cách điều hành công ty và cố gắng có được sự tin nhiệm của các cổ đông, thì suốt những thời gian vừa qua mày đã làm gì? Mày ăn chơi lêu lổng, tới ngày chỉ biết tụ tập tại mấy cái nơi chẳng đâu vào đâu! - Ông cười khẩy đầy chua xót.

Cô cắn răng nín nhịn, ánh mắt có phần lay động, đỏ hoe nhìn ông.

- Sao tao không thể có nổi một thằng con trai cơ chứ? - Ông nhủ mày lại, lắc đầu đầy ngao ngán, ngữ điệu còn có phần chua xót trong đó.

Câu nói đó như một lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim cô, khiến nước mắt lại tuôn ra ỉn ỉn. Những nỗi đau thể xác, từ những vết bầm tím trên hai cánh tay, những vết xước ở khoeo môi đến rỉ máu của cô giờ đây chẳng thể đau bằng một phần nỗi đau về tinh thần, con tim cô thắt chặt lại khiến khi ra vào cũng thêm khó khăn, Tường Vy cứng đờ cả họng lại, chẳng thể thốt ra nổi một thanh âm nào từ miệng.

Chợt ông vuốt mặt đầy bức tức, ngoái đầu lại mà nói với những tên vệ sĩ đang đứng phía ngoài sân.

- Chúng mày lui cả đi! Với cái kiểu thế này... thì không phải trông nom làm gì cho mất công! - Ông thẳng thừng nói lớn đầy bức dọc rồi đi về phòng, đóng rầm cửa thật mạnh, chỉ còn lại cô tiểu thư đứng thần thờ ở giữa phòng khách, miệng thờ hất ra, sứt sứt vài tiếng đến nao lòng.

Các thành viên của V cũng chỉ biết làm theo lệnh ông, lui thủi rời khỏi căn biệt thự. Bác Lâm thấy ông chủ đã vào phòng nên mới dám từ trong bếp bước ra, dùng tay vén tóc lại cho Tường Vy, vẻ mặt rất dỗi lo lắng.

- Tiểu thư! Tiểu thư mau đi sát trùng vết thương đi ạ...! - Ông nhìn gương mặt của Tường Vy lúc này mà không khỏi xót xa, hai bên má cô đỏ ửng lên, hơi sưng, cả hai bên khoeo môi đều bị xước và rỉ máu ra, không ngờ ông Phúc Thạch lại có ngày có thể nặng tay tới như vậy với cô.

Sau khi sát trùng các vết thương, thoa thuốc cẩn thận thì cô tiểu thư chỉ còn biết tự nhốt mình trong 4 bức tường phòng. Hai chân cô co quắp trên chiếc ghế xoay, tay vòng qua đó mà ôm lấy đầu gối, hai mắt sưng húp lên nhìn vào vô định, miệng vẫn còn sứt sứt lên từng tiếng thật rõ ràng, vang khắp căn phòng rộng lớn.

"Nhưng thay vì chăm chỉ học cách điều hành công ty và cố gắng có được sự tin nhiệm của các cổ đông, thì suốt những thời gian vừa qua mày đã làm gì?" Câu nói ấy lại vọng lại trong tâm thức cô, Tường Vy cắn chặt môi đầy uất hận chính bản thân mình, những lời ông nói đúng là sự thật đầy đau lòng và thất vọng. Rốt cuộc là cô đã làm những gì vậy? Cô chưa từng nghĩ tới ông và những gì ông làm dù chỉ một chút.

"Sao tao không thể có nổi một thằng con trai cơ chứ?" Lòng cô quặn đau lại, nước mắt tuôn ra trong vô thức. Những lời đó tuy khiến cô đau thấu tận tâm can, nhưng cô lại chẳng thể thù ghét ông lấy nổi một chút nào, mà thay vào đó lại căm hận chính bản thân mình đã quá vô tâm với chính người bố luôn dành trọn tình cảm cho mình.

Vì chính sự mãi chơi, vô tâm ấy mà giờ đây, tâm huyết bao năm của bố cô đang trên đà sụp đổ, nó có thể rơi vào tay người khác vào ngay trong sáng mai thôi, còn cô thì vẫn ngồi đây, vô dụng như vậy. Cô không muốn mọi cố gắng xây dựng của ông lại dễ dàng sụp đổ như vậy, cô không muốn ông mất niềm tin vào đứa con gái duy nhất của mình như thế...

Tường Vy hít một hơi thật sâu, môi bặm lại mà sứt sứt thêm vài tiếng, nhưng cũng dần vơi bớt đi. Cô với lấy chiếc điện thoại đang đặt trên bàn rồi bấm mấy lần tin vào số điện thoại của ông Tùng Khánh.

"Cháu là Vy đây ạ, cháu có thể nhờ chú một việc được không? Chú có thể gửi cho cháu tất cả những sổ sách chứa thông tin quan trọng của Venela được không? Bao gồm các vấn đề cả về mặt tài chính, nhân sự hay cả marketing,... nữa ấy ạ. Email của cháu là..."

Những dòng tin nhắn ấy được gửi đi, Tường Vy tự bản thân mình đọc lại còn thấy khó hiểu và ngạc nhiên, huống hồ gì là ông Khánh sẽ đọc được những lời đó. Nhưng hiện giờ chỉ còn có cách đó thôi.

Cô mở màn hình chiếc máy tính xách tay đang được đặt trên chiếc bàn trước mặt ra và bật lên. Cả chiếc bàn bỗng rung lên một hồi, Tường Vy cứ ngỡ ông Tùng Khánh đã gửi những thông tin cô cần vào phần tin nhắn điện thoại thay vì gửi vào phần email, nhưng đến khi cô đưa mắt nhìn sang chiếc điện thoại bên cạnh, nó lại rung lên một hồi nữa, là một cuộc gọi đến, trên màn hình hiện lên tên của người đàn ông ấy khiến Tường Vy lập tức giơ tay lên và lau nhẹ đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má, cố gắng nín thít lại, hắng giọng vài cái rồi mới bắt máy.

- Alo, em đây. - Tường Vy bặm môi nói với giọng gượng gạo.

- Mọi chuyện thế nào rồi? Ổn chứ? Ba em thế nào rồi? - Alpha hỏi han với ngữ điệu hơi trầm, lo lắng.

- Sáng mai sẽ có cuộc họp cổ đông... họ sẽ bãi nhiệm ba... và bầu ra chủ tịch mới... - Giọng cô hơi trĩu xuống đượm buồn khi nghe anh nhắc tới ông và mọi chuyện của công ty, vô tình gọi nhắc lại những chuyện vừa rồi, những nỗi đau cả về thể xác lẫn tinh thần của cô lại vô tình ủa về.

Nghe ngữ điệu có phần gượng gạo, lạ lẫm ấy của Vy, anh đã ngỡ ngàng được phần nào.

- Em khóc đấy à? - Anh hỏi với giọng hoài nghi.

Câu hỏi ấy của anh thật sự khiến cô vỡ òa ra một lần nữa, nhưng vẫn cố gắng kìm nén lại.

- Em không sao đâu... - Tường Vy vừa nói vừa gắng gồng mình, tay lau đi những giọt nước mắt.

Email của cô thông báo có tệp tin mới được gửi đến, Tường Vy liền di chuột mà bấm vào, là từ ông Khánh gửi tới, những tài liệu mà cô cần cuối cùng cũng có rồi.

- Anh Phong - Cô cất tiếng gọi cái tên ấy khiến Alpha giật mình, đã từ rất lâu rồi anh không hề nghe thấy cái tên ấy, giờ nghe lại dĩ nhiên cảm thấy lạ lẫm. Anh mới đầu còn bất ngờ trước sự thay đổi cách gọi tên của cô đối với mình nhưng rồi cũng dần hiểu lý do. Anh không còn là Alpha, là cỗ máy giết người dưới tay của Phúc Thạch nữa rồi.

- Anh đây. - Anh đáp lại với giọng nhẹ nhàng, trầm xuống.

- Anh đừng hỏi gì cả, chỉ cần trả lời những gì em hỏi thôi... - Cô vừa nói vừa nhìn vào những trang tài liệu ấy. Có những thứ cô chẳng thể hiểu được hết, và cũng chưa từng biết đến nên cần có anh giải đáp cho, đêm nay có lẽ sẽ là một đêm rất dài.

Gần chục chiếc xe với đủ kiểu dáng, hãng sản xuất đã đổ xô tới cùng một lúc và đỗ ở ngay trước cổng tập đoàn Venela. Cứ mỗi chiếc xe lại có một người bước xuống từ hàng ghế sau, chỉ cần nhìn lướt qua là có thể thấy ngay thần thái đầy quyền uy tỏa ra từ họ. Số còn lại thì tự lái xe tới và đỗ xe ở dưới hầm. Tất cả đều là cổ đông của tập đoàn.

Họ đều đã có mặt tại phòng họp chính, ai cũng đều ngồi vào chỗ người nấy, giờ đã là 8 giờ đúng, cuộc họp sẽ chính thức được bắt đầu trong vài phút nữa nên cũng không tránh được những tiếng bàn tán xì xào về những chuyện gần đây của vị chủ tịch Nguyễn Phúc Thạch.

- Các cổ đông, hôm nay chúng ta có cuộc họp này là để bỏ phiếu về việc bãi nhiệm chức chủ tịch của ông Nguyễn Phúc Thạch. - Ông tổng giám đốc Quang Hùng đứng lên từ vị trí của mình mà nói đồng dục, ánh mắt nghiêm nghị nhìn xung quanh. Tính cho đến thời điểm hiện tại, khi không có chủ tịch thì người quản lý tạm thời sẽ là ông Hùng.

- Chờ đông đủ các cổ đông thì hãy bắt đầu, còn mỗi ông Khánh nữa thôi mà. - Một nữ cổ đông lên tiếng.

Mọi người cũng gật gù đồng tình, ông Hùng cũng đành chấp thuận theo. Cánh cửa phòng họp được mở ra ngay sau đó, ông Khánh bước vào trong với vẻ nghiêm chỉnh.

- Đây rồi, mọi người cũng vừa mới nhắc tới ông. Giờ cuộc họp bắt đầu thôi, đã đông đủ các cổ đông rồi. - Ông Hùng trên môi nở một nụ cười đầy thích thú, dường như ông đang thầm đếm ngược đến thời khắc ông chính thức bước lên nắm giữ vị trí chủ tịch.

- Khoan đã. - Ông Khánh cất giọng nghiêm nghị khiến cả căn phòng đều đổ dồn ánh mắt vào ông.

- Cháu vào đi. - Ông quay mặt nhìn về phía cánh cửa phòng họp, mọi người ai cũng chau mày lại đầy khó hiểu.

Cánh cửa phòng họp lại được mở ra một lần nữa, nhưng lần này là một cô gái trẻ bước vào với dáng vẻ đầy tự tin. Cô bận trên mình một bộ vest màu hồng nhạt, bên trong mặc một chiếc áo 2 dây màu đen, mái tóc nhuộm nâu hạt dẻ phẩy light vàng óng được búi cao lên, kết hợp với bộ quần áo khiến cô vừa mang nét trưởng thành, vừa mang nét trẻ trung. Và đặc biệt hơn, gương mặt với vài vết xước và thâm tím lên của cô khiến mọi người càng thêm bất ngờ. Tất cả các cổ đông đều tròn mắt nhìn nhau, lời qua tiếng lại vô kể.

- Giờ đã có mặt đông đủ các cổ đông, chúng ta bắt đầu họp thôi. - Ông Khánh nói với giọng thân thiện, đồng thời ra hiệu cho nhân viên lấy thêm một chiếc ghế nữa cho Tường Vy ngồi cạnh mình.

- Chuyện này là sao? - Một cổ đông lên tiếng, yêu cầu một lời giải thích cho sự xuất hiện vô cùng bất ngờ của cô gái trẻ ấy.

Tường Vy không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi xuống ghế, đặt một tập tài liệu lên trên mặt bàn, nét mặt vẫn không thay đổi, vẫn thân thiện và vô cùng mạnh mẽ.

- Để tôi giới thiệu lại, đây là tiểu thư Nguyễn Tường Vy, người con độc nhất của chủ tịch Nguyễn Phúc Thạch. Hôm nay có cuộc họp cổ đông, nên tất cả các cổ đông của tập đoàn đều phải có mặt, là một người nắm giữ 15% cổ phần của Venela, dĩ nhiên là phải có mặt rồi. Mọi người không quên đấy chứ? - Ông Khánh phát biểu rất rõ ràng, căn kẽ, ánh mắt neho lại nhìn xung quanh.

Mọi người nghe xong cũng chỉ biết hậm hực trong lòng, nhưng chẳng dám lên tiếng. Tường Vy đưa mắt nhìn xung quanh, ai nấy cũng đều có ánh nhìn ấy, thật đáng sợ, và ngay cả ông Quang Hùng cũng không ngoại trừ.

- Vậy chúng ta bắt đầu cuộc họp thôi. - Ông Quang Hùng nói đồng dục.

Họ nói về tình hình công ty hiện tại, ai nấy cũng đều thấy rõ sự tụt dốc của Venela, thậm chí còn có thể phá sản, và tất cả những điều đó xảy ra đều là từ vị chủ tịch hiện tại gây nên, ông Nguyễn Phúc Thạch. Một cuộc bỏ phiếu kín đã diễn ra, có nhiều luồng ý kiến, người này người kia, nhưng với sự chênh lệch kết quả 34,2% không chấp thuận, 60,8% chấp thuận và 5% phiếu trắng thì chức vụ chủ tịch đã không còn thuộc về ông Nguyễn Phúc Thạch.

Tường Vy không ngạc nhiên với kết quả đó lắm bởi cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi, nhưng với không khí nặng nề của cuộc họp này khiến cô có phần lo lắng, cô không biết mình có thể làm được hay không.

- Vậy là ông Phúc Thạch đã bị bãi nhiệm chức chủ tịch. Nhưng tập đoàn chúng ta đang đi xuống một cách rõ rệt, không thể cứ để như vậy mãi được, tôi nghĩ chúng ta sẽ phải sớm bầu ra chủ tịch mới để có thể đưa Venela đi lên. - Ông Quang Hùng nêu ý kiến, nhưng ánh mắt lại lộ tả một sự vui mừng như sắp đạt được mục đích.

Mọi người bàn tán một hồi rồi một cổ đông lập tức lên ý kiến, đó cũng chính là giám đốc tài chính Nhật Anh.

- Tôi và vài cổ đông đồng ý tín nhiệm ông lên nắm giữ chức chủ tịch. - Ông Nhật Anh cười khẩy.

Các cổ đông khác nghe xong cũng ra vẻ ngẫm nghĩ, vài người cũng gật đầu chấp thuận sự tín nhiệm ấy.

- Tôi có ý kiến. - Ông Khánh lên tiếng.

- Ông muốn tự đề cử mình lên nắm giữ chức chủ tịch sao? - Ông Hùng chau mày cười khẩy.

- Không, tôi không thể lên nắm giữ chủ tịch bởi lí do sức khỏe. Nhưng tôi tín nhiệm tiểu thư Tường Vy, con gái của cựu chủ tịch Nguyễn Phúc Thạch. - Ông Khánh tuyên bố đồng dục, mắt hướng về người con gái đang ngồi bên cạnh mình.

Tất cả mọi người đều sốc vô cùng, tròn mắt nhìn nhau mà không khỏi bất ngờ. Tường Vy sao? Cô ta đâu biết một tí gì về các vấn đề của Venela? Ông Quang Hùng thì nắm chặt hai bàn tay vào mà lườm người con gái ấy. "Con bé này mà đòi tranh chức chủ tịch với ta sao?"

- Quả là một so sánh khập kheh! Tiểu thư có thể tranh được chức chủ tịch với tổng giám đốc sao? Cô ta thậm chí còn chẳng biết một chút gì về cái tập đoàn này! - Một nữ cổ đông lên tiếng với ngữ điệu có phần gay gắt, một sự phản kháng kịch liệt trước ý kiến của ông Khánh.

- Có gì là khập kheh sao? Tôi là người thừa kế của Venela, tôi có đủ tư cách để có thể tranh được chức chủ tịch với tổng giám đốc. Còn nếu bà vẫn còn nghi ngờ, bà có thể hỏi tôi bất cứ chuyện gì về tập đoàn, tôi sẽ trả lời, để xem tôi có biết một chút gì không. - Tường Vy đáp trả một cách rắn rỏi, ánh mắt vẫn thật bình thản nhìn người phụ nữ ấy.

- Hừ, vậy tốc độ tăng trưởng và doanh thu năm vừa rồi của tập đoàn chúng ta là bao nhiêu? - Bà ta hất mặt nhìn cô.

- Tập đoàn chúng ta vẫn duy trì vị trí số 1 thị trường với doanh thu thuần năm vừa rồi ghi nhận con số 198.533 tỷ đồng, tăng trưởng 25%. Tuy nhiên, việc bất ngờ lỗ hơn 1.000 tỷ trong quý IV khiến doanh nghiệp chỉ còn ghi nhận 3.753 tỷ lợi nhuận năm vừa rồi. - Tường Vy trả lời một cách tron tru khiến tất cả mọi người đều tròn mắt ngạc nhiên, chuyện đó đâu phải ai cũng biết, báo chí càng không được biết những chuyện đó nên cô không thể tìm kiếm đơn thuần trên mạng, đó là sự tổng hợp lại tất cả những báo cáo doanh thu hàng tháng của tập đoàn. Câu trả lời chính xác mà không cần nghi ngờ ỷ của Tường Vy khiến tất cả các cổ đông đều vô cùng bất ngờ.

Bất chợt cô đứng phắt dậy, nhìn quanh một vòng rồi nói đồng dục.

- Tôi biết mọi người không tin tưởng tôi, nhưng hãy cho tôi thêm thời gian, tôi sẽ chứng minh cho mọi người thấy tôi có thể làm được, tôi sẽ đưa Venela trở về vị trí vốn có của nó, vị trí số 1 trên thị trường bất động sản toàn quốc. - Cô nói với vẻ nghiêm trang.

- Cứ cho như là cô có thời gian đi, nhưng cô vẫn còn rất trẻ, nhiều chuyện chưa thể hiểu hết, biết hết, vậy những lúc gặp khó khăn trong quá trình làm việc thì cô sẽ làm gì? Bỏ qua? Hay nhờ phó tổng giám đốc làm hộ? Cô có thể tự làm sao? - Một cổ đông nhướn mày hỏi cô với ngữ điệu kênh kiệu.

Cô nhìn ông ta mà trong lòng có phần cảm thấy khó xử, ông ta nói đúng, bên cạnh cô ngoài phó tổng giám đốc Tùng Khánh ra thì đâu còn ai am hiểu về những chuyện này, nhưng trong thời điểm này thì đâu thể giúp đỡ cô được.

- Bên cạnh cô có ai không? Để khiến chúng tôi có thể tin tưởng vào cô một phần nào ấy? - Nữ cổ đông kia hỏi mĩa.

Trong lúc Tường Vy còn đang chìm đắm trong sự bối rối và khó xử, cánh cửa phòng họp lại mở ra, một người đàn ông, miệng cất lên một giọng lãnh đạm, âm áp bước vào đã thu hút mọi ánh nhìn của các cổ đông đang ngồi đó, bao gồm cả cô tiểu thư.

- Có tôi. - Người đàn ông ấy nói thật thản thản rồi bước vào đứng sau lưng Tường Vy.

"Phong...?" Cô tròn mắt nhìn anh.

- Alpha? - Ông Quang Hùng vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy anh.

Alpha cúi đầu chào mọi người một cách lịch thiệp rồi cất giọng khẳng định lại một lần nữa.

- Có tôi ở bên cạnh tiểu thư, vậy đã đủ đáng tin chưa?

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thảm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: Tạm giam

Mọi ánh mắt trong căn phòng họp đều đổ dồn vào người đàn ông đang bận trên người một bộ vest xám, đứng phía sau lưng ghế của Tường Vy mà không khỏi bất ngờ. Ai cũng biết Alpha là người tài giỏi thế nào trong lĩnh vực này, tất cả những chuyện của tập đoàn anh đều nắm rất rõ, kể cả những khi có chuyện không hay xảy ra với công ty, những chuyện không thể giải quyết bằng tiền hay quyền uy, anh cũng đều xử lý ổn thỏa cả... tuy nhiên lại chẳng thể được ông Phúc Thạch cho giữ một chức quyền gì trong tập đoàn, mặc dù chính năng lực của anh lại phản ánh lại điều đó. Đó cũng chính là điều khiến tất cả mọi người khó hiểu nhất từ trước tới nay nhưng chẳng dám hỏi thẳng ông.

Ông Quang Hùng ngồi từ chỗ của mình mà neho mắt nhìn về phía người đàn ông trẻ ấy mà lấy làm tiếc nuối, ông đã định sau khi lên nắm giữ chức chủ tịch thì sẽ lôi kéo sự trung thành và năng lực của Alpha về với mình, cùng với sự giúp sức của Alpha, Venela sẽ sớm trở lại thời kì đỉnh cao trên thị trường bất động sản.

Nhưng giờ đây Alpha lại nhanh hơn ông một bước rồi, anh đã chủ động tuyên bố như vậy trước mặt tất cả các cổ đông, khiến ông chỉ còn có thể đầy tiếc nuối mà nghĩ rằng anh trung thành với Phúc Thạch tới mức sẽ theo chân cả đứa con gái độc nhất của ông ta.

Các cổ đông nhìn nhau qua lại rồi bàn tán xôn xao, nếu nói chính xác ra thì về mặt tư cách, cô tiểu thư Tường Vy đủ tư cách để có thể tranh chức chủ tịch với tổng giám đốc Quang Hùng. Còn về vấn đề chuyên môn cũng như việc điều hành công ty thì mỗi người đều có một điểm mạnh riêng, ông Quang Hùng đã có hơn 20 năm kinh nghiệm trong nghề nên ít nhiều sẽ hiểu biết được nhiều thứ và sẽ có các cách điều hành hợp lý và có lợi nhất cho tập đoàn, còn Tường Vy vẫn chỉ là một đứa trẻ, hầu hết những vấn đề về công ty sẽ còn phải dựa dẫm vào Alpha, sự thiếu hụt trầm trọng về mặt kinh nghiệm của cô cũng chính là bất lợi lớn nhất trong cuộc đối đầu này.

Họ bàn tán ngày một xôn xao, nhìn cảnh tượng ấy mà Tường Vy đứng như không còn vững như trước, cả người cô run lên bần bật, vài giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, cô thật sự sợ rằng mình sẽ chẳng có cơ hội nào để có thể cứu lấy việc tâm huyết lớn nhất cả đời của ba cô - Venela sẽ rơi vào tay người khác.

Sau một hồi bàn luận, một vị cổ đông đã thay mặt những người còn lại và nói một cách đồng thanh trước toàn phòng họp.

- Sau một hồi thảo luận, tôi và các cổ đông đã quyết định sẽ kéo dài thời gian tranh cử chức vị thêm hai tuần nữa để xem ai là người thật sự xứng đáng nhất để có thể ngồi lên chiếc ghế ấy. Hãy chứng minh cho mọi người thấy năng lực thực sự của hai người. - Vị cổ đông ấy nói với giọng nghiêm minh, ánh mắt nhìn thẳng về vị tổng giám đốc rồi lại nhìn sang người con gái kia.

Sau khi nghe quyết định ấy, Tường Vy có thể lập tức thở phào nhẹ nhõm, còn tổng giám đốc Quang Hùng thì cũng liền bậm môi chấp thuận theo ý kiến của số đông các cổ đông, dù gì ông cũng không mấy lo ngại về vấn đề đó, thực lòng ông không tin Tường Vy có thể lên nắm giữ chức chủ tịch, cảm giác hơi khó chịu trong lòng ông lúc này chỉ là vì khoảnh khắc ông được ngồi lên chiếc ghế đó lại bị kéo dài ra thêm 2 tuần.

Cuộc họp cổ đông cũng kết thúc sau đó không lâu, các cổ đông liền rời khỏi phòng họp, Tường Vy thì đứng ngay ngoài cửa, mỗi một cổ đông đi qua là cô lại cúi đầu chào một cái đầy sự tôn trọng và lễ phép. Họ nhìn cô mà cũng lấy làm lạ với hành động đó của cô, nhưng rồi cũng làm lơ rồi đi lướt qua.

Ông Quang Hùng và giám đốc tài chính Nhật Anh đi từ trong phòng họp ra, đứng mặt Tường Vy ở ngoài cửa phòng họp, ngay sau khi cô vừa cúi đầu chào đầy sự tôn trọng, ông Quang Hùng liền nhìn cô mà nói với giọng nhẹ nhàng nhưng đầy ân ý.

- Chúc cháu may mắn. - Ông mỉm cười đầy ý đồ rồi cũng bỏ đi, ông Nhật Anh không quên tặng cô một cái cười khẩy rồi cũng bỏ đi ngay sau chân vị tổng giám đốc.

- Cháu đừng lo, có sự giúp đỡ của chú và cậu Alpha, cháu sẽ không quá khập khiễng với ông ta đâu. - Ông Khánh nói với cô như động viên, an ủi.

- Vâng, cháu không sao đâu ạ. - Cô mỉm cười dịu nhẹ đáp lại lời của ông, ngay sau đó cũng rời đi về phòng làm việc riêng.

Khi mọi người đã đi hết, cả hành lang dọc phòng họp chính đã thưa bớt bóng người, Tường Vy đứng đó mà khẽ thở phào nhẹ nhõm được phần nào.

Bỗng chợt bàn tay to lớn ấy nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn của cô từ phía sau, Tường Vy giật mình quay người lại phía sau.

- Mặt em làm sao thế? Hôm qua đã có chuyện gì? - Alpha chau mày lại, dùng ánh mắt đầy vẻ lo lắng mà nhìn những vết bầm tím, xước xát trên gương mặt xinh đẹp của người con gái ấy, trong lòng không khỏi xuýt xoa.

- Em không sao đâu, đây là công ty, anh đừng làm như vậy, mọi người nhìn đấy. - Cô nói nhỏ nhẹ, mắt liếc xung quanh, đồng thời gạt bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình ra.

- Mà sao anh lại tới đây? - Tường Vy ngạc nhiên vô cùng.

- Cứ coi như là anh biết em định làm gì trong cuộc họp cổ đông đi. - Anh trả lời với ngữ điệu dừng dừng. Tường Vy chỉ gật gù chấp nhận câu trả lời ấy rồi lại tủm tỉm cười, một lát sau lại gắng gượng làm dáng vẻ thoải mái, tươi tỉnh như chưa từng có chuyện gì tồi tệ xảy ra.

Alpha không nói gì thêm, chỉ biểu lộ cảm xúc thông qua ánh mắt và nét mặt, anh nhìn cô đứng trước mặt mình mà không ngừng đau xót trong lòng, tuy cô

cứ nở nụ cười tươi rói ấy trên môi, nhưng anh biết ẩn sau đó là một nỗi đau lớn tới thế nào.

- Chúng ta bắt đầu vào làm việc thôi! Trước hết, em muốn nắm rõ hơn về tình hình các căn chung cư mà Venela đã làm chủ thầu và rao bán, đồng thời cũng muốn xem hợp đồng mua nhà nữa. - Nét mặt cô lập tức thay đổi, Tường Vy ngược mặt lên mà nói với anh bằng ngữ điệu vô cùng nghiêm túc.

Nghe cô nói xong, anh hiểu ngay được ý định của cô là muốn giải quyết áp lực từ phía người dân trước, cụ thể là sẽ chủ động bồi thường hợp đồng.

- Kho tài liệu ở hướng này. - Anh đánh mặt về một phía rồi nói, Tường Vy cũng chạy lon ton theo sau.

Đó là một căn phòng không phải ai cũng vào được, nhưng Alpha đã làm việc dưới tay của cựu chủ tịch Nguyễn Phúc Thạch quá lâu rồi nên đã được đặc cách. Ngay khi vừa mở cửa và bước vào theo anh, Tường Vy không khỏi choáng ngợp trước sự rộng lớn của căn phòng ấy, chỗ nào cũng chất đầy những chiếc giá đựng những tập tài liệu, nếu phải tìm kiếm thứ gì trong này chắc hẳn là mệt lắm..

Thấy Alpha đã vào sâu trong, bỏ cách mình một đoạn, Tường Vy liền chạy tới bên anh, lúc này Alpha đang vừa đi vừa tìm kiếm những tập tài liệu cần thiết, mắt nhìn không rời những chiếc giá ấy.

Phải mất một lúc thì Alpha mới có thể mang lại cho cô một chồng tài liệu rất lớn khiến cô không khỏi bất ngờ.

- Nhiều... nhiều thế này à...? - Cô lắp bắp, vẫn chưa thể tin nổi vào mắt mình.

- Khu chung cư Golden Star bao gồm 8 tòa chung cư, mỗi tòa 30 tầng, mỗi tầng 10 căn. Đó là còn chưa tính đến những khu chung cư và các dự án khác phát sinh ra các vấn đề khác. - Anh trả lời thân nhiên nhưng vẫn khiến cô tiểu thư không khỏi sốc.

- Nếu vậy thì mình chỉ cần lấy hợp đồng của một hộ gia đình trong Golden Star rồi nhân lên với tổng số hộ thôi, vậy có phải nhanh hơn không? - Tường Vy bất chợt nói với sự nhanh nhạy, miệng cười khoái chí như vừa phát hiện ra một sáng kiến.

- Nếu đơn giản như vậy thì đâu cần em phải cố gắng? Tiền bồi thường hợp đồng của tùy từng căn khác nhau, bởi giá của các căn đã khác nhau rồi, chúng còn phụ thuộc vào vị trí của căn đó nữa. - Anh tiếp tục giải thích cho cô.

Nghe tới đây, Tường Vy như chẳng thể đứng vững được, cô chấp choạng bước lùi về phía sau, mắt ngược lên nhìn chồng tài liệu cao ngất ngưỡng ấy, vậy là cô phải tổng hợp lại tất cả những bản hợp đồng này ư, đây thậm chí mới chỉ là một trong những vấn đề cần phải giải quyết.

Vì không có phòng làm việc riêng nên cả hai người đành phải ngồi tại đó, bệt dưới đất của kho tài liệu mà làm việc. Họ làm hăng say tới mức thời gian trôi đi mà chẳng để tâm tới. Alpha vươn vai một cái rồi rút chiếc điện thoại ra mà nhìn vào màn hình, giờ đã đến giờ nghỉ trưa rồi.

- Em nghỉ ngơi chút đi, tới giờ nghỉ trưa rồi. - Anh nói nhẹ nhàng.

- Em sắp xong chỗ này rồi. - Cô chần chừ, tay vẫn giờ từng trang tài liệu.

- Mình ra ngoài ăn nhé? Em muốn ăn gì? - Anh vẫn giữ giọng điệu ấy mà nói với cô.

- Không. - Cô thẳng thừng đáp trả khiến anh vô cùng bất ngờ.

- Anh mua com hộp về đi. - Cô quay mặt sang nhìn anh mà cười nhẹ nhàng, sau đó lại tiếp tục bắt tay vào làm việc tiếp.

Alpha ngạc nhiên vô cùng khi thấy sự thay đổi bất ngờ ấy của cô tiểu thư bướng bỉnh thường ngày, anh chưa từng thấy cô nghiêm túc như vậy, tuy đó là một điều tốt nhưng anh chưa thể quen với cái đáng về này của cô ngay được, còn lạ lắm quá.

2 suất com hộp được giao đến sau hơn 10 phút, Tường Vy và Alpha đành phải lên sân thượng để ăn bởi không được phép ăn trong kho tài liệu, hơn nữa, cả hai cũng muốn có không gian riêng.

Cô cầm hộp com trên tay, ti hai khuỷu tay vào lan can, mắt nhìn xa xăm mà thờ dài một cái đầy mệt mỏi, đây mới là bước đầu thôi mà sao cô thấy oải quá, có lẽ là do trước kia chưa từng.

Chợt Alpha gạt hết thịt sang hộp com của cô, cô ngơ ngác nhìn anh.

- Giờ thì có thể nói cho anh biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì được không? - Anh chau mày nhìn cô như muốn gắng hỏi.

Tường Vy nhìn anh dùng ánh mắt ấy nhìn mình mà trong lòng bỗng cảm thấy áy náy, khó nói hết ra. Mới đầu cô còn áp ứng, rồi sau đó cũng nói ra, nhưng cũng chỉ rất mập mờ.

- Ừm... em và ba có chút bất đồng thôi... - Cô nói mà vẫn còn ním cười gượng gạo, rồi liền súc một thìa com mà cho vào miệng nhai ngon lành.

Tuy câu trả lời của cô không hề rõ ràng, nhưng anh cũng đủ hiểu ông Phúc Thạch chính là người đã ra tay thật mạnh như vậy với chính đứa con gái mà mình vốn yêu thương hết mực, và nguyên do là cũng từ anh mà ra...

Cả không gian trở nên im phăng phắc, cô tiểu thư liền rút chiếc điện thoại lên và bấm vào các trang mạng, đột nhiên ánh mắt cô dừng lại khi lướt phải một bài báo. Đồng tử cô giãn ra, miệng cũng lập tức thở hắt một tiếng, chân đứng không vững liền quỵ xuống. Alpha giật mình liền đưa tay sang đỡ vào

eo cô, mắt cũng đồng thời nhìn vào màn hình điện thoại.

"Chủ tịch tập đoàn Venela - ông Nguyễn Phúc Thạch bị bắt tạm giam để điều tra về các cáo buộc biển thủ công quỹ, bán khống giá các công trình." Tiêu đề bài báo đập thẳng vào mắt anh, ở ngay phần dưới tiêu đề cũng ghi rất rõ.

"Vào lúc 8 giờ 20 phút sáng ngày hôm nay, 20/7, chủ tịch của tập đoàn Venela - ông Nguyễn Phúc Thạch đã nhận được lệnh triệu tập của cơ quan công an để bắt đầu cuộc thẩm vấn thứ hai sau những vụ lùm xùm gần đây, xoay quanh những cáo buộc biển thủ công quỹ, bán khống giá các công trình, dự án, ăn bớt tiền vật liệu xây dựng.... Và vào lúc 11 giờ 50 phút cùng ngày, cơ quan công an đã có lệnh giữ tạm giam ông Nguyễn Phúc Thạch để thuận tiện hơn cho việc điều tra, đồng thời xác nhận thêm một tội danh mới của ông Phúc Thạch, đó chính là hối lộ một khoản tiền lớn cho một quan chức cấp cao."

Tường Vy trở nên lúng túng, tay lập tức tìm tên trong danh bạ rồi bấm gọi.

- Bác Lâm ạ...?! Chuyện của ba cháu tức là sao?! - Giọng cô run lên vì mất bình tĩnh.

"Tiểu thư... tôi cũng chỉ vừa biết chuyện khi được đăng lên báo thôi... sáng nay ông chủ có rời khỏi nhà, tôi tưởng chỉ là đi thẩm vấn thôi... nhưng không ngờ lại nhận được tin đó..." bác Lâm nói với giọng ứ rữ, run run.

Ngay khi ông vừa dứt lời, Tường Vy đã bấm tắt máy, liền thở hắt ra đầy bàng hoàng, hộp cơm đang cầm trên tay cô đành để tạm lên trên nóc một cái thùng xốp trên tầng thượng.

- Ba em... thật sự sẽ vào tù sao...? - Cô ngược đôi mắt long lanh ấy lên mà nhìn anh, tưởng chừng như sắp òa khóc.

Alpha khó có thể trả lời được câu hỏi đó cho cô, bởi với những tội danh hiện tại của ông Phúc Thạch, thì chỉ có câu hỏi là ông sẽ phải chịu bao nhiêu năm tù, chứ không thể hỏi bằng câu hỏi có phải vào tù hay không..

Nhìn ánh mắt khó xử ấy của Alpha, Tường Vy đã có thể tự mình đoán ra được phần nào câu trả lời, cô lập tức bật khóc, những giọt nước mắt tuôn trào không ngừng, lăn dài trên gò má, rơi lã chã xuống.

Alpha từng giọt nước mắt cô rơi xuống mà trong lòng cũng không thể kìm nén thêm, anh liền quay người về phía cô, vòng tay qua lưng cô mà kéo nhẹ về phía mình. Mặt cô áp sát vào phần ngực anh mà khóc nức nở, cảm tưởng chẳng thể nín lại mà chỉ có ngày một khóc to hơn.

- Đừng lo... anh sẽ mời luật sư giỏi nhất về để ba em có thể giảm nhẹ mức án hết mức có thể... - Anh ôm nhẹ lấy cô, tay xoa nhẹ lưng cô mà vỗ về an ủi, tuy miệng đã nói ra như vậy nhưng trong lòng thì vẫn còn trăn trở suy nghĩ rất nhiều. Nếu anh không làm như lời anh nói, thì khác nào là anh thất hứa với cô, như vậy thì Tường Vy sẽ như thế nào. Nhưng có thật trong lòng là anh muốn làm vậy để giúp ông Phúc Thạch hay không?

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thắm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Đó là thái độ gì?

Suốt quãng thời gian còn lại của buổi chiều, Tường Vy đã dùng để tập trung làm việc trong sự im lặng, mọi chuyện xung quanh cô cũng chẳng quan tâm, thậm chí cả khi đến giờ tan làm cô cũng không hề biết.

Alpha nheo mắt nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay, giờ đã là hơn 6 giờ chiều, tan làm được hơn nửa tiếng rồi.

- Vy, về thôi. - Anh nói với giọng nhẹ nhàng, có phần mệt mỏi.

- Nhưng em vẫn chưa xong việc, còn nhiều quá. - Cô chau mày lại nói với ngữ điệu cấp bách.

- Em có thể mang về làm tiếp mà. - Anh giọng dễ dàng.

- Nhưng nếu em mang về hết rồi có người muốn xem những tài liệu này thì sao? Họ muốn xem cũng chẳng xem được. - Cô nhăn mặt nói với anh.

- Vậy em đừng mang hết, mang một lượng vừa đủ thôi, đặt mục tiêu là trong tối nay phải làm hết. - Anh vẫn tiếp tục thuyết phục cô.

- Có được không? - Cô chau mày hỏi lại với vẻ mặt còn hơi hoài nghi.

- Được mà. - Anh gật đầu nhẹ nhàng.

Tường Vy quay mặt lại nhìn chồng tài liệu cao ngất ngưỡng ấy mà cắn răng suy nghĩ, lát sau liền cầm lấy một tập tài liệu khá dày, gật đầu chắc nịch.

- Em có chắc là em sẽ làm hết được chỗ đó không? - Alpha chau mày nhìn tập tài liệu mà cô đang cầm trên tay.

- Chắc mà. - Cô gạt đầu thật mạnh rồi rời khỏi kho tài liệu trước anh.

Alpha nhìn theo bóng cô đi phía trước mà cũng bật cười trước sự trẻ con ấy của Tường Vy. Cả hành lang đã vắng bóng người, họ cùng nhau xuống hầm để xe của công ty, bước gần đến bên chiếc mô tô màu đen của Alpha.

- Anh đưa em về nhà nhé? - Anh ngồi lên xe, tay cầm lấy 1 trong 2 chiếc mũ bảo hiểm đang được treo ở xe.

Tường Vy đứng ngăn người nhìn chiếc mô tô của anh mà ánh mắt rù xuống trầm ngâm.

- Về nhà anh cơ. - Cô bủi môi, ngược ánh mắt buồn rầu ấy mà nhìn anh.

- Sao? - Anh chau mày lại, hất giọng đầy ngạc nhiên.

- Ở nhà em chẳng có ai cả... bác Lâm cũng vừa nhắn tin xin về quê vì nhà có việc gấp rồi... - Giọng cô trầm xuống mà nói thật tội nghiệp, kèm theo cái ánh mắt đượm buồn ấy, Alpha không muốn thì cũng đành phải chiều theo ý cô sau một hồi chần chừ.

Lần trước, khi Tường Vy vì tránh mặt ông Phúc Thạch, không dám về nhà nên mới ở li tại căn chung cư số 2801 của mình ở Royal Palace, một trong những khu chung cư cao cấp nhất của ba cô. Tuy lúc đó Alpha luôn đi đi về về căn hộ của cô, thậm chí một ngày có 24 tiếng, anh ra ngoài làm việc mất 12 tiếng, 6 tiếng thì về nhà cô còn lại thì mới về căn hộ của mình, ấy vậy mà cô vẫn chưa từng đặt chân vào căn hộ của anh một lần nào, tuy chỉ cách nhau một tầng.

Họ bước vào thang máy cùng nhau và lên tầng 29, Tường Vy lon ton chạy theo chân anh về căn hộ số 2901, Alpha rút thẻ ra và quẹt vào đó, tiếng kêu "píp píp" vang lên từ chỗ ổ khóa, anh vặn cửa và đẩy vào dễ dàng.

Ngay khi có người bước vào, đèn điện cảm ứng cũng tự bật lên, Tường Vy chập chững bước vào trong, không ngừng đảo mắt xung quanh ngấm ngấm, đồ vật trong nhà được bày biện một cách đơn giản, cả căn nhà chỉ gồm 2 gam màu trung tính: đen và trắng nên mang lại vẻ hiện đại, nhã nhặn, một phần nào đó cũng thể hiện được tính cách của anh: trầm lặng, kín đáo.

- Em cứ ngồi nghỉ đi, để anh nấu bữa tối. - Anh nói với ngữ điệu hết sức ôn nhu, tay cởi chiếc áo vest ra mà vắt lên thành ghế sofa rồi đi thẳng vào bếp.

Tường Vy đặt chiếc túi đựng tập tài liệu lên trên mặt bàn, bản thân cũng liền ngồi thụp xuống chiếc ghế sofa êm ái, tựa lưng vào phía sau để thư giãn, tiện tay với lấy chiếc điều khiển tivi trên bàn mà bật lên.

Tuy nhiên thông tin trên đó lại không mấy phù hợp với tình cảnh hiện tại, tất cả các kênh đều chiếu cùng một tin tức nóng phát sốt, khiến cả nước phải quan tâm, đó là chủ tịch của tập đoàn bất động sản lớn nhất Việt Nam, Venela, đã bị giữ tạm giam để điều tra kỹ lưỡng thêm về những cáo buộc đang gây sốt cho dư luận dạo gần đây.

Alpha đang chuẩn bị đồ ăn từ trong bếp nhưng vẫn nghe vọng được ra ngoài phòng khách. Anh nghe thấy tiếng chuyển kênh, nhưng cứ sau một lần chuyển thì lại là một bản tin khác, nhưng tất cả lại cùng nói về một vấn đề.

- Vy, tắt tivi đi. - Anh gọi vọng ra ngoài, ngữ điệu tuy đã rất mệt mỏi nhưng vẫn đọng đầy sự quan tâm.

Sau khi sử dụng xong bữa tối, Tường Vy đã xuống phòng mình để lấy quần áo và tắm rửa, sau đó lại lên căn hộ của anh làm việc tiếp. Cô ngồi trên bàn làm việc trong phòng ngủ của anh, trước mặt là tập tài liệu cao ngất ngưỡng ấy, tay cô gõ gõ trên máy tính, tay kia thì lật giờ từng trang tài liệu, mắt nhìn vào những trang giấy rồi lại nhìn vào màn hình rất tập trung.

Lúc này Alpha vừa tắm xong, anh bước ra khỏi phòng tắm cùng với một chiếc khăn còn đang cầm trên tay, lau lau mái tóc ướt ướt của mình. Trên người mặc một chiếc áo phông trắng, quần jogger màu đen, bước lại gần bàn làm việc nơi cô đang ngồi.

Một tay anh chống xuống mặt bàn, tay kia vẫn dùng khăn lau đi mái tóc ướt đang rù xuống. Tường Vy đang dán chặt mắt vào xấp tài liệu trên bàn, chợt một mùi thơm nam tính thoang thoảng qua mũi, cô hít lấy nhẹ nhẹ, rồi quay mặt sang bên anh nhưng lại khẽ giật mình một cái. Gương mặt điển trai của anh cúi xuống ngay cạnh mặt cô, giờ khoảng cách giữa cánh môi mỏng manh của cô và má của anh dường như chỉ còn 5cm, Tường Vy dờ người ra mắt một lúc, Alpha thấy vậy cũng liếc mắt nhìn cô, hai gò má cô bỗng chợt đỏ ửng lên khi bắt gặp ánh nhìn ấy của anh, liền quay ngoắt mặt đi, tay lại lướt trên bàn phím.

- Anh định đi đâu à? - Cô cất tiếng hỏi nhẹ nhàng, khi này đã để ý lướt qua bộ quần áo của anh.

- Ừm, anh phải vào viện với mẹ. - Anh đứng thẳng người dậy, hai tay dùng khăn lau khô mái tóc.

- Bây giờ anh về Quảng Ninh ư? - Cô ngạc nhiên ngược mắt nhìn anh.

- Không, rạng sáng nay anh đã chuyển mẹ ra ngoài này rồi. - Anh nói.

- À... tình trạng sức khỏe của bác thế nào? - Cô thở phào nhẹ nhõm khi nghe anh nói xong lời giải thích đó.

- Cũng ổn hơn rồi. - Anh bước vào trong nhà tắm và đứng trước gương, dùng lược chải lại mái tóc đang rối bời.

- Vậy anh mau vào với bác đi! Em phải làm xong chỗ này đã! - Cô nói với giọng thúc giục anh rồi lại cắm đầu vào công việc.

Alpha chỉ cười tủm tỉm trước đáng về ấy của cô rồi cũng rời đi ngay sau đó.

Cả phòng bệnh vẫn chìm trong một sự im lặng nhất định, anh bước vào khẽ khàng rồi ngồi xuống bên chiếc giường, tay nắm lấy bàn tay gân guốc của người đàn bà đang nằm bất tỉnh, vẻ mặt trĩu xuống đầy suy tư.

- Con nên làm gì bây giờ hả mẹ? - Anh đưa ánh mắt trầm buồn ấy lên mà nhìn bà, nhưng vốn chẳng hề có sự hồi đáp.

Anh thờ dài ra rồi lại im lặng suy nghĩ một hồi lâu, mãi sau mới chẹp miệng rồi rút điện thoại ra, bỏ ra ngoài phòng bệnh để gọi điện thoại.

Phải đến hồi chuông thứ ba, đầu dây bên kia mới có người bắt máy.

- Alo, luật sư An Đông, là tôi đây... - Tiếng anh nhỏ dần khi cánh cửa phòng bệnh được đóng lại.

Phía trong phòng bệnh, người phụ nữ đã có tuổi ấy vẫn nằm im trên giường, mắt nhắm nghiền, chột ngón tay có cử động một chút rồi thôi.

Sau khi đi thăm mộ Trịnh Uyển Nhi cùng với Mỹ Anh, Victor và Erena đã trở về Mỹ, tính đến nay cũng đã hơn một ngày rồi.

Ngày hôm nay, Victor đã đưa Erena tới trụ sở của Unknown từ trưa rồi sau đó đã ra ngoài suốt cả buổi chiều, cô có hỏi thì cũng chỉ trả lời qua loa ra ngoài có việc chứ cụ thể đi đâu thì cô không hề biết. Cho tới tận 7 giờ tối, ngay khi tất cả mọi người chuẩn bị làm bữa tối thì Victor chỉ nhắn đọc nhất một tin nhắn tới cho Erena.

"Em cùng mọi người tới nhà hàng Perfezione nằm ở phố Y đi, tối nay chúng ta sẽ dùng bữa ở đó."

Ngay khi biết được tin đó, tất cả các thành viên đều nhảy cẫng lên đầy sung sướng, Erena thì cũng lấy làm ngạc nhiên khi bỗng dưng Victor lại muốn mời tất cả mọi người tới nhà hàng của mình để dùng bữa. Đúng vậy, Perfezione là tên của một chuỗi nhà hàng Ý nổi tiếng, có khoảng trên dưới 50 nhà hàng trên khắp nước Mỹ, hiện nay cũng đang có xu hướng phát triển thêm ở các nước lân cận.

Khoảng 4 năm trước, Victor đã dùng tiền để mua lại chuỗi nhà hàng này nhằm mục đích "rửa tiền", tuy anh không chính thức đứng ra điều hành và quản lý việc kinh doanh của các nhà hàng, nhưng việc anh là người đứng tên sở hữu chuỗi nhà hàng đó cũng đủ để khiến anh đỡ bị cảnh sát tới hỏi thăm về số tài sản khổng lồ mà anh có được nhờ những phi vụ làm ăn bất hợp pháp.

Những chiếc xe 7 chỗ lăn bánh trên đường và đến thẳng nhà hàng. Chris xuống xe trước và mở cửa, dìu Erena bước xuống thật nhẹ nhàng, tất cả cùng nhau bước vào trong nhà hàng.

Người quản lý của nhà hàng trong một bộ vest đen đuôi tôm, mái tóc được uốn xoắn màu đen lấy liền chạy tới gần Erena, mỉm cười và cúi chào rất lịch thiệp.

- Erena, anh Victor đã đặt phòng riêng cho bữa ăn của mọi người rồi, mời chị và mọi người đi lối này. - Anh ta khua tay chỉ về phía trước rồi dẫn đường.

- Victor đã tới chưa? - Erena nhướn mày hỏi.

- Dạ vẫn chưa. - Anh ta trả lời.

Câu trả lời ấy khiến cô vô cùng ngạc nhiên, anh đã gọi mọi người tới từ 30 phút trước nhưng chính bản thân mình lại chưa tới, rốt cuộc là thế nào cơ chứ?

Họ bước vào trong căn phòng rộng lớn, trong đó gồm 5 bàn tròn, mỗi bàn có thể ngồi 8 người. Chris dìu Erena ngồi xuống 1 trong 8 chiếc ghế ở bàn giữa, bản thân mình cũng ngồi xuống ngay cạnh cô, còn lại gồm có Jackie, Bob, Ian, Martin và Paul cũng ngồi cùng bàn đó, chỗ trống còn lại nằm ở ngay cạnh Erena.

Nhân viên đưa menu cho cô và mọi người, các món ăn đã được gọi hết nhưng Erena không quên dặn họ khi nào Victor tới thì mới dọn đồ ra. Tất cả đều đã đói meo, chỉ biết nhìn cái mặt bàn trống rỗng, rồi nhìn mặt nhau mà nói chuyện cho quên cái đói. Erena nhìn mọi người như vậy mà trong lòng liền thấy áy náy vô cùng, chột cất giọng hỏi lớn.

- Tôi cho dọn đồ ăn lên luôn nhé? - Cô hỏi với giọng ái ngại, không quên đưa mắt nhìn xung quanh.

"Không, không cần đâu chị đâu! Chờ anh về rồi ăn một thể!" Từng lời nói như thế cứ vang lên nối tiếp nhau một cách dồn dập, Erena chỉ biết thờ dài rồi nhìn vào đồng hồ trong vô vọng.

Đồng hồ điểm đúng 7 rưỡi tối, cánh cửa phòng ăn riêng được mở ra, một người đàn ông trong bộ vest đen lịch thiệp kết hợp với chiếc áo sơ mi xanh sẫm bước vào trong với vẻ vội vã, liền kéo ghế và ngồi xuống bên cạnh người con gái mỹ miều đang dùng ánh mắt sắc như dao để lờm anh.

- Xin lỗi mọi người nhé, tôi tới hơi muộn! - Victor cất giọng rồi cười trừ, không quên quay sang và thom chọt một cái vào má của người con gái ấy, tuy nhiên, cô lại chẳng có một biểu cảm gì.

- Anh đi đâu mà tới muộn vậy? - Cô vẫn giữ nguyên sắc mặt lạnh như đá, hỏi với ngữ điệu như đang thăm dò.

- Anh đi có chút việc, anh xin lỗi. - Anh mỉm môi cười trừ, thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mắt cô, lúc này đồ ăn cũng dần được mang vào lần lượt tới các bàn.

- Nhưng anh đi từ trưa cơ mà? - Erena vẫn tiếp tục hỏi với ngữ điệu đầy hoài nghi.

- Anh xin lỗi mà! - Victor giơ tay lên xoa nhẹ má cô mà đáp trả với ngữ điệu như cố gắng xoa dịu cơn thịnh nộ đang dần dâng lên trong cô, nhưng thay vì giải thích cặn kẽ thì lại chỉ nói đúng lời xin lỗi. Cảnh tượng ấy đập vào mắt Chris nhưng rồi anh cũng mỉm môi mà quay đi như chưa từng nhìn thấy.

Khi các món ăn đã được bày biện lên đầy đủ, Victor trên tay cầm một ly rượu vang, liền đứng dậy nói lớn với vẻ mặt tươi tỉnh.

- Mọi người cứ ăn thoải mái nhé, bữa này là tôi mời! Những nhiệm vụ vừa qua mọi người đã làm rất tốt! - Victor nói với vẻ niềm nở rồi nâng ly, tất cả nghe thấy vậy cũng liền òa lên hưởng ứng, cả căn phòng trở nên ồn ào, vui vẻ hẳn lên.

Victor ngồi xuống, liền với tay lấy đĩa mỳ Ý sốt pho mai duy nhất trên bàn rồi đặt ra phía trước mặt Erena, đây cũng là đĩa duy nhất trong số tất cả các món ở đây. Ngay khi vừa nhìn thấy món ăn ấy, cô tròn tròn mắt ngạc nhiên.

- Em đâu có gọi mỳ Ý sốt pho mai? - Cô ngạc nhiên vô cùng.

- Là anh đã gọi cho em đấy, em thích món đó mà. - Victor há mắt nhìn chiếc đĩa rồi nhìn cô với vẻ đầy tự mãn, khóe môi nhếch lên.

Nhưng thay vì nói lời cảm ơn với anh, Erena lại có một thái độ khác hẳn, giống như cô vừa sức nhớ ra điều gì đó, lập tức quay ngoắt sang Chris.

- Chris, hình như cậu cũng thích món này đúng không? - Cô thốt lên, Chris thì mở to mắt đầy ngạc nhiên mà nhìn cô, khóe môi cũng nhếch nhẹ như sắp bật cười.

- S... Sao cậu nhớ? - Anh hỏi với ngữ điệu còn ngập ngừng.

- Chris cũng thích món này mà, sao anh không gọi 2 đĩa? - Erena quay mặt lại nhìn Victor mà khẽ nhún mày lại.

- Vì anh không biết Chris cũng thích món đó, sao em biết? - Biểu cảm của Victor lúc này đã thay đổi, ánh mắt anh trở nên sắc lạnh hơn, ngữ điệu cất lên cũng khiến cho những người xung quanh cảm thấy lạnh gáy cùng với cách nói nhấn mạnh từng chữ một và rất chậm rãi của anh.

- Chỉ là tự dưng nhớ ra, cũng không nhớ là cậu ấy nói lúc nào nữa. - Erena nhún vai rồi lại cầm chiếc đĩa lên, chú tâm vào ăn mà chẳng thêm để ý tới Victor nữa.

Một lát sau, khi đang ngồi ăn ngon miệng, Paul chợt giơ đĩa của mình về phía Erena và nói với ngữ điệu vô cùng lịch sự.

- Chị dâu, lấy hộ em món thịt viên với, ngồi đây không có với tới.

- Ừ được chứ! - Erena cười vui vẻ rồi cầm lấy chiếc đĩa từ tay của Paul, súc cho anh một thìa rồi trao trả lại chiếc đĩa.

Nhưng ngay khi cô định ngồi xuống chỗ của mình thì thấy Chris cũng đang nhìn về món đó, nhưng dường như ngồi thì không thể với tới được.

- Cậu cũng muốn ăn món đó hả? Để tôi lấy luôn cho. - Cô nói thản nhiên, tay giơ về phía anh.

Chris cũng đang định đứng dậy nhưng thấy Erena đã đứng sẵn từ trước, đồng thời cô cũng có ý muốn giúp nên anh cũng vui vẻ đưa đĩa cho cô mà nhò cạy.

Nhìn hai người họ cười cười nói nói như vậy, Victor cũng liền nở nụ cười trên môi, nói với ngữ điệu như đang làm nũng cô.

- Lấy cho anh với, anh cũng thích món đó lắm.

Ngay khi vừa nghe được câu nói ấy, Erena từ từ quay mặt về phía anh, nụ cười trên môi cũng tắt mất, sắc mặt hoàn toàn thay đổi 180 độ.

- Từ chỗ của anh có thể lấy được mà? - Erena nói với giọng dửng dưng khiến Victor đứng hình, chưa kịp để anh nói thêm một lời nào, cô đã thẳng thừng dùng tay đẩy dịch đĩa thịt viên ra gần trước mắt anh rồi từ từ ngồi xuống, thản nhiên ăn tiếp. Thái độ đó của Erena khiến anh thật sự hụt hẫng, cảm giác đó chẳng dễ chịu chút nào, rốt cuộc thì cô đang làm cái trò gì vậy?

---

khoảng 12 giờ hơn, Alpha mới từ bệnh viện trở về nhà, anh bước vào phòng riêng của mình thật chậm rãi và khẽ tiếng, anh không muốn làm Tường Vy mất tập trung, gián đoạn công việc còn dang dở. Nhưng cảnh tượng đang hiện ra trước mắt khiến anh không khỏi ngạc nhiên, nhưng rồi cũng khẽ nở một nụ cười tủm tỉm trên môi, Tường Vy đang nằm gục trên đồng tài liệu còn dang dở, vẻ mặt hết sức bình thản, dường như cô đang ngủ rất ngon.

Alpha bước nhẹ tới, bế cô thật cẩn thận lên giường nằm, còn đắp chăn cho cô, anh ngắm cô một hồi rồi nhìn đồng tài liệu trên bàn, Tường Vy đã đem về rất nhiều và đã làm được 2 phần 3 số đó rồi, cô gái này có lẽ đã mệt lắm. Anh bước vào nhà tắm để thay quần áo, sau đó liền ngồi xuống bàn làm việc

và xử lý nốt chỗ tài liệu còn dang dở của Tường Vy, mãi cho tới khi xong chỗ đó, anh mới ra ghé sofa ngoài phòng khách mà ngồi.

Bạn đang đọc truyện *[Tình Yêu Thảm Kín] Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Cảm giác âm ảnh

Đến tối, những chiếc xe 7 chỗ chở các chàng trai về trụ sở của Unknown, nhưng chiếc BMW đen của Victor thì lại hướng về căn biệt thự to lớn.

Người đàn ông cảm lái chau mày đầy khó hiểu, trong lòng giống như đang hăm hực điều gì đó. Người phụ nữ trẻ ngồi bên cạnh thì chống một tay vào cửa kính, mắt nhìn sang bên đường, không nói một lời nào.

- Em giận anh cái gì à? - Victor cất giọng hỏi, khẽ đánh mắt nhìn sang cô rồi lại nhìn về phía trước.

- Không có gì. - Cô trả lời với sự thờ ơ.

- Rõ ràng là em giận cái gì đó. - Anh nhấn mạnh hơn, vẻ mặt bất bình.

- Em bảo là không có gì. - Erena chep miệng gần giọng đáp lại.

- Nhưng thái độ của em bảo có đấy! - Victor hơi lớn tiếng hơn khiến Erena ngạc nhiên, cô từ từ quay mặt sang nhìn anh, ánh mắt sắc lạnh đến rợn người.

- Giờ anh đang giận ngược lại em à? - Cô chau mày hỏi anh.

- Anh không có...! Ý anh không phải... - Victor cố giải thích trong bất lực, lời nói có phần ngập ngừng và lúng túng, nhưng rồi lại chep miệng, cổ họng cứng lại.

- Có phải vì anh đã tới muộn không? - Victor hít lấy một hơi lấy lại sự bình tĩnh rồi lại tiếp tục hỏi cô.

- Ra là anh cũng biết là vậy cơ à? - Cô nói với giọng khinh khỉnh.

- Anh đã xin lỗi rồi mà! - Victor nheo mắt sang nhìn cô trong chớp nhoáng, đáng về tội lỗi, cố gắng bào chữa của anh lúc này cũng không khiến cô nguôi giận được. Bởi thứ cô cần đâu phải lời xin lỗi, cô chỉ cần một lời giải thích hợp lý cho sự vắng mặt cả ngày ấy, nếu là việc làm ăn đơn thuần như mọi lần thì anh sao phải có cái dáng vẻ dấu giếm như vậy? Ất hẳn là có gì đó mờ ám trong chuyện này.

- Thôi đừng nói, giờ em cũng không muốn quan tâm nữa, anh làm gì, đi với ai, cũng chẳng liên quan tới em. - Erena cười khẩy một cái rồi quay đi.

Victor lắng nghe ngữ điệu ương ngạnh ấy của cô mà như thấm hiểu ra vấn đề.

- Em nghĩ rằng anh đi ra ngoài với người con gái khác phải không? - Anh hỏi với ngữ điệu ngây thơ.

- Là anh đang có tật giật mình? - Cô nhướn mày hỏi với giọng hoài nghi, vẻ mặt vẫn lạnh tanh, ánh mắt thờ ơ vẫn nhìn sang bên đường.

- Không có! Là anh đang đặt suy nghĩ của mình vào em. - Victor vẫn tiếp tục phản kháng lại.

- Nhưng suy cho cùng thì anh vẫn không thể giải thích cơ mà. - Ngữ điệu dừng đọng ấy của cô lại một lần nữa cất lên khiến người đàn ông đang cảm lái phải trở nên bối rối.

- Ừ thì... nhưng cái này anh chưa thể nói cho em được... - Victor miệng nói nhỏ dần, ánh mắt cũng có thể hiện sự bối rối, Erena cũng liền thờ dài ngoa ngắn mà cũng khó chịu không kém.

Chiếc xe được đỗ ngay ngắn trong gara của căn biệt thự, trong lúc Victor còn đang điều chỉnh nốt vài thứ trong xe, cánh cửa ghế lái phụ đã được mở ra rồi đóng sầm lại ngay sau đó, người phụ nữ bỏ lên trên nhà một cách vội vã khiến người đàn ông cũng trở nên gấp gáp hơn.

- Erena. - Victor chạy nhanh theo sau cô, cùng bước trên cầu thang lên tới tầng hai, ngữ điệu của anh vẫn mang vẻ nũng nịu như vậy, nhưng cô vẫn chẳng hề quan tâm.

Erena thẳng chân bước dọc hành lang, đi lướt qua phòng của Victor mà sắc mặt vẫn lạnh tanh, chẳng hề thay đổi, dường như cô còn không có ý định bước vào đó, bước chân chỉ dừng lại ngay trước cánh cửa phòng mình.

Victor cũng không nói thêm một lời nào, chỉ khẽ đứng tựa lưng vào khung cửa phòng cô, nhìn cô đặt tay lên tay vịn cửa, vẻ mặt giống như chờ đợi điều gì đó.

Erena thẳng tay đẩy cửa vào và bật điện lên, sắc mặt lập tức thay đổi. Hai mắt cô mở to, kinh ngạc nhìn quanh phòng, cảnh tượng đập vào mắt khiến cô thật sốc, cổ họng cứng lại, không thể thốt ra một lời nào.

Tất cả đồ đạc của cô đều được anh chuyển hết sang phòng mình, giường thì cất vào kho, bây giờ cả căn phòng ấy đã được trang trí bởi những thứ mà cô không ngờ tới. Erena chấp chững bước vào trong, đưa mắt nhìn xung quanh ngắm nghía rồi tập trung vào chiếc nôi đang nằm ở một góc phòng. Chiếc nôi em bé nhỏ xinh, phía trên đầu còn trang trí sẵn những món đồ chơi đang đưa qua lại. Ngoài ra còn có một chiếc tủ đồ nhỏ, cô kéo ngăn kéo ra, rất nhiều bím, khăn và vài đồ vật vĩnh đã được anh mua và để sẵn trong đó. Nhìn những thứ đó, khóe môi cô khẽ nhếch lên, cười thầm trong lòng đầy hạnh phúc.

- Anh thật sự không có đi với ai hết... - Tiếng Victor cất lên nhỏ nhỏ ở phía cửa, ra là anh đã đưa cô tới Unknown để tự mình có thể đi mua sắm những thứ này, còn tự tay trang trí thật đẹp và chu đáo nữa.

Erena đưa tay sờ thành nôi rồi lại đưa mắt nhìn tiếp lên bức tường, rồi trần nhà được anh trang trí bằng những hình thù rất dễ thương, còn có nguyên một giò đựng đầy đồ chơi nữa.

- Em không tin anh à? - Victor vẫn cất giọng buồn tui mà hỏi cô, ánh mắt ủ rũ nhìn về phía người con gái đó.

Erena mỉm cười trong lòng, nhưng rồi cũng từ từ quay người lại nhìn anh, ngữ điệu cất lên ngập ngừng, nghẹn ngào đầy cảm động.

- Victor... tất cả những thứ này... thật sự em rất vui... - Giọng cô có phần hơi run lên vì nghẹn ngào.

Tuy tâm trạng của Erena đang thay đổi, nhưng Victor lại buồn tui vô cùng, vì cô đã không thể tin tưởng anh.

- Anh chỉ muốn biết tại sao em không thể tin anh? - Anh nhú mày, ánh mắt đượm buồn ấy nhìn thẳng vào cô. Erena nhìn đáng về ấy của anh mà tâm trạng đột nhiên lại bị anh làm cho thay đổi một lần nữa, cô biết anh buồn vì lần này cô đã nghi ngờ anh, nhưng câu hỏi ấy của Victor lại vô tình gọi ra những cảm xúc, cảm giác khác của cô trong suốt quãng thời gian rất dài vừa qua.

- Nếu bây giờ em trả lời hay không trả lời, anh cũng sẽ buồn. Anh muốn em thế nào? - Ngữ điệu của cô bất ngờ thay đổi so với sự nghẹn ngào trước đó, lần này có phần đanh thép và nghiêm túc hơn.

- Anh muốn biết. - Anh vẫn tiếp tục đứng tựa người vào khung cửa ấy mà nói với giọng trầm xuống nhẹ nhàng.

Erena thờ dãi một cái đầy ngao ngán rồi đưa mắt nhìn xung quanh.

- Tất cả mọi việc anh từng làm, tất cả những chuyện đã xảy ra... đều khiến em giờ đây luôn cảm thấy không yên tâm. - Erena nói rồi mỉm môi lại mà nói với ngữ điệu giọng ép.

Victor vẫn lựa chọn giữ im lặng, hai ánh mắt chạm vào nhau khiến cho không khí càng trở nên trầm mặc.

- Em chưa bao giờ cảm thấy yên tâm trong lòng. - Cô nhìn anh mà nói.

- Nhưng anh đã thay đổi rồi mà. Giờ anh là của em, của một mình em thôi mà. - Victor chau mày lại, ngữ điệu cất lên đầy nũng nịu, đượm buồn như muốn khẳng định lại mọi chuyện, một phần nào đó cũng muốn làm dịu đi tâm trạng của cô hiện tại.

- Em vẫn luôn sợ, anh có hiểu không? Có những thứ em nghĩ là chẳng bao giờ có thể thay đổi được, như là bản chất con người chẳng hạn. - Lời nói của cô có phần thất vọng, trầm xuống.

Victor nuốt ực một cái đầy khó xử, anh cứ ngỡ như việc anh ở bên cô, yêu thương cô, cho cô một danh nghĩa đúng như những gì cô hằng mong muốn là cô có thể hạnh phúc, nhưng anh lại chẳng biết rằng những việc làm theo cái mà anh gọi là "bản năng" ấy lại vô tình tích tụ lại theo thời gian, giờ khiến nó trở thành một nỗi ám ảnh hằn sâu trong cô. Để giờ đây anh chỉ biết nhắm nghiền mắt lại mà hối hận về những ngày tháng ấy. Anh chỉ muốn người con gái anh yêu được hạnh phúc thật sự, chứ không phải thế này. Phụ nữ khi mang thai thật dễ thay đổi tâm trạng một cách thất thường, hơn nữa nói về chuyện này lại càng khiến Erena suy nghĩ nhiều hơn.

- Anh phải làm gì để em có thể tin anh? - Ngữ điệu trầm buồn, nũng nịu ấy của Victor lại tiếp tục được cất lên nhằm làm dịu bớt cảm xúc của cô.

- Xin lỗi Victor, em nghĩ là hiện tại em không thể nói chuyện với anh. - Cô dùng một tay che đi phần miệng rồi bước nhanh ra ngoài cửa, đi lướt qua anh. Victor khua tay nắm lấy cổ tay cô như muốn níu giữ cô lại nhưng Erena đã gạt tay anh ra ngay sau đó. Victor đứng lặng người đầy hụt hẫng rồi cũng quay người lại mà bước theo cô, miệng không ngừng gọi tên như muốn níu kéo.

Cô vào trong phòng của Victor và cảm thấy khá lạ lẫm khi thấy chiếc tủ quần áo của mình đã được đặt trong đó. Erena chẳng nói chẳng rằng, chỉ lấy quần áo trong tủ rồi bước thẳng vào phòng tắm.

- Anh xin lỗi mà... - Victor vẫn ra sức thu hút sự chú ý của cô, nhưng Erena vẫn lạnh lùng đi lướt qua anh và bước về phía phòng tắm nằm ở cuối hành lang.

Erena bước chân qua cửa phòng tắm, tay chuẩn bị đẩy cửa đóng vào thì Victor đã vội tay ra và cản lại, khóe môi anh nhếch lên mỉm cười, ánh mắt nhìn cô có phần tươi tỉnh hơn, Erena nhú mày nhìn anh, biết ngay là người đàn ông này lại bắt đầu dờ dờ trò gì đó.

- Anh tắm với em nhé? - Victor cất giọng lên ga gắm, nhưng đáp trả lại cái ngữ điệu hết sức gọi tình ấy lại là thái độ vô cùng lạnh lùng của Erena.

Cô dùng tay đẩy anh ra, mắt tròn lên, thẳng thừng cất tiếng như đập tắt mọi cố gắng của anh.

- KHÔNG! - Vừa nói dứt lời, Erena đã đóng sầm cửa trước về mặt đầy bàng hoàng của Victor.

Anh đứng tựa một tay vào cửa, tay kia giơ lên vò đầu bứt tóc đầy bất lực mà thở hắt ra, trong đầu cố gắng rặn ra từng suy nghĩ.

Sau hơn nửa tiếng tắm cũng bị anh làm phiền, Erena cuối cùng cũng xong. Lúc này Victor vẫn đứng ở ngay ngoài cửa, trên tay cầm bộ quần áo, ngữ điệu vẫn cứ nài nỉ cô mãi không thôi.

- Erena... cho anh vào tắm với... - Anh kéo dài giọng nũng nịu cô.

Chợt cánh cửa được mở ra bất ngờ, Victor theo quán tính mà đổ người về phía trước, bước chân chập choạng vài cái.

- Đấy, vào tắm đi. - Cô nói với ngữ điệu phớt lờ rồi bỏ đi, Victor cắn răng đầy bất lực rồi cũng bước vào phòng tắm ngay sau đó.

Mãi cho tới khi tắm xong, Victor trở về phòng ngủ của mình, nhưng hai mắt liền mở to bàng hoàng khi thấy chăn gối của mình được đặt ngay trên ghế gần cửa, Erena thì đã nằm yên vị trên chiếc giường đôi rộng lớn.

- Tối nay anh ngủ ngoài phòng khách được không? - Tiếng cô cất lên từ phía giường khiến anh không khỏi bàng hoàng.

- Erena...! Có cần thiết phải tới mức đó không? - Victor giãy nảy lên, cảm thấy thật bất công.

- Vậy để em xuống đó nằm. - Cô ngồi dậy ngay tức khắc.

- Không! Để anh! - Anh giơ tay về phía cô nhanh chóng ngăn chặn hành động ấy. Ánh mắt tui hờn của người đàn ông ấy cứ nhìn thẳng vào cô, phải mất một lúc mới rời hẳn phòng ngủ.

Ngay khi cánh cửa được đóng lại, Erena mới nằm lại xuống giường, mặt quay vào tường mà ngẫm nghĩ. Cô biết mình có thái độ này với anh là bất công, có phần không đúng nhưng trong tâm trạng hiện tại thì cô không muốn nói chuyện, thậm chí là không muốn nhìn mặt anh một chút nào, bởi sự việc ngày hôm nay xảy ra đã vô tình gọi lại những cảm giác luôn ám ảnh cô bao năm qua, hơn nữa việc mang thai còn khiến cô dễ nghiêm trọng hóa vấn đề hơn nữa.

Đến nửa đêm, khi Erena đã chìm vào giấc ngủ sâu, cô nằm ngửa người trên giường, mắt nhắm nghiền lại, cánh cửa phòng ngủ được mở ra, người đàn ông ấy bước vào thật nhẹ nhàng, cố gắng không gây ra một tiếng động nào.

Victor ngồi xuống dưới phần sàn bên cạnh giường, người vội lên mà nhìn vào bụng cô với ánh mắt đắm đuối, nghĩ một hồi liền giơ tay lên mà chạm nhẹ lên đó, vuốt ve dịu dàng, nhưng vẫn cố không để cô tỉnh giấc.

- Bé con, bố phải làm gì đây? - Anh cất giọng lên thủ thủ với đứa con được gần 2 tháng trong bụng cô. Ánh mắt anh vẫn đượm buồn như vậy, một lát lại dí mặt sát gần với bụng cô hơn.

- Bố xin lỗi vì làm cả hai mẹ con phải buồn.. nhưng bố thật sự đang không biết phải làm thế nào...? - Anh vẫn thủ thủ "tâm sự".

Erena nheo nhắm mở mắt bởi nghe thấy có tiếng thì thào gần mình, đôi mắt cô hé ra, khá bất ngờ khi thấy người đàn ông ấy đang ngồi bên cạnh giường, tay ôm lấy phần bụng của cô mà thì thào nhiều điều, nên cô quyết định giả vờ như mình chưa tỉnh dậy, nằm im và xem rốt cuộc anh đang làm gì.

- Con đừng trách mẹ nhé, là bố có lỗi với mẹ con... - Anh dùng giọng ôn nhu và dỗ dành đứa con trong bụng, miệng hơi nhếch lên mỉm cười nhẹ nhàng.

Victor lặng người nhìn bụng cô rồi lại khẽ thở dài.

- Bố phải làm gì để mẹ con có thể hiểu được tình cảm của bố đây... - Ngữ điệu cất lên có phần nài nỉ khiến Erena không kim được mà nhướn miệng cười.

- Phải nói ít đi và làm nhiều lên. - Cô cất giọng vừa như ra lệnh, vừa cười cợt khiến Victor giật bắn mình, lập tức đứng phắt dậy.

- A... anh làm em tỉnh giấc à? - Anh ngập ngừng cất tiếng hỏi, ánh mắt nhìn cô cũng có phần ái ngại.

Nhìn ánh mắt ấy của cô đang hướng về phía mình mà không nói một lời nào, Victor cũng phần nào biết được câu trả lời.

- Anh xin lỗi... em ngủ tiếp đi. - Anh phẩy phẩy tay rồi nói tiếp như lảng tránh, bước chân cũng lùi dần về phía cửa phòng ngủ.

Nhìn dáng vẻ đó của Victor, Erena càng không thể nhịn được cười, trong lòng cũng có chút cảm động nên mới quyết định "làm khó" anh thêm một chút.

- Anh đi đâu thế? Con đang nói chuyện với anh cơ mà? - Cô nhướn mày hỏi anh.

Victor đứng trước cửa mà như chân chừ, không biết nên bước ra ngoài hẳn hay lại bước vào trong.

- Thôi em với con ngủ đi... - Anh lúng túng đáp lại.

- Anh không muốn nói chuyện với em à? - Cô hỏi tiếp với ngữ điệu có phần nhõng nhẽo như muốn trêu chọc anh.

Nghe lời nói ấy của Erena, Victor còn bối rối hơn nữa, phải mất vài phút chần chừ suy nghĩ, anh mới dám bước đến bên giường cô, Erena cũng ngồi dịch vào, Victor hiểu ý mà ngồi xuống bên mép giường.

Căn phòng không được bật đèn lên nhưng ánh trăng bên ngoài lại rọi vào phòng qua chiếc cửa sổ, xuyên qua tấm rèm mỏng. Ánh sáng rọi vào mặt Victor làm gương mặt điển trai ấy càng thêm phần bí ẩn và quyến rũ hơn bởi sự mập mờ của ánh sáng. Hai ánh mắt chạm nhau, không khí thì im ắng khiến Victor càng thêm lúng túng, cảm giác tội lỗi trong mình lại càng trào dâng thêm.

- Anh xin lỗi vì tất cả những điều trong quá khứ anh đã làm.. anh đã không nghĩ tới em - Anh mấp máy môi cất tiếng phá tan sự trầm mặc giữa màn đêm.

- Em chỉ quan tâm hiện tại anh có yêu em không? - Cô hỏi nhẹ nhàng.

- Anh yêu em... - Ngữ điệu ôn nhu ấy cất lên khiến trong lòng cô ấm áp hơn nhiều.

- Vậy chứng minh đi. - Cô nói như ra lệnh.

Victor nhìn cô dịu dàng một lúc rồi cũng ngồi gần vào cô, mặt cũng dần ghé sát vào. Erena dần nhắm mắt lại, cảm nhận được hơi thở ấm nóng của anh ngày càng rõ rệt. Môi anh chạm nhẹ vào cánh môi mỏng manh, quyến rũ của cô. Một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng dần trở nên mãnh liệt, đầu lưỡi của anh len lỏi vào bên trong khoang miệng của cô mà khám phá. Erena hơi giật mình, nhưng rồi cũng đáp lại một cách từ tốn. Hai đầu lưỡi cuốn chặt lấy nhau không rời, Victor cũng tiến lại gần thêm nữa, một tay đặt lên vai cô, tay còn lại cõng từng cúc áo trên người cô...

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thảm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Lấy lòng hay nhịn nhục?

Bàn tay của anh khéo léo cởi từng chiếc cúc áo trên người cô, Erena giật mình mà dùng tay đè lên ngực anh, đẩy nhẹ ra.

- Nay, em đâu bảo chứng minh bằng cái cách này? - Cô nhúm mày hỏi anh với vẻ hoài nghi.

- Tại sao không phải là cách này? Em cũng thích mà. - Victor nhoèn miệng cười, thì thầm với giọng đầy gợi tình.

Erena có phần ngượng ngùng, cũng cười thầm trong lòng như dường như vẫn còn lo ngại điều gì đó.

- Nhưng mà con... - Cô ấp úng rồi đánh mắt nhìn xuống bụng mình.

- Yên tâm, anh vừa xin phép con rồi. Chỉ nốt lần này thôi. - Anh giờ tay ra, luồn vào mái tóc cô mà mỉm cười nói nhẹ nhàng, sau đó liền chủ động khóa mỗi cô đầy đắm say một lần nữa.

Bàn tay ấy của anh lại một lần nữa lần mò xuống vai rồi xuống người cô, nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo ngủ của cô ra, hai bầu ngực trắng nõn nà cũng vì thế mà lộ ra. Victor dùng thân mình đè nhẹ cơ thể mỏng manh của cô xuống dưới giường, hai đầu lưỡi vẫn không rời nhau dù chỉ một chút, Victor sử dụng bàn tay nhanh nhẹn, khéo léo của mình để nắm lấy hai bên ngực của cô mà nắn bóp không ngừng.

Anh lúi người xuống dần, môi hôn nhẹ xuống cô rồi dần xuống ngực cô. Một bên bị tay anh nắn bóp khiến cho đầu ngực trở nên cương cứng, bên còn lại thì cũng nằm trọn trong khoang miệng ấm nóng của anh. Victor hiểu hết từng vị trí nhạy cảm nhất của cô, nên cứ mỗi lần "lâm trận", cô lại là người bị anh làm cho mê mẩn, không biết trời đất gì nữa, vậy nên lúc này miệng cô không khỏi thốt ra những tiếng rên nhẹ trong vô thức.

Đầu ngực của cô bị anh làm cho điên dại, dẫn đến đầu óc cũng bị mất tự chủ, không còn để ý tới những việc khác được nữa, nên tay kia của anh đã mò xuống phần dưới của cô mà cõng cả hai chiếc quần của cô ra từ lúc nào cô cũng chẳng hay biết.

Victor lại di chuyển dần xuống phía dưới đó sau khi đã vứt chiếc quần ấy qua một bên. Anh hôn nhẹ dọc phần bụng cô khiến người Erena hơi ớn lên vì cảm thấy hơi lạnh, rồi cuối cùng cái vùng con gái ấy cũng hiện ra trước mắt anh, ánh trăng từ bên ngoài rọi vào chiếc giường đôi rộng lớn qua tấm rèm mỏng làm cho nơi đó càng thêm đẹp hơn.

- Em là người phụ nữ đẹp nhất trong lòng anh. - Victor ngược mắt nhìn lên cô, thủ thỉ lời nói từ tận đáy lòng mình, câu nói ấy khiến cô ngại ngùng vô cùng, hai gò má đỏ ửng lên, Erena khẽ giơ một tay lên mà che đi phần miệng của mình.

Nơi đó bắt đầu rỉ nước, cảnh tượng quyến rũ ấy khiến Victor càng thêm hứng thú, anh bắt đầu dùng lưỡi liếm dọc hai "cánh môi" cô, Erena chột rùng

nhẹ, miệng rên lên đầy kích thích. Đường như anh càng cố gắng liếm hết thì cái thứ nước "ngọt ngào" ấy càng rỉ ra ngày một nhiều, Victor lập tức luồn lưỡi vào trong cổ mà khuấy đảo.

Erena uốn cong người lên, tiếng rên ngày một lớn và gấp gáp, một tay cô che đi phần miệng của mình, tay kia thì đặt lên trên mái tóc đang rũ xuống của anh, khẽ nắm lấy nhẹ nhàng.

Sau khi khám phá trong cô, anh trở ra và trêu chọc phần thịt nhô lên của cô, đó là một điểm vô cùng nhạy cảm, phần hông của cô khẽ giật lên một cái đầy kích thích, Victor thì vẫn cứ thế dùng lưỡi đá qua đá lại, cố tình khiêu khích cô.

- K... không được rồi...! - Cô thốt lên mà như không thể kìm lại được nữa, ngữ điệu có phần run rẩy.

Victor thấy đáng về đó của cô mà con thú dữ trong người như muốn nhảy ra ngay tức khắc, anh cũng tự cảm thấy bản thân mình không thể kìm hãm nó thêm một giây phút nào nữa, khóe môi liền nhếch lên đầy thích thú, tay cũng cời chiếc quần xuống rồi vứt sang một bên, sau đó tiếp tục đến chiếc áo mà anh đang mặc trên người.

Victor ngả người về phía trước, cả thân hình to lớn của anh đè lên trên người cô, một tay anh chống ở bên cạnh mặt cô như để trụ vững, khoảng cách giữa hai gương mặt trở nên gần hơn bao giờ hết, có thể cảm nhận được rất rõ hơi thở ấm nóng của đối phương, hai ánh mắt ám áp, triu mến cũng chạm vào nhau khiến cho không khí càng tăng nhiệt thêm.

- Anh yêu em hơn tất cả những gì anh có... - Anh thì thầm nhỏ nhẹ khiến nỗi lo trong cô cũng vơi bớt đi phần nào.

Tay kia của anh để xuống dưới, cầm lấy con thú đói của mình mà mon trón bên ngoài cửa mình của cô.

Con thú của anh được cửa mình của cô làm cho ướt và trơn nên có thể đưa vào trong dễ dàng, một tay anh chống lên bên cạnh cô, tay kia mò dần lên mà nắn bóp bầu ngực của cô. Anh di chuyển hông thật từ từ, nhịp nhàng, ánh mắt anh nhìn cô cũng thật ám áp, tình cảm khiến Erena càng thêm ngại ngùng, chính vì vậy mới càng thêm kích thích.

Cô rên theo từng lần anh chuyển động hông một cách điêu luyện, không khí cũng được hâm nóng lên một cách rõ rệt, từ góc độ này, Erena có thể nhìn thấy được vẻ đẹp mạnh mẽ, từng đường nét góc cạnh trên gương mặt điển trai của Victor, vài giọt mồ hôi lấm tấm trên trán khiến người đàn ông ấy càng thêm quyến rũ hơn bao giờ hết. Erena vòng hai tay ra sau lưng anh mà bám ghi lấy, lời nói thốt lên có chút run rẩy, hòa với từng tiếng thở mạnh.

- Hôn... hôn em đi... - Cô dùng ánh mắt long lanh ấy mà nhìn anh như đang khẩn cầu.

Chẳng để cô phải chờ lâu, Victor liền ghé sát môi lại và ngấu nghiến đôi môi gợi cảm ấy, thậm chí còn cắn nhẹ để tăng thêm phần kích thích. Cả căn phòng tràn ngập những âm thanh của dục vọng, nhiệt độ tăng lên đáng kể...

Cũng đã khá lâu nhưng Victor dường như có ý định là sẽ xuất ra, Erena thì đã trở nên điên dại dưới thân hình to lớn của anh.

- Victor... em sắp không chịu được nữa rồi... - Cô khản khoản nói với anh, nhưng cái thứ vẫn cứ vào sâu trong cô.

Anh ngồi thẳng người dậy, hai tay cầm lấy hai chân cô mà để ra sau người mình, hông vẫn ra sức thúc mạnh dần, người con gái ấy không ngừng kêu lên.

- A... ah... Victor... đủ rồi... mau ra đi... em không chịu được nữa... - Cô gờ cả bàn tay về phía anh như muốn dừng lại.

Nhưng đáp lại sự khẩn cầu ấy của cô lại là những lần thúc vào ngày càng mạnh hơn, kèm theo những tiếng rên nhẹ của người đàn ông với thân hình khỏe mạnh ấy. Từng lần thúc vào là lại càng mạnh hơn, mạnh hơn và nhanh hơn nữa, Erena một tay ra hiệu cho anh dừng lại, tay kia che đi phần mặt mình, lắc đầu kịch liệt.

Tiếng rên của người đàn ông ấy ngày một dồn dập, cô có thể cảm nhận được thứ bên trong cô đang co giật, một dòng nóng hổi được bắn vào trong cô, bên trong cô cảm giác được lấp đầy bởi thứ trắng đục ấy.

- Nóng quá... - Cô thở hổn hển mà nói với anh, sức lực như bị anh vắt kiệt.

Lần này anh ra đúng thật rất nhiều, bởi cũng đã khá lâu rồi anh không làm chuyện này nên trong cơ thể cô nóng đến như vậy cũng dễ hiểu. Trong lúc Erena còn nằm im lấy lại nhịp thở đều, toàn thân mềm nhũn, cảm tưởng như chẳng phải cơ thể của mình nữa.

Nhưng chợt hai cổ tay cô được anh nắm chặt lấy, Victor dùng sức kéo cả người cô dậy, Erena tròn mắt ngạc nhiên.

- Victor? - Cô chau mày hỏi anh.

Victor chỉ dùng sự im lặng để đáp trả lại sự ngạc nhiên ấy của cô, hai chân cô được đặt sang hai bên người anh, ngồi lên đùi người đàn ông ấy. Victor nâng người cô lên một chút, một tay cầm lấy vật nam tính của mình mà dứt nhẹ vào trong vùng nhạy cảm, Erena tá hỏa nhìn anh đầy sợ hãi, hai tay cô chống vào ngực anh, kịch liệt đẩy ra nhưng không thể.

- Victor...! Không...! Em không chịu được nữa đâu...! - Cô thốt lên đầy vẻ bất lực, ngữ điệu run lên như sắp khóc, cô thật sự không thể chịu được nữa, người cô không còn một chút sức lực nào, mềm nhũn cả ra.

- Ngoan nào, nốt lần này thôi. - Anh cắn môi nói với ngữ điệu quyến rũ, gọi tình vô cùng, một phần nào đó lại nói như ra lệnh cho cô.

Erena cắn môi lại đầy chịu đựng, hai tay chống vào ngực anh mà cố gắng đẩy anh ra nhưng bất lực. Anh ôm hai tay vào eo của cô mà tiếp tục chuyển động phần hông của mình.

Ngồi ở tư thế này, vật của anh đâm vào trong cô rất sâu, dường như chạm tới cả "nơi đó".

- Victor... không được...! Sâu quá...! - Cô cố gắng thốt lên những lời lẽ như cố ngăn cản anh lại, hai tay ra sức đập vào ngực anh.

Anh vẫn im lặng và tiếp tục thúc vào nhịp nhàng, Erena thì không ngừng rên rỉ trong miệng, phần môi bị cô cắn cũng dần rí máu.

Victor nhẹ nhàng ghé lại hôn cô, mút đi những giọt máu đang chảy rỉ ra từ môi cô, cô nhắm nghiền mắt lại mà chỉ biết ư ử trong miệng.

- Ừm... ừm...

Sau khi máu ngưng rỉ ra, Victor lập tức vùi đầu vào cổ cô mà hôn rồi mút lấy thật mạnh, mùi hương từ cơ thể cô lọt vào mũi anh, nó giống như một chất kích thích khiến anh càng thêm sung sức hơn nữa.

- Victor... em thật sự không chịu được nữa... Em sẽ phát điên mất...! - Cô ngửa cổ lên mà thốt ra đầy khản khoản, ngữ điệu run lên thấy rõ, nếu anh còn tiếp tục thì cả cơ thể Erena thật sự sẽ ngã xuống vì kiệt sức mất.

- Ngoan... chỉ một chút nữa thôi... - Anh thì thầm vào tai cô bằng giọng điệu hết sức gợi tình ấy, cắn răng tiếp tục di chuyển phần hông ngày một mạnh và nhanh hơn.

Hai tay cô cấu chặt vào vùng ngực của anh khiến nó đỏ ửng hết lên, cô có thể nghe thấy tiếng anh thở ngày một dồn dập, run rẩy hơn nhiều. Một lát sau, thứ đó lại run lên, co giật một lần nữa, dòng trắng đục lại bắn vào trong cô, thậm chí còn tràn một ít ra ngoài.

Cô rên lên thật lớn rồi gục đầu vào vai anh, Victor vòng tay ôm chầm lấy cô, hít lấy mùi hương nhẹ nhàng trên cơ thể cô rồi hôn nhẹ lên đó.

Cô gái trẻ cựa quậy trên chiếc giường lớn, hé mắt ra nhìn xung quanh, ra là trời đã sáng rồi. Cô neho nhắm nhìn xung quanh rồi vươn hai tay lên trên đầu mà vươn vai một cái thật sáng khoái, chợt thấy bóng hình một người đàn ông đang đứng bên chiếc gương lớn đặt cạnh tủ quần áo.

Người đàn ông ấy đang choàng chiếc cà vạt vào cổ áo rồi thất lại, chỉnh đốn thật cẩn thận sau đó mới bỏ cổ áo xuống, ánh mắt anh liền nhìn vào tấm gương, phản chiếu được hình ảnh người con gái đang nằm trên giường dường như đã tỉnh giấc.

- Em dậy rồi à? Anh định để em ngủ thêm một lúc nữa rồi mới gọi. - Anh cất giọng nhẹ nhàng mà nói với cô.

Tường Vy vẫn còn ngái ngủ, liền đưa mắt nhìn sang chiếc đồng hồ để đầu giường, giờ mới là 7 giờ 15, cô thở dài nhẹ nhõm, vậy là cũng không vội nên mới quyết định nằm ườn trên giường một lúc nữa. Cô gơ tay lên che miệng mà gáp ngủ, mắt khẽ liếc sang bàn làm việc, liền mở to ra, cả người bật dậy ngay tức khắc giống như mới nhận ra điều gì đó rất kinh khủng.

- Thôi chết rồi! - Cô tròn tròn mắt nhìn chiếc bàn làm việc, Alpha cũng vì giật mình mà ngoái đầu lại nhìn cô.

- Sao thế? - Anh hỏi nhẹ nhàng.

- Tài liệu hôm qua em chưa làm xong! Thôi chết rồi chết rồi! - Cô thốt lên trong hoảng hốt, đầu tóc thì rối tung hết cả lên nhưng cô còn chẳng thèm để ý tới mà chải chuốt, Tường Vy vén chăn ra, bước một chân xuống đất.

- Em đã làm xong hết rồi mà. - Anh đáp lại với ngữ điệu thần nhiên.

- Đâu có đâu! Hôm qua em đã ngủ quên mà! Sao anh không gọi em dậy?! - Cô vẫn cuống quýt vô cùng, nhanh chóng bước xuống giường rồi chạy tới phía bàn làm việc, tay mở chiếc máy tính xách tay lên.

- Hôm qua anh về thì thấy em làm xong hết rồi mới ngủ đấy chứ! - Anh vẫn nói mặc nhiên, lúc này máy cũng đã bật lên, Tường Vy bấm vào bàn tài liệu mà hôm qua đang tổng hợp dở, nhưng tất cả đều đã hoàn thành xong xuôi, cô chỉ biết tròn mắt đầy ngạc nhiên.

- Nhưng rõ ràng...

- Nếu em dậy rồi thì thay quần áo đi, anh sẽ làm bữa sáng. - Alpha mỉm cười rồi bỏ ra ngoài trước, còn chẳng để cô nói hết câu. Riêng Tường Vy thì vẫn cứ ngẩn người trước chiếc máy tính xách tay.

Sau khi xuống căn hộ của mình làm vệ sinh cá nhân và thay quần áo, Tường Vy liền trở lại căn hộ của Alpha, khi vừa mới bước vào phòng bếp, cô đã thấy anh bày sẵn đồ ăn sáng lên bàn, nhưng ánh mắt cô nhìn anh lại không được mấy thoải mái.

- Sao? - Alpha sớm nhận ra cái nhìn kì lạ ấy.

- Sao anh lại nói dối em? Rõ ràng em chưa làm xong, phần còn lại là anh làm. - Cô nhũ mày lườm nhẹ anh như trách móc.

Nhưng đối lập với thái độ đó của cô tiểu thư, Alpha lại mỉm cười nhẹ nhàng mà an ủi.

- Anh ở đây là để giúp em mà. - Ngữ điệu của anh hết sức ôn nhu.

- Nếu em kiệt sức thì ai sẽ là người kế thừa tập đoàn đây? - Anh hỏi trêu cô rồi hất mặt về phía bàn ăn.

- Lại đây ăn cho có sức đi. - Anh ngồi vào bàn ăn với vẻ mặt tươi tỉnh, còn cô thì mặt vẫn còn ửng đỏ, đờm buồn, chần chừ mãi mới ngồi vào bàn ăn.

- Nhưng như thế thì anh sẽ mệt lắm... - Cô bậm môi nói với anh.

Alpha ngược mắt lên nhìn đáng vẻ cảm thấy tội lỗi ấy của cô mà bật cười cho qua.

- Anh quen rồi. Ăn đi ăn đi.

Tường Vy nhìn anh mất một lúc mới cầm đũa lên mà ăn cho được.

Bước vào công ty, họ sánh bước cùng nhau bước vào sảnh chính. Khác hẳn so với những lần trước cô tới công ty với dáng vẻ kiêu kì, khinh thường các nhân viên thì giờ đây cứ gặp ai là cô cũng cúi đầu chào, kể cả là những nhân viên tầm thường, những người đảm nhiệm các chức vụ thấp nhất đi chăng nữa, và không quên kèm theo câu "chúc một ngày mới tốt lành."

Đang trên đường tới kho lưu trữ thì họ liền bắt gặp thư kí riêng của tổng giám đốc Quang Hùng vừa bước ra từ kho lưu trữ, cả Tường Vy và Alpha đều chạy tới thật nhanh. Cả hai bên đều cúi đầu chào nhau đầy tôn trọng, nhưng thái độ của người thư kí kia có vẻ còn rất khinh thường cô gái trẻ này.

- Nghe nói cả hai người đang tổng hợp lại tất cả các bản hợp đồng của các hộ gia đình tại Golden Star, tổng giám đốc cũng vậy, tất cả đã được tổng hợp hết, chỉ thiếu những bản ở tòa chung cư số 14T2. Tôi vừa vào tìm thì không thấy, vậy chắc hai vị đây đang giữ rồi. - Anh ta nói rồi liếc mắt nhìn xuống tập tài liệu Tường Vy đang cầm trên tay mà cười khẩy.

- Tôi xin lỗi, đêm qua tôi đã mang số tài liệu này về để làm, giờ cũng xong rồi, anh lấy đi! Hôm nay tôi ngồi làm nốt mấy tòa còn lại là được rồi! - Tường Vy luống cuống đưa tập tài liệu ấy cho anh ta.

Anh ta cầm lấy rồi cười khẩy, thậm chí còn không có nổi một lời cảm ơn, thay vào đó lại là một câu nói xia xoi cô.

- Nếu những việc này mà cô còn không thể làm nhanh được thì thời gian đâu để làm những việc trọng đại khác? Phải chi cô để tổng giám đốc làm thì có lẽ sẽ nhanh hơn và dễ dàng hơn đấy. - Anh ta nói rồi quay lưng bỏ đi.

Alpha nhìn theo bóng lưng anh ta bước đi mà ánh mắt hình viên đạn, hai bàn tay nắm chặt lại.

- Sao em lại phải nhịn như thế?! - Anh nghiêng răng tức giận.

- Bỏ đi, mình phải lấy lòng tất cả mọi người mà, vậy mới có được cảm tình. - Cô vỗ nhẹ vào vai anh mà cười gượng gạo cho qua.

- Đó không phải lấy lòng, mà là nhịn nhục. - Anh nhấn mạnh đây tức giận.

- Thôi làm việc đi! Chúng ta không có thời gian đâu! - Cô nhanh nhẩu chạy vào trước thực chất là để đánh trống lảng về vấn đề đó

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Cố gắng không ngừng

Cả hai người ngồi trong kho dữ liệu mà vui đầu vào công việc, Tường Vy thì tập trung soạn thảo, tổng hợp lại nốt các bản hợp đồng, Alpha thì xem xét lại các giấy tờ quan trọng, lập ra một bản kế hoạch hoàn hảo nhất, có lợi nhất trong quá trình tranh cử của cô.

Chợt anh không nghe thấy tiếng gõ phím của Tường Vy nữa, một khoảng không gian im lặng khiến anh ngạc nhiên, liền ngó mắt sang nhìn cô.

Cô đặt chiếc máy tính xách tay lên trên đùi, mắt nhìn vào màn hình mà khuôn mặt trầm ngâm như người vô hồn, ắt hẳn cô đang nghĩ gì đó.

- Em đang nghĩ về lời anh ta nói phải không? - Alpha cất giọng trầm trầm hỏi.

- Đâu... - Tường Vy như bị nói trúng tim đen, liền giật mình nhưng rồi cũng cố lảng đi.

- Em đừng bận tâm, kể cả họ có tổng hợp hết số hợp đồng này rồi thì cũng chưa chắc làm được bước tiếp theo, đó là bồi thường tiền hợp đồng cho các

hộ dân khi khu chung cư Golden Star của Venela đã phá vỡ nó. - Alpha giải thích cho cô, cố gắng mang lại chút động lực cho cô.

- Theo như những gì anh tìm hiểu được thì tổng giám đốc đã dùng một khoản tiền tương đối lớn để có thể mua lại cổ phiếu từ số các cổ đông khác, đó là lí do buổi họp cổ đông lần trước đã vắng đi nhiều. Vậy nên giờ để có thể chi trả cho số tiền bồi thường thì không phải chuyện đơn giản đâu, đó cũng không phải là một số tiền nhỏ nhất gì. Nếu như không trả tiền bồi thường thì Venela sẽ phá sản vì danh tiếng, còn nếu như phải dùng tới tiền của tập đoàn thì cũng sẽ phá sản nhưng về mặt tài sản, cách này thì sẽ phá sản nhanh hơn đấy. - Anh tiếp tục giải trình cho cô hiểu.

Tường Vy gật gù thấm hiểu, trong đầu liền có những suy nghĩ khác, vậy chỉ có cách sử dụng tiền túi để giải quyết vấn đề này sao? Nếu như đó là cách cuối cùng, thì chỉ có thể...

Đúng như những gì Alpha đã nói với Tường Vy, vấn đề lớn nhất mà ông đang gặp phải chính là vấn đề tiền nong, ông đã dồn một số tiền tương đối lớn vào việc mua cổ phiếu, nên giờ đây thật sự rất đau đầu về vụ việc đó, nếu không giải quyết việc bồi thường để xoa dịu dư luận thì việc lên chức chủ tịch của ông có thể sẽ rất khó.

Giờ ăn trưa, cả hai người lại lên tầng thượng để có thể có không gian riêng tư. Lần này cả hai ngồi bệt xuống dưới đất bởi Tường Vy còn phải làm nốt số tài liệu này, cô đặt chiếc máy tính xách tay lên đùi, một bên để xấp tài liệu ấy. Alpha ngồi ngay bên cạnh cô, trên tay cầm một hộp cơm của cô, hộp của anh thì để tạm dưới đất.

- Em ăn đi, nguội hết rồi. - Alpha chau mày nhìn cô đầy trách móc, thế nhưng Tường Vy vẫn dán chặt mắt vào chiếc màn hình máy tính, tay vẫn gõ phím thật nhanh.

- Chờ em chút, em phải làm nốt chỗ này đã, sắp xong rồi! - Cô vẫn nghiêng răng đáp trả đầy bướng bỉnh.

Alpha ngồi bên cạnh nhìn cô mà chỉ biết chẹp miệng đầy bất mãn, quyết định chờ thêm một lát nữa. Nhưng mấy phút trôi qua, Tường Vy vẫn không có ý định dừng lại, Alpha liền thở dài một cái rồi súc lấy một thìa cơm, đưa sát lại gần miệng cô.

Tường Vy giật mình quay ngoắt sang nhìn anh, Alpha là đang muốn đút cơm cho cô sao? Nhìn cái biểu cảm ấy của Tường Vy, anh có phần cảm thấy ngại ngùng bởi chính hành động ấy của mình.

- Nếu không thích thì em tự ăn đi. - Anh hạ giọng xuống mà nói, ánh mắt cũng liếc về hướng khác như cố lảng tránh, không muốn cô thấy bộ dạng ngại ngùng của mình.

- Anh đút cơ! - Cô bĩu môi rồi bật cười thích thú trước dáng vẻ đó của anh, vừa dứt lời lại quay lại làm việc tiếp.

Alpha mới đầu còn ngập ngừng rồi sau đó cũng mạnh dạn đút cơm cho cô, nhìn cô vui vẻ ăn miếng cơm ấy rồi nhai trong miệng, thậm chí còn vừa ăn vừa làm việc, trong lòng anh phần nào cảm thấy nhẹ nhàng và tự hào về cô.

Cùng lúc này, ở phần sân sau của tầng thượng, một người phụ nữ đứng tuổi đang đứng tựa người vào chiếc lan can mà nghe điện thoại, là một cuộc điện thoại liên quan đến vấn đề của gia đình, tranh thủ giờ nghỉ trưa nên bà mới chủ động liên lạc lại, hơn nữa tầng thượng hầu như không có người nên bà mới lên đây vì muốn có một không gian riêng tư.

Bà Thủy, đồng thời cũng là trưởng phòng nhân sự, tắt máy rồi cất điện thoại vào túi, quay người lại và bước về phía cánh cửa ở phần sân còn lại, chợt nghe thấy tiếng người trò chuyện nên mới quyết định đi chậm lại và cố gắng không phát ra tiếng động. Bà rón rén nấp sau bức tường, mắt nhìn ngó về phía trước, là hai người đang ngồi dưới đất, tựa lưng vào lan can, người con gái đang đặt chiếc máy tính xách tay trên đùi, mắt không ngừng nhìn vào màn hình đang sáng, người con trai ngồi cạnh thì nhìn sang cô bằng ánh mắt vô cùng ân cần, dịu dàng, chốc chốc lại đút một thìa cơm cho cô, sau đó mới lại ăn một thìa cơm trong hộp cơm của mình.

Bà neho mắt nhìn cho rõ hơn, đó chẳng phải là Alpha, thư ký riêng của cựu chủ tịch Nguyễn Phúc Thạch và tiểu thư Tường Vy, con gái độc nhất của ông ta hay sao? Bà quan sát họ từ xa khá lâu, cô gái trẻ đó ngay cả lúc nghỉ trưa cũng bận rộn, vừa ăn vừa làm việc như vậy... có lẽ nhìn cảnh này bà cũng có thể phần nào hiểu được lí do vì sao trong cuộc họp cổ đông vừa rồi, cô đã có thể trả lời câu hỏi của bà một cách hoàn hảo tới vậy.

Tường Vy gõ thật nhanh cho xong rồi ấn phím cuối cùng thật mạnh, hai tay giờ lên cao vurun vai sáng khoái, thở ra một hơi đầy thoải mái, khuôn mặt tươi tỉnh hẳn lên.

- Xong!! - Cô thốt lên đầy sung sướng rồi nhìn sang người đàn ông đang nhìn mình với ánh mắt đầy tự hào ấy mà cười tít mắt khi cuối cùng mọi việc cũng xong xuôi.

Cô lập tức quay màn hình sang cho anh nhìn cùng, đồng thời chỉ vào một đoạn nhỏ trong bản tài liệu mà cô đã tổng hợp xong xuôi.

- Em phát hiện ra một chỗ khá khá quan, nếu chúng ta làm theo cách này thì việc đưa Venela đi lên sẽ dễ dàng hơn một chút! - Cô lập tức khoe anh về sự phát hiện mới của mình.

Alpha nhú mày đọc phần cô chỉ tay vào rồi cũng gật gù thỏa mãn, một chút nào đó cảm thấy ngạc nhiên.

- Cùng có tài đấy. - Anh mỉm cười trêu chọc cô.

- Hừ, con nhà tông, không giống lông thì cũng giống cánh! - Cô bĩu môi vênh vao rồi cười tít mắt lại, cả hai sau đó liền cười nói rất vui vẻ, cũng chính vì vậy mà bà Thủy đã đi vào cánh cửa ấy mà xuống tầng lúc nào họ cũng không hay.

Ánh nắng chiếu vào phòng qua tấm rèm mỏng, người con gái ấy liền cựa quậy người trở dậy, mắt hé mở ra nhìn xung quanh. Hơi ẩm từ cơ thể người đàn ông đó tỏa ra khiến cô cảm thấy dễ chịu, có cảm giác được che chở, cô gối đầu lên cánh tay anh, cánh tay còn lại thì vòng qua người cô mà ôm lấy, mắt nhắm nghiền lại ngủ rất ngon. Erena vẫn nằm im trong vòng tay anh, ngược mắt lên mà nhìn ngắm anh ngủ từ góc nhìn ấy, bất giác mỉm cười hạnh phúc.

Cô đã ngắm nhìn anh rất lâu, chỉ cần nhìn thấy anh như thế này thôi lòng cô cũng trở nên nhẹ nhõm và thanh thản hơn rất nhiều, cảm tưởng như mọi sự căng thẳng trước kia cũng được trút bỏ gần hết. Một lúc sau Victor cũng mơ màng tỉnh giấc, anh khẽ liếc mắt nhìn xuống người con gái đang nằm trong vòng tay mình, bất gặp ánh nhìn hết sức dịu dàng của cô, bất giác Victor cũng mỉm cười.

- Gì mà sáng sớm đã nhìn anh như vậy? - Anh thì thầm hỏi với giọng còn ngái ngủ.

- Thì em ngắm bạn trai em thôi, không được sao? - Cô nhướn mày hỏi với ngữ điệu tinh nghịch khiến Victor chỉ biết nhắm mắt lại, cười mỉm đầy ngại ngùng.

Nhìn nụ cười ấy hiện lên trên môi anh, cô gái ấy cũng vô thức cười theo.

- Em thật may mắn khi có được anh... - Cô thủ thỉ, miệng vẫn mỉm cười.

Victor liếc mắt xuống nhìn cô, nhìn vào sâu trong đôi mắt màu xanh dương ấy mà thờ dài, tay cũng ôm chặt cô vào lòng mình hơn.

- Không... là anh may mắn khi có được em... - Anh nói nhẹ nhàng rồi khẽ mỉm cười, một nụ cười ấm áp, hạnh phúc. Cả hai ôm trầm lấy nhau và thủ thỉ to nhỏ thêm một lúc nữa rồi mới dậy.

Nhìn thấy cô rời khỏi vòng tay mình mà ngồi dậy mặc áo vào, Victor nằm giờ tay lên để gối đầu, phần chân đắp che ngang nửa thân trên, mắt nhìn cô không rời.

- Nằm thêm một chút nữa đi, chẳng phải hôm qua em mệt lắm sao? - Anh nhướn mày hỏi cô, vừa có ý quan tâm nhưng cũng có ý muốn trêu chọc cô một chút.

- Bây giờ khỏe rồi. - Cô gằn giọng, khẽ liếc mắt lườm anh, tay đồng thời cũng mặc chiếc quần lót vào.

- Khỏe rồi à? Vậy thì... - Nghe cô nói xong câu đó, tâm trạng của Victor khác hẳn, cảm tưởng như bắt được vàng. Anh ngồi bật dậy, tay vịn về phía cô như muốn nắm lấy cổ tay mà kéo cô xuống, nét mặt hồ hởi.

- Nào! - Erena quát nhẹ, mắt lườm nguýt.

- Anh yêu em chỉ để làm thế thôi à? - Ánh mắt đáng sợ ấy vẫn dùng để lườm anh.

- Gì? Yêu mới làm vậy. - Victor bĩu môi đáp lại với vẻ nhún nhur.

- Vậy chắc anh yêu nhiều người lắm. - Câu nói của Victor khiến Erena thật sự khó chịu, liền đáp trả bằng ngữ điệu đầy sự mỉa mai.

Lời nói ấy khiến anh chột dạ, liền ngồi dịch về phía mép giường để có thể gần cô hơn, nét mặt hoảng sợ vô cùng.

- Thôi đừng nói chuyện quá khứ... bây giờ không có người phụ nữ nào khiến anh trở nên như vậy ngoài em đâu... - Anh nói mà nũng nịu như một đứa trẻ dưới tay cô, ánh mắt long lanh ngược nhìn người phụ nữ ấy đang mặc đồ vào.

- Erena... anh xin lỗi mà... - Anh vẫn tiếp tục nói với giọng điệu ấy khiến Erena không khỏi buồn cười, nên đành phải quay mặt đi để anh không nhìn thấy.

- Không nói nhiều với anh nữa, em đi làm đây. - Cô nói như nhấn mạnh với sự đành thép.

Victor chau mày lại ngay tức khắc, mắt liếc về hướng khác như đang suy nghĩ.

- Đi làm? Làm gì cơ? - Anh ngạc nhiên.

- Thì làm ở siêu thị của Mark, em đã nghỉ quá lâu rồi... - Cô vừa nói vừa bước ra ngoài hành lang, tiến vào phòng tắm.

Nghe tới đó, Victor liền bật dậy khỏi giường, tay vịn vội lấy chiếc quần đang nằm chõng chờ trên sàn nhà, chạy thật nhanh theo cô.

- Đây, em đang mang thai đấy, làm việc sao? - Anh đứng trước cửa phòng tắm, tay vừa điều chỉnh cạp quần, vừa hỏi cô với vẻ bất mãn.

- Em chỉ muốn ra ngoài làm việc cho tâm trạng thoải mái thôi, ở nhà mãi em chán lắm. Em sẽ làm những việc nhẹ thôi mà. - Cô quay sang nhìn anh với ánh mắt long lanh mà như nài nỉ.

- Nếu em muốn đi làm thì tới làm quản lý ở Perfezione, em làm ở chi nhánh nào cũng được hết, như vậy đỡ được những việc nặng nhọc. - Anh chau mày nhìn cô, dường như vẫn cố gắng thuyết phục cô bỏ ý định đi làm ở chỗ của Mark.

Erena vẫn lắng nghe lời góp ý ấy của anh, nhưng trong đầu lại nghĩ tới chàng trai tốt bụng, tâm lý với một chiếc chân bị tật ở siêu thị mini ấy mà thậm chí cảm thấy khó xử, ở đó cũng chỉ có mỗi anh làm việc, cô cũng không nỡ để anh tự thân mình làm mọi việc như thế, hơn nữa khoảng thời gian vừa rồi cô còn nghỉ rất lâu, nên phần nào cũng thấy áy náy.

- Em sẽ suy nghĩ thêm... - Erena đáp trả lại, câu trả lời có phần cứng đầu trước những lời anh nói.

Chiếc xe BMW màu đen của Victor đỗ ở quay trước cửa siêu thị mini ấy mà nét mặt không hết lo lắng, anh nhòm người đẩy tháo cái dây an toàn cho cô rồi lại ngồi về chỗ, ánh mắt không rời khỏi người con gái ấy một giây nào.

- Em không đi làm ở đây được không? - Anh nhíu mày hỏi cô.

- Em chỉ làm đến khi nào Mark tìm được nhân viên mới thôi. - Cô mỉm cười nhẹ nhàng như muốn giữ cho anh bình tĩnh.

Victor vẫn chau mày lườm nhẹ cô, dường như vẫn không đồng tình cho lắm với quyết định ấy của cô.

- Thôi nào, em sẽ làm việc nhẹ thôi mà. - Cô mỉm cười rồi đẩy cửa ra.

- Nhớ cẩn thận, tối anh đón em. - Victor vẫn dặn dò cô cẩn thận nhưng vẻ mặt vẫn xì xuống. Erena vẫy tay chào anh rồi bước vào trong, thấy cô bước qua cánh cửa ấy rồi Victor mới phóng xe đi.

Erena bước vào trong và nhìn xung quanh như đang tìm kiếm người, vẫn là khung cảnh quen thuộc ấy. Tiếng chuông vang lên khi cánh cửa được mở ra đã thu hút sự chú ý của Mark, anh đang dọn đồng hồ phía sau kho nên không thể để ý tới siêu thị, nên mới trở nên nhạy cảm trước tiếng chuông cửa như vậy.

Erena bước vào trong và tiếp tục đưa mắt tìm kiếm xung quanh, một tiếng nói cất lên đã khiến cô hơi giật mình.

- Erena? - Ngõng điệu đầy bất ngờ cất lên từ phía kho chứa hàng, Erena cũng ngoái mặt nhìn theo, người đàn ông ấy chấp chững bước ra với vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

- Mark. - Cô mỉm cười nhẹ nhàng khi thấy anh.

- Lâu rồi không gặp cô! Cô khỏe hơn chưa? Đi làm lại được rồi chứ? - Anh tỏ ra rất phấn khởi khi gặp lại cô, cũng không quên trêu chọc một chút.

- Ừm... thật ra hôm nay tôi tới vì muốn xin nghỉ việc... - Cô áp úng.

- À... - Sắc mặt của anh rù xuống.

- Nhưng tôi sẽ chỉ đi khi mà anh tìm được nhân viên mới thôi! Nếu anh chưa thể tìm ngay thì tôi vẫn sẽ làm ở đây mà! - Cô nhanh chóng cất giọng có phần hoảng hốt, hai tay giơ lên mà lắc nguây nguẩy.

- Cô cứ nghỉ đi, không sao đâu, sức khỏe cô cũng không phải là tốt đâu. - Mark chau mày lườm nhẹ cô mà trêu.

- Không, đừng nói vậy! Tôi đã có lỗi khi đi làm nhưng lại xin nghỉ rất lâu, để anh một mình làm việc ngày qua ngày thế này... tôi... thật sự rất áy náy... - Cô ngập ngừng nói với anh đầy khó xử.

Nhìn Erena có dáng vẻ tội nghiệp và áy náy như vậy, Mark cũng phần nào cảm thấy lúng túng theo.

- Erena... - Anh cũng trở nên ấp úng, khó xử trước sự cương quyết ấy của cô.

- Làm ơn đi...! Hãy để tôi làm việc ở đây cho tới khi anh tìm được người thay thế tôi... - Cô giương đôi mắt long lanh ấy mà nài nỉ anh. Mark nhìn rồi chần chừ ngẫm nghĩ mất một hai phút, cũng đành phải khuất phục trước sự bướng bỉnh ấy của cô.

- Thôi được... nhưng cô chỉ được làm những việc nhẹ thôi đấy. - Mark dặn dò cô cẩn thận rồi đánh mặt nhìn về quầy lễ tân. Erena lập tức hiểu ý, liền nở một nụ cười tươi rói, cảm ơn anh rồi rít rồi lon tin chạy ra phía quầy, Mark cũng không thể kiềm lòng trước sự trẻ con, bướng bỉnh ấy của cô, liền bật cười rồi khẽ lắc đầu.

- Em sẽ ổn chứ? - Alpha ngồi trên chiếc mô tô đang đậu trước cổng căn biệt thự to lớn của Venela, ánh mắt anh nhìn cô vẫn đầy vẻ lo lắng khi anh phải bỏ cô một mình ở căn biệt thự rộng lớn.

- Em không sao đâu mà, anh vào với bác đi! - Cô cười rồi đẩy nhẹ tay anh như thúc giục.

Alpha chẹp miệng nhìn cô mà vẫn còn trăn trở, Tường Vy vẫn tiếp tục đẩy vào tay anh.

- Đi đi mà, em vào nhà đây. - Cô đáp lại với ngữ điệu tươi tỉnh.

- Vậy anh đi nhé. - Alpha nói rồi đội chiếc mũ bảo hiểm lên rồi phóng xe đi, Tường Vy đứng vậy tay chào anh, cho tới khi bóng anh đi khuất thì mới bước trở vào trong.

Tuy nhiên ngay khi cô vừa bước vào đến cửa ra vào thì một chiếc ô tô khác lại tới và đỗ xe ngay trước cổng lớn, một người đàn ông bước xuống với vẻ ngoài lịch lãm, trên tay cầm một chiếc cặp chứa đầy những tài liệu quan trọng.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Chuyển nhượng

Tiếng chuông cửa vang lên inh ỏi, Tường Vy giật mình ngoái đầu nhìn ra phía cổng lớn, liền nheo mắt nhìn người đàn ông với dáng vẻ lịch thiệp đang đứng ngay đó.

- Cô là Nguyễn Tường Vy, con gái của ông Nguyễn Phúc Thạch phải không? - Người đàn ông ấy cất giọng trầm trầm mà hỏi người con gái đang chấp chững bước về phía này.

- Phải, ông là...? - Cô đứng sau song sắt cổng lớn mà nhử mày nhìn ông.

- Tôi là An Đông, luật sư đại diện cho ông Nguyễn Phúc Thạch, cựu chủ tịch của Venela, đồng thời cũng là bố cô. - Ông lấy ra từ trong ví một chiếc card visit rồi đưa cho cô, sau đó liền giơ tay ấn kính lên mà nói với vẻ nghiêm túc, cầm lấy chiếc card rồi đọc được vậy, Tường Vy lập tức mở cổng cho ông.

- Mời ông vào. - Cô mở to cánh cổng ra và mời ông vào trong.

Ông Đông ngồi xuống chiếc ghế sofa rộng lớn trong phòng khách, người con gái ấy đặt chiếc túi xách tay lên ghế rồi bước vào trong bếp với vẻ vội vã.

- Tôi xin lỗi, quán gia nhà tôi hôm nay xin nghỉ nên chưa có ai pha trà, chờ tôi một chút, sẽ nhanh thôi. - Cô nói vọng ra ngoài, mắt vẫn không ngừng tìm kiếm xung quanh trong lo lắng, cô miệng nói vậy nhưng thực chất đâu biết mấy cái trò pha trò đó.

- Không cần đâu, tôi tới đây vì có thứ quan trọng cần phải cho cô xem, sẽ nhanh thôi. - Ông liền trả lời khiến cô tiểu thư thờ ra nhẹ nhõm, nhưng cũng tò mò vô cùng, liền trở ra ngoài.

Luật sư An Đông mở chiếc cặp của mình ra và tìm kiếm trong sổ giấy tờ, một lúc sau rút ra một tập tài liệu màu xanh rồi đưa ra trước mặt cô, Tường Vy ngơ ngác nhìn tập tài liệu ấy trên tay mà vẫn chưa hiểu chuyện gì.

- Đây là bản chuyển nhượng cổ phần, với người chuyển nhượng là ông Nguyễn Phúc Thạch, và đối tượng chuyển nhượng là cô Tường Vy. - Ông giải thích, lúc này Tường Vy ngạc nhiên vô cùng, cô liền mở tập tài liệu đang cầm trong tay ra và nhìn vào tờ giấy đang được kẹp trong đó, đúng như những gì vị luật sư kia nói, đây đúng là một bản chuyển nhượng cổ phần. Cô tròn mắt nhìn xuống từng dòng chữ trong bản hợp đồng ấy, số cổ phần mà bố cô quyết định chuyển nhượng cho cô là... 20%? Cô chỉ còn biết há hốc mồm ngạc nhiên, toàn bộ số cổ phần mà ông đang nắm trong tay hay sao...?

- Tôi biết cô định hỏi gì, nhưng chính xác là ông ấy muốn chuyển nhượng toàn bộ số cổ phần mình có sang cho cô. - Ông gạt nhẹ đầu khi thấy cô tiểu thư ấy ngược đời mắt đầy vẻ bàng hoàng ấy lên mà nhìn mình.

- Nh... nhưng sao lại là chuyển hết cơ chứ?! Vậy lúc ba tôi trở lại thì ông ấy không hề có một chút cổ phần nào của chính tâm huyết lớn nhất đời ông ấy hay sao?! - Cô tròn tròn mắt mà vẫn không khỏi băn khoăn, điều này thật sự quá sốc.

Nhưng ngay sau câu hỏi ấy của cô thì vị luật sư kia lại thể hiện một nét mặt bối rối, hai tay ông đan lại, dường như có điều gì khó nói khiến ông phải cứng họng lại.

- Ba tôi sẽ sớm được thả ra, phải không? - Cô chau mày lại hỏi ông nhưng sao ngữ điệu lại có thể rõ ràng nhận ra được rằng cô đang run lên vì sợ hãi.

Ông An Đông ngẩng mặt nhìn cô gái trẻ mà liền thở dài đầy khó xử.

- Mọi chuyện đang dần trở nên khó khăn... chúng ta không thể nói trước được chuyện gì được... - Ông nói ra những lời giải thích cho cô mà cũng khó khăn vô cùng.

- Ba tôi thế nào rồi?! Tôi muốn nói chuyện trực tiếp với ông! - Cô bắt đầu lớn tiếng vì mất bình tĩnh, mọi chuyện đang rối tung lên trong đầu cô.

- Ông ấy vẫn đang trong quá trình bị giữ tạm giam và tiến hành thẩm vấn, ngoài công an ra thì chỉ có tôi là luật sư đại diện mới có thể gặp và giao tiếp với ông ấy trong thời gian này, mong cô giữ bình tĩnh, đừng làm mọi chuyện rối thêm. - Ông nói với vẻ bình tĩnh, cố gắng kiềm chế cô lại.

Tường Vy ngồi xuống và hít một hơi thật sâu, cố giữ lấy bình tĩnh, đôi mày vẫn chau lại, khẽ đưa mắt nhìn xuống bàn chuyển nhượng đang cầm trên tay.

- Cuộc chuyển nhượng sẽ chỉ được diễn ra khi cô kí vào phần xác nhận dưới kia. - Ông An Đông chỉ tay vào tờ giấy đó, Tường Vy cũng đưa mắt nhìn xuống theo, chữ kí của ba cô cũng đã ở đây rồi, chỗ trống còn lại này là của cô, với tư cách là đối tượng chuyển nhượng.

Cô lặng người nhìn phần trống đó một hồi lâu rồi mới quyết định cất tiếng.

- Ba tôi sẽ không sao chứ? - Cô cúi gầm mặt xuống mà nói với với ngữ điệu có phần ỉu rĩ đầy tuyệt vọng.

- Chuyện này... - Ông trả lời có phần ấp úng.

Chưa kịp để ông nói hết câu, Tường Vy đã cầm chiếc bút được kẹp sẵn trong đó và kí vào phần giấy còn trống kia, ngay sau đó liền gấp lại rồi đưa cho người đàn ông ấy, ánh mắt và lời nói lúc này có phần tự tin hơn, nhưng chỉ là nén cảm xúc vào trong mà thôi.

- Nhờ ông nhắc lại với ba tôi... là đừng lo lắng về những chuyện bên ngoài, hãy chỉ lo cho những vấn đề của ông ấy thôi... vì tôi sẽ làm ông ấy tự hào. - Tường Vy bậm môi mà nói đầy kiên quyết, ông luật sư cũng gật gù ghi nhớ rồi đứng dậy ngay sau đó.

- Được, tôi sẽ nhắc lại cho ông ấy. - Luật sư An Đông trả lời rồi cũng ra về, Tường Vy không quên tiễn ông ra tới tận cửa.

Khi vị khách ấy ra về rồi, cả căn biệt thự rộng lớn chỉ còn có mỗi cô, Tường Vy mới ngồi thụp xuống chiếc sofa, hai tay vò lấy mái tóc mượt mà ấy thành xù tung lên, thở dài đầy mệt mỏi vì không những đau đầu bởi chuyện ba cô đang bị tạm giam và thẩm vấn, mà còn vì việc tiền bồi thường cho những hộ dân ở khu chung cư Golden Star và thêm vài khoản tiền để giải quyết một số vấn đề mới phát sinh, cô đã tính tổng cộng ra là hơn 200 tỷ đồng. Một số tiền lớn như vậy, cô biết kiếm ở đâu ra đây...

Chiếc xe của luật sư An Đông đã lăn bánh được một lúc, cũng đã khá xa với căn biệt thự của ông Phúc Thạch, lúc này ông mới kết nối điện thoại với ô tô, liền bấm máy gọi điện. Sau hai hồi chuông, cuối cùng đầu dây bên kia cũng có người bắt máy.

- Alo, cậu Alpha, tôi có lời nhắn từ ông Phúc Thạch tới cho cậu. - Vị luật sư cất giọng.

Alpha đứng ở hành lang bệnh viện, tay cầm điện thoại áp vào tai đầy vẻ nghe ngóng, vẫn không hiểu ông Phúc Thạch muốn gì khi rõ ràng giữa hai người chẳng còn ràng buộc gì, anh đã không còn là con rối của ông nữa rồi cơ mà...

- Ngày 5 tháng 8 cậu bắt buộc phải giữ cô Tường Vy lại, không được rời mắt khỏi cô ấy, không được để cô ấy đi đâu hết.

Nghe lời đề nghị ấy, anh chợt cảm thấy khó hiểu hơn nữa, liền cười khẩy đầy mỉa mai trước lời căn dặn của vị luật sư.

- Tôi có thể biết lí do không? - Alpha nhíu mày.

- Đó là ngày diễn ra phiên tòa xét xử vụ án của ông Nguyễn Phúc Thạch, công an đã quyết định đưa vụ án ra xét xử trên tòa rồi. - Ngữ điệu của ông An Đông có phần trầm xuống đầy bất lực.

- Sao?! - Alpha sốc vô cùng, dường như chưa thể tin vào những gì tai mình nghe được, tiến trình cuộc điều tra những vụ việc ấy diễn ra quá nhanh, ông mới chỉ bị tạm giam vào hôm qua, trải qua hai cuộc thẩm vấn kéo dài hơn 10 tiếng đồng hồ, vậy mà nay đã có quyết định đưa ra xét xử trên tòa, xem ra vụ việc lần này thật sự rất căng thẳng..

- Hôm nay vừa mới ra quyết định, chắc chiều tối nay thì thông tin sẽ được đăng tải trên các trang báo thôi... - Ông An Đông bất lực nói tiếp.

Alpha lặng người thờ dài, tiếng bước chân người dọc hành lang bệnh viện cũng khiến lòng anh thêm rối bời, anh có thể ngăn cản cô tới tòa án vào ngày hôm đó, nhưng không thể ngăn cô biết được thông tin ấy khi giờ đây là thời đại công nghệ 4.0, có điều gì trên thế giới này mà không biết được cơ chứ?

- Thôi được rồi... cảm ơn ông... - Alpha thờ dài vào chiếc điện thoại, tay vuốt mặt một cái đầy mệt mỏi rồi cũng tắt máy. Anh xoay người đứng tựa lưng vào lan can, hai khuỷu tay chống lên lan can ngang người, hai tay để thõng xuống dưới mà ngẫm nghĩ rất lâu. Anh đã từng vẽ ra một bản kế hoạch hoàn hảo cho sự thăng tiến lên chức chủ tịch của Tường Vy được thuận lợi, nếu cuộc điều tra lần này không đem lại kết quả thuận lợi cho phía công an, tức là không đủ bằng chứng để kết tội ông Phúc Thạch thì ông sẽ được thoát tội, lúc đó Tường Vy chỉ việc lo số tiền bồi thường cho các hộ gia đình ở khu chung cư Golden Star để làm dịu lòng dư luận, sau đó tiếp tục theo kế hoạch của anh để chiếm được sự ủng hộ của các cổ đông, đưa tập đoàn đi lên rồi có thể ngang nhiên ngồi lên ghế chủ tịch.

Nhưng có một điều mà anh đã không thể ngờ tới với một con người có nhiều mối quan hệ rộng và quyền lực như ông Phúc Thạch lại có thể dễ dàng bị tóm như vậy, không chỉ vậy mà còn bị quyết định đưa ra tòa xét xử một cách gấp gáp như vậy, chắc hẳn là ông có rất nhiều tội trạng, thậm chí là rất nặng, và ắt hẳn là có người đã cung cấp chứng cứ cho công an một cách rõ ràng và cụ thể nhất về tội trạng của ông. Alpha nắm chặt hai tay lại mà nghĩ rằng ken kết, trước kia anh chỉ vì ép buộc nên mới phải làm theo lệnh ông, dù bất kể là chuyện gì thì cũng phải làm nhưng thực chất anh lại chẳng bao giờ muốn để tâm tới những chuyện riêng của ông, nên những chuyện công việc của tập đoàn anh cũng không bao giờ muốn tìm hiểu sâu thêm, để giờ mọi chuyện trở nên không thể cứu vãn được như thế này.

Vì anh cũng chưa từng nghĩ tới, bây giờ anh có thể tiếp tục không quan tâm tới những chuyện của ông nữa vì sợi dây ràng buộc giữa hai người cuối cùng cũng bị cắt đứt, nhưng trong chuyện này, người đau khổ nhất sẽ là Tường Vy, người con gái mà anh yêu. Anh cũng biết ông ta muốn anh ngăn không cho cô trực tiếp xem cuộc xét xử, bởi cô sẽ rất đau, với con người nhỏ bé ấy, có lẽ sẽ không chịu nổi mắt. Lúc mới nghe thì tưởng như là ra lệnh, nhưng giờ

đây anh có thể hiểu rằng nó giống như một lời nhờ vả hơn, bởi cả hai người họ đều đang quan tâm đến cùng một người con gái.

Anh vô đầu bứt tóc một hồi đầy đắn đo, vậy là giờ đây Tường Vy phải nhanh chóng có được số tiền khổng lồ ấy để ông Phúc Thạch có thể trả tiền bồi thường cho người dân, bởi chắc chắn quan tòa sẽ kết tội ông, phạt tù và bắt buộc ông phải trả tiền bồi thường cho người bị hại, nếu không thì có lẽ mức phạt sẽ nặng hơn rất nhiều.

Tường Vy ngồi trước chiếc kết sắt trong thư phòng của ông Phúc Thạch mà thần thờ người, hai tay vòng qua ôm lấy đầu gối, ánh mắt rù xuống đờm buồn. Cô đã ngồi đây mờ mịt kết hơn chục lần rồi, nhưng quả thật không dễ đoán như mặt khẩu điện thoại của ông. Chợt cô nghe có tiếng mở cổng lớn, liền giật mình đứng phắt dậy và chạy ra ngoài thật nhanh, chỉ có bác Lâm, cô và ba cô là biết được mặt khẩu cổng lớn, không chừng là ba cô đã được về, trong lòng cô cứ nom nớp vội mừng.

Nhưng dáng người hơi gầy cùng với mái tóc bạc trắng ấy bước vào nhà qua cửa chính khiến cô có phần hụt hẫng.

- Ô, chào tiểu thư! - Bác Lâm nhìn thấy cô liền cúi đầu chào.

Cô tiểu thư đứng hình nhìn người đàn ông có tuổi ấy rồi cúi gằm mặt xuống đất như còn vương bận gì đó trong lòng chưa thể nói ra ngay được.

- Tiểu thư đã ăn tối chưa? Để tôi vào bếp nấu nhanh cho tiểu thư nhé, hãy chờ tôi một lúc thôi. - Bác Lâm cầm túi đồ trong tay rồi chạy nhanh vào trong bếp.

- Bác Lâm - Cô cất giọng khiến ông ngoái đầu lại nhìn đầy ngạc nhiên.

- Tiểu thư gọi tôi sao? - Ông ngỡ ngàng.

- Bác nghỉ việc đi... - Cô vẫn cúi gằm mặt xuống mà mấp máy môi đầy khó xử.

- T... tiểu thư? - Ông tròn mắt ngạc nhiên.

- Cháu nói là bác hãy nghỉ việc đi... - Cô ngẩng mặt lên và dùng đôi mắt long lanh ấy để nhìn ông.

Bác Lâm nhũn mảy lại nhìn cô dường như vẫn chưa hiểu chuyện, ánh mắt ông hơi rù xuống đờm buồn.

- Bác cũng biết những chuyện rắc rối của nhà cháu gần đây rồi đấy... Cháu đang rất cần tiền... một khoản tiền lớn... có thể cháu sẽ phải bán cả ngôi nhà này.. nên bác... - Cô lúng túng đến mức lời nói ra cũng trở nên ngập ngừng, khó hiểu, nhưng bác Lâm cũng có thể hiểu được phần nào ý cô muốn nói.

- Tiểu thư... định bán căn nhà này đi sao? - Ông ngạc nhiên vô cùng khi nghe thấy câu nói ấy được thốt ra từ chính miệng cô.

Tường Vy cắn chặt môi, khó khăn gạt đầu hai cái.

- Nhưng đây là nơi đã gắn bó với gia đình tiểu thư từ rất lâu rồi, nó chứa đầy kỉ niệm, vui buồn có, hạnh phúc hay đau khổ cũng đều có... Tiểu thư, chúng ta có thể tìm cách khác mà... không nhất thiết phải dùng tới cách đó... - Ông hạ giọng xuống mà cố trấn tĩnh cô, ông biết quyết định này được đưa ra lúc cô còn chưa thấu đáo vì mất bình tĩnh.

- Nhưng cháu thật sự không biết phải kiếm số tiền đó ở đâu ra... - Cô run run giọng thốt lên đầy khó khăn, cảm xúc trong cô đang dần hỗn loạn.

- Chúng ta sẽ cùng tìm cách khác mà... - Ông vẫn tiếp tục an ủi cô, ánh mắt ông nhìn xuống người con gái thật đầy sự bảo bọc, che chở.

- Còn về phần tôi... tiểu thư không phải lo đâu. Tôi đã làm việc ở đây hơn 20 năm rồi, ở bên tiểu thư từ nhỏ tới lớn nữa, ít nhiều trong tôi cũng đã nảy sinh ra tình cảm với căn nhà này và cả mọi người trong gia đình này nữa. Nên dù có thế nào tôi cũng sẽ không rời đi kể cả khi mọi chuyện trở nên tồi tệ hết sức, tôi ở đây vì nghĩa tình, chứ không phải vì đồng lương hàng tháng, tiểu thư đừng lo nữa... - Người đàn ông ấy vẫn hạ giọng xuống mà an ủi cô, Tường Vy lúc này đã phát ra vài tiếng thút thít.

- Nên tiểu thư đừng nghĩ tới việc bán căn nhà này, nó và tập đoàn là tâm nguyện cả đời của ông chủ mà...

Lúc này trong cô như dần sự tĩnh, một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô, Tường Vy ngẩng mặt lên, hai mắt tròn xoe nhìn ông.

- Đúng rồi... tại sao cháu không nghĩ ra nhỉ? - Cô nói rồi lập tức chạy vào thư phòng trước sự ngạc nhiên của bác Lâm.

Cô ngồi thụp xuống bên cạnh chiếc kết sắt, một tay cầm điện thoại và tìm hiểu lại những thông tin quan trọng từ những trang báo và cả từ quyển sổ ghi chép những thứ quan trọng nằm trong ngăn kéo bàn làm việc của ông. Tường Vy đã nhập cả ngày thành lập ra Venela, hay ngay cả ngày xây nên căn biệt thự này từ khi nó còn là một căn nhà lụp xụp, nhưng tất cả đều không được. Cô đặt tay chống lên trán mà vắt óc ra suy nghĩ, đó là những điều có khả thi nhất rồi, nhưng vẫn không phải. Tường Vy cố gắng nghĩ thêm một chút nữa, lúc này mới nhớ ngớ ngẩn ra, lẽ nào... là ngày thành lập V?

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thắm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 130: Dồn vào đường cùng

Cô lục tìm mọi góc ngách trong thư phòng của ông, cố gắng tìm ra một đồ vật gì đó quan trọng giống như cuốn sổ ban nãy cô tìm được trong ngăn kéo bàn, thế nhưng vẫn chẳng thể thấy gì khả quan. Cô lại trở lại lật từng trang của cuốn sổ ấy lần thứ 3 trong vô vọng, ngoài những thông tin về tập đoàn ra thì chẳng còn gì khác. Tường Vy bất lực cắn chặt môi và bước ra ngoài phòng khách, cố hít lấy bầu không khí thoáng đãng để lấy lại chút bình tĩnh.

Cô tiểu thư đưa mắt nhìn vào trong bếp, người đàn ông với mái tóc bạc trắng ấy vẫn đang cặm cụi nấu nướng, ông khẽ liếc nhìn ra bên ngoài, thấy Tường Vy ngồi thụp xuống chiếc ghế sofa ngoài phòng khách, ông liền nói vọng ra.

- Tiểu thư chờ một chút, bữa tối sắp xong rồi.

Cô nghe thấy lời đó nhưng vẫn không nói gì, chỉ hít thở đầy mệt mỏi, tay với lấy chiếc điều khiển tivi.

Alpha phóng chiếc mô tô đen thật nhanh trên đường lớn, trong đầu anh thật sự cảm thấy rối tung lên, càng nghĩ anh lại càng thấy thật chặt, tay lại vít ga và phóng đi nhanh hơn.

Anh phóng đến trước cổng căn biệt thự to lớn, liền xuống xe và bấm chuông inh ỏi, coi bộ rất vội vã. Tường Vy quay mặt nhìn ra cổng, đáng người quen thuộc đứng bên chiếc xe mô tô màu đen ấy dĩ nhiên khiến cô nhận ra ngay tức khắc, lập tức bấm nút mở cổng trên bảng điều khiển điện tử được đặt trong nhà. Cánh cổng sắt vừa mở ra, Alpha đã phóng xe vào trong sân biệt thự, anh vừa cởi bỏ chiếc mũ bảo hiểm ra là chạy vào trong ngay lập tức.

Cô đứng ngay trước cửa chờ anh bước vào, anh vừa mới chạy tới là cô đã vòng tay ôm lấy phần bụng anh mà ra vẻ nũng nịu, cô định nói hết mọi ý định của cô cho anh biết, rằng cô đã phải căng óc ra mà tìm mã kết của ông như thế nào, nhưng vẻ mặt của Alpha thì vẫn hoảng hốt như vậy, hai tay anh chỉ ôm hờ lấy phần eo cô, mắt vẫn nhìn vào trong đầy cảnh giác.

Sớm nhận ra chiếc tivi đang được bật lên, chỉ còn vài phút nữa là đến chương trình thời sự, một khi đến chương trình đó thì sẽ có chuyện không hay, Alpha cố gắng đẩy cô vào trong, chiếc điều khiển đã nằm trong tầm mắt.

- Tắt tivi đi. - Alpha nói.

- Tại sao? - Tường Vy neho mắt đầy khó hiểu mà ngược lên nhìn anh.

Nhạc hiệu mở đầu chương trình đã vang lên, Alpha càng trở nên bối rối hơn nữa, liền ra sức tiến người về phía trước mặc cho cô ngăn cản, người cô cúi xuống, tay với lấy chiếc điều khiển đang được đặt trên bàn.

- Anh làm cái gì thế?! - Cô nhăn nhó đầy khó hiểu, nhưng cuối cùng Alpha cũng kịp với lấy chiếc điều khiển, lập tức bấm tắt.

- Ô, em đang xem mà! - Tường Vy ngó mặt ra khi màn hình tivi chợt chuyển đen, lập tức dùng tay mà đánh nhẹ vào ngực anh.

Đúng lúc này bác Lâm đã bày biện hết các món ăn lên bàn, ông ngược mắt nhìn ra ngoài thì thấy cả người đàn ông trẻ trong bộ vest đầy lịch thiệp ấy.

- Ô, có cả cậu Alpha sao? Cậu và tiểu thư mau vào dùng bữa đi, mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi. - Ông neho đôi mắt lại rồi khúc khích cười nhìn hai người.

Alpha đưa mắt nhìn vào trong bếp rồi cúi nhẹ đầu chào ông, đồng thời thở phào nhẹ nhõm khi vô tình được ông cứu ra khỏi tình cảnh này.

- Vào ăn đi kia. - Alpha gạt hai cánh tay cô đang ôm lấy thân mình ra rồi huych huych, đẩy nhẹ người cô vào trong bếp.

Tường Vy liếc mắt lờm anh rồi cũng chấp chừng từng bước bước vào trong bàn ăn. Tưởng rằng bữa tối có thể trôi qua êm thỏa, cô tiểu thư cũng không có vẻ gì là bận tâm tới chiếc tivi nữa nên lòng Alpha đã nhẹ nhõm hơn. Chợt có một cuộc gọi đến, Tường Vy cầm lấy chiếc điện thoại đang được đặt trên mặt bàn cạnh mình, nghiêng màn hình về phía mình để nhìn. Thái độ của cô lập tức thay đổi hẳn, cô đặt đĩa xuống bàn tạo ra một tiếng động thật to, sắc mặt trông cũng không ổn lắm.

- Ai thế? - Alpha hỏi nhỏ.

- Bạn thân nhất của em. - Tường Vy quay màn hình chiếc điện thoại với dòng chữ "Ngọc Linh" đang được hiện lên, khóe môi cô khẽ nhếch nhẹ cười khẩy rồi cũng quyết định nghe máy.

- Hôm nay tôi có phúc điểm gì mà được cậu gọi điện tới thế này? - Tường Vy cất giọng chua ngoa đầy mỉa mai.

"Vy! Ba cậu sẽ phải ra tòa ư? Cậu không sao chứ?" Ngữ điệu của Linh cất lên tưởng như là quan tâm nhưng lại thật giả tạo.

Lời nói ấy lọt vào tai khiến Tường Vy đứng người, cổ họng cứng lại, tay cầm chiếc điện thoại cũng run lên rõ rệt khiến Alpha và bác Lâm đều phải chú ý.

- Vy? - Alpha nhú mảy cát tiếng hỏi nhẹ nhàng.

Cô lập tức đứng phắt dậy, đẩy chiếc ghế đang ngồi ra phía sau, tay chống xuống mặt bàn còn không vững, bước chân luống cuống chạy ra ngoài phòng khách, tay vội cầm lấy chiếc điều khiển, run rẩy bấm bật lên. Nhìn đáng vẻ lạ lẫm ấy cô tiểu thư, Alpha sớm nhận ra điều chẳng lành, anh cũng đứng dậy và chạy ra ngoài cùng cô.

Chiếc tivi được bật lên, hình ảnh hỗn loạn của những lần biểu tình trước của người dân về phía tập đoàn Venela của ba cô được chiếu lại trên kênh thời sự, kèm theo đó là lời nói của biên tập viên thời sự về tình hình hiện tại.

"Sau một khoảng thời gian ngắn bị giữ tạm giam và tiến hành thẩm vấn tổng cộng hơn 20 tiếng về những cáo buộc biển thủ công quỹ, lừa đảo, và một loạt các tội danh khác, cuối cùng công an cũng đã quyết định đưa vụ án của ông Nguyễn Phúc Thạch, cựu chủ tịch của tập đoàn Venela, ra xét xử trên tòa. Phiên tòa được xét xử công khai tại tòa án nhân dân thành phố Hà Nội vào sáng ngày 25 tháng 7 tới đây, lúc 8 giờ sáng..."

Màn hình tivi trở về một màu đen, chiếc điều khiển tivi đang từ trên tay cô tiểu thư nhưng giờ đã nằm yên trong lòng bàn tay to lớn của anh, cả người Tường Vy cứng đờ lại, chiếc điện thoại cũng rơi khỏi tay cô và nằm bẹp dưới mặt sàn, mắt cô mở to nhìn vào vô định, miệng run lên lẩm bẩm gì đó nhưng chẳng thể thốt lên thành lời.

Alpha quay đầu nói với bác Lâm bằng giọng vội vã.

- Pha cho cháu một cốc trà nóng!

Bác Lâm nghe vậy liền gạt đầu rồi lúng túng chạy đi pha ngay, còn anh thì tiến sát lại gần cô, tay đặt nhẹ lên hai bên vai người con gái ấy, mắt anh trùng xuống nhìn cô, ngữ điệu ảm áp cất lên đầy vẻ lo sợ.

- Nhìn anh này... - Anh thì thào vào tai cô, ánh mắt nhìn xuống thật sự rất ảm áp, Alpha cố gắng quay mặt cô về phía người mình nhưng toàn thân của người con gái ấy đã cứng đờ lại bởi cú sốc đến quá đột ngột.

- Vy... - Anh khẽ gọi tên cô như cố gắng giúp cô thức tỉnh.

- Ba em sẽ phải vào tù sao? - Cô mấp má miệng rồi hỏi với ngữ điệu còn run rẩy, không những lời nói, mà anh cũng có thể cảm nhận được đôi vai cô cũng đang run lên vì lo sợ.

Nhận được câu hỏi đầy hóc búa như vậy từ Tường Vy, Alpha cũng chỉ biết âm ừ chứ cũng chẳng biết phải nói cho cô thế nào.

- Anh đã nói là sẽ nhờ luật sư giỏi nhất để giúp ba em cơ mà! Anh đã nói vậy cơ mà! - Tường Vy hát mắt lên mà nói đầy uất ức, nước mắt bắt đầu trào ra từ hốc mắt, lăn dài trên gò má, hai tay cô gò lên mà đánh nhẹ vào khuôn ngực vạm vỡ của anh.

- Chuyện này... - Alpha vẫn để yên cho cô tiểu thư ấy đánh mà chẳng có ý định ngăn lại, miệng vẫn áp ứng chưa biết phải giải thích thế nào, mọi chuyện vẫn đang rối tung lên, không có voi bót đi mà chỉ có càng ngày càng rối thêm.

- Mọi chuyện phức tạp hơn em nghĩ... hay thậm chí là còn hơn cả anh nghĩ nữa... - Giọng anh hạ trầm xuống đầy bất lực, ánh mắt cũng rủ xuống đượm buồn khi nhìn thấy đáng vẻ này của cô, đó chính là điều mà anh không muốn nhìn thấy nhất, thật sự rất đau lòng.

- Nhưng anh cần em phải bình tĩnh, được không? - Anh giơ tay lên và nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô mà tiếp tục an ủi, Tường Vy lúc này ngược đời mắt đỏ hoe ấy lên nhìn anh mà phát ra những tiếng sụt sịt hết sức đáng thương.

Tuy những lời an ủi ấy vẫn luôn được thốt ra từ miệng của anh, văng vẳng bên tai cô nhưng dường như tâm trạng của Tường Vy vẫn hỗn loạn vô cùng, cú sốc vẫn không hề thuyên giảm một chút nào.

- Ba em... thật sự sẽ phải vào tù... phải không? - Tường Vy lại hỏi lại một lần nữa với mong ước nhỏ nhoi là anh sẽ trả lời là "không", nhưng thực tế thì đâu có bao giờ được như ý muốn. Sự im lặng đó của Alpha cũng chính là câu trả lời cho điều mà cô còn đang băn khoăn. Nước mắt cô lại cứ thế tuôn ra ngày một nhiều, bản thân cô gái nhỏ bé này cũng chẳng thể kìm nổi nữa.

- Được rồi... - Tường Vy khẽ bật cười nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn rơi lã chã, một nụ cười đau đớn đến điên dại.

- Đó là lí do ba chuyển nhượng hết số cổ phần của ba cho em. - Cô nhú mảy lại đầy đau đớn, Alpha thì rất đỗi ngạc nhiên, tròn mắt nhìn cô.

Một lát sau, bác Lâm mang ra một cốc trà nóng cho cô tiểu thư, lúc này cả Alpha và cô đều đang ngồi yên vị trên chiếc sofa cỡ lớn, cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở, họ đã lần lượt kể hết cho nhau nghe về những gì mình biết.

- Nên anh cần em phải bình tĩnh được không? Vì trước mắt còn rất vấn đề phải giải quyết... nhất là vấn đề tiền nong. - Alpha nhìn cô rồi khẽ thở dài.

- Lúc đầu em đã định bán căn nhà này đi... - Mắt cô vẫn nhìn vào vô định, lời nói cất lên thật thân nhiên, hai bàn tay đan lại với nhau.

- Em... - Alpha giật mình.

- Đây là em nghĩ thôi... nhưng giờ có lẽ phải dùng tới cách khác. - Cô mỉm cười gượng gạo rồi lại cúi mặt xuống đất mà thở dài.

- Hay là em bán căn hộ của em ở Golden Palace đi, đỡ được phần nào hay phần đầy mà. - Anh nhướn mày gợi ý, Tường Vy cũng nghe ngóng rồi chau mày lại như suy nghĩ gì đó.

- Đúng rồi... không phải mỗi căn hộ... mà là cả tòa Royal Palace...! - Tường Vy ngẩng mặt rồi thốt ra ý tưởng vừa nảy sinh trong đầu mình ấy khiến Alpha có phần ngạc nhiên vì quyết định táo bạo ấy của cô, tuy nhiên giờ cũng chẳng còn cách nào khác, nếu có thể làm gì để giảm bớt gánh nặng thì cô sẵn sàng làm, hơn nữa Royal Palace cũng là một chung cư vô cùng cao cấp, thường được các diễn viên, ca sĩ nổi tiếng chọn làm nơi ở nên nếu bán đi thì có lẽ cũng làm vui đi được gánh nặng khá nhiều.

Thế nhưng rồi sắc mặt của cô lại ủ rũ xuống, lại thêm một tiếng thở dài nữa.

- Nhưng các giấy tờ về những thứ đó nằm trong két sắt của ba, em đã thử tất cả các ngày như thành lập công ty, hay kể cả những ngày quan trọng đối với ba đều không được... trừ khi... nó liên quan đến cái tổ chức đó... - Cô ngước mắt nhìn anh, một ánh mắt đầy ẩn ý.

Alpha cũng nhìn lại cô mà thâm hiểu ý, liền cắn răng ngậm ngẫm một lúc rồi mới cất giọng nói với ngữ điệu nghiêm nghị.

- Cái két nằm ở đâu?

_____

Chỉ còn khoảng 15 phút nữa là hết ca làm, Erena đứng ở quầy thanh toán và kiểm tra lại số tiền ngày hôm nay thì thấy một chiếc xe đã đỗ sẵn ở ngay trước cửa siêu thị. Erena nhướn người, ngước mắt nhìn ra ngoài chiếc cửa kính, người đàn ông trên chiếc BMW màu đen cũng bước xuống và đứng ở ngay cạnh cửa siêu thị như chờ đợi gì đó, khi nhìn thấy người con gái đang đứng ở chỗ quầy thanh toán ấy, Victor liền nở một nụ cười tươi rói, tay giờ lên vẫy chào cô đầy niềm nở rồi chỉ vào chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay.

Đúng lúc này Mark cũng bước ra gần quầy thanh toán sau khi sắp xếp và kiểm giá lại các mặt hàng, Erena nhìn thấy anh như vỡ được vàng, tay cô giờ lên mà vẫy như gọi anh.

- Mark! Anh đứng đây hộ tôi một lát được không? Tôi cần phải vào nhà vệ sinh. - Cô nói.

- À ừ được thôi. - Anh gật đầu đồng ý với sự vui vẻ rồi liền đứng thế chỗ cô.

Ở vị trí này nhìn ra ngay ngoài cửa, Mark có thể thấy rõ Victor đang đứng ngoài kia, chắc chắn là chờ Erena tan làm. Lúc nghỉ trưa Victor cũng đã ghé qua đây để đưa Erena đi ăn nhưng khi đó cả hai đã không chạm mặt nhau, giờ đây lại gặp lại người đàn ông ấy sau một khoảng thời gian anh vắng bóng cùng với Erena lại khiến Mark cảm thấy khó chịu, trong lòng như sôi sục lên bởi những chuyện trong quá khứ.

Erena từ nhà vệ sinh trở ra, lúc này cũng đã hết ca làm, cô vui vẻ bước gần ra chỗ quầy thanh toán, nhưng nụ cười trên môi lại dần tắt đi khi thấy dáng vẻ kì lạ của Mark.

Anh đứng thẫn thờ nhìn người đàn ông phía ngoài cửa, một tay đặt nhẹ lên cái chân bị tật khiến anh đi lại khó khăn mà nắm chặt lại, gân tay nổi đầy lên, tay kia thì anh đặt lên trên bàn, con dao rọc giấy được anh cầm thật chặt, Erena tiếp tục đưa mắt nhìn lên về mặt người đàn ông ấy, rằng anh nghiêng ken két, ánh mắt tỏa ra một luồng sát khí, coi bộ rất giận dữ.

- Mark? - Erena chau mày đầy hoài nghi mà cất giọng hỏi anh, nghe cái giọng nhẹ nhàng ấy, Mark liền giật mình, đôi tay cũng thả lỏng, anh nhẹ nhàng ngoái mặt nhìn cô.

- À Erena... hết giờ làm rồi đấy, cô nghỉ đi. - Anh mỉm cười nhẹ nhàng.

- Anh ổn chứ? - Cô tiến lại gần hơn, chau mày nhìn anh đang lăm lăm mồ hôi trên trán.

- Ừ... ừ, ổn mà. Cô mau nghỉ đi. - Anh áp ứng trả lời cho qua rồi phẩy phẩy tay đuổi khéo cô về.

- Được rồi, mai tôi sẽ đến sớm. - Erena dường như vẫn còn nghi ngờ với dáng vẻ ấy của Mark nhưng rồi cũng bước chân ra khỏi siêu thị.

Khi nhìn thấy Victor, khoe môi cô lại bất giác nhếch lên mà nở một nụ cười tươi rói, lập tức bám hai tay vào cánh tay anh.

- Hai mẹ con muốn tối nay ăn gì nào? - Anh nhướn mày nhìn cô rồi lại đưa mắt nhìn xuống phần bụng của người con gái ấy.

Erena bặm môi suy nghĩ rồi liếc mắt nhìn anh, miệng cười tủm tỉm.

- Mỹ Ý sốt pho mai? - Anh mỉm cười nhìn cô.

- Vẫn là anh hiểu em nhất! - Cô siết chặt cánh tay anh hơn rồi cười sáng khoái tới tít cả mắt lại, sau đó liền cùng nhau lên xe, chiếc xe được lăn bánh trên đường.

Đi được một đoạn, chợt Victor nhận được một cuộc gọi tới, là của Justin Tr, anh nhanh chóng cho điện thoại kết nối với ô tô rồi nghe máy.

- Victor, cậu nghe tin gì chưa? - Ngay khi vừa bấm nghe máy, giọng người đàn ông ấy đã cất lên đầy vẻ gấp gáp.

- Tin gì? - Victor chau mày đầy khó hiểu.

- Tôi đang làm ăn với một đối tác bên Việt Nam nên mới biết được, Phúc Thạch bị bắt rồi, vài ngày nữa sẽ phải ra tòa xét xử. - Ông thông báo một cách cấp bách.

- Sao?! - Victor thốt lên đầy hoảng hốt, anh chau mày quay sang nhìn người con gái đang ngồi bên cạnh mình, cô nhú mày lại rồi nhanh tay rút điện thoại ra mà tìm kiếm thông tin trên mạng. Sau một lần bấm vào màn hình, hàng loạt thông tin họ đang cần đều hiện ra trước mắt, Erena đọc to những dòng chữ ấy lên mà cả hai người họ không khỏi bàng hoàng.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Máu mủ duy nhất

Tường Vy cầm trên tay một tập giấy tờ quan trọng về quyền sở hữu đất đai và sổ đỏ của các công trình mang giá trị lớn như các khu chung cư cao cấp, các khu đất rộng lớn,... ánh mắt lóa lên, trong đầu liên tục nảy ra những ý tưởng khác nhau.

- Sao anh mở được kết thế? - Cô trong lòng đã thấy hẹ nhóm hơn, liền quay mặt nhìn anh.

- Thì như em nghĩ thôi... là ngày thành lập. - Alpha đứng bên cạnh cô rồi đáp lại thẳng thừng, trong đầu cũng có suy nghĩ một chút về quá khứ nhưng rồi cũng gạt sang một bên.

Cả hai cùng đang cùng ngồi nghiên cứu về sổ giấy tờ ấy để có thể đưa ra cách giải quyết ổn thỏa nhất. Chiếc điện thoại đang nằm trên bàn của Tường Vy rung lên, cô nhú mày lại rồi nhìn vào màn hình, không cần suy nghĩ mà liền nghe máy.

- Alo? - Cô cố gắng cất giọng vui vẻ nhí nhảnh nhưng vẫn không thể giấu được hết sự gượng gạo.

- Em ôn chứ? - Giọng của người đàn ông từ đầu dây bên kia cất lên trầm trầm đầy vẻ lo lắng.

- Em ôn. - Tường Vy mới đầu còn ngập ngừng nhưng sau đó liền trả lời anh với ngữ điệu hồ hởi.

- Đừng có giấu, anh chị biết cả rồi. - Giọng của người đàn ông ấy nghe có phần đáng sợ khiến Tường Vy giật mình, toàn thân hơi run lên, cô vốn dĩ không muốn anh phải bận lòng về những chuyện liên quan tới Venela và ba của hai người, vì cô biết anh chẳng có chút cảm tình nào với ông hết.

Sau câu nói ấy chỉ có sự im lặng được đáp lại, Tường Vy dĩ nhiên còn đang cảm thấy bối rối khi không biết phải nói thế nào với anh trai mình thì người đàn ông ấy đã chủ động cất tiếng như ra lệnh.

- Đưa máy cho Alpha đi. - Victor thờ dãi.

Tường Vy cũng không có ý định sẽ làm trái lời anh, đôi mày liền rù xuống rồi đưa chiếc điện thoại cho người đàn ông đang đứng cạnh mình.

Alpha nhú mày nhìn cô rồi cũng cầm lấy chiếc điện thoại mà áp vào tai.

- Bác gái sao rồi? - Victor cất giọng hỏi han.

- Khỏe hơn nhiều rồi, cảm ơn vì đã hỏi thăm. - Alpha mỉm cười đáp lại.

- Cậu không phiền nếu bây giờ ra chỗ khác xa xa con bé để nói chuyện chứ? - Victor hỏi khiến Alpha phải ngoái mặt nhìn sang người con gái đang tập trung bên đồng giấy tờ, anh lặng lẽ rồi khỏi phòng.

Alpha đứng tựa lưng vào bức tường nơi hành lang, tay cầm điện thoại áp lên tai.

- Mọi chuyện rốt cuộc là thế nào? - Victor trầm giọng xuống mà hỏi, anh có thể nghe được tiếng Alpha thờ dãi đầy muộn phiền.

Alpha từ tốn kể lại từ đầu đến cuối tất cả những gì mình biết, một không khí trầm mặc liền xuất hiện trong cuộc hội thoại của hai người đàn ông. Victor ngẫm nghĩ một lúc rồi lại cất tiếng đầy trầm tư.

- Tổng cộng là bao nhiêu tiền?

- Hơn 200 tỷ... - Alpha đáp trả đầy bất lực.

- Định làm gì rồi? - Victor dùng tay vuốt mặt một cái rồi tiếp tục cắn răng mà hỏi han thêm.

- Vy định bán cả tòa Royal Palace đi, là tòa mà cô ấy có một căn ấy.

Nghे thấy và biết được ý định đó của cô em gái, trong lòng Victor có phần cảm thấy không hài lòng. Anh đã từng đọc qua về tòa chung cư cao cấp đó rồi, là nơi ở của rất nhiều người nổi tiếng nên nếu sở hữu tòa nhà đó thì tài sản của Tường Vy sẽ lớn hơn, lợi nhuận đem về cũng nhiều, nếu bán cả tòa đó đi thì sẽ giải quyết được hết vấn đề tiền nong cho ông Phúc Thạch nhưng về sau Tường Vy có thể sẽ gặp khó khăn trong vấn đề tài chính.

Sau một hồi suy nghĩ đi rồi suy nghĩ lại, Victor cũng hít thật sâu rồi cất lời quyết định.

- Báo con bé không cần phải bán cả tòa đó, bán mấy mảnh đất hay những thứ gì nhỏ nhặt hơn đi, làm gì thì làm, chỉ cần lo một nửa hoặc gần nửa số tiền 200 tỷ ấy thôi, số còn lại thì để tôi. - Ngừ điệu của Victor vô cùng dứt khoát khiến Alpha không khỏi ngạc nhiên.

- Victor... - Alpha ngập ngừng, vô cùng bất ngờ.

- Cậu đừng để con bé biết có tôi những tay vào là được, nhờ cậu lừa lời mà nói giúp tôi, sau này tôi sẽ nói cho con bé. - Ngừ điệu vẫn thật chắc chắn, khẳng định lại một lần nữa ý định của mình.

Từng lời ấy của Victor càng khiến Alpha phải bất ngờ, đó đâu phải một số tiền nhỏ, hơn nữa... sao Victor lại làm như vậy cơ chứ?

- Tôi tưởng cậu không nhận ông ta là bố...? - Alpha cất tiếng hỏi nhưng còn ngập ngừng.

- Tôi đâu có nhận ông ta, dù ông ta có chết mục xương ở trong tù, hay Venela có phá sản thì tôi cũng chẳng thêm bận tâm. Nhưng tôi không thể để con bé không có nổi một điểm tựa vững chãi được. Dù gì con bé cũng là máu mủ duy nhất của tôi mà. - Giọng nói của Victor cất lên mới đầu còn đầy mạnh mẽ, kiên quyết và có chút vô tình nhưng dần dần lại trầm xuống dần, trong lời nói có chút đượm buồn.

Bản thân Victor là một người đã có quá nhiều mất mát, hơn nữa sự thật phũ phàng ấy càng khiến anh phải đau lòng hơn nữa. Để giờ đây mọi thứ đều quá khác nghiệt với người đàn ông này, Victor không thể nhận ông ta là bố bởi ông đã gây ra một tội ác không thể tha thứ và đã để lại một vết thương lòng rất lớn trong anh, ông đã cướp đi người mẹ mà anh hết mực yêu thương một cách tàn nhẫn và tàn bạo. Sau tất cả những điều tồi tệ ấy, chỉ có Tường Vy là người có thể khiến anh phần nào mở rộng lòng mình ra và chấp nhận sự thật.

Alpha trở lại thư phòng sau khi nghe cuộc điện thoại ấy, anh đóng cửa vào rồi bước sâu vào trong, người con gái đang ngồi trên bàn làm việc vẫn miệt mài nghiên cứu số giấy tờ quan trọng, nghe tiếng bước chân, cô ngước mắt nhìn lên rồi lại cúi mặt vào công việc.

- Victor nói gì vậy? - Cô hỏi với giọng ngây ngô.

- Hỏi thăm vài chuyện thôi. - Alpha trả lời nhưng có phần gượng gạo.

Anh đứng cạnh cô mà đưa mắt nhìn xuống, cô đang dán mắt vào đồng giấy tờ trên bàn, đôi mày chau lại đầy vẻ suy tư. Alpha hơi ngẫm nghĩ lại về lời của Victor.

- Vy. - Anh cất lời gọi, cô ngơ ngác ngước mắt lên.

- Thay vì bán luôn cả tòa Royal Palace thì chúng ta bán vài mảnh đất và vài căn biệt thự liền kề ở ngoại thành trước được không? - Anh mở lời gợi ý.

Thấy cô tiểu thư nhú mày lại nhìn mình với ánh mắt như chưa hiểu chuyện như vậy, Alpha cũng từ tốn mà giải thích cho cô, trong đầu vẫn cố gắng lấy một cái lý do nào đó cho thích đáng.

- Nếu chúng ta bán cả một tòa chung cư cao cấp như vậy thì không thể có người mua trong một khoảng thời gian ngắn được, hơn nữa chúng ta còn đang rất cần tiền và phải kịp trước ngày 31/7 nữa. Vậy nên nếu muốn kịp thì anh nghĩ chúng ta nên bán những thứ riêng lẻ kia trước thì có lẽ sẽ dễ hơn.

- Vậy số tiền còn lại thì sao? Chúng ta biết đào đâu ra đây? - Tường Vy nhú mày tròn mắt nhìn anh.

- Anh sẽ giải quyết sau.. Cứ bán đất trước đi đã. - Alpha tuy nói vậy nhưng trong lòng còn trăn trở, một phần cũng lo rằng không biết Victor có thể xoay sở số tiền lớn như vậy như thế nào.

Ngay khi vừa cúp máy, Victor liền chống một tay lên trán, mắt nhắm nghiền rồi thở dài đầy suy tư, Erena ngồi bên cạnh liền đặt nhẹ một tay lên vai anh, ánh mắt cô nhìn anh đầy vẻ an ủi.

- Bây giờ anh định thế nào? - Erena hỏi với ngừ điệu nhẹ nhàng.

- Về xem tiền ở nhà mình thế nào, rồi mai chắc anh phải đi vay thêm nữa. - Victor vuốt mặt một cái đầy mệt mỏi rồi chep miệng.

Mặt trời gần lên cao tới đỉnh đầu, chiếc xe BMW màu đen liền đỗ ngay trước cửa một căn cứ với vẻ ngoài đầy huyền bí, cánh cửa xe được mở ra, một người đàn ông trẻ bện trên người một chiếc áo sơ mi trắng, tay áo được xắn lên ngang khuỷu tay, anh mặc kết hợp với chiếc quần âu càng thêm lịch lãm.

Anh bước vào trong nơi căn cứ âm u, cả không gian bị bao trùm bởi một màu đen u uất, mang một sát khí đáng sợ khiến người khác phải rợn tóc gáy.

Anh bước vào giữa sảnh chính, tất cả hiện ra trước mắt anh vẫn là một không gian rộng lớn nhưng vắng bóng người, ngay đến cả một ánh sáng từ bóng điện cũng không có.

Chợt phía sau lưng anh phát ra một tiếng động, Victor giật mình quay ngoắt người lại.

- Sao gì mà đến sớm thế? Mới có sáng sớm ngày ra! - Người đàn ông với mái tóc dài chập chững bước ra từ căn phòng phía xa kia, tay giờ lên che miệng mà ngáp ngấn ngáp dài.

- Giờ là 10 rưỡi sáng rồi đấy. - Victor nhìn xuống chiếc đồng hồ đang đeo ở cổ tay rồi bật cười nhìn chàng trai vẫn còn đang ngái ngủ ấy.

- Thì... vẫn là bình minh của tôi. - Mike giờ tay lên gãi đầu mà nói như biện minh, chân cũng sai bước về phía chiếc sofa cỡ lớn.

- Justin đâu? Cả Josh nữa? - Victor ngồi vắt ngang chân trên chiếc sofa rồi hỏi với giọng tò mò.

- Đi có việc từ tối qua, chắc chưa về đâu! - Mike ngả người ra phía sau, cả thân anh đổ xuống chiếc sofa đầy mệt mỏi.

Vừa dứt lời nói ấy, cánh cửa của căn cứ lại được mở ra, một tiếng kêu "ken két" vang lên của cánh cửa sắt có phần hoen rỉ khiến Mike khẽ nổi da gà.

Một người đàn ông đã lớn tuổi bước vào trong, dáng dấp nhìn vào cũng có thể thấy là một người có quyền uy, tiếng gậy chống xuống đất ngày một rõ hơn cùng với tiếng bước chân của hai người đàn ông.

- Sao mà "sáng sớm" ra lại tới tìm tôi thế này? - Justin Tr cất giọng cười khàn khàn khi nhìn thấy anh. Bước sau chân ông là một người đàn ông trẻ với dáng người to lớn, vạm vỡ.

- Thì cũng là có chút chuyện. - Victor nhìn thấy ông liền nhếch môi cười đáp trả.

Hai người đàn ông kia cũng đã ngồi xuống chiếc ghế sofa cùng với Mike, tất cả lúc này đều ngồi đối diện với người đàn ông trẻ của Unknown.

Victor đan hai bàn tay vào với nhau mà nhìn họ, anh ngồi ngay ngắn lại, lưng thẳng lên, nét mặt anh cũng thay đổi, mất đi sự bông đùa, không khí vì thế cũng trở nên nghiêm túc hơn.

- Ủm... có một chút chuyện đã xảy ra... nên tôi cần vay ông một khoản tiền. - Victor bặm môi rồi ngược ánh mắt đầy mong chờ nhìn lên ông.

Justin nhướn mày nhận lấy ánh nhìn ấy mà trong lòng thấy đầy hoài nghi, thật hiếm khi thấy được đáng vẻ như vậy của Victor.

- Một khoản tiền như thế nào? - Ông hất mặt lên hỏi anh.

- Một khoản tiền lớn. - Anh tiếp tục đáp trả.

- Lớn thế nào? - Ông chau mày lại tiếp tục hỏi dò.

Victor nghe tới đây liền cảm thấy khó khăn để có thể nói ra, cổ họng đột nhiên cứng lại, các ngón tay cũng đan vào nhau đầy vẻ bối rối, mồ hôi cũng lấm tẩm trên trán từ lúc nào không hay. Nhìn đáng vẻ đó của Victor, ông Justin liền cất giọng niềm nở.

- Rốt cuộc là bao nhiêu? Trông cậu hơi tệ đấy! - Ông cười nói bông đùa.

- 1 triệu 8... - Anh dồn hết sức ra mà nói ra con số ấy khiến cả ba người đàn ông kia không khỏi bàng hoàng, chỉ còn biết trở mắt nhìn nhau. Victor không phải là một người thiếu tiền bởi khả năng của anh trong nghề này có thể đánh giá rất cao. Trước kia anh cũng chưa từng mở miệng ra vay tiền ai, huống hồ gì là vay một số tiền lớn tới vậy, 1 triệu 8 trăm USD đâu phải một số tiền nhỏ nhặt gì?

- Chà! - Justin chỉnh đốn lại dáng ngồi của mình vì bản thân cảm thấy khá bàng hoàng trước lời nói đó.

- Đúng quả là một số tiền không hề nhỏ! - Ông vẫn cười cợt nhìn anh, thường thì Victor sẽ hưởng ứng tiếp nhưng lần này chỉ lặng lẽ gật đầu đầy khó xử. Thấy thái độ không có vẻ gì là trêu đùa trong lời nói ấy, Justin liền ngồi thẳng người dậy rồi cũng nhìn thẳng vào anh, ngữ điệu cất ra cũng rất nghiêm túc.

- Victor, nói thật với cậu. Tôi và cậu là chỗ quen biết lâu năm, thậm chí còn đã hợp tác với nhau không chỉ vài ba lần. Tôi cũng rất thích con người cậu, thật đấy! - Ông tấm tắc khen ngợi.

- Cậu là một trong số ít những người có thể khiến tôi phải tôn trọng, từ cách sống cho tới cách làm việc. Nên tôi không ngại cho cậu vay một số tiền lớn như vậy, thậm chí là có thể cho cậu vay dài hạn! Nhưng tôi muốn biết lí do cậu cần số tiền lớn tới vậy. - Ông ngồi vắt chân, hai tay chấp lại đặt lên đầu gối, mắt nhìn thẳng vào anh.

Victor ngược mắt lên nhìn ông đầy khó xử, sao anh có thể nói ra lí do đầy rắc rối ấy, sao anh có thể giải thích sự thật đau lòng ấy được...

- Chuyện Phúc Thạch bị bắt cũng mới xảy ra cách đây không lâu, giờ cậu muốn vay một số tiền lớn như vậy, hai chuyện đó không liên quan đến nhau chứ? - Ông chau mày nhìn anh như cố gắng hỏi thêm, trong lòng dĩ nhiên xuất hiện những hoài nghi.

Sớm nhận ra ánh mắt có phần khác thường của ông đang nhìn về phía mình, Victor càng trở nên bối rối hơn nữa. Người đàn ông trẻ lặng im một hồi rồi

cát ra những lời đầy khó khăn.

- Tôi sẽ nói cho ông biết, nhưng là sau khi chuyện này ổn thỏa, có được không?

Justin nhìn cách nói cùng với biểu cảm trên gương mặt của Victor cũng phần nào biết được đây là chuyện khó nói, ông cũng không có ý muốn làm khó anh, liền gật đầu chep miệng một cái rồi chống gậy đứng dậy bỏ đi về phía căn phòng của mình nằm cuối hành lang.

- Chờ tôi một chút. - Ông đi ngang qua rồi vỗ vỗ vào vai Victor vài cái.

Victor ngồi trong chiếc BMW đen mà mặt đầy suy tư nhìn xuống chiếc vali đen tương đối lớn, bên trong chất đầy tiền mặt được buộc thành từng cọc, tổng cộng là 1 triệu 8 trăm USD. Đêm qua anh đã nằm tính toán rất kỹ lưỡng, nếu bán những mảnh đất hay kể cả có bán thêm vài công trình nhỏ khác của Venela thì cũng rất khó có thể đạt được con số 70 tỷ chứ nói gì đến 100 tỷ. Anh dự định sẽ coi như Tường Vy và Alpha lo được 50 tỷ, còn con số còn lại anh sẽ lo nốt bởi vốn dĩ với tính cách và các mối quan hệ của Tường Vy thì thật khó có thể đi vay được số tiền lớn như vậy, Alpha thì không thể một mình gồng gánh.

Còn Victor, anh có thể dựa vào những mối quan hệ thân thiết của mình để vay được những khoản tiền lớn nhưng cũng lắm chỉ có vay vào khoảng 1 triệu 5 đến 2 triệu USD. Riêng bản thân anh và Erena cũng đã góp được 3 triệu, còn số tiền vật vãn còn lại thì anh đành phải đi vay nhỏ lẻ của những người khác mà mình quen biết trong giới để có thể đủ hơn 150 tỷ đồng.

Justin đã ngạc nhiên như thế nào khi nghe Victor nói rằng anh muốn vay tiền, không những vậy mà còn là vay một số tiền rất lớn, và điều đó cũng lặp lại một lần nữa, nhưng về ngạc nhiên ấy lại xuất hiện trên gương mặt của người cầm đầu The Pythons.

- Sao?! 1 triệu 8 ư?! - Jason thốt lên đầy kinh ngạc.

Victor vẫn chỉ giữ im lặng và gật đầu.

- Đó không phải một số tiền nhỏ đâu Victor. - Jason chấp hai tay lại với nhau rồi đặt lên trên đầu gối, ánh mắt trở nên sắc bén nhìn vào người đàn ông đối diện.

- Tôi biết. Tôi sẽ cố gắng trả lại anh trong thời gian ngắn nhất. - Victor nghiêng răng nói như cố gắng khẳng định.

Tuy nhiên Jason lại hít một hơi thật sâu rồi thở dài đầy khó khăn.

- Tôi rất quý cậu. Nhưng hiện giờ tôi cũng đang gặp một số rắc rối về vấn đề tiền nong, nên nếu có vay thì cũng chỉ cho cậu vay 1 triệu rưỡi được thôi. - JD bậm môi nói.

Tuy đó không phải số tiền anh muốn cho lắm, nhưng chỉ cần có là được, nghe vậy Victor liền nhếch môi cười mà cảm ơn rồi rít.

- 300 còn lại em sẽ cho anh vay. - Giọng một người con gái cất lên từ phía cửa, tiếng chân bước vào trong cũng ngày một rõ.

- Vivian, nghe lên người lớn nói chuyện là không tốt đâu. - JD chau mày không đồng tình nhìn cô em gái đang bước về phía hai người họ.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thâm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Cứu lấy con

Victor ngoài mặt nhìn người con gái với mái tóc màu đỏ hung ấy đang tiến lại gần rồi ngồi phịch xuống chiếc sofa với vẻ thoải mái, chân vắt ngang.

- Vivian, không cần thiết phải làm thế đâu. - Victor thở dài nhìn cô đầy áy náy.

- Là em muốn cho vay mà, chẳng nhẽ anh không muốn lấy? - Cô nheo mắt nhìn anh.

Victor như bị lời nói của cô dồn vào chân tường, khẽ cắn môi mà nghĩ ngợi.

- Anh cũng đừng lo về việc phải trả tiền sớm, Jason đã đồng ý cho anh trả muộn rồi. - Cô nhướn mày nhìn anh cười nói bông đùa, lát sau lại nhìn sang người anh trai của mình còn đang trở mặt ngạc nhiên trước lời nói thẳng thừng ấy của cô.

- Gì...? À ừ, cậu cứ từ từ mà trả cũng được. - JD mới đầu còn bàng hoàng ra vẻ không đồng tình, nhưng sau khi nhận được ánh mắt long lanh đầy vẻ xin xỏ của người em gái thì cũng liền mềm lòng.

Ngay sau khi người con trai ấy cầm vali tiền mà đi mất, JD mới có dịp để chất vấn cô em gái búồng bình của mình.

- Làm cái trò gì thế hả? - JD chau mày lườm cô em gái, chân vắt ngang, hai tay duỗi ra, vắt sang hai bên thành ghế.

- Anh tạo cơ hội cho anh ấy một chút đi, đây đâu phải chuyện lúc nào cũng xảy ra, chắc phải có chuyện gì gấp lắm thì Victor mới phải vậy. - Vivian nhướn mày bĩu môi mà nói với giọng thần nhiên.

Nhìn thấy thái độ ấy của cô đương kim tiểu thư mà trong lòng có phần không hài lòng và còn khá hoài nghi.

- Này, đừng nói với anh là em vẫn thích cậu ta nhé? - JD nhúu mày mà hỏi cô với giọng hơi gằn lại.

- Ừ. - Vivian im lặng suy nghĩ một lát rồi ngoái đầu lại nhìn anh mình đầy vẻ hồn nhiên.

- Này! - JD quát nhẹ.

- Yên tâm. Anh ấy đối với em cũng chỉ giống như anh thôi. - Vivian nhìn sự phản kháng gay gắt đó của JD rồi cũng đáp trả lại một cách bình thản. Hai người đối mặt nhau một hồi, JD nghe cô nói vậy trong lòng cũng cảm thấy yên tâm nhưng không phải hoàn toàn, mối quan hệ của Victor và Erena đang tiến triển rất tốt đẹp, không ai là không biết điều đó, nếu Vivian trở thành người thứ 3 trong mối quan hệ ấy thì chẳng hay ho gì, bản thân JD lại thoáng nhớ về nữ sát thủ nổi tiếng tài hoa vài năm về trước đã gục ngã dưới chân người đàn ông ấy như thế nào.

Vivian thờ dãi một hơi rồi đứng phắt dậy, cầm theo chiếc túi xách có ý định bỏ đi, trước khi bước hẳn chân ra ngoài cánh cửa, cô không quên ngoái đầu lại mà nói với ngữ điệu quen thuộc ấy.

- Nếu anh cần tiền gấp thì em sẽ ứng trước cho Victor để trả anh ngay. - Cô nhếch môi cười rồi bỏ đi ra ngoài. Còn lại JD trong căn phòng ấy mà thờ dãi đầy phiền muộn. Anh biết mối quan hệ giữa cô và Unknown rất thân thiết, nhưng anh vẫn thật sự lo lắng về cảm xúc trong cô và suy nghĩ của cô về chuyện tình cảm nghiêm túc. Anh rất mong có một người có thể khiến cô mở lòng và có thể cho anh sự tin tưởng để anh có thể yên tâm trao gả cô em gái duy nhất của mình, nhưng để có thể tìm một người giống với Victor và động lại được trong trí óc của Vivian thật nhiều kí ức đẹp thì thật khó...

- Cửa quý khách hết 2 đô và 37 xu. - Erena cho đồ vào túi nylon rồi gói lại đưa cho một vị khách nữ đang đứng trước mặt.

Vị khách ấy mờ ví ra và lấy tiền đặt lên trên mặt bàn thanh toán, trong lúc Erena in hóa đơn và trả lại tiền thừa, người phụ nữ ấy vô tình nhìn thấy tấm biển "tuyển nhân viên" được đặt cạnh quầy thanh toán.

- Cho hỏi, chỗ này đang tuyển nhân viên sao? - Người phụ nữ ấy nhìn rồi hỏi Erena với vẻ ngạc nhiên.

- Dạ vâng. - Cô đáp lại nhẹ nhàng.

- Ôi, không biết có yêu cầu gì không? Liệu tôi có thể đi làm ở đây không? - Cô gái ấy hỏi với ngữ điệu vô cùng háo hức.

Từ phía các quầy hàng đi ra, Mark đã lập tức để mắt tới chỗ quầy thanh toán, hai cô gái đứng đó đang đối đáp nhau đầy vẻ phấn khích. Erena đưa mắt nhìn xung quanh và bất gặp Mark đang đứng đó, trên môi liền nở một nụ cười tươi tắn.

- Mark, có người muốn xin việc, cô ấy cũng vừa hỏi tôi là có thể đi làm ngay ngày mai không? - Cô nhướn mày rồi hỏi.

Mark nhìn ánh mắt của cả hai người con gái đang đổ dồn về phía mình mà cũng trở nên bối rối. Nếu cô gái kia đi làm ngay ngày mai thì cũng đồng nghĩa với việc hôm nay là ngày đi làm cuối cùng của Erena. Trong lòng anh thật sự không muốn để cô phải đi sớm như vậy bởi sâu trong người đàn ông đầy bí hiểm này vẫn còn một tâm nguyện chưa được hoàn thành... Nhưng trong trường hợp này đâu có lí do gì để có thể giữ Erena lại lâu hơn và không cho người phụ nữ kia đi làm ngay ngày mai cơ chứ?

Mark đánh mắt nhìn xung quanh, khoe môi nhếch lên đầy giọng gào, thật không ngờ cái ngày này lại đến sớm như vậy.

- Ừ... ừm... cũng được. - Anh mấp máy miệng rồi trả lời một cách qua loa.

Người con gái kia nghe thấy mà như vỡ òa lên trong niềm sung sướng, Erena thì mỉm cười vui lây khi nhìn vào cô gái ấy, nhưng trái ngược với những cảm xúc hạnh phúc, vui mừng ấy lại là một cảm giác vô cùng khó tả đang trào dâng lên trong lòng của Mark, hai bàn tay anh nắm chặt thành nắm đấm, môi bặm lại đầy đặn.

Victor đã phải ghé qua nhà và cất số tiền lớn ấy rồi mới có thể đến siêu thị và đón Erena được.

Chỉ còn 5 phút nữa là tới giờ tan làm, Erena nhướn người nhìn ra ngoài cửa, người đàn ông ấy đã đứng ngay trước cửa chờ cô sẵn, nhưng đáng vẻ còn rất bận rộn, tay anh bầm bầm trên màn hình một hồi rồi lại áp điện thoại lên tai, dường như mọi chuyện xảy ra xung quanh anh lúc này đều không còn quan trọng, thậm chí anh còn chẳng để ý tới.

Erena nhìn vậy liền tùm tùm cười, đang định quay lưng đi vào trong để gặp Mark, cũng như để nói lời tạm biệt và cảm ơn với anh vì khoảng thời gian vừa qua, nhưng vừa quay mặt lại thì Mark đã đứng đó từ khi nào, Erena liền bất chợt giật mình một cái.

Ánh mắt của Mark như có gì đó đầy ảm ý, khóe môi nhếch nhẹ lên mà mỉm cười với cô, anh có liếc nhìn ra ngoài cửa thật nhanh nhưng rồi lại nhìn xuống cô. Erena định hé môi cất tiếng nhưng Mark đã nhanh chóng mở lời trước cô.

- Trước khi cô đi có thể giúp tôi nốt một việc không? - Mark nói với giọng khá gượng gạo.

- Sao cơ? - Erena ngơ ngác ngược mắt nhìn anh.

- Cô có thể vào trong kho và kiểm lại cho tôi thùng hàng tôi mới nhập về không? Cái thùng đựng nước xả vải ấy. - Anh mỉm môi nhò và cô.

Erena có phần cảm thấy ngạc nhiên khi nghe anh nói vậy, nhưng rồi cũng vui lòng nghe theo, dù gì đây cũng là ngày cuối rồi.

- Vậy anh đứng đây trông cửa hàng một lúc hộ tôi nhé. - Cô mỉm cười nhẹ nhàng rồi tiến vào trong kho.

Mark sau khi thấy bóng dáng của người con gái ấy đi hẳn qua cánh cửa phòng kho rồi mới liền chap chững bước gần ra phía cửa, tay với lấy con dao rọc giấy sắc lẹm đang đặt trên mặt quầy thanh toán.

Ánh mắt anh nhìn thẳng về phía người đàn ông đang đứng trước cửa mà trở nên hằm hằm, cảm tưởng như một con thú dữ đã xác định được con mồi của nó. Bàn tay đang cầm con dao rọc giấy của anh liền nắm chặt lại, bàn tay kia thì sờ xuống cái chân bị tật, răng nghiến chặt kêu ken két, miệng lẩm bẩm những lời chẳng rõ nghe.

- Tao đã không muốn nhớ lại cái chuyện này rồi... nhưng sao mày cứ lớn vồn trước mặt tao như thế...? Tao trở nên tàn phế như thế này... là vì thằng khốn nào cơ chứ...?! - Mark lẩm bẩm trong miệng.

Bước chân anh chap chững tiến lại gần phía cửa ra vào hơn nữa, người đàn ông phía ngoài kia dường như vẫn chỉ đang bận tâm tới chiếc điện thoại trên tay.

Erena vào trong tới phòng kho và kiểm tra quanh một lượt, tất cả đều là hộp tron không chữ, hơn nữa đều được dán kín mít lại, bây giờ nếu phải kiểm lại toàn bộ chỗ này, bóc từng hộp ra để tìm xem đâu là thùng đựng nước xả vải thì sẽ thật mất thời gian.

Erena quay đầu và bước ra ngoài phòng kho, cô vốn dĩ chỉ muốn hỏi lại Mark xem thùng nước xả vải ấy được đặt ở đâu hoặc có dấu hiệu gì nhận biết không để đỡ mất thời gian, nhưng vô tình cảnh tượng ấy lại đập vào mắt cô.

Mark cầm chặt con dao trong tay, mắt hằm hằm nhìn ra ngoài cửa, vài giọt mồ hôi vương trên mặt coi rất căm thù, đôi chân khập khiễng tiến lại gần cánh cửa, miệng nấp máy nhưng cô lại chẳng thể nghe rõ.

- Nếu Erena đi thì tao sẽ chẳng thể gặp được lại mày nữa... bây giờ hoặc không bao giờ... - Mark nghiến răng, gằn giọng.

Erena tròn mắt nhìn cái dáng vẻ vô cùng đáng sợ chưa từng thấy của Mark, lát sau lại nhìn xuống bàn tay đang lăm lăm con dao của anh, lúc này lập tức hoảng hốt vô cùng.

Mark đang tiến thẳng về phía cánh cửa, cánh tay gồng lên như đã sẵn sàng, chỉ cần bước qua cánh cửa này là anh sẽ đâm một nhát chí mạng vào chân của Victor, đúng cái vị trí mà người đàn ông ấy đã "tặng" cho anh vào 6 năm về trước.

Bỗng chợt một cánh tay với ra từ phía sau, nắm chặt lấy cánh tay anh rồi níu lại, Mark giật mình ngoái đầu nhìn về phía sau mà vô cùng bàng hoàng.

- Anh định làm gì vậy?! - Erena thảng thốt cất giọng.

Tuy bị người con gái này phát hiện ra trước khi hoàn thành được tâm nguyện duy nhất của mình thì thật sự không nằm trong kế hoạch của Mark nhưng chỉ cần nghĩ tới cảnh bản thân anh trở nên tàn phế còn người đã gây ra chuyện này cho anh thì vẫn còn sống nhón nhơ, vui vẻ ngoài kia, trong lòng Mark quả thật không thể kiềm chế lại được, chuyện đã tới mức này thì anh chẳng còn luyến tiếc gì nữa.

- Bỏ ra Erena! Đừng cản trở tôi! - Mark nghiến răng, vẫn ra sức dành tay cô đang bám vào cánh tay mình.

- Anh làm gì vậy?! Sao lại muốn làm hại Victor?! - Cô tròn mắt đầy sợ hãi, gồng người kéo anh lại phía trong.

Cả hai kéo qua lại một hồi, Mark đưa mắt nhìn người đàn ông ngoài cửa vừa cất điện thoại vào trong túi quần mà lập tức giật bắn mình, anh đã không thể tranh thủ ra tay lúc Victor lơ là mất cảnh giác, nếu bây giờ không làm thì cơ hội này sẽ không bao giờ tới nữa.

- Bỏ ra Erena! - Mark gằn giọng giật mạnh tay, bàn tay của cô tuột khỏi cánh tay anh, cô cũng vì mất thăng bằng mà ngã người ra đằng sau.

Anh thẳng thừng bước chân ra tới trước cửa, một tay chuẩn bị đẩy cửa ra thì liền nghe thấy tiếng rên rĩ phát ra từ người con gái phía sau. Mark chau mày, ngoái đầu nhìn ra sau.

Người con gái ấy đang nằm dưới sàn, một tay gồng gượng chống xuống sàn nhà để nâng người dậy, tay kia ôm lấy phần bụng, mặt mày nhăn nhó coi bộ rất đau đớn, miệng thì không ngừng rên rĩ.

- Bụng tôi... đau... đau quá...! - Giọng cô run lẩy bẩy, khiến Mark nghe thấy mà cũng phát hoảng theo.

Anh buông con dao ra và chạy tới chỗ cô mà ngồi thụp xuống, mọi hành động đều trở nên luống cuống.

- Cô... cô không sao chứ? Tôi... - Anh ấp úng nói rồi nhìn xuống chỗ chân cô, máu đang chảy dần ra từ phần thân dưới của cô, Mark tròn mắt nhìn đầy hoảng sợ.

- Đau... đau quá...! - Erena nhắm nghiền mắt lại, tay bấu chặt lấy phần bụng mà xuýt xoa không ngừng.

Victor đứng ngoài cửa chau mày nhìn xung quanh rồi lại nhìn xuống chiếc đồng hồ đang đeo trên cổ tay, đã quá giờ tan làm rồi nhưng Erena vẫn chưa ra. Trong lòng thầm cảm thấy điều bất ổn, anh lập tức quay người vào bước vào trong. Cảnh tượng kinh hoàng đập vào ngay trước mắt khiến Victor chẳng thể giữ được bình tĩnh, anh chạy nhanh tới chỗ cô rồi ngồi thụp xuống, một tay đỡ lấy phần đầu kia, tay còn lại đặt lên bàn tay nhỏ bé của cô đang ôm lấy phần bụng.

Anh nhìn máu chảy ra ngày một nhiều mà lời nói cũng khó có thể cất lên, trong đời anh chưa từng phải đối diện với chuyện gì khiến anh phải luống cuống, bối rối tới như vậy.

- Victor... hãy cứu con của mình...! - Erena ngược đôi mắt long lanh lên mà nhìn người đàn ông đang ôm lấy mình trong vô vọng, khóe môi cô run lên đầy sợ hãi.

Chỉ có Mark là ngồi phía sau họ mà tâm lý hoàn toàn bất ổn, "con" sao...? Anh không biết là Erena đang mang thai, đừng nói là cú ngã đó đã... Không lâu sau chiếc xe cứu thương mà Mark nhanh chóng gọi đã tới.

Tường Vy và Alpha cùng đi lại trên hành lang, đơn giản chỉ là anh đi cùng cô tới văn phòng của phó tổng giám đốc, ông Khánh, để cho ông xem qua những kế hoạch dự tính sắp tới mà họ đã đề ra, nếu ông thấy có thể khai triển thì họ sẽ cùng áp dụng cho việc tranh cử với chức chủ tịch của Venela.

Nhưng sau khi họ cùng nhau rời khỏi văn phòng của phó tổng giám đốc cũng là giờ nghỉ trưa, họ đang cùng nhau đi dọc hành lang, bàn bạc xem sẽ đi ăn gì.

- Em muốn ăn gì? - Anh vừa sánh bước bên cô vừa quay mặt sang hỏi.

- Ăn gì cũng được mà. Ăn qua loa thôi, đầu giờ chiều em phải đi gặp chủ của các căn hộ ở Golden Star nữa, chẳng phải chúng ta nợ họ một lời xin lỗi sao? - Cô hất mặt nhìn anh.

Alpha nhìn xuống cô rồi cũng từng tưng cười đầy đắc ý, Tường Vy sau khi trải qua mấy ngày đầy rắc rối vừa qua mới dần bộc lộ được những khả năng tiềm ẩn trong cô, lúc này anh mới thấy trí thông minh của cô được phát huy tốt độ, bản thân cũng cảm thấy tự hào.

Chợt bước chân của cô khựng lại, mặt ngạc nhiên vô cùng khi nhìn về phía trước, Alpha cũng bất ngờ trước vẻ mặt đó, liền từ từ ngoái mặt nhìn về phía trước.

Người phụ nữ đứng trước mặt họ mang một vẻ cao sang, quyền lực, ánh mắt nhìn về phía hai người với vẻ sắc bén.

Tường Vy nhìn bà rồi ngập ngừng cúi chào, Alpha cũng lập tức lặp lại hành động đó theo cô thể hiện sự kính trọng, người phụ nữ ấy cũng bất ngờ rồi ngập ngừng đáp lại.

- Tôi có thể mời tiểu thư và cậu Alpha đây đi dùng bữa trưa không? - Bà Thủy - trưởng phòng nhân sự - cất lời mời.

Tường Vy nghe lời mời ấy mà trong lòng cảm thấy ái ngại, bàn tay khẽ nắm hờ vào vạt áo đầy bối rối, trong cuộc họp cổ đông lần trước cô đã trả lời được câu hỏi của bà một cách xuất sắc, nhưng thái độ bà lúc đó lại như không mấy hài lòng, có lẽ cô đã gây ra một ác cảm lớn cho người phụ nữ này rồi, hôm nay bà lại còn có ý mời cả hai người đi ăn, cô thật tình không biết phải làm thế nào.

Tường Vy bặm môi lại đắn đo suy nghĩ rồi khẽ liếc mắt nhìn sang anh như cầu cứu.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thầm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Anh đã tìm thấy rồi...

Cả ba người họ cùng ngồi ăn trên một chiếc bàn dành cho bốn người, Tường Vy ngồi cạnh Alpha mà người vẫn còn hơi run lên đầy cảnh giác, tay cô cầm lấy chiếc đũa trên tay mà vẫn còn đầy gượng gạo.

Người phụ nữ ngồi ở vị trí đối diện liền đưa mắt nhìn lên người con gái ấy mà quan sát thật kỹ càng từng hành động và sắc mặt của cô.

- Hai người ăn đi không ngượng. - Bà cất giọng nói thật từ tốn rồi cầm đĩa lên gấp đồ ăn vào bát mình.

- V... vâng... - Cô tiểu thư gạt mình lúng túng rồi cũng bắt đầu sử dụng đôi đũa của mình.

Bữa trưa vừa mới chỉ diễn ra được vài phút, người phụ nữ ấy lại ngược mắt lên nhìn Tường Vy mà khóe mi lại khẽ nhếch lên, bà từ tốn cất giọng.

- Thật không ngờ tiểu thư đây lại hiếu học và chăm chỉ tới vậy, ngay tới cả một chút giờ nghỉ trưa mà cũng cặm cụi vui mặt vào công việc. - Bà Thủy chẹp miệng rồi nói với ngữ điệu có phần mỉa mai ẩn sâu trong đó.

Tường Vy đang nhai đồ ăn trong miệng liền trở nên ngạp ngừng đầy ửng gạo, bản thân cũng vô cùng ngạc nhiên khi bà nói vậy.

- À, tại hôm trước tôi cũng có việc cần lên sân thượng nghe điện thoại nên mới vô tình nhìn thấy hai người, xin lỗi nhé. - Bà nhếch môi tiếp tục ngữ điệu ấy.

Cả cô và anh đều có thể nhận ra sự mỉa mai thâm kín ấy, đôi mày của Alpha bất giác chau lại khẽ ngược đôi mắt hình viên đạn ấy lên mà nhìn người phụ nữ đó, môi anh hé ra định cất lời bởi sự không hài lòng trước lời nói ấy, nhưng...

- Tôi phải cố gắng hết sức để có thể chứng tỏ cho các cổ đông thấy rằng tôi có đủ tư cách và năng lực để có thể ngồi trên chiếc ghế chủ tịch. - Cô ngẩng mặt lên mà đáp trả đầy thẳng thắn, miệng cũng kèm theo một nụ cười tươi tắn.

Bà Thủy nghe vậy liền bấu môi chẹp miệng đầy ngạc nhiên, nhưng rồi cũng tiếp tục hỏi vặn vẹo cô sau khi nghe thấy lời nói như khẳng định đầy quyết tâm.

- Cái thái độ của tiểu thư cũng khiến tôi ngạc nhiên thật chứ! Ngày nào tôi cũng thấy tiểu thư rất niềm nở chào hỏi tất cả mọi người trong công ty, từ chức vụ cao nhất hay tới cả nhân viên quét dọn. Khác hẳn với cái thái độ kiêu căng, vênh mặt lên với mọi người mỗi khi tới công ty trước kia. - Bà cười tùm tùm đầy khiêu khích, khẽ liếc mắt nhìn cô rồi lại cúi xuống tiếp tục ăn.

Tường Vy bỗng ngừng lại hành động đang làm của mình, bất chợt cảm thấy chột dạ, trong lần họp cổ đông trước đây không phải lần đầu tiên cô gặp bà Thủy, mà trước đó cô cũng đã gặp bà một vài lần mỗi khi tới công ty để xin tiền từ ông Phúc Thạch, nhưng thái độ của cô lúc đó lại không có một chút gì là tôn trọng bà, vậy nên giờ đây bà không ưa cô hay có những lời mỉa mai đầy hiểm khích với cô thì cũng dễ hiểu.

Nhưng đứng trước tình huống ngàn cân treo sợi tóc thế này, thời điểm lại vô cùng nhạy cảm, nên dù chỉ có một người ủng hộ hay phản đối cũng đều sẽ khiến quyết tâm và ý chí của cô bị lay chuyển. Cô cầm chiếc đĩa trên tay liền run lên, bất chợt liền hạ xuống rồi thẳng thừng đứng dậy, bước chân ra khỏi chỗ ngồi của mình.

Cả bà Thủy lẫn Alpha đều vô cùng ngạc nhiên, quay mặt sang nhìn cô với ánh mắt đầy bất ngờ. Tường Vy trĩu về mặt xuống, lặng lẽ hít sâu rồi thở dài ra một tiếng, hai tay cô để buông thõng ngang hai bên người, cả phần trên thân hình nhỏ nhắn của cô bỗng đổ về phía trước một góc 90 độ, khuôn mặt trẻ con song song với mặt đất, một cái cúi người đầy nghiêm túc và ngay ngắn trước mặt bà Thủy.

Alpha nhìn hành động ấy của cô tiểu thư lập tức nhòm người dậy định phản ứng lại, hai mắt mở to đầy lo lắng nhìn về phía cô. Bà Thủy cũng không ngoại lệ, nhưng phản ứng của bà lại có phần đối lập với người đàn ông trẻ kia. Tuy ánh mắt bà nhìn vào cô gái kia có phần bất ngờ trước hành động bộc phát của Tường Vy, nhưng đáng về thì vẫn thật điềm tĩnh.

- Về những chuyện đã từng xảy ra trong quá khứ... việc tôi đã có những thái độ không đúng với bà... hay với tất cả những người khác... tôi xin lỗi... thật lòng xin lỗi... - Cô cất giọng run run ngạp ngừng, tuy vẫn còn chút ngượng ngùng nhưng người đối diện vẫn có thể cảm nhận được sự chân thành trong lời nói.

Alpha nghe cô nói xong cũng từ từ ngồi xuống, bà Thủy thì nhìn vào người con gái ấy chăm chăm, hai mắt mở to đầy kinh ngạc. Bà biết Tường Vy có xuất thân như thế nào nên tính cách có phần kiêu ngạo, chanh chọe, kênh kiệu ra sao, chỉ cách đây vài ba tháng thôi bà vẫn còn thấy đáng về vô cùng điệu đà và khinh thường những người xung quanh khi bước chân vào công ty của Tường Vy, nhưng hành động này giờ đây ngay trước mặt bà lại khiến bà không thể ngờ tới. Với một người như Tường Vy thì bà chẳng bao giờ dám ngờ tới lại có một ngày cô sẽ cúi người xin lỗi một người nào đó vì thái độ của mình, hơn nữa hành động và lời nói đều toát lên về chân thành, không mang chút nào là giả tạo.

Bà Thủy cẩn thận nhìn đáng về lúc này của cô tiểu thư một lúc, trong người cũng cảm nhận được một chút lay động, nhưng rồi cũng nhanh chóng kiểm soát lại rồi lấy lại bộ dạng nghiêm chỉnh của mình.

- Đang ăn mà cô làm gì vậy? Tôi cũng không có ý gì, chỉ nói vậy thôi. Dù gì cũng là chuyện quá khứ, cứ cho qua đi. - Bà tiếp tục động đũa mà nói với giọng điềm tĩnh tới thần nhiên.

Giờ nghỉ trưa cũng đã hết, Tường Vy cùng với Alpha đi thang máy từ hầm gửi xe của Golden Star lên trên tới sảnh, rồi tới trước cửa các căn hộ đã có chủ. Cô đứng trước cánh cửa ấy mà hít một hơi thật sâu như để lấy can đảm, Vy quay mặt sang nhìn người đàn ông trẻ đang đứng nép người bên góc tường mà khẽ mỉm cười. Cô vuốt lại quần áo cho phẳng phiu rồi bấm chuông. Sau hai hồi mới có người ra mở cửa.

Người đàn ông với vẻ mặt ngạc nhiên liền hé cửa ra mà nhìn cô từ đầu đến cuối.

- Cô là...? - Ông chau mày hỏi đầy lịch sự.

Tường Vy bước lùi lại một bước, cả thân trên lại dồn về phía trước mà cúi người trước ông chào thật lịch thiệp, sau đó lại đứng thẳng dậy đầy nghiêm nghị.

- Chào ông, tôi là Nguyễn Tường Vy, con gái của ông Nguyễn Phúc Thạch, nguyên chủ tịch của tập đoàn Venela, về những rắc rối vừa rồi... - Cô mỉm cười đầy niềm nở rồi nói một cách đồng dạng, nhưng ngay khi câu nói cô là con gái của Phúc Thạch vang lên, sắc mặt người đàn ông ấy lập tức biến chuyển theo hướng xấu đi, cánh cửa ngay tức khắc bị đóng sầm lại ngay trước mặt cô.

Cả Alpha và cô đều tròn mắt ngạc nhiên cánh cửa đóng lại, lát sau hai đôi mắt ấy lại chạm nhau mà chẳng ai biết chuyện gì vừa xảy ra ngay trước mắt, anh bước chân về phía cô nhưng đã nhanh chóng bị cô cản lại.

- Anh cứ đứng đó đi, em sẽ tự giải quyết được mà! - Cô đẩy anh nép lại về sau gờ tường rồi lại đứng ngay ngắn trước cánh cửa đang đóng kín ấy. Tường Vy khẽ hắng giọng rồi giơ tay đặt lên chiếc chuông trước cửa, tuy nhiên chưa kịp dùng lực từ đầu ngón tay để ấn vào đó, cánh cửa đã được mở ra ngay tức khắc.

Tường Vy tròn xoe đôi mắt ngây thơ nhìn người đàn ông đang cầm một xô nước trên tay mà như chưa hiểu chuyện, mặt ông ta hằm hằm giống như muốn lao vào xé xác cô, trên tay cầm một xô nước đầy, liền mạnh bạo hất thẳng vào mặt cô.

Tiếng nước "ào!" một cái thật bất ngờ khiến Alpha trừng mắt đầy bàng hoàng, cô tiểu thư bị hất nước khiến cả khuôn mặt xinh đẹp bị ướt nhẹp, áo cũng bị ướt đẫm kể, cô há miệng ra đầy sợ hãi, mắt nheo nhắm mãi mới có thể hé ra mà nhìn người đàn ông đang nổi cơn thịnh nộ ngay trước mặt mình.

- Mày là con của thằng chó chết đó mà còn dám vác mặt đến trước cửa nhà tao à?! - Ông tròn mắt dữ tợn nhìn cô rồi nói như si và thật hung bạo.

- Dạ không phải...! Về những chuyện ồn ào vừa qua nên tôi muốn tới để xin lỗi những chủ sở hữu của các căn hộ trong khuôn viên khu chung cư Golden Star của tập đoàn chúng tôi...! - Tường Vy lúng túng đáp trả thật nhanh, cố gắng kìm lại sự tức giận của người đàn ông đó.

- Sao cơ?! Những chuyện như vậy xảy ra mà mày chỉ tới để xin lỗi tao thôi sao?! Mày định bảo tao phải bỏ qua để dành, không có nổi một khoản tiền bồi thường cho thích đáng, và bắt tao phải nhận lời xin lỗi sáo rỗng của mày à?! - Ông gằn giọng lên cái giọng khàn khàn vô cùng đáng sợ, ánh mắt dữ tợn giống như một con thú đói sắp vồ lấy con mồi trong tầm tay.

Toàn thân cô run lên bần bật vì sợ hãi, hai chân cảm giác như muốn quy xuống ngay lập tức, cô vốn dĩ từ nhỏ tới lớn chưa từng bị đối xử một cách hung bạo đến như vậy. Lần gần đây nhất cô phải đối diện với chuyện thế này là khi bố cô đã rất nóng nảy khi biết chuyện của Alpha và mẹ của anh ấy. Nhưng lần này lại là bị một người lạ ra tay như vậy, trong thâm tâm của cô liền cảm thấy hoảng sợ một cách bất chợt.

Những tiếng si và, mắng chửi thậm tệ ấy vẫn cứ vang lên bên tai cô, Tường Vy vẫn cảm thấy cú sốc đó đang động lại trong mình, nhưng một hình ảnh lại lóe lên trong tâm thức cô, bất chợt hai tay cô nắm chặt lại, đôi chân cũng trụ vững hơn.

Cô lại cúi người xuống trước ông đầy vẻ cung kính, người đàn ông đang mở miệng mắng chửi té tát vào mặt cô liền ngừng lại, vẻ mặt ngạc nhiên vô cùng.

- Dạ không! Tôi không hề có ý như vậy...! Chúng tôi vẫn sẽ trả tiền bồi thường cho mọi người, nhưng bên cạnh đó tôi nghĩ cần phải có một lời xin lỗi chân thành và từ tế tới mọi người! - Cô cúi người xuống mà nói với giọng thẳng thắn mà thành thật.

Ông ta đứng hình nhìn cô một lúc rồi cũng thở hắt một cái rồi bỏ vào trong nhà, đóng sập cửa lại.

Alpha chau mày đầy tức tối liền bước đến chỗ cô, một tay thò vào trong túi áo vest mà lấy ra một chiếc khăn tay.

- Anh cứ đứng đó đi! - Tường Vy quay ngoắt sang nhìn anh rồi hét giọng khiến anh giật bản mình, tuy còn khó hiểu nhưng bước chân cũng lùi lại vì nghe theo lời cô.

Tường Vy lập tức lại cúi mặt xuống đất đầy vẻ cung kính trước cánh cửa được đóng kín ấy, tư thế vẫn thật ngay ngắn không hề xoay chuyển.

- Thay mặt ba tôi và tập đoàn Venela, tôi thành thật xin lỗi quý khách trước những rắc rối vừa qua! - Cô cất tiếng đồng dạng và giữ nguyên tư thế đó trong 1 phút.

Người đàn ông kia đứng trong nhà nhìn vào màn hình camera được gắn ngay ngoài cửa mà trong lòng không thấy thoải mái, tuy vẫn còn rất giận dữ nhưng sao ông lại cảm thấy được một cảm giác gì đó vô cùng bứt dứt. Ông thở hắt một cái rồi quay lưng bước vào trong nhà đầy hậm hực.

Phải mất một lúc cô mới chịu đứng dậy rồi chấp chững bước xa khỏi cánh cửa căn hộ ấy, Alpha lập tức bước nhanh đến bên cô. Anh dùng chiếc khăn tay của mình để lau đi nước trên gương mặt xinh xắn của cô, miệng khẽ chep một tiếng không khỏi xót xa.

- Em không sao chứ?! - Alpha chau mày nhìn cô.

- Em không sao. - Cô mỉm cười nhẹ nhàng, khẽ đưa mắt nhìn lên đáng vẻ lo lắng vô cùng của anh đang dành cho mình.

- Đây mới chỉ là bắt đầu thôi. Trước mắt em còn rất nhiều khó khăn nữa cần phải đương đầu với, nhưng anh đừng lo, em sẽ không chùn bước, hay bỏ cuộc đâu. - Khóe môi cô nhếch lên, một nụ cười nhẹ nhàng, mạnh mẽ và bình thản tới lạ thường.

Alpha khẽ cảm thấy nhói lên trong lòng khi nhìn thấy bộ dạng đáng thương nhưng vẫn phải gắng gượng gồng mình lên của Vy, anh để cô cầm chiếc khăn

rồi cởi chiếc áo vest ra, choàng lên người cô, Tường Vy bị ướt thế này nếu trúng gió thì sẽ bị cảm lạnh mất.

Cô giờ tay lên mà nắm lấy cổ tay anh, hướng đôi mắt dịu dàng nhìn lên người đàn ông ấy.

- Anh Phong... anh chỉ cần ở bên em thôi... là được rồi... - Cô nở một nụ cười nhẹ nhàng nhưng lại khiến anh phải suy nghĩ rất nhiều.

Suốt buổi chiều ngày hôm ấy, Tường Vy đã cố gắng tới gặp những chủ sở hữu còn lại của các căn hộ trong khuôn viên khu chung cư Golden Star. Tuy nhận lại là những phản ứng vô cùng gay gắt nhưng vẫn có một phần nhỏ những người cảm thông cho cô và có thể cho là chấp nhận lời xin lỗi ấy, bởi lẽ người gây ra mớ hỗn độn này là ba của cô, chứ không phải cô.

Kết thúc một chuỗi ngày đầy mệt mỏi, cả cô và anh đều cùng nhau sánh bước bên nhau dưới hầm gửi xe của chung cư. Cả căn hầm vô cùng vắng bóng người nên tiếng bước chân cũng vang vọng khắp không gian rộng lớn ấy.

Alpha vừa bước đi vừa chau mày đầy suy ngẫm, chợt bước chân của anh dừng lại, Tường Vy thì vẫn cứ bước trước anh vài bước nữa. Người đàn ông ấy đột nhiên vói tay ra nắm lấy cổ tay cô, Tường Vy ngỡ ngàng quay người nhìn anh.

Nhìn sắc mặt không mấy tốt đẹp của Alpha, Tường Vy có phần cảm thấy ngạc nhiên xen lẫn với lo lắng.

- Anh có chuyện cần nói với em. - Anh ngược ánh mắt nghiêm túc lên nhìn cô khiến cô ngỡ ngàng vô cùng.

- Anh yêu em... Vy, mình hẹn hò nhé? - Anh cất ngữ điệu dịu dàng, hướng ánh mắt chân thành ấy vào cô. Tường Vy khẽ giật mình đầy bất ngờ.

- Anh xin lỗi đã bắt em phải chờ lâu tới vậy, vì anh không thể tìm ra được một thời điểm phù hợp để có thể nói về chuyện này, những chuyện không hay cứ thi nhau ập đến liên tục... nhưng giờ thì anh đã tìm ra rồi... Anh muốn có một danh phận thích đáng để có thể bên em đường đường chính chính... - Alpha tiếp lời với những lời nói hết sức nhẹ nhàng, cô tiểu thư nhìn anh mà trong lòng khẽ run lên vì cảm xúc trong cô lúc này như một mớ hỗn độn, từ bất ngờ tới bối rối rồi tới cả sự hạnh phúc đang trào dâng lên.

Được chính tai nghe lời nói ấy được thốt ra từ miệng của người đàn ông mình yêu, Tường Vy dĩ nhiên xúc động và hạnh phúc vô cùng. Cô dùng đôi mắt long lanh ấy nhìn anh rồi khẽ bặm môi lại kìm nén cảm xúc của mình, lặng lẽ gật đầu.

Nhìn thấy dáng vẻ ấy của cô tiểu thư, Alpha bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn trong lòng, anh nở một nụ cười mỉm nhẹ nhàng đầy hài lòng, một tay kéo cô vào lòng mình, vòng tay ôm chặt lấy, người con gái này cuối cùng đã trở thành bạn gái của anh thật rồi.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Mất con

Một người đàn ông ngồi trên ghế ngoài hành lang bệnh viện, người khom xuống, hai tay che lên miệng, đôi mày chau lại đầy vẻ lo sợ. Người con gái trong kia đang trong tình hình nguy cấp đến thế nào, anh cũng chẳng thể biết được. Cú ngã của Erena nằm ngoài dự tính của anh, hơn nữa việc Erena đang mang thai thì anh thật sự không biết, nếu biết anh đã không để sự việc đáng tiếc đó xảy ra.

Người đàn ông còn lại với chiếc áo sơ mi màu sẫm đã dính máu thì cứ đi đi lại lại, trong lòng cứ rối như tơ vò, thật sự không thể ngừng lo lắng khi nghĩ tới người con gái ấy, cảnh tượng kinh hoàng cô nằm trên vũng máu lại ập đến trong tâm trí anh. Victor đưa mắt nhìn lên dòng chữ "phòng cấp cứu" mà trong lòng quặn lại, miệng khẽ chép một tiếng đầy đau đớn, một tay giờ lên vuốt lấy khuôn mặt đang nhăn nhai mồ hôi.

Chợt anh đưa mắt nhìn xuống người đàn ông đang khom mình ngồi dưới ghế ngoài hành lang bệnh viện, Victor liền chau mày lại đầy tức giận, thật sự cảm thấy ghê tởm cái dáng vẻ giả tạo, cảm tưởng như hắn đang quan tâm, lo lắng cho cô như vậy sau khi đã khiến cho chuyện xảy ra như thế.

Victor bước tới bên Mark với vẻ đầy tức giận, hai tay anh nắm chặt lấy cổ áo anh ta rồi dựng đứng lên, ánh mắt trợn trừng lên rất dữ tợn.

- Mày cố tình đúng không?! Mày cố tình làm hại Erena chỉ vì mày vẫn còn thù tao đúng không?! - Victor gằn giọng rồi nói với ngữ điệu tức giận, dường như chẳng thể làm chủ được mình nữa.

- Không...! Tôi không... - Mark chau mày đáp lại đầy bối rối.

- Mày vẫn luôn căm thù tao vì đã cho mày một cái chân bị què còn gì?! Khiến cho mày quanh năm suốt tháng chỉ có thể quanh quẩn ở cái cửa hàng của mày! Mày rộng lượng tới mức có thể sẵn sàng bỏ qua cho tao cơ à?! - Victor vừa trừng mắt vừa dõn dập nói với những lời lẽ khiêu khích nhằm lật tẩy bộ mặt mà anh cho là giả tạo ấy.

Mark chau mày nhìn thẳng vào người đàn ông đang nổi điên lên trước mặt mình, anh nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt lấy cổ áo mình tới mức gân nổi đầy lên mà trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, gò bó như bị dõn vào bước đường cùng.

- Đúng là tôi đã rất muốn tặng lại anh một nhát dao vào đúng vị trí anh cho tôi vào 6 năm trước... nhưng tôi không hề muốn làm hại tới Erena... tôi thậm chí còn không biết cô ấy đang mang thai! - Mark nghiêng răng lại nói, nhưng nét mặt lại thoáng vẻ đau buồn khi nhắc tới người con gái đang được cấp cứu trong kia.

Victor nghe lời nguy biện ấy mà chợt thấy nực cười, khỏe môi nhếch lên, một nụ cười bao hàm quá nhiều cung bậc cảm xúc, thật sự hỗn loạn, đau đớn, tức giận,...

Anh không chần chừ thêm mà lập tức rút một con dao găm trong bao được cài sau thắt lưng ra rồi dí vào người Mark, khiến anh ta tròn mắt ngạc nhiên mà cũng không kém phần hoảng hốt.

- Đây! Mày cho tao một nhát vào đây đi! - Victor nhướn mày nói như khiêu khích Mark rồi đập tay vào đùi mình như một sự gọi ý cho anh ta.

- Mày thậm chí có thể lấy đi cả hai bên chân tao, cho tao ngồi xe lăn cả đời cũng được! Có biết bao nhiêu cách, nhưng sao mày lại chọn cách làm hại đến người phụ nữ của tao... và con tao cơ chứ...? - Victor trừng mắt nghiêng răng nhìn anh ta.

Trong Mark vẫn còn cảm thấy rất bối rối và lo lắng cho Erena, sau sự cố đó, thật sự là trong thâm tâm anh không còn nghĩ đến việc trả thù, mà lúc này đây anh chỉ lo cô có bị sao không. Không thể phủ nhận rằng lúc trước, khi mới gặp lại Erena, Mark đã có ý định lợi dụng cô để trả thù Victor, hay thậm chí là làm tổn thương cô, nhưng càng tiếp xúc thì anh lại càng thấy quý cô hơn, một phần nào đó trong anh không còn muốn lợi dụng một người con gái tốt tới vậy, kế hoạch trả thù chỉ còn tập trung vào mỗi Victor, nhưng không ngờ lại xảy ra sự việc ngoài ý muốn...

- Nhưng nếu con tao có mệnh hệ gì... thì mày sẽ được chuyển sang nhà xác bệnh viện, chứ không còn đứng đây đâu. - Victor nghiêng răng ken két buông lời cảnh cáo.

Mark cầm con dao ấy trong tay mà còn hơi run lên, thật sự anh không còn tâm trí cho những việc đó nữa..

Cánh cửa phòng cấp cứu được mở ra, một vị bác sĩ đã có tuổi liền bước ra với vẻ mặt nghiêm nghị nhưng có chút đượm buồn.

- Ai là người nhà của bệnh nhân? - Ông lên tiếng hỏi.

- Là tôi! Cô ấy thế nào thưa bác sĩ? - Victor chạy đến bên ông mà hỏi đầy sốt sắng.

- Bệnh nhân mất tương đối nhiều máu, nhưng rất may là đã qua cơn nguy kịch, cần nghỉ ngơi thêm để sức khỏe ổn định lại. Tuy nhiên đứa bé... - Ông nói rồi áp ứng, nhịp tim của Victor đập nhanh đây hồi hộp, tuy nhìn sắc mặt của bác sĩ anh cũng có thể đoán ra đã có chuyện chẳng lành, nhưng bản thân vẫn chưa dám tin chắc. Hai mắt anh mở to, hướng thẳng vào vị bác sĩ như đang chờ đợi câu trả lời.

- Đứa bé... không giữ được...- Vị bác sĩ thở dài nài nê.

Câu nói ấy lọt vào tai khiến Victor cảm tưởng như đứng còn chẳng vững, anh bước lùi về một bước, trong lòng trào dâng sự hụt hẫng. Mark cũng cảm thấy nhói lên trong lòng, chuyện tồi tệ như vậy xảy ra là do anh, bản thân người đàn ông lúc này không thể ngừng đổ lỗi trong mình, tâm can cảm giác như bị vỡ vụn.

- Bệnh nhân vẫn còn bất tỉnh do mất quá nhiều máu và kiệt sức, chừng 2-3 tiếng nữa sẽ tỉnh lại thôi. - Vị bác sĩ vỗ nhẹ vào vai Victor như an ủi rồi cũng rời đi ngay sau đó.

Victor tựa lưng vào bức tường ngoài hành lang bệnh viện mà mọi thứ như sụp đổ trong lòng, anh nhắm nghiền mắt lại, một tay giơ lên và che đi phần mắt, miệng cắn chặt môi, nghiêng răng ken két đầy đau đớn. Lại một lần nữa anh chẳng thể bảo vệ được cô, hay cả đứa con đang nằm trong bụng người phụ nữ của mình. Ngay cả khi anh ở bên cô, anh cũng không thể làm được, anh rốt cuộc là loại đàn ông gì thế này...?

Erena sớm được chuyển tới phòng hồi sức ngay sau đó không lâu, Victor ngồi cạnh cô, mắt nhìn người con gái ấy đang chìm vào giấc ngủ mà trong lòng quặn đau, hai tay anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang cầm ống truyền của cô, nâng lên nhẹ nhàng rồi đặt một nụ hôn lên mu bàn tay mảnh khảnh ấy. Victor nhắm nghiền mắt lại, giữ chặt bàn tay cô trong lòng bàn tay to lớn của mình mà trong lòng vẫn không ngừng tự đổ lỗi.

Mark đứng bên ngoài cửa, đưa mắt nhìn qua khung kính, cảnh tượng ấy khiến anh cũng không hề thoải mái gì, sao anh lại có thể khiến cô gặp nguy hiểm như vậy cơ chứ...

Gần 3 tiếng trôi qua, Mark nhìn vào giường bệnh của Erena qua tấm kính ở cửa phòng bệnh, một phần cũng vì lo lắng khi Erena mãi chưa tỉnh lại, anh liền dùng tay kéo nhẹ cánh cửa sang một bên, khẽ bước chân vào trong rồi kéo cửa đóng lại.

Victor ngược mắt nhìn lên, sắc mặt chợt thay đổi hẳn, ánh mắt hình viên đạn đằng đằng sát khí hướng thẳng vào người đàn ông đang đứng phía cửa phòng bệnh.

- Con dao tao đưa mày đâu? - Victor cất giọng trầm xuống thật đáng sợ.

Mark không trả lời, chỉ lẳng lặng đánh mắt nhìn xuống con dao găm đang cầm trên tay. Victor hiểu ý liền đứng phắt dậy, chậm rãi bước về phía người đàn ông kia, từ ánh mắt cho đến sắc thái biểu cảm trên gương mặt, mọi cử chỉ hành động đều như muốn khiêu khích người đối diện.

Mark chau mày nhìn Victor bước tới mà liền lắc đầu nguây nguẩy, tay cầm con dao không có vẻ gì là sẵn sàng giao chiến.

- Không... tôi không có ý định... - Anh chớp mấy miêng nói.

Tuy nhiên Victor lại chẳng hề quan tâm xem Mark muốn nói gì, hay làm gì khác ngoài việc trả thù, anh sẽ cho hắn toại nguyện.

- Nào, cầm chắc nó rồi đâm tao một nhát mà trả thù đi này. Nhanh lên để tao còn sớm tiễn mày vào nhà xác. - Victor nhướn mày rồi nói với ngữ điệu khinh khinh, tiến lại tới ngay trước mặt Mark.

- Không... tôi chỉ muốn trả lại con dao... - Mark vẫn lắc đầu từ chối "gợi ý" của Victor.

Giữa người bắt đầu xuất hiện lời qua tiếng lại rất gay gắt, với bản tính nóng nảy của mình, Victor càng ngày càng cố dồn ép Mark vào đường cùng, nếu Mark cứ chần chừ như vậy mãi, Victor sẽ không kiềm chế được mà giật lấy con dao trong tay Mark và giết anh ta luôn, không cho anh ta một cơ hội trả thù.

- Victor...? - Tiếng nói yếu ớt của người con gái cất lên từ phía giường bệnh, Victor chợt dạ, cuộc đối thoại giữa hai người đàn ông liền trở nên im bật, anh nhanh chóng chạy lại, ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường bệnh của cô, hai tay anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô mà khẽ run lên vì lo lắng.

Erena đưa mắt nhìn xung quanh, rồi lại nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

- Em tỉnh rồi... - Victor nắm chặt lấy tay cô, thở phào nhẹ nhõm.

Erena nằm im một lúc, mắt nhìn lên trần nhà nhưng lại có cảm giác như đang hướng về vô định, không gian im ắng thế này khiến tất cả đều cảm thấy vô cùng bất an.

Cô đặt nhẹ một tay lên bụng rồi cất giọng thều thào hỏi anh.

- Con... sao rồi anh...? - Tiếng cô cất lên khiến Victor lặng người, đôi môi anh run lên khe khẽ, muốn trả lời nhưng cũng thật khó khăn, cổ họng bỗng nhiên cứng lại...

Anh nhìn quanh phòng đầy bối rối, bất chợt đứng phắt dậy, nói một cách gấp gáp giống như cố tình lảng tránh đi câu hỏi của cô.

- Em có khát nước không? Anh lấy nước cho em nhé! - Anh nói rồi đứng dậy, ra rót cho cô một cốc nước lọc.

Erena không nói gì, vẫn chỉ nằm im và nhìn lên trần nhà. Victor trở lại bên giường bệnh của cô với một cốc nước trên tay. Thấy anh cứ loay hoay nhìn xung quanh tìm ống hút, Erena mới liếc mắt nhìn anh, gắng gượng cất giọng mệt mỏi.

- Đỡ em ngồi dậy...

Victor nhìn cô, chần chừ một lúc rồi mới đỡ hẳn cô dậy, anh giúp cô uống một ngụm nước nhỏ, tuy nhiên thay vì đưa Victor cất đi thì Erena lại vẫn tự cầm nó trên tay, tay còn lại vẫn đặt nhẹ trên bụng.

- Con sao rồi anh...? - Cô hỏi lại một lần nữa, ngữ điệu vẫn không thay đổi, điều đó khiến lòng Victor quặn lại, hai tay anh nắm chặt lại kìm nén cảm xúc.

Không thấy anh trả lời, Erena dần cảm thấy mất kiên nhẫn, cô từ từ quay mặt sang nhìn anh, đôi mày hơi chau lại.

- Victor... em hỏi anh đấy...? - Cô ngập ngừng hỏi anh.

Tiếng cô cứ văng vẳng bên tai khiến anh không ngừng lúng túng, mọi chuyện đâu có thể nói ra dễ dàng được. Nhìn cô như vậy, Mark đứng phía cửa phòng bệnh cũng không kiềm nổi lòng.

- Victor...! - Erena có phần lớn giọng hơn, cô thật sự đã mất kiên nhẫn đối với anh.

Victor biết anh chẳng thể nào giấu diếm cô lâu thêm, đâu thể lảng tránh mãi thế, liền từ từ quay mặt nhìn cô, ánh mắt trĩu xuống đượm buồn.

- Con... mắt rồi... - Anh ngập ngừng cất tiếng mà trong lòng quặn đau, không phải dễ gì để có thể nói ra điều đó, hơn nữa, nhìn Erena đau đớn khi biết được chuyện đó, Victor dĩ nhiên cũng không khỏi xót xa.

Lời nói của Victor như sét đánh ngang tai cô, Erena đưa mắt nhìn vào vô định, bàn tay đang đặt trên bụng khẽ nắm lại, miệng hé ra, thở hắt ra vài tiếng ngày càng mạnh. Hơi thở của cô trở nên dồn dập và khó khăn, sống mũi cô cay cay, khóe mi ươn ướt, cô nhắm nghiền mắt lại cố cảm nhận đứa bé trong bụng nhưng giờ đã không còn nữa, ép cho nước mắt trực trào tuôn ra, chảy dài xuống cả hai bên gò má, ướt đầm gương mặt kiêu diễm.

Cô mở to mắt ra nhìn vào thực tế, lập tức cô giơ tay lên và tát thật mạnh vào má mình, Victor giật mình nhìn cô, cố gắng ngăn lại nhưng cô đã nhanh tay tự hắt cốc nước vào mặt mình trước khi anh có thể ngăn cản.

Victor giật lấy chiếc cốc trong tay cô rồi đặt lên bàn, anh lao đến ôm chặt lấy cô vào trong lòng mình, một tay anh vòng qua và đặt tay lên mái tóc cô, tay còn lại xoa trên má cô như cố gắng xoa dịu nỗi đau trong cô.

- Erena... Erena...! - Victor cất giọng nhẹ nhàng nhưng hơi run lên vì nghẹn ngào, nhìn người phụ nữ của anh đang khóc nức lên, dường như trở nên điên dại vì cú sốc ngay trong vòng tay anh làm sao có thể không đau lòng.

Erena nức lên từng tiếng đến nao lòng, cả căn phòng chỉ còn vang lên mỗi tiếng khóc của người con gái ấy, Mark chấp chững bước tới gần chiếc giường bệnh của Erena mà không khỏi đau lòng thay.

Erena đặt tay lên cánh tay Victor đang ôm lấy mình, khẽ bấu lấy ngày càng chặt khiến cánh tay anh đỏ ửng lên vì những vết cào của cô. Nước mắt chảy ướt đầm gương mặt ấy, tiếng gào khóc đầy đau đớn cũng vang vọng khắp căn phòng bệnh, một nỗi đau mà không thể diễn tả bằng lời, nỗi đau ấy có lẽ sẽ trở thành một vết sẹo, hằn sâu trong trái tim cô...

- Erena... tôi xin lỗi... tôi thật sự không cố ý... - Mark cất tiếng đầy ảm nẫn, bản thân cũng cảm thấy tội lỗi vô cùng. Anh đứng chấp hai tay trước người, đầu cúi gằm xuống mà chau mày đầy tự trách, tuy nhiên vẫn chỉ có tiếng khóc nức lên đầy đau đớn đáp lại.

Phải mất gần nửa tiếng đồng hồ Erena mới có thể bình tĩnh lại, Victor đã để cô nằm xuống để có thể nghỉ ngơi thoải mái, đôi mắt cô đỏ hoe, sưng húp lên bởi khóc quá nhiều, trông thật sự rất đáng thương. Trong suốt khoảng thời gian đó, Mark vẫn lì người đứng gần và luôn miệng nói xin lỗi, mong cô tha thứ, nhưng Erena dường như chẳng có tâm trí để tâm đến, tất cả những gì cô nghe thấy chỉ như một tiếng ồn ào bên tai, phần nào mang lại sự phiền phức.

Chẳng những không thể thu hút được sự chú ý của Erena, Mark còn vô tình đánh thức sự nóng nảy trong Victor, người đàn ông ấy lúc này nhìn thấy anh giống như một sự khiêu khích, một cái gai trước mắt cần phải nhổ.

- Mày còn có thể quanh quẩn trước mặt cô ấy sao thằng hèn?! - Victor nhếch mép nói khẩy một câu như xoáy anh ta, chân cũng bước nhanh dần tới trước mặt người đàn ông kia với sắc mặt vô cùng dữ tợn.

Mark không phản ứng lại gì, vẫn chỉ lặng im đứng đó như chấp nhận. Tuy Erena nằm yên trên giường, mắt liếc sang một bên, không có vẻ gì là bận tâm tới hai người họ nhưng thâm tâm thì không phải vậy.

- Hai người ra ngoài đi. - Cô cất giọng thều thào ra lệnh.

Victor ngoài mặt nhìn cô đang nằm trên giường bệnh rồi khẽ thở dài, cô đã mệt mỏi tới vậy mà anh còn làm ồn, thật sự vô tâm rồi...

Anh bậm môi lại rồi dùng tay ấn vai người đàn ông kia, cùng bước ra phía cửa phòng bệnh. Một chân anh vừa mới bước ra ngoài, tay đang đặt lên cánh cửa định kéo vào đóng.

- Victor... anh đừng làm hại ai nữa... - Giọng cô cất lên thật ồm yếu khiến Victor quay ngoắt lại nhìn, lời nói khiến anh vô cùng ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thảm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Tin vui

Người đàn ông bước chân vào một cửa hàng trang sức nổi tiếng, đảo mắt nhìn xung quanh một vòng như đang tìm kiếm, một nữ nhân viên thấy vậy liền chạy tới, ân cần hỏi han.

- Anh muốn tìm mặt hàng nào ạ? - Cô ngước mắt nhìn người đàn ông to cao đang đứng trước mặt mình mà hỏi với ngữ điệu lịch sự.

- Cho tôi xem nhẫn. - Người đàn ông đáp trả lại thật nhanh bằng ngữ điệu nghiêm túc, giọng trầm xuống đầy nam tính.

Từ ngày định mệnh đó, Erena lúc nào cũng trong trạng thái thất thần, ngày ngày trôi qua chỉ nằm im một chỗ, chắc mở miệng cất một lời nào, mặc cho Victor đã cố gắng bắt chuyện với hay làm mọi thứ để thu hút sự chú ý của cô.

Đó là điều không thể tránh khỏi, bởi lẽ mất đi đứa con của hai người từ trong bụng là một nỗi đau rất lớn đã đánh thẳng vào tâm lý cô, khiến Erena suy sụp nặng nề, và dĩ nhiên khiến cô gái này rơi vào tình trạng trầm cảm nhẹ.

Hôm nay là ngày xuất viện, Victor đã nhanh chóng thanh toán tiền viện phí, sau đó thu dọn hết đồ đạc vào trong một chiếc túi để mang từ viện về nhà, không quên mua một bó hoa hồng thật tươi đến phòng bệnh, tặng nó cho cô như một món quà động viên, an ủi.

Một tay anh xách chiếc túi đựng đồ dùng, tay còn lại đặt nhẹ lên eo cô mà dịu cô đi từng bước thật nhẹ nhàng từ phòng bệnh ra tới chỗ đỗ xe. Victor mở cánh cửa ghế phụ lái ra, dịu Erena bước lên, trên tay cô cầm theo bó hoa hồng tươi tắn.

Victor cảm lái, mắt nhìn về phía trước, thì thoáng lại quay sang nhìn người con gái vẫn còn đang thần thờ ấy bằng ánh mắt trĩu xuống đầy nặng lòng.

- Em còn mệt không? - Giọng anh cất lên nhẹ nhàng, ân cần hỏi han cô.

Erena vẫn chỉ biết nhìn chằm chằm vào một nơi vô định, sắc thái trên gương mặt không hề để lộ một cảm xúc nào, chỉ lẳng lẳng lắc đầu.

Suốt quãng đường còn lại từ bệnh viện cho tới khi về tới căn biệt thự, Erena vẫn chỉ im lặng, mặc cho Victor không ít lần cố gắng bắt chuyện với.

Anh dìu cô ngồi lên chiếc giường đôi trong phòng anh, rồi đứng lặng thình nhìn cô một hồi lâu. Bản thân anh cũng bối rối vô cùng, chẳng biết phải làm thế nào với cô, ngày qua ngày Erena cứ như người mất hồn vậy. Victor thờ dài, khẽ đặt nhẹ tay lên mái tóc mượt mà của cô mà vuốt lấy như một sự an ủi sau tất cả những gì mà cô đã phải trải qua.

- Để anh đi lấy gì cho em ăn nhé? - Victor cất giọng trầm xuống nhẹ nhàng nói với cô rồi cũng quay lưng bỏ đi.

Chợt bàn tay nhỏ bé, mảnh khảnh của cô với ra mà nắm lấy cổ tay gân guốc của anh, Victor ngạc nhiên ngoái đầu nhìn lại.

- Em muốn vào phòng em. - Cô cất giọng trầm trầm như vô cảm, nhưng ẩn sâu trong đó như một sự ra lệnh.

Victor nhìn xuống cô với ánh mắt bất ngờ, nhưng rồi cũng chẹp miệng đầy bất lực, đôi mày chau lại, ra sức dùng ngữ điệu nhẹ nhàng dỗ ngọt cô.

- Erena... giờ trong đó đâu còn gì nữa đâu... - Anh nắm nhẹ lấy tay cô mà dỗ dành.

- Đưa em vào. - Cô vẫn tiếp tục "ra lệnh" như cố ý dồn Victor vào bước đường cùng.

Vài ngày trước khi chuyện không may đó xảy ra, Victor đã sửa chữa và tự tay trang trí lại căn phòng đó cho con của hai người... nhưng giờ đây sự việc thành ra như vậy, anh cũng đã can rằng vứt bỏ chỗ đồ đó đi, phòng khi Erena nhìn thấy sẽ lại đau lòng hơn nữa.

Nhưng giờ đây cô lại một mực đòi anh cho mình vào xem căn phòng đó, tuy hiểu rõ tâm lý của Erena lúc này nhưng căn phòng đó hiện tại trống trơn, Erena thấy có lẽ cũng không sao, anh đành can rằng dìu cô bước sang căn phòng bên cạnh ấy.

Cánh cửa được mở ra từ từ, cả một không gian rộng lớn hiện ra trước mắt cô, trống rỗng, không hề có một thứ gì trong đó cả. Erena tròn tròn mắt nhìn khắp căn phòng, một tiếng thở hắt được cất lên, dường như trong cô lại trở nên vô cùng nhạy cảm bởi tâm lý còn chưa ổn định, cảm xúc cứ thế mà thuận tâm trí.

- Đồ của con đâu hết rồi?! - Cô cất giọng đầy hoảng hốt.

- Erena... - Anh hạ giọng nói bên tai cô đầy lưỡng lự.

- Anh bỏ đi đâu rồi?! - Cô quay ngoắt sang nhìn anh, mắt trừng lên như có ý trách móc.

Victor vẫn giữ im lặng, môi anh bặm lại chẳng biết phải nói thế nào, sắc thái trên gương mặt biểu lộ rõ sự bối rối, một tay anh đặt nhẹ lên eo cô mà ôm nhẹ lấy.

- Anh bỏ đi sao?! Chính tay anh đã chuẩn bị cho con của mình mà! Sao anh lại làm như thế với con?! - Erena khóc nức lên một tiếng khiến lòng anh quặn lại, một tay cô đánh nhẹ vào phần của ngực anh.

Victor quay người sang và vòng tay ôm lấy cô vào lòng, đôi mày chau lại ra vẻ đau khổ, ánh mắt trĩu xuống vô cùng nặng nề, có lẽ trong anh cũng đang cảm nhận được nỗi đau đến thấu tâm can ấy.

- Erena...! Anh xin em... - Victor hơi lớn giọng như nhấn mạnh, rồi cũng thủ thủ vào tai cô như an ủi vỗ về, cố gắng giữ cho cô bình tĩnh.

Được anh ôm trong vòng tay rộng lớn, trong cô cảm thấy yên bình hơn phần nào, nhưng nỗi đau ấy vẫn cứ giằng xé trong cô, khiến người con gái này phải khóc nức lên trong đau đớn, cả không gian rộng lớn vang lên tiếng khóc đầy đau thương.

Sau khi gửi xe ở trong hầm của công ty, Alpha đã bắt thang máy lên tầng thượng, nơi mà Tường Vy đang đợi anh bởi đây là giờ nghỉ trưa. Anh đã phải đi một quãng đường tương đối dài và mệt mỏi từ bệnh viện nơi mẹ anh đang nằm để tới công ty. Cánh cửa sân thượng được mở ra, ở lan can phía xa kia có bóng lưng của một người con gái đang đứng đó, Alpha bước chân thật nhanh tới bên cô.

Vừa hay nghe tiếng chân bước tới, Tường Vy cũng tươi tỉnh ngoái đầu lại, nhìn thấy cô, Alpha cũng nở một nụ cười mỉm, dường như cả hai đều đang có chuyện vui gì đó.

- Em có tin vui muốn báo cho anh biết! - Tường Vy hí hửng nói.

- Anh cũng có tin vui muốn nói với em. Nhưng em nói trước đi. - Alpha tủm tủm cười nói.

- Được, vậy... - Cô mỉm môi lại cười tủm tỉm rồi đảo mắt nhìn anh như gọi sự tò mò, Alpha khẽ nheo mắt nhìn cô trong vẻ mặt tinh nghịch ấy.

- Những khu đất và căn hộ của em mà vài ngày trước chúng ta rao bán.. cuối cùng cũng bán được hết rồi! - Cô tiểu thư nhảy cẫng lên, reo lên vui sướng.

Tuy số tiền thu được về chỉ là một khoản nhỏ trong tổng số tiền mà cô đang cần nhưng tích tiểu thành đại, lo được từng nào thì nhẹ đi được từng đó.

Nhìn nụ cười sáng khoái trên môi cô, Alpha cũng cảm thấy nhẹ lòng theo, bản thân cũng muốn góp vui cho cô thêm một chút.

- Các cổ đông cũng vừa thông báo là sẽ đề phiên tòa của bố em diễn ra xong xuôi rồi mới tổ chức một cuộc họp cổ đông để bầu ra chủ tịch mới. - Alpha nói.

Lại thêm một tin vui nữa khiến Tường Vy vỡ òa trong sung sướng, vậy là cô đã có thêm thời gian để chứng minh thực lực của mình, nhưng điều mà cô đang làm đều mang chiều hướng tốt đẹp, nhưng nụ cười ấy chỉ nằm trên môi cô được một lúc rồi lại lặn mất, sắc mặt của cô lại trĩu xuống không mấy vui vẻ khiến Alpha vô cùng ngạc nhiên.

- Gần một tuần nữa là đến phiên tòa xét xử ba em rồi... nhưng tiền bồi thường chúng ta còn chưa lo được một nửa nữa... - Tường Vy bĩu môi nói với vẻ đầy lo âu.

Nhắc đến chuyện này Alpha mới chợt nhớ ra, chuyện tiền bồi thường Victor đã nói rằng sẽ lo cho Tường Vy, Alpha chỉ có trách nhiệm giấu cô tiểu thư ngây thơ cho tới khi mọi chuyện xong xuôi hết, nhưng từ ngày hôm đó cho tới nay, Victor vẫn chưa hề gọi lại lấy một cuộc nên Alpha vẫn không biết tình hình hiện tại như thế nào.

- Về chuyện này... anh đang sắp lo được rồi, em chờ thêm vài ngày nữa thôi... - Alpha lúng túng một lúc rồi cũng nói an ủi cô.

Alpha rút ra từ trong túi áo vest một chiếc phong bì khá dày rồi đưa cho cô ngay sau đó, Tường Vy nhìn nó rồi ngơ ngác ngược mắt lên nhìn anh.

- Trước mắt em cứ cầm lấy đi, tuy không nhiều, nhưng ít ra anh có thể giúp em được phần nào. - Anh cất tiếng nhẹ nhàng mà nói với cô.

Tường Vy ngây ngô cầm lấy chiếc phong bì rồi mở ra, bên trong chứa rất nhiều tiền khiến cô tròn mắt ngạc nhiên, lập tức đóng lại và nhìn lên anh.

- Nhiều tiền vậy... sao em có thể nhận...? - Cô lắp bắp.

- Anh đã trích từ tiền tiết kiệm của anh, một phần cũng từ bán căn hộ ở Royal Palace nữa...

- Anh bán căn hộ rồi?! - Cô tròn mắt đầy bất ngờ.

- Vậy bây giờ anh ở đâu?! Còn tiền lo cho bác gái nữa...?! Anh Phong... em thật sự không thể nhận... - Cô tiểu thư dúi lại chiếc phong bì vào tay người đàn ông đang đứng trước mặt mình.

Tuy nhiên anh lại không có vẻ gì là nhận lại nó mà chỉ đẩy ngược lại về phía cô.

- Mấy chuyện đó anh có để tiền lại lo hết rồi, còn số tiền này em cứ cầm lấy đi. - Anh nhẹ nhàng nói.

- Nhưng... - Tường Vy chau mày lại nhìn anh đầy áy náy, miệng vẫn mấp máy

- Đừng có áy náy, anh là bạn trai em mà. Bạn trai mà không lo nổi cho bạn gái thì rốt cuộc là loại gì chứ? - Alpha chau mày nói khiến Tường Vy cũng bớt ái ngại phần nào.

—

Cả ngày hôm nay đã diễn ra rất nhiều chuyện, nhưng cuối cùng anh cũng đã cố gắng giúp cô vượt qua nó một cách nhẹ nhàng và ít đau đớn nhất. Màn đêm cũng đã buông xuống, cô cũng đã nằm yên vị, đầu gối trên chiếc gối êm, mắt nhắm lại, mặc nhiên chìm vào giấc ngủ. Thế nhưng ánh đèn ngủ màu vàng cam nhẹ nhàng được bật ở bên Victor vẫn ánh vào khuôn mặt cô.

Anh cầm chiếc điện thoại trên tay, nghiền ngẫm nhưng dòng thông tin đang hiện lên trên màn hình, chốc chốc lại dùng tay bấm vào, đôi mày chau lại trầm ngâm nghĩ.

Erena bắt đầu lục đục cựa quậy, cô quay nghiêng người sang bên anh, mắt nheo nhắm mở ra, dường như còn chưa thích nghi với ánh sáng.

- Sao anh không ngủ đi? - Cô mấp máy miệng còn ngái ngủ.

- Anh xin lỗi, anh làm em tỉnh giấc à? Chờ anh một chút nữa, anh sắp xong rồi. - Victor đặt tay lên đầu cô mà xoa nhẹ, ngữ điệu cất lên cũng vô cùng ôn nhu như dỗ dành.

Erena nhú mày nhìn lên người đàn ông đang ngồi tựa lưng vào đầu giường như đang thăm trách móc.

Victor thao tác vô cùng nhanh nhạy trên màn hình điện thoại rồi trên môi lập tức nở một nụ cười rất tươi. Anh quay người nhìn sang cô đang nằm yên

cạnh mình, không quên quay màn hình điện thoại sang cho cô xem.

Erena nheo nhắm mắt nhìn vào màn hình đang sáng lên, cô phải mất một lúc mới có thể thích nghi với ánh sáng và nhìn được thứ đang hiện lên trên màn hình. Đó là một trang web đặt vé máy bay trực tuyến, cô đưa mắt đọc từng dòng chữ, Victor đã đặt 2 vé đi Santorini, Hy Lạp vào ngày sáng mai, một sự gấp rút khiến cô ngạc nhiên vô cùng.

Cô nhú mồm ngược mắt nhìn lên người đàn ông ấy mà bất ngờ vô cùng, nhưng trái ngược với dáng vẻ đầy khó hiểu ấy của cô, Victor lại vô cùng thích thú.

- Chuyện này là sao? - Erena nhú mồm.

- Đi với anh nhé? - Victor mỉm môi cười nhẹ nhàng, ngữ điệu lại cất lên vô cùng ôn nhu như nài nỉ.

- Anh đặt vé rồi? - Cô hỏi lại với giọng không mấy hài lòng.

Victor gật đầu, miệng vẫn tùm tùm cười, trông cái bộ dạng này của anh thật sự giống như một đứa trẻ đang vui mừng một thứ gì đó từ người lớn.

Anh đã đặt vé máy bay thật gấp gáp tới vậy bởi lẽ tất cả đã nằm trong kế hoạch của anh mới đặt ra, một phần để cô được thoải mái tinh thần sau những chuyện tồi tệ mới xảy ra, một phần cũng vì ngày kia đã là sinh nhật của Erena rồi.

Santorini là một hòn đảo nằm ở miền nam biển Aegea, Hy Lạp. Được biết đến với miệng núi lửa nằm chìm dưới đáy biển, những bãi biển cát đen và những buổi hoàng hôn đỏ thắm, Santorini là một hòn đảo Hy Lạp cổ, được nhiều du khách chọn làm địa điểm du lịch vào dịp hè, khoảng tháng 7-8 là thời điểm đẹp nhất, hay là lựa chọn hàng đầu cho những cặp đôi mới cưới để tận hưởng một tuần trăng mật trong mơ.

- Anh thậm chí còn không hỏi ý kiến em trước mà đã tự tiện hành động như vậy, em còn có quyền quyết định sao?

Victor vẫn chỉ im lặng nhìn cô với ánh mắt trìu mến, ngay cả trong lúc cô lườm khó chịu thì anh vẫn thấy cô thật dễ thương, mấy ngày nay cô cứ im lặng mãi, giờ đây cô nói như trách móc, mắng nhiếc anh anh cũng thấy thật hạnh phúc.

- Em không đi. - Cô nói nhấn mạnh rồi nằm quay lưng lại với anh.

- Đi đi mà! - Victor cũng nằm xuống theo cô, trên môi cười rất tươi, ngữ điệu vô cùng nũng nịu.

- Không đi! - Cô lớn giọng.

- Đi đi! Cảnh ở đây đẹp lắm! - Anh vẫn tiếp tục cái ngữ điệu "mè nheo" ấy, một tay vòng qua eo cô mà ôm lấy, đầu nhẹ dụi vào lưng cô.

- Anh đi rồi sao còn rủ em đi? - Cô nhú mồm đầy khó hiểu.

- Đâu có! Anh chưa đi mà, mới nghe trên mạng báo vậy thôi! - Victor siết chặt tay mình hơn, kéo cô vào lòng mình, miệng thì thào vào tai cô.

- Vậy anh đi một mình đi. - Erena phụng phịu, nhắm nghiền mắt lại cố chìm vào giấc ngủ đã bị anh phá vỡ.

- Không được! Nếu vậy thì sao anh có thể so sánh giữa em và cảnh ở Santorini, rốt cuộc thì bên nào đẹp hơn? - Victor "giãy nảy" lên tỏ vẻ bất bình.

Quả không hổ danh là bậc thầy "trắng hoa", sở hữu một cái miệng dẻo quẹo như vậy, có người phụ nữ nào là không bị đốn tim trước anh cơ chứ? Khóe môi cô lập tức nhếch lên, nhướn mi cười trong vô thức khi nghe thấy lời nói có phần dễ thương và dẻo miệng ấy của anh, tuy cô vẫn giữ im lặng nhưng thái độ của cô cũng khiến anh vui sướng bởi lời mời của mình cuối cùng cũng có hiệu lực.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thắm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Cầu hôn

Họ bước xuống sân bay ở hòn đảo Santorini tuyệt đẹp, tuy không to nhưng bù lại, quang cảnh ở đây thật sự rất đẹp. Victor một tay kéo chiếc vali, tay còn lại nắm chặt lấy bàn tay mảnh khảnh của cô mà cùng bước ra ngoài bắt taxi về khách sạn.

Thời điểm hạ cánh vô cùng nhạy cảm, giữa trời trưa nắng nóng khiến con người ta cảm thấy có chút khó chịu, nhưng dường như vẻ đẹp của hòn đảo này như khiến ta cảm thấy nhẹ nhàng, dụi đi phần nào sự khó chịu ấy.

Erena ngồi trong chiếc taxi đang lăn bánh, mắt không ngừng nhìn qua tấm kính mà đảo một lượt, ánh mắt tràn đầy sự trầm trồ, choáng ngợp. Từ lâu, nơi đây đã nổi tiếng với những vách đá dựng đứng ôm lấy bờ biển cát đen đặc trưng của núi lửa, cùng với nét kiến trúc độc đáo của hai gam màu trắng và xanh da trời như màu của lá cờ đất nước Hy Lạp xinh đẹp.

Chiếc taxi đưa họ tới một khách sạn 5 sao sang trọng, nằm ở vách núi trung tâm, bởi vậy chỉ cần nhìn ra ngoài cửa là có thể ngắm được trọn quang cảnh đẹp tới choáng ngợp của hòn đảo này. Cả hai người cùng bước vào căn phòng khách sạn mình đã đặt. Một căn phòng nguy nga, tráng lệ, cách thiết kế thật hợp mắt và đầy đủ tiện nghi, từ chiếc giường đôi rộng lớn hay tới cả phòng tắm, tất cả đều để lại một ấn tượng rất mạnh cho những du khách lần đầu đặt chân tới nơi đây như Victor và Erena.

Nhưng điều khiến cô ấn tượng hơn cả chính là phần ban công riêng tư của phòng khách sạn, nó được ngăn cách với phần phòng ở bằng một tấm kính trong suốt có thể mở ra mở vào dễ dàng. Phần ban công rộng rãi, thoáng mát, có thể cảm nhận rõ nhất hương vị của Santorini, có thể ngắm hoàng hôn và bình minh ngay tại đây. Thậm chí còn có một bể bơi cỡ trung, một bồn tắm nước nóng kiêm mát-xa, bộ ghế nằm bên bể bơi...

Victor cất vali vào trong phòng, còn Erena thì bước tới bên lan can ban công, cô đứng đó, đặt tay lên thành lan can, mắt nhìn xa xăm ra phía biển Aegea tuyệt đẹp trước mặt, đôi lúc có cơn gió thổi đến, mang theo hương vị biển cả, cô khẽ nhắm mắt lại mà tận hưởng nhẹ nhàng.

Sau khi dọn đồ từ vali ra, Victor mới đưa mắt nhìn ra ngoài, thấy bóng lưng người con gái ấy, anh liền nhoen miệng cười rồi từ tốn bước đến bên cô.

Anh vòng tay qua eo cô mà ôm từ phía sau, miệng cũng ghé thấp xuống mà hôn nhẹ vào cổ cô, Erena có phản ngạc nhiên liền ngoái mặt nhìn anh, nhưng rồi cũng lại ôm lấy cánh tay đang vòng qua eo mà ôm mình.

- Em có thích không? - Anh thì thầm nhẹ nhàng vào tai cô.

Erena khẽ gật đầu, miệng mỉm cười nhe nhẹ ra vẻ hài lòng.

- Anh nói đúng. Nơi đây quả thực rất đẹp. - Cô tấm tắc khen ngợi.

- Có cả em và cảnh đẹp như vậy ngay trước mắt, anh mới được mở mang tầm mắt. - Anh siết chặt tay hơn, ánh mắt nhìn xuống cô đầy vẻ âu yếm.

Cô nhúm mày nhìn anh như chưa hiểu ý, cảnh đẹp và cô, rốt cuộc thì liên quan gì tới việc mở mang tầm mắt.

- Lẽ ra anh không nên mang em với cảnh tượng nơi đây ra để so sánh, để giờ mới nhận ra tất cả đều lu mờ trước em như vậy. - Anh cười rồi nói vào tai cô, Erena cũng vì lời nói của anh như chọc cho thêm ngại ngùng, liền bắt giác đánh nhẹ vào tay anh mà tủm tỉm cười.

Một lát sau họ xuống nhà hàng và dùng bữa trưa, sau đó liền lên phòng nghỉ ngơi bởi chuyến bay vừa rồi khá mệt mỏi đối với một người vừa mới được xuất viện, cũng như giữa trưa như này nắng thật gay gắt nên chẳng thể đi đâu tham quan được.

Mọi hoạt động được anh và cô dành để đến đầu giờ chiều. Họ cùng thuê một chiếc mô tô 3 bánh để tiện cho việc di chuyển khắp nơi trên hòn đảo Santorini tuyệt đẹp. Họ tới tham quan ngôi làng Thira, là ngôi làng lớn và đông dân cư nhất ở Santorini, ở đây mọi thứ cũng được bán với giá rẻ hơn so với những nơi khác nên họ quyết định mua vài món quà lưu niệm.

Cả hai cùng sắm hai chiếc vòng tay đôi, nhưng điều bất ngờ ở đây là Victor lại là người chủ động muốn mua. Erena vốn rất thích những thứ như vậy từ trước tới nay, nhưng anh lại luôn chê rằng nó trẻ con và không thích, vậy mà giờ đây..

Thậm chí còn muốn cùng cô chụp vài kiểu ảnh lại làm kỉ niệm, hành động lại vô cùng thân mật khiến Erena bất ngờ hết lần này đến lần khác.

Cô bận trên mình một chiếc váy trắng muốt, phần thân trên là kiểu hai dây mảnh, phần dưới là kiểu váy xuong, vừa mang vẻ giản dị, nhưng khi cô mặc vào lại toát lên vẻ cao sang, quyền quý. Erena ngắm nghía chính mình trong chiếc gương to ở cửa hàng một hồi lâu rồi lại quay sang nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế chờ, ánh mắt anh nhìn cô mãi không rời, một cái nhìn âu yếm của một người đàn ông dành cho người con gái mà mình yêu.

- Em nhiều quần áo lắm rồi, mua làm gì nữa? - Erena nhún mày nhìn ra phía anh.

- Nếu cái nào cũ quá thì em bỏ đi, mặc không vừa cũng bỏ đi, em không thích nữa thì cũng bỏ đi. - Victor vẫn nhìn cô với ánh mắt tình tứ ấy.

- Nhưng mà... - Cô dường như vẫn còn hơi áy náy.

- Em đừng nghĩ nhiều! Em có thích bộ đó không? Anh lấy cho em nhé? - Victor nhướn mày đầy phấn khích rồi đứng dậy bước thẳng tới quầy thu ngân, trên tay cầm thêm vài bộ đồ nữa mà Erena vừa mới thử.

Họ lại tiếp tục tay trong tay và dạo bước trên những con đường thơ mộng, tiếp tục đi tham quan thêm những địa danh khác như bảo tàng, mái nhà huyền thoại với ba tháp chuông nổi tiếng ở Santorini, bên cạnh cũ nằm ngay dưới chân núi tọa lạc của làng Thira, hay thậm chí họ còn di chuyển sang làng Oia, là ngôi làng nằm phía tây bắc, thuộc điểm trên cùng của đảo, cũng là ngôi làng nổi tiếng nhất của Santorini.

Thời gian trôi đi rất nhanh khi cả hai người còn đang say mê thưởng thức cảnh đẹp ở đây, mặt trời dần lặn xuống, anh và cô đều cuống quýt nhanh chóng tìm một vị trí thật đẹp để có thể chiêm ngưỡng cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp ở đây.

Tuy cũng có rất đông du khách ở đây nhưng cuối cùng họ cũng tìm được cho mình một vị trí thuận lợi, nằm ở vị trí đỉnh cao nhất của Santorini, cả hai người cùng nhau ngồi trên một mỏm đá nhô ra được xây dựng tường gạch bao quanh, nằm chính giữa làng, từ đây có thể nhìn thẳng ra phía Tây nơi có mặt trời lặn, với bên phải là những ngôi nhà nằm chênh vênh trên vách núi.

Mặt trời bắt đầu lặn xuống, cảnh hoàng hôn hiện lên ngày càng rõ trước mắt họ, các du khách không khỏi trầm trồ, tất cả các cặp mắt đều tập trung về

cảnh tượng có một không hai ấy.

Anh ngồi sát bên cô, một tay vòng nhẹ qua eo cô mà ôm lấy, ánh mắt cô hướng về phía trước, nó long lanh lên, tập trung nhìn về phía hoàng hôn, khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm của cô ửng đỏ lên do ánh mặt trời hắt lại khiến Victor không tập trung ngắm hoàng hôn như mọi người mà chỉ tập trung ngắm nhìn người con gái ấy, miệng bất giác mỉm cười đầy hạnh phúc.

- Hoàng hôn quả thật là thứ đẹp nhất trên thế giới này. - Erena tấm tắc khen ngợi, ánh mắt không khỏi ngưỡng mộ trước vẻ đẹp.

- Lại còn được ngắm ở nơi tuyệt đẹp như thế này... thật sự rất tuyệt... - Cô gạt gù hướng mắt về phía trước.

Victor nhìn cô mãi không rời, đôi môi vẫn nhếch lên cười tùm tùm vô cùng hạnh phúc, ánh mắt anh trùng xuống, tập trung vào từng đường nét trên gương mặt cô.

- Đẹp tới vậy à? - Anh hỏi nhẹ nhàng.

- Ừm. - Cô gạt nhẹ đầu đầy hài lòng, rồi khẽ đánh mắt sang nhìn anh, lập tức bắt gặp ánh nhìn vô cùng triu mến đang hướng thẳng vào mình.

- Anh không ngắm hoàng hôn à? - Cô nhủ mảy may khó hiểu.

- Không, vì anh thấy không đẹp bằng hoàng hôn trong mắt anh. - Victor nhún vai, môi mím lại mà thờ dài.

Erena hơi nghiêng đầu nhìn anh như chưa hiểu chuyện.

- "Hoàng hôn" mà anh ngắm hằng ngày ấy. - Anh đánh mắt nhìn cô, bỗng chốc không gian trở nên thu hẹp lại, cảm tưởng như chỉ còn có hai người.

Hai má cô bỗng đỏ ửng lên khi hiểu được ý ngầm trong câu nói ấy, liền cảm thấy ngại ngùng, cùng với cái nhìn triu mến, ầm áp ấy của anh đang nhìn thẳng về phía mình, Erena càng thêm lúng túng hơn nữa.

Victor nhìn dáng vẻ cô đang cố gắng lẩn trốn ánh mắt của mình mà càng thêm hứng thú, một tay anh đang ôm lấy eo cô liền kéo về phía mình, bản thân cũng ghé sát vào cô hơn.

Erena nhìn xuống đất trong sự ngại ngùng, dần dần cảm nhận được hơi thở của anh đang sát gần với mặt mình, ánh mắt cũng vì thế từ từ ngước lên. Hai ánh mắt bắt gặp nhau, nhẹ nhàng giao tiếp, chỉ cần nhìn vào ánh mắt đầy sức hút ấy của anh, cô cảm tưởng như hồn mình bị anh hút lấy, cánh môi cô cũng vì thế mà nhếch lên theo phản xạ.

Hai đôi môi nhẹ chạm vào nhau đầy tình cảm, mắt cũng nhẹ nhắm lại mà tận hưởng hương vị ngọt ngào từ đôi môi của đối phương, một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng cũng rất đôi ngọt ngào, tình tứ, có lẽ đã xóa bớt đi những tâm tối trong lòng cô những ngày vừa qua.

Erena đứng dưới dòng nước mát lạnh từ vòi hoa sen được đặt trên trần, hai mắt cô nhắm nghiền lại, hai tay vò lên mái tóc đang ướt nhẹp của mình. Chợt cô nghe tiếng lục đục phía ngoài phòng ngủ, không rõ Victor đang làm gì nữa. Một lát sau, cô thấy một bóng người đi lướt qua tấm kính mờ ảo của phòng tắm, tiếp sau đó là tiếng đóng cửa, Erena khẽ chau mày, không lẽ Victor đi đâu sao?

Cô rời phòng tắm mà chỉ khoảng trên mình độc nhất một chiếc áo choàng tắm, trên tay cầm một chiếc khăn khác để lau đi mái tóc đang còn ướt của mình. Cả căn phòng khách sạn rộng lớn đều vắng bóng người, Erena đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, kể cả ở ngoài ban công hay trong giường ngủ cũng không hề có bóng dáng của Victor, vậy là anh đã ra ngoài thật rồi.

Erena đứng lau tóc trước tấm gương trang điểm được đặt trong phòng ngủ, đôi mày chau lại ngẫm nghĩ về những lời nói của anh khi họ cùng nhau về khách sạn.

"Em có đói không?" Anh hỏi thật nhẹ nhàng, đầy sự quan tâm.

"Em không, lúc nãy mình ăn trưa muộn mà." Cô ngơ ngác đáp lại.

"Vậy lát nữa ăn tối muộn một chút nhé." Anh mỉm cười rồi cùng cô bước vào trong phòng khách sạn.

Erena lau qua tóc rồi cầm máy sấy trên tay mà sấy cho khô, chiếc điện thoại trên bàn liền rung lên, là một tin nhắn đến, cô ngơ ngác mở ra đọc.

"8 giờ tối em ra biển nhé, bãi biển trắng mà chiều nay mình vừa đi qua ấy, nhớ mặc cả chiếc váy trắng anh mới mua cho nữa." Người gửi: Victor.

Erena dĩ nhiên không hiểu Victor muốn gì khi thay vì đi ăn tối thì lại rủ cô ra biển vào giờ đó, chẳng nhẽ lại dùng bữa tối ngoài biển? Nhưng lúc họ đi ngang qua đó thì làm gì có một nhà hàng nào nằm ở ngoài bãi biển đâu mà ra đó cơ chứ? Nhưng nếu anh đã nói vậy thì Erena vẫn phải làm theo dù bản thân còn chưa hiểu chuyện gì.

Cô bận chiếc váy màu trắng muốt ấy lên người, hai dây váy thanh mảnh càng làm tôn thêm làn da trắng hồng và vóc dáng mảnh khảnh của cô. Erena trang điểm thêm một lớp nhẹ nhàng nhưng vẫn làm nổi bật được vẻ đẹp vừa quyến rũ, vừa dễ thương.

Màn đêm cũng đã buông xuống, cô bắt đầu đi bộ ra bãi biển cát trắng, tiếng sóng vỗ vào bờ kêu rì rào, vài con gió thoảng qua mang theo mùi vị của biển cả khiến cô thêm thoải mái.

Tuy hôm nay họ đã thấy có rất nhiều du khách cũng chọn Santorini làm nơi du lịch, nhưng sao tối hôm nay lại không có nổi một bóng người trên bãi biển? Cũng không có nổi một ánh đèn, Erena cứ phải nheo nhắm mắt để cố thích nghi trong bóng tối, chập chững từng bước đi trên cát.

Chợt phía xa xa kia có xuất hiện những thứ ánh sáng le lói, cô nheo mắt nhìn ra xa, đó là từ những cây nến nhỏ được đặt trải dài trên bờ biển. Cô vì ngạc nhiên mà bước về hướng đó.

Càng bước tới gần thì càng thấy con đường được dẫn lối bởi những cây nến được trải khá dài, và một cảnh tượng vô cùng bất ngờ hiện lên trước mắt cô. Nền được xếp dưới đất, quanh một người đàn ông đang đứng trong đó, trên tay anh cầm một bó hoa hồng đỏ thật to, dưới đất cũng được rải đầy cánh hoa hồng vô cùng lãng mạn. Phía sau lưng anh còn được trang trí thêm những chùm bóng bay màu hồng và trắng, chúng được buộc vào những hòn sỏi dưới đất, tất cả kết hợp với nhau tạo nên một khung cảnh hết sức lãng mạn dưới ánh trăng và tiếng sóng rì rào của biển cả.

Phía xa xa sau lưng anh còn có một chiếc bàn ăn tối, cùng với hai chiếc ghế, có lẽ cô cũng đã hiểu được phần nào ý đồ của Victor.

Cô tiến đến bên Victor, cùng bước chân vào trong hình trái tim được xếp bởi cánh hoa hồng và nến ấy, ánh mắt ái ngại nhìn lên anh.

Người đàn ông ấy hôm nay ăn mặc đơn giản hơn so với mọi ngày, nhưng sao cô lại thấy nó chỉnh tề và lịch thiệp hơn. Chiếc áo sơ mi trắng mở phanh hai cúc áo được sơ vịn vào trong chiếc quần âu màu đen, anh đưa mắt nhìn cô đầy âu yếm, đôi môi nhoen miệng cười, tay cầm bó hoa cũng liền đưa về phía trước mặt cô.

- Cái này là tặng em - Anh nhếch mép nói nhưng dường như cũng có vẻ ngại ngùng.

Erena một tay vén tóc qua tai, miệng cười tủm tỉm rồi cũng nhận lấy bó hoa, những thứ này anh bất ngờ chuẩn bị cho cô thật cảm động quá.

- Anh muốn em có thể thư giãn một chút, thời gian qua em đã mệt mỏi nhiều rồi... - Anh vẫn dùng ánh mắt vô cùng ấm áp ấy mà nhìn xuống người con gái vô cùng kiều diễm trước mặt mình.

Trước những lời nói của Victor, kèm theo sự tác động của khung cảnh lãng mạn xung quanh, dường như Erena không thể kìm được sự xúc động của chính mình, nước mắt cũng vì thế mà trào ra từ khóe mắt, lăn dài trên gò má cô.

- Đừng khóc mà... đây chỉ là một trong những điều nhỏ nhặt anh có thể làm cho em, so với tất cả những gì em đã làm cho anh, thì nó thật sự chẳng là gì.
- Victor giờ tay ra khẽ gạt đi giọt nước mắt ấy của cô.

- Cảm ơn anh... vì đã ở bên em trong những lúc như vậy... kể cả trong quá khứ lẫn hiện tại... anh vẫn luôn ở đây... - Erena sụt sịt vài tiếng rồi đáp lại đầy nghẹn ngào.

- Vậy em có thể cho anh một cơ hội, để được ở bên em suốt quãng đời còn lại không? - Victor thẳng thừng cất tiếng khiến Erena ngạc nhiên, ngược đời mắt long lanh bởi nước mắt ấy lên mà nhìn anh.

- Anh biết có những lúc anh đã mắc phải những sai lầm có lẽ em chẳng thể tha thứ được, anh cũng không mong em tha thứ cho anh. Nhưng hãy cho anh cơ hội để sửa sai... - Victor nhún mày nói như tự trách bản thân mình.

- Anh biết anh có một quá khứ tồi tệ, hiện tại cũng không ra gì. Nhưng anh sẽ cố gắng để cho tương lai của chúng ta thật tốt đẹp... - Lời vừa cất ra từ miệng, anh cũng đồng thời rút tay vào túi quần, lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ. Hành động liền mạch và dứt khoát khiến Erena chỉ biết ngơ ngác nhìn anh.

Victor bỗng nhiên quỳ một chân xuống trước cô, tay đồng thời mở chiếc hộp nhỏ ấy ra, vật nhỏ trong chiếc hộp bỗng sáng lóa lên trước mắt cô khiến cô không khỏi choáng ngợp và cũng vô cùng bất ngờ, hai tay cô giơ lên che đi miệng, đôi mắt long lanh nhìn thẳng xuống người đàn ông đang quỳ gối dưới chân mình.

- Em có đồng ý lấy anh không? - Victor cất ngữ điệu chân thành, ngược mắt lên nhìn cô giống như đang chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thắm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Đêm trăng

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, vào lúc cô chẳng hề ngờ tới. Cô chỉ nghĩ đây là một chuyến đi du lịch bình thường mà Victor dùng để giúp cô giảm bớt căng thẳng sau những chuyện đã xảy ra, nhưng việc cầu hôn bất ngờ thế này... quả thật cô không dám ngờ tới.

Cô che hai tay lên miệng mà không thể kiềm được sự bất ngờ, ánh mắt cô hơi run lên nhìn về phía anh, nước mắt cũng chảy ra ngày một nhiều trong sự

xúc động.

Cả không gian thoáng đảng với tiếng sóng rì rào nay chỉ có thêm tiếng sụt sùi vô cùng xúc động. Victor vẫn ngược ánh mắt ấy lên mà nhìn cô, lặng thinh chờ đợi câu trả lời từ người con gái ấy.

Erena dùng đôi mắt đỏ hoe của mình nhìn xuống người đàn ông ấy mà cũng như trầm suy nghĩ gì đó trong lòng, phải mất thêm vài giây ngập ngừng, cô mới có thể cất giọng run lên vì nghẹn ngào.

- Nhưng có một điều kiện... - Cô ngập ngừng.

- Bất kể điều gì em muốn. - Victor đáp.

- Anh có thể... vì em một lần được không? - Cô hướng đôi mắt long lanh của mình thẳng vào anh. Victor cũng vì câu hỏi của cô mà ngạc nhiên vô cùng, khẽ nhủ mày đáp trả.

- Em chỉ muốn sống một cuộc sống... bình dị thôi... Không súng... không dao... không đổ máu... - Erena ngập ngừng nói với cô, lời nói cũng run lên ngày một rõ ràng.

Anh chỉ biết lặng thinh nhìn lên người con gái đang phát ra những tiếng sụt sùi ấy, nhìn sâu vào trong đôi mắt màu xanh dương long lanh, ầng ầng nước mà trong lòng cũng cảm thấy khó xử, từ trước tới giờ cô luôn giữ trong mình niềm mong ước như vậy sao?

- 7 năm yêu anh, ở bên anh... là 7 năm em sống trong sợ hãi và bất an... em không biết khi nào là lần cuối cùng em có thể được nhìn thấy anh... Em thật sự... không thể chịu được nữa... - Erena vẫn tiếp tục bộc bạch những cảm xúc, suy nghĩ mà bấy lâu nay cô đã giữ trong lòng.

Anh bỗng cảm thấy khẽ nhói lên trong lòng, thời gian vừa qua được ở bên cô, anh cứ nghĩ như vậy sẽ khiến cô hạnh phúc, anh cứ nghĩ rằng anh đã hiểu cô nhưng không phải, điều cô mong muốn duy nhất anh lại chẳng hề biết đến, hơn nữa còn làm điều ngược lại trong một khoảng thời gian rất dài. Anh vốn dĩ chưa từng thử đặt mình vào vị trí của cô, và tìm hiểu xem cô thật sự muốn gì?

Không khí giữa hai người trở nên trầm mặc một lúc, chính bản thân Erena cũng cảm thấy khó xử sau khi nói ra những điều ấy. Mặc dù cô rất yêu anh, nhưng nếu anh không thể đáp ứng được yêu cầu duy nhất đó thì cô không thể đồng ý lời cầu hôn này, 7 năm qua đã là quá đủ, cô không thể sống với cảm xúc và nỗi sợ hãi đó được thêm nữa. Nhưng Victor vốn dĩ ngay từ đầu đã bươn trải, sinh sống bằng cái "nghề" đó, bây giờ nói bỏ là bỏ sao?

Erena đứng mà đôi chân cũng run lên, cảm tưởng đứng không vững bởi vừa lo lắng, vừa sợ hãi khi phải chờ đợi câu trả lời từ Victor. Nhưng mọi chuyện thật sự nằm ngoài dự tính của cô gái.

- Trước kia anh luôn sống vì bản thân anh, anh sống để làm điều anh muốn, nhưng giờ anh đã biết mục đích sống mới của mình là gì rồi. Là vì hạnh phúc của em - Victor mỉm cười, cất giọng thẳng thắn mà nói khiến Erena tròn mắt ngạc nhiên.

- Anh sẽ hy sinh tất cả những điều đó để có được sự an toàn, và niềm hạnh phúc của người con gái anh yêu. - Lời nói vừa chân thành, vừa nghiêm túc ấy cất lên khiến Erena như không tin nổi vào những gì mình vừa nghe thấy, cô dùng tay che đi khuôn mặt đang ửng đỏ của mình, thở hắt ra một tiếng đầy xúc động.

Nhìn dáng vẻ ấy của Erena, Victor cũng cảm thấy hạnh phúc vô cùng, bây giờ chỉ cần có được hạnh phúc của cô, anh sẵn sàng đánh đổi hết tất cả, kể cả sự nghiệp đang trên đà phát triển ấy của mình.

- Vậy em có đồng ý lấy anh không? - Victor nhoen miệng cười hỏi lại.

Erena vẫn còn đang trào lên sự xúc động, tiếng khóc thút thít cứ ngày một to dần, nhưng rồi cũng gật gật đầu rồi đưa một tay xuống. Victor dĩ nhiên vô cùng hạnh phúc khi lời cầu hôn của anh cuối cùng cũng được chấp thuận, anh liền lấy chiếc nhẫn kim cương đang được cài trong hộp ra, anh cầm nhẹ lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, tay kia nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa của bàn tay trái của cô.

Ngay cái giây phút anh đeo chiếc nhẫn vào tay cô, Erena thật sự như vỡ òa trong niềm hạnh phúc, tiếng khóc cô cất lên càng to hơn, người đàn ông ấy cũng vì thế mà liền đứng dậy, kéo cô vào lòng mà ôm chặt lấy.

Anh đứng trước chiếc gương phòng tắm, ở dưới chỉ quần độc nhất một chiếc khăn, để lại phần ngực trần vạm vỡ. Chiếc điện thoại được anh áp vào tai, nhưng sau vài cuộc điện thoại thì dường như sắc mặt anh càng trở nên tệ hơn.

Ban nãy khi họ cùng nhau dùng bữa tối lãng mạn trên bãi biển cát trắng, Erena có đề cập tới chuyện của Tường Vy. Vì những rắc rối vừa qua của cô nên anh đã bỏ lơ chuyện của em gái mình, giờ đây thời gian càng gấp rút hơn khi chỉ còn vài ba ngày nữa là tới phiên tòa xét xử của ông Phúc Thạch, nếu không có đủ tiền bồi thường thì chuyện sẽ càng to hơn nữa.

Victor đã nói rằng anh sẽ cố gắng giải quyết mọi chuyện một cách nhanh chóng và ổn thỏa nhất để cô không phải suy nghĩ, lo lắng nhiều, vậy nên giờ đây anh mới phải gọi đi khắp nơi, dựa dẫm vào tất cả các mối quan hệ mình có để có thể vay nốt số tiền còn thiếu, nhưng cũng thật khó khăn.

Anh đã liên lạc tới gần trăm người nhưng dường như vẫn không có gì thay đổi. Số tiền còn thiếu trong chốc lát liền trở thành nỗi lo ngại hàng đầu của anh. Tường như bị dón vào bước đường cùng, không còn cách nào khác, một luồng suy nghĩ liên tưởng hiện lên trong đầu anh, tuy mới đầu còn cảm thấy e

ngại, nhưng thật sự cũng không còn cách nào khác.

Anh chuyển sang dùng sim quốc tế, tìm kiếm tên trong danh bạ rồi bấm gọi điện, nghe tiếng chuông điện thoại kêu lên từng hồi khiến Victor không khỏi cảm thấy bồn chồn như vẫn còn đắn đo.

- Alo? Victor? - Tiếng một người phụ nữ cất lên từ đầu dây bên kia như có phần ngạc nhiên.

- Alo, Mỹ Anh, bây giờ cô có tiện nói chuyện không? - Anh đáp lại kèm theo tiếng thở dài, ngữ điệu có phần ái ngại.

- Có, có chuyện gì cậu cứ nói đi.

- Chuyện này... thật sự có hơi khó nói... - Anh cảm thấy đầy do dự.

- Tôi cần vay một khoản tiền... không biết cô có không...? - Anh ấp úng rồi cũng nói ra.

- Tiền ư? Khoảng bao nhiêu? - Mỹ Anh lập tức chau mày ngay sau câu nói của Victor, cô đứng tựa tay vào mặt bàn bếp, sắc mặt có vẻ lo âu, bỗng chợt có tiếng người bước vào, cô quay ngoắt nhìn ra, là chủ tịch Trịnh Hoàng Quân, ông đang bước vào phòng bếp để rót lấy một cốc nước.

- Ừm... khoảng 300 triệu... - Victor nói đầy khó khăn.

Nghe thấy số tiền đó, Mỹ Anh có phần ngạc nhiên vô cùng, phản ứng lại cũng khá gắt gao.

- Victor... số tiền đó tôi thật sự không có... - Cô nói với ngữ điệu tiếc nuối.

- À... tôi hiểu... - Anh nói hơi trầm giọng xuống.

Ông Hoàng Quân có phần bất ngờ khi nghe Mỹ Anh nhắc đến tên của người đó, liền chau mày hỏi nhỏ.

- Là cậu Victor gọi tôi sao?

- Dạ vâng. - Cô gạt đầu, mấp máy miệng trả lời.

- Ta có thể nói chuyện với cậu ấy không? - Ông hỏi với giọng hơi trầm xuống khiến Mỹ Anh có phần lưỡng lự, phải chần chờ mất một lúc mới có thể đưa máy cho ông.

- Alo? - Ông Hoàng Quân áp máy vào tai rồi cất giọng.

- Alo? - Victor chau mày đầy ngỡ ngàng khi nghe thấy tiếng của một người đàn ông lạ.

- Tôi là Trịnh Hoàng Quân đây. - Ông mỉm cười nhẹ nhàng, giọng nói cũng có phần ôn nhu hơn.

Victor bất ngờ vô cùng, anh háng giọng một cái rồi cũng đáp lại.

- Chào chủ tịch. - Anh nói với giọng nghiêm nghị.

- Tôi xin lỗi nhé, tôi không cố ý nghe lén cuộc nói chuyện điện thoại giữa hai người, chỉ là vô tình nghe thấy Mỹ Anh nhắc tới tên cậu, và một chút vấn đề tiền nong? - Ông vui vẻ nói.

- À, chả là tôi muốn hỏi mượn cô ấy một chút tiền, nhưng lại không có, nên thôi. - Anh bậm môi lại mà nói.

- Con bé Mỹ Anh không có đâu, nhưng

tôi thì có thể cho cậu vay.

Câu nói ấy của ông khiến cả người con gái đang đứng bên cạnh lẫn người đàn ông trẻ ở đầu dây bên kia phải sửng sốt lại.

- Chủ tịch... không được đâu ạ... - Victor dĩ nhiên cảm thấy ái ngại vô cùng, mặc dù đó là lời "đề nghị" của ông Quân, nhưng mối quan hệ giữa họ thật chẳng thể mở lời ra đề hỏi vay tiền được.

- Cậu cứ coi như lần này tôi giúp cậu là thay cho lời cảm ơn đi. Cậu biết vợ chồng tôi đã biết ơn cậu và bạn gái cậu như thế nào trong suốt quãng thời gian còn lại của Nhi mà... lần trước cảm ơn suông như vậy khiến tôi thật vẫn còn áy náy quá. - Ông cười khàn khàn như để không khí bớt căng thẳng.

Victor cứ đi đi lại lại trong phòng tắm, tay cũng chống nạnh đầy khó xử.

- Chủ tịch... - Anh ấp úng.

- Cậu không để tôi giúp cậu lần này thì tôi còn cảm thấy áy náy hơn đây. - Ông cười nhẹ.

- Coi như là cậu rể mặt Nhi nhà tôi đi.

Victor cắn răng thêm một lúc, đôi mày chau lại suy nghĩ, cuối cùng cũng đành nhận lời dù trong thâm tâm vẫn còn rất áy náy.

- Vậy... tôi cảm ơn chủ tịch rất nhiều... tôi sẽ cố gắng trả lại cho chủ tịch nhanh nhất có thể... - Victor ngậm ngùi cất tiếng.

- Được, cậu cần số tiền là bao nhiêu? - Ông nở một nụ cười đầy hài lòng rồi hỏi lại anh.

- Khoảng 300 triệu..

- Cũng không phải một số tiền quá lớn. Được, cho tôi số tài khoản của cậu.

Một lát sau, khi cuộc nói chuyện đã xong, ông Quân liền cúp máy rồi trả lại chiếc điện thoại cho Mỹ Anh, người con gái ấy nhận lấy chiếc điện thoại mà trong thâm tâm vẫn không khỏi bất ngờ trước hành động của vị chủ tịch.

- Chủ tịch... - Cô ngước ánh mắt ngạc nhiên ấy lên mà nhìn ông.

- Ta nghĩ là con bé sẽ vui khi thấy ta giúp đỡ những người bạn mà nó yêu quý như thế này. - Ông mỉm cười nhẹ nhàng rồi cũng quay lưng bỏ đi.

Erena ngồi trong bồn tắm nước nóng ngoài ban công mà thư giãn, hai tay cô tựa lên thành bồn, mặt ngẩng lên nhìn lên trời, ánh trăng rọi xuống khiến những đường nét trên gương mặt cô càng thêm hoàn mỹ, đôi lúc cô còn khẽ nhắm mắt lại mà tận hưởng mùi vị và thanh âm của biển cả.

Nghe tiếng bước chân đang tiến đến gần, cô nhẹ nhàng ngoái đầu nhìn sang, người đàn ông với thân hình vạm vỡ đang bước đến, bên dưới chỉ cuốn dọc nhất một chiếc khăn tắm màu trắng. Ánh trăng rọi vào thân thể anh khiến những vết sẹo trên đó nổi bật lên, nhưng cô lại chẳng hề thấy đáng sợ một chút nào, ngược lại còn thấy nó rất đẹp.

- Mọi chuyện thế nào rồi? - Cô cất giọng hỏi nhẹ nhàng.

- Xong cả rồi, quá trình chuyển một số tiền lớn như vậy vào tài khoản của Tường Vy có chút mất thời gian, nhưng hy vọng là kịp. - Anh nhếch môi cười rồi cũng bước một chân xuống dưới bồn nước nóng.

Nghe được điều đó, trong lòng cô bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi, vậy là họ đã giúp cho cô em gái của Victor bằng tất cả những gì mình có thể làm rồi, tất cả giờ chỉ còn trông cậy vào thời gian thôi.

Chiếc khăn tắm cũng được Victor bỏ ra và đặt lên trên chiếc ghế gần bồn tắm, cả thân người cũng đã vào trong hũ bồn, ngâm mình trong dòng nước ấm áp, quả thật rất dễ chịu.

Anh khẽ đưa mắt nhìn sang người con gái bên cạnh, mái tóc của cô được búi cao lên nhưng vẫn rủ xuống vài sợi trông rất khiêu gợi, ánh sáng mờ ảo của ánh trăng rọi xuống mặt nước, phản chiếu lên gương mặt xinh đẹp ấy khiến các đường nét càng được tôn lên. Mực nước nằm xấp xỉ trên ngực cô một chút, bầu ngực tròn đầy của cô nằm lung lừng ở đó, mọi thứ đều khiến tất cả những người đàn ông đều phải mất tự chủ, không những vậy còn ở cự li gần như thế này.

Bỗng chợt Erena ngồi quay lưng lại với anh, một tay đặt nhẹ lên gáy, xoay cổ nhẹ nhàng theo vòng, hai mắt nhắm hờ lại.

- Cả ngày hôm nay di chuyển nhiều nên mọi người quá, mát-xa cho em chút đi. - Cô cất giọng uể oải, một môi nhưng thanh âm lại có chút như có chủ ý muốn khiêu gợi.

Victor nhìn tấm lưng trắng nõn nà, không tí vết ấy của cô mà khẽ tặc lưỡi, bản thân cũng ngồi sát gần vào, hai tay đặt nhẹ lên vai cô mà xoa bóp nhẹ nhàng.

Erena nhắm mắt lại mà tận hưởng cảm giác sáng khoái này, miệng âm ỉ đầy hài lòng.

- Ừm... xuống dưới một chút... - Cô khẽ ra lệnh.

Hai bàn tay của anh cũng vì lời nói đầy "mà lực" ấy của cô mà lập tức nghe lời, liền vuốt nhẹ xuống dọc sống lưng cô, dừng lại chỗ eo mà sờ nhẹ, những ngón tay như có ý trêu đùa trên làn da mềm mại ấy.

- Chỗ nào cơ? - Anh ghé sát vào tai cô mà thì thầm khiến Erena khẽ rùng mình, bản thân cô cũng khó kiềm mình trước ngữ điệu quyến rũ cùng với sự khiêu khích từ hai bàn tay kia nên miệng lỡ phát ra một tiếng thở hắt nhẹ.

- Không phải chỗ đó... xuống dưới một chút nữa... - Cô vẫn nhắm mắt lại mà khẽ điều chỉnh, vốn dĩ cô muốn anh xoa bóp nhẹ phần xương chậu của mình cho đỡ mỏi, nhưng trong tình cảnh này, dù Victor có hiểu ý thì cũng sẽ cố làm như không hiểu.

- Vậy đằng trước thì sao? - Anh tiếp tục ghé sát vào tai cô mà nói với ngữ điệu trầm ấm, quyến rũ vô cùng, một tay anh vuốt nhẹ xuống dưới phần mông cô, bóp nhẹ lấy, tay còn lại mò mẫm về phía trước, ngón tay mân mê, vẽ những đường nét vô tư trên làn da cô, từ phần bụng lên tới ngực, khẽ nắm lấy bầu ngực ấy.

Anh cũng hành động thật nhanh chóng, anh hôn nhẹ vào cổ, rồi xuống vai cô, Erena khẽ nhắm mắt, miệng phát ra những thanh âm hết sức gợi cảm, cô có thể cảm nhận rõ hơi thở ấm nóng của anh đang phả vào làn da mình, hai tay anh cũng hành động rất nhạy và có chút "lưu manh".

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thắm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Bồn nước nóng

Anh sử dụng tay mà nắn bóp lấy cả hai phần nhạy cảm của cô, đồng thời hôn nhẹ vào phần vai của cô, mang lại cảm giác mê mẩn, hứng thú cho người con gái ấy, nhưng từ góc nhìn này, chính bản thân anh cũng không thể kiềm chế được trước vẻ quyến rũ đến mê hồn của cô, thứ nam tính cũng vì thế mà cũng bắt đầu trỗi dậy, chạm nhẹ vào mông cô.

- Cái thứ đó đang động chạm sau lưng em đấy? - Cô hơi nghiêng mặt, đưa ánh mắt sắc sảo ấy mà nhìn người đàn ông phía sau mình.

- Anh có thể làm gì khác được? Nhất là trong hoàn cảnh thế này? - Anh nhướn mày rồi nói với ngữ điệu đầy khiêu khích.

Erena khẽ nhướn miệng cười, người đàn ông này luôn khiến cô phải cao hứng, cô liền ngoái hẳn đầu sang bên, hai cánh môi tách ra với vẻ hồ hởi, cùng với ánh mắt là lời này, rõ ràng là muốn mời gọi anh đến bên mình.

Victor nhìn vậy mà cũng không kìm được thêm, nhanh chóng tiến sát mặt lại gần hơn và chiếm lấy đôi môi vô cùng gợi cảm ấy, anh hôn thật sâu, đầu lưỡi cũng len lỏi vào trong mà khuấy đảo, cuốn lấy cô không rời. Những âm thanh của tình yêu vang lên không ngớt, nụ hôn ấy thật ngọt ngào và mang lại nhiều xúc cảm, họ cứ theo đà và càng mạnh bạo hơn nữa, cả hai như hút lấy nhau, cảm tưởng như nụ hôn ấy sẽ kéo dài mãi.

Erena vì anh làm cho cao hứng nên cũng không kiểm soát được hành vi nữa, đôi môi của anh bị cô ngấu nghiến không buông tha, đôi lúc còn phát ra những tiếng thờ hắt, xuýt xoa, cô cũng khéo léo cắn môi anh như để tăng thêm khoái cảm.

Victor tuy làm việc ở trên đó, nhưng cũng không quên nhiệm vụ của hai tay mình ở dưới này. Một tay anh mân mê đầu ngực của cô khiến nó trở nên cương cứng, tay kia đang xoa nắn bờ mông săn chắc, rồi cũng vòng ra đằng trước, tiếp cận vùng con gái của cô lúc nào không hay.

Các ngón tay của anh mân mê phía ngoài của cô, vuốt lên vuốt xuống dọc phần đó khiến Erena hơi rung mình, miệng phát ra những tiếng rên nhẹ. Việc bị anh kích thích ở môi, ở đầu ngực, và cả nơi thầm kín ấy cùng một lúc khiến nơi đó của Erena bắt đầu tiết ra một thứ nước, khóe môi Victor hơi nhếch lên đầy vẻ thích thú, phần môi dưới vẫn bị Erena cắn lấy như tăng sự kích thích.

Bất chợt thứ đó của Victor có cảm giác như bị cầm nắm khiến anh khẽ giật mình, tay cô đã vòng ra phía sau và nắm lấy từ khi nào, bắt đầu vuốt lên xuống thứ nóng hổi ấy.

Nhờ có thứ nước ấy bôi trơn, ngón tay của Victor dễ dàng len lỏi vào sâu trong cô, anh di chuyển thật điêu luyện, mỗi lần anh rút sâu vào trong là kéo thêm cả một lượng nước vào trong khiến phần bụng dưới của Erena dĩ nhiên cảm thấy chướng, cảm giác của cô có chút khác lạ, không những vậy, thanh âm mang lại có chút ngại ngùng.

Bàn tay nhỏ bé của Erena nắm lấy vật nam tính đó của anh mà vuốt lên vuốt xuống ngày càng nhanh và mạnh hơn khiến nó trỗi dậy thật mạnh mẽ. Kỹ thuật của cô càng ngày càng cải thiện rõ rệt, thứ đó của anh bị cô làm cho cao hứng, không khí giữa hai người cũng trở nên nóng hơn nữa, nhưng nếu chỉ dùng tay thôi thì không đủ.

Hai đôi môi của họ tách khỏi nhau, cô dùng ánh mắt ngờ ngác ngược nhìn anh, trái lại, cái nhìn của anh lại giống như một con thú đói. Anh quay người cô về phía mình, hai tay đặt lên eo người phụ nữ ấy mà bế lên, đặt cô ngồi lên trên thành bồn tắm.

Erena ngồi hơi cong lưng, hai chân vẫn duỗi ra dưới nước, một tay giơ lên hơi che đi một bên ngực, ánh mắt là lời nhìn thẳng về anh vô cùng khiêu gợi, từng giọt nước vẫn còn vương lại trên cơ thể cô bắt đầu chảy xuống, những giọt nước long lanh dưới ánh trăng sáng khiến cơ thể cô còn đẹp hơn bao giờ hết.

Hai tay anh chống xuống bên cạnh má đùi của cô, các gân tay nổi lên vô cùng nam tính, anh nhìn thẳng vào cô với ánh mắt sắc sảo, miệng thờ từng tiếng hôn hên giống như chuẩn bị "lâm trận" thật sự. Anh bắt đầu tiến sát mặt mình về phía cô, ánh mắt mới đầu còn nhìn thẳng vào sâu trong đôi mắt màu xanh dương ấy, nhưng rồi cũng tập trung xuống phần môi, và phần cơ thể tuyệt đẹp ấy của cô.

Anh lại dùng môi của mình để khóa chặt lấy đôi môi quyến rũ, đồ mọng ấy, Erena vì lực đẩy của anh mà cũng ngã người ra sau, nằm hẳn xuống phần mặt sàn bên cạnh bồn. Victor cũng theo đà mà đứng thẳng người lên, một tay nắn bóp một bên ngực của cô, tay kia thần nhiên cầm lấy vật nam tính của mình mà cọ bên ngoài cửa mình của cô.

Erena bị anh trêu chọc làm cho hứng lên hết lần này đến lần khác, nước từ nơi đó chảy ra cùng ngày một nhiều hơn, hai má đỏ ửng cả lên, miệng cũng rên lên những tiếng như không thể kìm được thêm. Cô cũng vòng hai tay qua cổ anh mà ôm chặt lấy, ghì cả thân thể người đàn ông ấy xuống áp sát với mình.

Thứ đó của anh được làm trơn nên có thể vào một cách dễ dàng, anh đẩy hông mình vào sâu trong cô, người phụ nữ ấy cũng vì thế mà rên lên một tiếng trong miệng. Dù đã làm với nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng lần nào làm chuyện này cùng cô, anh đều có cảm giác thích thú, phấn khích như lần đầu, thậm chí là còn hơn thế nữa, có lẽ là vì càng ngày anh càng dành nhiều tình cảm cho cô hơn nên có cảm xúc như vậy.

Victor tiếp tục hôn nhẹ xuống phần cổ, rồi xương quai xanh của cô, không nơi nào là anh không "ghé qua" ít nhất một lần, cuối cùng một bên đầu ngực của cô cũng nằm trọn trong khoang miệng ấm nóng của anh, đầu lưỡi quấy đảo mãnh liệt, hông vẫn không quên đẩy ra đẩy vào từng nhịp.

Hai tay cô đặt lên trên mái tóc rối bời của anh, đôi lúc lại nắm chặt lấy khi anh đẩy vào trong thật mạnh, miệng cô không ngừng phát ra những thanh âm của sự ân ái, tiếng chuyển động của cơ thể tương tác với mặt nước cũng tạo ra những tiếng có phần "ướt át", tất cả đều càng làm cho không khí càng thêm phấn khích thích hơn nữa.

Bỗng chợt anh đứng thẳng dậy, một tay cầm lấy chân cô mà kéo về phía mình, gác lên trên vai mình. Erena khẽ đưa mắt nhìn xuống anh mà tự cảm thấy xấu hổ, cái tư thế kì quặc gì thế này? Thật sự ngại quá...

Hai má cô đỏ ửng lên, Erena nhắm nghiền mắt lại, một tay che lên miệng đang rên lên từng tiếng.

- Ah... ah... - Cô rên lên.

Victor nhìn sắc thái vô cùng dễ thương trên gương mặt kiều diễm, rồi nhìn tổng thể toàn bộ thân hình quyến rũ này như càng sung sức hơn, hông di chuyển ngày càng mạnh bạo, Erena vì thế cũng rên to hơn.

Phần đó bị anh đâm sâu vào bên trong nên trở nên rất nhạy cảm, co bóp liên hồi, Victor khẽ nhăn mày, hai tay ôm vào eo cô.

- Ngoan nào... đừng có siết chặt như vậy... - Ngữ điệu của anh cất lên hơi run, kèm theo tiếng thở dốc đầy nam tính khiến cả thân thể cô ngoan ngoãn nghe lời từ lúc nào không hay.

Nhưng với kĩ năng của Victor thì cô có thể thả lỏng cơ thể được mấy giây cơ chứ? Khi bản thân cô thật sự sắp tới giới hạn rồi.

- Victor... một... một chút nữa... - Cô ngáp ngừng cất tiếng đầy khó khăn, giọng nói còn hơi lạc đi.

- Em đã muốn ra rồi sao? - Anh nhếch mép cười đầy thích thú khi nhìn xuống người con gái đang nằm đó, hông đồng thời cũng di chuyển nhanh và mạnh hơn.

- Được rồi... ra cùng với anh nào... - Anh cất giọng trầm ấm, hơi run lên đầy quyến rũ khiến Erena cao hứng hơn nữa, hai tay cô nắm chặt lấy hai cổ tay anh, bầu lầy thật mạnh, thân người cũng hơi ưỡn lên, mắt nhắm nghiền khi sắp đạt tới cực khoái.

- Em... em ra...! - Cô thốt lên trong khoái cảm, đúng lúc đó Victor cũng khẽ nghiêng rãnh một cái, thứ nam tính to lớn ấy cũng đang co giật nhẹ nhẹ trong cô, Erena có thể cảm nhận rõ ràng một dòng tinh dịch ấm nóng đang được bắn vào bên trong mình.

Cô nằm thả lỏng người xuống, thờ từng tiếng đầy mệt nhọc, vốn dĩ lúc đầu muốn nhờ anh bóp vai cho đỡ mỏi, vậy mà giờ đây lại thành mỏi cả người.

Victor rút thứ của mình ra, hỗn hợp của cô với anh cũng theo động tác của anh mà chảy ra ngoài một ít, nhưng vẫn còn hơi cương cứng, người đàn ông khẽ cầm lấy của chính mình rồi vuốt lên xuống thêm vài cái, sau đó lại lạng lẽ trời dậy, có lẽ một lần là vẫn chưa đủ.

Anh cúi người xuống, ghé sát mặt mình lại với mặt cô, một tay anh đặt tay cô ra sau cổ mình, sau đó liền dùng tay đặt chân cô lên eo mình.

- Ôm chặt lấy anh. - Anh thủ thi vào tai cô rồi khẽ nheo miệng cười.

Erena mắt nhắm mắt mở nhìn lên anh, vài giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt cô vẫn còn đọng lại đó, cô mới chỉ vòng tay ôm lấy cổ anh, hai chân cũng quắp lại ra phía sau lưng anh, dù chưa kịp hiểu chuyện, Victor đã lập tức vòng một tay qua eo cô mà đỡ cô dậy.

Anh đứng thẳng dậy, một tay giữ lấy người cô, tay còn lại cầm thứ nam tính mà cố gắng đưa nó vào trong cô một lần nữa. Ngay khi biết được ý đồ ấy, Erena mới giật bản mình, gắng gượng chống cự nhưng chẳng còn một chút sức lực nào nữa.

- Victor...! Anh...! - Cô chau mày lại rồi siết chặt hai cánh tay đang ôm lấy cổ anh.

- Một chút nữa thôi... - Anh cười rồi thủ thi vào tai cô bằng ngữ điệu hút hồn ấy, vật nam tính đang cương cứng ấy lại một lần nữa được đưa vào trong cô một cách dễ dàng, nhưng ở tư thế này, nó đâm vào sâu thật sâu khiến cơ thể cô như tê dại.

- Ah... Sâu... sâu quá...! - Cô thốt lên bên tai anh, hai mắt nhắm chặt lại, tay cũng vì thế mà khẽ cào vào phần lưng vạm vỡ, nam tính của anh.

Victor bỏ mặc ngoài tai lời nói của cô, vẫn tự mình nhấp từng nhịp, đôi lúc miệng anh cũng không kiềm chế được mà phát ra vài tiếng rên nhẹ, Victor khẽ cắn răng mà xuyt xoa.

- Ah... ah...! - Tiếng cô rên ngày một to dần ở ngay bên tai anh như càng thúc đẩy anh thêm nữa, Victor làm ngày càng mạnh hơn.

- Erena... Erena... - Anh khẽ gọi tên cô với giọng trầm ấm hơi run lên khiến cô không khỏi bần rần hết cả tay chân, chút sức lực cuối cùng có lẽ cũng đã

bị anh rút đi hết.

Lại một lần nữa thứ đó lại co giật bên trong cô, dòng ấm nóng đó lại được bắn vào trong cô, nhưng lần này lại trào cả ra ngoài. Lưng anh đồ lên từng vết bởi móng tay của cô cào vào, từng tiếng thờ cũng trở nên khó khăn hơn. Victor khẽ rút nó ra, rồi nhẹ nhàng đặt cô ngồi xuống bồn nước nóng.

Vừa làm một chuyện tổn sức như vậy, nhưng dòng nước ấm nóng ấy khiến cô cũng thoải mái hơn phần nào, nhưng người đàn ông kia lại không tránh khỏi cái lờm đáng sợ ấy của cô.

Cuối cùng thì cũng đã đến ngày diễn ra phiên tòa xét xử những tội trạng của ông Nguyễn Phúc Thạch. Phiên tòa diễn ra vào lúc 8 giờ sáng, nhưng hiện tại là 5 giờ sáng mà cô đã đứng ngồi không yên, cứ đi đi lại lại khắp phòng. Chỉ còn vài tiếng nữa là phiên xét xử sẽ diễn ra nhưng giờ đây số tiền bồi thường cho dân cư của Golden Star còn chưa có đủ thì sao cô có thể không lo lắng? Alpha nói rằng anh sẽ lo số tiền còn lại cho cô, nhưng giờ vẫn còn chưa thấy động tĩnh gì, trong lòng cô thật sự liên tục dấy lên những mối lo lắng không yên.

Người đàn ông ấy đang ngồi bên chiếc giường bệnh, hai tay đang bóp nhẹ lên cánh tay người phụ nữ trung niên đang nằm trên đó, hai mắt bà nhắm nghiền lại. Anh đã ở đây với bà suốt từ chiều hôm qua sau khi tan làm, cả đêm ngủ rất ít, hầu hết đều là thức và trò chuyện với bà, tuy bà vẫn bất tỉnh và nằm im như vậy. Bác sĩ nói tình trạng sức khỏe của bà đang dần khả quan hơn nên anh đã bớt lo lắng đi phần nào.

Chợt chiếc điện thoại nằm trong túi áo vest của anh rung lên, Alpha liền đứng dậy mà bước ra chỗ móc treo quần áo, thò tay vào túi áo mà lấy ra chiếc điện thoại. Khi nhìn vào màn hình, anh quả thật có chút ngạc nhiên khi thấy tên cô vào lúc 5 giờ sáng.

- Anh đây? - Anh bắt máy với giọng nhẹ nhàng.

- Anh Phong... chỉ còn vài tiếng nữa là tới phiên tòa rồi... anh đã lo được hết số tiền bồi thường còn lại rồi phải không? - Giọng cô run lên vì nỗi lo lắng trong mình đang trào dâng.

Nghe lời nói ấy của cô mà thật tâm Alpha cũng không biết phải trả lời thế nào, bởi lẽ Victor là người đã nhận trách nhiệm lo chuyện này, nhưng từ hôm đó đến nay vẫn không có một động tĩnh gì.

- Anh hãy nói là anh lo được rồi đi...! - Tường Vy càng trở nên sốt sắng hơn khi nhận lại sự im lặng từ anh.

- Anh đang lo được rồi... chờ anh chút... anh sẽ tới ngay...! - Alpha không còn cách nào khác mà nói bừa như vậy cho cô bớt lo, sau đó cũng lập tức tắt máy.

Anh quay trở lại bên bà, miệng cất lên những lời thật ôn nhu nhưng cũng thật vội vã.

- Con đi có việc đã mẹ nhé... con sẽ tới thăm mẹ sau...! - Anh sờ nhẹ mu bàn tay bà, hứa hẹn vài lời rồi lập tức chạy đi, chiếc điện thoại đang cầm trên tay cũng đang cố gọi điện liên lạc với Victor nhưng không thể.

Ngay khi cánh cửa phòng bệnh vừa đóng vào, ngón tay của người phụ nữ ấy bắt đầu cử động, mới đầu chỉ một chút ít nhưng ngày càng rõ rệt, mắt cũng từ từ mở ra.

Alpha cố gắng phóng xe đi thật nhanh để tới được căn biệt thự của Venela, sau khi đỗ xe vào trong sân biệt thự, anh tức tốc chạy vào trong, rồi lên cầu thang, tiến thẳng tới phòng của cô tiểu thư.

Anh vừa thở hồng hộc vừa đẩy mạnh cánh cửa phòng cô, người con gái ấy đang đứng giữa phòng, lặng người nhìn vào màn hình điện thoại.

Alpha vừa thở hổn hển vừa bước chân đến bên cô, Tường Vy mở to mắt, đôi mày chau lại, ngập ngừng quay mặt nhìn sang anh, không quên quay cả màn hình điện thoại sang cho anh.

- Victor vừa chuyển khoản cho em... - Cô ngập ngừng cất lời như vẫn chưa tin vào mắt mình.

Alpha lặng lẽ nhìn vào màn hình điện thoại, đúng là Victor đã chuyển tiền vào thẳng tài khoản của Vy, số tiền đúng với số họ đang thiếu, một số tiền lớn như vậy. Nhưng đối với Tường Vy thì cô thật sự chẳng thể hiểu được tại sao Victor lại làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thâm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Phiên xét xử

Anh nói rằng Victor đã bảo anh phải làm thế ư?! - Tường Vy vẫn còn bất ngờ vô cùng sau khi nghe Alpha nói về cuộc điện thoại giữa anh và Victor ngày hôm ấy.

Alpha chỉ lặng lẽ gật đầu, cô tiểu thư vẫn cứ đứng đó mà cắn môi đầy băn khoăn, đôi mày cứ chau lại.

- Nhưng sao anh ấy lại làm thế? Anh ấy luôn nói rằng không muốn liên quan tới ba mà...! - Cô tròn mắt ngạc nhiên.

- Anh nghĩ việc này em phải tự nói chuyện với Victor thôi... - Alpha chép miệng nói, đúng vậy, tốt nhất là tự hai người nói chuyện với nhau, chứ những người ngoài như Alpha đây thì sao biết được căn cứ mọi chuyện được.

- Lúc này anh có gọi thử cho cả Victor và Erena, nhưng cả hai đều tắt máy, em hãy gọi lại sau vậy. Trước mắt cứ lo chuyện phiên tòa đi đã. - Anh đặt nhẹ tay lên vai cô mà an ủi, Tường Vy có đưa ánh mắt đầy khó xử lên nhìn anh rồi cũng lẳng lặng gật đầu, thờ dài một tiếng.

Tất cả mọi người đã có mặt trong căn phòng xét xử từ 7 rưỡi sáng, là một vụ án được xét xử công khai nên ai muốn xem cũng đều có thể tới. Chính bởi vậy nên cánh phóng viên và nhà báo đã đến rất đông, không ngừng chụp ảnh.

Anh theo sát cô, tay anh nắm lấy tay cô, dìu cô ngồi vào hàng ghế thứ hai, Alpha khẽ đưa mắt nhìn sang người con gái ấy, ánh mắt cô nhìn xung quanh đầy vẻ lo lắng, thân người cũng hơi run lên. Sao cô có thể bình tĩnh được khi ba cô sắp bị đưa ra xét xử trước bao nhiêu con người ở đây, hơn nữa, phía sau lưng cô còn có một số lớn các cổ đông của tập đoàn cũng tới xem phiên xét xử này.

Đồng hồ điểm đúng 8 giờ, ông Phúc Thạch được áp giải vào trong và đứng trước vành móng ngựa, tất cả máy quay của giới truyền thông lập tức chĩa vào phía ông, tiếng xì xào bàn tán cũng vang lên khắp căn phòng. Tường Vy nhón người nhìn bóng lưng người đàn ông đang đứng đó mà trong lòng khẽ nhói lên, ông đã sút cân đi rất nhiều, nhìn đáng về gầy guộc ấy mà cô không khỏi đau lòng.

Phiên tòa được bắt đầu, cả căn phòng giờ chỉ còn lời nói của thẩm phán, một bầu không khí căng thẳng bao phủ quanh đây khiến ai nấy cũng đều toát mồ hôi.

Ngay khi thẩm phán đưa ra câu hỏi dành cho ông Phúc Thạch, nếu ông nhận tất cả những cáo buộc ấy về ông đều là sự thật thì sẽ nhận được sự khoan hồng của pháp luật, lúc đó có lẽ bản án mà ông nhận được sẽ được giảm nhẹ hơn, còn nếu ông từ chối nhận lỗi thì phiên tòa xét xử sẽ phải dời sang một ngày khác, cho đến khi cơ quan chức năng tìm được đủ bằng chứng thì phiên tòa mới được mở lại, nhưng nếu tới lúc đó thì ông sẽ phải nhận một bản án thích đáng, không thể được giảm nhẹ.

Nhưng với đáng về hiện tại của ông Phúc Thạch, có giống như là ông ta sắp nhận tội không?

Tường Vy lo lắng tới nỗi mồ hôi chảy thành dòng trên gương mặt nhỏ nhắn, hai tay cô bấu chặt vào đùi, răng cắn chặt môi tới mức rỉ máu.

- Ba... - Cô mấp máy môi kèm theo tiếng sột sột nhỏ nhỏ.

Bỗng chợt ông Phúc Thạch giật mình một cái, cảm nhận được như một dòng điện đang chạy dọc sống lưng mình. Ông ngẩng mặt, đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng ấy, cuối cùng tầm nhìn cũng thu hẹp vào người con gái đang ngồi ở hàng ghế thứ 2 ấy.

Đồng tử ông giãn ra, ánh mắt hơi run lên, đôi mắt của cô đượm buồn, long lanh nhìn về phía ông, trong tâm can của người đàn ông trung niên này lập tức cảm thấy cắn rứt. Ông biết nếu ông không nhận tội bây giờ thì sẽ có những bất lợi như thế nào, không chỉ là với ông, mà còn ảnh hưởng tới cô con gái độc nhất của ông.

Ông quay ngoắt mặt lại đối diện với thẩm phán, trong lòng vẫn còn băn khoăn trăn trở, chần chừ một hồi lâu. Ông đã nhờ luật sư An Đông chuyển lời tới Alpha rằng phải giữ cho Tường Vy không được tới phiên xét xử ngày hôm nay, vậy mà giờ đây cô lại ngồi ở đó cạnh Alpha, để ông phải cảm thấy do dự như thế này.

Cảm xúc và luồng suy nghĩ trong ông giờ đây thật sự rất hỗn loạn, ông vừa cảm thấy thương con gái mình, lại vừa cảm thấy tức tối khi nhìn thấy cô và anh ngồi cạnh nhau như vậy, vô tình gọi lại cái giây phút cô đã phản bội lại ông để cứu lấy Alpha ra khỏi quyền kiểm soát của ông.

Nhưng sau một thời gian chần chừ, cuối cùng ông Phúc Thạch cũng đã chịu nhận tội về phía mình, điều đó khiến một số người, trong đó có vị tổng giám đốc của Venela, ông Quang Hùng vô cùng ngạc nhiên bởi điều đó thật khác với tính cách của ông Phúc Thạch.

Với những tội danh rất nặng của ông Phúc Thạch như biển thủ công quỹ lên tới con số hàng chục tỷ đồng, hối lộ quan chức cấp cao với số tiền lớn, vi phạm điều khoản hợp đồng... ông đã nhận về cho mình thời gian 31 năm tù giam, nhưng cùng với những lời lập luận hết sức chặt chẽ mà vị luật sư nổi tiếng tài giỏi An Đông dùng để bảo vệ cho thân chủ của mình, và việc ông Phúc Thạch đã trả được tiền bồi thường đúng hạn cho các dân cư của Golden Star nên được giảm án còn 26 năm 8 tháng tù giam.

Phiên tòa kết thúc ngay sau đó, ông Phúc Thạch đưa áp giải ra phía ngoài cửa, cánh phóng viên cũng bâu kín quanh, khi đi qua hai người kia, ông cũng không quên đưa mắt lườm nhẹ rồi bước tiếp, chẳng hề nói thêm một lời nào, mặc cho cô con gái thì cứ nhón cổ nhìn theo bóng lưng ông đang bị áp giải đi, ánh mắt trầm xuống đau buồn.

Alpha cũng chỉ biết giữ im lặng trong tình cảnh thế này, anh đặt nhẹ tay lên vai cô rồi dìu cô ra ngoài cửa, tránh xa khỏi đám đông cho dễ thở.

Cô đứng đối diện với anh, cổ điều chỉnh nhịp thở của mình bởi cảm xúc của cô được đẩy lên rất cao, dẫn tới việc hụt hơi. Chợt một cổ đồng bước gần tới chỗ hai người, Alpha thấy vậy liền cúi đầu chào.

- Hôm nay tiểu thư không cần tới công ty nữa, mọi hoạt động của tiểu thư và tổng giám đốc làm để tranh cử vị trí chủ tịch đều phải tạm ngưng lại để các cổ đông xem xét và suy nghĩ. Quyết định sẽ được đưa ra vào cuộc họp cổ đông lúc 2 giờ chiều mai. - Ông nói như căn dặn.

- Dạ vâng. Cảm ơn ông. - Tường Vy cúi đầu nhẹ nhàng, người đàn ông đó mỉm cười hài lòng rồi liền quay lưng bỏ đi.

Alpha lặng người nhìn xuống người con gái đang suy sụp ấy, một tay anh liền đặt lên vai cô, ngữ điệu cũng cất lên như an ủi.

- Bây giờ em phải mạnh mẽ lên, đây không phải lúc để em yếu đuối. Em phải làm việc đây Venela, không phải sao?

Câu nói của anh như thức tỉnh con người cô, Tường Vy từ từ ngẩng mặt lên nhìn anh, ánh mắt anh hừng hực sự quyết tâm, cô nhìn sâu vào trong đôi mắt ấy mà liền cảm nhận được một ngọn lửa nhiệt huyết đang cháy lên trong mình. Đúng vậy, đây đâu phải lúc cô tỏ ra yếu đuối như thế này cơ chứ?

Chợt có tiếng giày cao gót chạm xuống sàn ngày một to dần, dĩ nhiên cả hai người đều nhận thấy cái tiếng đó đang tiến tới chỗ mình.

Tiếng bước chân ấy cuối cùng cũng dừng lại ngay bên cạnh họ, Alpha ngẩng mặt lên nhìn người đó, ánh mắt dần thay đổi, một cái nhìn không mấy thoải mái, có chút dè chừng.

- Chuyện của ba cậu thành ra thế này... cậu ổn chứ? - Giọng người nữ ấy cất lên khiến Tường Vy giật bản mình, lập tức ngẩng mặt nhìn lên, đồng tử cô giãn ra, mắt tròn tròn nhìn người con gái ấy, những nếp nhăn trên trán xô lại đẩy tức giận.

Người con gái ấy với mái tóc được cắt ngắn ngang vai, nhuộm màu vàng hoe, gương mặt được trang điểm kĩ càng, trên người bận một chiếc váy bó sát lấy người, khoét sâu làm hở ra vài chỗ rất bạo, thu hút được ánh nhìn của những người xung quanh. Chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết là người thuộc giới thượng lưu, ăn chơi sa hoa.

- Mình cũng rất sốc khi nghe được tin trên tivi, nên hôm đó mới gọi ngay cho cậu...! - Cô ta bĩu môi nói với giọng trầm xuống như đượm buồn, nhưng tất cả những gì Tường Vy thấy lúc này chỉ là sự giả tạo.

Cô nắm chặt hai bàn tay lại, răng nghiến lên ken kết, trong thâm tâm cảm thấy rất khó chịu.

"Ngọc Linh... cô...!"

- Mình cũng không ngờ ba cậu lại làm chuyện đó...! - Linh khẽ che miệng, ánh mắt gian xảo nhìn lên cô "bạn thân", rồi sau đó liền nhìn sang người đàn ông đang đứng bên cạnh cô.

- Ô, anh là người đàn ông ngày hôm đó? - Linh nhướn mày nhìn anh với vẻ ngạc nhiên.

- Tôi là Ngọc Linh, bạn thân của Vy, đồng thời cũng là người kế thừa tập đoàn thời trang Miles. - Cô ta hất mặt nhìn cô "bạn thân", đồng thời giơ tay ra về phía Alpha và ngó ý muốn bắt tay.

Tường Vy nắm chặt tay lại mà nghiến răng ken kết, ánh mắt liếc nhìn người con gái kia trông cũng thật đáng sợ. Về phần Alpha, anh vẫn chẳng biểu hiện một biểu cảm nào khác, lặng lẽ đưa mắt nhìn xuống bàn tay của cô gái kia đang giơ ra về phía mình, bất giác bàn tay anh cũng giơ lên.

Nhưng thay vì bắt tay với cô gái đó, anh lại nắm chặt lấy bàn tay của người con gái đang đứng bên cạnh mình, hành động trong chớp nhoáng ấy khiến cả Tường Vy lẫn Linh phải tròn mắt ngạc nhiên.

- Thay vì mĩa mọc, xia xói Vy và chuyện của ba cô ấy thì cô nên cảm thấy biết ơn chứ? Nhờ có vụ việc lùm xùm này nên chuyện của tập đoàn Miles mới ít được công chúng biết tới. Nhưng trong thời gian ngắn sẽ tới lượt thôi. - Alpha nói một cách thẳng thừng, tay nắm chặt lấy tay Tường Vy, ánh mắt sắc sảo nhìn thẳng vào người con gái với dáng vẻ coi bộ sang trọng kia.

- Chuyện gì cơ?! - Ngọc Linh tròn mắt ngạc nhiên, ngữ điệu cất lên có phần hoảng hốt.

- Thì chuyện tập đoàn Miles dùng vải nhập lậu để làm ra sản phẩm, hơn nữa còn sao chép ý tưởng của các công ty khác bên nước ngoài ấy. - Alpha nhướn mày nói như khiêu khích.

Ngọc Linh nghe tới đó liền bàng hoàng vô cùng, lập tức quay lưng bỏ đi, vừa hoang mang lo sợ mà cũng vừa tức giận vô cùng khi bị đẩy vào một tình thế hết sức khó xử.

Tường Vy vẫn hằm hằm ánh mắt nhìn theo bóng lưng người con gái đó, trong lòng vẫn thầm uất ức.

- Cô ta đúng thật là đồ hai mặt mà... từ chuyện của Minh Huy là em đã biết cô ta chả tốt đẹp gì...! - Cô nghiến răng lại mà nói đầy tức giận, Alpha cũng chỉ lặng im mà lắng nghe cô nói tiếp.

- Trong lúc em vừa chia tay với Huy thì chữ bói hấn ta không ra gì, vậy mà ngay sau đó đã hú hí với nhau ngay được...! Đúng là...! Cô ta cũng chỉ hợp với những thứ em chơi chán rồi bỏ đi thôi! - Tường Vy hất mặt đầy vênh vào rồi nói, nhưng chợt bàn tay của mình bị nắm chặt hơn, nhận thấy điều bất thường, cô liền chau mày lại mà nhìn sang người đàn ông ấy.

Sắc mặt của anh lúc này thật khác lạ, đôi mày nhướn lên, ánh mắt nhìn xuống cô như có một sự ảm ý nào đó, cho thấy sự không hài lòng, nhưng sao cô lại thấy cả một chút ngông nghênh.

- Chơi chán rồi cơ à? - Alpha chep miệng rồi nói với ngữ điệu khinh khỉnh, tay cũng tự giác bỏ tay cô ra, thân nhiên đút vào túi quần.

Tường Vy bất ngờ vô cùng với hành động và thái độ ấy của anh, lát sau cũng nhanh chóng hiểu được ảm ý, liền ra sức bao biện.

- Không phải! Không phải là "chơi" hay gì! Chỉ là cách nói thôi! - Cô biện minh trong sự bối rối, lời nói cất lên cũng lúng túng vô cùng.

- Anh đâu có ý kiến gì? - Anh hỏi với giọng thân nhiên, một tay giơ lên gãi mũi, đồng thời quay lưng bỏ đi.

Tường Vy nhìn thái độ giận dữ lúc này của anh có phần sợ hãi, nhưng phần thích thú lại nhiều hơn, là anh đang ghen với bạn trai cũ của cô hay sao?

- Đây...! Ý em không phải thế thật mà! Mà anh đang ghen đấy à? - Cô lon ton chạy theo sau anh, khẽ nhoén miệng cười đầy tinh nghịch.

- Anh có sao? - Anh vẫn giữ giọng thân nhiên ấy.

- Thôi mà...! - Tường Vy vẫn ra sức nũng nịu, hai tay bấu nhẹ vào ống tay áo của anh.

Chợt người đàn ông đứng khựng lại khi nhận được một cuộc điện thoại, điều đó khiến cô cũng bất ngờ theo.

- Alo? - Anh cất giọng đầy hoài nghi, sau khi lắng nghe đối phương nói qua điện thoại, sắc mặt anh lập tức thay đổi rõ rệt.

- Sao?! Mẹ tôi tỉnh lại ư?! - Anh tròn mắt ngạc nhiên rồi thốt lên, sau đó liền liếc nhìn cô.

- Được rồi! Tôi đến ngay! - Anh trả lời gấp gáp rồi cúp máy ngay sau đó, Tường Vy cũng vì lo lắng mà chạy đi ngay sau anh.

Cánh cửa phòng bệnh được mở ra, cả hai người cùng nhau chạy vào, trên giường bệnh lúc này là người phụ nữ ấy đang trong trạng thái tỉnh táo, hai mắt bà mở ra và còn nhìn được xung quanh.

- Mẹ...! - Anh thốt lên đầy bất ngờ rồi tiến đến trước mặt bà.

- Mẹ có nhận ra con không? - Anh nhướn mày hỏi bà, đôi mắt mở to nhìn vào người phụ nữ ấy, coi bộ rất chờ đợi câu trả lời.

Nhưng bà vẫn chỉ nhìn anh, một ánh mắt xa lạ, miệng cũng không mấp máy lấy một chút nào. Alpha có phần cảm thấy hụt hẫng, bà không nhận ra anh sao?

- Bác sĩ, chuyện này là sao? - Anh ngờ ngác quay sang hỏi người đàn ông trung niên đang khoác trên mình chiếc áo blu trắng.

Cả Tường Vy, Alpha và vị bác sĩ, cả ba người họ cùng ra ngoài hành lang để trao đổi qua về tình trạng của bệnh nhân.

- Đó chỉ là sự mất trí nhớ tạm thời thôi, do dư chấn của việc bất tỉnh một thời gian lâu như vậy, nhưng kết quả sức khỏe của bệnh nhân đang theo chiều hướng tích cực nên việc phục hồi trí nhớ cũng sẽ nhanh thôi, nếu sức khỏe cải thiện thêm nữa thì có thể cho xuất viện trong khoảng thời gian không xa. - Vị bác sĩ mỉm cười nhẹ nhàng rồi vỗ nhẹ vào vai anh.

Nghe được thông tin ấy, trong lòng anh như vỡ òa trong niềm hạnh phúc, vậy là ổn rồi, cuối cùng thì sức khỏe của bà cũng ổn hơn, và thật tuyệt vời khi bà đã tỉnh dậy sau từng ấy năm.

Anh tựa lưng vào tường mà thở dài ra đầy nhẹ nhõm, Tường Vy thấy vậy cũng chấp chững bước đến bên anh, khẽ vòng tay ôm nhẹ lấy.

Bạn đang đọc truyện *[Tình Yêu Thầm Kín]* Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Án tù

Hai người cùng nhau nắm tay nhau, xách theo cả chiếc vali phía sau, rảo bước trên sảnh chính của sân bay. Vậy là đã kết thúc chuỗi ngày nghỉ ngơi, thư giãn tại hòn đảo Santorini tươi đẹp của Hy Lạp, giờ về với thành phố New York nhộn nhịp, tấp nập.

Erena nắm chặt tay anh mà cùng bước đi, chợt trong đầu như đang tính toán gì đó, một lát sau liền quay ngoắt sang anh, ngược mắt hỏi.

- Hôm nay có phải ngày diễn ra phiên xét xử của Phúc Thạch không? - Cô chau mày hỏi anh.

Victor cũng lặng im và ngẫm nghĩ một lúc, đứng rồi, nhưng giờ này có lẽ phiên xét xử cũng đã xong xuôi hết cả rồi, anh cũng nên gọi hỏi thăm cô em gái của mình một chút.

Anh rút chiếc điện thoại từ trong túi ra và bật nguồn lên, bàn nẩy trên máy bay nên mới phải tắt máy, anh chuyển sang phần sim quốc tế và bắt đầu thực hiện cuộc gọi với Tường Vy.

Người con gái ấy đang ôm chầm lấy Alpha, trong lòng cũng thầm thấy nhẹ nhõm thay phần nào, chột điện thoại trong túi liền rung lên, cô cũng ngạc nhiên, lập tức buông người đàn ông ấy ra, tay rút điện thoại từ trong túi, hai mắt mở to nhìn vào màn hình điện thoại, nhanh chóng bấm nghe máy.

- Alo? Victor! - Tường Vy thốt lên.

- Sao mà nghe như bắt được vàng thế? - Victor cười châm chọc cô.

- Bọn em đã cố gọi cho anh chị nhưng không được... - Cô nói với ngữ điệu có phần gấp gáp.

- Xin lỗi, trên máy bay không được phép mở nguồn điện thoại. - Anh khẽ chep miệng.

- Về chuyện anh gửi tiền về... - Tường Vy cất giọng có vẻ ấp úng, khó nói.

- Nghe vậy chắc hẳn là mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa rồi nhỉ?

- Vâng... nhưng mà... sao anh lại làm thế? Anh rất ghét ba mà... - Cô cất tiếng ngập ngừng nói, thật sự rất khó khăn.

- Anh đâu có nói là anh làm việc này vì ông ta? - Victor nhướn mày nói, ngữ điệu cũng rắn rỏi hơn khiến Tường Vy bất ngờ.

- Dù gì Venela cũng là thứ cuối cùng mà em có thể nương tựa vào mà sống, nếu nó sụp đổ theo, thì một đũa nhóc như em sẽ sống kiểu gì đây? Thân làm anh trai, sao có thể thấy em gái mình chết mà không cứu? - Victor nói với ngữ điệu có phần bông đùa, nhưng một phần cũng rất nghiêm túc trong lời nói.

Nghe được những lời ấy của Victor, Tường Vy cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Cô đã từng nghĩ rằng Victor luôn giữ một mối thù rất lớn đối với ông Phúc Thạch ở trong lòng, thì việc cô là con gái của ông cũng sẽ bị ảnh hưởng, Victor có thể sẽ lạnh nhạt đối với cô, hoặc có thể là có ác cảm. Nhưng cô đã nhầm, Victor sau khi biết giữa họ có một mối liên kết chặt chẽ bởi huyết thống, lập tức thái độ liền thay đổi. Anh sẵn sàng giúp đỡ cô, hỗ trợ cô mọi lúc mọi nơi, làm mọi chuyện để cô có một cuộc sống thật tốt.

Họ cứ nghĩ rằng khi ông Phúc Thạch đã vào tù thì một người con gái còn đang tuổi ăn tuổi lớn như Tường Vy sẽ trở nên thật cô đơn, nhưng thực chất bên cạnh cô còn có bác quản gia Lâm luôn chăm sóc cho cô thật chu đáo, có Alpha luôn kề cận bên cô, yêu thương và quan tâm tới cô, và còn Victor luôn dõi theo cô và sẵn sàng tương trợ cô từ xa. Có lẽ cô không cô đơn như người ta vẫn nghĩ.

- Em sẽ cố gắng trả lại số tiền đó cho anh thật sớm... - Tường Vy ngập ngừng xúc động sau khi nghe những lời đó từ Victor.

- Vậy trước hết hãy cố gắng ngồi lên cái ghế chủ tịch ấy đi đã. - Anh cười như trêu cô, nhưng cũng không quên động viên cô em gái của mình trước khi cúp máy.

- Cố lên.

Tường Vy lặng người cảm động, tay cũng hạ chiếc điện thoại xuống ngay sau đó, mắt cũng từ từ ngước lên nhìn Alpha, có phần long lanh. Anh cũng khẽ thở dài, nhún vai rồi đặt tay lên xoa lấy đầu cô.

Trong giây phút họ vừa quay lưng trở vào phòng bệnh của bà, tiếng chuông điện thoại của Alpha lại kêu lên, anh khẽ nhíu mày rồi bắt máy.

Tường Vy ngơ ngác ngước mắt nhìn sắc mặt anh thay đổi, mới đầu còn chút nghe ngóng, nhưng sau đó liền cảm thấy khó xử, đôi mày chau lại.

- Chờ một chút, tôi sẽ tới ngay. - Anh nói với ngữ điệu đanh thép rồi cúp máy ngay sau đó.

Alpha khẽ thở dài ra một tiếng rồi hơi quay mặt nhìn vào cánh cửa phòng bệnh với vẻ phiền muộn, Tường Vy liền hiểu ý ngay, hai tay cô lập tức bám nhẹ vào cánh tay anh mà nói như thúc giục.

- Anh cứ đi công việc đi, có em lo cho bác rồi! - Cô giương đôi mắt to tròn ấy lên mà nói với anh, đồng thời gật gật đầu như muốn anh an tâm hơn phần nào.

Alpha bậm môi suy nghĩ một hồi rồi cũng nhún vai lại với cô, sau đó lập tức chạy đi.

- Vậy nhờ em nhé.

Tường Vy mỉm cười nhìn bóng lưng anh khuất xa dần rồi mới đẩy cánh cửa phòng bệnh ra mà bước vào. Người phụ nữ ấy vẫn nằm bất động trên giường, tuy hai mắt mở ra nhưng chỉ vô thức nhìn lên trần nhà, bác sĩ nói bà vẫn chưa thể phục hồi được nhận thức và trí nhớ của mình bởi đã bất tỉnh một thời gian dài, nhưng tình trạng sức khỏe đang tiến triển rất tốt, việc bà phục hồi lại được như trước sẽ nhanh thôi.

Cô bước vào gần giường bệnh rồi bỏ chiếc túi xách đang đeo trên người ra, đặt tạm lên mặt bàn bên cạnh. Vy đứng ngay ngắn cạnh bà, miệng háng giọng một cái rồi cúi đầu chào hết sức lễ phép, miệng cũng nở một nụ cười vô cùng dễ thương.

- Con chào bác! Con là Nguyễn Tường Vy, bạn gái của anh Phong... - Giới thiệu tới đây, cô tiểu thư có phần hơi ngập ngừng vì vẫn còn khá e ngại khi tự mình nói ra điều đó, sau đó liền kéo ghế và ngồi sát gần bà.

- Bác thấy người vừa bước vào và nói chuyện với bác chứ ạ? Đó là anh Phong, cũng là con trai của bác đấy ạ. - Cô vẫn rất niềm nở giới thiệu với bà, tuy ánh mắt bà vẫn vô thức nhìn vào một chỗ, nhưng cô vẫn tiếp tục nói để có thể cải thiện được nhận thức và khơi gợi được phần nào kí ức của bà.

- Bác nằm lâu như vậy chắc là mỏi lắm ạ? Để cháu bóp tay cho bác nhé! - Tường Vy nói đầy sự nhiệt tình rồi cũng nhẹ nhàng bóp tay, rồi bóp chân cho bà để máu có thể lưu thông, cơ thể bà sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Cô vừa chăm chú bóp tay, thì thoáng lại quay sang nhìn bà mà tìm tìm cười, miệng không quên kể chuyện cho bà nghe.

- Cháu đã nghe anh Phong kể về bác rất nhiều. Anh ấy rất lo cho bác đấy ạ. Nhưng giờ bác tỉnh lại rồi, bọn cháu vui lắm - Cô nhìn bà rồi cười tít mắt đầy hạnh phúc, sau đó liền tiếp tục công việc của mình, miệng thì say sưa kể đủ chuyện trên trời dưới biển.

Người phụ nữ trung niên ấy vẫn nhìn chăm chăm lên trần nhà, nhưng ánh mắt lúc này có chút thay đổi. Con người dần dần di chuyển, bà từ từ liếc mắt nhìn người con gái đang ngồi bên cạnh mình, ánh mắt trĩu xuống, lặng lẽ quan sát cô thật kĩ.

Alpha bước xuống cầu thang với vẻ vội vã, càng xuống dưới, không khí càng bí bách và đầy mùi tanh hơn, bản thân anh cũng phải nhăn mặt khó chịu khi cảm nhận được điều đó.

Ngay khi vừa đặt chân xuống bậc thang cuối cùng, anh đã bị chặn lại bởi một đám đông những người đứng đó, ánh mắt đều đổ dồn về phía người đàn ông ấy, vẻ mặt toát lên nỗi lo âu.

- Việc ông chủ bị bắt giam, chúng em đều biết cả rồi, vậy từ giờ anh sẽ thay ông chủ sao? - Một người nhướn mày hỏi anh.

Nghe câu hỏi ấy, sắc mặt có chút tối sầm lại, ánh mắt có liếc ngang liếc dọc mấy cái, cảm tưởng như rất khó nói.

- Tôi đâu có nói như vậy? - Anh nhíu mày nhìn họ.

- Vậy giờ V sẽ đi đâu về đâu nếu không có người đứng đầu đây?! - Họ bắt đầu nhao nhao lên đầy lo lắng.

Alpha bặm môi suy nghĩ một lúc rồi cũng đáp trả đầy khó khăn.

- Vậy dừng lại đi. - Anh nói một cách thẳng thừng khiến tất cả những người còn lại trong căn phòng đều phải tròn mắt ngạc nhiên.

"Sao cơ?", "Anh nói vậy là ý gì?!",... từng tiếng lao xao vang lên đầy bối rối, họ chỉ biết ngơ ngác nhìn nhau rồi đổ dồn ánh mắt về phía anh.

- Các cậu thật sự muốn sống một cuộc sống thế này sao? - Anh đưa mắt nhìn xung quanh rồi hỏi họ.

Mọi người im lặng một lát đầy ngẫm nghĩ rồi cũng khẽ lắc đầu, nhưng vẫn còn rất gượng gạo.

- Vậy ý tiền bối là... V sẽ sụp đổ sao? - Một giọng điệu lo âu cất lên từ phía sau.

Alpha nhướn mày nhìn về hướng đó rồi trong lòng cũng cảm thấy khó xử vô cùng, anh hiểu cảm giác của họ, và thậm chí nỗi sợ hiện tại của họ là gì. Hầu hết họ đều là những người có hoàn cảnh cơ nhỡ, không gia đình, không việc làm, được Phúc Thạch mang về huấn luyện từ nhỏ, giờ nếu không còn V nữa, thật sự họ chẳng biết sinh sống ngoài xã hội như thế nào.

- Anh có thể nói đơn giản như thế vì anh khác chúng em! Anh có tài năng, có thể làm được những gì anh muốn, thậm chí còn có cả mối quan hệ rất tốt với con gái của ông chủ! Nhưng tại em thì có gì? Ngoài V ra? - Một giọng nói cất lên đồng thanh từ phía đám đông, bao hàm một sự bức xúc không nhỏ.

- Ngoài kia có rất nhiều việc để các cậu có thể làm, vấn đề là các cậu có chịu làm không thôi. - Alpha nhíu mày nói như dặn dò.

Anh nhìn vào mắt những người đang đứng đó, trong lòng khẽ cảm thấy nhói lên, dù gì cũng đã từng ở bên nhau cả một khoảng thời gian dài như vậy, giờ cùng nhau đứng đây trong giây phút như từ giã này, sao có thể không đau lòng?

- Hẹn gặp lại, ở ngoài xã hội. - Alpha thẳng thừng nói lời tiễn biệt rồi quay lưng lại ngay.

Họ chỉ biết tròn mắt nhìn anh, thật sự chẳng thể tin được thành viên kỉ cựu nhất, con át chủ bài của Phúc Thạch lại có thể có thái độ và nói ra những lời đó ngay sau khi ông chủ của họ bị bắt, thật sự không thể tin được.

Một chàng trai như không thể kìm lại cảm xúc của mình nên lập tức tiến lên trên hẳn, bước tới phía anh, miệng nói lớn đầy tức tối.

- Anh là trụ cột ở đây mà! Giờ anh nói như vậy tức là sao cơ chứ?! Anh nói bỏ là bỏ được ngay sao?! - Cậu ta lớn giọng phần uất.

Alpha đứng khựng lại, người cũng từ từ quay về phía sau mà đối mặt với họ, anh nhìn sắc mặt của chàng trai ấy cũng đủ biết được cảm xúc trong cậu ta đang hỗn loạn như thế nào, nếu bây giờ anh cũng lớn tiếng đáp lại thì sẽ có chuyện chẳng hay.

- Tôi đã tự giải thoát được cho mình rồi. Nên tôi mong các cậu cũng có thể như vậy. - Anh trầm giọng xuống mà nói.

- Tất cả những gì tôi muốn chỉ là sự tự do thôi. Tôi chưa từng muốn làm những việc này.

Câu nói ấy của anh khiến cả căn phòng trở nên im bất, ai cũng tự thấy được bản thân mình trong câu nói ấy của Alpha, chỉ biết đứng lặng người suy ngẫm, nhìn theo bóng anh đang bước lên cầu thang rồi đi mất.

Hành lang bệnh viện cũng đã giảm bớt ánh sáng đi bởi cũng đã tối muộn, bước chân của anh thật nhẹ nhàng, cố gắng không tạo ra bất kì một tiếng động nào, tay cũng khẽ đẩy cánh cửa phòng bệnh ra mà từ tốn bước vào trong.

Người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh mắt nhắm nghiền lại, hai tay để hờ trên bụng, có lẽ bà ngủ cũng được một lúc lâu rồi.

Người con gái đang ngồi ở chiếc ghế bên cạnh giường bệnh cũng đã nằm gục xuống dưới chân bà, có lẽ ngày hôm nay cô đã quá mệt mỏi rồi.

Điều hòa trong phòng bệnh làm cho không khí lạnh hơn, Alpha khẽ cởi chiếc áo vest của mình ra mà choàng lên người cô, đồng thời kéo chăn lên cao hơn cho người phụ nữ đang nằm trên giường, sau đó mới ngồi ra chiếc ghế được đặt gần đó, lặng lẽ quan sát cả hai người phụ nữ quan trọng nhất trong đời mình, thâm tâm liền cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Tường Vy neoh nhắm mắt nhìn xung quanh, nhận thấy bà vẫn đang ngủ say nên hành động cũng cố gắng nhẹ nhàng hết mức, cô khẽ ngồi dậy và vờn vai một cái, cả đêm nằm ngủ với tư thế này khiến người cô đau nhức, chợt phát hiện ra trên người đang khoác một chiếc áo vest.

- Em dậy rồi à? - Tiếng một người đàn ông cất lên nhẹ nhàng từ phía sau lưng, Tường Vy giật mình quay mặt lại phía sau, liền thấy Alpha đang ngồi đó, trên tay cầm một tờ tạp chí.

- Đêm qua anh không ngủ à? - Cô cất giọng ngái ngủ hỏi anh, một tay giơ lên dụi mắt.

- Em về nhà nghỉ ngơi chút đi, đừng quên chiều nay có cuộc họp cổ đông đang chờ em đấy. Để anh đưa em về. - Alpha gấp cuốn tạp chí lại và để xuống mặt bàn, lập tức đứng dậy mà nói với cô.

Về tới nhà, bác Lâm từ trong bếp đang nấu dở bữa sáng liền chạy ra nhìn hai người với ánh mắt đầy lo lắng.

- Ôi may quá tiểu thư và cậu Alpha đây đã về rồi, tôi đang lo không biết cả đêm qua hai người đi đâu, đã ăn gì chưa? - Ông cúi đầu chào hai người rồi hỏi han ân cần.

- Sáng nay bác nấu món gì vậy? Bọn cháu đói quá rồi! - Tường Vy bĩu môi ra vẻ nũng nịu rồi kéo tay Alpha vào trong bếp.

Họ cùng ngồi ăn trên bàn, đột nhiên Tường Vy dừng đũa lại, ngẩng mắt nhìn ra phía người đàn ông với mái tóc bạc đang sắp xếp lại đồ đạc trên bàn ngoài phòng khách.

- Bác Lâm, cháu nhờ bác một việc được không? - Cô cất tiếng hỏi vọng ra.

- Tiểu thư cứ nói đi ạ. - Ông đáp lại.

- Chiều nay bọn cháu có cuộc họp cổ đông ở công ty, nên bác có thể tới chăm sóc cho mẹ anh ấy được không ạ? Bác ấy đang nằm viện.

- Ồ, không cần đâu ạ... - Alpha giật mình rồi cũng phải đi với ngữ điệu đầy bất ngờ.

- Ôi chuyện nhỏ ấy mà! Để tôi tới luôn bây giờ cũng được, cả hai cứ ở nhà nghỉ ngơi mà chuẩn bị cho cuộc họp đi. Hay tốt nhất là cả ngày hôm nay để tôi tới đó cho! - Bác Lâm nói với vẻ sẵn lòng.

- Dạ thật sự không cần đâu ạ...! - Alpha đáp lại đầy ái ngại.

- Cậu ngại gì chứ! Hai người bận việc mà, những chuyện như thế này để tôi lo cho! - Bác Lâm cười tít mắt lại, những nếp nhăn xô vào với nhau.

- Nhưng mà... - Anh vẫn còn chút ngập ngừng khó xử.

- Cậu Alpha không phải lo đâu!

- Bác ơi! - Tường Vy bất ngờ cất tiếng khiến ông ngạc nhiên.

- Anh ấy tên là Phong... - Cô cất tiếng nhỏ nhẹ khiến cả hai người đàn ông ấy phải bất ngờ vô cùng, Alpha liền cảm thấy ngại ngùng, tuy đó mới là tên thật của anh nhưng sao anh lại thấy thật lạ lẫm, thậm chí còn cảm thấy có phần e ngại khi nghe người khác gọi mình bằng cái tên ấy.

- Cậu... Phong. Mẹ cậu nằm ở bệnh viện nào? - Ông hỏi mà cũng ngập ngừng, cảm thấy lạ lẫm còn chưa quen.

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thắm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Vị trí chủ tịch

Trong lúc chờ Alpha về căn hộ riêng mà anh mới thuê để thay quần áo, Tường Vy cũng đã thử đi thử lại những bộ quần áo ở trong tủ, ngắm nghía bản thân trước gương không dưới mười lần, cuối cùng cũng chọn ra được một bộ mà cô cảm thấy hài lòng nhất.

Cô tiến đến chỗ bàn trang điểm, ngắm nghía gương mặt được trang điểm kỹ lưỡng theo phong cách trưởng thành rồi cũng mỉm cười tự động viên mình, đôi tay cũng giờ lên để búi mái tóc mềm mượt của mình lên, để vài sợi rủ xuống, tất cả đều khiến cô trông chừng chặc hơn rất nhiều.

Bỗng chợt có tiếng gõ cửa, Tường Vy vẫn chăm chú nhìn vào gương, cẩn thận đeo hoa tai lên, miệng vẫn thản nhiên nói.

- Vào đi.

Cánh cửa được mở ra ngay sau đó, tiếng chân người bước vào, dừng lại ngay tức khắc khi nhìn thấy cô.

Tường Vy sửa soạn xong xuôi liền đứng thẳng người dậy, nhẹ nhàng quay mặt về phía người đàn ông đang đứng gần đó, ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào cô từ trên xuống dưới, đôi mắt khẽ nheo lại như có chút không vừa ý.

- Sao thế? - Cô tròn mắt ngơ ngác hỏi anh.

- Em không còn cái áo nào khác à? - Alpha chau mày nhìn kỹ lại trang phục của cô một lần nữa. Cô bận trên người chân váy bút chì màu đỏ rượu, bó sát lấy phần thân dưới, kèm theo một đường xẻ dọc phần đùi, phần thân trên cô chọn lựa một chiếc áo hai dây với họa tiết ren xẻ ngực tương đối sâu, làm hở ra một phần bầu ngực căng tròn, trắng nõn của cô gái mới lớn, khoác ngoài là một chiếc áo vest đồng màu với chân váy. Nếu nhìn tổng thể thì cô toát lên một khí chất ngút trời, vẻ ngoài trưởng thành, chừng chặc cũng không kém phần quyến rũ. Với vẻ đẹp này thì không ai có thể kiềm nổi lòng, nhưng riêng người đàn ông này lại cảm thấy rất nhức nhối.

- Áo em làm sao? - Cô vẫn ngơ ngác không hiểu chuyện, cúi mặt nhìn xuống chiếc áo hở hang ấy.

Chẳng nói chẳng rằng, anh liền bấm bấm bước tới, hai tay giờ lên mà kéo chiếc áo vest cô đang mặc bên ngoài vào, cài kín lên tận cổ.

- Nào anh làm gì thế?! Cái áo này đâu phải mặc như vậy?! - Cô nhú mày ngẩng mặt nhìn anh, phản ứng lại có phần gắt gao, tay cũng cời hết những chiếc khuy ấy ra, chỉnh đốn lại trang phục như cũ.

- Vậy mặc thế kia là để chứng tỏ cái gì? - Anh nhăn nhó mặt mày hỏi lại cô, ngữ điệu cũng có phần khó nghe hơn.

- Để chứng minh cho các cổ đồng thấy em đã trưởng thành hơn? Họ sẽ không coi em là một đứa trẻ con nữa! - Cô nhún vai đáp trả đầy vô tư.

- Họ cần một người trưởng thành trong suy nghĩ, chứ không phải cố gắng làm cho mình giống như người lớn nhưng thâm tâm vẫn là một đứa trẻ. - Anh nhú mày nhìn cô chăm chăm, ngữ điệu vừa khó chịu vừa bất lực.

- Em không muốn tranh cãi với anh trước thềm cuộc họp đâu! Đi thôi! Sắp đến giờ rồi! - Cô nhăn nhó mặt mày rồi cũng thúc giục anh cho qua, tuy nhiên người đàn ông này lại không dễ dàng để nó trôi đi như thế.

Anh đã lấy ô tô từ trong gara của biệt thự để đưa cô tới công ty, bởi với cách ăn mặc của Tường Vy thế này, anh chẳng thể yên tâm để cô ngồi trên chiếc mô tô của mình.

Alpha sau khi chỉnh lại gương chiếu hậu và nổ máy, lập tức nhào người sang bên cô, hai tay nhanh chóng thắt dây an toàn lại. Tường Vy mới đầu còn bất ngờ, nhưng sau cũng tùm tùm cười thầm thấy thích thú trong lòng, nhưng niềm vui ấy lập tức trở thành nỗi hoang mang khi anh lại động tay vào chiếc áo của cô.

- Anh làm cái gì thế?! - Cô thốt lên đầy bất ngờ.

- Cài thêm một nấc cũng không chết người đâu. - Anh nghiêng răng nhấn mạnh nhìn cô rồi cũng ngồi về chỗ của mình, hai tay đặt lên vô lăng mà cho xe lăn bánh.

Cô tiểu thư chỉ còn biết nhìn anh đầy hậm hực rồi nhìn xuống chiếc áo vest được cài vào hai nấc, đã che đi được phần nào sự hờ hăng ấy.

Không khí trong phòng họp dần trở nên xôn xao bởi chỉ còn vài ba phút nữa là tới giờ cuộc họp cổ đông bắt đầu. Những người có mặt cũng đã ổn định chỗ ngồi, Tường Vy ngồi vào chỗ của mình mà trong lòng không khỏi lo âu. Cô nhìn sang phía đối diện, tổng giám đốc Quang Hùng đang nhìn thẳng về phía cô với ánh mắt sắc như dao cạo.

Đến đúng 2 giờ chiều, ông Quang Hùng đưa mắt nhìn xuống chiếc đồng hồ đang đeo trên tay rồi khẽ chep miệng, đôi mày chau lại đầy sự mất kiên nhẫn.

- Bắt đầu thôi chứ! Tới giờ rồi. - Ông nói như thúc giục.

- Nhưng còn bà Thủy vẫn chưa tới. - Một cổ đông lên tiếng.

- Đây là cuộc họp cổ đông vô cùng quan trọng, chúng ta không thể mất thời gian vào những việc không đâu được, chẳng phải việc này rất nguy cấp sao?
- Ông Hùng chau mày phân biện lại.

Các cổ đông thấy lời ông nói cũng rất hợp lý nên đành gật gù nghe theo. Cuộc họp chính thức được bắt đầu, phó tổng giám đốc, ông Khánh bắt đầu đứng lên phát biểu.

- Sau một khoảng thời gian mà cả tổng giám đốc Quang Hùng và tiểu thư Tường Vy đây cùng chứng tỏ thực lực của mình bằng những cách làm khác nhau, các cổ đông có lẽ cũng thấy cả rồi. - Ông đưa mắt nhìn xung quanh, hai tay chống vào bàn.

- Và vẫn như cũ, tiêu chí để có thể ngồi lên nắm giữ chức chủ tịch thì cần phải có cả sự tín nhiệm của các cổ đông, và số cổ phần áp đảo hơn. Vậy nên tôi nghĩ chúng ta sẽ tiến hành bỏ phiếu kín ngay bây giờ. - Ông Khánh đưa mắt nhìn xung quanh một lần nữa rồi tiếp lời.

Hòm phiếu kín cũng được mang ra, các cổ đông bàn tán xôn xao rồi cũng ghi vào trong phiếu bầu, lần lượt lên bỏ vào hòm kín.

Từng dòng người lần lượt đi qua và bỏ phiếu vào hòm khiến Tường Vy run lên vì hồi hộp, các ngón tay cô đan lại với nhau, mồ hôi không ngừng chảy thành dòng trên mặt.

Chợt một bàn tay đặt lên vai khiến cô giật bắn mình, quay ngoắt lại phía sau với vẻ hoảng hốt.

- Không sao đâu. - Alpha nhẹ nhàng đưa chiếc khăn tay cho cô để có thể thấm đi mồ hôi trên mặt.

Cuối cùng thì phiếu cũng đã được kiểm xong, các cổ đông ngồi ngay ngắn tại chỗ, không khí trở nên im ắng, tất cả đều giữ im lặng để lắng nghe kết quả.

Phó tổng giám đốc Tùng Khánh cầm tờ kết quả trong tay mà chau mày không hài lòng.

- Tỷ lệ phiếu bầu tín nhiệm đang là 50-50, có lẽ sẽ phải căn cứ vào số cổ phần. - Ông đưa mắt nhìn xung quanh đầy đắn đo, rồi khẽ liếc mắt nhìn về phía cô tiểu thư đầy lo lắng.

Tường Vy công bố số cổ phần của mình trước, với 15% số cổ phần vốn có, cộng với 20% được ông Phúc Thạch và 2% được phó tổng giám đốc Tùng Khánh chuyển nhượng cho, tổng cộng cô tiểu thư đang nắm giữ trong tay 37% số cổ phần. Ngay sau khi thông tin đó được công bố, ông Quang Hùng liền nở một nụ cười nửa miệng, Tường Vy lập tức đưa mắt lên nhìn đầy cảnh giác.

Đến khi ông Quang Hùng công bố số cổ phần mà mình đang nắm giữ với ngữ điệu vô cùng tự tin bởi số cổ phần của ông hầu hết là đi mua lại từ các cổ đông khác nên rất nhiều, cô tiểu thư liền cảm thấy hụt hẫng, cảm giác như bị rơi xuống khỏi 9 tầng mây, ông hơn cô đúng 1%.

Những cổ đông ủng hộ Tường Vy trong lần tranh cử này cũng thầm cảm thấy tiếc nuối cho cô. Bất chợt cánh cửa phòng họp được mở tung ra trước sự bàng hoàng của các cổ đông, bà Thủy bước vào cùng với một người đàn ông trẻ đang xách trên tay một chiếc cặp với vẻ vội vã.

- Xin lỗi tất cả mọi người! Vì phải giải quyết nốt số giấy tờ này nên giờ mới tới được! - Bà nói đầy ái ngại.

Một số cổ đông có vẻ không vừa lòng liền thể hiện ra mặt, nhưng dường như bà Thủy vẫn không để tâm cho lắm.

- Tôi vẫn được phép bầu phiếu kín chứ? - Bà cất tiếng hỏi.

- Dĩ nhiên. Nhưng còn mỗi bà nên bà có thể nêu ý kiến của mình luôn. - Ông Khánh nói.

- Vậy... tôi muốn tín nhiệm cô tiểu thư Tường Vy đây, bởi tôi khá hài lòng với cách làm việc của cô ấy. - Bà Thủy cười nhẹ, đồng thời nhìn về phía cô tiểu thư, Vy thấy vậy cũng cười nhẹ đáp trả.

- Kể cả tỉ lệ tín nhiệm cao hơn cũng không thể bằng số cổ phần áp đảo được. - Ông Hùng nói với vẻ khinh khỉnh.

- Tôi cũng cần chữ ký của cô Tường Vy để hoàn thành nốt một số thứ. - Bà vẫn thể hiện một thái độ điềm đạm, nhân nhả rồi đưa mắt nhìn vị luật sư trẻ tuổi kia, anh ta hiểu ý ngay, lập tức rút ra từ trong chiếc túi xách kia một tờ giấy được kẹp trong một tập tài liệu.

Tường Vy ngo ngác mở ra, bất chợt hai mắt mở to đầy kinh ngạc, lập tức thu hút sự tò mò từ các cổ đông khác.

- Đây là... - Tường Vy ngập ngừng ngước mắt nhìn bà.

- Cái gì vậy?!! - Ông Hùng có phần cảnh giác khi nhìn thấy dáng vẻ đầy khả nghi của cô tiểu thư, và cả người phụ nữ kia.

- Cô chỉ cần kí vào đó, là cuộc chuyển nhượng sẽ diễn ra xong xuôi. - Bà nói một cách thần nhiên.

- Gì cơ?!! - Ông Hùng thốt lên đầy bất ngờ, đăm đăm ánh mắt nhìn bà.

- Đây chỉ là một cách để tôi thể hiện sự ủng hộ của mình thôi mà? - Bà vẫn thần nhiên trả lời, mặc cho ông Hùng có đang nổi điên lên như thế nào.

Tường Vy nhìn bản chuyển nhượng đang nằm trên bàn rồi cũng ngập ngừng kí vào. Ngay sau khi buông bút, vị luật sư trẻ tuổi khi nãy bước vào cùng bà Thủy liền cầm lấy và hoàn thiện nốt vài thao tác, vậy là số 2% cổ phần đã được chuyển nhượng từ bà Thủy sang Tường Vy. Và với sự tiến nhiệm và số cổ phần áp đảo hơn đúng 1%, Tường Vy hiển nhiên bước lên vị trí chủ tịch tập đoàn Venela.

Cuộc họp cũng kết thúc không lâu sau đó với tâm trạng của hai bên đối lập nhau hoàn toàn. Ông Hùng và các cổ đông thân cận rời khỏi phòng họp mà miệng vừa lẩm bẩm chửi, trong lòng thực sự cảm thấy không phục. Nhưng trái lại với họ, Tường Vy cùng với Alpha rời khỏi phòng họp với tâm trạng khác hẳn, cô dường như vẫn còn chưa định hình được chuyện gì vừa xảy ra, hay nói một cách khác là còn chưa thể tin nổi mình đã chính thức trở thành chủ tịch đương nhiệm của Venela.

Bà Thủy và ông Khánh cũng bước đến bên họ ngay sau đó, nhìn thấy họ, cả Alpha và Vy đều khẽ cúi nhẹ đầu đầy kính trọng, bà Thủy liền cười nhẹ nhìn cô.

- Tôi thật sự rất thích phương án mới mà cô đang bắt tay với phó tổng giám đốc để đưa Venela đi lên. Và cả thái độ biết sửa sai của cô nữa. - Bà cười đắc chí nhìn cô khiến cô có phần cảm thấy ngại ngùng.

- Đây mới là bước đầu thôi, sẽ còn nhiều khó khăn phía trước đấy, cố gắng lên nhé, chủ tịch. - Ông Khánh cũng nói với vẻ bông đùa.

Ngay khi vừa tan làm, họ cùng nhau xuống hầm để xe và lái xe ra về. Suốt cả chặng đường Tường Vy vẫn còn rất bất ngờ, cô gái này vẫn chưa thể tin nổi những điều đã xảy ra trong ngày hôm nay.

- Em muốn đi đâu ăn tối đây? - Alpha vừa mỉm cười thật tươi, vừa liếc mắt nhìn sang cô.

- Em chỉ muốn về nhà thôi! - Cô cười tươi rồi đáp lại đầy hạnh phúc.

Alpha có chút bất ngờ khi nghe được câu trả lời ấy, trước kia Tường Vy luôn thích tới lui những nhà hàng sang trọng, nhất là vào những dịp vui như thế này, nhưng giờ lại chỉ muốn về nhà, có lẽ cô gái này đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi.

- Được! Vậy anh sẽ nấu cho em ăn. - Alpha tùm tùm cười rồi nhấn ga mạnh hơn.

Vừa về tới, họ đã cùng nắm tay nhau vào bếp, anh mở tủ lạnh ra và bắt tay vào chế biến những món Âu, Tường Vy thì dọn bàn ăn. Bác Lâm thì đang trong viện chăm sóc cho mẹ Alpha nên cả căn biệt thự rộng lớn giờ chỉ có mỗi hai người họ.

Phải đến tận 7 giờ kém họ mới có thể xong xuôi hết toàn bộ, Alpha cầm hai đĩa thức ăn trên tay rồi mang ra bàn, bất chợt hơi ngạc nhiên khi thấy cảnh tượng trước mắt.

Bàn ăn được trang trí vô cùng lãng mạn, khăn trải bàn, lọ hoa hồng, rồi cả nến thơm,... Alpha đặt đĩa thức ăn lên trên mặt mình rồi sang cả mặt bàn đối diện, một lát sau Tường Vy chạy lại ngồi vào chỗ, trên tay cô cầm một chai vang đỏ và hai chiếc ly.

Cô nhìn vào đĩa thức ăn trước mặt mình mà òa lên đầy sung sướng, bỏ bít tết, khoai tây rán, salad trộn,.. tất cả đều thơm nức mũi khiến cô không ngừng ca ngợi. Nhưng Alpha lại chủ yếu tập trung tầm nhìn vào chai rượu mà cô đang cầm trên tay.

- Em định uống rượu đấy à? - Anh khẽ chau mày nhìn cô mà lờ mờ nhẹ.

- Thôi mà! Hôm nay là ngày vui! Một chút thôi! - Cô bĩu môi mà nói với giọng nũng nịu, mềnh khiến Alpha khó lòng từ chối.

- Được rồi. Một chút thôi đấy. - Anh cười nhẹ rồi cũng gật đầu đồng tình.

Thế nhưng bữa tối ấy diễn ra quá thuận lợi, họ cười nói vui vẻ mà dường như quên cả chừng mực, chai rượu đã vui đi đáng kể, Alpha có tư lượng khá tốt nên men rượu mới chỉ ngấm nhẹ vào người anh, nhưng anh vẫn có thể tự chủ được bản thân mình. Cô tiểu thư kia thì khác, dường như niềm vui ấy đã lấn át đi cả ý thức, cô không hề biết điểm dừng của mình ở đâu. Thật sự cô đã say rồi, lời nói cũng không còn kiểm soát được nữa, hai má đỏ ửng lên, mắt nhắm nhắm lại.

- Thôi đủ rồi, không uống nữa. - Alpha nhòm người dậy, tay cầm vào ly rượu mà cô đang cầm.

- Không! Em đã say đâu?! - Cô lập tức nhăn mặt, tay giữ chặt chiếc ly.

- Nào! Không uống nữa! - Anh nháu mày cố gắng khuyên nhủ cô.

- Ừm...! - Cô nhấn nhò mặt mày rồi ra sức kéo giặt lại về phía mình, rượu trong ly cũng vì vậy mà đổ cả vào phần ngực cô, ướt cả áo trong lẫn ngoài.

Alpha khẽ chep miệng đầy bất bình rồi nhắc cô đứng lên khỏi chỗ ngồi, diu cô bước lên phòng để thay đồ, nhưng cũng chẳng dễ dàng gì với một người con gái đang say khướt như thế này, cả người lao đảo hết cả.

Cuối cùng anh cũng đặt được cô ngồi lên chiếc giường rộng lớn trong căn phòng được phủ kín bởi một màu hồng ấy, sau đó nhanh chóng vào phòng tắm lấy ra một chiếc khăn tắm để cô lau người, kèm theo một chiếc áo phông của cô. Anh đưa cô cầm chiếc khăn cùng chiếc áo đó rồi cũng có ý định rời khỏi phòng.

- Em thay đồ đi. - Anh nói rồi quay lưng lại bước về phía cửa. Bất chợt tất cả các bóng đèn đều bị tắt đi, đem lại một màn đêm u ám bao phủ toàn căn phòng.

- Mất điện sao? - Alpha ngạc nhiên nhìn lên trên bóng đèn.

- Đừng bỏ em một mình...! - Tường Vy rên rỉ lên như sắp khóc đến nơi, cô vốn dĩ rất ghét bóng tối mà, hơn nữa còn vào lúc say thế này nên rất nhạy cảm.

- Được rồi! Em thay đồ đi. - Alpha dường như chẳng còn cách nào khác, liền ngồi xuống mép giường, quay lưng lại với cô.

Anh lặng im nghe thấy tiếng thở dài đầy mệt nhọc của người con gái ấy từ phía sau lưng mình, rồi kèm theo cả tiếng xột xoạt của áo quần ma sát với da thịt. Bỗng nhiên người đàn ông này cảm thấy bối rối, hồi hộp, người con gái mà anh yêu đang thay quần áo ngay sau lưng anh, sao có thể không suy nghĩ đây.

- Anh Phong... - Tiếng gọi nhẹ nhàng như hút hồn ấy của cô lập tức cắt ngang dòng suy nghĩ, anh giật mình lắng tai nghe.

- Em bị mắc tóc vào áo rồi...

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thảm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Mất điện

Câu nói nhờ vả ấy của cô khiến Alpha bất chợt cảm thấy khó xử, yết hầu của anh chạy lên rồi lại chạy xuống, ánh mắt cũng thể hiện sự lúng túng, hành động cũng ngập ngừng không biết có nên quay người lại hay không.

- E... em thử lại đi... - Anh cất giọng có phần ngập ngừng.

- Ừm... - Cô nhắm nghiền mắt lại mà cố gắng cởi chiếc áo hai dây ra, nhưng chiếc áo quá nhỏ và bó sát nên khi cởi ra lập tức bị cuộn lại, vô tình cuốn phải vài lọn tóc rủ xuống của Tường Vy.

Khi Tường Vy cố gắng cởi chiếc áo ra thật mạnh với tâm trí của một người đang say khướt, tóc cô lại cuốn vào chiếc áo ấy chặt hơn, cô tiểu thư đau đớn kêu nhẹ lên vài tiếng.

- Ah... Ah... - Cô nhấn mặt đau đớn.

Alpha cắn môi rồi cũng từ từ quay người lại, tiến gần đến bên cô. Chiếc áo hai dây ấy đã cởi được một nửa, vắn đề nằm ở phần sau gáy, anh cố gắng không để tâm tới những vấn đề khác, chỉ nhanh chóng vòng hai tay qua cổ cô, nhẹ nhàng gỡ từng lọn tóc của cô ra khỏi phần áo đang cuộn lại.

Cuối cùng anh cũng gỡ rồi cho cô một cách nhẹ nhàng rồi ngồi xuống đối diện với cô. Cả một bức màn bóng tối bao phủ khắp cả căn phòng ấy, chỉ le lói một tia sáng từ ánh trăng rơi vào tấm rèm treo trên cửa sổ, hắt vào người con gái đang ngồi trên giường.

Trên người cô lúc này còn giữ lại phần chân váy đang bó sát lấy chân, phần thân trên thì chỉ mặc mỗi chiếc áo lót màu đen, để lộ bầu ngực căng tròn, giữa rãnh ngực còn vương trên đó, chảy xuống từng giọt.

Alpha nhìn cô mà đỏ mặt, ánh mắt có chút rối loạn khi nhìn thấy hình ảnh vô cùng khiêu gợi ấy của Tường Vy. Hai má cô còn đỏ ửng lên, toàn thân toát ra một mùi rượu hơi nồng như càng cố ý muốn kích thích khứu giác của anh. Bất chợt cô nhào người về phía trước, khoảng cách mặt giữa hai người được thu hẹp lại còn rất ít, hai mắt anh mở to ra đầy ngạc nhiên. Tường Vy khẽ nhếch môi cười đầy tình nghịch rồi hôn nhẹ vào môi anh một cái "chụt", hành động bất ngờ của cô khiến con tim của anh lại loạn nhịp hết lên. Từng hơi thở ấm nóng và nồng nặc mùi rượu của cô phả nhẹ vào mặt anh, yết hầu của anh lại di chuyển, anh thậm chí còn phải nghiêng răng nghiêng lợi trong tình huống trớ trêu này.

Cô lại cong khóe môi lên mà cười khúc khích đầy khoái chí ngay sau khi hôn được anh, cùng với hai gò má đang đỏ ửng lên, cô vô tình trở thành người con gái quyến rũ nhất trong mắt anh, nhất là trong lúc này.

Không thể tự kiềm chế được bản thân mình nữa, một tay anh đặt nhẹ vào sau gáy cô, anh nhướn cổ lên và khóa môi cô thật chặt. Hai cánh môi ấy lồng chặt lại với nhau, anh nhẹ nhàng luồn đầu lưỡi vào trong khoang miệng ấm nóng của người con gái kia mà từ từ khuấy đảo, đem lại những cảm giác mê đắm. Tường Vy vừa bị hành động bất chợt của anh, cảm giác kích thích nơi đầu lưỡi và cánh môi, cùng với cả sự nhạy cảm bởi men rượu ngấm vào người khiến cô khó mà kháng cự lại, miệng khẽ kêu lên vài tiếng nhẹ nhàng.

- U... um...

Anh càng hôn càng nhận ra bản thân khó có thể cưỡng lại hương vị ngọt ngào từ đôi môi ấy, men rượu trong người càng như thôi thúc anh phải vắt kiệt từng vị ngọt cuối cùng ở đôi môi ấy mới thôi.

Cô đặt nhẹ hai tay lên khuôn ngực anh, cảm tưởng như chống cự và muốn đẩy anh ra, nhưng không phải. Tường Vy di chuyển đôi tay ấy thật nhanh nhạy và uyển chuyển, trong lúc anh không để ý, cô đã cởi được hai khuy áo của anh. Alpha lúc này như bừng tỉnh lại một chút, sớm nhận ra điều không ổn, anh liền chống hai tay sang hai bên đầu của cô mà chống người dậy, nhịp thở cũng trở nên gấp gáp hơn.

- Vy... chuyện này... không được... - Anh nói với giọng ngập ngừng đầy bối rối.

Nhưng lời nói ấy xem như chẳng có tác dụng gì với cô tiểu thư ngay lúc này, cô với tay lên mà choàng vào cổ anh, kéo xuống thật mạnh, tiếp tục mạnh bạo khóa môi người đàn ông này. Thân người anh bị kéo xuống áp sát với cô, tạo ra một tư thế vô cùng xấu hổ, nhưng với một cô gái vốn rất bạo như Tường Vy, thì khi say cô còn mạnh dạn hơn nữa. Hai tay lúc này ôm ghì lấy cổ anh mà kéo xuống bây giờ đã lại tiếp tục mò mẫm tại khuôn ngực săn chắc ấy, cởi nốt những chiếc khuy áo còn lại. Chẳng mấy chốc, chiếc áo sơ mi trắng ấy của anh đã được cô cởi phanh ra, bàn tay mảnh khảnh, mềm mại ấy của cô khẽ chạm nhẹ vào da thịt anh khiến người đàn ông này thật sự không thể kiềm mình lại được nữa.

Anh cởi phanh chiếc áo sơ mi ra rồi ném thẳng tay xuống đất, sau đó liền cúi xuống mà tiếp tục ngấu nghiến đôi môi ngọt ngào ấy, tay cũng luôn nhẹ ra sau lưng cô, khéo léo cởi chiếc áo lót đầy vương vãi đó ra.

Ngay sau khi chiếc áo lót bị anh vứt xuống đất, Tường Vy khẽ kêu thào trong miệng, một tay cũng hơi co lên, che đi hai phần đầu ngực. Alpha thấy vậy liền nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của cô, từ từ đưa sang một bên, giữ chặt xuống dưới giường. Tay còn lại anh đặt lên bầu ngực căng tròn của cô mà xoa bóp nhẹ nhàng, miệng cũng hôn nhẹ vào cổ rồi xuống dần phần ngực cô.

- Um... - Vy rên nhẹ trong miệng, hai mắt nhắm nghiền lại,

Tiếng rên ấy như càng kích thích anh thêm nữa, anh nắn bóp bầu ngực căng tròn ấy càng mạnh thêm, các ngón tay cũng mân mê cả tới phần đầu ngực của cô một cách tinh nghịch, cô cũng vì hưng lên nên đầu ngực cũng cương cứng lại, miệng rên lên rõ rệt hơn.

- Anh Phong... - Cô thì thầm nhẹ trong miệng, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Alpha tiếp tục lần mò bàn tay xuống phần dưới, nhẹ nhàng kéo khóa chiếc váy bó sát của cô xuống, rồi cởi ra từ từ, cuối cùng là đến cả chiếc quần lót.

Tường Vy cũng không kém cạnh, cô tiểu thư không chịu nằm yên để một mình anh tác quái, hai tay cô cũng di chuyển xuống dưới, lúng túng cởi chiếc thất lưng đầy vương vãi ấy ra, ngay sau đó cũng nhanh chóng đặt chiếc khăn tắm xuống dưới mông cô.

Anh quỳ hai chân trên giường, tay để hai chân cô sang hai bên, trong tư thế dạng rộng ra, nhưng người con gái ấy dĩ nhiên cảm thấy xấu hổ, chân liền hơi khép lại, một tay cũng ngập ngừng che đi phần nhạy cảm ấy.

- Bỏ tay ra nào... - Anh thì thầm nhẹ nhàng nhưng đầy nị lực, tay cũng cầm nhẹ lấy cổ tay cô mà đặt sang một bên.

Phần con gái ấy liền được "phô" ra ngay trước mắt anh, Alpha đưa mắt nhìn xuống, ánh trắng rọi vào le lói khiến nơi ấy càng trở nên đẹp hơn nữa.

- Đừng có nhìn mà... - Một tay cô che mặt, ánh mắt nhìn đi chỗ khác, ngữ điệu cất lên đầy ái ngại.

- Được rồi, anh sẽ không nhìn. - Anh mỉm cười nhẹ nhàng rồi gập người xuống, áp sát thân người to lớn vào với cô. Hơi nóng từ cả hai người hòa vào với nhau khiến cho nhiệt độ không khí được đẩy cao lên.

Anh dùng ngón tay chạm nhẹ vào cửa mình của cô, nhẹ nhàng vuốt dọc lên xuống khiến cho nơi đó ngày càng rỉ càng ra nhiều nước. Anh chống một tay ngang bên tai cô, khoảng cách giữa mặt anh và cô được thu hẹp lại, miệng anh ghé sát vào tai cô mà thủ thỉ.

- Đã ướt thế này rồi. - Anh thì thầm vào tai cô với giọng trầm xuống đầy khiêu gợi, Tường Vy khẽ nín thở, hai tay che lên khuôn mặt đang đỏ ửng, miệng cũng ngại ngùng cất lên.

- Đừng nói thế mà...!

Anh khẽ nhướn miệng cười, tay cũng kéo khóa quần xuống và lôi thứ đàn ông đang trốn dậy một cách mạnh mẽ ấy ra ngoài. Anh cầm lấy nó mà cọ nhẹ vào bên ngoài cửa mình của cô, đồng thời dùng thứ nước đang rỉ ra từ nơi đó để bôi trơn lấy vật nam tính đang cương cứng của mình.

Cảm giác bị anh dùng thứ ấm nóng đó trên chọc nơi cửa mình thật lạ, cô chưa từng được nếm trải qua, cùng với sự nhạy cảm đạt tới cao độ, Tường Vy chỉ biết nhắm nghiền mắt vào, hai tay che lấy mặt mà áp ứng.

- Đừng... đừng làm như vậy nữa... - Hơi thở của cô có chút nặng nhọc nên lời nói thốt ra cũng khó khăn.

- Đứng ôm mặt, ôm lấy anh này... - Anh tiếp tục thì thầm vào tai cô với chất giọng đầy mị lực ấy.

Tường Vy vẫn ngồi ngững vô cùng, chỉ biết lặng im đáp trả.

- Anh cho vào nhé...? - Anh hỏi nhẹ nhàng, cô tiểu thư ấy vẫn chỉ biết nín thở, ngập ngừng đưa hai tay lên vòng qua cổ anh mà ôm lấy, Alpha lập tức hiểu câu trả lời.

Anh cảm nó rồi cố gắng nhét vào trong, bởi đây là lần đầu của cả anh và cô nên cũng thật khó khăn, phải loay hoay mất một lúc anh mới có thể xác định được đúng vị trí, nhẹ nhàng đẩy nó vào trong. Nhưng cái loay hoay ấy lại khiến cô như bị kích thích hơn nữa, bản thân lập tức lại trở nên nhạy cảm hơn bao giờ hết, khi nó được đưa vào trong một chút, Tường Vy theo phản xạ, lập tức siết chặt lấy anh, miệng khẽ rên một tiếng, đôi mày hơi chau lại.

- Ừm... - Cô rên thầm trong miệng một tiếng.

Thứ nam tính của anh bị cô siết chặt lấy một cách bất ngờ nên cũng không kiềm được mình mà thở hắt ra một cái, một tay anh đặt nhẹ lên hông của cô, vỗ nhẹ.

- Thả lỏng ra nào... còn chưa vào được hết nữa... - Anh thì thầm vào tai cô. Tường Vy bấu chặt hơn vào lưng anh, phần thân dưới cũng thả lỏng bớt ra, Alpha từ từ cho vào nốt, đồng nghĩa với việc cô tiểu thư rên lớn lên một tiếng đầy đau đớn, bấu chặt móng tay vào tấm lưng rộng của anh mà cào lấy.

Chẳng cần cô phải nói, Alpha liền dùng môi mình để khóa chặt lấy cô, một nụ hôn nhẹ nhàng, ngọt ngào để xoa dịu đi cơn đau trong cô. Máu bắt đầu rỉ ra từ nơi đó, chảy thấm xuống chiếc khăn tắm được anh kê vào dưới mông cô. Anh để yên như vậy một lúc, dùng nụ hôn để xoa dịu đi, khi cô cảm thấy bớt đau và bắt đầu thích nghi dần, bàn tay đang bấu lấy phần lưng được nói lỏng ra, Alpha mới lại ghé sát vào tai cô.

- Anh bắt đầu di chuyển đây... - Ngờ điều của anh ôn nhu nhưng đầy sức khiêu gợi khiến người con gái ấy lại thêm hứng thú, một tay anh đặt lên eo của cô, phần hông bắt đầu di chuyển, đưa thứ đó vào ra từng nhịp chậm.

Nơi đó của cô vẫn còn nhói đau lên, Tường Vy liền bặm môi lại mà dồn tiếng rên vào trong, cố không phát ra khỏi miệng.

- Ừm... ừm... - Cô rên nhẹ, tiếng rên đều đều.

Bất chợt bàn tay anh đang đặt trên eo cô bỗng được bỏ ra, thay vào đó, mắt cô như bị một bàn tay to lớn che lại, Tường Vy ngạc nhiên vô cùng, khẽ đặt tay mình lên bàn tay ấy, thì thoảng lại nghe thấy tiếng thở gấp của người đàn ông ấy.

Đây là lần đầu của Tường Vy nên cô siết lấy anh rất chặt, việc di chuyển hông đưa thứ đó ra vào từng nhịp càng đem lại khoái cảm cho anh ngày một nhiều, bởi vậy anh không thể kiềm được mình mà trong miệng bắt đầu phát ra vài tiếng rên nhẹ, không tránh được cả tiếng thở gấp. Cũng vì vậy nên anh không muốn cô nhìn thấy mình trong bộ dạng như lúc này...

Cô cảm nhẹ bàn tay anh đang che mắt mình rồi bỏ ra, Alpha ngạc nhiên vô cùng, liền đưa mắt nhìn vào ánh mắt đầy sức khiêu gợi kia của cô. Một tay cô đặt lên trên má anh, miệng mấp máy thủ thỉ.

- Em muốn nhìn thấy anh...

Lời nói ấy cùng với gương mặt say xin của cô lúc này khiến anh càng sung sức thêm nữa, yết hầu anh chạy lên rồi chạy xuống, mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt anh, người đàn ông này chuyển động hông ngày càng nhanh hơn nữa.

Khoảnh khắc này kéo dài tương đối lâu, in sâu vào trong tâm trí anh, lập tức trở thành một kỉ niệm khó có thể quên được, cả không gian tối tăm ấy được bao trùm bởi tiếng thở gấp của người đàn ông, tiếng rên nhẹ của cô tiểu thư, và cả thanh âm hết sức nhạy cảm khi có sự ma sát giữa da thịt.

Thời khắc đạt đến cao trào cuối cùng cũng đến, tiếng thở của cả hai trở nên dồn dập, thứ nam tính của anh đang co giật bên trong cô, anh nhanh chóng rút ra ngoài, một dòng tinh dịch ấm nóng trào ra từ phần đầu, bắn xuống dưới chiếc khăn tắm, người con gái kia cũng vì đạt tới cực khoái nên người hơi cong lên, miệng cắn nhẹ lấy ngón tay mà rên lên một tiếng, sau đó thì liền nằm thẳng người xuống, thở ra đầy mệt mỏi. Người đàn ông ấy cũng nằm xuống bên cạnh cô mà thở nhẹ ra, cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình.

Ánh nắng chiếu vào qua khung cửa sổ, len lỏi qua một cái khe nhỏ của rèm mà chiếu thẳng vào mặt cô, Tường Vy bắt đầu nheo nhắm tình giấc.

Cô từ từ mở mắt ra, hình ảnh một người đàn ông đang nhắm nghiền mắt lại dần dần hiện ra trước mắt cô. Cứ ngỡ mình còn nhắm ngủ, cô giơ tay lên dụi mắt, rồi khi mở mắt ra và nhìn lại, hình ảnh ấy lại còn rõ nét hơn nữa. Là Alpha đang nằm sát cạnh cô, một tay để cho cô gối đầu, tay còn lại thì vòng qua người cô mà ôm lấy.

Tường Vy tròn mắt ngạc nhiên, đầu vẫn còn hơi đau do hôm qua đã uống tương đối nhiều rượu, vậy nên những chuyện xảy ra vào tối hôm qua còn rất mập mờ, thậm chí cô còn chẳng nhớ nổi. Cô vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm người đàn ông đang ôm lấy mình mà ngủ say như này mà trong lòng vừa ngại vừa khó hiểu. Anh không hề mặc áo, họ còn đắp chung một chiếc chăn đến ngang người, điều đó làm cô khẽ đỏ mặt.

Bỗng chợt cảm thấy hai chân của mình mỏi rồi, khi cử động thì phần háng và nơi đó còn cảm thấy hơi đau, cô liền nhủ thầm mà thò tay xuống, chợt cảm thấy chợt dạ.

Cô mở to mắt vén chăn lên và nhìn xuống dưới, ngay sau đó lập tức che kín chắn lại, trong đầu thoáng gọi nhớ lại vài hình ảnh của đêm qua.

"Đã ướt đến thế này rồi..."

"Anh cho vào nhé...?"

Hai gò má của cô lập tức đỏ ửng hết lên, cô nhắm nghiền mắt lại mà chỉ còn biết tự cảm thấy xấu hổ, thật không tin nổi đêm qua cô đã làm chuyện đó, hơn nữa còn là với người đàn ông này, giờ đây anh còn đang nằm ôm cô ngủ ngon lành, nếu bây giờ anh tỉnh dậy thì cô sẽ phải đối mặt với anh thế nào, phải nói gì đây?

Cô cắn chặt môi ra vẻ ngẫm nghĩ rồi nhìn ra đồng hồ, giờ mới có 6 giờ sáng, cô vẫn còn thời gian để ngủ thêm trước khi phải dậy đi làm ngày đầu tiên với chức vị chủ tịch, nhưng cô đã nhẹ nhàng gạt tay anh ra và rời khỏi giường một cách nhẹ nhàng nhất, có lẽ đó là cách ôn hòa nhất để tạm thời tránh mặt anh, nhất là trong thời điểm như thế này.

Bạn đang đọc truyện [*Tình Yêu Thầm Kín*] *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Chuẩn bị

Victor ngồi khom người bấm điện thoại ở băng ghế chờ trong một cửa hàng sang trọng. Xung quanh anh là những bộ váy trắng tinh khôi, bông bồng, mỗi bộ mang một dáng vẻ riêng, nhưng tất cả đều thể hiện một vẻ sang trọng, quý phái nhất định.

- Victor. - Chất giọng nhẹ nhàng của người con gái ấy khẽ cất lên mà gọi tên anh ngay sau khi tiếng rèm vang lên.

Victor bấm tắt màn hình điện thoại rồi ngẩng mặt lên nhìn về phía trước. Người con gái ấy đang đứng đó, trên người mặc một chiếc váy được thiết kế vô cùng độc đáo khi kết hợp cúp ngực và chân váy khoét sâu đầy gợi cảm.

Điểm nhấn đặc biệt cho mẫu thiết kế này là phần đuôi cá được thiết kế kỳ công với chất liệu vải mềm mại và lớp lánh xếp lớp bông bồng.

Với mẫu thiết kế này, Erena chỉ cần kết hợp thêm với choàng voan mỏng, họa tiết ren cao cấp và quý phái thì sẽ càng tôn lên sự quyến rũ và bí ẩn.

Cô chống một tay lên eo và quay mặt hết bên này sang bên kia, tạo đủ các kiểu dáng rồi cười thật tươi nhìn về phía người đàn ông đang thần thờ ngồi ở băng ghế chờ kia. Phía sau lưng cô có 3 tấm gương lớn đang phản chiếu lại bóng lưng cô, các chi tiết nhỏ nhất của chiếc váy cũng được anh quan sát rất kĩ, từng đường cong cơ thể của cô cũng hiện lên rõ mồn một khiến người đàn ông này không thể ngừng nhìn ngắm trong sự đắm đuối.

Anh ngập ngừng đứng dậy và bước gần đến phía cô, ánh mắt vẫn không thay đổi một chút nào. Đây là bộ váy thứ 8 cô thử ở cửa hàng váy cưới này rồi, tất cả các kiểu dáng cũng đều đã mặc, từ kiểu trễ vai, kiểu công chúa, kiểu chữ A, hay tới kiểu đuôi cá,.. nhưng thái độ và sắc mặt của anh mỗi khi tấm rèm được kéo ra vẫn không hề thay đổi. Vẫn là cái nhìn đầy âu yếm và bất ngờ của một người đàn ông khi thấy người con gái mình yêu khoác lên người bộ váy cưới.

- Đừng nhìn em như thế! Anh nói gì đi chứ! - Erena tủm tỉm cười đầy ngại ngùng, khẽ liếc nhìn sang chỗ khác như né tránh ánh mắt ấy của Victor.

Victor khẽ bấm môi lại rồi nhìn ngắm cô lại một lượt, đôi mày khẽ chau lại, lúc sau lại tủm tỉm cười thầm.

- Anh thích bộ nào? - Cô hỏi.

- Bộ nào anh cũng thích hết. Lấy hết được không? - Anh nhướn mày nhìn cô như có ý xin xỏ, sâu trong cái nhìn có gì đó như luyến tiếc khi chỉ được chọn một bộ.

- Hâm à? - Cô đánh nhẹ vào ngực anh rồi đưa mắt nhìn ngắm lại những bộ váy mà mình đã thử trước kia.

Victor đưa mắt nhìn xuống người con gái đang đứng trước mặt mình, miệng tủm tỉm cười đầy hạnh phúc rồi cũng ngẫm nghĩ một hồi, liền ghé sát xuống tai cô mà thì thầm điều gì đó.

Erena sau khi nghe ý kiến của anh, liền nhún mày lườm anh rồi cũng gật đầu đồng ý, miệng nhếch lên cười thầm, ngay khi nhận được sự chấp thuận của cô, anh liền vui vẻ bước ra quầy thanh toán. Họ cuối cùng cũng chọn được bộ váy cưới chính thức cho lễ cưới, còn những bộ còn lại sẽ được dùng thay phiên trong lúc chụp ảnh cưới.

Sau khi thanh toán, anh cất đồ vào cốp rồi chiếc xe lại tiếp tục lăn bánh trên đường. Bây giờ họ còn phải đi sắm đồ cưới cho Victor, sau đó phải ghé qua studio chụp ảnh cưới, rồi phải làm vài việc vặt vãnh sau đó nữa.

Cô đẩy cánh cửa phòng bệnh thật nhẹ nhàng rồi bước vào trong, đầu cũng khẽ cúi xuống chào. Người đàn ông với mái tóc bạc ấy cũng liền đứng phắt dậy, cúi đầu chào.

- Cảm ơn bác đã ở đây trông nom mẹ anh ấy cả ngày hôm qua. Bây giờ bác về nghỉ đi ạ, có cháu ở đây rồi. - Cô cất tiếng nói nhỏ nhẹ, cố gắng không nói lớn để người phụ nữ kia có thể ngủ ngon giấc.

- Vậy tiểu thư ở đây một lúc nhé.. khi nào tiểu thư phải đi làm thì tôi sẽ lại tới. - Ông mỉm cười phúc hậu.

- Bác cứ về nghỉ ngơi đi ạ. - Cô cười nhẹ nhàng rồi nói như thúc giục ông sớm về nghỉ ngơi.

Cô tiễn ông ra tới trước cửa phòng bệnh, nhưng ngay khi định quay lưng bỏ đi thì bác Lâm như sực nhớ ra điều gì đó, liền ngoái mặt lại mà nói với cô với vẻ niềm nở.

- Sức khỏe của bà ấy đang tiến triển rất tốt, bà ấy đã có thể nhìn theo, và đôi khi còn mấp máy nói được nữa. - Ông cười mà thông báo tin vui cho cô.

- Vậy sao ạ?! Vậy thì tốt quá! - Cô cười đáp trả, liền cảm thấy thật nhẹ lòng.

Ngay khi bác Lâm vừa về, Tường Vy liền quay trở vào bên trong phòng bệnh, có phần bất ngờ khi thấy người phụ nữ kia đã tỉnh từ khi nào. Cô tròn mắt ngạc nhiên.

- Bác tỉnh rồi ạ? - Cô cất tiếng đầy bất ngờ, lúng túng rồi cũng cúi người chào đầy lễ phép.

- Cháu chào bác, cháu là Tường Vy, hôm trước có tới thăm bác đó ạ, bác có còn nhớ cháu không ạ? - Cô mỉm cười rồi nói với bà bằng giọng nhẹ nhàng, sau đó liền bước vào bên giường của bà.

Bỗng chợt bà đưa mắt nhìn cô, miệng mấp máy như muốn nói gì đó. Cô tiểu thư vô cùng ngạc nhiên, liền nhanh chóng ghé tai mà lắng nghe.

- N... - Bà vẫn mấp máy miệng, cố gắng phát ra thanh âm từ trong cổ họng.

- Bác muốn gì cơ ạ? - Cô vẫn vênh tai lên mà lắng nghe.

- N...nước... - Bà khó khăn lắm mới có thể cất tiếng khiến Tường Vy bất ngờ vô cùng, nhưng chính vì sự bất ngờ ấy nên cô mới trở nên cuống cuống lên, lập tức đứng thẳng dậy mà áp ứng cất lời.

- Bác khát ạ?! Để cháu đi lấy nước ngay!

Vừa nói dứt lời, cô tiểu thư liền ra bàn rót lấy một cốc nước lọc rồi trở về bên cạnh giường bệnh, không quên mang theo một cái ống hút.

Cô từ từ điều chỉnh giường lên cho bà dễ uống nước, đồng thời cho bà ngậm ống hút mà uống từng ngụm nhỏ. Nhìn sắc mặt bà đã tốt hơn, bà còn có thể mấp máy nói được như thế này, Tường Vy cứ mãi ngắm nhìn bà mà miệng cười tùm tùm đầy hạnh phúc.

Sau khi bà uống xong, cô liền đem cốc nước cất trên mặt bàn kê cạnh đầu giường bệnh, sau đó liền bắt tay vào việc xoa bóp tay chân cho bà để bà có thể thấy thoải mái.

Chàng trai vội vàng bước xuống cầu thang, vừa đi vừa đeo chiếc đồng hồ vào cổ tay, chợt có tiếng lục đục trong bếp, anh nhúm mày quay vào nhìn, liền thấy thấp thoáng bóng dáng của một người đàn ông với mái tóc đã bạc màu.

- Bác Lâm - Anh bước xuống bậc thang cuối cùng, đứng ngay ngắn mà cúi người chào ông.

- Ô, cậu AL... à cậu Phong, đêm qua ở đây sao? - Ông bất ngờ quay ngoắt lại phía anh mà tròn mắt ngạc nhiên.

- Vâng... Vy... à tiểu thư... đâu rồi ạ? - Anh vì câu hỏi của ông mà trở nên lúng túng, trong đầu lại thoáng nhớ lại những khoảnh khắc ngày hôm qua, liền nói cũng có phần ngập ngừng.

- Tiểu thư đang ở trong viện với mẹ cậu. - Ông đáp lại từ tốn.

- Vâng cảm ơn bác. - Anh gật đầu rồi cũng vội bỏ đi.

- Cậu không ăn sáng rồi hẵng đi sao? - Ông nhưn cổ hỏi vọng ra phía ngoài cửa nhưng anh đã chạy đi thật nhanh, có lẽ không nghe thấy tiếng của ông.

Cánh cửa phòng bệnh bất chợt được đẩy sang, Tường Vy ngơ ngác quay mặt nhìn ra cửa, Alpha với dáng vẻ vội vã liền bước vào trong, nhịp thở còn hơi gấp gáp, dường như anh đã rất vội vã để có thể tới đây một cách nhanh nhất có thể.

Vừa nhìn thấy người đàn ông ấy, cô lập tức quay mặt đi, hai má lập tức đỏ ửng, ánh mắt và cử chỉ tay cũng trở nên lúng túng, những kí ức từ đêm qua cũng vô tình lại ập về trong đầu cô, bởi vậy cả khuôn mặt trẻ con này càng trở nên đỏ hớt lên.

Thấy cô tiểu thư phản ứng như vậy, Alpha cũng thầm cảm thấy ngại, hành động cũng ngập ngừng hơn. Anh nắm tay lại giờ lên trên miệng mà khẽ hắng giọng một cái, ánh mắt liếc nhìn về phía cô rồi lại đánh mắt nhìn đi chỗ khác, bước chân cũng từ tốn bước lại gần cô.

Cảm nhận được bước chân của anh đang tiến gần, Tường Vy lập tức đứng phắt dậy, lời nói cất lên cũng bối rối như chính sắc mặt và hành động của cô lúc này.

- E... em đi lấy nước cho bác lau qua người... - Cô đáp ứng rồi nhanh chóng quay lưng bỏ đi, không quên cầm theo chiếc chậu nhỏ.

Alpha nhìn theo bóng lưng cô bỏ đi ra ngoài mà thầm nhoen miệng cười, sau đó cũng liền kéo ghế ra và ngồi xuống bên cạnh giường bệnh của bà, cũng nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang được cầm ống truyền của bà, ánh mắt nhìn về người phụ nữ ấy mà đầy ấm áp, ôn nhu.

- Mẹ đã cảm thấy khỏe hơn chưa? Con thấy sắc mặt của mẹ đã tốt hơn rất nhiều rồi đấy ạ... - Anh cất ngữ điệu nhẹ nhàng ấy mà nói với bà, ánh mắt bà nhìn anh cũng thật dịu dàng, nhưng vẫn chưa hề cất thêm một lời nào.

Một lát sau Tường Vy cũng trở về cùng với một chậu nước trên tay, nhìn thấy cô bê có phần khó khăn, Alpha lập tức đứng dậy mà bước nhanh đến bên cô.

- Để anh bê cho. - Anh nói nhẹ nhàng rồi bê lấy chậu nước từ tay cô, Tường Vy cũng ngập ngừng nhìn lên anh mà ngại ngùng vô cùng, sau đó cũng chấp chùng bước theo sau anh.

Anh đặt chậu nước xuống cạnh giường, Tường Vy cũng ngồi xuống rồi giặt khăn, lau người cho bà thật cẩn thận. Nhìn cử chỉ của cô nhẹ nhàng chăm sóc bà thật cẩn thận và tỉ mỉ như thế này, Alpha chỉ biết ngấm nhìn cô mãi rồi cười mỉm đầy ấm lòng.

- Ừm... - Anh ậm ừ vẫn còn chưa biết phải nói thế nào, ánh mắt nhìn về cô còn hơi ái ngại.

Nghe thấy dường như Alpha sắp mở lời nói gì đó, trong cô lập tức trở nên bối rối, toàn thân run lên, môi bặm lại mà cố gắng ngấm nghĩ thật nhanh.

- Về chuyện tối hôm qua... - Anh hắng giọng rồi nói ngập ngừng.

- Bác sĩ nói sức khỏe của bác gái đang tốt dần lên rồi! - Cô thốt lên đầy bất ngờ khiến Alpha cũng hơi giật mình, sau đó liền gật gù.

- Vậy à... - Anh nói một cách ngập ngừng rồi cũng nhoen miệng cười, ánh mắt lúc này nhìn cô còn có vẻ thích thú.

Tối gần giờ đi làm, họ chào tạm biệt bà rồi cùng nhau rời khỏi phòng bệnh, nhưng nhìn dáng vẻ của Tường Vy, Alpha đành phải cất tiếng níu cô lại.

- Để anh đưa em đi. - Anh cất giọng nói nhẹ nhàng.

- Ừm... em đi taxi được rồi! - Cô đáp lại đầy giọng gạo, nụ cười đang nở trên môi cũng thật cứng nhắc, cô nghĩ dáng vẻ này có thể lừa được ai chứ?

- Anh không nghĩ em cứ tránh mặt anh mãi thế này là ý hay đâu. - Anh khẽ chau mày nhìn cô, Tường Vy bị anh bắt thóp liền ngập ngừng ngoái người lại nhìn, ánh mắt cũng ái ngại không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Trên suốt dọc đường tới tập đoàn, không khí giữa hai người thật im ắng, Alpha thì nhìn thẳng về phía trước, hai tay đặt trên vô lăng, tập trung lái xe. Cô tiểu thư thì ngồi nép mình vào một bên, áp sát vào cánh cửa xe, mắt cũng nhìn ra ngoài đường mà quan sát quang cảnh.

- Về chuyện tối hôm qua... - Alpha hắng giọng rồi chủ động phá tan bầu không khí im lặng này.

Tường Vy vẫn kín miệng mà lắng nghe anh, trong lòng cũng cảm thấy rối tung hết cả lên, cô chưa từng hết ngại ngùng khi đề cập lại tới chuyện tối qua.

- Lần sau em đừng uống nhiều như vậy, cũng đừng ăn mặc kiểu đó... - Anh liếm môi rồi nói với giọng trầm xuống, thanh âm khiến cô tiểu thư có phần bần rần.

- ...anh không giỏi kiềm chế như em nghĩ đâu... - Anh hạ giọng nói nốt câu rồi mím môi lại, cả gương mặt của cô lập tức lại đỏ ửng lên, Tường Vy hít một hơi thật sâu rồi đưa hai tay lên che kín mặt.

Cả hai người họ cùng nắm chặt tay nhau mà bước vào khu căn cứ được bao trùm bởi bóng tối và luôn mang một sát khí nặng nề ấy. Ánh đèn từ sảnh chính của khu căn cứ như là nguồn sáng duy nhất, họ cùng nhau tiến tới nơi ấy, càng tiến gần thì nghe càng rõ tiếng trò chuyện của những người đàn ông xen lẫn cả tiếng cười đùa.

- Nói chuyện gì xôm vậy? Cho nhập cuộc với. - Victor nhếch mép nói với giọng bông đùa, tay nắm chặt lấy tay người con gái kia mà tiến tới.

- A, nhân vật chính đây rồi! Bình thường cậu cứ thích là tới cơ mà, hôm nay sao lại gọi điện trước thế? - Mike ngoái người nhìn ra phía sau, bóng dáng hai người đó cũng bước ra khỏi bóng tối.

- Chào mọi người. - Erena cúi đầu chào vô cùng lễ phép, miệng cũng cười nhẹ, ba người đàn ông kia thấy vậy cũng liền ngồi sang chiếc sofa lớn hơn và

cả những chiếc ghế bành đơn lẻ, dành chiếc sofa nhỏ hơn kia cho hai người họ ngồi.

- Sao, có chuyện gì không? - Josh chau mày nhìn hai người đang nắm tay nhau tình tứ trước mặt mình mà liền hỏi với giọng giả bộ cáu gắt.

- Thì muốn tới thăm mọi người một chút. - Victor gác hai tay lên thành ghế sofa, miệng vẫn không ngừng bông đùa.

- Thật sự tôi vẫn chưa quen với việc hai người thân nhiên thể hiện tình cảm trước mọi người như vậy đấy. - Justin nói rồi cười khàn khạch, quả thật cảnh tượng này quá khác lạ so với 6 năm qua.

Erena chỉ biết tùm tùm cười thẹn thùng, Victor thì tặc lưỡi đáp trả.

- Thì làm quen dần đi. Mà tầm giữa tháng 9 mọi người rảnh chứ? - Anh nhướn mày nhìn họ.

- Cũng chưa chắc được nữa, nhưng có chuyện gì? - Mike chau mày ngẫm nghĩ rồi hỏi lại.

Victor không nói gì mà chỉ cười thâm, rút từ túi áo vest ra ba tấm thiệp, rồi đặt xuống mặt bàn trước họ. Cả ba người đàn ông kia đều ngo ngác nhìn tấm thiệp ấy, tay cũng từ từ cầm lên rồi nhìn thẳng vào đó, hai mắt lập tức mở to ra.

- Cái này... - Mike ấp úng còn chưa nói được hoàn chỉnh câu.

Cũng chẳng để anh nói hết, Erena chỉ lặng lẽ giờ bàn tay đang đeo nhẫn lên mà lắc lắc các ngón tay, mắt nhắm nghiền lại, miệng cười tùm tùm đầy hạnh phúc. Victor cũng vòng tay qua người cô mà ôm lấy cô, miệng bật cười đầy vui sướng.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, cả ba người đàn ông kia không khỏi há miệng đầy bất ngờ, cuối cùng thì cái ngày này cũng đến rồi, cái mối quan hệ lấp lửng của hai người họ cả giới xã hội đen này không ai là không biết đến, giờ đây họ đã viết lên một kết thúc có hậu, có ai là không mừng lây cơ chứ?

Sau khi đưa giấy mời cho The Demons, họ cũng không quên ghé qua vài chỗ thân thích nữa để đích thân đưa giấy mời, sau đó mới về nhà.

Giờ đã là giờ nghỉ trưa, cô gái trẻ ngồi trên chiếc ghế chủ tịch đang thu dọn bớt đồng hồ tài liệu sang một bên, trước mặt cô là một chàng trai trong bộ vest lịch thiệp, đứng chấp hai tay lại với nhau để chờ cô cùng ra ngoài ăn trưa.

Bất chợt chiếc điện thoại của cô rung lên, là một cuộc gọi video đến từ Victor đang ở phía bên kia địa cầu. Cô có phần ngạc nhiên nhưng rồi cũng gọi Alpha đến cạnh mình mà cùng bắt máy. Hình ảnh của Victor và Erena hiện lên ngay trên màn hình, Tường Vy liền háng giọng mà chào họ.

- Anh Victor, chị Erena! Hai người vẫn khỏe chứ? - Cô nở nụ cười đầy vui mừng khi thấy họ.

- Vẫn khỏe. Còn hai đứa thì sao? Việc của tập đoàn nữa? - Victor ân cần hỏi lại.

- Bọn em khỏe! Với lại... - Cô ậm ừ một lúc rồi với tay lấy tấm bảng tên cỡ lớn được in trên một chất liệu cao cấp rồi giờ ra trước màn hình, nụ cười cũng tỏa mãn vô cùng.

Nhìn thấy bảng tên đẹp mắt và cao cấp ấy được in tên Nguyễn Tường Vy, bên trên còn kèm theo hai chữ "chủ tịch", Victor liền nhón miệng cười theo đầy hài lòng.

- Vậy giữa tháng 9 cố gắng thu xếp công việc nhé, nhớ mua thêm vài bộ váy đẹp đẹp vào mà còn làm phù dâu. - Anh cất giọng nói rồi cười như châm chọc cô.

Cả Alpha lẫn Tường Vy đều ngo ngác nhìn nhau, dường như vẫn chưa hiểu ý của Victor. Bất chợt anh cầm bàn tay Erena lên rồi hôn nhẹ vào nó, chiếc nhẫn kim cương cũng vì thế mà lấp lánh ngay trước màn hình, cả hai người ở phía bên này lập tức tròn mắt ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *[Tình Yêu Thầm Kín]* Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Phát điên

Lời thông báo của Victor và Erena khiến cả Alpha và Vy đều bất ngờ vô cùng, cho tới khi tan làm, họ đã cùng nhau bước đến trước thang máy chuẩn bị xuống tầng rồi mà vẫn còn suy nghĩ, không khỏi bất ngờ.

Alpha vừa bấm thang máy, trong lúc chờ đợi thì có đưa mắt nhìn xuống người con gái ấy, dáng vẻ này của cô như là đang ngẫm nghĩ gì đó, Alpha liền chau mày quan sát cô một hồi lâu. Tường Vy sau khi nghĩ kỹ rồi cũng ngẩng mặt lên nhìn anh, nhẹ nhàng cất tiếng.

- Anh về trước đi, em phải tới một nơi nữa. - Cô khẽ gật đầu rồi nhìn anh.
- Để anh đi cùng em. - Anh nhú mồm.
- Thôi, sẽ mất một chút thời gian đấy. Anh vào viện với bác đi. - Cô chep miệng rồi vẫn tiếp tục thúc giục anh.
- Sao em cứ cố tránh mặt anh thế? - Alpha chau mày ra vẻ không mấy hài lòng.
- Đâu có... - Cô bất ngờ trước câu nói của anh, ngữ điệu cũng nhỏ dần, ánh mắt liếc nhìn đi chỗ khác với vẻ ái ngại.

Cánh cửa thang máy cũng được mở ra, họ cùng nhau bước vào trong, tay anh cũng bấm xuống tầng hầm để xe. Anh đứng nghiêm nghị, hai tay chấp lại phía trước rồi khẽ quay mặt nhìn sang cô, Tường Vy vẫn bấm môi giữ im lặng, bầu không khí khó xử ấy lại một lần nữa bao trùm lấy họ.

- Nơi em muốn đến là đâu cơ? - Anh thờ dãi một tiếng rồi cất giọng hỏi.

Cô im lặng một hồi rồi mới cất tiếng đáp trả, đó quả thật chẳng phải một việc gì dễ dàng.

- Em muốn đến thăm ba...

Nghe thấy lời nói có phần ngập ngừng và cất lên thật nhỏ nhẹ ấy, anh cũng cảm thấy khó xử. Ánh mắt nhìn xuống người con gái ấy cũng thay đổi, anh thật sự rất thương cô.

Họ cùng nhau bước chân vào khu nhà thẩm tù, không gian ở nơi đây ngột ngạt, bí bách. Cả căn phòng lớn được kê một dãy bàn dài, ở giữa bàn được ngăn cách bởi một tấm kính trong suốt, chia rõ ra một bên dành cho người nhà, một bên dành cho tù nhân. Cô đi dọc dãy bàn ấy, đồng thời đưa mắt nhìn những cảnh thẩm thú, trong lòng đột nhiên quặn lại. Họ muốn nói chuyện với nhau thì phải dùng tới chiếc điện thoại bàn được đặt trước mặt, nhìn cảnh ấy thật sự rất đau xót, nhưng chỉ vài bước chân nữa thôi thì cô cũng sẽ rơi vào cảnh tượng ấy với người đàn ông ở bên kia tấm kính.

Chỗ của họ được xếp ở góc trong cùng, cô đưa mắt nhìn từ xa đã thấy người đàn ông đang mặc trên người một bộ quần áo sọc trắng đen đã ngồi ở vị trí đó được một lúc, mặt cúi gằm xuống đất, Tường Vy hít một hơi thật sâu tiến gần về phía đó rồi ngồi xuống chiếc ghế được kê sẵn.

Người đàn ông ấy vẫn cúi gằm xuống, ánh mắt đầy thần thờ, nhìn cảnh tượng ấy, trong lòng cô không ngừng nhói đau. Cô nhắc chiếc điện thoại bàn lên rồi thủ thỉ nói vào đó.

- Ba...

Nhưng ông vẫn ngồi im như vậy, chiếc điện thoại trước mặt ông cũng không cầm lên thì sao có thể nghe thấy cô nói gì được đây. Cô trĩu đôi mắt xuống mà giờ tay gõ nhẹ vào tấm kính, ông như bị ám thanh từ tấm kính tác động vào, lúc này mới ngập ngừng ngẩng mặt lên, đôi mắt có phần mở to hơn đầy ngạc nhiên khi thấy cô con gái mình ngồi ở phía sau tấm kính, nhưng sau đó cũng liếc chau mày lại đầy chán nản khi thấy Alpha đang đứng phía sau lưng cô, đồng thời cũng cảm thấy tức tối trong lòng khi nhớ lại cái giây phút cô đã quay lưng lại với ông vì người đàn ông kia, từ đó khiến mọi việc xung quanh ông đảo lộn.

Ông chep miệng đầy chán chường rồi cũng nhắc máy lên áp vào tai, cái giọng khàn khàn cất lên qua điện thoại kèm theo dáng vẻ sút cân một cách đáng báo động của ông khiến lòng cô tiêu thư quặn đau lại.

- Con tới đây làm gì? - Ông hỏi với ngữ điệu thờ ơ.
- Ba có khỏe không...? - Cô ngập ngừng hỏi ông với ngữ điệu hơi run lên khi tận mắt nhìn thấy bộ dạng lúc này của ông.
- Ta không dễ chết đâu. Con đừng có lo. - Ông tặc lưỡi nói với giọng bất cần đời, từ khi bị tống vào đây, ông luôn có cái thái độ đó.

Chợt ông liếc mắt nhìn ra phía sau cô, ánh mắt hằm hằm, ngữ điệu cũng cất lên như ra lệnh.

- Đưa máy cho thằng đó đi. Ta muốn biết tình hình hiện tại của V. - Lời nói ấy của ông khiến Tường Vy thật sự rất khó chịu, chuyện đã tới mức này mà ông lại lo lắng cho cái tổ chức đó, thay vì là hỏi han tình hình của Venela sao? Suy cho cùng, V vẫn là tâm huyết lớn nhất của cuộc đời ông, Venela dù có phát đạt hay sụp đổ thì cũng chỉ là vỏ bọc hoàn hảo cho công việc dơ bẩn kia của ông.

Tường Vy thờ dãi một tiếng đầy khó nhọc rồi cũng đưa máy cho người đàn ông phía sau lưng mình, anh mới đầu còn ngạc nhiên nhưng rồi cũng tiến gần đến, tay cầm lấy chiếc điện thoại rồi cũng áp vào tai.

- V sao rồi? - Ông nhướn mày nhìn anh, ngữ điệu vẫn cứng nhắc như thể còn là mối quan hệ cấp trên cấp dưới.
- Ông thật sự vẫn nghĩ tôi là tay sai của ông à? - Alpha chợt cảm thấy chói tai, khẽ nhếch môi lên mà cười khẩy một cái, lời nói ra cũng khiến ông Phúc Thạch như bị đánh thức khỏi giấc mơ của chính ông, để giờ đây trở về với thế giới thực tại, ông như không thể chấp nhận được sự thật phũ phàng ấy.

Ông Phúc Thạch chep miệng thờ dãi một tiếng rồi ánh mắt nhìn vào anh cũng thay đổi, nó sắc bén và cũng nhiều hiềm khích hơn.

- Vậy tao chỉ nhờ mày quán xuyến nơi đó cho tao một thời gian, sau đó... - Ông xuống nước mà nói với anh bằng giọng nhờ vả, mặc cho thâm tâm chẳng phục một chút nào.

- Chỗ đó... tôi đã cho giải tán rồi. - Alpha lập tức chặn ngang cổ họng ông bằng một lời nói hết sức thần nhiên.

Ông tròn tròn mắt lên, lời nói ấy như sét đánh ngang tai khiến lòng ông nhói lên đầy đau đớn. Tay ông lập tức đập mạnh xuống bàn, chống xuống mà dùng sức đẩy thân người đứng dậy, ánh mắt tròn tròn đầy giữ trọn nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang đứng phía sau tấm kính. Phản ứng bất chợt ấy của ông khiến cô tiểu thư và cả những người xung quanh bao gồm những người nhà đến thăm, tù nhân và cả các cán bộ cai ngục đều phải giật bản mình, ánh mắt đổ dồn về phía người đàn ông đang mất bình tĩnh ấy.

- Mày nói sao cơ?! Ai cho mày được phép làm thế?! Sao mày dám làm thế với toàn bộ tâm huyết cả đời của tao?! Mày là cái chó gì?! - Ông gằn giọng quát lớn vào chiếc điện thoại đang cầm trên tay, mắt tròn tròn lên như muốn ăn tươi nuốt sống người đàn ông kia, một vị cán bộ lập tức tới cạnh ông, tay đặt lên vai ông mà ấn mạnh cho ông ngồi xuống.

- Đề nghị tù nhân không kích động! - Vị cán bộ kia chau mày rồi đề nghị một cách thẳng thắn.

Ông nghiêng răng ken két nhìn người đàn ông đó, bản thân vẫn cố gắng tự kìm nén để không nhảy bổ lên mà đập vỡ tấm kính này.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của ông, Alpha cũng tự biết rằng nếu để ông nói chuyện với mình lâu thêm nữa thì sẽ chẳng xảy ra điều gì tốt đẹp, anh liền đưa chiếc điện thoại ấy lại cho cô gái đang ngồi bên cạnh mình.

Cô cầm lấy chiếc điện thoại trong tay một cách luống cuống, ánh mắt nhìn về phía ông thật sự rất lo lắng.

- Ba... ba đừng kích động... - Cô áp úng cố gắng khuyên can ông, ánh mắt còn chút lo sợ.

Ông hằm hằm nhìn người đàn ông đó rồi thờ hất ra một tiếng đầy uất ức.

- Sao con có thể đưa nó ra khỏi quyền kiểm soát của ta? - Lời lẽ của ông cất lên vẫn còn chứa đầy sự tức giận.

- Ba... - Cô ngập ngừng, ánh mắt cũng trùng xuống hơn.

- Ta đang hỏi là sao con có thể đưa con đàn bà kia ra ngoài?! Một mình con thì không thể nào, vì ngay cả thằng chó này cũng không thể một mình làm được chuyện đó! - Ông quay ngoắt sang nhìn cô, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao phóng thẳng vào cô, ông gằn giọng khiến ngừ điệu càng thêm đáng sợ.

Ánh mắt và lời nói của ông thật sự như mang một sự dồn ép rất lớn, lời lẽ áp úng ở cổ họng cô, nhưng rồi cũng bị sức ép của ông ép ra ngoài.

- Con có nhờ đến sự giúp đỡ... của Victor... - Cô áp úng một lúc rồi cũng hé môi đầy khó khăn.

Lại một thông tin vô cùng sốc nữa ập đến với ông, người đứng sau toàn bộ những chuyện rắc rối này lại chính là người đàn ông đó, con tức giận lại trào dâng lên trong ông, tại sao tất cả những lần ông gặp khó khăn thì đều bắt nguồn từ tên đó, máu điên của ông sục sôi, không thể biết rằng tại sao lại bị anh ám quẻ đến như vậy.

- Lại là nó... sao lúc nào cũng là nó?! Thằng chó đó có con mẹ gì cơ chứ?! - Ông đập bàn thật mạnh đầy tức giận, hai mắt tròn trừng lên, những đường gân nổi rõ trên trán.

- Cảnh cáo tù nhân lần cuối! - Vị cán bộ đó lại lớn tiếng quát nạt, dường như đã dần hết kiên nhẫn.

Cô nghe tiếng quát nạt của vị cán bộ mà cả người lập tức run lên đầy lo sợ, nếu ông còn tiếp tục kích động như vậy nữa thì họ sẽ không cho phép thăm người thân nữa, hơn nữa họ cũng chỉ còn chút thời gian để trò chuyện với nhau nữa thôi.

- Ba... ba đừng như vậy... nếu không họ sẽ không cho thăm nữa đâu... - Cô cất giọng run rẩy mà cố trấn an ông, thế nhưng ánh nhìn đáng sợ của ông hướng về phía cô vẫn hằm hằm đầy dữ tợn, răng nghiến ken két.

- Con tới đây không phải để muốn nhìn ba trong bộ dạng đó và nghe ba mắng chửi như vậy... thực chất con chỉ muốn cho ba biết rằng con đã cố gắng hết sức để có thể chính thức trở thành chủ tịch của Venela... và con sẽ đưa Venela đi lên... ba đừng có lo... - Cô rung rung đôi mắt nhìn ông, lúc này đây cô thật sự cần một lời khen, động viên từ ông như trước đó ông vẫn hay làm, nhưng với tâm trạng đầy hoảng loạn và bị sự tức giận bao trùm lấy tâm trí thì liệu ông có thể nói được những gì mà cô mong muốn?

- Đó là điều hiển nhiên mà mày phải làm. - Lời ông lập tức cất lên một cách vô tình tới mức đáng sợ, trong lòng cô chợt cảm thấy hụt hẫng vô cùng, cảm tưởng như đã bị ông đẩy xuống một bờ vực sâu thẳm.

Ông liếc mắt sang chỗ khác mà thờ hất ra đầy bức tức, lát sau như sự nhớ ra điều gì đó, lập tức đưa ánh mắt sắc bén ấy mà nhìn cô.

- Mà số tiền bồi thường đó mày lấy ở đâu ra? Mày bán cái gì rồi?! - Ông tròn mắt tra hỏi cô, vẻ nghi rất dỗi hoài nghi, trong lòng vẫn nom nớp lo rằng cô đã bán đi những thứ quan trọng đối với ông với một cái giá cao như căn biệt thự mà cô đang ở hiện giờ.

- Con bán vài mảnh đất nhỏ và cả căn hộ riêng của con... bán thêm vài món đồ của con nữa... - Cô áp úng kể lại.

- Vậy đâu có được bao nhiêu? Còn số còn lại thì sao?! - Ông vẫn tiếp tục dò hỏi.

- Con... đi vay...

- Mày vay ở đâu ra được khoản tiền lớn như thế?! Kể cả mày có đi vay ở nhiều nơi thì cũng không thể có trong thời gian ngắn, nhất là với số tiền như thế?! Mày vay ai được cơ chứ?! - Ông trừng mắt, gằn giọng nhìn cô.

Tường Vy cắn môi áp ứng một lúc, mặt cũng cúi gằm xuống, không dám đối diện với người đàn ông trong bộ dạng dữ tợn ấy.

- Là Victor... - Cô ngập ngừng cất tiếng. Ngay lập tức ông Phúc Thạch đập mạnh chiếc điện thoại xuống mặt bàn, cả thân người đứng phắt dậy định đập vào kính mà tiến thẳng tới chỗ cô, nhưng các vị cán bộ cũng đã nhanh chóng chạy tới kìm ông lại. Ngay từ giây phút cô nói ra tên của người đó, Phúc Thạch như phát điên lên, hoàn toàn mất kiểm soát. Ông tức tới nổi cả khuôn mặt đỏ gay gắt, những đường gân nổi đầy trên trán, miệng cũng gào thét không ngừng.

- Sao mày dám làm như thế hả đồ con mắt dạy?! Sao mày lại để tao sống trong đây khi được giam án nhờ vào tiền của thằng chó đó?! Sao mày dám dùng tiền của nó để cứu nguy cho tâm huyết của tao?! - Ông gào thét trong điên loạn, quá nhiều sự tức giận bị dồn nén lại trong một lúc, ông Phúc Thạch chẳng thể nào kìm được bản thân được nữa.

Các vị cán bộ cũng dùng thật nhiều sức để kéo ông đi, nhưng tiếng gào thét của một con người đang điên loạn vẫn vang lên khắp dãy nhà.

- Tao nuôi nấng mày bao nhiêu năm, sao mày dám làm thế?! Sao mày dám phản bội tao?!

Tường Vy bấu chặt hai tay vào đùi, mắt nhắm nghiền lại ép cho những giọt nước mắt chảy ra đầy đau đớn, đôi môi bị cô tự cắn tới mức rỉ máu, sau đó cũng không kìm lại được mà bật khóc thành tiếng, mặt cúi gằm xuống đất.

Alpha lặng lẽ rút khăn tay ra mà thấm đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt cô, sau đó nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, lau đi đầy ỉm, an ủi cô.

Tối hôm đó, họ cùng nhau ngồi trong phòng bệnh trông cho mẹ của Alpha ngủ, Tường Vy cứ ngồi im một góc trong lặng im, tự mình suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện. Ba cô thật sự rất ghét Victor, chuyện hôm nay đã khiến ông dường như phát điên lên rồi, vậy đến khi cô cho ông biết sự thật thì sẽ thế nào đây, dù gì cũng chẳng thể giấu ông được mãi...

Bất chợt cánh cửa phòng bệnh được mở ra, một vị bác sĩ đang khoác trên mình một chiếc áo blu trắng khẽ bước vào, cả hai người họ đều vì ngạc nhiên mà đổ dồn ánh nhìn về phía ông.

- Bệnh nhân ngủ rồi à? - Bác sĩ cười nhẹ.

- Vâng. - Alpha đáp lại.

- Tôi đến để báo tin vui cho người nhà bệnh nhân. Tình trạng sức khỏe của bệnh nhân đang tiến triển rất tốt, qua buổi kiểm tra sức khỏe sáng nay thì tôi đã thấy rằng não bộ của bà đang hồi phục rất tốt, bệnh nhân đã có lại được nhận thức và trí nhớ thì sẽ trở lại sớm thôi. Theo tôi khuyên thì người nhà nên đưa bệnh nhân về nhà để theo dõi, thỉnh thoảng đến khám lại, như vậy sẽ tiết kiệm được rất nhiều tiền viện phí, nếu gia đình có người ở nhà chăm sóc bệnh nhân, hoặc có thể đưa bà vào viện dưỡng lão. - Vị bác sĩ khuyên nhủ.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ. - Anh cúi đầu, vị bác sĩ mỉm cười nhẹ nhàng rồi cũng rời phòng bệnh ngay sau đó.

Vị bác sĩ vừa rời khỏi căn phòng chưa được bao lâu, cô tiểu thư đã cất giọng, ánh mắt vẫn thẫn thờ nhìn về một chỗ.

- Anh và bác về nhà em đi.

Lời nói ấy khiến anh bất ngờ vô cùng, lập tức quay ngoắt lại mà nhìn cô. Về mặt bản thân vẫn không thay đổi, nhưng lời nói cất lên rõ ràng là có chủ ý.

- Vy... - Anh như vẫn chưa thể tin được vào câu nói của cô.

- Nếu đưa về căn hộ của anh thì vừa bé, vừa không có người chăm. Còn nếu cùng về ở nhà em thì vừa có bác Lâm lo cho mẹ anh, anh vừa tiết kiệm được tiền ra ở riêng, không phải sao? - Cô vẫn nói đầy thản nhiên, sau đó liền ngẩng mặt lên nhìn anh.

Anh vẫn im lặng, nhìn cô bằng ánh mắt trùng xuống.

- Dù gì em cũng chẳng còn ai khác bên cạnh nữa mà...

Bạn đang đọc truyện [Tình Yêu Thảm Kín] Hoa Trong Máu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Viên mãn

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc mà đã gần tới giữa tháng 9, vài ngày nữa cũng đã tới cái ngày giờ cụ thể được in trên tấm thiệp mời. Tường Vy đã cố gắng thu xếp đồng công việc của mình sang một bên để có thể dành ra vài ngày xuất ngoại, Alpha cũng đã lo giấy tờ cho cả hai người rồi. Bây giờ tan làm, họ sẽ ghé qua thăm ông Phúc Thạch một lúc rồi về thu dọn đồ đạc, trưa mai bắt đầu xuất phát.

- Em xong chưa? Minh đi thôi. - Alpha đẩy cánh cửa phòng chủ tịch vào rồi nói.

- Đây em xong rồi đây. - Cô mỉm cười nhẹ nhàng rồi gạt đầu, tay sắp xếp lại những tập tài liệu để cho ngay ngắn trên bàn rồi xách túi sai bước về phía anh.

Người đàn ông trong bộ đồ sọc đen trắng được đưa ra ngoài, đặt ngồi xuống chiếc ghế phía sau tấm kính ấy. Sắc mặt thậm chí còn tệ hơn lần trước cô gặp, hai má ông hóp lại, gương mặt xanh xao, chẳng hề có sức sống. Ánh mắt ông vẫn cứ thần thờ, nhìn chằm chằm xuống đất như người mất hồn. Cô cũng nhìn ông bằng ánh mắt đầy sự thương cảm, tay cũng khẽ cầm chiếc điện thoại lên mà kê vào tai.

Ông Phúc Thạch cứ ngồi lặng im như vậy một hồi lâu, mãi sau mới ngáp ngừng cầm điện thoại lên, áp sát vào tai, nhưng sắc mặt vẫn không hề chuyển đổi.

- Ba có khỏe không? - Cô cất giọng nhẹ nhàng hỏi ông nhưng vẫn chỉ có sự lặng im là đáp lại cô, ánh mắt vẫn vô hồn như vậy. Nhìn thấy cảnh tượng đầy đau thương ấy, cô chỉ còn biết thờ dài dài bất lực.

- Mai con phải ra nước ngoài một chuyến. Con phải tham dự lễ cưới của một người quan trọng. - Cô ngược ánh mắt đượm buồn ấy lên mà nhìn ông.

Ông Phúc Thạch bần thần một lúc rồi mấp máy môi, thủ thỉ cái giọng khàn khàn vào điện thoại.

- A... ai?

Cô rung rung đôi mắt to tròn ấy mà nhìn ấy, đôi môi còn ngáp ngừng khó nói, nhưng rồi cũng gắng gượng mà cất lên tiếng thờ thề.

- Victor...

Chỉ một lời nói ấy mà lập tức trong đầu ông liền ập về những hình ảnh trong chớp nhoáng, tất cả những thứ quan trọng nhất trong cuộc đời ông, những thứ mà ông đã đánh đổi rất nhiều để có được giờ đây đều có sự "đóng góp" của Victor, một kẻ mà ông vốn không đội trời chung. Tâm trí ông như rối loạn cả lên, bản thân cũng không thể tự kiểm soát được nữa. Ông nghiêng chặt răng lại, một tay ông đang đặt lên đùi liền bấu chặt lấy, miệng cũng khẽ lẩm bẩm gì đó, Tường Vy tròn mắt ngạc nhiên, đôi mày chau lại mà quan sát kĩ thêm.

- Thằng chó đẻ đó... sao mày dám... thằng chó khốn nạn... - Ông lẩm bẩm trong miệng ngày càng to, ánh mắt liên tục đảo qua đảo lại vì mất lí trí.

- Ba...! Đừng nói anh ấy như vậy... - Cô cố gắng ngăn cản ông lại bằng ngữ điệu cầu xin.

- Tao rửa cho nó và con đi kia chết đi...! Chúng nó xuống cả trăm tầng địa ngục cũng không đủ...! Bọn chó! - Ông chửi rửa anh bằng những lời lẽ cay độc ngày càng nhiều hơn khiến cô nhói lên trong lòng, nỗi bất bình trào dâng lên khiến cô khó lòng nào có thể chịu được thêm. Ông đang chửi rửa chính anh trai của cô, chính con ruột của ông.

- Ba đừng có nói những lời như vậy với anh ấy...! - Cô thốt lên, ánh mắt cũng thể hiện sự bối rối một cách rõ rệt.

- Tao nói thế thì làm sao?! Tao ước gì cả hai đứa chó má đó chết không toàn thân! Chết ngay trong lễ cưới của chúng nó! - Ông ngẩng mặt tròn mắt nhìn cô rồi bật cười trong điên loạn, lát sau lại cười khàn khàn đầy thỏa mãn. Nghe tới đây dường như cô tiểu thư chẳng thể chịu được thêm một giây nào, đôi mày cô chau lại, môi bặm vào, mắt mở to chứng kiến cảnh tượng đầy đau lòng ấy rồi thốt lên.

- Sao ba có thể nói vậy...?! Anh ấy là con trai của ba mà! - Cô thét lên thật lớn khiến nụ cười trên môi ông tắt hẳn, vẻ mặt cũng giống như vừa bị dội một gáo nước thật lạnh vào mặt.

- Mày nói dối... - Ông tròn mắt lên, đôi mày nhíu lại mà ngáp ngừng lắc đầu, câu nói ấy cũng lặp đi lặp lại trong miệng ông ngày càng nhanh dần, sau đó liền ôm lấy đầu mà gào lên.

Từ lần gặp vừa rồi ông đã gặp phải nhiều cú sốc khiến cho tâm lý trở nên bất ổn, thường xuyên bị kích động, giờ đây điều mà ông nghe thấy còn tồi tệ hơn những điều đó rất nhiều.

- Không...! Không...! Mày nói dối...! - Ông đập mạnh chiếc điện thoại xuống bàn rồi hai tay ôm chặt lấy đầu, lắc đầu liên tục, miệng gào lên ngày một to tiếng, các cán bộ cũng chạy tới khống chế ông và lôi đi. Tường Vy đặt tay lên tấm kính mà nhìn theo bóng ông bị lôi đi, tiếng la hét của ông vẫn còn vang vọng khắp dãy nhà khiến lòng cô quặn lại vì đau.

Hôm nay Tường Vy chọn cho mình một bộ váy trắng tinh khôi được thiết kế đơn giản, phần trên được thiết kế hai dây mảnh, bó chặt phần ngực và eo, để lộ vòng eo thon thả, phần dưới xòe ra, nhưng khi mặc vào cô vẫn toát lên khí chất sang trọng, quý phái. Cô khoác tay vào tay Alpha trong một bộ vest đen mà cùng bước vào trong nhà thờ, nơi tổ chức lễ cưới của Erena và Victor, họ đã quyết định chọn một nơi yên bình, thanh liêng, trái ngược hẳn với những nơi xô bồ, náo nhiệt mà trước kia anh thường cho rằng mình phù hợp với.

Khách mời không phải là đông, chỉ gồm những người thân thiết với Victor, nhưng ra ra vào vào liên tục khiến cho không khí càng thêm náo nhiệt, tăng phần hào hứng trong mỗi cá nhân. Thế nhưng khi cùng khoác tay Tường Vy mà bước vào trong nhà thờ, anh vẫn liên tục nhìn quanh với vẻ dè chừng dường như một thói quen.

- Có chuyện gì sao? - Vy ngo ngác quay sang nhìn người đàn ông đang sánh vai bên cô khi nhận ra anh có biểu hiện khác thường.

- À, không có gì... chỉ là những người ở đây anh đều đã từng gặp qua, một số thì từng là đối tác, đều là những người nguy hiểm nên có phản hồi dè chừng thôi... - Anh mỉm cười đáp trả.

Họ đi gần về phía căn phòng nằm ở bên trái, cánh cửa được mở hé ra, có ba người đàn ông với những bộ vest lịch lãm vừa rời ra từ đó, trên môi ai nấy đều nở một nụ cười tươi tắn, khi đi qua họ còn nghe thấy tiếng bàn tán.

- Victor trông có vẻ hào hứng lắm đấy! Lúc cậu ta cầm cả vali tiền trong tay cũng không vui được như thế! - Justin cười khàn khạch.

- Cả vali tiền thì có là gì? Erena là viên kim cương vô giá của cậu ta mà! - Mike cũng cười cợt đáp lại với vẻ bông đùa khiến cho cả nhóm cười phá lên. Tuy nhiên người đàn ông với vẻ ngoài to lớn kia lại có vẻ hờn dỗi, không mấy hài lòng.

- Cậu ta chưa gì đã theo vợ mà bỏ cuộc chơi, còn tôi thì chưa tìm nổi cô gái phù hợp với mình nữa. - Josh thở dài ngao ngán.

- Ai bảo trông đáng vẻ của cậu đáng sợ quá! - Mike châm chọc anh rồi cười phá lên, tiếng họ cũng ngày càng nhỏ dần, Vy liền quay sang nhìn Alpha mà nói nhỏ.

- Chắc đây là phòng chờ của chú rể rồi. - Cô nói rồi cùng anh bước vào căn phòng đó.

Họ mở cửa ra mà nhìn vào bên trong, một chàng trai bận trên người một bộ đồ vest trắng thanh lịch đang đứng trước một tấm gương to, bên cạnh có hai chàng trai khác, một người với mái tóc màu đỏ sáng rực lên, người còn lại với vết sẹo lớn trên má đang giúp anh sửa soạn lại áo quần, thấy vậy họ mới bước hẳn vào trong.

Nghe thấy tiếng người bước vào, Victor ngoái cổ nhìn ra sau, thấy hai người đó, trên môi anh lập tức nở một nụ cười rất tươi, liền bước gần tới đối mặt.

- Hai đứa tới rồi à? - Victor nói với vẻ niềm nở.

- Vâng. - Tường Vy e dè cúi đầu chào.

- Thấy anh giỏi không? Mời được cả chủ tịch Venela ẵm lợi tới để tham dự lễ cưới! - Victor nói vừa có ý khen ngợi chúc mừng, vừa có ý châm chọc cô.

- Thôi anh đừng nói thế! - Tường Vy cười tí mắt lại vì ngại ngùng, cô vẫn chưa quen được với cái chức vụ mới của mình.

Victor chỉ cười đáp trả cái đáng vẻ ngại ngùng đó của cô, sau đó liền để ý tới người đàn ông đang đứng bên cạnh em gái mình, đôi mày của Victor nhíu lên, khẽ môi nhếch nhẹ khi thấy người đàn ông đó đã quan sát về ngoài của mình được một hồi lâu.

- Sao mà cứ nhìn tôi chăm chăm từ trên xuống dưới thế? - Victor hỏi.

- Nhìn cậu mặc thế này... có phần không quen mắt. - Alpha cười ngại ngùng bởi từ trước tới giờ Victor luôn chọn cho mình những chiếc áo sơ mi, những bộ vest tối màu để mang lại vẻ bí ẩn, quyền uy, giờ đây anh chọn cho mình một bộ vest trắng khiến cho vẻ điển trai, sáng sủa ấy càng được tôn lên.

- Ăn nói có chủ vị chút đi... dù gì thì cậu cũng sắp gọi tôi là anh rồi. - Victor đập nhẹ tay lên vai Alpha mà cười trêu chọc, hai má của cô tiểu thư cũng vì thế mà ửng đỏ lên.

- Thôi bọn em sang xem chị ấy đây, phòng của cô dâu ở bên kia hả anh? - Tường Vy nhanh chóng lái sang một chủ đề khác trước khi anh trai mình thăm dò sâu hơn vào chuyện của cô và Alpha.

- Ừ, ở bên đây. Anh còn chưa được nhìn thấy Erena nữa, chắc là cô ấy đẹp lắm. - Victor không ngừng xuýt xoa đầy tiếc nuối.

- Lát nữa anh sẽ được thấy mà. - Vy mỉm cười nhẹ nhàng.

- Không được, anh phải xem luôn! - Victor bất chợt cất tiếng nói rồi hùng hổ tiến về phía trước, Alpha và Tường Vy có chút giật mình nhưng cũng đã kịp thời kim anh lại.

- Không được! Anh phải chờ chứ! - Vy thốt lên ngăn cản.

- Anh chỉ nhìn một chút thôi! - Victor vẫn ra sức nài nỉ.

- Không!! - Vy phụng phịu can ngăn anh.

Victor thờ dài rồi lùi lại một bước, ánh mắt trùng xuống đờm buồn, vậy là anh lại phải chờ tới lúc hôn lễ được cử hành thì mới có thể chiêm ngưỡng được vẻ đẹp của cô dâu của mình.

- Bọn em sang với chị ấy đây. Anh cố chờ đi! - Tường Vy nhí nhảnh ra lệnh cho anh lớn của mình rồi khoác tay Alpha ra ngoài.

Họ vừa mới bước qua cánh cửa đó thì Victor cũng quay mặt lại mà nói với hai chàng trai kia.

- Hai cậu ra ngoài kia đi. - Anh mỉm cười nhẹ nhàng rồi nói, Chris và Jackie cũng gật gù nghe theo.

Hai chàng trai ấy đi cùng nhau ra bên ngoài, chàng trai với mái tóc màu đỏ rực kia liền bẻ nhẹ cổ sang hai bên với vẻ mệt mỏi, miệng không ngừng than vãn đủ thứ chuyện, nhưng Chris lại chẳng bỏ lọt nửa lời của cậu bạn vào tai, trái lại, mắt còn nhìn ra phía xa kia, tầm nhìn thu hẹp vào một người con gái đang bước vào trong nhà thờ với dáng vẻ lạ lẫm, Chris nheo mắt lại để nhìn kĩ hơn, sau đó liền thần nhiên bỏ rơi cậu bạn của mình để chạy tới chỗ cô gái kia, mặc cho Jackie có hô hoán và cố gắng gọi anh lại.

Anh bước gần tới người con gái với vóc dáng nhỏ nhắn, mái tóc màu đen lấy được cắt ngắn ngang vai, cô mặc một bộ váy màu đen được thiết kế một cách trẻ trung, kiểu váy suông thời thượng, khuôn mặt thì được trang điểm nhẹ nhàng, đôi mắt cứ đưa ra xa nhìn xung quanh với vẻ lạ lẫm, rụt rè.

- Mỹ Anh? - Giọng một chàng thanh niên cất lên khiến cô ngơ ngác ngoái mặt sang, nhìn thấy chàng trai với vết sẹo nằm trên một bên má ấy khiến cô có phần bất ngờ.

- Chris? - Cô thốt lên đầy ngạc nhiên, đồng thời đưa mắt nhìn tổng thể người đàn ông trong bộ vest đen lịch lãm ấy.

- Cô cắt tóc rồi? - Chris nhìn mái tóc của cô rồi thể hiện sự ngạc nhiên.

- Ừ... ừm. Trông có tệ không? Tôi muốn thay đổi một chút. - Mỹ Anh cười ngại ngùng, tay cũng sờ nhẹ lên đuôi tóc của mình.

- Không, trông tuyệt mà. Nếu nói đến tệ thì tôi mới là người tệ nhất ngày hôm nay. - Chris đáp lại tỏ ra vẻ thích thú với mái tóc ngắn của Mỹ Anh, nhưng sau đó ánh mắt liền trùng xuống, nụ cười cũng trở nên gượng gạo hơn.

Mỹ Anh hơi nghiêng đầu như chưa hiểu ý anh, Chris không nói gì mà chỉ lặng lẽ chỉ tay vào vết sẹo dài trên má thay cho câu trả lời, lúc này cô mới hiểu ra, là anh vẫn luôn mặc cảm về khuôn mặt của mình.

- Anh đừng nghĩ như vậy, trông nó đâu có tệ? Ngược lại còn trông rất tuyệt ấy chứ! - Cô nhún mày trách móc khi anh có mặc cảm. Chris nghe những lời khen ngợi ấy của cô mà bản thân cũng cảm thấy lạ lẫm, từ trước tới giờ chưa từng có ai nói như vậy với anh hết.

- À, phòng của cô dâu ở đâu vậy? Tôi muốn gặp Erena quá. - Mỹ Anh khẽ cất giọng hỏi anh với ngữ điệu háo hức.

- Đây, ngay bên này. - Chris chỉ tay về phía trước rồi cũng đưa cô tới đó.

Vừa tới ngay trước cửa phòng chờ của cô dâu, họ đã nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ từ bên trong, Chris liền dùng tay mà đẩy cửa vào. Nhìn thấy cảnh tượng bên trong phòng chờ, Mỹ Anh không khỏi bất ngờ trước vẻ đẹp của cô dâu. Erena đã chọn cho mình chiếc váy cưới kiểu hở lưng, mặt trước của váy có một chút hơi hướng cổ điển và kín đáo nhưng phần lưng mặt sau với các chi tiết cut-out và vải trong suốt tạo hiệu ứng thị giác là điểm nhấn thu hút mọi ánh nhìn. Chiếc váy cưới làm hở ra phần lưng nuột nà, trắng bóc của Erena càng khiến sự quyến rũ của cô tăng lên gấp bội.

Mái tóc của Erena được búi lên, để rủ xuống vài lọn tóc trước mặt, trên đầu cô được cài một chiếc vương miện có gắn một chiếc khăn voan dài, trên tay cầm một bó hoa cưới thật tươi với một màu trắng tinh khôi.

Erena vốn đã sở hữu một nhan sắc tuyệt mỹ, nhưng giờ đây còn kết hợp thêm lớp trang điểm này nữa thì sắc đẹp ấy còn được nâng cao thêm vạn lần, khiến người đối diện khó lòng mà rời mắt khỏi cô. Sau lưng cô là những tấm gương lớn và vài cô gái trợ giúp khâu mặc váy cưới và trang điểm, lúc này cô đang đứng nói chuyện với một đôi nam nữ, đồng thời cũng liên tục cười thật tươi, một nụ cười thật rạng rỡ và hạnh phúc.

- Chúc mừng hạnh phúc hai anh chị nhé! - Cô gái trong bộ váy hai dây màu trắng đang nắm chặt lấy tay cô, miệng nở một nụ cười vô cùng tươi tắn.

- Chị cảm ơn nhé! Cả hai người lại còn cất công tới tận đây nữa chứ! - Erena nhún mày lại mà nói như thể hiện sự biết ơn vô cùng.

- Có gì đâu chứ! Anh chị đã giúp bọn em rất nhiều mà! - Tường Vy cũng vui vẻ đáp lại.

Họ nói chuyện cùng nhau một lúc thì Erena cũng vẫy tay mà chào họ, dường như họ sắp rời khỏi căn phòng này để chuẩn bị chỗ ngồi trước trong lễ đường, lúc này Erena mới ngược mắt nhìn ra phía cửa phòng, hai mắt mở to đầy vẻ ngạc nhiên, Mỹ Anh cũng vì thế mà tùm tùm cười, bước nhẹ tới trước cô.

- Cô thật sự rất đẹp. - Mỹ Anh cười rồi tấm tắc khen ngợi.

- Tôi thật không ngờ cô có thể tới đây hôm nay! - Erena như vỡ òa ra vì cảm động, Mỹ Anh đã lặn lội cả một con đường dài để tới đây tham dự lễ cưới của cô cơ mà.

- Chúng ta là bạn tốt mà, không phải sao? - Mỹ Anh cầm lấy tay của Erena rồi khẽ ngược mắt nhìn lên cô, ánh mắt dịu dàng, ấm áp.

Erena khẽ sụt sịt một tiếng vì cảm động, sau đó cũng gạt đầu lia lia rồi ôm nhẹ lấy Mỹ Anh, hình ảnh của người phụ nữ điềm đạm của 6 năm trước lại vô tình ùa về trong trí nhớ của cô.

- Cô phải thật hạnh phúc đấy nhé! - Mỹ Anh mỉm cười rồi nắm chặt lấy tay Erena, ánh mắt cô cũng đã nói lên tất cả những gì mình mong muốn nhất ở nhân vật chính của ngày hôm nay.

Chợt nhận ra sắp tới giờ hôn lễ được cử hành, Mỹ Anh cũng buông tay Erena ra để vào ổn định chỗ ngồi trong lễ đường, Chris cũng đi ngay sau Mỹ Anh như để chỉ đường cho cô, nhưng.

- Chris. - Erena bắt ngờ cất tiếng gọi, anh ngơ ngác ngoái mặt nhìn về phía cô.

- Tôi nhớ cậu một chuyện được không...? - Cô hạ giọng nói nhẹ nhàng, cô mỉm cười nhưng ngữ điệu lại đượm buồn.

Mọi người đã ổn định chỗ ngồi, ai nấy cũng đều háo hức vô cùng, nhưng người không thể đứng yên nổi một tư thế nghiêm nghị chính là Victor, anh đứng trên lễ đường, bên cạnh vị chủ hôn mà cứ chân chừ, bồi hồi mãi không thôi, tim cũng đập nhanh vô cùng.

Bất chợt tiếng nhạc nổi lên, mọi người cũng đứng hết lên, đổ dồn ánh mắt về phía cánh cửa đang đóng vào. Victor cũng chỉnh đốn lại trang phục của mình rồi đứng nghiêm chỉnh, hai tay chấp vào nhau để phía trước, người quay ra đối diện với cánh cửa ấy, miệng cười thật tươi vì cuối cùng thời khắc trọng đại ấy cũng đã tới.

Cánh cửa được mở sang hai bên, tất cả mọi người đều hướng mắt cả về đó, mỉm cười nhẹ nhàng. Đang bước vào lễ đường là bóng dáng của hai người, người đàn ông trẻ với bộ vest đen lịch lãm đang khoác lấy tay cô dâu mà bước vào trong, đôi lúc còn nhìn sang cô mà cười nhẹ nhàng. Victor đứng trên lễ đường mà nhìn thẳng xuống họ đang bước từng bước chậm rãi lên đây theo tiếng nhạc, miệng cũng khẽ mỉm cười, vốn dĩ sẽ là bố của cô dâu đưa cô vào lễ đường, nhưng vì là trẻ mồ côi, nên Erena đã chọn Chris, một người bạn thân thiết của mình để mang trọng trách ấy.

Anh đưa mắt nhìn thẳng vào cô gái trong bộ váy cưới bông bồng, đuôi váy dài thướt tha ấy mà không thể kìm nổi lòng. Anh chưa từng thấy cô xinh đẹp như vậy, nhìn cô bước đi trong bộ váy cưới khiến sống mũi anh cay cay, đôi mắt cũng bắt đầu trở nên hơi đỏ, long lanh nhìn về phía cô. Nhìn thấy dáng vẻ nghẹn ngào hiếm có ấy của Victor, Erena cũng chỉ biết hơi cúi mặt xuống mà cười rưng rưng, có phần ngại ngùng.

Chris đưa cô tới trước mặt Victor, nhẹ nhàng cầm tay cô gái ấy mà đặt lên tay người đàn ông trong bộ vest trắng, miệng mỉm cười không quên nhả nhủ vài lời.

- Hai người phải thật hạnh phúc nhé! - Chris nói một cách chân tình rồi nhìn họ bằng ánh mắt ấm áp, sau khi nhận được cái gật đầu chấp thuận của cả hai người, Chris mới xuống dưới ghế ngồi và đứng cạnh Mỹ Anh.

Cả cô dâu và chú rể đứng đối diện với nhau, ở giữa là vị chủ hôn. Trong lúc vị chủ hôn lên tiếng, họ im lặng lắng nghe, mắt không quên nhìn về phía người đối diện mình, miệng đôi lúc mỉm cười, nhưng có cả những giọt nước mắt hạnh phúc không thể kìm nén được nữa mà chảy ra.

Nước mắt của cô lăn dài trên má, Victor liền giơ tay lên mà lau nhẹ đi cho cô, cử chỉ thật nhẹ nhàng tránh làm nhòe đi lớp trang điểm, miệng anh cũng mỉm cười theo cô, ánh mắt anh cũng long lanh bởi nước nhưng dường như vẫn đang cố kìm nén, nhìn cảnh mùi mẫn tình cảm ấy, những khách mời đang đứng dưới kia cũng cảm thấy mừng thầm trong lòng.

Khi cả hai người đều nói đồng ý, Alpha và Tường Vy, mỗi người cầm trên tay một chiếc gối nhỏ, bên trên đặt một hộp nhẫn nhỏ xinh rồi cùng bước lên đứng cạnh cô dâu và chú rể. Khoảnh khắc thiêng liêng vô cùng được diễn ra ngay sau đó, chiếc nhẫn cưới được đeo vào ngón áp út của tay trái cả hai người, vị chủ hôn chính thức tuyên bố.

- Kể từ giờ phút này, hai con chính thức là vợ chồng! - Ông đồng đọc tuyên bố trong lễ đường, trước mặt toàn bộ quan khách và cô dâu chú rể.

Nụ hôn đánh dấu bước ngoặt quan trọng trong tình yêu của hai người khiến tất cả các khách mời của lễ cưới phải vỗ tay rầm rộ, hò reo vui mừng. Anh ôm chặt lấy cô mà cười tươi đầy hạnh phúc, cô cũng không kém cạnh, hôm nay quả thật là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời họ. Tất cả các quan khách đều vỗ tay thật nồng nhiệt, trên môi ai nấy đều nở một nụ cười rạng rỡ, mừng ron. Mỹ Anh hướng ánh mắt ấm áp, dịu dàng ấy về phía cặp đôi ấy trên lễ đường mà khẽ cười mừng thầm trong lòng, cuối cùng thì họ cũng đã được hạnh phúc. Bất chợt phần gót của một chiếc giày cao gót của cô bị gãy, Mỹ Anh bất ngờ nghiêng người, suýt chút nữa là ngã sang một bên, nhưng một cánh tay rắn rỏi đã vòng qua và đỡ lấy phần eo cô từ lúc nào, Mỹ Anh hoàn hồn ngược mắt nhìn lên, Chris cũng chỉ biết tròn mắt nhìn xuống cô, hành động đó hoàn toàn theo phản xạ, anh liền cảm thấy áy náy rồi cũng ngập ngừng thụt tay lại, Mỹ Anh cũng khẽ dùng tay vuốt tóc rồi đưa mắt nhìn sang chỗ khác vì ngại. Chợt anh cầm lấy cô tay cô, khoác nhẹ vào cánh tay anh, Mỹ Anh lại một lần nữa vì bất ngờ trước hành động của anh mà quay ngoắt sang nhìn với vẻ ngạc nhiên.

- Nếu cô bám vào thế này thì sẽ không bị ngã. - Chris nắm tay lại thành hình nắm đấm, sau đó che lên miệng mà khẽ hắng giọng, mắt vẫn thản nhiên nhìn thẳng về phía trước.

Tất cả mọi người cùng nhau di chuyển ra ngoài ngay sau đó, cô dâu chú rể bước ra đầu tiên trong những tiếng vỗ tay, hò reo chúc mừng của mọi người và cả tiếng nhạc. Vì gãy mất một gót giày cao gót nên Mỹ Anh di chuyển có phần khó khăn, Chris đã chủ động dìu cô ra ngoài, nhẹ nhàng từng bước một. Họ bắt đầu đứng vào và chụp ảnh kỉ niệm với cô dâu và chú rể, và sau tất cả những việc đó thì một việc không kém phần quan trọng trong các lễ cưới cũng sắp được diễn ra: tung hoa cưới.

Các cô gái có mặt ở lễ cưới lập tức đứng tùm vào một đám ngay trước nhà thờ để chờ cô dâu tung hoa rồi bắt lấy. Cô cầm chặt bó hoa tươi trên tay, đồng thời quay lưng lại với đám đông đó để chuẩn bị tung lên, nhưng Alpha đã tới và nói thầm với cô điều gì đó, Erena lắng nghe rồi nở một nụ cười thật tươi, ánh mắt liếc nhìn anh có chút bất ngờ, đồng thời có một chút ản ý trong đó.

Erena miệng cười tùm tùm rồi cũng quay lưng lại, tay cầm hoa rồi lấy đà vài cái chuẩn bị ném.

- 1... 2... 3! - Erena hô thật lớn rồi giơ tay cao lên trên đầu, lẽ ra lúc này cô đã phải ném tung bó hoa ra phía sau nhưng lúc này bó hoa vẫn nằm yên trong lòng bàn tay cô, các cô gái phía sau kia ngỡ ngác vì bất huyệt, các quan khách còn lại và cả chú rể cũng tròn mắt ngạc nhiên.

Erena cười thật tươi rồi cầm bó hoa tiến lại gần Alpha, trao nó lại cho anh, kèm theo một cái nhìn đầy ản ý. Alpha cười nhẹ rồi nhận lấy bó hoa cưới ản từ cô dâu giữa bao ánh nhìn đầy khó hiểu của các quan khách đang có mặt tại đây. Alpha nhìn xuống bó hoa cưới trên tay rồi hít một hơi thật sâu như để lấy động lực, sau đó thẳng bước tiến về phía đám đông kia. Thấy anh ngày càng tiến lại gần, các cô gái cũng đứng nép sang hai bên, để lại mình cô tiểu thư trong váy trắng đứng ở giữa, ngỡ ngác đưa mắt nhìn anh.

Alpha đưa cho cô bó hoa cưới mà khi này cô đã bắt huyệt, Tường Vy ngỡ ngác nhận lấy, bất chợt anh quỳ một gối xuống, tay thò vào trong túi áo vest mà lấy ra một chiếc hộp nhỏ, nhẹ nhàng mở ra trước mặt cô.

Một tiếng "ồ" vang lên thật lớn, cảnh tượng lãng mạn này lại diễn ra trong một lễ cưới khiến tất cả quan khách đều rất ngạc nhiên, hay chính cả cô tiểu thư là người trong cuộc cũng chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra.

- Anh biết chuyện này với em có lẽ hơi gấp gáp, nhưng mà... - Alpha ngược đôi mắt đầy yêu thương ản lên mà nhìn cô, lời nói có phần ản ứng.

- Anh thật sự muốn tiến xa hơn với em. - Anh cất giọng chân thành mà nói với cô trước bao ánh nhìn đầy ngưỡng mộ. Tường Vy vẫn đứng im như tượng sáp, cả gương mặt không hề thay đổi sắc thái, vẫn chỉ giữ nguyên về bất ngờ ản, cô vẫn chưa thể tin vào chuyện này.

- Anh biết những chuyện xảy ra gần đây đã để lại trong lòng em một vết thương sâu, một vết sẹo lớn. Nhưng... em có đồng ý để anh làm người chữa lành vết thương đó trong em không? - Ngữ điệu ôn nhu vô cùng ản của anh được cất lên, kèm theo sự xuýt xoa đầy ghen tị và ngưỡng mộ của các quan khách khác, Tường Vy rung rung đôi mắt nhìn xuống chiếc nhẫn nhỏ xinh đang nằm gọn trong chiếc hộp ản mà không thể nào kìm được sự xúc động, nước mắt cứ thế trào ra, cô khóc nức thành tiếng rồi cũng khẽ gật đầu.

Cả đám đông xung quanh như được vỡ òa trong niềm hạnh phúc một lần nữa, họ hò reo vui vẻ, vỗ tay nồng nhiệt, chúc mừng một cặp đôi nữa. Nhìn cảnh tượng lãng mạn này, Victor mới thật sự an tâm, vậy là anh không phải lúc nào cũng phải lo lắng cho cô em gái đang gánh trọng trách nặng nề ở đầu bên kia của Trái Đất nữa rồi. Anh khẽ quay mặt sang nhìn Erena, cô cũng ngẩng mặt lên nhìn anh, họ cười thật tươi đầy mãn nguyện rồi cũng không quên trao nhau một nụ hôn đầy nồng ấm.

Sau khi hoàn thành việc cử hành hôn lễ ở nhà thờ, cô dâu chú rể cùng các quan khách bắt đầu di chuyển về nhà hàng cao cấp Perfezione mà Victor đứng tên sở hữu nằm giữa trung tâm thành phố New York để có một bữa tiệc nhỏ. Lúc này Erena và Victor đã thay sang những bộ trang phục khác thoải mái hơn, cũng tiện di chuyển hơn nữa. Anh chọn cho mình một chiếc sơ mi màu xanh biển nhạt, phối với quần âu màu đen, khi sánh bước bên người con gái với chiếc váy bó đồng màu thì quả thật là một cặp trời sinh.

Họ cầm trên tay ly vang đỏ rồi cùng nhau đi khắp các bàn tiệc để trò chuyện, cười đùa vui vẻ. Erena dừng chân tại bàn gồm có Chris và Mỹ Anh mà cười nói đầy thích thú. Chợt chiếc điện thoại mà Erena đang cầm trên tay bỗng rung lên, cô ngửa màn hình điện thoại lên mà nhìn xuống, là một tin nhắn mới đến từ Mark, cô liền bấm vào đọc.

"Tôi nghe nói hôm nay là ngày thành hôn của cô, chúc cô hạnh phúc bên người cô đã chọn. Sau những chuyện tồi tệ tôi đã làm, tôi không còn mặt mũi nào để đối diện với cô nữa, thành thật xin lỗi, và hãy hạnh phúc nhé."

Cô đọc từng dòng chữ anh gửi tới rồi khẽ mỉm cười nhẹ nhàng cho qua, không quên nhấn lại hai chữ "cảm ơn". Victor nhìn xung quanh một vòng rồi nhìn về người vợ mới cưới của mình, miệng khẽ mỉm cười nhẹ nhàng, sau đó liền lẳng lẳng bước lên phía trên bục.

Anh dùng đĩa để gõ vào thành ly rượu, làm phát ra những tiếng "keng keng" chói tai, tất cả các quan khách có mặt liền bị anh thu hút sự chú ý, tay và miệng dừng mọi hoạt động, đổ dồn ánh nhìn về phía anh.

Victor hạ ly xuống, đưa mắt nhìn xung quanh rồi khẽ hắng giọng, khẽ mép cười nhẹ.

- Tôi có vài lời muốn nói. - Victor cất tiếng phá tan bầu không khí im lặng, tất cả mọi người vẫn chăm chú hướng mắt vào anh.

- Đầu tiên tôi muốn cảm ơn tất cả mọi người đã gạt bỏ công việc sang một bên, dành chút thời gian ra để tới tham dự hôn lễ của chúng tôi. - Anh cười nhẹ nhàng rồi đưa mắt nhìn tất cả các quan khách. Thấy Erena đang đi về phía mình, anh liền giơ tay ra mà nắm nhẹ lấy bàn tay cô, dịu cô bước lên bục đứng cạnh mình.

- Và cuối cùng thì... tôi cũng lấy được vợ rồi! - Victor bật cười ngai ngừng rồi giơ bàn tay trái của mình lên, khoe chiếc nhẫn cưới được đeo ở ngón áp út khiến các quan khách không ngừng bật cười rồi chiêm chọc anh. Erena cũng không nhịn được mà tùm tùm cười, tay cũng đang nắm chặt lấy tay anh.

- Người con gái này đã chờ tôi rất lâu... 7 năm ròng rã ở bên, quan tâm, chăm sóc, yêu thương, hy sinh, đánh đổi rất nhiều thứ, mặc cho tôi đã vô tâm

như thế nào. - Anh ghen ngào nói đầy sự cảm kích rồi đưa ánh mắt chân thành sang nhìn cô.

- Vậy nên tôi nghĩ là... một chút hy sinh nhỏ bé này của tôi... cũng sẽ chẳng là gì so với tất cả những điều lớn lao mà cô ấy đã làm. - Anh gật gù nói rồi lại quay mặt nhìn thẳng về phía các quan khách đang ngồi dưới kia.

- Tôi... sẽ rửa tay gác kiếm. - Victor hít một hơi thật sâu rồi thẳng thừng tuyên bố, tất cả những người khác trong căn phòng sau câu nói đó liền tròn mắt nhìn nhau đầy ngạc nhiên, như còn chưa tin vào tai mình. Hay ngay cả Erena cũng vậy, cô cũng quay ngoắt sang nhìn anh với ánh mắt đầy sự bất ngờ.

- Còn cái vị trí cầm đầu của Unknown thì... tôi sẽ trao lại cho người mà tôi thấy thật sự xứng đáng. - Anh mỉm cười nhẹ nhàng rồi nhìn về chàng trai đang ngồi dưới kia.

- Chris. Không ai xứng đáng với vị trí này hơn cậu. - Lời anh nói đầy sự nghiêm túc khiến Chris cũng khó lòng nào mà tin được, ánh mắt anh nhìn lên người anh của mình đầy ngờ ngác.

Các quan khách mỉm cười nhìn nhau đầy ngẫm nghĩ, họ đều là những người thân quen với Victor, hợp tác và nói chuyện với anh đã rất nhiều lần, họ biết tính của Victor vốn thích trêu đùa, nhưng những chuyện quan trọng thế này thì những lời nói ra đều là đã được suy nghĩ rất kỹ, không phải là kết quả của sự bông bột. Tuy trong lòng cũng cảm thấy tiếc nuối khi Victor "giải nghệ" một cách đường đột như vậy, nhưng họ đều rất tôn trọng anh và cả quyết định của anh.

- Victor... - Erena ngập ngừng mấp máy môi, dường như vẫn chưa tin vào sự thật này.

- Tôi và vợ... chỉ muốn sống một cuộc sống... bình yên như bao người bình thường khác thôi. - Anh quay người sang, luồn tay vào mái tóc cô, khẽ chạm trán mình với trán cô rồi mỉm cười dịu dàng vô cùng, sau đó cũng không quên đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào.

Các quan khách liền vỗ tay và hò reo đầy vui vẻ, vừa là chúc mừng Chris đã có được bước ngoặt lớn trong cuộc đời, đồng thời cũng là chúc mừng Victor và Erena đã viết lên được cái kết viên mãn cho cuộc tình đầy trắc trở của mình.

Bạn đang đọc truyện *[Tình Yêu Thầm Kín]* *Hoa Trong Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.